Predici la Duminica a VI-a după Paşti (a orbului din naştere)

Cuprins

Evanghelia şi Apostolul zilei 5
Duminica a şasea după Paşti a Orbului (Penticostar).....10
Comentarii patristice - Duminica a 6-a după Paşti 58
Părintele Ilie Cleopa - Predică la Duminica Orbului - Despre orbirea sufletească 88
Sfântul Ioan Gură de Aur - Omilia 56 - Nimeni nu este pedepsit pentru păcatul părinţilor săi 94
Sfântul Ioan Gură de Aur - Omilia 57 – Bunătatea lui Dumnezeu faţă de toţi oamenii, fără excepţie 103
Sfântul Ioan Gură de Aur - Omilia 58 – Întrebat de farisei, orbul din naştere le răspunde cu curaj şi dă slavă lui Dumnezeu 110
Sfântul Ioan Gură de Aur - Omilia 59 – Iisus Hristos vine înaintea orbului din naştere,ca pentru a-l lăuda pentru mărturisirea sa curajoasă, El îi dă un nou har 118

Sfântul Nicolae Velimirovici - Evanghelia despre vindecarea minunată a orbului din naştere 126
Sfântul Ignatie Briancianinov - Predică în Duminica Orbului - Despre părerea de sine şi smerita cugetare 142
Sfântul Teofan Zăvorâtul - Duminică Orbului - Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an 147
Sfântul Chiril al Alexandriei - Duminica Orbului din naştere 149
Sfântul Luca al Crimeei - Predică la Duminica Orbului despre nobleţe şi orbire: "Oamenii josnici la fiecare pas viclenesc, sunt în stare să-i distrugă pe fraţii lor doar ca să trăiască ei mai bine" 186
Cuviosul Sofronie (†11 iulie 1993) despre orbirea omului contemporan: "În afara smereniei sau fără smerenie nu este şi nici nu poate fi iubire" 191
Părintele Arsenie Boca - Predică la Duminica orbului din naştere - Orbul din naştere şi sufletele oarbe 199
Arhimandritul Teofil Părăian - Ochii trupului şi ochii minţii 204
Arhimandritul Teofil Părăian - O întrebare pentru toţi 214
Părintele Teofil Părăian - Dacă eu nu Te văd ca lumină, înseamnă că eu sunt în întuneric 220
Arhimandrit Sofian Boghiu - Orbirea sufletească 221
Nicolae Steinhardt - Doamne să văd 222
Nicolae Steinhardt - Mărturisirile Domnului - Orbului din naştere 227
Nicolae Steinhardt - Admiraţiile Domnului - cazul cel mai izbitor este fără îndoială al orbului din naştere 229
Mitropolitul Augustin de Florina - Predică la Duminica Orbului - Cine este fericit? 232
Mitropolitul Antonie de Suroj - Cuvânt la Duminica Orbului din naştere 236
Varnavas, Mitropolit de Neapolis şi Stavroupolis - Răutatea ne orbeşte 238
Cuviosul Bonifatie de la Teofania - Cel orb duhovniceşte... 241
Pr. Dorin Picioruș - Cine sunt orbii? - Predică la duminica vindecării orbului din naştere 242
Preot Gheorghe Sălăgian - Predica la Duminica Vindecării orbului din naştere 249
Pr. conf. univ. dr. Constantin Necula – Predică la Duminica a VI-a după Paşti (a orbului) 253
Pr. conf. univ. dr. Constantin Necula - Caută spre Mine şi Mă miluieşte... 261
Părintele Visarion Iugulescu - Duminica Orbului din naştere 264
Rugăciune 272
Părintele Ion Cârciuleanu - Duminica Orbului din naştere 273

Rugăciune 277
Traian Dorz - Apoi a uns ochii orbului cu tina aceasta… 278
Traian Dorz - Du-te şi te spală 280
Traian Dorz - «Cum ţi s-au deschis ochii?»“ (Ioan 9 ,10) 283
Traian Dorz - Tu vrei să ne înveţi pe noi? 285
Traian Dorz - Voi, cei orbi 288
Traian Dorz - De s-ar deschide ochii tăi 290
Părintele Iosif Trifa - Evanghelia aceasta se petrece şi azi 292
Cum predica un orb din naştere 298
Părintele Iosif Trifa - Pe urmele Mântuitorului – La lacul Silomului, unde s-a tămăduit orbul cel din naştere 300
Părintele Anthony M. Coniaris - Ochi avem şi nu vedem 303
Pr. Gheorghe Neamţiu - Ora hotărâtoare 308
Părintele Mihai Tegzeş - Orbul din naştere 313
Părintele Vasile Florea - Orbirea sufletească 317
Părintele Vasile Rob - Crezi tu in Fiul lui Dumnezeu?! 319
Pr. Ioan Abadi şi Pr. Alexandru Buzalic - Duminica orbului din naştere 322
Rugăciune după Sfântul Augustin 325
Preot Petru Roncea - Lumina ochilor minţii şi ai sufletului 326
Părintele Alexandru - Predică la Duminica a 6-a după Paşti (a Orbului) 330
Duminica Orbului - Predici: Lecţia orbului mărturisitor care a biruit duhul “profitor” al lumii vs. lepădările noastre de fiecare zi. Ce minuni face Dumnezeu cu noi, ce vrea să ne dea Dumnezeu prin încercări? Avem ochi să mai vedem lucrarea lui Dumnezeu în noi? 333
Părintele Ciprian Negreanu (2011) - Predică la Duminica orbului din naştere 333
Predici la Vindecarea orbului din naştere: S-au înmulţit minciuna şi întunericul şi în noi, cei care ne numim popor creştin şi ortodox. Sunt mulţi cei ce lucrează cele ale minciunii, cei ce trădează 345
Părintele Nicolae Tănase (2013) - Predică la Duminica a VI-a după Paşti, a orbului din naştere 353
Pr. Nicolae Tănase - Predică la Duminica a VI-a după Paşti - a Orbului din naştere - Păcatul ne orbeşte mintea şi inima 357
Pr. Vasile Gordon - Predică la Duminica a VI-a după Paşti - a Orbului din naştere - Siloamul, prevestire a Botezului creştin 360
Orbul din naştere şi curajul de a (ne) privi în oglinda lui Hristos. “Dumnezeu ne dăruieşte întotdeauna darurile Sale mai presus de fire pe măsura aducerii de

mulţumită cu care le primim. Numai acele lucruri pe care le recunoaştem ca fiind daruri de la El devin cu adevărat ale noastre” 364
Duminica orbului din naştere. “Ne place un Dumnezeu care să nu ne stânjenească cu autoritatea Lui şi mai ales cu prezenţa Lui” 370
Orbirea duhovnicească şi lumina Iubirii lui Hristos 377
“Azi orbii văd, dar se tem. Și frica le va lua din nou vederea…” - Garanţii “drepturilor omului” și controlul prin frică al maselor oarbe… 380
Fericirea orbului nevinovat sau unde se arată mila, puterea şi slava lui Dumnezeu? 384
Duminica Orbului 386
Pr. Eugen: Minunea şi show-ul 390
Pentru copii - Vindecarea orbului din naştere 392
Pr. Prof. Dr. Vasile Răducă - Nevăzătorul cu vederea curată 394
Pr. Ciprian Florin Apetrei - Vederea și lumina lui Hristos 399
Pr. conf. dr. Horia Constantin Oancea - Când rămâi orb la o faptă bună, lumina din tine este întuneric 401
IPS Timotei Prahoveanul - Privirea dincolo de cele ale lumii 407
PS Ignatie la Duminica Orbului despre invidia care orbește și distruge: “Comportamentul fariseilor şi cărturarilor este multiplicat, cu aspră măsură, în societatea în care trăim. Ne hrănim din calomnie, minciună şi ură ” 411
IPS Irineu Pop-Bistriţeanul - Predică la Duminica a VI-a după Paşti - a Orbului din naştere - Prin darurile Bisericii, primim lumina mântuirii 414
Duminica orbului. Cine sunt orbii zilelor noastre? Predica mărturisitoare a PS Sebastian: “Respectaţi-ne pe Hristos, fără de Care, de Europa se va alege praful” 418
IPS Antonie Plămădeală - Predică la Duminica Orbului – Cine a păcătuit?El sau părinţii lui ? 425
Preafericitul părinte patriarh Daniel - Predică la Duminica vindecării orbului din naştere - Orbul vindecat mărturiseşte dumnezeirea lui Hristos 435
Orbul din naştere, luminător prin credinţă şi mărturisire 440
Icoane 443

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

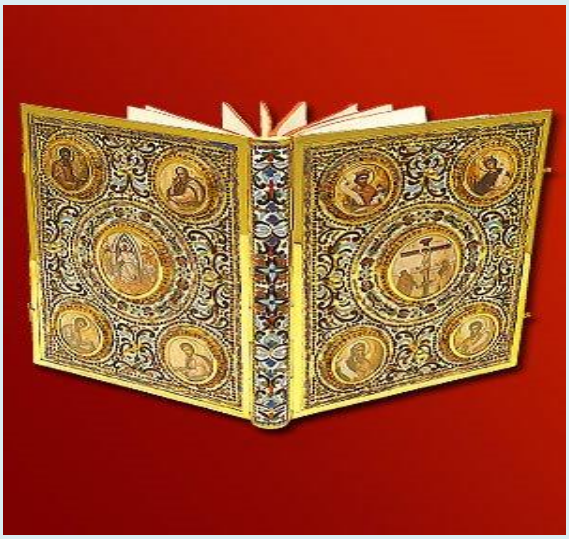

Ev. Ioan 9, 1-38

1 Şi-n timp ce trecea, Iisus a văzut un om orb din naştere.
2 Şi ucenicii Săi L-au întrebat, zicând: „Învăţătorule, cine a păcătuit, el, sau părinţii lui, de s-a născut orb?“

3 Iisus a răspuns: „Nici el n-a păcătuit, nici părinţii lui, ci pentru ca-ntru el să se arate lucrurile lui Dumnezeu.
4 Lucrurile Celui ce M-a trimis trebuie ca Eu să le fac până este ziuă; că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze.
*5 Atât cât sunt în lume, **Eu sunt Lumina lumii**!“*
6 Aceasta zicând, a scuipat jos şi a făcut tină din scuipat şi a uns cu tină ochii orbului.
7 Şi i-a zis: „Mergi de te spală în scăldătoarea Siloamului“ - care se tâlcuieşte: trimis -. Deci s-a dus şi s-a spălat şi a venit văzând.
8 Iar vecinii şi cei ce-l văzuseră mai înainte că era orb ziceau: „Nu este acesta cel ce şedea şi cerşea??“.
9 Unii ziceau: „El este“. Alţii ziceau: „Nu, ci seamănă cu el“. Dar el zicea: „Eu sunt“.
10 Deci îi ziceau: „Cum ţi s-au deschis ochii?“
11 Acela a răspuns: „Omul care se numeşte Iisus a făcut tină şi mi-a uns ochii şi mi-a zis: Mergi la scăldătoarea Siloamului şi te spală. Deci ducându-mă şi spălându-mă, mi-am dobândit vederea“.
12 Şi i-au zis: „Unde este acela?“ El a zis: „Nu ştiu“.
13 Atunci l-au dus la farisei, pe cel ce oarecând fusese orb.
14 Şi era sâmbătă în ziua în care Iisus a făcut tină şi i-a deschis ochii.
15 Deci din nou îl întrebau acum şi fariseii, cum şi-a dobândit vederea. Iar el le-a zis: „Tină a pus pe ochii mei şi m-am spălat şi văd“.
16 Deci ziceau unii dintre farisei: „Acest om nu este de la Dumnezeu, fiindcă nu ţine sâmbăta“. Iar alţii ziceau: „Cum poate un om păcătos să facă astfel de minuni??“. Şi dezbinare era între ei.
17 Atunci i-au zis din nou orbului: „Tu ce zici despre el, că ţi-a deschis ochii?“ Iar el a zis: „E profet“.
18 Dar Iudeii n-au crezut despre el că era orb şi şi-a dobândit vederea până ce n-au chemat pe părinţii celui care-şi dobândise vederea.
19 Şi i-au întrebat, zicând: „Acesta este fiul vostru despre care ziceţi că s-a născut orb? Ei bine, cum de vede acum?“
20 Răspunzând atunci părinţii lui, au zis: „Ştim că acesta este fiul nostru şi că s-a născut orb;
21 dar cum de vede el acum, noi nu ştim; sau cine i-a deschis ochii, nu ştim; întrebaţi-l pe el; e în vârstă, el despre sine va vorbi“.
22 Pe acestea le-au spus părinţii lui, pentru că se temeau de Iudei. Fiindcă Iudeii se înţeleseseră că dacă cineva Îl va mărturisi că El este Hristos, să fie dat afară din sinagogă.
23 De aceea au zis părinţii lui: „E în vârstă, întrebaţi-l pe el“.

24 Deci l-au chemat a doua oară pe omul care fusese orb şi i-au zis: „Dă slavă lui Dumnezeu. Noi ştim că omul acesta este păcătos“.
25 A răspuns deci acela: „Dacă este păcătos, nu ştiu. Un lucru ştiu: că am fost orb şi acum văd“.
26 Deci i-au zis: „Ce ţi-a făcut? Cum ţi-a deschis ochii?“
27 Le-a răspuns: „Acum v-am spus şi n-aţi auzit? De ce vreţi să mă mai auziţi o dată? Nu cumva vreţi şi voi să vă faceţi ucenici ai Lui?“
28 Şi l-au ocărât şi i-au zis: „Tu eşti ucenic al aceluia, dar noi suntem ucenici ai lui Moise.
29 Noi ştim că Dumnezeu lui Moise i-a vorbit, dar pe acesta nu-l ştim de unde este“.
30 A răspuns omul şi le-a zis: „În aceasta stă minunea, că voi nu ştiţi de unde este, şi El mi-a deschis ochii.
31 Noi ştim că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoşi; ci de este cineva cinstitor de Dumnezeu şi-I face voia, pe acesta îl ascultă.
32 Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naştere.
33 De n-ar fi Acesta de la Dumnezeu, n-ar putea să facă nimic“.
34 Au răspuns şi i-au zis: „Pe de-a-ntregul în păcate te-ai născut, şi tu ne înveţi pe noi?“. Şi l-au dat afară.
35 Şi a auzit Iisus că l-au dat afară. Şi, găsindu-l, i-a zis: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?“
36 El a răspuns, zicând: „Şi cine este, Doamne, ca să cred în El?“
37 Şi a zis Iisus: „L-ai şi văzut! şi Cel ce vorbeşte cu tine, Acela este“.
38 Iar el a zis: „Cred, Doamne!“ Şi I s-a închinat.

Apostol

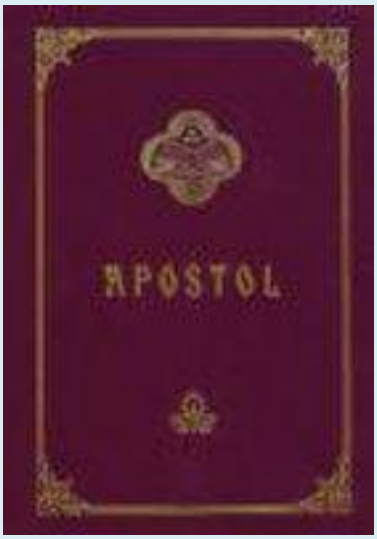

Faptele Sfinţilor Apostoli

Fapte 16, 16-34

16 Şi a fost că-n timp ce ne duceam la rugăciune, ne-a întâmpinat o slujnică tânără care avea duh pitonicesc şi care le aducea stăpânilor ei mult câştig prin ghicit.
17 Aceasta, ţinându-se după Pavel şi după noi, striga, zicând: „Aceşti oameni sunt robi ai Dumnezeului-Celui-Preaînalt, care vă vestesc vouă calea mântuirii“.
18 Şi pe aceasta a făcut-o timp de multe zile. Iar Pavel, supărându-se, s-a întors şi i-a zis duhului: „În numele lui Iisus Hristos îţi poruncesc să ieşi din ea!“ Şi chiar în ceasul acela a ieşit.
19 Şi stăpânii ei, văzând că li s-a dus nădejdea câştigului, au pus mâna pe Pavel şi pe Sila şi i-au târât în piaţă înaintea dregătorilor.
20 Şi ducându-i la judecători, au zis: „Aceşti oameni, care sunt iudei, ne tulbură cetatea
21 şi vestesc obiceiuri pe care nouă, romani fiind, nu ne este îngăduit să le primim şi nici să le facem“ .
22 Şi împotriva lor s-a ridicat şi mulţimea. Şi judecătorii, rupându-le hainele, au poruncit să-i bată cu vergi.
23 Şi după ce le-au dat multe lovituri, i-au aruncat în temniţă, poruncindu-i temnicerului să-i păzească cu grijă.
24 Acesta, primind o asemenea poruncă, i-a vârât în temniţa cea mai dinlăuntru şi le-a strâns picioarele-n butuci.

25 Dar spre miezul nopţii, Pavel şi Sila se rugau şi-I cântau laude lui Dumnezeu; iar cei înlănţuiţi îi ascultau.
26 Şi deodată s-a făcut cutremur mare, încât temeliile temniţei s-au zguduit şi îndată toate uşile s-au deschis şi legăturile tuturor s-au dezlegat.
27 Şi când s-a deşteptat temnicerul şi a văzut uşile temniţei deschise, şi-a scos sabia şi voia să se omoare, crezând că cei legaţi au fugit.
28 Dar Pavel a strigat cu glas mare, zicând: „Să nu-ţi faci nici un rău, că toţi suntem aici!“
29 Iar acela a cerut lumină şi s-a repezit înlăuntru şi, tremurând, a căzut în faţa lui Pavel şi a lui Sila;
30 şi, scoţându-i afară, le-a zis: „Domnilor, ce trebuie să fac eu ca să mă mântuiesc?“
31 Iar ei au zis: „Crede în Domnul Iisus şi te vei mântui, tu şi casa ta“.
32 Şi i-au grăit cuvântul Domnului, şi tuturor celor din casa lui.
33 Şi luându-i într-acel ceas al nopţii, le-a spălat rănile şi s-a botezat îndată, el şi toţi ai lui.
34 Apoi i-a dus în casă şi a pus masa şi s-a veselit cu toată casa, pentru aceea că au crezut în Dumnezeu.

Duminica a şasea după Paşti a Orbului (Penticostar)

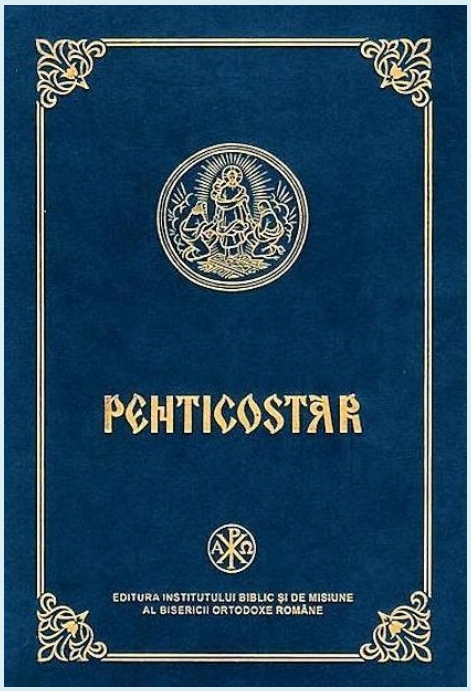

Sâmbătă seara - La Vecernia cea mică

La Doamne strigat-am… punem **stihirile** pe 4. Ale învierii glasul al 5-lea:

Prin cinstită Crucea Ta, Hristoase, pe diavolul l-ai ruşinat şi prin Învierea Ta boldul păcatului l-ai stricat şi ne-ai mântuit pe noi din porţile morţii, slăvimu-Te pe Tine, Unule-Născut.

Cel ce a dat înviere neamului omenesc, ca o oaie spre junghiere S-a adus, înfricoşatu-s-au de aceasta boierii iadului şi s-au ridicat porţile cele de durere; că a intrat Împăratul slavei, Hristos, zicând celor din legături: Ieşiţi, şi celor din întuneric, descoperiţi-vă.

Mare minune! Ziditorul celor nevăzute, pentru iubirea de oameni cu trupul pătimind, a înviat, Cel fără de moarte. Veniţi seminţiile neamurilor, Acestuia să ne închinăm, că cu milostivirea Lui din rătăcire izbăvindu-ne, în trei Ipostasuri pe un Dumnezeu a lăuda ne-am învăţat.

Alte **stihiri** ale lui Anatolie:

Închinăciune de seară aducem Ţie, Luminii celei neînserate, ceea ce la sfârşitul veacurilor, ca într-o oglindă prin trup ai strălucit lumii şi până la iad Te-ai pogorât, şi întunericul cel de acolo l-ai stricat şi lumina Învierii neamurilor ai arătat, Dătătorule de lumină, Doamne, slavă Ţie.

Slavă, glasul al 5-lea.

Doamne, trecând pe cale, ai aflat pe un orb din naştere şi mirându-se ucenicii, Te-au întrebat pe Tine, zicând: Învățătorule! Cine a greşit, acesta, sau părinţii lui, de s-a născut orb ? Iar Tu, Mântuitorul meu, ai zis către dânşii: Nici acesta a greşit, nici părinţii lui; ci ca să se arate lucrurile lui Dumnezeu întru dânsul. Mie mi se cade să lucrez lucrurile celui ce M-a trimis pe Mine, pe care nimeni nu poate să le lucreze. Şi acestea zicând, scuipând jos şi tină făcând, a uns ochii lui, zicând către dânsul: Mergi de te spală în scăldătoarea Siloamului. Iar el spălându-se s-a făcut sănătos şi a strigat către Tine: Cred Doamne, şi s-a închinat Ţie. Pentru aceasta strigăm şi noi: Miluieşte-ne pe noi.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu ; Dogmatica, glasul acelaşi.

Pe Fecioara cea prea cinstită şi lui Dumnezeu plăcută, cea mai cinstită decât Heruvimii să o slăvim, că Făcătorul tuturor vrând să Se facă om, S-a sălăşluit într-însa precum nu se poate spune. O, lucruri străine şi taine prea slăvite ! Cine nu se va mira auzind aceasta ? Că Dumnezeu om S-a făcut şi n-a fost schimbare într-însul; şi uşile fecioriei deschizând, micşorare într-însa nu s-a lăsat, precum grăieşte proorocul: Că om printr-însa nu va trece niciodată, fără numai însuşi Domnul Dumnezeul lui Israil, Cel ce are mare milă.

La Stihoavnă

Stihira învierii, glasul al 5-lea:

Pe Tine, Mântuitorul Hristos, Cel ce Te-ai întrupat şi de ceruri nu Te-ai despărţit, în glasuri de cântări Te slăvim. Că Crucea şi moartea ai primit pentru neamul nostru, ca Domnul cel iubitor de oameni, prădând porţile iadului, a treia zi ai înviat, mântuind sufletele noastre.

Alte **stihiri** podobnice ale Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te, cămară…

Stih: Pomeni-voi numele Tău întru tot neamul şi neamul.

Bucură-te, pecetea proorocilor, propovăduirea grăitorilor de Dumnezeu apostoli. Că pe Cel ce este adevărat Dumnezeu, L-ai născut nouă întrupat, mai presus de gând şi de cuvânt; prin Carele luând bun neamul cel de demult şi dobândind desfătarea Raiului, pe tine pricinuitoarea unei asemenea străluciri cu cântări te cinstim şi prin tine, Preasfântă, rugătoarea cea bine primită, ne îmbogăţim cu dobândirea cea pururea veşnică a vieţii Fiului tău, Cel ce dă din destul mare milă.

Stih: Ascultă fiică şi vezi şi pleacă urechea ta.

Bucură-te, cer cuvântător întru care Dumnezeu întrupându-Se S-a sălăşluit. Năstrapă a dumnezeieştii mane, sfeşnic al Soarelui, munte umbrit al lui Dumnezeu, cămară întru care Dumnezeu a încăput, masă dătătoare de viaţă, sfeşnice de aur, raiule purtător de lumină; rug nears, sicriule al sfinţeniei, scară cerească, norule cel însufleţit, toiagule cel ce ai odrăslit din rădăcina lui Iesei, Fecioară pe Hristos roagă-L, să dea sufletelor noastre mare milă.

Stih: Feţei tale se vor ruga bogaţii poporului.

Bucură-te, ceea ce ai zămislit negrăit pe Fiul lui Dumnezeu, ceea ce eşti cu totul fără prihană şi L-ai născut pe Dânsul după ce a luat trup din sângele tău cu adevărat, precum suntem noi; Carele are şi suflet înţelegător şi însuşi stăpânitor şi fără de nici o lipsă S-a îmbrăcat în Adam, pentru mila şi bunătatea cea negrăită. Pentru aceasta în două firi se vesteşte nouă Hristos, arătând întru Sine lucrarea amândurora; pe Carele roagă-L, să dea celor ce te laudă pe tine, mare milă.

Slavă… glasul al 8-lea.

Soarele dreptăţii cel înţelegător, Hristoase Dumnezeule, Carele pe cel lipsit din pântece de lumină, l-ai luminat după amândouă, cu prea curată atingerea Ta şi ochii noştri cei sufleteşti luminându-i, arată-ne fii ai zilei, ca, cu credinţă să strigăm către Tine: Mare este şi negrăită milostivirea Ta spre noi, Iubitorule de oameni, slavă Ţie.

Şi acum… glasul al 5-lea.

Biserică şi uşă eşti, palat şi scaun al Împăratului, Fecioară cu totul cinstită, prin care Izbăvitorul meu Hristos Domnul, celor ce dormeau întru întuneric S-a arătat, Soarele dreptăţii fiind; vrând să lumineze pe cei ce i-a zidit după chipul Său, cu

mâna Sa. Pentru aceasta cu totul lăudată, ca ceea ce ai agonisit îndrăzneală ca o Maică către Dânsul, roagă-L neîncetat, să se mântuiască sufletele noastre.

Ectenia mică şi otpustul.

La Vecernia cea mare

Fericit bărbatul… Catisma toată. La Doamne strigat-am… punem stihirile pe 10 şi cântăm stihirile învierii 3, ale lui Anatolie 4 şi două samoglasnice ale orbului, repetând una.

Stihirile învierii, glasul al 5-lea:

Prin cinstită Crucea Ta, Hristoase, pe diavolul l-ai ruşinat şi prin Învierea Ta boldul păcatului l-ai stricat şi ne-ai mântuit pe noi din porţile morţii, slăvimu-Te pe Tine, Unule-Născut.

Cel ce a dat înviere neamului omenesc, ca o oaie spre junghiere S-a adus, înfricoşatu-s-au de aceasta boierii iadului şi s-au ridicat porţile cele de durere; că a intrat Împăratul slavei Hristos, zicând celor din legături: Ieşiţi, şi celor din întuneric, descoperiţi-vă.

Mare minune! Ziditorul celor nevăzute, pentru iubirea de oameni cu trupul pătimind, a înviat Cel fără de moarte. Veniţi seminţiile neamurilor, Acestuia să ne închinăm, că cu milostivirea Lui din rătăcire izbăvindu-ne, în trei Ipostasuri pe un Dumnezeu a lăuda ne-am învăţat.

Alte **stihiri** ale lui Anatolie:

Închinăciune de seară aducem Ţie, Luminii celei neînserate, ceea ce la sfârşitul veacurilor, ca într-o oglindă prin trup ai strălucit lumii şi până la iad Te-ai pogorât, şi întunericul cel de acolo l-ai stricat şi lumina Învierii neamurilor ai arătat, Dătătorule de lumină, Doamne, slavă Ţie.

Pe Începătorul mântuirii noastre, pe Hristos să-L lăudăm, că El din morţi înviind, lumea din rătăcire s-a mântuit. Se bucură ceata îngerilor, fuge înşelăciunea dracilor. Adam cel ce a căzut s-a sculat, diavolul s-a surpat.

Cei de la straje erau învăţaţi de cei fărădelege: Acoperiţi scularea lui Hristos şi luaţi arginţi şi ziceţi: Că noi dormind, din mormânt S-a furat mortul. Cine a văzut ?

Cine a auzit? Pe mort să-L fure vreodată, mai vârtos pe Cel cu smirnă uns şi gol, pe Cel ce Şi-a lăsat şi în mormânt cele de îngropare ale Sale ? Nu vă amăgiţi, evreilor; învăţaţi-vă graiurile proorocilor şi cunoaşteţi, că însuşi este cu adevărat Mântuitorul lumii şi Atotputernic.

Doamne, Cela ce iadul ai prădat şi moartea ai călcat, Mântuitorul nostru, Cela ce ai luminat lumea cu cinstita Cruce, miluieşte-ne pe noi.

Alte **stihiri** ale orbului, glasul al 2-lea:

Cel ce s-a născut orb, zicea în cugetul său: Oare eu pentru păcatele părinţilor m-am născut fără de ochi ? Oare eu pentru necredinţa limbilor m-am născut întru arătare? Nu pot a mai întreba când este noapte, când este zi; nu-mi mai pot răbda picioarele poticnirile de pietre. Că n-am văzut soarele strălucind, nici în faţă pe Cel ce m-a zidit pe mine. Ci mă rog Ţie, Hristoase Dumnezeule, caută spre mine şi mă miluieşte. (de două ori)

Trecând Iisus din templu, a aflat pe un om orb din naştere şi făcându-i-se milă, a pus tină pe ochii lui şi a zis către dânsul: Mergi de te spală în Siloam şi spălându-se a văzut, înălțând slavă lui Dumnezeu. Iar vecinii lui ziceau către dânsul: Cine a deschis ochii tăi, care nimeni din cei ce văd n-a putut să-i vindece ? Iar el strigând a zis: Un om ce se cheamă Iisus, Acela mi-a zis de m-am spălat în Siloam şi am văzut. Acesta este cu adevărat, de Carele a zis Moise în lege, Hristos Mesia; acesta este Mântuitorul sufletelor noastre.

Slavă… glasul al 5-lea.

Doamne, trecând pe cale, ai aflat pe un orb din naştere şi mirându-se ucenicii, Te-au întrebat pe Tine, zicând: Învățătorule! Cine a greşit, acesta, sau părinţii lui, de s-a născut orb ? Iar Tu, Mântuitorul meu, ai zis către dânşii: Nici acesta a greşit, nici părinţii lui; ci ca să se arate lucrurile lui Dumnezeu întru dânsul. Mie mi se cade să lucrez lucrurile Celui ce M-a trimis pe Mine, pe care nimeni nu poate să le lucreze. Şi acestea zicând, scuipând jos şi tină făcând, a uns ochii lui, zicând către dânsul: Mergi de te spală în scăldătoarea Siloamului. Iar el spălându-se s-a făcut sănătos şi a strigat către Tine: Cred Doamne, şi s-a închinat Ţie. Pentru aceasta strigăm şi noi: Miluieşte-ne pe noi.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

În Marea Roşie chipul miresei celei neispitite de nuntă s-a scris oarecând, acolo Moise despărţitor al apei, iar aici Gavriil slujitor al minunii. Atunci adâncul l-a trecut pedestru neudat Israil, iar acum pe Hristos L-a născut fără de sămânţă Fecioara. Marea după trecerea lui Israil a rămas neumblată, iar cea fără prihană, după naşterea lui Emanoil a rămas nestricată. Cela ce eşti şi mai înainte ai fost şi Te-ai arătat ca un om, Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi.

La Litie

Stihira hramului.

Slavă… glasul al 4-lea.

Toată viaţa sa orbul noapte socotindu-o, a strigat către Tine: Doamne deschide-mi vederile, fiul lui David Mântuitorul nostru, ca şi eu împreună cu toţi să laud puterea Ta.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

Glasul acelaşi: Caută spre rugăciunile robilor tăi ceea ce eşti cu totul fără prihană, potolind pornirile asupra noastră cele rele, din tot necazul mântuindu-ne pe noi. Că pe tine una te avem ancoră tare şi nemişcată şi a ta folosinţă am dobândit; să nu ne ruşinăm, Stăpână, cei ce te chemăm pe tine. Grăbeşte spre rugăciunea celor ce strigă către tine cu credinţă: Bucură-te, Stăpână, ajutătoarea tuturor, bucuria şi acoperământul, şi mântuirea sufletelor noastre.

La Stihoavnă

Stihirile învierii, glasul al 5-lea:

Pe Tine, Mântuitorul Hristos, Cel ce Te-ai întrupat şi de ceruri nu Te-ai despărţit, în glasuri de cântări Te slăvim. Că Crucea şi moartea ai primit pentru neamul nostru, ca Domnul cel iubitor de oameni, prădând porţile iadului, a treia zi ai înviat, mântuind sufletele noastre.

Apoi de vei vrea, să cânţi stihirile Paştilor cu stihurile lor. Slavă… glasul al 8-lea. (A se vedea după Slava de la Laude). Soarele dreptăţii…Şi acum… Ziua învierii…

Sau **stihirile** învierii, precum este în cel grecesc:

Stih: Domnul a împărăţit, întru podoabă S-a îmbrăcat, îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere şi S-a încins.

Împungându-Se coasta Ta, Dătătorule de viață, izvoare de iertare tuturor ai izvorât de viață şi de mântuire. Şi cu trupul moarte ai primit, nemurire nouă dăruindu-ne. Şi sălăşluindu-Te în mormânt, ne-ai mântuit pe noi împreună cu Tine, înviindu-ne întru slavă ca un Dumnezeu. Pentru aceasta strigăm: Iubitorule de oameni, Doamne, slavă Ţie.

Stih: Pentru că a întărit lumea, care nu se va clinti.

Străină este răstignirea Ta şi pogorârea în iad, Iubitorule de oameni. Că prădându-l pe dânsul, pe cei legați de demult împreună cu Tine i-ai înviat întru slavă ca un Dumnezeu. Raiul deschizându-l, a-l lua pe dânsul i-ai învrednicit. Pentru aceasta şi nouă celor ce slăvim scularea Ta cea de a treia zi, dăruieşte-ne curăţire păcatelor, Raiului locuitori a fi învrednicindu-ne, ca un un Însuți milostiv.

Stih: Casei Tale se cuvine sfinţenie, Doamne, întru lungime de zile.

Cela ce pentru noi cu trupul patimă ai luat şi a treia zi din morți ai înviat, patimile noastre cele trupeşti vindecă-le şi ne ridică din greşelile cele cumplite, Iubitorule de oameni, şi ne mântuieşte pe noi.

Slavă… glasul al 8-lea.

Soarele dreptății cel înţelegător, Hristoase Dumnezeule, Carele pe cel lipsit din pântece de lumină, l-ai luminat după amândouă, cu prea curată atingerea Ta şi ochii noştri cei sufleteşti luminându-i, arată-ne fii ai zilei, ca, cu credinţă să strigăm către Tine: Mare este şi negrăită mitostivirea Ta spre noi, Iubitorule de oameni, slavă Ţie.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

Fecioară ceea ce nu ştii de mire, care pe Dumnezeu negrăit L-ai zămislit cu trup, Maica Dumnezeului Celui Preaînalt, rugăciunile robilor tăi primeşte-le, ceea ce eşti cu totul fără prihană, care tuturor dăruieşti curățire de greşeli, acum rugăciunile noastre primindu-le, roagă-te să ne mântuim noi toți.

Troparul învierii, glasul al 5-lea: Pe Cuvântul cel împreună fără de început cu Tatăl şi cu Duhul, Carele S-a născut din Fecioară spre mântuirea noastră, să-L

lăudăm credincioşii şi să ne închinăm. Că bine a voit a se sui cu trupul pe Cruce şi moarte a răbdat şi a sculat pe cei morți, întru slăvită Învierea Sa.

Slavă… Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

Bucură-te, uşa Domnului cea neumblată, bucură-te, zidul şi acoperământul celor ce aleargă la tine. Bucură-te, limanul cel neînviforat şi neispitită de nuntă. Ceea ce ai născut cu trup pe Făcătorul tău şi Dumnezeu, nu lipsi a te ruga pentru cei ce laudă şi se închină naşterii tale.

La Miezonoptică cântăm canonul Sfintei şi de viață Făcătoarei Treimi, din octoih, glasul al 5-lea. Apoi troparele: Cade-se cu adevărat… după obicei. Şi celelalte.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul… troparul învierii.

După întâia Catismă, **sedealna**, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună fără de început cu Tatăl şi cu Duhul, Carele S-a născut din Fecioară spre mântuirea noastră, să-L lăudăm credincioşii şi să ne închinăm. Că bine a voit a se sui cu trupul pe Cruce şi moarte a răbdat şi a sculat pe cei morți, întru slăvită Învierea Sa.

Crucea Domnului să o lăudăm, sfântă îngroparea Sa cu cântări să o cinstim şi Învierea Lui să o proslăvim. Că împreună a sculat pe cei morţi din morminte ca un Dumnezeu, prădând stăpânia morţii şi tăria diavolului şi celor din iad lumină a răsărit.

Slavă…

Doamne, mort Te-ai numit, Cela ce ai omorât moartea. În mormânt Te-ai pus, Cela ce ai deşertat mormânturile. Sus ostaşii au străjuit mormântul, jos pe morţii cei din veac i-ai înviat; întrutot Puternice şi necuprinsule Doamne, slavă Ţie.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu

Bucură-te, munte sfânt şi de Dumnezeu umblat! Bucură-te, rug însufleţit şi nears! Bucură-te, ceea ce una eşti pod lumii către Dumnezeu, care treci pe cei morţi la

viaţa veşnică! Bucură-te, nestricată Fecioară, care fără ispită bărbătească ai născut pe mântuirea sufletelor noastre.

După a doua Catismă, **sedealna** glasul al 5-lea:

Doamne, în mijlocul celor osândiţi Te-au pironit pe Tine călcătorii de lege şi cu sulița coasta Ta au împuns-o, Milostive! Şi îngropare ai primit, Cela ce ai stricat porțile iadului şi ai înviat a treia zi. Alergat-au femeile să Te vadă pe Tine şi au vestit apostolilor scularea. Preaînălţate, Mântuitorule, pe Carele Te laudă îngerii, binecuvântate, Doamne, slavă Ţie.

Slavă…

Străină este taina Ta, Mântuitorul meu! Lumii s-a făcut mântuire. Înviind din mormânt cu dumnezeiască cuviinţă, pe cei stricaţi împreună i-ai ridicat ca un Dumnezeu; Cela ce eşti Viaţa tuturor, Doamne, slavă Ţie.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

Neispitită de nuntă Maică, de Dumnezeu Născătoare curată, care întristarea Evei întru bucurie o ai întors, lăudămu-te credincioşii şi ne închinăm ţie, că ne-ai scos pe noi din blestemul cel de demult. Şi acum roagă-te neîncetat, cu totul lăudată Preasfântă, ca să ne mântuim noi.

După Fericiţi cei fără prihană… Troparele învierii: Soborul îngeresc… şi celelalte. Şi îndată:

Ipacoi: De îngerească vedere spăimântându-se cu mintea şi cu dumnezeiasca scularе luminându-se la suflet mironosiţele, apostolilor au binevestit: Vestiţi între neamuri Învierea! Domnul împreună lucrând cu minunile şi dăruindu-ne nouă mare milă.

Apoi: Treptele

Antifonul 1, glasul al 5-lea:

Când mă necăjesc, ca David cânt Ţie, Mântuitorule: Izbăveşte sufletul meu de limba vicleană.

Viaţa pustnicilor fericită este, a celor ce se într-aripează cu dumnezeiescul dor.

Slavă… Şi acum…

Cu Duhul Sfânt se ţin toate cele văzute, împreună şi cele nevăzute, că Însuşi Stăpânitor fiind, din Treime, Unul este cu adevărat.

Antifonul al 2-lea:

La munţi, suflete, să ne ridicăm, mergi acolo, de unde vine ajutorul.

Mâna Ta cea dreaptă şi de mine, Hristoase, atingându-se, de toată înşelăciunea să mă păzească.

Slavă… Şi acum…

Sfântului Duh teologhisind să-l zicem: Tu eşti Dumnezeu, viaţa, dorirea, lumina, mintea; Tu bunătatea, Tu împărăţeşti în veci.

Antifonul al 3-lea:

De cei ce mi-au zis mie, în curţile Domnului să intrăm, de multă bucurie umplându-mă, rugăciune înalţ.

În casa lui David, cele înfricoşate se lucrează, ca acolo este focul care arde toată mintea cea spurcată.

Slavă… Şi acum…

În Sfântul Duh este vrednicia cea începătoare de viaţă de la care tot ce viază se însufleţeşte, precum în Tatăl împreună şi în Cuvântul.

Prochimen, glasul al 5-lea: Scoală-Te, Doamne Dumnezeul meu, înalță-se mâna Ta, că Tu împărățești în veci. (de trei ori; a doua oară cu stihul:)

Stih: Mărturisi-mă-voi Ţie, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Toată suflarea să laude pe Domnul…

Evanghelia a opta a Învierii

Ioan (XX, 11 - 18)

11. Iar Maria stătea afară lângă mormânt plângând. Şi pe când plângea, s-a aplecat spre mormânt.
12. Şi a văzut doi îngeri în veşminte albe şezând, unul către cap şi altul către picioare, unde zăcuse trupul lui Iisus.
13. Şi aceia i-au zis: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauţi? Ea le-a zis: Că au luat pe Domnul meu şi nu ştiu unde L-au pus.
14. Zicând acestea, ea s-a întors cu faţa şi a văzut pe Iisus stând, dar nu ştia că este Iisus.
15. Zis-a ei Iisus: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauţi? Ea, crezând că este grădinarul, I-a zis: Doamne, dacă Tu L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus şi eu Îl voi ridica.
16. Iisus i-a zis: Maria! Întorcându-se, aceea I-a zis evreieşte: Rabuni! (adică, Învăţătorule)
17. Iisus i-a zis: Nu te atinge de Mine, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Mergi la fraţii Mei şi le spune: Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru şi la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru.
18. Şi a venit Maria Magdalena vestind ucenicilor că a văzut pe Domnul şi acestea i-a zis ei.

„Învierea lui Hristos văzând, să ne închinăm Sfântului Domnului Iisus, Unuia Celui fără de păcat. Crucii Tale ne închinăm, Hristoase şi Sfântă Învierea Ta o lăudăm şi o slăvim”. (de 3 ori)

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.

11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canoanele: Al Paştilor cu irmosul pe 6 şi al Născătoarei de Dumnezeu pe 2. Apoi al orbului pe 6.

Canonul orbului

facere a lui Iosif

Cântarea 1-a, glasul al 5-lea

Irmos: Pământul peste care niciodată nu a strălucit, nici l-a văzut soarele, adâncul pe care nu l-a văzut gol lăţimea cerului, Israil neudat l-a trecut, Doamne, şi l-ai adus pe dânsul în muntele sfinţeniei Tale, pe cela ce lăuda şi cânta cântare de biruinţă.

Răstignire de voie primind cu trupul, Mântuitorule, ai izvorât binecuvântare şi viață lumii, Stăpâne, Cela ce însuți eşti cu totul binecuvântat şi a toate Făcător. Pentru aceasta bine Te cuvântăm, Te lăudăm şi Te slăvim, strigând şi cântând cântare de biruinţă.

În groapă dedesubt Te-a pus pe Tine mort, Hristoase, Iosif cel cu bun chip şi a prăvălit piatră peste uşa mormântului, îndelung Răbdătorule; dar ai înviat întru slavă şi lumea împreună o ai sculat, care Te laudă şi cântă cântare de biruinţă.

Pentru ce aduceţi voi miresme cu lacrimi ? A zis cinstitelor femei îngerul cel ce s-a arătat; Hristos S-a sculat! Alergaţi de spuneţi văzătorilor de Dumnezeu ucenici celor ce tânguiesc şi plâng, ca să sălteze şi să dănţuiască luminat.

Minuni prea slăvite făcând Mântuitorul, a vindecat şi orb din naştere, cu tină ungându-l şi zicându-i: Mergi şi te spală în Siloam, ca să mă cunoşti pe Mine Dumnezeu, Carele umblu pe pământ şi trup am purtat, pentru milostivirea îndurărilor.

Slavă… a Treimii

O Fiinţă în trei Staturi cinstind credincioşii, să slăvim pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Duhul cel drept, Făcător şi Domn şi Mântuitor al tuturor, un Dumnezeu nezidit; strigând împreună cu cei fără de trupuri: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti, Împărate.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

În pântecele tău cel ce nu ştie de nuntă, S-a sălăşluit Domnul, Curată, pentru milostivirea îndurărilor, vrând să mântuiască pe omul cel stricat de meşteşugirile vrăşmaşului; deci, pe Dânsul roagă-L să mântuiască cetatea aceasta de toată robia şi de năvălirea vrăjmaşilor.

Catavasie: Mântuitorului Dumnezeu, Celui ce a povăţuit pe popor prin Marea Roşie, cu picioare neudate şi pe Faraon cu toată oastea l-a înecat, Aceluia Unuia să-i cântăm, că S-a proslăvit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Inima mea ceea ce se clăteşte de valurile vieţii, întăreşte-o, Doamne, la liman lin îndreptând-o ca un Dumnezeu.

Inimile celor ce se clătesc le-ai întărit, clătind tot pământul, îndelung Răbdătorule, cu cinstită răstignirea Ta, pe care ai răbdat-o cu trupul.

În mormânt nou Te-a pus pe Tine, Îndurate, Iosif cel cu bun chip, dar a înviat a treia zi din morţi, înnoindu-ne pe noi.

Pentru ce ca pe un mort căutaţi pe Domnul? Înviat-a precum a zis, grăit-a către femei îngerul, Cel ce a strălucit cu chip dumnezeiesc.

Pe orbul cel din naştere care a venit la Tine oarecând l-ai vindecat, Îndurate, care a slăvit rânduiala Ta şi minunile.

Slavă… a Treimii

Lui Dumnezeu, Tatălui, Celui fără de început, să ne închinăm şi Fiului şi Dumnezeiescului Duh, Firii celei întreit nezidite şi în trei Fețe, Unuia Dumnezeului tuturor.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

Din pântecele tău cel fecioresc ai născut pe Dumnezeu întrupat. Pe Carele roagă-L, Preasfântă Stăpână, să se milostivească spre noi.

Catavasia: Cu puterea Crucii Tale, Hristoase, întăreşte gândul meu ca să laud şi să slăvesc înălțarea Ta cea mântuitoare.

Condacul şi icosul Paştilor. Apoi **sedealna**, glasul al 8-lea.

Podobie: Pe Înţelepciunea…

Stăpânul şi Făcătorul tuturor trecând, a aflat şezând în cale pe un orb, plângând şi zicând: N-am văzut în viață soarele strălucind, nici luna lumina luminându-şi, pentru aceasta strig către Tine: Cela ce Te-ai născut din Fecioară ca să luminezi toate, luminează-mă ca un milostiv, ca să strig căzând către Tine, Hristoase Dumnezeule: Iertare de greşeli, dăruieşte nouă pentru mulțimea milei, Iubitorule de oameni. (de două ori)

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, auzul Tău şi m-am temut, înțeles-am rânduiala Ta şi Te-am proslăvit, Unule, Iubitorule de oameni.

Jertfindu-Te, Mântuitorul meu, Cela ce eşti Viaţa, pe mine cel omorât prin lemn m-ai înviat pentru mare mila Ta; pentru aceasta Cuvinte, Te slăvesc pe Tine.

Petrecând luminat împreună cu ucenicii, Doamne, le-ai zis lor: Mergeţi de propovăduiți pretutindenea Învierea Mea.

Adeverind, Doamne, scularea Ta cea din mormânt celor ce Te iubeau pe Tine, Hristoase, multe zile ai petrecut cu dânşii, bucurie făcându-le lor.

Deschis-ai ochii celui ce se născuse orb din pântece, Doamne, zicându-i: Mergi de te spală şi vei vedea, slăvind Dumnezeirea Mea.

Slavă… a Treimii

Treime ceea ce eşti întocmai cinstită şi fără de început, nedespărţită după fiinţă şi despărţită în feţe, mântuieşte pe toţi cei ce Te slăvesc pe Tine cu credinţă şi cu frică.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

Naşterea ta cea mai presus de fire o slăvim, prea curată, fericindu-te pe tine cu credinţă, ceea ce eşti cu totul fără prihană, ca pe ceea ce eşti Născătoarea Dumnezeului tuturor.

Catavasia: Auzit-am, Doamne, auzul puterii Crucii Tale, că Raiul s-a deschis printr-însa şi am strigat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a

Irmos: Ticălosul meu suflet, cel ce se luptă noaptea cu întunericul patimilor, întâmpinându-l, miluieşte-l. Şi străluceşte întru mine Soare înţelegător, zile luminate ca stelele, ca să-mi despartă noaptea de lumină.

Înălţatu-Te-ai pe lemn, Îndurate, şi împreună ai înălţat pe toţi oamenii şi pe vrăjmaşul şarpe l-ai omorât şi ai înviat zidirea mâinilor Tale, ca Cel ce Însuţi eşti Dumnezeul tuturor.

Pusu-Te-ai în mormânt, Cela ce de voie Te-ai făcut mort, Împărate fără de moarte şi toate împărăţiile iadului le-ai deşertat, pe cei morţi cu Învierea Ta ridicându-i.

Pe Tine, Cuvinte, Cela ce ai făcut minuni mari pe pământ, poporul cel fărădelege Te-a omorât. Dar Tu însuţi, Doamne, puternic fiind, precum ai zis, ai înviat din morţi, Hristoase.

Deschizând ochii celui ce nu vedea lumina cea simţitoare, l-ai luminat şi vederile cele sufleteşti şi l-ai plecat să Te slăvească cunoscându-te pe Tine, Făcător, Carele Te-ai arătat om pentru milostivire.

Slavă… a Treimii

Treime în Unime şi în Treime, Unimea toţi credincioşii să o lăudăm: Pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Duhul cel drept, pe un Dumnezeu, Făcător a toate cu adevărat.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

Cum ai născut ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită, Fecioară Maică curată, necunoscând ispită de bărbat ? Cum ai hrănit pe Cela ce hrăneşte făptura ? Precum însăşi ştie Făcătorul tuturor şi Dumnezeu.

Catavasia: Mânecând strigăm către Tine, Doamne: Mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu ştim.

Cântarea a 6-a

Irmos: Precum ai izbăvit, Doamne, pe proorocul din fiară şi pe mine dintru adâncul patimilor celor neoprite mă scoate, rogu-mă, ca să adaug a privi la Biserica Ta cea Sfântă.

Răstignindu-Te împreună cu tâlharii, Stăpâne, ai mântuit de tâlharii cei vicleni şi de patimile cele de suflet pierzătoare, Iubitorule de oameni, Doamne, pe toţi cei ce laudă cu un glas răstignirea Ta şi Învierea.

Pusu-Te-au mort fără suflare în mormânt, Hristoase, pe Tine, Cela ce dai suflare de viaţă tuturor celor morţi. Dar ai înviat, Doamne, deşertând toate mormintele, Cuvinte, cu dumnezeiască puterea Ta.

După sculare ai zis prietenilor, Hristoase: Şedeţi în Ierusalim, până ce vă veţi îmbrăca cu putere de sus nebiruită şi cu tare ajutor.

Tină făcând, ai uns ochii celui orb din naştere şi i-ai dăruit lui să vadă, lăudând, Cuvinte, puterea Ta cea prea curată, cu care ai mântuit lumea.

Slavă… a Treimii

Unime, ceea ce eşti în trei Feţe: Părinte cel nenăscut, Fiule cel născut şi Duhule cel purces, întreit Sfinte Doamne, o Fiinţă şi o Putere, mântuieşte pe tot poporul Tău.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

Slăvirile tale, curată, cine le va spune ? Că ai născut cu trup mai presus de fire pe Dumnezeu, Cel ce a izbăvit lumea prin tine din tot păcatul, Fecioară, cu totul fără prihană.

Catavasia: Înconjuratu-m-a adâncul, groapă s-a făcut mie chitul; iar eu am strigat către Tine, Iubitorule de oameni, şi m-a mântuit dreapta Ta, Doamne.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

La ochii sufletului fiind orbit, la Tine, Hristoase, vin ca şi orbul cel din naştere, cu pocăinţă strigând către Tine: Tu celor din întuneric eşti Lumina cea prea luminoasă.

Icos: Dăruieşte-mi izvorul înţelepciunii celei negrăite, Hristoase, şi al cunoştinţei celei de sus, Cela ce eşti Lumina celor din întuneric şi Îndreptătorul celor amăgiţi. Ca să povestesc cele ce a învăţat dumnezeiasca carte a Evangheliei păcii, adică minunea cu orbul. Că fiind orb din naştere, a câştigat ochii cei simțitori şi cei ai sufletului, cu credinţă strigând: Tu celor din întuneric eşti lumina cea prea luminoasă.

Sinaxar

Stih: Dătătorul luminii, Cel ce din lumină străluceşti,
Orbului din naştere, Cuvinte, astăzi ochi dăruieşti.

Întru această Duminică, a şasea după Paşti, prăznuim minunea Domnului Dumnezeu şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, ce a făcut cu orbul cel din naştere.

Care şi aceasta prin apă s-a făcut, ca şi cea cu samarineanca şi cu slăbănogul. Lucru a fost aşa: Hristos grăind către iudei şi arătându-Se pe Sine întocmai cu Tatăl şi zicând: Eu sunt şi mai-nainte de Avraam, aceia au aruncat cu pietre asupra

lui. Iar El ducându-se de acolo, a aflat pe un orb împiedicându-se, că aşa se născuse, numai chipul şi semnele ochilor având.

Atunci apostolii Domnului L-au întrebat: Rabi, cine a greşit, acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb, Mântuitorul a răspuns: N-a greşit nici acesta nici părinţi lui ci ca să se arate lucrurile lui Dumnezeu, adică ale Mele, că nu era cuvântul pentru Tatăl. Iar aceea ce a zis ca să se arate, este a dovedirii, iar nu a pricinii.

Şi aceasta zicând Hristos, a scuipat pe pământ şi a făcut tină şi a uns locurile ochilor lui şi i-a poruncit să meargă la fântâna Siloamului să se spele, ca să arate că Acela este Carele a luat din început ţărână din pământ şi a făcut pe om. Şi cum că ochiul cel prea stăpânitor poate să dea celor ce sunt în trup şi ceea ce nu este. Arătând că Acela este Carele dă mişcare şi puteri sufleteşti. Şi nu l-a uns cu apă, ci cu scuipare, ca să ştie, că tot darul din scuiparea gurii a fost. Şi l-a trimis la Siloam, ca să aibă multe mărturii acelei vindecări. Căci pe mulţi a întâmpinat mergând, fiindu-i ochii mânjiţi cu tină.

Şi zic unii că după ce s-a spălat n-a căzut acea tină, care s-a făcut din scuipare, ci cu adăogirea umezelii s-a prefăcut spre zidirea ochilor.

Siloam, care trimis se tâlcuieşte, era o fântână afară de cetatea Ierusalimului. Şi se spune că pe vremea lui Iezechie, neprietenii înconjurând cetatea şi luând Siloamul, se întorsese apa de acolo îndărăt; iar ei au săpat gura puţului şi groapa înlăuntru spre scoaterea de apă; şi dacă se trimitea cineva acolo cu porunca proorocului Isaia, ieşea apă şi scotea; iar de vrea cineva din neprieteni să scoată, se opreau vinele apei şi dintru acela aşa se făcea.

Deci ca să arate şi Hristos că de la Dumnezeu este pentru aceea a trimis pe orbul acolo şi îndată a căpătat lumina. Iar alţii au înţeles, că Siloam se tâlcuieşte trimis şi pentru orbul acesta ce s-a trimis de Hristos şi care după ce s-a spălat, prin o putere negrăită şi-a recăpătat vederile.

Vecinii şi cunoscuţii văzându-l că vedea bine, se îndoiau. Iar el se mărturisea că el este orbul cel mai dinainte şi fiind întrebat de pricinuitorul vederii, a mărturisit pe Hristos, Tămăduitorul patimilor.

Dar Fariseii auzind acea minune proslăvită, au hulit pe Mântuitorul, ca pe Cel ce nu păzea sâmbăta. Că sâmbăta a făcut, precum avea obicei şi acea minune cu orbul. Şi s-a făcut pricire între dânşii, unii zicând că Iisus este de la Dumnezeu, pentru minunile ce făcea, iar alţii că nu este de la Dumnezeu, căci nu păzea sâmbetele.

Însă cei ce nu aveau cunoştinţă bună pentru Dânsul, au întrebat pe orbul: Tu ce zici de Dânsul ? Iar el L-a mărturisit că este Prooroc, lucru mai cinstit la dânşii.

Dar ei iarăşi n-au crezut că find acela orb, Hristos i-ar fi dăruit vindecare. Ci a chemat şi pe părinţii lui necrezând pe vecini. Şi mai vârtos vrând să acopere minunea, mai mult o a scos la arătare, mărturisind părinţii lui toate. Şi pentru că se temeau ca să nu-i gonească din sinagogă, au aruncat lucru pe vârsta lui. Şi iar au zis către orbul: Mulţumeşte lui Dumnezeu, că de la Dânsul este vindecarea, iar nu de la Hristos, că păcătos este, deoarece strică sâmbăta.

Iar el vrând să arate în faptă că Hristos este Dumnezeu, a zis: Nu ştiu aceasta; un lucru ştiu, că am fost orb, iar acum printr-Însul văd. Şi iarăşi au zis lui. Cum ţi-a deschis ochii tăi? Iar el supărându-se n-a spus toate cu amănuntul, ci a scurtat, zicând: Că de nu ar fi fost de la Dumnezeu, nu ar fi făcut o minune ca aceasta. Şi întâi adică l-au ocărât ei că s-a mărturisit că este ucenic al Lui şi pentru că a zis, că nimenea n-a deschis ochii vreunui orb din naştere. Pentru că orbi şi alţii au vindecat, iar orb din naştere nimenea. Deci, ocărându-l pe dânsul, l-au gonit departe din sinagogă.

Iar după aceea l-a aflat Iisus şi i-a zis lui: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu ? Iar el înştinţându-se cine este şi cum că este Cela ce grăieşte cu el şi cum că printr-Însul a văzut, s-a închinat şi s-a făcut Lui ucenic, mărturisind facerea de bine.

Cu mila Ta cea nemăsurată, Dătătorule de lumină, Hristoase Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Rugăciunea tinerilor stingătoare de foc s-a arătat, răcoritoare de cuptor, propovăduitoare de minuni, nearzând nici mistuind pe cântăreţii de laude ai Dumnezeului părinţilor noştri.

Răstignindu-Te Tu pe lemn, Mântuitorule, soarele s-a stins, pământul s-a cutremurat, toată făptura s-a clintit şi morţii din mormânturi s-au sculat.

Sculându-Te Tu din morți, Împărate, sufletele cele ce dormeau acolo împreună s-au sculat, slăvind puterea Ta, prin care legăturile morții s-au dezlegat.

La mânecare a venit ceata femeilor, să Te ungă pe Tine cu miresme; iar văzându-Te că Te-ai sculat, Doamne, se bucurau împreună cu sfinţii ucenici; pentru care dă-ne nouă curăţire de rele.

Cu tină ai uns ochii orbului şi i-ai poruncit să meargă la Siloam şi spălându-se a văzut, slăvindu-Te cu laude pe Tine, Hristoase, Împărate al tuturor.

Slavă… a Treimii

Pe Tatăl, Cel fără de început şi pe Fiul, Cel împreună fără de început şi pe Duhul Cel Preasfânt, cu laude să slăvim: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeule, Împărate al tuturor.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

După naştere fecioară te-ai arătat curată, că ai născut pe Dumnezeu, Cel ce a înnoit firea cu puterea Sa, Preacurată; pe Carele roagă-L să ne mântuiască pe noi toţi.

Catavasie: Cela ce în cuptorul cel cu foc pe tinerii cei cuvântători de laude i-ai mântuit, bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: Adunarea îngerilor şi a oamenilor, lăudaţi pe Împăratul şi Făcătorul a toate. Cântaţi-L preoţi, leviţi binecuvântaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cetele îngereşti văzându-Te pe Tine spânzurat pe Cruce, Hristoase, Împărate a toate şi toată făptura schimbată, cu frică s-au spăimântat lăudând iubirea Ta de oameni.

Iadul văzându-Te pe Tine jos a suspinat şi a dat degrab pe morţii ce ţinea acolo din veac, care cu laude slăvesc, Hristoase, iubirea Ta de oameni.

Făcând minuni prea mari, Hristoase, de voie Te-ai înălţat pe Cruce şi cu morţii Te-ai împreunat, Cel ce ai omorât iadul şi pe toţi cei legaţi i-ai dezlegat cu vitejia Ta.

Celui orb ce a venit la Tine, Hristoase, i-ai deschis ochii, poruncindu-i lui să meargă la puţul Siloamului, să se spele şi să vadă şi Dumnezeu pe Tine să Te propovăduiască, Carele Te-ai arătat în trup, spre mântuirea lumii.

Binecuvântăm pe Tatăl… A Treimii:

Treime nedespărţită, Unime neamestecată, Dumnezeule al tuturor şi Ziditorule a toate, pe cei ce Te slăvesc pe Tine cu laude şi cu credinţă se închină Stăpâniei Tale, mântuieşte-i de toate încercările.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

Fecioară prea curată de Dumnezeu dăruită, roagă totdeauna pe Fiul tău, ca să nu mă ruşineze în ziua judecăţii, ci să mă împreune cu oile cele alese.

Catavasia:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Cel ce S-a născut din Tatăl mai-nainte de veci, Fiul şi Dumnezeu şi în anii cei mai de pe urmă, din Fecioară Maică S-a întrupat; preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Ceea ce eşti mai cinstită… nu cântăm.

Cântarea a 9-a

Irmos: Că ţi-a făcut ţie slăvire cel Puternic, arătându-Te Fecioară curată după naştere, ca pe ceea ce fără de sămânţă ai născut pe Făcătorul tău. Pentru aceasta pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te slăvim.

Pe lemnul Crucii Te-ai pironit, Hristoase Dumnezeule, şi ai biruit toate căpeteniile vrăjmaşului cele potrivnice şi blestemul cel dintâi l-ai pierdut, Mântuitorule. Pentru aceasta, după datorie toţi Te fericim.

Dacă Te-a văzut iadul pe Tine, Cuvinte, cu sufletul jos a suspinat şi de frică a slobozit pe toţi morţii care au cunoscut puterea stăpânirii Tale; pentru aceasta după datorie Te fericim.

Poporul evreilor văzând că face semne şi minuni uimitoare, din pizmă a omorât pe Cel ce a prădat iadul cu Învierea Sa şi pe toţi i-a sculat ca un puternic.

Sculatu-Te-ai din morţi precum ai zis, Dătătorule de viaţă, şi Te-ai arătat după Înviere, sfinţilor ucenici, Cel ce ai făcut semne şi ai deschis ochii orbilor; cu care împreună în veci Te slăvim.

Slavă… a Treimii

Lumină pe Tatăl cinstesc, Lumină pe Fiul slăvesc, Lumină şi pe Duhul cel drept laud; o Lumină nedespărţită, în trei Feţe cunoscută, Dumnezeu, Împăratul a toată făptura.

Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

Arătându-te mai desfătată decât cerurile, Fecioară curată, ai încăput trupeşte pe Dumnezeu cel necuprins şi L-ai născut spre mântuirea tuturor celor ce te laudă pe tine cu credinţă neîndoită.

Catavasia: Pe tine Maica lui Dumnezeu cea mai presus de minte şi de cuvânt, care ai născut negrăit sub ani pe Cel fără de ani, credincioşii cu un gând te slăvim.

Luminânda Paştilor: Cu trupul adormind ca un muritor, Împărate şi Doamne, a treia zi ai înviat, pe Adam din stricăciune ridicând şi moartea pierzându-o. Paştile nestricăciunii, lumii de mântuire.

Slavă… a orbului.

Ochii mei cei înţelegători, care sunt orbiţi de păcatul cel întunecat, luminează-i Doamne, smerenie punându-le, Îndurate, şi-i spală cu lacrimile pocăinţei.

Şi acum…

Podobie: Femei auziţi…

Trecând Mântuitorul nostru, a aflat pe un orb fără de ochi şi scuipând pe pământ şi făcând tină, l-a uns şi l-a trimis să meargă la Siloam să se spele. Şi el spălându-se, a venit văzând lumina Ta, Hristoase al meu.

La Laude

Punem stihirile pe 8 şi cântăm **stihirile** învierii, glasul al 5-lea:

Doamne, pecetluită fiind groapa de cei fărădelege, ieşit-ai din mormânt, precum Te-ai născut din Născătoarea de Dumnezeu; n-au cunoscut cum Te-ai întrupat îngerii Tăi fără de trup; n-au simţit când ai înviat, ostaşii cei ce Te-au străjuit. Că amândouă s-au pecetluit de către cei ce ispiteau şi s-au arătat minunile celor ce se închină cu credinţă Tainei. Pentru aceasta celor ce o lăudăm, dă-ne bucurie şi mare milă.

Doamne, încuietorile cele veşnice zdrobindu-le şi legăturile rupând, din mormânt ai înviat, lăsând cele de îngropare ale Tale, întru mărturia adevăratei îngropării Tale celei de trei zile. Şi ai mers mai-nainte în Galileia, Cela ce ai fost străjuit în peşteră. Mare este mila Ta, Mântuitorule cel necuprins, miluieşte-ne pe noi.

Doamne, femeile au alergat la mormânt, să Te vadă pe Tine, Hristoase, Cela ce ai pătimit pentru noi şi venind au aflat înger şezând pe piatră, de frică răsturnată fiind şi către dânsele a strigat, grăind: A înviat Domnul; spuneţi ucenicilor, că a înviat din morţi Cel ce mântuieşte sufletele noastre.

Doamne, precum ai ieşit din mormânt pecetluit, aşa ai intrat şi la ucenicii Tăi, uşile fiind încuiate, arătându-le lor patimile trupului, care le-ai primit, Mântuitorule, îndelung răbdând. Căci ca Cela ce eşti din sămânţa lui David, răni ai răbdat; iar ca un Fiu al lui Dumnezeu, lumea ai mântuit. Mare este mila Ta, Mântuitorule cel necuprins, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi.

Alte **stihiri** ale lui Anatolie, acelaşi glas:

Doamne, Împărate al veacurilor şi Făcătorul tuturor, Cela ce pentru noi răstignire şi îngropare cu trupul ai primit, ca pe noi pe toţi din iad să ne slobozeşti. Tu eşti Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu ştim.

Doamne, minunile Tale cele prea strălucite cine le va spune? Sau cine va vesti tainele Tale cele înfricoşate ? Că întrupându-Te pentru noi, precum însuţi ai voit, tăria puterii Tale ai arătat. Că, cu Crucea Ta tâlharului, Raiul ai deschis şi cu îngroparea Ta încuietorile iadului ai zdrobit şi cu Învierea Ta toate le-ai îmbogăţit, Milostive, slavă Ţie.

Mironosiţele femei la mormântul Tău ajungând foarte de dimineaţă, Te-au căutat cu miresme să Te ungă pe Tine, Cuvântul cel fără de moarte şi Dumnezeu; şi graiurile îngerului în urechi luând, s-au întors cu bucurie, să vestească apostolilor luminat, că ai înviat Viaţa tuturor şi ai dăruit lumii curăţire şi mare milă.

Altă **stihiră** a orbului, glasul al 8-lea:

Stih: Caută spre mine şi mă miluieşte…

Cela ce Te-ai întrupat pentru milostivirea milei, Hristoase Dumnezeule, pe cel lipsit de lumină din pântece, pentru milostivirea îndurărilor cea negrăită, l-ai învrednicit dumnezeieştii străluciri, ungând cu tină vederile lui cu degetele Tale cele ziditoare; Însuți şi acum, Dătătorule de lumină, luminează şi simţirile noastre cele sufleteşti, ca Cel ce Însuți eşti bogat dăruitor.

Slavă… glasul al 8-lea.

Cine va spune puterile Tale, Hristoase ? Sau cine va număra mulţimile minunilor Tale? Că precum Te-ai văzut îndoit pe pământ pentru bunătatea, îndoite şi tămăduirile ai dat celor bolnavi. Căci ai deschis nu numai ochii cei trupeşti ai celui orb din naştere, ci şi pe cei sufleteşti. Pentru aceasta Te-a mărturisit pe Tine Dumnezeu tăinuit în trup şi Carele dai tuturor mare milă.

Şi acum…

Prea binecuvântată eşti… Doxologia cea mare, ecteniile, ceasul întâi şi otpustul. Apoi, Slavă… Şi acum…

Stihira Evangheliei, glasul al 8-lea: Lacrimile Mariei nu în zadar s-au vărsat cu căldură, că iată, s-a învrednicit şi de îngeri ce o învăţau şi de vederea Ta, o Iisuse. Ci încă cele pământeşti cugetă, ca o femeie neputincioasă. Pentru aceasta s-a şi oprit a se atinge de Tine, Hristoase. Dar s-a trimis propovăduitoare ucenicilor Tăi, cărora bunele vestiri a spus, vestindu-le suirea la moştenirea părintească. Cu care învredniceşte-ne şi pe noi arătării Tale, Stăpâne Doamne.

Vezi: Iar slujba Sfântului, ce se va întâmpla în Duminica aceasta, se cântă la Pavecerniţă.

La Liturghie

Fericirile, glasul al 5-lea.

Tâlharul pe Cruce pe Tine Dumnezeu crezându-Te, Hristoase, Te-a mărturisit curat din inimă, strigând: Pomeneşte-mă, Doamne, întru împărăţia Ta.

Pe Cela ce pe lemnul Crucii a înflorit viaţa neamului nostru şi a uscat blestemul cel din lemn; ca pe Mântuitorul şi Făcătorul cu un glas să-L lăudăm.

Răstignindu-Te Tu, Hristoase, în mijlocul a doi tâlhari osândiţi, unul hulindu-Te s-a osândit după dreptate. Iar altul mărturisindu-Te în Rai s-a sălăşluit.

La ceata apostolilor venind cinstitele femei, au strigat: Hristos a înviat! Ca Stăpânului şi Făcătorului să ne închinăm Lui.

Şi din canonul orbului, Cântarea 6-a.

Apostolul: Din Faptele Apostolilor. Evanghelia de la Ioan.

Chinonicul: Trupul lui Hristos primiţi… Sau: Lăudaţi pe Domnul din ceruri…

Luni în săptămâna a şasea după Paşti

Întru aceeaşi Duminică a şasea săptămână după Paşti, seara.

La Doamne strigat-am… punem stihirile pe 6: trei ale praznicului şi trei de la Minei.

Stihirile praznicului, glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te, cămara…

Lumină întregimii mădularelor omeneşti şi ochi al trupului lumii acesteia, fiind Tu, Dumnezeule şi Cuvinte; Făcător de obşte al ochilor şi Ziditor cunoscându-Te, şi acuma din amestecarea tinei şi a scuipatului, ai luminat ochii orbului, cu degetele Tale, cele ce fac şi tina şi vederea; care dobândindu-o cel ce se cunoştea mai-nainte între cei născuţi, că nicicum nu vedea soarele, Te-a văzut pe Tine Soarele cel dulce, văzând chipul Celui ce ne-a zidit pe noi, pentru milostivirea cea negrăită.

De mădulare şi de întregimea organelor trupului omenesc fiind bogat, cel ce mai-nainte a ieşit orb din pântecele maicii sale, credea că nici a avut ochi de vreme ce nu din vreo sminteală avea lipsa lor; fără care picioarele şi cele mai multe mădulare trupeşti îşi sfărâmase pentru împiedicările de pietre. Care prin Tine şi această îmbogăţire dobândind, Te-a văzut pe Tine, Lumina lumii şi Dătătorul luminilor; Dumnezeu şi Stăpân al făpturilor vestindu-Te şi Făcător a toată lumea.

Cum că orbul acela căruia s-au deschis ochii nicicum n-ar fi văzut mai-nainte, sub tulburare erau cărturarii cei ce orbiseră pentru paza legii sâmbetelor, care voiau să orbească deschiderea ochilor aceluia cea din ziua sâmbetei, cu întunecările slovei. În care străluceşte Soarele cel dulce, Hristos, înnoind a se lucra sâmbăta; Carele luminând umbra acesteia şi acoperământul ridicându-l în lături, a răspândit acelora atâta lumină ca şi orbii să vadă pe Dumnezeu, Făcătorul luminilor şi Domnul sâmbetelor.

Slavă… Şi acum… glasul al 2-lea.

Cel ce s-a născut orb, zicea în cugetul său: Oare eu pentru păcatele părinţilor m-am născut fără de ochi? Oare eu pentru necredinţa limbilor m-am născut întru arătare? Nu pot a mai întreba când este noapte, când este zi; nu-mi mai pot răbda picioarele poticnirile de pietre. Că n-am văzut soarele strălucind, nici în faţă pe Cel ce m-a zidit pe mine Ci mă rog Ţie, Hristoase Dumnezeule, caută spre mine şi mă miluieşte.

La Stihoavnă

Stihira învierii, glasul al 5-lea: Prin cinstită Crucea Ta, Hristoase pe diavolul l-ai ruşinat şi prin Învierea Ta, boldul păcatului l-ai stricat şi ne-ai mântuit pe noi din porţile morţii. Slăvimu-Te pe Tine, Unule-Născut.

Stih: Către Tine, Cel ce locuieşti în cer, am ridicat ochii mei.

Doamne, a păcătui nu încetez, învrednicindu-mă iubirii Tale de oameni, nu cunosc; birueşte-mi nepriceperea mea, Cela ce eşti unul bun şi mă miluieşte.

Stih: Miluieşte-ne, pe noi, Doamne, miluieşte-ne, că ne-am săturat de ocară.

Mucenicina: Toate cele pământeşti defăimându-le şi asupra muncilor bărbăteşte îndrăznind, nu v-aţi lipsit de fericita nădejde. Ci moşteni Împărăţiei Cerurilor v-aţi făcut prea lăudaţi mucenici; având îndrăzneală către Iubitorul de oameni Dumnezeu, cereţi pace lumii şi sufletelor noastre mare milă.

Slavă… Şi acum… glasul al 2-lea.

Trecând Iisus din templu, a aflat pe un om orb din naştere şi făcându-i-se milă, a pus tină pe ochii lui şi a zis către dânsul: Mergi de te spală în Siloam şi spălându-se a văzut, înălţând slavă lui Dumnezeu. Iar vecinii lui ziceau către dânsul: Cine a

deschis ochii tăi, care nimeni din cei ce văd n-au putut să-i vindece? Iar el strigând, a zis: Un om ce se cheamă Iisus, Acela mi-a zis de m-am spălat în Siloam şi am văzut. Acesta este cu adevărat, de care a zis Moise în lege, Hristos Mesia; Acesta este Mântuitorul sufletelor noastre.

La Utrenie

Troparul învierii.

După întâia Catismă, **sedealna** învierii, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună fără de început cu Tatăl şi cu Duhul, Carele S-a născut din Fecioară spre mântuirea noastră, să-L lăudăm credincioşii şi să ne închinăm. Că bine a voit a se sui cu trupul pe Cruce şi moarte a răbdat şi a sculat pe cei morți, întru slăvită Învierea Sa.

Crucea Domnului să o lăudăm, sfântă îngroparea cu cântări să o cinstim şi Învierea Lui să o proslăvim. Că împreună a sculat pe cei morți din mormânturi ca un Dumnezeu, prădând stăpânia morții şi tăria diavolului şi celor din iad lumină a răsărit.

Toţi să priveghem, credincioşilor, şi să întâmpinăm pe Hristos cu mult untdelemn şi cu candele luminoase, ca să ne învrednicim a fi înlăuntrul cămării; că cel ce va rămâne afară de uşi, în zadar va striga către Dumnezeu, miluieşte-mă.

Mucenicina: Doamne, dorind mucenicii Tăi de paharul patimii Tale, au părăsit frumuseţea lumească şi îngerilor părtaşi s-au făcut. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule, dă sufletelor noastre pace şi mare milă.

Slavă… Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

Cu îngerii cele cereşti, cu oamenii cele pământeşti, strigăm ţie, Născătoare de Dumnezeu, cu glas de bucurie: Bucură-te, uşă mai desfătată decât cerurile! Bucură-te, ceea ce singură eşti mântuirea pământenilor! Bucură-te, cinstită! Bucură-te, cea plină de dar, care ai născut pe Dumnezeu întrupat.

După a doua Catismă, **sedealna** glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună fără de început cu Tatăl şi cu Duhul, Carele S-a născut din Fecioară spre mântuirea noastră, să-L lăudăm credincioşii şi să ne

închinăm. Că bine a voit a se sui cu trupul pe Cruce şi moarte a răbdat şi a sculat pe cei morți, întru slăvită Învierea Sa.

Mai-nainte de răstignirea şi scularea Ta, Îndurate, trecând Tu, a strigat către Tine cu căldură cel orb din naştere: Fiul lui David miluieşte-mă? Dă-mi lumina ochilor ca să Te văd şi eu pe Tine. Ale cărui vederi ungându-le cu tină din scuipare, Cuvinte, i-ai dat lumină ca să vadă luminat.

Slavă… Şi acum… iar aceasta.

Învierea lui Hristos… Psalmul 50.

Canoanele - Al orbului (facere a lui Iosif) cu irmoasele pe şi al Mineiului pe 4. Condacul, icosul şi Luminânda orbului.

La Laude

Punem **stihirile** pe 4 şi cântăm stihirile, glasul al 5-lea:

Doamne, pecetluită fiind groapa de cei fărădelege, ieşit-ai din mormânt, precum Te-ai născut din Născătoarea de Dumnezeu; n-au cunoscut cum Te-ai întrupat îngerii Tăi cei fără de trup, n-au simţit când ai înviat ostaşii cei ce Te-au străjuit. Că amândouă s-au pecetluit de către cei ce ispiteau şi s-au arătat minunile celor ce se închină cu credinţă tainei. Pentru aceasta celor ce o lăudăm, dă-ne bucurie şi mare milă. (de două ori)

Vai mie, că m-am asemănat smochinului celui neroditor şi mă tem de blestem şi de tăiere; ci Tu, Lucrătorule cel ceresc, Hristoase Dumnezeule, sufletul meu cel înțelenit arată-l roditor şi mă primeşte ca pe fiul cel desfrânat şi mă miluieşte.

Mucenicina: Binecuvântată este oastea Împăratului ceresc; că de au şi fost pământeni purtătorii de chinuri, dar s-au sârguit să ajungă la vrednicia îngerească; trupurile defăimându-le şi prin patimi s-au învrednicit cinstei celor fără de trupuri. Pentru rugăciunile lor, Doamne, trimite-ne nouă mare milă.

Slavă… Şi acum… glasul al 2-lea.

Toată viața sa orbul noapte socotindu-o, a strigat către Tine: Doamne, deschide-mi vederile, Fiul lui David, Mântuitorul nostru, ca şi eu împreună cu toți să laud puterea Ta.

La Stihoavnă

Stihira praznicului, glasul al 5-lea:

Podobie: Cuvioase părinte…

Orbire s-a arătat orbul celor ce socoteau că văd, întunecând şi minţile şi sufletele şi gândul celor ce vedeau grabnică luminarea vederilor lui. Şi chemându-l ei l-au întrebat cu mânie: Cum de vezi acum ca unul din din cei ce văd lumina, orb fiind tu din naştere şi şezând pe căi şi cerând ? Iar el a arătat pe Cel ce i-a dat lumina şi a făcut luminile în lume, din care se propovăduieşte Fiul lui Dumnezeu fără de început, Carele în vremile cele din urmă S-a arătat om din Fecioară de la Dumnezeiescul Duh, pentru milostivire.

Stih: Caută spre mine şi mă miluieşte, după judecata Ta, faţă de cei ce iubesc numele Tău.

Ca o sarcină şi ca o povară grea de pământ se vedea celor din lume, orbul umblând şi pe ulițe picioarele sfărâmându-şi cu toiagul ca şi cu o vedere îmbogățit fiind. Pentru aceea a alergat la Dătătorul de lumină, de la Carele a luat a privi lumina şi a vedea cu ochii săi pe Făcătorul, Cel ce a zidit dintâi din pământ firea omenească, după asemănarea şi după chipul Său. Şi acum cu tină şi cu scuipare a luminat vederile lui şi i-a dat să vadă soarele, pentru iubirea de oameni.

Stih: Paşii mei îndreptează-i, după cuvântul Tău, şi să nu mă stăpânească nici o fărădelege.

Pe Cuvântul Tatălui asemenea la chip cu zidirea omenească L-a văzut orbul, după ce a văzut lumina, prin care a văzut şi pe Soarele cel purtător de lumină şi începător zilelor, bucurându-se ca şi ceilalţi oameni, aşa curând de acea vedere, prin care s-a văzut umblând drept şi mergând fără de poticnire pe cărări şi cunoscând pe Fiul lui Dumnezeu Cel ce l-a luminat. Carele S-a întrupat pentru milostivirea cea prea multă şi făcându-Se om, a rămas Dumnezeu precum a fost; şi luând ceea ce n-a fost, a păzit unirea acestora neamestecată.

Slavă… Şi acum… glasul al 5-lea.

Doamne, trecând pe cale ai aflat pe un orb din naştere şi mirându-se ucenicii, Te-au întrebat pe Tine, zicând: Învăţătorule! Cine a greşit, acesta sau părinţii lui de s-a născut orb? Iar Tu, Mântuitorul meu, ai zis către dânşii: Nici acesta a greşit, nici

părinţii lui, ci ca să se arate lucrurile lui Dumnezeu întru dânsul. Mie Mi se cade să lucrez lucrurile Celui ce M-a trimis pe Mine, care nimenea nu poate să le lucreze. Şi acestea zicând, scuipând jos şi tină făcând, a uns ochii lui, zicând către dânsul: Mergi de te spală în scăldătoarea Siloamului! Iar el spălându-se, s-a făcut sănătos şi a strigat către Tine: Cred Doamne, şi s-a închinat Ţie. Pentru aceasta strigăm şi noi miluieşte-ne pe noi.

La Liturgie

Fericirile din canonul orbului, Cântarea a 4-a.

Marţi în săptămâna a şasea după Paşti

Luni a şasea săptămână după Paşti, seara.

La Doamne strigat-am… punem stihirile pe 6, ale praznicului trei şi de la Minei trei.

Stihirile praznicului, glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te, cămara…

Cu gura şi cu sufletul şi cu gândul, pe Cel ce i-ai dat lui din tină şi din scuipare ca un Ziditor luminile ochilor şi vederea cea deobşte, L-a mărturisit cel ce mai-nainte era orb; că este Făcător făptuirilor a toată lumea, Tocmitor şi Chivernisitor, Carele S-a întrupat numai pentru milostivirea către făptură; şi L-a propovăduit că este Dumnezeu Atotputernic; a cărui râvnă şi vorbă care era către dânşii, nicicum nesuferind cărturarii să audă sau să vadă, L-au judecat să se izgonească din sinagogă; ei cei ce orbiseră la vederile sufletului şi ale trupului mai mult decât cel ce fusese orb din naştere.

Semn de biruinţă vitejească asupra celor ce vedeau, cu tărie a ridicat orbul, că deşi fusese orb, pe Făcătorul şi Ziditorul a toate L-a văzut, văzându-şi luminarea ochilor, ceea ce se făcuse prin scuipare; şi numai din aceasta cunoscând pe Cel ce l-a luminat, că este fiu al lui Dumnezeu şi Stăpân a toată lumea. Pe Carele văzându-L cei orbiţi cu răutatea pizmei, nicicum nu L-au cunoscut, măcar că multe lucruri de minune de acest fel, vedeau făcându-se de Dânsul, numai cu cuvântul.

Cum că orbul acela căruia s-a deschis ochii, nicicum n-ar fi văzut mai-nainte, sub presupunere erau cărturarii cei ce orbiseră pentru paza legii sâmbetelor, care voiau

să orbească deschiderea ochilor aceluia cea din ziua sâmbetei, cu întunecările slovei. În care străluceşte Soarele cel dulce, Hristos, înnoind a se lucra sâmbăta; Carele luminând umbra acesteia şi acoperământul ridicându-l în lături, a răspândit acelora atâta lumină, ca şi orbii să vadă pe Dumnezeu, Făcătorul luminilor şi Domnul sâmbetelor.

Slavă… Şi acum… glasul al 8-lea:

Soarele dreptăţii cel înţelegător, Hristoase Dumnezeule, Carele pe cel lipsit din pântece de lumină, ai luminat după amândouă, cu prea curată atingerea Ta; şi ochii noştri cei sufleteşti luminându-i, arată-ne fii ai zilei, ca, cu credinţă să strigăm către Tine: Mare şi negrăită este milostovirea Ta spre noi, Iubitorule de oameni, slavă Ţie.

La Stihoavnă

Stihirile învierii, glasul al 5-lea:

Cel ce a dat înviere neamului omenesc, ca o oaie spre junghiere S-a adus, înfricoşatu-s-au de aceasta boierii iadului şi s-au ridicat porţile cele de durere; că a intrat Împăratul slavei, Hristos, zicând celor din legături: Ieşiţi şi celor din întuneric, descoperiţi-vă.

Stih: Către Tine, Cel ce locuieşti în cer, am ridicat ochii mei.

Doamne, de frica Ta mă tem şi a face rău nu încetez. Cine nu se teme la judecată de judecător? Sau cine vrând să se vindece, mânie pe doctor, precum eu? Îndelung-Răbdătorule, Doamne, milostiveşte-Te spre neputinţa mea şi mă miluieşte.

Stih: Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că mult ne-am săturat de defăimare.

Mucenicina: Cu pavăza credinţei îmbrăcându-se şi cu semnul Crucii pe sine-şi întărindu-se, la munci bărbăteşte au alergat, sfinţii Tăi, Doamne, şi înşelăciunea şi semeţia diavolului au surpat. Pentru rugăciunile lor, trimite ca un Dumnezeu atotputernic, lumii Tale pace şi sufletelor noastre mare milă.

Slavă… Şi acum..., glasul al 8-lea.

Cel ce Te-ai întrupat pentru milostivirea milei, Hristoase Dumnezeule, pe cel lipsit de lumină din pântece, pentru milostivirea îndurărilor cea negrăită, l-ai învrednicit dumnezeieştii străluciri, ungând vederile lui cu tină cu degetele Tale cele ziditoare: Însuţi şi acum Dătătorule de lumină, luminează şi simţurile noastre cele sufleteşti, ca Cela ce eşti bogat dătător de daruri.

La Utrenie

Troparul învierii.

După întâia Catismă, **sedealna**, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună fără de început cu Tatăl şi cu Duhul, Carele S-a născut din Fecioară spre mântuirea noastră, să-L lăudăm credincioşii şi să ne închinăm. Că bine a voit a se sui cu trupul pe Cruce şi moarte a răbdat şi a sculat pe cei morți, întru slăvită Învierea Sa.

Doamne, mort Te-ai numit, Cela ce ai omorât moartea. În mormânt Te-ai pus, Cela ce ai deşertat mormânturile. Sus ostaşii au străjuit mormântul, jos pe morţii cei din veac i-ai înviat; întrutot Puternice şi necuprinsule, Doamne, slavă Ţie.

Judecătorul şezând şi îngerii stând înainte, trâmbiţa răsunând şi văpaia arzând, ce vei face, suflete al meu, înfăţişându-te la judecată! Că atunci răutăţile tale se vor arăta, greşelile cele ascunse se vor vădi. Pentru acesta mai-nainte de sfârşit strigă către Judecătorul: Dumnezeule, milostiveşte-Te spre mine şi mă miluieşte.

Mucenicina: Străluceşte astăzi pomenirea mucenicilor, că are lumină din cer, ceata îngerilor se veseleşte şi neamul omenesc împreună prăznuieşte. Pentru aceea se roagă Domnului să se miluiască sufletele noastre.

Slavă… Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu

Maică a lui Dumnezeu, Preasfântă, zidul creştinilor, mântuieşte după obicei, pe poporul tău, care strigă către tine cu dinadinsul; stai împotriva vrăjmaşilor şi a gândurilor celor mândre, ca să strigăm ție: Bucură-te, ceea ce eşti plină de dar.

După a doua Catismă, **sedealna**, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună fără de început cu Tatăl şi cu Duhul, Carele S-a născut din Fecioară spre mântuirea noastră, să-L lăudăm credincioşii şi să ne

închinăm. Că bine a voit a se sui cu trupul pe Cruce şi moarte a răbdat şi a sculat pe cei morți, întru slăvită Învierea Sa.

Văzut-a orbul cel ce nu vedea din naştere, pe Soarele cel mare cum că vede prin scuiparea Celui ce a zidit mai înainte alcătuirea omenească; pentru aceasta şi mulțumire din suflet a înălțat lui Dumnezeu, văzând chipul Acestuia, Carele a zidit pe om după asemănarea Ziditorului.

Slavă… Şi acum..., tot aceasta.

Învierea lui Hristos… Psalmul 50.

Canonul praznicului cu irmosul pe 8. Canonul orbului (facere a lui Iosif) şi al Mineiului pe 4. Condacul, icosul şi Luminânda praznicului.

La Laude

Stihirile, glasul al 5-lea:

Doamne, încuietorile cele veşnice zdrobindu-le şi legăturile rupând, din mormânt ai înviat, lăsând cele de îngropare ale Tale întru mărturia adevăratei îngropării Tale celei de trei zile. Şi ai mers mai înainte în Galileea, Cela ce ai străjuit în peşteră. Mare este mila Ta, Mântuitorule cel necuprins, miluieşte-ne pe noi. (de două ori)

Mulțimile greşelilor mele trece-le, Doamne, Cela ce Te-ai născut din Fecioară şi şterge toate fărădelegile mele, dându-mi gând de întoarcere, ca un Iubitor de oameni, rogu-mă şi mă miluieşte.

Mucenicina: Mucenicii Tăi, Doamne, urmând cetele îngereşti, au răbdat muncile ca şi cum ar fi fost fără de trupuri, numai singură nădejdea având în minte, desfătarea bunătăților celor făgăduite. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeul nostru, dăruieşte lumii Tale pace şi sufletelor noastre mare milă.

Slavă… Şi acum… glasul al 8-lea:

Cine va spune puterile Tale, Hristoase ? Sau cine va număra mulțimile minunilor Tale? Că precum Te-ai văzut îndoit pe pământ pentru bunătatea, îndoite şi tămăduirile ai dat celor bolnavi. Că ai deschis nu numai ochii cei trupeşti ai celui orb din naştere, ci şi pe cei sufleteşti. Pentru aceasta Te-a mărturisit pe Tine Dumnezeu tăinuit în trup şi Carele dai tuturor mare milă.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 5-lea:

Podobie: Cuvioase părinte…

Strălucirea cea purtătoare de lumină văzându-o, că a strălucit arătat, sâmbăta, orbului celui purtător de lumină, cei ce se hrăniseră în legile lui Moise, orbiţi fiind la minte se uitau ca prin negură şi nu cunoşteau umbra care acoperea legile; şi pentru aceasta nu vedeau ei pe Făcătorul lumii şi Ziditorul sâmbetei cu cuvântul Cel ce a luminat ochii orbului prin spălare şi prin acea nouă facere de tină cu scuipat; cu care amestecându-ne, Îl vedem pe Dânsul, Dumnezeu, mustrând orbirea fariseilor, prin vederea cea de la Dumnezeu.

Stih: Caută spre mine şi mă miluieşte, după judecata Ta, faţă de cei ce iubesc numele Tău.

Răsărit-a zori de ziuă, adică lumină ochilor orbului celui cu multă durere, ce petrecea întru întunericul nopţii nevederii, care s-a spălat cu dumnezeiasca poruncă în apele puţului Siloam; de unde purtător de lumină prea nou s-a văzut, vădind negura întunericului cea făcătoare de noapte a legiuitorilor cărturari şi luminând nevederea lor cea întunecoasă, cu strălucirile cele de lumină purtătoare; prin care orbirea cea mai dinainte a slovei celei umbroase se luminează, prin strălucirile celei luminoase care se dau nouă de la Cuvântul.

Stih: Paşii mei îndreptează-i, după cuvântul Tău, şi să nu mă stăpânească nici o fărădelege.

Suitu-s-a la înălţimea suirii celei de lumină purtătoare, luminându-se cu lumina cunoştinţei de Dumnezeu, orbul cel ce pătimise întunecare trupească şi sufletească, luminându-se peste tot de la Cuvântul cu îndoite vărsări de lumină. Că măcar că era mai înainte orb la amândouă, dar a cunoscut pe Dătătorul de lumină şi Făcătorul luminii, Cel ce a strălucit din mormânt a treia zi şi pământul a luminat cu Învierea Sa. Din care a strălucit oamenilor celor ce erau ţinuţi întru întuneric, lumina cea de a doua zidire, pentru mare mila Sa.

Slavă… Şi acum… glasul al 8-lea:

Soarele dreptăţii cel înţelegător, Hristoase Dumnezeule, Carele pe cel lipsit din pântece de lumină, l-ai luminat după amândouă, cu prea curată atingerea Ta; şi

ochii noştri cei sufleteşti Iuminându-i, arată-ne fii ai zilei, ca, cu credinţă să strigăm către Tine: Mare este şi negrăită milostivirea Ta spre noi, Iubitorule de oameni, slavă Ţie.

Cade-se a şti: Că de se va întâmpla Sfântul apostol Ioan Teologul, Miercuri la odovania praznicului Paştilor, Marţi seara la Vecernia cea mică punem stihirile Apostolului pe 4. Slavă… a Apostolului, Şi acum… a praznicului.

La Stihoavnă stihirile Apostolului cele de la stihoavna Vecerniei celei mari, cu stihurile lor. Slavă… a Apostolului, Şi acum… a praznicului. Troparul apostolului, Slavă… Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu, a învierii: Toate tainele tale... şi otpustul.

La Vecernia cea mare, după psalmul cel obişnuit, cântăm Fericit bărbatul… Starea 1-a. La Doamne strigat-am... punem stihirile pe 10; ale orbului 6 şi ale Apostolului 4. Slavă… a Apostolului, Şi acum… a orbului. Vohod, prochimenul zilei şi citirile Apostolului.

La Litie stihira hramului şi ale Apostolului, Slavă… a Apostolului, Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu: La Stihoavnă stihira învierii de la rând, apoi stihirile Paştilor cu stihurile lor, Slavă… a Apostolului, Şi acum… Ziua învierii... La binecuvântarea pâinilor, troparul Apostolului, de două ori şi: Născătoare de Dumnezeu… odată. Nefiind priveghere, citim Miezonoptica zilei şi celelalte după rânduială. La Dumnezeu este Domnul… troparul învierii de două ori, Slavă… a Apostolului, Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu şi sedelnele la rând. După polieleu, sedelnele, Antifonul şi Evanghelia Apostolului. Învierea lui Hristos… Stihira Apostolului. Canonul Paştilor cu irmoasele pe 6; al Apostolului pe 4 şi al orbului pe 4. Catavasia: Mântuitorului Dumnezeu… iar Canonul înainte-prăznuirii se lasă şi-l cântăm Marţi mai-nainte. După Cântarea a 3-a condacul şi icosul Apostolului, ipacoi a Paştilor, Slavă… sedealna Apostolului, Şi acum… a orbului. După Cântarea a 6-a condacul şi icosul Paştilor. La a 9-a Cântare : Ceea ce eşti mai Cinstită… nu cântăm. Luminânda Paştilor, a Apostolului şi a orbului.

La laude, stihirile Apostolului pe 4 şi stihirile Paştilor. Slavă… a Apostolului, Şi acum… a Paştilor: Ziua învierii… Slavoslovia cea mare şi troparul. Ceasurile după obicei. Fericirile din canonul Paştilor. Cântarea a 3-a şi din al Apostolului Cântarea a 6-a. Prochimenul Paştilor şi al Sfântului. Apostolul şi Evanghelia zilei şi a Sfântului. Chinonicul Paştilor şi al Apostolului. Tot aşa se pune slujba la aflarea capului Botezătorului Ioan.

Miercuri în săptămâna a şasea după Paşti

Marți a şasea săptămână după Paşti, seara - Odovania praznicului Paştilor.

La odovania praznicului Paştilor. După ce binecuvântează preotul, cântăm Hristos a înviat... cu stihurile lui. Apoi citim psalmul cel obişnuit şi Catisma. La Doamne strigat-am… punem stihirile pe 6 şi cântăm stihirile orbului, glasul al 2-lea, singur glasul.

Cel ce s-a născut orb, zicea în cugetul său: Oare eu pentru păcatele părinţilor, m-am născut fără de ochi? Oare eu pentru necredinţa limbilor m-am născut întru arătare? Nu pot a mai întreba când este noapte, când este zi; nu-mi mai pot răbda picioarele poticnirile de pietre. Că n-am văzut soarele strălucind, nici în față pe Cel ce m-a zidit pe mine. Ci mă rog Ţie, Hristoase Dumnezeule, caută spre mine şi mă miluieşte.

Glas acelaşi: Trecând Iisus din templu, a aflat pe un orb din naştere şi făcându-i-se milă, a pus tină pe ochii lui şi a zis către dânsul: Mergi de te spală în Siloam şi spălându-se a văzut, înălțând slavă lui Dumnezeu. Iar vecinii lui ziceau către dânsul: Cine a deschis ochii tăi, pe care nimenea din cei ce văd n-a putut să-i vindece ? Iar el strigând a zis: Un om ce se numeşte Iisus, Acela mi-a zis de m-am spălat în Siloam şi am văzut. Acesta este cu adevărat de Carele a zis Moise în lege, Hristos Mesia; Acesta este Mântuitorul sufletelor noastre.

Glasul al 4-lea: Toată viața sa orbul noapte socotindu-o, a strigat către Tine: Doamne, deschide-mi vederile, Fiul lui David, Mântuitorul nostru, ca şi eu împreună cu toți să laud puterea Ta.

Glasul al 5-lea: Doamne, trecând pe cale, ai aflat pe un orb din naştere şi mirându-se ucenicii, Te-au întrebat pe Tine, zicând : Învățătorule! Cine a greşit, acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb? Iar Tu Mântuitorul meu, ai zis către dânşii: Nici acesta a greşit, nici părinții lui, ci ca să se arate lucrurile lui Dumnezeu întru dânsul. Mie mi se cade să lucrez lucrurile Celui ce M-a trimis pe Mine, care nimeni nu poate să le lucreze. Şi acestea zicând, scuipând jos şi tină făcând, a uns ochii lui, zicând către dânsul: Mergi de te spală în scăldătoarea Siloamului. Iar el spălându-se s-a făcut sănătos şi a strigat către Tine: Cred, Doamne şi s-a închinat Ţie. Pentru aceasta strigăm şi noi: Miluieşte-ne pe noi.

Glasul al 8-lea: Soarele dreptăţii cel înţelegător, Hristoase Dumnezeule, care pe cel lipsit din pântece de lumină, l-ai luminat după amândouă, cu prea curată atingerea

Ta şi ochii noştri cei sufleteşti luminându-i, arată-ne fii ai zilei, ca, cu credință să strigăm către Tine: Mare este şi negrăită milostivirea Ta spre noi, Iubitorule de oameni, slavă Ţie.

Acelaşi glas: Cela ce Te-ai întrupat pentru milostivirea milei, Hristoase Dumnezeule, pe cel lipsit de lumină din pântece, pentru milostivirea îndurărilor cea negrăită, l-ai învrednicit dumnezeieştii străluciri, ungând cu tină vederile lui cu degetele Tale cele ziditoare; însuți şi acum, Dătătorule de lumină, luminează şi simțurile noastre cele sufleteşti, ca Cela ce însuți eşti bogat dăruitor.

Slavă… Şi acum… glasul al 8-lea:

Cine va spune puterile Tale, Hristoase ? S-au cine va număra mulțimile minunilor Tale? Că precum Te-ai văzut îndoit pe pământ pentru bunătatea, îndoite şi tămăduirile ai dat celor bolnavi. Că ai deschis nu numai ochii cei trupeşti ai celui orb din naştere, ci şi pe cei sufleteşti. Pentru aceasta Te-a mărturisit pe Tine Dumnezeu tăinuit în trup şi Carele dai tuturor mare milă.

La Stihoavnă

Stihira învierii, glasul al 5-lea:

Pe Tine, Mântuitorul Hristos, Cel ce Te-ai întrupat şi de ceruri nu Te-ai despărţit, în glasuri de cântări Te slăvim. Că Crucea şi moartea ai primit pentru neamul nostru, ca Domnul cel iubitor de oameni, prădând porţile iadului, a treia zi ai înviat, mântuind sufletele noastre.

Apoi **stihirile** Paştilor cu stihurile lor:

Stih: Să învie Dumnezeu şi să se risipească vrăjmaşii Lui.

Paştile cele sfinţite astăzi nouă s-au arătat, Paştile cele nouă şi sfinte, Paştile cele de taină, Paştile cele prea cinstite, Paştile Hristos Mântuitorul; Paştile cele fără prihană, Paştile cele mari, Paştile credincioşilor, Paştile care au deschis nouă uşile Raiului, Paştile cele ce sfinţesc pe toţi credincioşii.

Stih: Precum se stinge fumul să se stingă, cum se topeşte ceara de faţa focului.

Veniţi de la vedere femei binevestitoare şi ziceţi Sionului: Primeşte de la noi bunele vestiri de bucurie, ale Învierii lui Hristos; veseleşte-te, saltă şi te bucură, Ierusalime, pe Împăratul Hristos văzându-L din mormânt, ca un mire ieşind.

Stih: Aşa să piară păcătoşii de la faţa lui Dumnezeu, iar drepţii să se veselească.

Mironosiţele femei foarte de dimineaţă stând înaintea mormântului Dătătorului de viaţă, aflat-au înger pe piatră şezând şi acela grăind către dânsele aşa a zis: Ce căutaţi pe Cel viu cu cei morţi? Ce plângeţi pe Cel nestricat ca şi cum ar fi întru stricăciune ? Mergând propovăduiţi ucenicilor Lui.

Stih: Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm şi să ne veselim într-însa.

Paştile cele frumoase, Paştile Domnului, Paştile; Paştile cele prea cinstite nouă ne-a răsărit; Paştile, cu bucurie unul pe altul să ne îmbrăţişăm; o Paştile! Izbăvirea de întristare. Că astăzi din mormânt ca dintr-o cămară strălucind Hristos, pe femei de bucurie le-a umplut zicând: Propovăduiţi apostolilor.

Slavă… Şi acum… glasul al 5-lea:

Ziua învierii şi să ne luminăm cu prăznuirea şi unul pe altul să îmbrăţişăm, să zicem fraţilor şi celor ce ne urăsc pe noi; să iertăm toate pentru Înviere şi aşa să strigăm: Hristos a înviat din morţi cu moartea pe moarte călcând şi celor din mormânturi viaţă dăruindu-le.

Hristos a înviat… o dată. După: Sfinte Dumnezeule…şi Tatăl nostru… Troparul învierii: Pe Cuvântul cel împreună fără de început… Slavă… Şi acum… A Născătoarei de Dumnezeu şi otpustul.

La Pavecerniţă, după Sfinte Dumnezeule..., şi Tatăl nostru… condacul orbului, Slavă… Şi acum… condacul Paştilor: De Te-ai şi pogorât în mormânt…

La Miezonoptică, Catisma după obicei. După Sfinte Dumnezeule… cel dintâi troparul învierii: Pe Cuvântul cel împreună fără de început… Slavă… Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu: După al doilea Sfinte Dumnezeule… Condacul Paştilor: De Te-ai şi pogorât… Doamne, miluieşte, de 12 ori şi otpustul. Rugăciunea morţilor, nu o citim.

La Utrenie

Face preotul începutul după obicei: Slavă Sfintei şi Celei de o Fiinţă… Şi cântăm: Hristos a înviat… cu stihurile lui şi cei 6 psalmi. La Dumnezeu este Domnul.., troparul învierii: Pe Cuvântul cel împreună fără de început… De 2 ori. Slavă… Şi acum… a Născătoarei de Dumnezeu :

După întâia Catismă, **sedealna**, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvântul Cel împreună fără de început cu Tatăl și cu Duhul, Carele S-a născut din Fecioară spre mântuirea noastră, să-L lăudăm, credincioșii, și să I ne închinăm; că bine a voit a Se sui cu trupul pe Cruce și moarte a răbda și a scula pe cei morți, întru slăvită Învierea Sa.

Crucea Domnului să o lăudăm, sfântă îngroparea cu cântări să o cinstim şi Învierea Lui să o proslăvim. Că împreună a sculat pe cei morţi din mormânturi ca un Dumnezeu, prădând stăpânia morţii şi tăria diavolului şi celor din iad lumină a răsărit.

Slavă…

Doamne, mort Te-ai numit, Cela ce ai omorât moartea. În mormânt Te-ai pus, Cela ce ai deşertat mormintele. Sus ostaşii au străjuit mormântul, jos pe morţii cei din veac i-ai înviat; întrutot Puternice şi necuprinsule, Doamne, slavă Ţie.

Şi acum…

Bucură-te, munte sfânt şi de Dumnezeu umblat! Bucură-te, rug însufleţit şi nears! Bucură-te, ceea ce una eşti pod lumii către Dumnezeu, care treci pe cei morţi la viaţa cea veşnică! Bucură-te, nestricată Fecioară, care fără ispită bărbătească ai născut mântuirea sufletelor noastre.

După a doua Catismă, **sedealna**, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvântul Cel împreună fără de început cu Tatăl și cu Duhul, Carele S-a născut din Fecioară spre mântuirea noastră, să-L lăudăm, credincioșii, și să I ne închinăm; că bine a voit a Se sui cu trupul pe Cruce și moarte a răbda și a scula pe cei morți, întru slăvită Învierea Sa.

Cel ce este împreună fără de început cu Tatăl şi cu Duhul, Carele Se îmbracă cu lumina ca şi cu o haină, pentru iubirea de oameni S-a îmbrăcat în firea noastră şi

bolile gonind de la oameni ca un Dumnezeu, a luminat şi vederile celui lipsit de lumină din pântecele maicii sale.

Slavă… Şi acum… tot aceasta.

Învierea lui Hristos… de trei ori. Psalmul 50. Canonul Paştilor cu canonul pe 6, Canonul Învierii (facere a Sfântului Ioan Damaschin); Canonul al orbului pe 4 (facere a lui Iosif) şi al înainte-prăznuirii înălţării pe 4.

Canonul înainte-prăznuirii

facere a lui Iosif

Cântarea 1-a, glasul al 5-lea

Irmos: Calul şi călăreţul în Marea Roşie i-a scufundat Hristos, Cel ce a sfărâmat războaiele cu braţ înalt, şi pe Israel l-a mântuit, pe cel ce cânta cântare de biruinţă.

Sus la Tatăl, Hristos S-a suit şi a dus trupul pe care l-a luat de la noi. Pe Dânsul să-L slăvim astăzi cu laude, cântându-i cântare de biruinţă.

Slavă…

Cărţile dumnezeieştilor Scripturi şi propovăduirile înţelepţilor grăitori de cele dumnezeieşti, sfârşit au luat cu adevărat, că după sculare Stăpânul S-a suit cu slavă la cele cereşti.

Şi acum…

Pământul cu taină dănţuieşte şi cele cereşti de veselie se umplu întru înălţarea lui Hristos, Celui ce a împreunat cu darul cele ce erau despărţite mai de demult şi a stricat oprirea ce s-a făcut prin Eva.

Catavasie: Mântuitorului Dumnezeu, Celui ce a povăţuit pe popor prin Marea Roşie, cu picioare neudate şi pe Faraon cu toată oastea l-a înecat, Aceluia Unuia să-i cântăm, că S-a proslăvit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel Ce ai întărit cerurile cu cuvântul şi ai întemeiat temelia pământului peste ape multe, întăreşte şi mintea mea întru voia Ta, Unule Iubitorule de oameni. Legând cu moartea Ta, Cuvinte, pe moarte, ai înviat din morţi a treia zi cu adevărat şi Te-ai suit cu slavă la cele cereşti, Mântuitorule, lăudând cei fără de trupuri rânduiala Ta cea negrăită.

Slavă…

Venit-ai la cei de pe pământ, Hristoase, fără de trup şi îmbrăcându-Te în trup, ai răbdat Crucea. Şi înviind din morţi Te-ai suit cu slavă la Părintele Tău, Începătorul luminii, împăcând toate.

Şi acum…

Căutând, Hristoase, oaia cea rătăcită pe pământ, o ai împreunat, Cuvinte, cu cele nerătăcite şi suindu-Te la ceruri, ai şezut întru slavă de-a dreapta Părintelui Tău; slavă milostivirii Tale.

Catavasia: Cu puterea Crucii Tale, Hristoase, întăreşte gândul meu ca să laud şi să slăvesc înălțarea Ta cea mântuitoare.

Condacul şi icosul orbului, apoi **sedealna**, glasul 1.

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Deschis-ai ochii Celui ce s-a născut din pântece fără ochi, Hristoase, arătând evreilor, Mântuitorul meu, slava Ta cea negrăită şi cum că eşti Lumina tuturor; dar ei orbiţi fiind la minte de pizmă, gândind asupra Ta vicleşug, se sileau să Te omoare pe Tine, Dătătorul de viață.

Slavă… Şi acum… tot aceasta.

Născutu-Te-ai precum Tu însuți, Mântuitorule, ai voit, arătatu-Te-ai precum iarăşi Tu însuţi ai socotit şi ai pătimit ca un om, iar ca un Dumnezeu ai înviat. Înălţatu-Te-ai la ceruri cu slavă şi ai ridicat firea omenească şi cu slavă o ai înfrumuseţat.

Cântarea a 4-a

Irmos: Dumnezeiască pogorârea Ta cunoscând-o Avacum, cu mai înainte vederea, Hristoase, cu frică a strigat Ţie: spre mântuirea poporului Tău, ca să mântuieşti pe unşii Tăi ai venit.

Firea noastră cea osândită mai-nainte pentru păcat, Împărate a toate, S-a miluit prin întruparea Ta, lăudând cu frică scularea Ta şi dumnezeiasca înălţare.

Minunatu-s-au cetele celor fără de trupuri, văzându-Te pe Tine, Hristoase, purtând trup pământesc şi suindu-Te pe nor şi la ceruri înălţându-Te.

Slavă…

Văzând hainele Tale roşite, Hristoase, Împărate a toate, întru suirea Ta s-au spăimântat puterile îngereşti şi cu frică şi cu bucurie s-au închinat Ţie.

Şi acum…

Să batem în palme, că Domnul după ce a înviat din morţi S-a suit la ceruri, plecându-i-se îngerii, ca Făcătorului şi Dumnezeului nostru.

Catavasia: Auzit-am, Doamne, auzul puterii Crucii Tale, că Raiul s-a deschis printr-însa şi am strigat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cel ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, la Tine alerg şi Ţie strig: luminează sufletul meu cel întunecat, Hristoase, ca un Milostiv.

Dezlegând Hristos osândirea omenirii, a înviat şi S-a înălţat la cele cereşti, cu şederea cea împreună cu Tatăl cinstind pe cei ce i-a iubit.

Slavă…

După Înviere făcând bucurie ucenicilor Tăi, Hristoase, Te-ai suit sus la Părintele Tău, de Carele nu Te-ai despărţit, măcar că şi cu oamenii ai petrecut.

Şi acum…

Umbrele legii celei mai de înainte şi propovăduirile grăitorilor de cele dumnezeieşti plinindu-le, Hristoase, Te-ai înălţat, norul ridicându-Te pe Tine, Mântuitorule, la cele cereşti.

Catavasia: Mânecând strigăm către Tine, Doamne: Mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu ştim.

Cântarea a 6-a

Irmos: Pe marea cea tulburată de viforul cel stricător de suflete, linişteşte-o, Stăpâne Hristoase, şi din stricăciune mă scoate, ca un Milostiv.

Străină vedere Te-ai arătat îngerilor, chip de om purtând întru înălţarea Ta cea înfricoşată, Iubitorule de oameni, pentru aceasta cu frică Te lăudăm pe Tine.

Slavă…

Domnul tuturor cu slavă S-a înălţat luminat, la Părintele Său cel fără de început; toată făptura acum prăznuieşte, dănţuind.

Şi acum…

Toată limba să strige astăzi întru strigare: Hristos S-a înălţat întru dumnezeiesc glas de trâmbiţă la ceruri, pe care nu le-a părăsit.

Catavasia: Înconjuratu-m-a adâncul, groapă s-a făcut mie chitul; iar eu am strigat către Tine, Iubitorule de oameni, şi m-a mântuit dreapta Ta, Doamne.

Condacul şi icosul Paştilor.

Cântarea a 7-a

Irmos: Domnul părinţilor Cel Preaînălţat, văpaia a stins-o şi pe tineri i-a rourat, pe cei ce cântau cu un glas: Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Rupând paretele cel din mijloc al vrajbei, Doamne, prin Crucea şi patima Ta, de nori fiind purtat, Te-ai suit cu slavă la Părintele Tău, Cel fără de început.

Cutremurându-se au strigat puterile: Ridicaţi porţile, venit-a Hristos, purtând trup pământesc şi pe veliar cu dumnezeiasca patimă l-a omorât.

Slavă…

Pentru ce-Ţi sunt hainele roşite, Iubitorule de oameni? Întrebau dumnezeieştile puteri. Teascul acum am călcat, strigat-a Hristos, înălţându-Se.

Şi acum…

Cu laude împreună slăvind răstignirea Ta şi scularea Ta, Hristoase, luminat prăznuim cinstită înălţarea Ta în veci.

Catavasie: Cela ce în cuptorul cel cu foc pe tinerii cei cuvântători de laude i-ai mântuit, bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: Ţie, Făcătorului a toate, în cuptor, tinerii cântare a toată lumea împreună cântau: toate lucrurile, pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Pe Tine, Cela ce eşti Lumină din Lumină, nor luminos Te-a ridicat din muntele Măslinilor, privind toţi dumnezeieştii Tăi ucenici şi lăudându-Te pe Tine întru toţi vecii.

În palme să batem, precum zice psalmistul, înviat-a Hristos Dumnezeul nostru şi S-a suit de unde S-a pogorât la noi pentru iubirea de oameni, împăcând cele învrăjbite de demult.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cântând David, a strigat: Hristos S-a suit pe heruvimii Săi şi a zburat arătat pe aripile cetelor celor înţelegătoare, pe care Îl prea înălţăm întru toți vecii.

Şi acum…

Arătatu-Te-ai ucenicilor, după ce ai înviat din mormânt şi i-ai suit pe dânşii în Muntele Măslinilor, Hristoase, de unde nor luminos ridicându-Te, Te-a suit la cele de sus cu slavă.

Catavasia:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Cel ce S-a născut din Tatăl mai-nainte de veci, Fiul şi Dumnezeu şi în anii cei mai de pe urmă, din Fecioară Maică S-a întrupat; preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

În loc de: Ceea ce eşti mai cinstită… cântăm pripelile Paştilor.

Cântarea a 9-a

Irmos: Isaia dănţuieşte, Fecioara a avut în pântece şi a născut Fiu, pe Emanuel, pe Dumnezeu şi Omul; Răsăritul este numele Lui; pe care mărindu-L, pe Fecioara o fericim.

Sfințită prăznuire toată făptura prăznuieşte astăzi arătat întru înălţarea Ta, Cuvinte al lui Dumnezeu; prin care într-un chip negrăit ai adus la Părintele Tău firea pe care ai luat-o de la noi, Tu cela ce eşti neschimbat.

Ca un Dumnezeu ai sfărîmat porţile iadului şi încuietorile, Mântuitorule, şi înviind din morţi ai alergat la ceruri, cetele îngereşti strigând cu spaimă: Ridicaţi porţile.

De suirea Ta cea dumnezeiască mirându-se dumnezeieştii ucenici, au venit arătat îngerii, strigând către dânşii: Acesta pe Carele vedeţi suindu-Se la ceruri, va să vină cu slavă ca să judece pe toți.

Slavă…

Pacea care ai dăruit, Hristoase, ucenicilor, când Te-ai suit la cele de sus, trimite-o şi nouă din destul, ținând pe toți întru dragoste; ca într-un glas pe Tine, Mântuitorule, să Te slăvim.

Şi acum…

Căruţă purtătoare de lumină a Soarelui celui înţelegător, tu ai fost cu adevărat, Preacurată şi fără de prihană, prin care cei ce şedeau întru întuneric, au văzut lumina cunoştinţei; după datorie slăvindu-te.

Catavasia: Pe tine Maica lui Dumnezeu cea mai presus de minte şi de cuvânt, care ai născut negrăit sub ani pe Cel fără de ani, credincioşii cu un gând te slăvim.

Luminânda: Cu trupul adormind ca un muritor, Împărate şi Doamne, a treia zi ai înviat, pe Adam din stricăciune ridicând şi moartea pierzându-o. Paştile nestricăciunii, lumii de mântuire. (de două ori)

Slavă… Şi acum… a orbului.

Ochii mei cei înţelegători, care sunt orbiţi de păcatul cel întunecat, luminează-i, Doamne, smerenie punându-le, Îndurate, şi mă spală cu lacrimile pocăinței.

La Laude

Punem stihirile pe 8 şi cântăm stihirile orbului 4 şi ale Paştilor 4.

Stihirile orbului, glasul al 2-lea, singur glasul:

Cel ce s-a născut orb, zicea în cugetul său: Oare eu pentru păcatele părinţilor m-am născut fără de ochi? Oare eu pentru necredinţa limbilor m-am născut întru arătare? Nu pot a mai întreba când este noapte, când este zi; nu-mi mai pot răbda picioarele poticnirile de pietre. Că n-am văzut soarele strălucind, nici în față pe Cel ce m-a zidit pe mine. Ci, mă rog Ţie, Hristoase Dumnezeule, caută spre mine şi mă miluieşte.

Trecând Iisus din templu, a aflat pe un om orb din naştere şi făcându-i-se milă, a pus tină pe ochii lui şi a zis către dânsul: Mergi de te spală în Siloam şi spălându-se a văzut, înălțând slavă lui Dumnezeu. Iar vecinii lui ziceau către dânsul: Cine a deschis ochii tăi, pe care nimenea din cei ce văd n-au putut să-i vindece ? Iar el strigând a zis: Un om ce se numeşte Iisus, Acela mi-a zis de m-am spălat în Siloam şi am văzut. Acesta este cu adevărat, de Carele a zis Moise în lege, Hristos Mesia; Acesta este Mântuitorul sufletelor noastre.

Glasul al 4-lea: Toată viața sa orbul noapte socotindu-o, a strigat către Tine: Doamne, deschide-mi vederile, Fiul lui David, Mântuitorul nostru ca şi eu împreună cu toți să laud puterea Ta.

Glasul al 5-lea: Doamne, trecând pe cale, ai aflat pe un om orb din naştere şi mirându-se ucenicii, Te-au întrebat pe Tine, zicând: Învățătorule! Cine a greşit, acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb? Iar Tu, Mântuitorul meu, ai zis către dânşii: Nici acesta a greşit, nici părinţii lui, ci ca să se arate lucrurile lui Dumnezeu întru dânsul. Mie Mi se cade să lucrez lucrurile Celui ce M-a trimis pe Mine, pe care nimeni nu poate să le lucreze. Şi acestea zicând, scuipând jos şi tină făcând, ai

uns ochii lui, zicând către dânsul: Mergi de te spală în scăldătoarea Siloamului. Iar el spălându-se, s-a făcut sănătos şi a strigat către Tine: Cred, Doamne și s-a închinat Ţie. Pentru aceasta strigăm şi noi: Miluieşte-ne pe noi.

Apoi stihirile Paştilor cu stihurile lor. Slavă… Şi acum..., glasul al 5-lea: Ziua învierii… Apoi, Hristos a înviat… o dată. Slavoslovia cea mare. Troparul învierii: Pe Cuvântul cel fără de început… cu a Născătoarei de Dumnezeu, otpustul şi ceasul 1.

La ceasuri, troparul învierii şi condacul Duminicii orbului.

La Liturghie

Fericirile din canonul Paştilor, Cântarea a 3-a şi a 6-a. După Vohod, troparul învierii; Slavă… condacul orbului, Şi acum… condacul Paştilor. Prochimenul Paştilor, Apostolul şi Evanghelia zilei. Chinonicul: Trupul lui Hristos luaţi… Şi se face otpustul cu Crucea ca în ziua de Paşti. Aşa se face odovania praznicului Sfintei şi de viață purtătoarei învierii lui Hristos.

Cade-se a şti: Că de se va întâmpla pomenirea Sfântului Ioan Teologul în Joia înălţării, la Vecernia cea mică, punem stihirile praznicului pe 4, cele de la Vecernia cea mare, Slavă… a apostolului. Şi acum… a praznicului.

La stihoavnă, stihirile apostolului cu stihurile lor de la stihoavna cea mare. Slavă… a apostolului. Şi acum… a praznicului. Troparul apostolului şi al praznicului şi otpustul.

La Vecernia cea mare, punem stihirile praznicului pe 6 şi ale apostolului pe 4. Slavă… a apostolului. Şi acum… a praznicului. Vohod, prochimenul zilei şi citirile praznicului şi ale Sfântului. La litie stihirile praznicului şi ale apostolului. Slavă… a apostolului. Şi acum… a praznicului.

La stihoavnă stihirile praznicului. Slavă… a apostolului, Și acum… a praznicului.

La Utrenie, troparul praznicului de două ori. Slavă… a apostolului. Şi acum… a praznicului. După catisme, sedelnele praznicului. După polieleu sedelnele apostolului. Slavă… cea după polieleu. Şi acum… a praznicului. Evanghelia praznicului, Învierea lui Hristos… şi stihira praznicului. Canonul praznicului, cel dintâi cu irmosul pe 6 şi al apostolului, pe 4. Şi iar al doilea canon al praznicului, pe 4. Catavasie: Cu dumnezeiescul nor... După Cântarea a 3-a, condacul, icosul şi

sedealna apostolului, Slavă… Şi acum… a praznicului. După Cântarea a 6-a, condacul şi icosul praznicului. La Cântarea a 9-a : Ceea ce eşti mai cinstită… nu cântăm. Luminânda praznicului, Slavă… a apostolului. Şi acum… a praznicului. La laude, punem stihirile pe 6, ale praznicului 3 şi ale apostolului 3; Slavă… a apostolului, Şi acum… a praznicului, Slavoslovia cea mare.

La Liturghie Fericirile din canonul praznicului, Cântarea a 3-a pe 4 şi din canonul apostolului, Cântarea a 6-a pe 4. Apostolul şi Evanghelia şi chinonicul întâi ale praznicului, apoi ale apostolului.

Iar slujba Sfântului Arsenie se lasă şi se cântă când va socoti cel mai mare.

Comentarii patristice - Duminica a 6-a după Paști

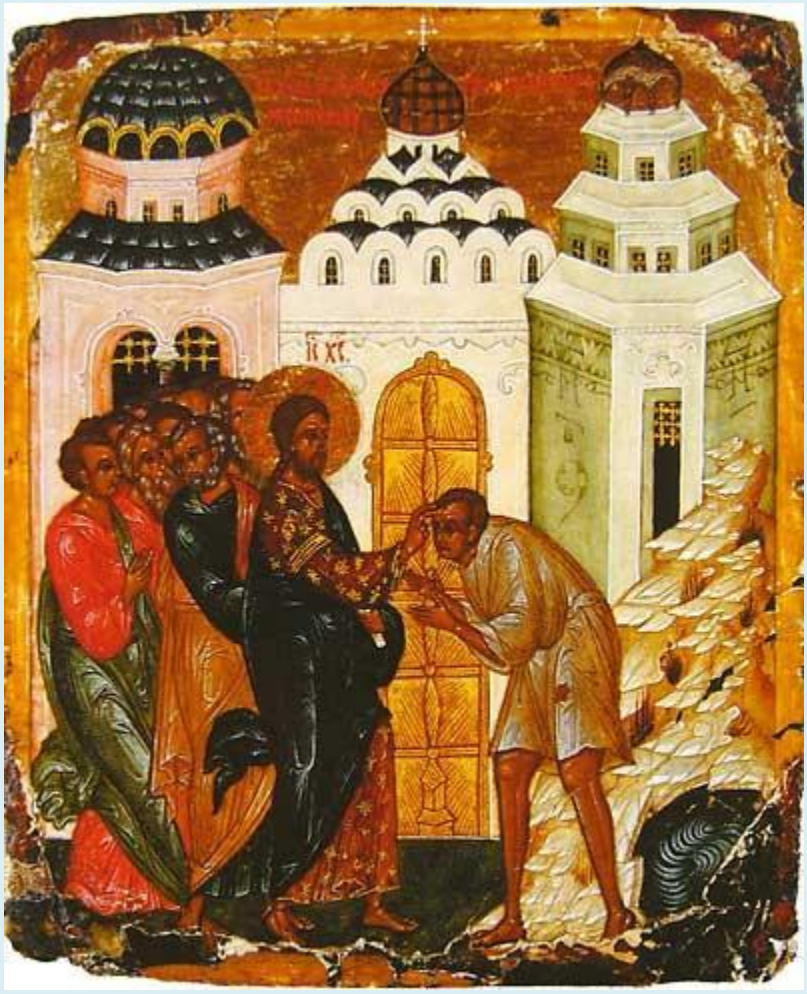

Duminica a 6-a după Paști (Ev.: Ioan 9, 1-38)

(Ioan 9, 1) Şi trecând Iisus, a văzut un om orb din naştere.

Ai auzit acea istorie din Evanghelie unde ni se spune că Domnul Iisus, trecând pe cale, a văzut pe un om care era orb din naştere. De vreme ce Domnul nu l-a trecut cu vederea, nu vrea ca nici noi să trecem cu vederea istoria acestui om, pe care Domnul l-a considerat vrednic de atenţia Lui. În particular, trebuie să observăm faptul că el a fost orb din naştere. Acesta este un punct important.

Există, într-adevăr, un fel de orbire, de obicei adusă de o boală gravă, care întunecă vederea omului, dar care poate fi vindecată, în timp. Şi există un alt fel de orbire, cauzată de cataractă, care poate fi remediată de un chirurg. El poate îndepărta cauza şi aşa orbirea este vindecată. Trageţi singuri concluzia: acest om, care de fapt

s-a născut orb, nu a fost vindecat de meşteşugul chirurgical, ci de puterea lui Dumnezeu.

(Sfântul Ambrozie de Mediolanum, Scrisori, 67.1-2, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Iisus îl vede pe cel orb

(Ioan 9, 1) Şi trecând Iisus, a văzut un om orb din naştere.

Este clar că ieşind din templu, El face asta intenţionat pentru a săvârşi minunea, din faptul că a fost El cel care l-a văzut pe omul orb, nu orbul a venit la El. Aşadar, Iisus a privit în mod intenţionat la el, încât şi ucenicii şi-au dat seama.

(Sfântul Ioan Hrisostom, Omilii la Evanghelia după Ioan, 56.1, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

A restaurat ceea ce natura a lăsat cu lipsă

(Ioan 9, 1) Şi trecând Iisus, a văzut un om orb din naştere.

Noi tocmai am auzit că Iisus a dăruit vederea unui om care era orb din naştere. Vă minunaţi? Iisus este Mântuitorul. El a făcut ceva în conformitate cu numele Lui, căci prin bunătatea Sa, a restaurat ceea ce dăduse într-un mod imperfect în pântece [vederea – n.red.]. Acum, când El a făcut ochii lui mai puţin puternici, desigur că nu a făcut o greşeală, ci a amânat aceasta pentru minune. Iată de ce Hristos a întârziat când a făcut ochii mai puţin puternici în pântece. Să nu credeţi că părinţii acelui om orb nu aveau păcat şi că omul orb însuşi, când a fost născut, nu avea păcatul strămoşesc; căci din cauza păcatului originar, toţi copiii mici sunt botezaţi. Totuşi, acea orbire nu se datora păcatului părinţilor orbului, ci pentru ca slava lui Dumnezeu să fie făcută arătată întru el. Căci când suntem născuţi, noi toţi avem păcatul strămoşesc şi totuşi nu suntem toţi născuţi orbi fizic. Acel orb a fost pregătit ca un medicament pentru neamul omenesc. El a fost trupeşte întors la lumină, pentru ca văzând minunea lui, să ne luminăm în inimi.

(Fericitul Augustin, Predici, 172.1, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

De ce întreabă ucenicii?

(Ioan 9, 2) Şi ucenicii Lui L-au întrebat, zicând: Învăţătorule, cine a păcătuit; acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb?

Ei au fost conduşi să întrebe această întrebare pentru că Domnul nostru a spus mai sus, când l-a vindecat pe slăbănog: Vezi, te-ai făcut sănătos. Să nu mai păcătuieşti! Gândind de aici că omul a fost paralizat din cauza păcatelor lui, ei spun: Celălalt om a fost paralizat din cauza păcatelor lui, dar ce spui despre acest om? A păcătuit el? Cum poţi spune aceasta, de vreme ce este orb de la naşterea lui? Au păcătuit oare părinţii lui? Nici acest lucru nu se poate spune, căci copilul nu suferă pedeapsă din cauza părinţilor lui. În acelaşi fel, noi întrebăm cum poate fi aceasta când vedem un copil suferind, aşa au vorbit aici ucenicii, nu atât cerând informaţii, ci fiind uimiţi.

(Sfântul Ioan Hrisostom, Omilii la Evanghelia după Ioan, 56.1, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Suferinţa ca exerciţiu

(Ioan 9, 2) Şi ucenicii Lui L-au întrebat, zicând: Învăţătorule, cine a păcătuit; acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb?

Exista o anumită filosofie printre cei vechi că tulburarea vine din păcat pentru că ei erau încrezători că Dumnezeu nu este responsabil pentru nici un rău. Noţiunea că oamenii suferă ca un exerciţiu pentru ca ei să perceapă puterea lui Dumnezeu la sfârşit – aceasta nu era cunoscută deloc pentru că ei mai degrabă s-ar fi gândit că Dumnezeu dă răsplătiri bune celor drepţi atunci, şi nu suferinţă îndelungată pentru a câştiga viaţa veşnică. Pentru că el era un om orb din naştere, le-a părut potrivit ucenicilor să întrebe. Pentru că nimeni nu poate păcătui înaintea naşterii lui, ei şi-au dat cu părerea că părinţii erau de vină. Dar Domnul spune că orbirea nu s-a întâmplat din cauza vreunui păcat, ci pentru slava lui Dumnezeu, care avea să fie arătată când puterea lui Dumnezeu va fi descoperită prin restaurarea neaşteptată a vederii.

(Apolinarie de Laodiceea, Fragmente la Ioan, 49, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Trebuie să fie un motiv

(Ioan 9, 2) Şi ucenicii Lui L-au întrebat, zicând: Învăţătorule, cine a păcătuit; acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb?

Nu a fost neobişnuit ca ucenicii să întrebe aceste fel de întrebări despre tot ceea ce se întâmpla cu Domnul, pentru ca ei să poată învăţa acele lucruri care duc la sfinţenie. Într-adevăr, deoarece ei au lăsat toate şi s-au dat pe ei înşişi deplin Domnului pentru ca să înveţe de la El sfinţenia şi pietatea, este lăudabil că au profitat de oportunitatea a ceea ce s-a întâmplat în jurul lor ca să Îl întrebe asemenea întrebări. Când au văzut pe acest om orb, care înainte de a putea păcătui, a avut această infirmitate, şi căruia acest defect al ochilor i-a apărut când el era încă în pântecele maicii lui, au fost trişti în felul lor omenesc pentru acest lucru, încercând să-l lege de credinţa lor. Ei au gândit că există un motiv pentru un asemenea accident şi că asemenea suferinţă s-a întâmplat nu fără o cauză dreaptă, pentru că ştiau că Dumnezeu ocârmuieşte toate lucrurile omeneşti.

Ei nu puteau să înţeleagă ceea ce se întâmplase în vreun alt fel, datorită slăbiciunii lor omeneşti, atribuind motivul acestei orbiri fie părinţilor lui, fie chiar orbului însuşi. Nu era ca şi cum el ar fi fost pedepsit pentru că ar fi păcătuit deja; într-adevăr, cum ar fi putut păcătui când încă nu era născut?

Dar [poate gândeau ei], pentru că el va fi comis păcate în viitor, Dumnezeu, în atotştiinţa Sa, l-a pedepsit cu această infirmitate. Ei gândeau, cu dreptate şi cu pietate, că păcatele oamenilor sunt cauza tuturor relelor.

Dar pentru că, din cauza slăbiciunii lor omeneşti, nu puteau înţelege nimic mai mult prin ei înşişi [prin raţiune proprie – n.red.], ei s-au gândit că motivul acestei infirmităţi poate fi atribuit doar orbului însuşi sau părinţilor lui; ca şi cum fiul a primit această pedeapsă pentru păcatele lor, sau el ar fi fost cauza acestei nefericiri, deoarece a primit pedeapsă pentru păcatele lui viitoare.

(Teodor de Mopsuestia, Comentariu la Ioan, 4.9.1-2, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

El n-a păcătuit niciodată?

(Ioan 9, 3) Iisus a răspuns: Nici el n-a păcătuit, nici părinţii lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.

Era el născut oare fără păcatul originar, sau el nu a comis nici un păcat în viaţa sa? … Deopotrivă acest om şi părinţii lui au păcătuit… dar păcatul însuşi nu a fost motivul pentru care el s-a născut orb… Domnul nostru ne dă motivul … Pentru ca prin el să se facă cunoscute lucrările lui Dumnezeu.

(Fericitul Augustin, Tratat la Evanghelia după Ioan, 44.3, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Suferă el pentru slava lui Dumnezeu?

(Ioan 9, 3) Iisus a răspuns: Nici el n-a păcătuit, nici părinţii lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.

Aici din nou este altă dificultate, dacă este adevărat că nu este posibil ca slava lui Dumnezeu să fie arătată fără pedepsirea omului acestuia. În mod sigur, nu era imposibil, căci era posibil. Dar s-a întâmplat pentru ca slava lui Dumnezeu să fie făcută evidentă chiar şi în acest om. Cineva ar putea întreba, totuşi El a suferit din greşeală pentru slava lui Dumnezeu? Spune-mi mie ce a făcut rău. Căci ce-ar fi fost dacă Dumnezeu n-ar fi vrut să-l facă deloc?

Dar eu afirm că el chiar a primit răsplată pentru orbirea lui. Căci el şi-a recăpătat vederea ochilor dinlăuntru. Ce câștig aveau iudeii cu ochii lor? Ei îşi agoniseau mai grea pedeapsă, fiind orbi chiar dacă vedeau. Şi ce rană avea omul acesta din cauza orbirii lui? Căci prin orbirea sa, şi-a recăpătat vederea. Aşa cum, deci, relele din lumea aceasta nu sunt rele, tot aşa nici cele bune nu sunt bune. Păcatul singur este răul, dar orbirea nu este un rău. Şi Cel care l-a adus pe om de la nefiinţă la fiinţă, are de asemenea puterea să îl lase pe el aşa cum era.

(Sfântul Ioan Hrisostom, Omilii la Evanghelia după Ioan, 56.1, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Diferite motive pentru suferinţe

(Ioan 9, 3) Iisus a răspuns: Nici el n-a păcătuit, nici părinţii lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.

O lovitură cade asupra păcătosului numai pentru pedeapsă, nu pentru întoarcere. Alta are loc pentru corectare. Alta se întâmplă nu pentru a corecta păcate trecute, ci pentru prevenirea viitoarelor păcate. Mai mult, eliberarea neaşteptată care urmează unei lovituri slujeşte să deştepte o iubire mai adâncă pentru bunătatea Mântuitorului.

(Sfântul Grigorie cel mare, Capete morale despre Cartea lui Iov, Prefaţă, 5.12, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Care este cauza suferinţei?

(Ioan 9, 3) Iisus a răspuns: Nici el n-a păcătuit, nici părinţii lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.

Noi nu credem că sufletul a existat mai înainte; nici nu credem că a păcătuit înainte de trup, căci cum ar putea cineva păcătui dacă nu a fost încă născut? Dar dacă nu există păcat sau greşeală înainte de suferinţă, de unde este aşadar cauza suferinţei? Într-adevăr, minţile noastre nu pot înţelege aceste lucruri care ne depăşesc cu mult. Şi trebuie să sfătuiesc pe cei prudenţi şi pe mine însumi deasupra tuturor să se abţină de la a dori să cerceteze aceasta în profunzime. Căci noi toţi trebuie să ne amintim ceea ce am primit poruncă (Ecclesiast 3, 21-22) şi să nu examinăm cu curiozitate ceea ce este prea adânc sau să cercetăm cele ce sunt prea grele şi să încercăm în mod imprudent să descoperim acele lucruri care sunt ascunse numai în sfatul dumnezeiesc şi negrăit. Ci, îngrijindu-ne de aceste lucruri, trebuie cu evlavie să înţelegem că aceste lucruri sunt anumite lucruri minunate pe care Dumnezeu singur le poate înţelege. În acelaşi timp, trebuie să stăruim şi să credem că, de vreme ce Dumnezeu este fântâna a toată dreptatea, Dumnezeu nu va determina ceva vreodată în lucrările omeneşti sau în restul creaţiei care este nepotrivit lui Dumnezeu sau diferă vreun pic de adevărata dreptate a adevărului.

Şi pentru că este potrivit pentru noi să gândim în acest fel, spun că Domnul nu vorbeşte dogmatic când spune “pentru ca lucrările lui Dumnezeu să fie arătate întru el”. Ci El spune aceasta pentru a redirecţiona pe întrebător în altă direcţie şi pentru a ne conduce pe noi de la lucrurile prea adânci, la unele mai potrivite.

(Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Evanghelia după Ioan, 6.1., traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Nimic nu se întâmplă fără un scop

(Ioan 9, 3) Iisus a răspuns: Nici el n-a păcătuit, nici părinţii lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.

Domnul îi învaţă pe ucenici că există multe motive pentru toate aceste evenimente şi că ele sunt tainice şi inexplicabile. Şi aşa, noi întotdeauna ne plângem de evenimente ale căror cauze le ignorăm, dar apoi de asemenea învăţăm că nimic nu se întâmplă în zadar. Această cunoaştere va fi dată nouă în lumea viitoare, pentru că ceea ce este ascuns, ne va fi descoperit.

(Teodor de Mopsuestia, Comentariu la Ioan, 4.9.3, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Lucrarea lui Hristos şi a Tatălui este aceeaşi

(Ioan 9, 4)Trebuie să fac, până este ziuă, lucrările Celui ce M-a trimis pe Mine; că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze.

El spune aici Trebuie să mă descopăr pe Mine oamenilor şi să fac acele lucruri care să arate că Eu fac aceleaşi lucruri ca Tatăl - nu lucruri similare, ci aceleaşi. Aceasta este o expresie care arată o mare invariabilitate şi care este folosită de cei care nu fac diferenţa nici chiar puţin. Cine deci, după aceasta, va fi împotriva Lui când vede că El are aceeaşi putere cu Tatăl? Căci nu numai că El creează şi deschide ochii; El dăruieşte şi darul vederii. Aceasta este dovada că El a suflat şi în suflet. Dacă acel suflet nu ar fi fost lucrător, ochiul, deşi desăvârşit, nu ar fi putut să vadă nimic. El a dat deopotrivă energia, care este din suflet, şi a dat şi membrul (ochiul), având toate, şi artere, şi nervi, şi vene, şi toate lucrurile din care este compus trupul.

(Sfântul Ioan Hristostom, Omilii la Evanghelia după Ioan, 56, 2, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Dincolo de viaţă nu este nici credinţă, nici lucrare, nici pocăinţă

(Ioan 9, 4)Trebuie să fac, până este ziuă, lucrările Celui ce M-a trimis pe Mine; că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze.

Cât este ziuă - înseamnă că Eu trebuie să lucrez cât oamenii pot încă să creadă în Mine adică atâta timp cât durează viaţa. Vine noaptea, adică viitorul în care nimeni nu poate să lucreze. El nu a spus când nu pot să lucrez, ci când nimeni nu poate să lucreze, adică atunci când nu mai este nici credinţă, nici lucrare, nici pocăinţă. Pentru a arăta că El numeşte credinţa o lucrare, răspunde Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, pentru ca lumea să creadă în Cel ce M-a trimis. De ce nimeni nu poate face acest fel de lucrare în lumea viitoare? Pentru că acolo nu mai este credinţă, ci toţi, fie cu voie sau fără voia lor, se vor supune.

(Sfântul Ioan Hrisostom, Omilii la Evanghelia după Ioan, 56.2, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Dumnezeu preferă lucrare sfântă decât speculaţie leneşă

(Ioan 9, 4)Trebuie să fac, până este ziuă, lucrările Celui ce M-a trimis pe Mine; că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze.

Aici Iisus spune de ce întrebaţi lucruri care e mai bine să rămână nespuse? Sau de ce, lăsând ceea ce sunt potrivite acestui timp, vă grăbiţi să învăţaţi lucruri dincolo de posibilitatea oamenilor?

Nu este vremea pentru o asemenea curiozitate, spune El, ci pentru lucrare intensă. Cred că este mai potrivit să lăsăm un asemenea fel de întrebări şi să îndeplinim zelos poruncile lui Dumnezeu.

(Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Evanghelia după Ioan, 6.1, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

După Înviere vine noaptea pentru necredincioşi

(Ioan 9, 4)Trebuie să fac, până este ziuă, lucrările Celui ce M-a trimis pe Mine; că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze.

După învierea celor vii şi a celor morţi, când El va spune celor puşi de-a dreapta Lui: Veniţi, binecuvântaţii Părintelui Meu, moşteniţi Împărăţia, şi celor de-a stânga: Duceţi-vă de la mine, blestemaţilor, în focul cel veşnic, care este pregătit diavolului şi îngerilor lui (Matei 25, 34, 41), atunci va fi noapte, când nimeni nu poate să lucreze, ci numai să se întoarcă la ceea ce a făcut înainte. Este o vreme pentru lucrare, alta pentru răsplată; căci Domnul va da fiecăruia după lucrarea lui (Matei 16, 27). Cât trăieşti, fă ceva dacă este să faci ceva cât de puţin. Căci atunci, noaptea groaznică va veni să acopere pe cei vicleni cu vălurile ei. Dar chiar şi acum, fiecare necredincios, când moare, este primit în acea noapte: nu există nici o lucrare de făcut acolo. În acea noapte ardea omul bogat şi cerea o picătură de apă de pe degetul cerşetorului (Luca 16, 24-28). O, om nefericit! Când trăiai, atunci era vremea pentru lucrare. Acum, eşti deja în noaptea în care nimeni nu poate să lucreze.

(Fericitul Augustin, Tratat la Evanghelia după Ioan, 44.6, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Lumina sufletelor şi a orbilor

(Ioan 9, 5)Atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt.

El se numeşte pe Sine Lumină pentru că El luminează sufletele celor care cred şi pentru că era pe cale să deschidă ochii celui care era orb din naştere.

(Teodor de Heracleea, Fragmente la Ioan, 71, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Lumina luminează în întunericul pământului

(Ioan 9, 5)Atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt.

Lumina a ţâşnit din pământ, aşa cum a fost la început, când umbra cerurilor era prezentă. Căci întunericul era întins peste toate (Facere 1, 2-3). El a poruncit lumină, şi s-a născut lumina dintru întuneric. Tot aşa şi aici, El a făcut lut din scuipat şi a adus la plinire ceea ce lipsea din creaţie, care era dintru început, pentru a arăta că lucrarea mâinii Sale era să aducă la plinire ceea ce lipsea în firea omenească.

(Sfântul Efrem Sirul, Comentariu la Diatessaronul lui Tațian, 16.28, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Lumina durează până la sfârşitul lumii

(Ioan 9, 5) Atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt.

Ce este noaptea în care, când va veni, nimeni nu poate să lucreze? Ascultaţi ceea ce este ziua, şi apoi veţi înţelege ce este noaptea. Dar cum putem auzi ce este ziua? Să ne spună chiar El: Câtă vreme sunt în lume, Eu sunt Lumina lumii. Vedeţi, El Însuşi este Ziua. Ziua naturală este plinită de circuitul soarelui şi conţine doar câteva ore. Ziua prezenţei lui Hristos va dura până la sfârşitul lumii, căci El Însuşi a zis: iată, sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului.(Matei 28, 20).

(Fericitul Augustin, Tratat la Evanghelia după Ioan, 44.5-6, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Strălucirea orbitoare a Domnului

(Ioan 9, 5) Atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt.

Credeţi câtă vreme lumina este cu voi (Ioan 12, 36), a spus El către ceilalţi. De ce atunci Pavel numeşte viaţa aceasta noapte, şi cealaltă ziuă? El nu se opune lui

Hristos zicând acest lucru, chiar dacă nu exact în aceleaşi cuvinte, deşi sensul este acelaşi. Căci el spune de asemenea Noaptea este pe sfârşite, ziua este aproape (Romani 13, 12). El numeşte timpul prezent noapte datorită celor care şedeau în întuneric, sau pentru că el compară aceasta cu acea zi care va veni. Hristos numeşte viitorul noapte pentru că păcatul nu are putere să lucreze acolo, dar Pavel numeşte viaţa prezentă noapte pentru că cei care continuă în viclenie şi necredinţă sunt în întuneric. Adresându-se el însuşi către cei credincioşi, spune: Noaptea este pe sfârşite, ziua este aproape, pentru că ei trebuie să se bucure de lumină. Şi el numeşte viaţa cea veche noapte. Să lepădăm - spune el - lucrarea întunericului.

Vedeţi că el le spune că este noapte? De aceea spune Să umblăm cinstit ca ziua, pentru ca să ne bucurăm de lumină. Căci dacă această lumină este atât de bună, gândiţi-vă ce va fi acea lumină. Aşa cum lumina soarelui este mai strălucitoare decât flacăra sau decât candela, tot aşa mult mai mult este lumina aceea decât aceasta. Şi vorbind despre aceasta, Hristos spune că Soarele se va întuneca. Din cauza prea plinului de strălucire, nici măcar soarele nu va mai putea fi văzut.

(Sfântul Ioan Hrisostom, Omilii la Evanghelia după Ioan, 56.3, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Iisus îşi completează lucrarea de Creator

(Ioan 9, 6) Acestea zicând, a scuipat jos şi a făcut tină din scuipat, şi a uns cu tină ochii orbului.

El a vindecat pe alţii doar cu cuvântul… Dar Domnul a dăruit vederea celui care era orb din naştere, nu prin cuvânt, ci printr-o acţiune exterioară. El a făcut aceasta nu din întâmplare, nici pentru că aşa s-a nimerit. A făcut în acest fel pentru a arăta că este aceeaşi mână a lui Dumnezeu aici ca şi cea care a creat pe om la început. Şi deci, când ucenicii L-au întrebat de ce s-a născut orb, dacă din vina lui sau a părinţilor lui, Iisus a spus Nici acest om, nici părinţii lui nu au păcătuit, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu este, în cele din urmă, crearea omului. El a făcut aceasta printr-o acţiune exterioară, aşa cum spune Scriptura: Şi Domnul a luat ţărână din pământ şi a făcut pe om (Facere 2, 7). Observaţi aici cum Domnul a scuipat pe pământ şi a făcut lut şi a uns cu tină ochii lui, arătând cum a fost făcută întreaga creaţie. El a făcut clară aceasta celor care pot înţelege, căci aceasta era aceeaşi mână a lui Dumnezeu prin care omul a fost făcut din ţărână. Căci ceea ce Cuvântul creator nu a făcut în pântece, a făcut deschis aici. El a făcut aceasta pentru ca lucrările lui Dumnezeu să fie evidente în Sine şi pentru ca noi să nu căutăm acum vreo altă mână prin care umanitatea a fost creat.

Nu trebuie să căutăm nici un alt Tată, ştiind că mâna lui Dumnezeu care ne-a creat în început şi ne formează în pântece, în vremurile de pe urmă ne-a căutat pe noi, cei pierduţi. El şi-a recăpătat oaia cea pierdută şi a pus-o pe umerii Săi şi a adus-o cu bucurie în păşunea vieţii.

(Sfântul Irineu de Lugdunum, Contra ereziilor, 5.15.2, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Ungerea ochilor cu lut

(Ioan 9, 6) Acestea zicând, a scuipat jos şi a făcut tină din scuipat, şi a uns cu tină ochii orbului.

Cred că s-a făcut aceasta pentru a stabili că saliva lui Hristos are calitatea de a vindeca. Chiar dacă omul orb nu a cerut el însuşi să primească vederea, totuşi el este vrednic de cinstire pentru că se dă pe sine pentru ca Iisus să-I ungă ochii cu tină şi să facă fără ezitare ceea ce i-a cerut, chiar dacă că Iisus nici măcar nu i-a spus că va primi vederea. Să spălăm şi noi tina de pe ochii noştri cu apa din izvorul lui Iisus, Care a fost trimis pentru ca noi după aceasta să ne recăpătăm vederea. Dar vei înţelege prin lut începutul rămăşiţelor proorociilor lui Dumnezeu, conform cărora noi, ca şi copii, suntem hrăniţi cu lapte. Dar când lucrurile copilăreşti s-au terminat şi putem mânca hrană solidă, noi spălăm lutul, pentru ca să ne întoarcem la Iisus ca oameni care văd.

(Origen, Fragmentul 63 despre Evanghelia după Ioan, Traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Dovedirea faptului că Iisus este Creatorul

(Ioan 9, 6) Acestea zicând, a scuipat jos şi a făcut tină din scuipat, şi a uns cu tină ochii orbului.

El a scuipat pe pământ şi a făcut tină din saliva Sa şi a uns cu tină ochii orbului. Dorea să arate cu tina că El Însuşi a fost Cel care l-a făcut pe Adam din pământ. Afirmaţia Lui că Eu sunt cel care fac acestea, pare să îi facă pe ascultători ostili Lui. Dar, arătând că El este acesta, prin lucrarea pe care a făcut-o, aceasta, în cele din urmă, nu produce ofensă.

De aceea, El mai degrabă a creat ochii, decât i-a vindecat. Şi nu doar a făcut ochii sau numai i-a deschis, ci le-a dăruit şi abilitatea de a vedea. Aceasta este dovada

faptului că El Însuşi a suflat suflet în Adam. Căci acesta nu ar fi văzut niciodată, chiar dacă ochii ar fi fost desăvârşiţi, dacă Duhul de viaţă dătător care a suflat în Adam n-ar fi lucrat.

(Ammonius, Fragmente despre Ioan, 317, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Lege şi Har, pământ şi salivă

(Ioan 9, 6) Acestea zicând, a scuipat jos şi a făcut tină din scuipat, şi a uns cu tină ochii orbului.

Prin pământ noi înţelegem Legea, şi Harul este desemnat prin salivă. Ce efect are legea fără har? Ce poate face pământul fără saliva lui Hristos? Ce face legea fără har, decât că-i face pe oameni încă şi mai vinovaţi. De ce? Pentru că legea ştie cum să asculte, dar nu cum să ajute; legea poate arăta cu degetul păcatul, dar nu poate lua păcatul de pe oameni. De aceea, să lăsăm saliva lui Hristos să cadă pe pământ şi să strângă pământul împreună. Cel ce a făcut pământul să-l refacă, şi Cel care l-a creat să-l reformeze şi să-l recreeze. Tot, aşa, prin salivă se înţelege Cuvântul lui Dumnezeu, Trupul Lui real omenesc pe pământ. Din acest motiv, să lăsăm ca saliva lui Hristos să cadă pentru ca Legea să fie împlinită. El a făcut tină din salivă. Ce este saliva amestecată cu pământ, dacă Cuvântul cel întrupat? Acel om orb este de fapt chipul întregului neam omenesc, şi de aceea saliva s-a amestecat cu pământul, şi omul cel orb a fost făcut să vadă: Cuvântul S-a întrupat şi lumea s-a luminat.

(Cezar de Arles, Predici, 172.3, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

De ce nu apă în locul salivei?

(Ioan 9, 6) Acestea zicând, a scuipat jos şi a făcut tină din scuipat, şi a uns cu tină ochii orbului.

Şi de ce n-a folosit apă în locul salivei pentru tină? El voia să-l trimită pe om la Siloam. Dar pentru ca să nu fie atribuită vreo putere fântânii, ci ca tu să înţelegi că puterea vine din gura Lui, aceeaşi care a format şi a deschis ochii omului, El a scuipat pe pământ. Şi apoi, pentru ca tu să nu gândeşti că a fost pământul cel care l-a vindecat, i-a poruncit să se spele.

(Sfântul Ioan Hrisostom, Omilii la Evanghelia după Ioan, 57.1., traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Vindecarea nu a avut loc în prezenţa lui Iisus

(Ioan 9, 6) Acestea zicând, a scuipat jos şi a făcut tină din scuipat, şi a uns cu tină ochii orbului.

Dar să-l vindece în absenţă, să îi spună să meargă şi să se spele şi să dovedească minunea numai după ce s-a spălat, aceasta este lucrarea unui om care dorea să fie sigur că nimeni nu va fi neştiutor despre minunea ca a avut loc. Căci aşa cum a poruncit slăbănogului să îşi ia patul în ziua când nu era legal să facă aceasta - pentru ca fiecare om care l-ar fi acuzat de încălcarea legii să înveţe măreţia minunii sale - în acelaşi fel, El a poruncit acestui om, care era la distanţă de scăldătoare, să meargă acolo şi să se spele.

(Origen, Fragmentul 63 despre Evanghelia după Ioan, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Spălarea renaşterii

(Ioan 9, 6) Acestea zicând, a scuipat jos şi a făcut tină din scuipat, şi a uns cu tină ochii orbului.

Aşa cum, deci, suntem formaţi în pântece de către Cuvântul, acelaşi Cuvânt a format vederea în cel care a fost orb din naştere. În acest fel, El a arătat deschis cine este Cel care ne crea în taină, de vreme ce acum Cuvântul Însuşi a fost descoperit lumii. El a făcut cunoscută şi creaţia veche a lui Adam şi cum a fost făcut el, şi prin ce mână a fost creat, indicând întregul creaţiei lui Adam, prin arătarea unei părți din ea. Căci Domnul care a creat vederea este Cel care a creat întreaga persoană şi făcând aceasta, a îndeplinit voia Tatălui.

Dar în ceea ce priveşte crearea care s-a petrecut în bărbaţi şi femei, care a avut loc după Adam, când umanitatea a căzut în păcat, era nevoie de o spălare a renaşterii. De aceea, Domnul a spus omului căruia îi dăruise vederea: Mergi la Siloam şi te spală. În acest fel, el dovedeşte deopotrivă realcătuirea fizică şi renaşterea lui, care vine din această spălare. Şi de aceea, când s-a spălat, el a venit văzând. El a cunoscut pe Creatorul Său şi umanitatea Îl va cunoaşte pe Cel care este Dăruitorul vieţii.

(Sfântul Irineu de Lugdunum, Împotriva ereziilor, 5.15.3, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Şi tu vino la Siloam

(Ioan 9, 6) Acestea zicând, a scuipat jos şi a făcut tină din scuipat, şi a uns cu tină ochii orbului.

Din nou te întreb: Ce încearcă să ne spună scuipând pe pământ, amestecând saliva Lui cu pământul şi punându-l pe ochii orbului, spunând: Mergi şi te spală la scăldătoarea Siloamului (care se tâlcuieşte trimis). Care este înţelesul acţiunii Domnului în aceasta? Desigur, una de mare însemnătate, pentru că persoana atinsă de Iisus primeşte mai mult decât vederea

Într-o clipă, vedem deopotrivă puterea dumnezeirii Lui şi forţa sfinţeniei Lui. În calitate de lumină dumnezeiască, El l-a atins pe acest om şi l-a luminat. Ca Preot, printr-o lucrare care simbolizează Botezul, a sădit în el lucrarea Lui de mântuire. Singura raţiune pentru amestecarea pământului cu saliva şi ungerea cu ea a ochilor este aceea că El a creat pe primul om din pământ şi că acest pământ, care este carnea noastră, poate primi lumina vieţii veşnice prin Taina Botezului.

Şi tu trebuie să mergi la Siloam, adică, la Cel care a fost trimis de Tatăl, aşa cum spune în Evanghelie: Învăţătura Mea nu este a Mea, ea vine de la Cel care M-a trimis pe Mine. Lasă-L pe Hristos să te spele, şi atunci vei vedea. Vino şi te botează, este vremea. Vino repede şi vei putea să spui: Am mers şi m-am spălat. Şi tu vei putea spune: Am fost orb şi acum văd. Şi cum a spus omul cel orb când ochii lui au început să primească lumina, şi tu poţi să spui: Noaptea este pe sfârşite, ziua este aproape.

(Sfântul Ambrozie de Mediolanum, Scrisori, 67.4-6, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Puterea Cuvântului lui Dumnezeu

(Ioan 9, 6) Acestea zicând, a scuipat jos şi a făcut tină din scuipat, şi a uns cu tină ochii orbului.

Nu scăldătoarea Siloamului i-a deschis ochii orbului, aşa cum nu apele Iordanului l-au curăţit pe Neeman (2 Regi 5, 14). A fost porunca Domnului care a lucrat. Tot

aşa, nu apa pocăinţei ne curăţeşte. Ci numele pronunţate asupra ei (ale Sfintei Treimi) ne dăruiesc mântuirea.

(Sfântul Efrem Sirul, Comentariu la Diatessaronul lui Taţian, 16.29, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Spălându-se, a întâlnit harul

(Ioan 9, 8) Iar vecinii şi cei ce-l văzuseră mai înainte că era orb ziceau: Nu este acesta cel ce şedea şi cerşea?

După ce a mers şi s-a spălat, el a întâlnit harul. Şi totuşi, vecinii săi şi cei care erau cu el când cerşea nu au ajuns cu toţii la aceeaşi concluzie cu el. Erau unii care spuneau că el era într-adevăr omul cel orb, dar alţii, pentru că minunea s-a petrecut cu el, spuneau că nu este el, ci unul care seamănă cu el. El totuşi, spunea că este el, nu pentru că evenimentul însuşi îl obliga, ci pentru că era nerăbdător să proclame înaintea tuturor ceea ce se întâmplase.

(Teodor de Mopsuestia, Comentarii la Ioan, 4.9.8, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Iisus vindecă chiar şi pe cerşetori

(Ioan 9, 8) Iar vecinii şi cei ce-l văzuseră mai înainte că era orb ziceau: Nu este acesta cel ce şedea şi cerşea?

Caracterul uimitor al acestei minuni îi face pe unii să fie necredincioşi. Vecinii şi cei care l-au văzut că era orb spuneau: Este acesta cel care şedea şi cerşea? Ce minunată milostivire şi îndurare a lui Dumnezeu! Cu cât de mare bunătate El vindecă chiar şi cerşetorii! În acest fel, El închide gurile iudeilor, pentru că nu i-a făcut pe cei mari, iluştri şi nobili, ci pe cei mai săraci şi mai sărmani, subiecte ale providenţei Sale.

(Sfântul Ioan Hrisostom, Omilii la Evanghelia după Ioan, 57.1, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Lungul drum până la scăldătoare face posibilă recunoaşterea

(Ioan 9, 9) Unii ziceau: El este. Alţii ziceau: Nu este el, ci seamănă cu el. Dar acela zicea: Eu sunt.

De ce nu l-a spălat pe el imediat, în loc să-l trimită la Siloam? În primul rând, probabil pentru ca toți să-l vadă plecând, având lut pe ochii Săi. Caracterul uimitor al acestei privelişti ar fi atras probabil atenţia tuturor asupra lui, deopotrivă a celor care-l cunoşteau şi a celor care nu, şi fiecare voia să-l privească de aproape. Şi pentru că nu este uşor să recunoşti un orb care şi-a recăpătat vederea, Iisus în primul rând îl trimite la această distanţă mai lungă, pentru ca să fie văzut de mulţi martori. Acest spectacol bizar al unui om mergând cu noroi pe faţă îi făcea pe martori încă şi mai atenţi pentru ca nimeni să nu poată spune: Acesta nu e el.

(Sfântul Ioan Hrisostom, Omilii la Evanghelia după Ioan, 57.1, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Orbul îl conduce pe orbi la vedere

(Ioan 9, 10)Deci îi ziceau: Cum ţi s-au deschis ochii?

Acei ai căror ochi erau deschişi înafară erau conduşi de omul orb, care putea să vadă în interior. Căci omul cel orb era condus într-un fel tainic de cei ai căror ochi erau deschişi, dar erau orbi în interior. Omul cel orb a spălat lutul de pe ochii lui şi s-a văzut pe sine. Ceilalţi şi-au spălat orbirea din inimile lor şi au fost primiţi. Când Domnul nostru a deschis ochii unui om orb în mod public cu acea ocazie, El a deschis ochii multor oameni orbi în taină.

Căci acel om orb era într-adevăr orb. El a fost ca o sursă de câştig pentru Domnul nostru, căci a câştigat mulţi orbi prin el, vindecându-i pe ei de orbirea inimii.

(Sfântul Efrem Sirul, Comentariu la Diatessaronul lui Tațian, 16.30, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Încă neştiutor despre Cine este Iisus

(Ioan 9, 11) Acela a răspuns: Omul care se numeşte Iisus a făcut tină şi a uns ochii mei; şi mi-a zis: Mergi la scăldătoarea Siloamului şi te spală. Deci, ducându-mă şi spălându-mă, am văzut.

El pare să fie încă neştiutor că Mântuitorul este prin fire Dumnezeu, căci altfel nu ar fi vorbit despre el în vreun mod nepotrivit. El probabil gândea că este un om sfânt, formându-şi opinia din zvonurile care circulau prin Ierusalim.

(Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Evanghelia lui Ioan, 6.1, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Minunea descrisă din perspectiva omului orb

(Ioan 9, 11) Acela a răspuns: Omul care se numeşte Iisus a făcut tină şi a uns ochii mei; şi mi-a zis: Mergi la scăldătoarea Siloamului şi te spală. Deci, ducându-mă şi spălându-mă, am văzut.

Observaţi cât de precis este el. El nu spune cum a fost făcut lutul pentru că nu putea să fi văzut că Domnul a scuipat pe pământ. Nu spune ceea ce nu ştie. El nu l-a văzut pe Iisus cum a scuipat pe pământ, dar a putut simţi cum s-a răspândit noroiul pe ochii lui. Şi el a zis către mine: Mergi şi te spală la scăldătoarea Siloamului. Aceasta de asemenea putea să o menţioneze pentru că a auzit-o. Căci L-a auzit pe Domnul nostru în conversaţie cu ucenicii Săi şi ştia glasul Lui. Şi chiar după toate acestea, totuşi, nu putea să spună cum a fost vindecat. Acum, dacă credinţa este trebuincioasă în lucrurile care țin de simţuri, cu cât mai mult în ceea ce este nevăzut?

(Sfântul Ioan Hrisostom, Omilii la Evanghelia lui Ioan, 57.2, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Evanghelistul orb

(Ioan 9, 11) Acela a răspuns: Omul care se numeşte Iisus a făcut tină şi a uns ochii mei; şi mi-a zis: Mergi la scăldătoarea Siloamului şi te spală. Deci, ducându-mă şi spălându-mă, am văzut.

Vedeţi cum a devenit el un vestitor al harului. Vedeţi cum propovăduieşte Evanghelia. Vedeţi cum, odată ce îi este dăruită vederea, el devine un martor. Acel om orb mărturisea şi cei necredincioşi erau tulburaţi în inimile lor pentru că nu aveau în inimile lor ceea ce vedeau în el.

(Fericitul Augustin, Tratat la Evanghelia lui Ioan, 44.8, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

El nu ştia pentru că era orb

(Ioan 9, 12) Zis-au lui: Unde este Acela? Şi el a zis: Nu ştiu.

Ei l-au întrebat: Unde este el? Răspunsul lui a fost că nu ştie, pentru că nu-L văzuse, deoarece în cel moment [al întâlnirii cu Iisus] era orb.

(Teodor de Mopsuestia, Comentariu la Ioan, 4.9.12, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Ochii deschişi mărturisesc mai târziu

(Ioan 9, 12) Zis-au lui: Unde este Acela? Şi el a zis: Nu ştiu.

Saliva Domnului a devenit deci o cheie pentru ochii închişi. El a vindecat deopotrivă ochiul şi pupila prin apă. Din apă El a făcut noroi şi a adus întregire celor invalide. El a făcut aceasta pentru ca atunci când ei vor scuipa în faţa Lui (Matei 26, 67), acei ochi ai orbului pe care El i-a deschis cu saliva Lui să aducă mărturie împotriva lor.

(Sfântul Efrem Sirul, Comentariu la Diatessaronul lui Taţian, 16.32, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Încălcarea Legii de către Iisus

(Ioan 9, 13-14) L-au dus la farisei pe cel ce fusese oarecând orb. Şi era sâmbătă în ziua în care Iisus a făcut tină şi i-a deschis ochii.

Evanghelistul remarcă faptul că era sâmbătă pentru ca să descopere planul lor real, care era acela de a-L acuza de încălcarea Legii şi astfel să îi minimalizeze minunea.

(Sfântul Ioan Hrisostom, Omilii la Evanghelia lui Ioan, 57.2, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

(Ioan 9, 15) Deci iarăşi îl întrebau şi fariseii cum a văzut. Iar el le-a zis: Tină a pus pe ochii mei, şi m-am spălat şi văd.

Aici, este ca şi cum omul ar spune: Vă voi dovedi că puterea Vindecătorului nu a fost folosită în zadar. Nu voi nega darul pe care l-am primit, căci eu am acum ceea ce am dorit atâta timp. Eu, care am fost orb din naştere şi neputincios din pântece, fiind uns cu noroi, sunt vindecat şi văd. Asta e, nu numai că nu vă arăt ochii mei deschişi, ascunzând întuneric în adâncul lor, ci văd cu adevărat. De acum sunt capabil să privesc lucruri despre care înainte nu puteam decât să aud. Priviţi!

Lumina strălucitoare a soarelui străluceşte în jurul meu. Priviţi! Frumuseţea unor lucruri străine înconjoară ochii mei. Cu puţină vreme înainte de-abia ştiam cum este Ierusalimul. Acum văd Templul lui Dumnezeu strălucind în el şi privesc în mijlocul lui prea cinstitul altar. Şi dacă stau în afara porţii, acum pot să văd ţara Iudeii şi să recunosc un lucru ca fiind deal, iar altul ca fiind copac. Şi când vremea trece spre seară, ochiul meu nu va rămâne neputincios să observe cerul nopţii şi însoţirea strălucitoare a stelelor şi lumina de aur a lunii. Şi când văd acestea, mă minunez de înţelepciunea Celui care le-a făcut pe ele, de măreţia şi frumuseţea celor zidite (Înţelepciunea lui Sol 13, 5). Şi eu împreună cu ceilalţi recunosc pe Marele Creator.

(Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Evanghelia lui Ioan, 6.1, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Ţinerea carnală şi spirituală a Sabatului

(Ioan 9, 16) Deci ziceau unii dintre farisei: Acest om nu este de la Dumnezeu, fiindcă nu ţine sâmbăta. Iar alţii ziceau: Cum poate un om păcătos să facă asemenea minuni? Şi era dezbinare între ei.

Acei farisei, care nici nu văzuseră şi nici nu fuseseră unşi, au spus: Acest om nu este de la Dumnezeu, pentru că nu ţine sâmbăta. Din contră, El o ţinea pentru că era fără de păcat; ţinerea spirituală a sâmbetei înseamnă să nu ai păcat. Şi cu aceasta ne avertizează când porunceşte sabatul, spunând: Să nu faci muncă servilă (Levitic 23, 8). Domnul nostru ne spune despre ce este munca servilă: Oricine săvârşeşte păcatul este robul păcatului (Ioan 8, 34). Dar aceşti oameni, care nici nu au văzut, nici nu au fost unşi, respectau sabatul trupeşte, dar îl profanau spiritual.

(Fericitul Augustin, Tratat la Evanghelia lui Ioan, 44.9, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Iosua nu a ţinut Sabatul la Ierihon

(Ioan 9, 16) Deci ziceau unii dintre farisei: Acest om nu este de la Dumnezeu, fiindcă nu ţine sâmbăta. Iar alţii ziceau: Cum poate un om păcătos să facă asemenea minuni? Şi era dezbinare între ei.

Iudeii îl admirau pe vechiul erou Iosua, care a cucerit Ierihonul în zi de sabat (Iosua 6, 15) şi a poruncit strămoşilor acestora să facă lucrurile obişnuite pentru cuceritori - şi Iosua însuşi în nici un fel nu a respectat odihna sabatului. Totuşi, cei

care îl admiră cu stăruință pe Iosua, Îl atacă pe Hristos. Răutatea lor personală împotriva lui Hristos îi face nu numai să încerce să ia de la El slava datorată lui Dumnezeu, ci să îi răpească și cinstea datorată unui om sfânt.

Şi vorbind fără minte prin răutatea lor, au pus asupra Lui o acuză de impietate, împotriva Celui care a venit la noi de la Tatăl şi care îndreptează lumea.

(Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Evanghelia lui Ioan, 6.1, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Dar despre minunea însăşi?

(Ioan 9, 16) Deci ziceau unii dintre farisei: Acest om nu este de la Dumnezeu, fiindcă nu ţine sâmbăta. Iar alţii ziceau: Cum poate un om păcătos să facă asemenea minuni? Şi era dezbinare între ei.

Trecând minunea în tăcere, ei dădeau cât de multă importanţă puteau aşa-zisei încălcări a legii. Nu Îl acuză de vindecare în zi de sabat, ci de neținerea sabatului. Alţii replică într-un mod mai degrabă slab: Cum poate un om care este păcătos să facă asemenea minuni? Ei erau impresionaţi de minuni, dar numai într-un mod palid şi nestatornic. Căci fiind divizaţi asupra faptului dacă sabatul a fost încălcat sau nu, încă nu aveau nici o idee de faptul că El era Dumnezeu. Ei nu ştiau că era Domnul Sâmbetei cel care a săvârşit minunea. Şi nici unul dintre ei nu îndrăznea să spună deschis care erau sentimentele sale, ci vorbeau ambiguu - pe de o parte, pentru că ei credeau că faptul însuşi este improbabil, pe de alta, din dragoste față de statutul lor. Aceasta înseamnă că era dezbinare între ei. Adică, oamenii erau dezbinaţi, şi apoi conducătorii lor.

(Sfântul Ioan Hrisostom, Omilii la Evanghelia lui Ioan, 57.2, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Omul cel orb ca arbitru al dezbinării lor

(Ioan 9, 17) Au zis deci orbului iarăşi: Dar tu ce zici despre El, că ţi-a deschis ochii? Iar el a zis că prooroc este.

Pe când discutau acestea, ei s-au întors la omul orb din nou, ca şi cum l-ar fi ales pe el ca pe arbitrul lor, şi i-au spus: Ce spui despre El? Căci ţi-a deschis ochii? Să Îl admirăm pentru lucrarea pe care a săvârşit-o? Sau este el un păcătos, pentru că a încălcat Sabatul? Aşa că despre Cel care a deschis ochii tăi, adică, pentru că ţi-a

deschis ochii tăi, ce trebuie să spunem despre El? Care este opinia ta? Orbul însă răspunde cu înţelepciune la această întrebare, spunând: Că este prooroc, adică acesta este respectul pe care îl am pentru El, şi în aceste cuvinte se află ascuns ceea ce cred despre lucrarea pe care a săvârşit-o. Când au văzut minunea însăşi, deja au văzut puterea vindecătorului şi că omul orb a descoperit deschis harul pe care l-a primit şi a proclamat măreţia ajutătorului lui, ei au început să se îndoiască dacă omul care a fost vindecat era într-adevăr orbul sau altul. Şi aşa că au fost obligaţi să îi cheme pe părinţii lui.

(Teodor de Mopsuestia, Comentariu la Ioan, 4.9.13–18, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Mărturisirea lui era adevărată, dar incompletă

(Ioan 9, 17) Au zis deci orbului iarăşi: Dar tu ce zici despre El, că ţi-a deschis ochii? Iar el a zis că prooroc este.

Era dezbinare între ei aşa cum ziua e împărţită între lumină şi întuneric… Ei căutau o cale să-l denigreze pe om şi să îl dea afară din sinagogă (deşi el avea să fie găsit de Hristos). Totuşi, el declară deschis ceea ce gândeşte. Căci spune: Este prooroc. Nefiind încă uns în inimă, el nu a putut să mărturisească că este Fiul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, nu greşeşte în ceea ce spune, pentru că Domnul nostru a spus despre Sine: Nici un prooroc nu este bine primit în patria sa (Matei 13, 57).

(Fericitul Augustin, Tratat despre Evanghelia lui Ioan, 44.9, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

O încercare ratată de a anula minunea

(Ioan 9, 18) Dar iudeii n-au crezut despre el că era orb şi a văzut, până ce n-au chemat pe părinţii celui ce vedea.

Stă în natura adevărului să fie întărit de către cursele care sunt puse împotriva lui de către oameni… Minciunile se distrug pe ele însele prin chiar mijloacele pe care le folosesc împotriva adevărului, făcându-l să apară chiar mai strălucitor, aşa cum este cazul acum. Căci argumentul care, de altfel, putea fi făcut forţat - adică faptul că vecinii nu ştiau nimic sigur şi doar ghiceau pe baza faptului că omul orb semăna cu cel care a fost vindecat - întregul argument este distrus prin aducerea părinţilor care puteau, desigur, să mărturisească despre propriul fiu. Fariseii, fiind ne-

putincioşi prin intimidare să îl facă pe orb să îşi retragă proclamarea binefăcătorului lui, încearcă să anuleze minunea prin părinţi.

(Sfântul Ioan Hrisostom, Omilii la Evanghelia lui Ioan, 58.1, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Două întrebări care să aducă negarea

(Ioan 9, 19) Şi i-au întrebat, zicând: Acesta este fiul vostru, despre care ziceţi că s-a născut orb? Deci cum vede el acum?

Aducându-i pe părinţi în mijlocul adunării, pentru a-i intimida, ei au început cu furie un interogatoriu aspru: Este acesta fiul vostru? Observaţi, ei nu spun care s-a născut orb, ci despre care voi ziceţi că s-a născut orb. Ce fel de tată ar fi spus asemenea lucruri despre fiul său dacă n-ar fi fost adevărat? De ce nu au spus dintr-odată pe care l-aţi făcut orb? Ei încercau două căi de a-i face să nege minunea, spunând despre care voi ziceţi că s-a născut orb, şi apoi prin adăugarea cuvintelor cum vede el acum.

(Sfântul Ioan Hrisostom, Omilii la Evanghelia lui Ioan, 58.1–2, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Părinţii îl expun pe fiul lor unei posibile lovituri

(Ioan 9, 21) Dar cum vede el acum, noi nu ştim; sau cine i-a deschis ochii lui, noi nu ştim. Întrebaţi-l pe el; este în vârstă; va vorbi singur despre sine.

În afară că au vorbit fals, ei au comis un alt păcat, expunându-şi fiul la o lovitură. Dar eu cred că şi aceasta are un motiv. Când Mântuitorul nostru a deschis ochii omului orb, El nu i-a deschis ochii de copil, ci ochii de om matur, pentru ca el să vadă ca un adult.

Dar aşa a fost cazul şi cu alţi orbi care au primit vederea. Totuşi, este adevărat că el, fiind în vârstă matură, poate vorbi despre sine, şi în special atunci când Iisus îi dăruieşte lumina Sa. Căci nu are nevoie de altcineva să negocieze pentru el.

(Origen, Fragmentul 67 despre Evanghelia lui Ioan, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Nu este nevoie să vorbească pentru un om matur

(Ioan 9, 21) Dar cum vede el acum, noi nu ştim; sau cine i-a deschis ochii lui, noi nu ştim. Întrebaţi-l pe el; este în vârstă; va vorbi singur despre sine.

Părinţii răspund: noi am fi putut fi obligaţi să vorbim pentru el când era copil şi când nu putea vorbi pentru sine însuşi… dar chiar dacă ştim că a fost născut orb, ştim că el putea vorbi de multă vreme.

(Fericitul Augustin, Tratat la Evanghelia lui Ioan, 44.10, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Necredinţa căpeteniilor

(Ioan 9, 22-23) Acestea le-au spus părinţii lui, pentru că se temeau de iudei. Căci iudeii puseseră acum la cale că, dacă cineva va mărturisi că El este Hristos, să fie dat afară din sinagogă. De aceea au zis părinţii lui: Este în vârstă; întrebaţi-l pe el.

Acest rău îi stăpânea pe căpetenii, care nu numai că au devenit infirmi prin necredinţă, ci şi prin ameninţările lor au închis calea mântuirii celorlalţi oameni.

(Teodor de Heracleea, Fragmente despre Ioan, 82, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Voi daţi afară, Hristos primeşte înăuntru

(Ioan 9, 22-23) Acestea le-au spus părinţii lui, pentru că se temeau de iudei. Căci iudeii puseseră acum la cale că, dacă cineva va mărturisi că El este Hristos, să fie dat afară din sinagogă. De aceea au zis părinţii lui: Este în vârstă; întrebaţi-l pe el.

Dar nu era nici un dezavantaj să fii dat afară din Sinagogă, pentru că pe cel pe care l-au dat ei afară, Hristos l-a primit.

(Fericitul Augustin, Tratat la Evanghelia lui Ioan, 44.10, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Sub masca religiei

(Ioan 9, 24) Deci au chemat a doua oară pe omul care fusese orb şi i-au zis: Dă slavă lui Dumnezeu. Noi ştim că Omul Acesta e păcătos.

Părinţii l-au trimis la farisei pe omul vindecat, aşa că ei l-au interogat a doua oară. Ei nu spun deschis acum: Zi că Hristos nu te-a vindecat. Ci în locul acestor cuvinte, ei își ascund scopul după masca religiei. Ei spun: Dă slavă lui Dumnezeu, adică, mărturiseşte că acest om Iisus nu are nimic de-a face cu minunea.

(Sfântul Ioan Hrisostom, Omilii la Evanghelia lui Ioan, 58.2, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Huleşte pe Dumnezeu

(Ioan 9, 24) Deci au chemat a doua oară pe omul care fusese orb şi i-au zis: Dă slavă lui Dumnezeu. Noi ştim că Omul Acesta e păcătos.

Ei i-au spus să nege ceea ce a primit. Aceasta nu este nicidecum să dea slavă lui Dumnezeu, ci mai mult să-L hulească pe El.

(Fericitul Augustin, Tratat la Evanghelia lui Ioan, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Un alt răspuns prudent

(Ioan 9, 25) A răspuns deci acela: Dacă este păcătos, nu ştiu. Un lucru ştiu: că fiind orb, acum văd.

El spune, într-adevăr, nu vreau să declar ceea ce nu ştiu; nici nu pot să rămân tăcut sau să ascund ceea ce ştiu. Eu într-adevăr nu ştiu dacă El este ceea ce spuneţi voi că e. De fapt, nu L-am cunoscut ca păcătos. Eu eram orb, şi prin speranţa mea am primit vederea. Ştiu aceasta mai mult decât toate. Depinde de voi să judecaţi dacă un păcătos poate face aceasta, pentru că voi afirmaţi că este păcătos.

El a dat un răspuns prudent, cu vorbe moderate pentru ca să nu apară a fi în dezacord cu cei care-l interogau. Prin tăcerea lui, cu toate acestea, el a sugerat că Iisus nu ar fi putut să facă ceea ce a făcut dacă ar fi fost păcătos.

(Teodor de Mopsuestia, Comentariu la Ioan, 4.9.25, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Îndrăzneala credinţei

(Ioan 9, 27) Le-a răspuns: V-am spus acum şi n-aţi auzit? De ce voiţi să auziţi iarăşi? Nu cumva voiţi şi voi să vă faceţi ucenici ai Lui?

Vedeţi cu câtă îndrăzneală vorbeşte cerşetorul cu cărturarii şi cu fariseii? Aceasta arată cât de puternic este adevărul şi cât de slabă este minciuna. Adevărul, chiar dacă atinge doar oameni obişnuiţi, îi face să apară plini de slavă; minciuna, chiar dacă este printre cei puternici, îi arată pe ei să fie slabi. Ceea ce spune el este aceasta: voi nu sunteţi atenţi la cuvintele mele, de aceea, eu nu voi mai vorbi sau răspunde vouă când mă interogaţi continuu fără nici un scop. Voi nu vreţi să ascultaţi pentru a învăţa, ci pentru ca să găsiţi insulte în cuvintele mele.

(Sfântul Ioan Hrisostom, Omilii la Evanghelia lui Ioan, 58.2, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Orbul nu mai tolerează orbirea

(Ioan 9, 27) Le-a răspuns: V-am spus acum şi n-aţi auzit? De ce voiţi să auziţi iarăşi? Nu cumva voiţi şi voi să vă faceţi ucenici ai Lui?

El era indignat de încăpăţânarea iudeilor. Acum că nu mai era el însuşi orb, nu mai putea tolera nici orbirea lor.

(Fericitul Augustin, Tratat despre Evanghelia lui Ioan, 44.11, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Deja era ucenic

(Ioan 9, 27) Le-a răspuns: V-am spus acum şi n-aţi auzit? De ce voiţi să auziţi iarăşi? Nu cumva voiţi şi voi să vă faceţi ucenici ai Lui?

El descoperă starea minţii sale, că era nu numai dornic să devină, ci a şi devenit deja un ucenic al lui Iisus.

(Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Evanghelia lui Ioan, 6.1, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Un compliment, dar nu intenţionat

(Ioan 9, 28-29) Şi l-au ocărât şi i-au zis: Tu eşti ucenic al Aceluia, iar noi suntem ucenici ai lui Moise. Noi ştim că Dumnezeu a vorbit lui Moise, iar pe Acesta nu-L ştim de unde este.

Un asemenea rău să nu fie spus despre noi şi despre copiii noştri! Cu alte cuvinte, era un lucru rău să spui că eşti ucenic al lui Hristos din punctul lor de vedere, dar nu e rău dacă te gândeşti la cuvintele înseşi. Ei spun:noi suntem ucenici ai lui Moise. Noi ştim că Dumnezeu a vorbit lui Moise, iar pe Acesta nu-L ştim de unde este. Dar dacă voi, fariseilor, ştiţi că Dumnezeu a vorbit cu Moise, atunci ar fi trebuit să știți și că Dumnezeu a vestit despre Domnul nostru prin Moise, după ce aţi auzit ceea ce El a spus: Dacă aţi fi crezut în Moise, atunci aţi fi crezut în Mine, căci despre Mine a scris acela. Deci voi urmaţi un slujitor şi îi întoarceţi spatele Domnului? Dar voi nici măcar nu urmaţi slujitorului, căci el v-ar fi călăuzit către Domnul.

(Fericitul Augustin, Tratat la Evanghelia lui Ioan, 44.12, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Minunea este evidenţa incontestabilă

(Ioan 9, 30-31) A răspuns omul şi le-a zis: Tocmai în aceasta stă minunea: că voi nu ştiţi de unde este şi El mi-a deschis ochii.

El aduce minunea pretutindeni ca evidenţă pentru că ei nu puteau să o invalideze. Şi el îşi trage toate argumentele din aceasta. În primul rând, el spune: De este păcătos sau nu, eu nu ştiu. El nu are nici o îndoială că Iisus nu era păcătos. Şi astfel, când are o oportunitate, le întoarce propriile cuvinte împotriva lor şi îl apără pe Iisus: Noi ştim că Dumnezeu nu îi ascultă pe păcătoşi.

(Sfântul Ioan Hrisostom, Omilii la Evanghelia lui Ioan, 58.3, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Este adevărat că Dumnezeu nu îi ascultă pe păcătoşi?

(Ioan 9, 31-32) Şi noi ştim că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoşi; dar de este cineva cinstitor de Dumnezeu şi face voia Lui, pe acesta îl ascultă. Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naştere.

Dar dacă o atât de importantă învăţătură este adevărată, că păcătosul nu este ascultat de Dumnezeu, nu ar fi fost trecută în tăcere şi ar fi fost vestită de unul

vrednic de crezare, de către slujitorul Moise sau de unul dintre profeţi. Dar cum, dacă Dumnezeu nu ascultă un păcătos, au fost învăţaţi păcătoşii să spună Şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Pe cine ascultă Dumnezeu deci? El îi ascultă pe cei care se întorc către El în pocăinţă, chiar dacă nu au încetat să fie păcătoşi. Dacă Dumnezeu nu i-ar fi ascultat pe păcătoşi, Mântuitorul nostru nu ar fi mâncat şi băut cu vameşii şi cu păcătoşii. Dar dacă cei care au trebuinţă de doctor pentru că sunt bolnavi nu ar fi fost auziţi, El nu i-ar fi vindecat. Deci, ca şi cum rugăciunea celor care au păcătuit dar nu mai păcătuiesc îşi atinge scopul, este spus: De te vei uita la fărădelegi, Doamne, cine va putea suferi (Psalmul 129, 3). Dar poate omul orb vorbeşte nu despre lucruri obişnuite, ca rugăciunea păcătosului, ci de felul de lucruri măreţe pe care le face Iisus. Căci când lui Dumnezeu Îi este cerut un asemenea lucru măreţ, atunci El nu îi ascultă pe păcătoşi.

(Origen, Fragmentul 70 despre Evanghelia lui Ioan, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Faptele dovedesc că Iisus nu este păcătos

(Ioan 9, 33-34) De n-ar fi Acesta de la Dumnezeu n-ar putea să facă nimic. Au răspuns şi i-au zis: În păcate te-ai născut tot, şi tu ne înveţi pe noi? Şi l-au dat afară.

Deci, Iisus trebuie să fie admirat, spune omul care fusese orb, ca unul care este superior gândirii umane. În timp ce voi nu ştiţi de unde este El, minunea împlinită arată deschis puterea Lui asupra mea.

Voi nu ştiţi cine este şi aveţi nevoie de mărturie de la alţii dacă nu aveţi nici o idee despre puterea Lui. Dar dacă minunile Lui arată că este un Om mare, voi tot nu ştiţi de unde este sau cine este El, este evident, deopotrivă din măreţia minunilor lui şi din nebunia voastră, că El este dincolo de înţelegerea omenească.

Şi din aceste fapte, este clar El nu poate fi numit un păcătos. Desigur, Dumnezeu nu împlineşte cererile păcătoşilor, dar ascultă vocea celui care arată comportament cinstit şi face cu credincioşie voia Lui. Într-adevăr, El a vindecat un om născut orb, şi noi ştim că aceasta nu s-a mai făcut înainte, nici chiar de către Moise, pe care voi îl cinstiţi.

(Teodor de Mopsuestia, Comentariu la Ioan, 4.9.30-32, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Înţelegerea credinţei

(Ioan 9, 33-34) De n-ar fi Acesta de la Dumnezeu n-ar putea să facă nimic. Au răspuns şi i-au zis: În păcate te-ai născut tot, şi tu ne înveţi pe noi? Şi l-au dat afară.

Cel care a primit vederea şi care a fost în mod minunat eliberat de vechea lui orbire a fost mai rapid în înţelegerea adevărului decât cei care au fost instruiţi de către Lege. Vedeţi cum prin numeroase şi înţelepte argumente, el demonstrează inferioritatea absolută a opiniei fariseilor.

(Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Evanghelia lui Ioan, 6.1, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Hristos obţine o mărturisire a credinţei

(Ioan 9, 35-38) Şi a auzit Iisus că l-au dat afară. Şi, găsindu-l, i-a zis: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?

Când omul a fost deja vindecat şi a suferit îndepărtarea din sinagogă, Domnul i-a pus întrebarea: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? Aceasta a fost pentru ca să-l salveze de gândul că a pierdut totul fiind dat afară din sinagogă. I-a dat lui siguranţa că mărturisirea adevăratei credinţe l-a restaurat pe el la starea de nemurire. Când omul, cu sufletul încă neluminat, a răspuns: Cine este, Doamne, ca să cred în El?, Domnul i-a răspuns: L-ai văzut, căci cel ce vorbeşte cu tine Acela este.

Căci scopul lui era să îndepărteze necunoaşterea omului a cărui vedere fusese restaurată şi pe care acum îl îmbogăţeşte cu cunoaşterea unei credinţe atât de pline de slavă.

Domnul cere de la acest om, cum a cerut de la cei care i-au cerut să-i vindece, o mărturisire de credinţă ca răsplată a vindecării lor? Desigur că nu! Căci omul orb putea vedea deja când i s-a adresat. Domnul a întrebat pentru a primi răspunsul: Cred, Doamne! Credinţa despre care vorbea în acest răspuns era pentru a primi nu vedere, ci viaţă.

(Ilarie de Poitiers, Despre Treime, 6.48, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Iisus Însuşi este Siloamul

(Ioan 9, 35-38) Şi a auzit Iisus că l-au dat afară. Şi, găsindu-l, i-a zis: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?

Desigur, Dumnezeu ascultă pe păcătoşi. Dar omul care a spus asta nu îşi spălase încă faţa inimii sale în Siloam. Taina avusese deja loc în ochii lui, dar răsplătirea harului nu fusese încă primită în inima sa.

Când şi-a spălat omul cel orb faţa inimii sale? Când, după ce a fost aruncat afară de către iudei, Domnul l-a adus pe el înăuntru, întru Sine. ***Vedeţi, îl găseşte şi spune către el, aşa cum am auzit: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? Şi el răspunde: Cine este Doamne, ca să cred în El? El îl putea vedea, desigur, cu ochii lui, dar cu inima lui?*** Încă nu. Aşteaptă, el va vedea într-o clipă.

Iisus îi răspunde: Eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine. Ezită el oare? El îşi spală faţa imediat. Mai mult decât orice, Siloamul vorbeşte cu el, care se tâlcuieşte Cel trimis. Cine este Cel trimis dacă nu Hristos, care afirmă frecvent: Eu fac voia Tatălui, Care M-a trimis (Ioan 4, 34). Deci, El era Siloamul. Omul orb în inimă s-a apropiat, a auzit, a crezut, s-a închinat, şi-a spălat faţa şi a văzut.

(Fericitul Augustin, Predici, 136.2, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

El Îi recunoaşte vocea

(Ioan 9, 36) El a răspuns şi a zis: Dar cine este, Doamne, ca să cred în El?

Omul orb, recunoscându-i vocea - amintiţi-vă că nu-L văzuse încă - a spus: Şi cine este, Doamne, ca să cred în El? Cu bun motiv a crezut că Cel care i-a dăruit vederea, chiar dacă fusese mai presus de orice speranţă, ar fi putut de asemenea să-i arate pe Fiul lui Dumnezeu.

(Teodor de Mopsuestia, Comentariu la Ioan, 4.9.34-37, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

O mărturisire de credinţă a unui începător

(Ioan 9, 36) El a răspuns şi a zis: Dar cine este, Doamne, ca să cred în El?

Pentru că nu putea încă spune Cred, ci în neştiinţă a răspuns Dar cine este, Doamne, ca să cred în El, acesta era deci la limită, adică, între credinţă şi necredinţă.

(Origen, Fragmentul 71 la Evanghelia lui Ioan, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Închinarea urmează credinţei

(Ioan 9, 38) Iar el a zis: Cred, Doamne. Şi s-a închinat Lui.

Închinarea urmează credinţei, şi credinţa este confirmată de putere. Dar dacă spui că cei credincioşi de asemenea ştiu, ei ştiu ceea ce ei cred; şi viceversa, ei cred din ceea ce ştiu. Noi ştim pe Dumnezeu din puterea Lui. Noi de aceea credem în El, pe care-L ştim, şi ne închinăm Lui, în Care credem.

(Sfântul Vasile cel mare, Scrisori, 234.3, traducere pentru Doxologia.ro de Iosif Agaton)

Părintele Ilie Cleopa - Predică la Duminica Orbului - Despre orbirea sufletească

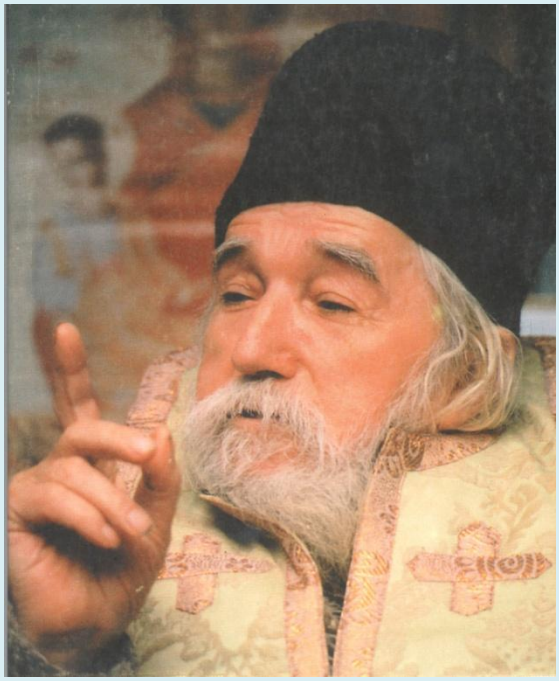

Spre judecată am venit în lumea aceasta, ca cei care nu văd să vadă, iar cei ce văd să fie orbi (Ioan 9, 39)

Hristos a înviat !

Iubiţi credincioşi, multe învăţături de tot felul putem scoate din Sfânta Evanghelie de azi, de vom cerceta textul ei cu luare aminte. ***Una dintre aceste învăţături este cea despre orbirea duhovnicească a omului robit de păcate.***

Câtă orbire spirituală era în mintea cărturarilor şi fariseilor, care, nu numai că nu credeau în minunile mai presus de fire făcute de Hristos Domnul, ci şi hulă mare aduceau asupra Lui, zicând că, cu Beelzebut, domnul demonilor scoate pe demoni (Marcu 3, 22). Atâta orbire era în mintea lor, încât ochi având, nu vedeau şi urechi având, nu auzeau. De aceea Domnul îi numeşte "***farisei orbi***" (Matei 23, 26).

Despre această orbire spirituală a cărturarilor şi fariseilor, a arhiereilor şi legiuitorilor iudei şi despre pedeapsa ce-i aşteaptă pentru aceasta zice proorocul David prin Duhul Sfânt: ***Să se întunece ochii lor ca să nu vadă şi spinarea lor pururea o gârboveşte*** (Psalm 68, 27). Şi marele prooroc Isaia a proorocit despre orbirea spirituală a poporului lui Israel, zicând: ***Dumnezeu le-a dat duh de***

împietrire, ochi ca să nu vadă şi urechi ca să nu audă până în ziua de azi (Isaia 56, 10). Şi iarăşi***: Că s-a învârtoşat inima poporului acestuia şi cu urechile sale greu a auzit şi ochii săi i-a închis, ca nu cumva să vadă cu ochii şi cu urechile să audă şi cu inima să înţelagă şi să se întoarcă la Mine şi să-I vindec*** (Isaia 6, 10).

Dar din ce se naşte orbirea sufletească în mintea omului? Aceasta vine asupra omului din mai multe pricini.

- Mai întâi ***ca urmare a faptelor rele***. Acest lucru îl arată Mântuitorul când zice: ***Lumina a venit în lume, dar oamenii au iubit întunericul mai mult decât Lumina, căci faptele lor erau rele. Că oricine face cele rele urăşte Lumina, pentru ca faptele lui să nu se vădească*** (Ioan 3, 19-20).
- ***Orbirea spirituală vine de la diavol.***
- ***Orbirea spirituală vine din necredinţă şi din împotrivirea faţă de Dumnezeu.*** Acest lucru îl spune proorocul Isaia, zicând: ***Toată ziua întindeam mâinile mele către un popor neascultător şi împotrivă grăitor*** (Isaia 65, 2). ***De aceea Dumnezeu le-a dat duh de împietrire ca să nu vadă cu ochii şi cu urechile lor să nu audă până în ziua de azi*** (Deuteronom 29, 4).
- ***Orbirea spirituală vine şi din necredinţă şi învârtoşarea inimii***, cum arată Sfânta Scriptură, zicând: Du-te şi spune poporului acestuia: ***Cu auzul veţi auzi şi nu veţi înţelege şi uitându-vă vă veţi uita, dar nu veţi vedea. Că inima poporului acestuia s-a învârtoşat şi cu urechile sale greu a auzit şi ochii săi i-a închis, ca nu cumva să vadă cu ochii şi să audă cu urechile şi cu inima să înţeleagă şi să se întoarcă la Mine şi să-l vindec*** (Isaia 6, 9-10).

Am arătat că una din pricinile orbirii spirituale este păcatul. Acum să vedem ***de ce păcatul aduce orbirea sufletului şi întunecarea minţii omului.*** Iată de ce. Păcatele după mărturisirea Sfintei Scripturi se numesc "***lucruri ale întunericului***" (Isaia 29, 15; Romani 13, 12; Efeseni 5, 11). Ca lucruri ale întunericului, păcatele, de orice fel ar fi, aduc în mintea omului întuneric, tulburare, boală şi orbire duhovnicească.

Prin ce putem izgoni din mintea noastră întunericul păcatului?

⇒ ***Prin părăsirea păcatului,***
⇒ ***prin ascultarea cuvintelor lui Dumnezeu,***
⇒ ***prin post,***
⇒ ***rugăciune,***
⇒ ***pocăinţă cu lacrimi şi***
⇒ ***spovedania sinceră la duhovnic şi***
⇒ ***prin lucrarea poruncilor lui Dumnezeu.***

Prin aceste fapte bune, fiecare om oricât de păcătos ar fi, vine la lumina cunoştinţei şi se apropie de Dumnezeu, devenind dintr-un om întunecat şi păcătos, un vas ales al lui Dumnezeu şi un fiu al Împărăţiei Cerurilor.

Orbirea spirituală vine uneori la om şi prin îngăduinţa şi puterea lui Dumnezeu. Acest lucru s-a arătat la mulţi oameni aleşi de Dumnezeu. Dar mai luminat vedem aceasta la alegerea Marelui Apostol Pavel, care mai înainte de chemarea sa se numea Saul şi ***prigonea foarte mult Biserica lui Hristos*** (Fapte 9, 1-22).

Iubiţi credincioşi, să întoarcem acum cuvântul la orbirea sufletească din zilele noastre. Toţi am văzut oameni orbi, fie din naştere, fie din accidente, fie în urma unor boli grele. Ori de câte ori vedem un orb, ne cuprinde pe fiecare un sentiment de milă, ba câteodată ne dau şi lacrimile. El nu poate merge singur, nu poate vedea cerul, soarele şi frumuseţea florilor. Nu poate privi icoana şi crucea la care se închină, nici faţa mamei, a copiilor şi a semenilor săi. Orbul nu poate citi o carte sfântă, nu poate lucra mai nimic şi se simte o povară pentru familie şi societate, căci trăieşte mai mult din mila altora.

Un asemenea om orb la ochii trupului este vrednic de jale, de îndurarea tuturor. Dumnezeu însă, mângâie pe cei fără vedere cu alte daruri: cu multă înţelepciune, cu vorbire frumoasă, cu smerenie, cu darul lacrimilor şi adeseori cu darul cântării frumoase. Căci Creatorul a toate, prin dumnezeiasca pronie, are milă de zidirea Sa. De aceea zice Duhul Sfânt, prin gura psalmistului: ***Domnul înţelepţeşte orbii!*** (Psalm 145, 8).

Mult mai grea şi mai vrednică de plâns este însă orbirea minţii, a inimii, a voinţei şi conştiinţei. Căci şi sufletul este cu mult mai de preţ decât trupul. De aceea zice Mântuitorul: ***Ce-i foloseşte omului să câştige lumea întreagă, dacă îşi pierde sufletul? Sau ce ar putea să dea omul, în schimb pentru sufletul lui?*** (Marcu 8, 36-37). ***Sufletul fiind creat de Dumnezeu veşnic, orbirea sufletească este una din cele mai grele boli care duce la pierderea sufletului şi la osânda lui veşnică. De aceea şi vindecarea acestei boli este cu mult mai grea şi mai importantă decât vindecarea orbirii trupeşti.***

Ce înţelegem prin orbirea sufletească sau duhovnicească? Înţelegem întunecarea şi înrobirea sufletului prin tot felul de păcate sufleteşti şi trupeşti.
Adică

- ***trufia minţii,***
- ***împietrirea inimii,***
- ***slăbirea voinţei şi a conştiinţei,***

- *necredinţa,*
- *îndoiala în credinţă,*
- *sectarismul,*
- *deznădejdea,*
- *mândria,*
- *sinuciderea,*
- *uciderea sufletească şi trupească,*
- *avortul,*
- *ura şi mânia dintre oameni,*
- *divorţul,*
- *desfrâul,*
- *minciuna,*
- *iubirea de averi,*
- *zgârcenia,*
- *lăcomia,*
- *beţia,*
- *lenea şi altele.*

Toate păcatele sunt boli ale sufletului care îl aruncă în orbire şi nesimţire, iar trupul în boli grele şi fără leac. Şi dacă nu părăsim păcatele care ne robesc prin căinţă, spovedanie şi înnoire duhovnicească, orbirea sufletului, ca orice boală, duce la moartea sufletească şi la osânda sufletului în chinurile iadului.

Oare ce este creştinul care îşi schimbă credinţa în Dumnezeu şi părăseşte biserica întemeiată de Hristos şi de Sfinţii Apostoli şi se duce la secte religioase de tot felul, dacă nu orb la suflet?
Ce este creştinul care nu vine cu anii la sfânta biserică, nu se roagă, nu citeşte cărţi sfinte şi amână pocăinţa şi spovedania până în ceasul morţii, dacă nu un bolnav şi orb sufleteşte?
Ce este omul care se numeşte creştin doar cu numele şi îşi cheltuieşte timpul, averea şi sănătatea în griji trecătoare şi în păcate de moarte, dacă nu un om nefericit şi orb la suflet?
Ce este creştinul care n-a citit măcar odată Sfânta Scriptură, mai ales Noul Testament şi alte cărţi creştineşti de învăţătură, care călăuzesc şi luminează mintea şi sufletul spre Hristos, dacă nu un om nefericit şi lipsit de lumina cunoştinţei şi a bucuriei duhovniceşti?
Ce este creştinul care îşi risipeşte viaţa în beţii şi desfrânări, în certuri şi divorţuri, în judecăţi şi ură, dacă nu un om slab în credinţă şi amăgit de diavoli, un om orb şi bolnav la suflet, care umblă pe calea pierzării şi nu mai este în stare să se scoale din păcate, să se pocăiască şi să-şi mântuiască sufletul?

Câtă orbire şi necredinţă nu au acei soţi care se căsătoresc doar din plăcere, pentru păcate şi nu vor să nască copii, sau dacă îi nasc, îi smintesc cu viaţa lor şi nu le dau o educaţie sănătoasă, creştinească? Şi doar vedem câte neînţelegeri şi divorţuri, câte avorturi, beţii şi lipsă de educaţie religioasă, destramă astăzi unitatea familiilor noastre, a acestor celule vii ale vieţii şi societăţii. Şi toate aceste păcate ne robesc din cauza orbirii noastre sufleteşti. Din cauza nepăsării, a necredinţei unora în Dumnezeu, a lipsei de educaţie creştină, de cunoaştere a Evangheliei, din cauza lipsei de la viaţa Bisericii, a amânării spovedaniei, a lipsei unui duhovnic bun, şi a uitării multora de moarte şi de judecata ce ne aşteaptă.

Iată, deci, ce este orbirea sufletească şi cât de mult ne robeşte pe toţi. Pe unii cu păcate trupeşti, pe alţii cu cele sufleteşti şi pe toţi cu împietrirea inimii, cu lipsa rugăciunii, cu uitarea de Dumnezeu şi cu mulţimea grijilor pământeşti. În faţa Mântuitorului care ne va judeca, nu este nimeni bun, nimeni drept, curat şi vrednic de viaţa viitoare.

Ce trebuie să facem deci? ***Cum ne putem vindeca de această cumplită nesimţire a inimii, de robia patimilor şi de orbirea sufletelor noastre?*** **Prin părăsirea păcatelor care ne robesc, prin întoarcerea din nou la Hristos, la biserică, la rugăciuni, la smerenie şi pocăinţă.** Adică să facem ce a făcut orbul din Evanghelia de azi, pe care l-a întrebat Hristos: ***Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?*** Şi el a răspuns din toată inima: ***Cred, Doamne. Şi s-a închinat Lui!*** (Ioan 9, 38).

Ne întreabă şi pe noi astăzi Hristos:

- ***"Creştinilor, credeţi voi cu tărie în Hristos, Mântuitorul lumii? Păziţi poruncile Lui?***
- ***Credeţi voi în Sfânta Evanghelie ca să aveţi viaţa veşnică?***
- ***Credeţi voi că Dumnezeu a creat lumea, că are milă de ea şi El singur o poate salva de la distrugere şi moarte?"***

De răspunsul pe care îl vom da, depinde mântuirea sau osânda fiecăruia dintre noi.

Iar dacă credem în Fiul lui Dumnezeu cu tărie, atunci să împlinim poruncile Lui şi să facem ce a făcut orbul din Evanghelie. Că după ce i-a pus tină pe ochi l-a trimis să se spele la izvorul Siloam din apropiere şi îndată s-a vindecat şi a văzut. ***Tina de pe ochii sufletului este necurăţia păcatelor noastre, de care ne curăţim prin baia lacrimilor şi a spovedaniei.*** Să ascultăm de Hristos şi să facem ce ne porunceşte El. **Să ne spălăm ochii sufleteşti, adică mintea, inima şi voinţa prin rugăciune, pocăinţă şi milostenii, şi atunci ne vom vindeca sufletul** ca şi orbul din Sfânta Evanghelie.

Iubiţi credincioşi, viaţa pământească este scurtă şi plină de suferinţă şi amăgitoare, iar viaţa cerească este binecuvântată şi plină de fericire veşnică. Să părăsim păcatele care ne orbesc şi ne ucid sufletul şi să ne reîntoarcem la Hristos. Nu-i de ajuns să facem o cruce şi să zicem: "Doamne, Doamne!" Ni se cere o profundă înnoire duhovnicească a vieţii.

Ni se cere să aruncăm de pe ochii sufletului tina patimilor de până acum, spălându-ne la apa Siloamului, adică la baia spovedaniei, apoi să intrăm sub ascultarea lui Hristos şi a Bisericii pe care a întemeiat-o pe pământ. Smerindu-ne, rugându-ne, împăcându-ne unii cu alţii, mergând regulat la biserică, făcând milostenie după putere, crescându-ne copiii în dreapta credinţă şi în iubire de Dumnezeu, devenim creştini buni, fii adevăraţi ai Bisericii Ortodoxe şi moştenitori ai împărăţiei Cerurilor. Amin.

Hristos a înviat!

Sfântul Ioan Gură de Aur - Omilia 56 - Nimeni nu este pedepsit pentru păcatul părinţilor săi

„Şi trecând Iisus, a văzut un om orb din naştere. Şi ucenicii Lui l-au întrebat, zicând: învăţătorule, cine a păcătuit: acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb?” (Cap.9, Vers.1-Vers.6).

1. ***Vindecarea orbului din naştere. Nimeni nu este pedepsit pentru păcatul părinţilor săi.***
2. ***Iisus Hristos dîndu-i vedere orbului din naştere, dovedea evreilor că el este Creatorul.***
3. ***Contrazicerea aparentă este explicată. Sfîntul Pavel numeşte noapte ceea ce numeşte Iisus Hristos zi şi zi ceea ce numeşte el noapte.***
Fericirea patriei cereşti. Ceea ce trebuie să se facă pentru a ajunge acolo. Săracii ne construiesc case în cer. Să le dăm bunurile noastre.

1. “***Şi trecând Iisus, a văzut un om orb din naştere***” (1). Iisus Hristos în omenirea să, în râvna sa pentru mântuirea noastră, şi voinţa sa de a le închide gura celor răi, nu neglija nimic din ceea ce-i aparţinea să facă, chiar când nu întâlnea decât indiferenţă în jurul său. Aceasta fiindcă profetul ştia ceea ce a zis: „***Ca să te îndreptezi întru cuvintele Tale; şi să biruieşti când vei judeca Tu***” (Ps. 50,5). Iată pentru ce evreii nu puteau ajunge acum la sublimitatea cuvintelor lui, ce zic eu? atunci când îl numesc demonizat, şi căutau să-l omoare; fiind ieşit din templu, el a vindecat un orb, ca să potolească mânia lor chiar prin lipsa sa, ca să înmoaie

duritatea inimii lor, şi să îndulcească neomenia lor prin minune, şi la fel pentru a dovedi învăţătura sa, ca să-i dea lui mai multă credinţă şi crezare: şi minunea pe care o face el nu este nici obişnuită, nici mică, ci în aşa fel încât nu s-a mai văzut până atunci aşa ceva. „***De când este lumea***” zice orbul, „***să fi deschis cineva ochii unui orb din naştere***”. Căci poate că cineva a deschis ochii unui orb, dar nu a unui orb din naştere.

Ori, că Iisus a ieşit din templu şi ar fi venit în mod expres şi cu intenţia de a lucra această minune, ceea ce o dovedeşte în mod arătat iat-o: El a mers să-l caute pe orb, şi orbul n-a venit să-l caute. Şi iarăşi: El l-a privit cu atâta atenţie, că ucenicii săi zărindu-l, s-au dus să-i pună această întrebare: „***învăţătorule, cine a păcătuit: acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb?***” întrebare întemeiată pe o părere falsă: căci, ***înainte de a se naşte, cum ar fi putut face acest om ceva păcat? Pentru ce să fi fost el pedepsit pentru păcatele părinţilor săi? Pentru ce s-au dus ucenicii să-i pună această întrebare?*** Iisus Hristos vindecând mai înainte paralizatul, îi zice: „***lată că te-ai făcut sănătos de acum să nu mai păcătuieşti***” (Ioan 5,14). De acolo au cunoscut că pentru aceia a ajuns acest om paralizat pedepsit pentru păcatele sale, şi ei au gândit între ei la fel. Că acest om a căzut în paralizie pentru păcatele sale aceia poate să fie; dar ce veţi spune voi despre acesta? oare pentru păcatele sale a fost lovit de orbire? Aceasta nu se poate spune, căci el s-a născut orb. Poate că păcatele părinţilor săi sunt acelea care i-au atras această pedeapsă? Dar chiar aceia nu se poate spune: căci fiul nu este pedepsit de loc pentru păcatele părinţilor săi. Dacă vedem maltratat un copil zicem: Ce înseamnă aceia? Ce a făcut acest copil? Aceasta nu înseamnă a întreba ci numai a-şi arăta uimirea şi îndoiala sa. La fel vorbeau şi ucenicii, nu atâta pentru a întreba, pe cât pentru a-şi expune îndoiala lor.

Ce răspunde deci Iisus Hristos? „***Nici el n-a păcătuit, nici părinţii lui, ci ca să se arate în el lucrurile lui Dumnezeu***” (3). Şi el nu o spune aceia pentru a arăta că ei ar fi cu totul lipsiţi de păcat; căci n-a zis: „Nici el n-a păcătuit, nici părinţii lui”, ci adaugă, că motivul că s-a născut orb este pentru ca să se arate în el slava Fiului lui Dumnezeu. ***Acest om aici a păcătuit, şi părinţii săi au păcătuit la fel, dar nu aceia este cauza orbirii lui.*** în sfârşit Iisus Hristos, vorbind cu aceşti termeni n-a vrut să ne facă să cunoaştem decât în mod adevărat că acesta nu era orb din această cauză, ci că alta era, ştiind despre păcatul părinţilor lui; căci nu este permis să fie pedepsit unul pentru păcatul celuilalt. în sfârşit, dacă am fi de acord ar trebui să recunoaştem că şi acest om. a păcătuit înainte de naştere.

La fel Mântuitorul zicând: „***Nici el n-a păcătuit***”, nu înţelege că sunt oameni care păcătuiesc de la naşterea lor, şi care ar fi pedepsiţi pentru aceia; ca atunci când

zicem: „***Nici părinţii lui***” el nu vrea să spună că ar fi cineva pedepsit pentru păcatele părinţilor săi. El înlătură această bănuială prin gura lui Ezechiel: „***Mă jur pe Mine însumi că nu se va auzi spunându-se această pildă: „Părinţii au mâncat aguridă şi copiilor li s-au strepezit dinţii***” (Ezech. 18,3,44). Moise zice la fel: „***Nu vei ucide pe tată pentru copil***” (Deut. 24,16). Mai mult, Scriptura spune de un rege sigur, că el nu i-a ucis pe copii pentru părinţi, ca să se conformeze legii lui Moise.
Că dacă îmi face cineva această obiecţie: pentru ce zice Scriptura: „***Dumnezeu pedepseşte păcatele părinţilor asupra copiilor, până în al treilea şi al patrulea neam***” (leş. 20,5; Deut. 5,9); vom răspunde că această hotărâre nu este generală, şi că ea este pronunţată împotriva unora din evrei care au ieşit din Egipt, şi iată sensul: ***Cum cei pe care i-am scos eu din robia egipteană au devenit, chiar după ce au văzut atâtea semne şi minuni, mai răi ca şi părinţii lor, care totodată n-au văzut nimic aşa de mare şi atât de minunat, ei vor fi pedepsiţi la fel ca şi ei, zice Domnul, fiindcă au făcut aceleaşi păcate.***

Şi dacă se examinează acest pasaj cu grijă şi cu atenţie, se va cunoaşte că aşa trebuie să-l înţelegem.

Pentru ce s-a născut dar acest om orb? Zice Scriptura: „***Ca să se arate în el slava lui Dumnezeu***”. De unde se mai naşte încă o întrebare să ştim, ***dacă slava lui Dumnezeu nu putea să se arate decât prin orbirea acestui om?*** Sigur, Scriptura nu spune că slava lui Dumnezeu nu se putea arăta altfel, căci sigur că se putea; ci aceasta s-a făcut ca ea să se arate mai mult şi în minune. ***Ce! veţi zice voi, acest om a primit această lipsă pentru ca să se arate slava lui Dumnezeu?*** Dar, vă rog, ce rău i s-a întâmplat lui? Dacă Domnul n-ar fi vrut să vină el în lume ce aţi avea voi de răspuns?

Dar eu spun că această orbire chiar, i-a adus lui un bine: căci el a văzut cu ochii sufletului. La ce le-a folosit la evrei să aibă ochii? Văzând, ei erau ca nişte orbi care nu văd, şi şi-au atras un chin mai mare. Dar orbirea ce rău i-a făcut acestuia? pentru că era orb, el şi-a primit vederea. Precum relele din această viaţă nu sunt rele adevărate, la fel bunurile nu sunt adevărate bunuri. Ci păcatul singur este un rău, orbirea dimpotrivă nu este nici un rău. Ori, cel ce scoate toate lucrurile din nefiinţă, „Este Stăpânul”, el a putut să-l lase pe acest orb în această stare. Totodată unii zic că acest cuvânt „ca să”, nu este aici o particulă cauzală, şi că el arată numai fapta care urmează: ca atunci când Iisus Hristos zice „***Spre judecată am venit în această lume, pentru ca cei care nu văd să vadă, iar cei care văd să fie orbi***” (Ioan 9,39). Căci Mântuitorul n-a venit, ca cei ce văd să devină orbi. Şi încă: „***Pentru ca ceea ce este vădit despre Dumnezeu se cunoaşte între ei; aşa ca ei să fie fără cuvânt de apărare***” (Rom. 9,19,20). Cu toate acestea, Dumnezeu nu le

descoperă desăvârşirile sale lor, pentru a-i face fără scuză, ci pentru a le da un mijloc ca să se apere. Şi mai jos în alt loc: „***Iar legea a intrat şi ea ca să se înmulţească greşeala***” (Rom. 5,20). Şi deşi legea n-a venit pentru a-l duce pe om la păcat; dimpotrivă, pentru a-l opri şi a-l împiedica să cadă în el.

2. Vedeţi că peste tot particula „ca să”, nu este pusă decât pentru a arăta fapta, sau ceea ce va urma după ea. ***Aşa ca un arhitect priceput, Dumnezeu a terminat o parte din casă pe care a voit s-o construiască, a lăsat cealaltă parte nedesăvârşită, ca terminând-o apoi, să le închidă gura necredincioşilor momentan cu privire la originea faptelor sale. Astfel leagă el laolaltă diferite părţi din trupul nostru, el sfârşeşte ceea ce-i lipseşte, şi lucrează aici ca şi la o casă care este gata să se prăbuşească, atunci când face sănătoasă mâna uscată, atunci când întăreşte membrele paralizatului, când îi face să meargă pe şchiopi, când îi vindecă pe leproşi, când dă sănătate bolnavilor, când întăreşte picioarele slabe, când învie morţii, când deschide ochii care erau închişi, când le dă celor ce nu aveau deloc ochi.*** ***El repară deci toate slăbiciunile naturii noastre slabe, şi prin aceia el îşi arată, îşi descoperă slava şi puterea sa.*** Apoi, când zice Iisus: Ca să se arate puterea lui Dumnezeu, el vorbeşte despre sine, şi nu despre Tatăl. Căci puterea Tatălui era cunoscută cu desăvârşire.

Ori, cum evreii au auzit spunând că Dumnezeu, pentru a-l crea pe om a luat ţărină din pământ; pentru acest motiv, Iisus Hristos s-a folosit la fel de tină. Dacă el ar fi zis: Acesta sunt eu care am luat tină, şi eu l-am făcut pe om, acest cuvânt i-ar fi supărat pe ascultătorii săi. Dar făcând să apară chiar prin faptele pe care le făcea, el a înlăturat orice obiecţie. Mântuitorul deci, luând tină, a amestecat-o cu saliva sa şi prin aceia şi-a descoperit puterea sa, care era ascunsă, şi a făcut-o să strălucească. în sfârşit, nu era slavă mică pentru a se face cunoscut ca şi Creatorul.

Căci din aceia urma restul, o parte făcând să se creadă cealaltă şi apoi totul. Credinţa nu făcea aşa decât să se coboare de la mai mult la mai puţin. în sfârşit, din toate lucrurile create, omul este ceea ce este mai minunat, şi ochiul este cel mai preţios dintre toate organele sale: iată pentru ce în vindecarea minunată despre care vorbim noi, Mântuitorul n-a creat în mod simplu ochiul, ci l-a creat în felul în care am arătat. Căci, cu toate că ochiul este un organ foarte mic, cu toate acestea el este necesar trupului. Sfântul Pavel o arată prin aceste cuvinte: ***„Şi dacă urechea ar zice: Pentru că nu sunt ochi, eu nu sunt din trup: oare pentru aceia nu va fi ea din trup?”*** (I Cor. 12,16).

Tot ceea ce este în noi arată puterea divină care l-a format; dar ochiul o face să strălucească mai mult, pentru că el conduce întreg trupul, care îl face frumos,

care este podoaba cea frumoasă a feţei şi candela care luminează toate mădularele. Ochiul este pentru trup ceea ce este soarele pentru lume. dacă aţi stinge lumina soarelui veţi pune totul în tulburare şi în confuzie, veţi pierde totul. Dacă stingeţi ochii, picioarele şi mâinile sunt inutile, sufletul la fel. Pierderea ochilor aduce cu sine ruinarea minţii. în sfârşit, căci prin ei am venit noi la cunoaşterea lui Dumnezeu. „***Cele nevăzute ale Lui se văd de la facerea lumii, înţelegându-se din făpturi, adică veşnica Lui putere şi dumnezeire***" (Rom. 1,20). ***Ochiul nu este deci numai lampa trupului*** (Mt. 6,22), ***ci el este mai mult a sufletului decât a trupului. Pentru aceasta este pus sus ca pe un tron regesc şi este pus mai presus decât celelalte simţuri***, Iisus Hristos deci formează ochiul.

Apoi ca să nu credeţi că el ar fi avut nevoie de materie pentru a face lucrul pe care voia să-l facă, şi ca să învăţaţi că la început, când a creat toate lucrurile, ţărina de care s-a folosit el nu-i era necesară: căci cel care din nimic a produs substanţele cele mai mari şi mai strălucite putea cu atât mai mult să formeze acest ochi fără materie, dacă ar fi voit. Pentru a vă învăţa, zic eu, că el n-a avut nicidecum nevoie, şi pentru a vă arăta că el este care la început, a creat toate lucrurile, punând tină în locul ochiului zice „***Mergi de te spală***" (7) ca să ştiţi că, pentru a forma ochii, n-am nevoie ca să am în mâna tină şi că nu mă folosesc de ea decât pentru a face să strălucească slava mea şi puterea mea.

Mântuitorul deci, pentru a arăta că vorbeşte despre propria sa persoană, atunci când zice: „***Ca să se arate în el lucrurile lui Dumnezeu***" adaugă „***Mie Mi se cade să fac, până este ziuă, lucrurile Celui Care M-a trimis pe Mine; căci vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze***" (4); adică, trebuie ca să mă fac cunoscut eu însumi, şi ca să fac tot ceea ce este capabil să dovedească cum că eu fac aceleaşi lucruri ca şi Tatăl meu nu asemănătoare, ci aceleaşi; ceea ce arată o şi mai mare egalitate, şi nu se poate spune decât de aceia care n-au între ei nici cea mai mică inegalitate.

Cine va îndrăzni deci să combată acum această egalitate a Fiului, văzând că el este capabil de aceleaşi lucruri ca şi Tatăl, care are puterea să le facă? în sfârşit, ***nu numai că l-a format ochiul, nu numai că l-a deschis, ci el i-a dat şi facultatea de a vedea, ceea ce face să se vadă că el a insuflat şi sufletul.*** Căci dacă sufletul nu lucrează, oricât de sănătos, oricât de întreg ar fi ochiul, niciodată nu va vedea nimic. Pentru aceasta i-a transmis el sufletului facultatea să acţioneze, şi i-a dat acestui om un ochi compus din artere, din nervi, din sânge, şi din toate celelalte lucruri din care este construit trupul nostru.

„***Mi se cade să fac lucrurile până este ziuă***”. Ce înseamnă aceste cuvinte? Ce urmare au ele? Ele au una adevărată. Căci Iisus vrea să spună acestea: este ziuă, până când oamenii pot să creadă în mine, şi eu trăiesc, trebuie ca să fac lucrurile. „***Vine noaptea***”, adică vremea apropiată ”***când nimeni nu poate să lucreze***”. Mântuitorul n-a zis: în care eu nu voi putea lucra, ci: „***Când nu poate să lucreze***”, adică în care nu va mai fi nici credinţă, nici faptă, nici răbdare. Şi cum Iisus numeşte credinţă o faptă, ei îi zic: „***Ce să facem, ca să săvârşim lucrurile lui Dumnezeu?***” (Ioan 6,28). El răspunde: „***Lucrul lui Dumnezeu este ca să credeţi în Cel pe care L-a trimis***” (Ibid. 29). Pentru ce atunci nimeni nu va putea să facă această faptă? Fiindcă atunci nu va rămâne credinţa şi toţi vor asculta fie că vreau, fie că nu vreau.

Şi ca evreii să nu poată spune că Iisus Hristos lucra printr-un îndemn de ambiţie şi de mândrie, el le arată că tot ce face el o face pentru ei, pentru mântuirea lor; pentru că numai în această lume se poate crede şi se pot face fapte şi în cealaltă credinţa nu le va folosi la nimic, că nu vor putea nici să lucreze, nici să câştige. Iată pentru ce vindecă divinul Mântuitor pe orb, fără ca acesta să vină să-l caute sau să-l roage. ***Dar totodată ceea ce a urmat vindecarea lui, vreau să spun credinţa lui şi tăria lui, dovedesc arătat că el era vrednic de acest har; căci dacă ar fi văzut el ar fi venit să-l afle pe Iisus Hristos şi ar fi crezut în el; şi dacă ar fi auzit spunând că era de faţă, el nu s-ar fi stăpânit să nu alerge.***

El putea să se gândească şi să spună în sine însuşi: Ce înseamnă aceea? Iisus a făcut tină mi-a uns ochii mei şi mi-a zis: „Du-te şi te spală”? Şi fiindcă nu poate să mă vindece mă trimite la scăldătoarea Siloamului? Adesea eu m-am spălat acolo cu alţii şi aceea nu mi-a folosit la nimic. Dacă avea cu adevărat puterea să mă vindece să-mi dea vederea, el m-ar fi vindecat imediat, fără a mă trimite să mă spăl. Aşa zicea şi Nemaan către Elisei (Reg. 5,11): poruncindu-i proorocul să se spele în Iordan, el nu credea în aceasta. Şi deşi Elisei se bucura de o faimă destul de mare. Dar acest orb n-a fost necredincios, nu s-a împotrivit nu zice în sine însuşi: Ce vrea să fie aceea” Trebuia ca să pună tină pe ochi? Aceea mai mult mă orbeşte. Cine şi-a primit vreodată vederea în acest fel? Dar n-a avut nici un gând de acestea. Acum, fraţii mei, vedeţi această credinţă şi această tărie de suflet?

„***Vine noaptea***”: ***Prin aceea Iisus Hristos face să se cunoască, că chiar după ce va fi ridicat pe cruce, chiar şi după moartea sa va avea grijă de păcătoşi şi îi va atrage la sine pe cei mai mulţi***. „***Până este zi***”, dar după ce va trece ziua, el îi va tăia, îi va arunca în mod absolut pe cei răi; aceasta o arată el în aceşti termeni: „***Atât cât sunt în lume, Eu sunt Lumina lumii***” (5). Şi o spune aşa şi în altă parte: „***Credeţi până aveţi Lumina***”.

3. ***Pentru ce dar a numit sfântul Pavel viaţa aceasta noapte, şi zi ceea ce va urma?*** Cu toate acestea el nu înaintează nimic în cunoaşterea cuvintelor lui Iisus Hristos: departe de noi aceia, el spune aceleaşi lucruri, nu după literă, ci după sens, ştiind că: „***Noaptea a trecut şi este ziuă***” (Rom. 13,22). ***Căci timpul prezent el îl numeşte noapte, din cauza celor ce sunt aşezaţi în întuneric sau prin compararea acestei vieţi plină de întuneric cu viaţa luminoasă, de care se va bucura în cer; dar Iisus Hristos numeşte timpul viitor o noapte, căci atunci nu se va mai păcătui. Apostolul numeşte dimpotrivă viaţa de faţă o noapte, fiindcă cei ce trăiesc în nedreptăţi şi în necredinţă sunt în întuneric.***

Adresându-şi deci cuvântul către credincioşi, el zice: „***Noaptea a trecut şi s-a arătat ziua***”. ***Fiindcă ei sunt rânduiţi să se bucure într-o zi de această lumină: dar prima lor viaţă, el o numeşte noapte; pentru aceasta le zice***: „***Să părăsim deci faptele întunericului***”. Vedeţi că le arată că ei erau în întuneric; pentru acest motiv adaugă: „***Să călătorim cu bună ştiinţă şi cu cinste, precum se merge ziua***”, ca să ne putem bucura de lumina: „***care ni s-a vestit***”. Căci dacă lumina „***Pe care ne-o aduce de faţă acum propovăduirea evangheliei***”, este aşa de luminoasă şi aşa de strălucită, gândiţi-vă cum va fi aceia de care vă veţi bucura în cer? Să fim convinşi: că pe cât întunecă (eclipsează) razele soarelui lumina lămpii, pe atât, sau mai mult va întrece lumina cerească pe aceasta care v-o vestim noi vouă. Şi aceia voia să spună Mântuitorul prin aceste cuvinte: „***Soarele se va întuneca***” (Mt. 24,29): adică va fi acoperit de strălucirea luminii celei noi.

Căci dacă acum, pentru că avem case luminoase, bine aierisite, noi punem banii şi grija noastră ca să le construim; nu vă gândiţi că, noi ne vom epuiza până la ultimele puteri, pentru a ne construi în ceruri locuinţe care să strălucească, acolo unde locuieşte lumina nespusă?

Construind aici jos, ne expunem la pericole şi la procese pentru limite de hotar şi case, pe când sus nu poate să ni se întâmple nimic din acestea: nu mai este temere de gelozie şi de invidie, nimeni nu ne va mai face proces pentru limitele pământului (hotar). Ci, mai mult, această casă pe care o construim noi aici jos, în mod necesar va trebui s-o părăsim; şi cealaltă o vom locui veşnic: una se distruge şi o degradează vremea, e supusă la multe pericole, cealaltă este statornică şi rămâne totdeauna în prima ei stare: săracul nu poate s-o construiască pe aceasta, cealaltă pentru doi dinari se poate construi, cum a făcut-o văduva pe care voi o cunoaşteţi (Mc. 13,42). ***Pentru aceasta eu mă usuc, mă întristez şi de durere, că văzând că trebuie să nădăjduim bunuri mari, noi suntem aşa de laşi şi atât de neglijenţi să ni le câştigăm, şi nu cruţăm nimic pentru a ne stabili aici în case***

frumoase, totuşi nu ne gândim deloc să ne pregătim în cer cea mai mică locuinţă.

Spuneţi-mi, vă rog: în această lume unde aţi vrea să aveţi locuinţa voastră? Oare în pustie, sau într-un mic sătuc? Nu, ci cred că într-o capitală, acolo unde se face un negoţ foarte mare, unde este o strălucire mai mare. Şi **vă duc într-un oraş al cărui arhitect este Dumnezeu şi lucrător este tot el. Eu vă îndemn, dragii mei fraţi, să construim acolo; să construim acolo unde este nevoie de mai puţină muncă şi osteneală.**

Mâinile săracilor sunt care construiesc aceste case, şi iată adevăratul mod de a construi: ceea ce se face în această lume nu ajunge decât ca să arate nebunia noastră cea mare. Dacă vreunul din voi v-aţi angaja să faceţi o călătorie în Persia, pentru a vedea ţara şi să veniţi imediat înapoi; şi dacă v-ar sfătui în acelaşi timp să construiţi case acolo nu l-aţi judeca drept un nebun că vă îndeamnă la un lucru nefolositor şi zadarnic? Pentru ce construiţi dar pe pământ, de pe care va trebui să ieşiţi după puţine zile?

Dar, veţi zice voi, aceste case pe care le construiesc eu le voi lăsa copiilor mei. Vai! copiii voştri trebuie să vă urmeze, dacă cumva ei nu vă vor depăşi: şi la fel va fi cu urmaşii lor, şi chiar în această lume, este un motiv de împovărare şi de necăjire a se afla moştenitor. ***Dar în împărăţia cerească n-aveţi să vă temeţi de aşa ceva: moştenirea pe care o veţi avea acolo, nu va suferi nici o schimbare, vă va rămâne întreagă a voastră, a fiilor voştri şi a copilaşilor dumneavoastră, dacă ei imită virtutea voastră. Acesta este Iisus Hristos care construieşte zidul; cu un aşa de priceput arhitect nu mai este nevoie de nici un inspector; este lipsit de orice nedreptate.***

Dumnezeu se dezbracă de totul şi el se îngrijeşte de toate, de ce ar mai trebui să vă îngrijiţi voi? El adună materialele şi ridică casa. Şi nu numai aceasta este minunat, ci că el o construieşte după dorinţa voastră, şi încă şi mai bine ca şi cum aţi dori voi. Căci el este un arhitect minunat, şi se pune să vă procure tot felul de comodităţi şi de foloase. Dacă, fiind săraci vreţi să construiţi această casă, nu vă mai temeţi, ea nu vă va trezi invidie, nici gelozie; invidiosul n-o vede deloc, ci numai îngerii care se bucură de fericirea voastră. Nimeni nu va putea spune dinainte care sunt limitele moştenirii voastre, fiindcă nu veţi avea vecini care să fie atacaţi de această boală.

Acolo vecinii voştri vor fi sfinţii, Petru, Pavel, toţi patriarhii, martirii, cetele îngerilor şi ale arhangelilor. Pentru aceasta dragii mei fraţi, să dăm bunurile şi bogăţiile noastre săracilor, ca să dobândim aceste locuinţe.

Facă Dumnezeu ca să le obţinem toţi, prin harul şi bunătatea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care şi cu care slavă se cuvine Tatălui şi Duhului Sfânt, în vecii vecilor.

Amin.

din „Comentar la Evanghelia de la Ioan”,Editura „Pelerinul Roman” – Oradea

Sfântul Ioan Gură de Aur - Omilia 57 – Bunătatea lui Dumnezeu faţă de toţi oamenii, fără excepţie

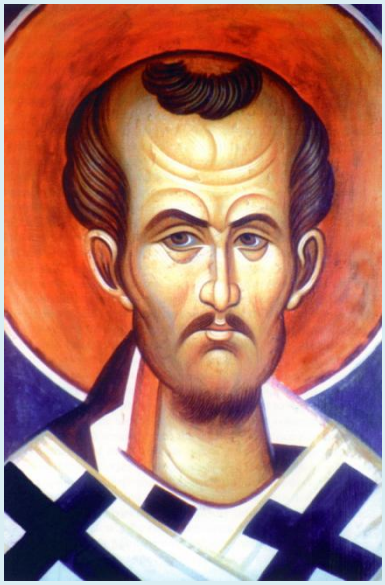

„Acestea zicând, a scuipat jos şi a făcut tină din scuipat şi a uns cu tină ochii orbului. Şi i-a zis: Mergi de te spală la scăldătoarea Siloamului (care se tâlcu - ieşte trimis). Deci s-a dus şi s-a spălat şi a venit văzând.” (Cap.9 Vers.6-Vers.16).

1. ***Credinţa orbului din naştere. Bunătatea lui Dumnezeu faţă de toţi oamenii fără excepţie.***
2. ***Nevoia credinţei peste tot. Este o pace rea şi un război care este bun.***
3. ***Să fugim de cei răi, să ne lipim de oamenii buni. Să tăiem membrele stricate, să ne separăm de prietenii periculoşi. Depărtându-ne adesea de ei îi câştigăm, sunt făcuţi să intre în sine. însoţirea cu cei răi este mai periculoasă decât o ciumă. Copiii răi sunt nişte dezmoşteniţi, trebuie să fugim de prietenii care sunt stricaţi. Nu se cercetează viaţa noastră dar suntem judecaţi după cei cu care avem de a face. însoţirea cu cei răi, periculoasă pentru sine, sminteşte cu privire la alţii.***

1. Cei ce vor să aibă ceva rod din învăţătura noastră nu trebuie să lase să treacă nici cel mai mic lucru. Motivul pentru care ni se porunceşte să citim cu grijă sfintele Scripturi, este că, cea mai mare parte din timp, ceea ce părea mai uşor de înţeles ascunde ceea ce este cu un sens ascuns, care este de o adâncime destul de mare. Remarcaţi în sfârşit, ceea ce ne arată nouă lectura pe care urmează s-o facem: „***Aceasta zicând, a scuipat jos***”. ***Pentru ce scuipă Iisus aşa?***

Ca să strălucească slava lui Dumnezeu, şi fiindcă el trebuie să facă lucrurile celui ce l-a trimis, în sfârşit, nu fără motiv a spus evanghelistul toate lucrurile acestea şi a arătat că Iisus a scuipat; ci pentru a arăta că el întărea cuvintele prin faptele sale. ***Şi pentru ce nu s-a folosit Mântuitorul de apă pentru a face tină, ci de salivă?*** El trebuia să-l trimită pe orb la scăldătoarea Siloamului: el a scuipat deci pe pământ, de teamă ca să nu i se atribuie o parte din vindecare acestei fântâni, adică apei ei, şi la fel pentru a ne învăţa că virtutea care a format şi a deschis ochii acestui orb, a ieşit din gura sa. în acest sens a zis evanghelistul: „***Şi a făcut tină din scuipat***". Apoi i-a poruncit orbului să se spele, ca să nu se creadă că pământul a lucrat această minune.

Pentru ce n-a făcut-o Iisus Hristos imediat şi l-a trimis pe orb la Siloam? Aceasta a făcut-o pentru a ruşina mândria evreilor şi pentru a vă face să cunoaşteţi credinţa orbului. Căci este de crezut că ei l-au văzut toţi pe când mergea la scăldătoare, având ochii unşi cu tină; o faptă aşa de minunată şi de strălucită şi nemaiauzită ar fi trebuit să atragă asupra lui privirile întregii lumi; toţi, fie că-l cunoşteau sau nu, trebuiau să-l privească cu o atenţie curioasă. Precum nu era prea de crezut că un orb din naştere îşi va primi vederea, Mântuitorul, făcându-l să meargă într-o călătorie lungă, a adunat în jurul lui mai mulţi martori siguri şi nerespinşi ai unui semn atât de nou, ca dând toată atenţia acestuia, evreii să nu poată spune apoi; el este, acesta nu este el. Mai mult, îi face să vadă că nu este contrar legii, fiindcă îl trimite pe acest om la lacul Siloamului. Şi nu este de crezut şi de temut că ei îi vor atribui slava acestei vindecări lacului, cei mai mulţi spălându-şi acolo ochii lor, fără a avea vreun folos.

Dar aici, puterea lui Iisus Hristos lucrează totul, iată pentru ce a arătat sfântul Ioan semnificaţia cuvântului Siloam: ***Căci zicând: Iisus l-a trimis la Siloam, el a adăugat „care se tâlcuieşte trimis"***, pentru a vă face să înţelegeţi că Iisus acolo l-a vindecat pe orb; aşa citim la sfântul Pavel „***Şi toţi aceiaşi băutură duhovnicească au băut, pentru că beau din piatra duhovnicească, ce avea să vină. Iar piatra era Hristos***" (1 Cor. 10,4). ***Cum deci Iisus Hristos era piatra cea duhovnicească, el era la fel Siloamul duhovnicesc.*** Apoi, mi se pare că această apă, care se arată aşa dintr-odată, înseamnă o mare şi adâncă taină. Care este această taină? Venirea lui Iisus Hristos în lume care a avut loc împotriva oricărei aşteptări.

Consideraţi împreună, fraţii mei, supunerea sufletului acestui orb şi ascultarea lui întru totul. El n-a zis: dacă saliva sau tina trebuie să-mi dea vederea, ce nevoie mai am să merg la Siloam? Dar dacă Siloamul este care trebuie să mă vindece, la ce-mi foloseşte această salivă? pentru ce a uns el ochii mei? pentru ce mi-a poruncit să merg să mă spăl? El n-a avut nici măcar gândul vreuneia din aceste obiecţii, n-a

avut în vedere decât să asculte de porunca lui Iisus Hristos. Nimic n-a fost capabil să-l oprească, nici să-l supere.

Dar dacă cineva ne pune nouă această întrebare: Cum acest orb, pentru că şi-a spălat tina care era pusă pe ochii săi, şi-a dobândit vederea? Nu-i vom da decât acest singur răspuns, că nu ştim nimic. Şi ce este de mirare că nu ştim, pentru că nici evanghelistul, nici cel ce a fost vindecat, n-au ştiut ei înşişi? Cu adevărat, orbul ştia ceea ce a făcut Iisus Hristos, dar felul în care şi-a dobândit vederea, el n-a putut să-l înţeleagă, nici să-l descopere. Când l-au întrebat, el a răspuns: „***Tină a pus pe ochii mei şi m-am spălat şi văd***”. Dar cum se face aceea este ceea ce nu se poate explica. Când i-ar fi pus mii de întrebări, el n-ar fi ştiut să răspundă nimic mai mult.

„***Iar vecinii şi cei care-l văzuseră mai înainte că era orb ziceau: Nu este acesta care şedea şi cerşea?***” (8). ***Unii ziceau el este. Alţii ziceau: Nu, ci seamănă cu el. Dar el zicea: Eu sunt”*** (9). Noutatea faptului îi aruncă în necredinţă, cu toate apărările luate împotriva îndoielii. Unii ziceau: „Nu este acesta care şedea şi cerşea?”. Vai! cât este de mare umanitatea lui Dumnezeu! Până unde coboară ea? Ea îi vindecă cu o infinitate de bunătăţi pe o mulţime de cerşetori săraci, şi prin aceea ea le impune tăcere evreilor; ea nu-i cinsteşte cu grijă şi cu providenţa sa numai pe oamenii străluciţi şi mari, ci şi de asemenea pe cei ce sunt de jos şi fără nume în lume. Căci ***Dumnezeu a venit pentru mântuirea tuturor oamenilor.***

Apoi, paralizatul şi orbul din naştere au avut aceiaşi soartă: nici unul nici celălalt nu l-au cunoscut pe cel ce venea să-i vindece, fiindcă imediat după vindecarea lor Iisus Hristos s-a retras; ***Mântuitorul avea obiceiul să facă aşa pentru a lua orice bănuială faţă de minunile sale pe care le făcea.*** Cum, în sfârşit, oameni care nu-l cunoşteau pe cel care i-a vindecat, s-ar fi pus să înşele şi să ascundă fapta şi să strice adevărul în favoarea lui? Mai mult, acest orb nu era un necunoscut un vagabond, era un om pe care în toate zilele îl vedeau stând la poarta templului.
Cum evreii erau toţi în îndoială dacă era acesta, ce zice el? „Eu sunt”. El nu roşeşte pentru infirmitatea sa din trecut, nu se teme de furia poporului, şi nu se teme deloc de a se face cunoscut pentru a înălţa slava binefăcătorului său. ***Deci îi ziceau: Cum ţi s-au deschis ochii? (10). Acela a răspuns: Omul care se numeşte Iisus a făcut tină şi a uns ochii mei şi mi-a zis: mergi la scăldătoarea Siloamului şi te spală. Şi ducându-mă deci şi spălându-mă, am văzut!*** (11). Ce spui tu acolo? Un om poate să-i redea vederea unui orb din naştere? Aceasta fiindcă el nu avea încă o idee dreaptă despre Iisus Hristos. „***Omul care se numeşte Iisus a făcut tină şi a uns ochii mei”***.

2. Remarcaţi, dragii mei ascultători, cât de adevărat este acest om: el nu spune din ce a făcut Iisus tina, căci nu spune ceea ce nu ştie. în sfârşit, el n-a văzut că Iisus a scuipat pe pământ, ci prin atingere şi simţire a simţit că l-a uns. Şi mi-a zis: „***Mergi la scăldătoarea Siloamului şi te spală***”. El asigura aceea pentru că l-a auzit. Şi de unde cunoştea el glasul lui Iisus Hristos? Prin întreţinerea lui cu ucenicii săi. Toate lucrurile acestea, el le povestea prin mărturia faptelor, arătând ceea ce se face; felul el nu putea să-l spună. Căci dacă în lucrurile pe care le zărim prin simţuri şi prin atingere, credinţa este necesară, ea este cu atât mai mult în cele care nu se pot vedea. „***Şi i-au zis: Unde este Acela? A zis el: Nu ştiu***” (12). Dacă ei întrebau „Unde este el” era deja cu scopul de a-l face să moară.

Aici, fraţii mei, consideraţi cât de departe este Iisus Hristos de orice mândrie şi de laudă, cum se retrage şi se ascunde după ce a făcut o vindecare, cum nu căuta slavă, nici laude de la popor. Priviţi cu cât adevăr răspunde orbul la toate întrebările care i se pun. Evreii îl căutau deci pe Iisus Hristos ca să-l aducă la arhierei, şi negăsindu-l, ei îl duc pe orb la farisei, ca să-l întrebe mai cu asprime. Evanghelistul arată că era ziua sâmbetei; pentru a face să se vadă sufletul lor rău, şi că ei se foloseau de ocazie şi de pretextul zadarnic de a-l batjocori, pentru că se pare că el a trecut peste lege. Aceia rezultă din faptul că în clipa când l-au văzut pe orb, ei nu i-au pus decât această întrebare: „***Cum ţi-a deschis el ochii?***” Şi priviţi că ei n-au zis: Cum ţi-ai dobândit vederea, ci: „Cum ţi-a deschis el ochii tăi?” ca să-i dea ocazia să-l calomnieze pe Iisus Hristos, pentru fapta pe care a făcut-o. Dar orbul le răspunde în cuvinte puţine, ca la nişte oameni care nu erau în lipsă de cunoaştere faţă de ceea ce s-a petrecut: el nu-l numeşte pe Iisus, el nu zice: el mi-a zis: „***Du-te şi te spală***”; ci fără a întârzia răspunde imediat: „***Tină a pus pe ochii mei şi m-am spălat şi văd***” (15), fariseii ştiau tot ce s-a petrecut, fiindcă deja l-au învinuit foarte mult, şi au zis: Vedeţi ce fapte face Iisus Hristos în ziua sâmbetei, el unge cu tină.

Dar pentru voi, iubiţii mei ascultători, priviţi că orbul nu se tulbură de loc: căci la prima întrebare el a mărturisit adevărul, atunci când n-avea să se teamă de nimic, aceea se întăreşte mai mult, dar ceea ce este minunat, ceea ce este uimitor, este că fariseii intimidându-l, dându-i ocazie să se teamă, el stăruie să susţină adevărul acesta, şi nu se desparte de ceea ce a zis mai înainte. Ce fac deci fariseii, sau ceilalţi care s-au aflat acolo? Ei l-au adus cu ei, nădăjduind să nege ceea ce a zis; dar în zadar se linguşeau, el era cu totul altfel. Ei au învăţat încă într-un mod mult mai exact cum s-a petrecut lucrul, şi aceea li s-a întâmplat totdeauna în toate minunile. Noi vom arăta mai clar în ceea ce urmează.

Ce zic deci fariseii? „Unii” nu toţi, ci cei mai îndrăzneţi, zic: „***Acest om nu este de la Dumnezeu, fiindcă nu ţine sâmbăta. Iar alţii ziceau: Cum poate un om păcătos să facă asemenea minuni? Şi era dezbinare între ei***” (16). vedeţi că aceşti evrei erau atraşi şi câştigaţi prin minuni? Fiţi atenţi la ceea ce răspund acum cei ce au trimis să-l caute pe orb mai puţin câţiva din ei; pe atâta sinedrişti, dorinţa de slavă i-a făcut pe cei mai mulţi să cadă în necredinţă. Cu toate acestea cei mai mulţi din sinedrişti au crezut în el, ***dar nu îndrăzneau să-l mărturisească public*** (Ioan 12,42). Poporul era dispreţuit pentru el, fiindcă el lua parte la slava sinagogii. Sinedriştii care erau mai de vază, aveau multă greutate să se declare deschis; reţinuţi, unii, prin iubirea de stăpânire, ceilalţi, prin teama de părerea generală. Pentru aceasta Iisus Hristos le-a zis: „***Cum puteţi voi să credeţi, luând slavă de la oameni?***” (Ioan 5,44).

Ei care căutau să-l omoare pe nedrept pe Iisus Hristos se mândreau că lucrează spre slava lui Dumnezeu şi ziceau că cel ce vindecă orbii nu putea să fie trimis de Dumnezeu, fiindcă nu păzea sâmbăta: la care ceilalţi se opuneau că un om rău n-ar fi ştiut să facă asemenea semne. Aceia, ascunzând cu viclenie minunea, vesteau ceea ce se numea călcarea legii. Ei nu ziceau: El vindecă în ziua sâmbetei; ci el nu păzeşte sâmbăta. Aceştia arată o slăbiciune mare de spirit: atunci când trebuiau să arate că nu era călcată sâmbăta, ei nu obiectează decât minunile, şi aceia se întâmpla fiindcă ei îl luau drept un om, altfel ei ar fi putut să-l apere, şi să răspundă că cel ce a făcut sâmbăta este stăpânul sâmbetei (Mc. 2,28); dar ei nu aveau încă această părere dreaptă despre el. De altfel nici unul din ei nu îndrăznea să-şi arate pe faţă gândul său, ci se exprimă toţi sub formă de îndoială, unii fiind opriţi prin frică, ceilalţi din iubire pentru demnităţi. „***Şi era dezbinare între ei***”: şi această dezbinare, care s-a ridicat la început în popor, se răspândeşte apoi şi printre sinedrişti. „***Unii ziceau: este un om bun, alţii ziceau: nu, ci amăgeşte poporul***” (Ioan 7,12).

Remarcaţi că sinedriştii, a căror dezbinare o urmează pe cea a poporului, au arătat mai multă neputinţă ca şi el? Dar, ceea ce este uimitor, este că după ce s-au împărţit aşa, ei n-au mai arătat nici tărie, nici curaj, în faţa fariseilor. Dacă dezbinarea lor era desăvârşită, ei ar fi cunoscut imediat adevărul: căci este o dezbinare dreaptă şi mântuitoare. Pentru aceasta zicea Iisus Hristos: „***N-am venit să aduc pace pe pământ, ci sabie***” (Mt. 10,34). în sfârşit, este o pace rea şi un război care este bun şi folositor.

Spre exemplu, ***fiii lui Adam care zidesc un turn, s-au unit împreună pentru pierzarea lor şi au fost dezbinaţi, cu toate că în ciuda lor, pentru binele şi pentru folosul lor***. (Fac. 11) ***Core şi ceata sa s-au unit pentru rău: împărţirea lor a fost***

deci fericită (leş. 13). ***Iuda la fel a făcut foarte rău că s-a unit cu evreii*** (Mt. 26). Poate deci să fie o pace rea şi un război bun. lată pentru ce zice Iisus Hristos: „***Dacă te sminteşte ochiul tău, scoate-l: şi dacă piciorul tău te sminteşte, taie-l***” (Mt. 5,29: 18,9). Dacă trebuie să tăiem membrele rele de la trup din care fac parte, cu atât mai mult trebuie să ne ferim de prietenii a căror însoţire ne pierde sufletul. Pacea deci nu este totdeauna bună; la fel precum războiul nu este totdeauna rău.

3. Eu spun aceste lucruri, dragii mei ascultători, ca să fugiţi de cei răi şi ca să vă ataşaţi de oamenii buni. Dacă tăiem membrele cu gangrena care sunt de nevindecat, de teamă ca să nu strice şi restul trupului, dacă tăiem unele din membrele noastre, nu din dispreţ, ci în interesul celorlalte, cu cât mai mult trebuie să facem noi la fel privitor la cei a căror însoţire ne este dăunătoare? Că dacă putem să-i vindecăm fără nici un risc, trebuie să facem tot efortul nostru pentru aceia. Dar dacă sunt de necorectat, şi dacă ne sunt o ocazie de cădere, trebuie să-i tăiem şi să-i aruncăm de la noi. Adesea aceasta va fi un mare câştig. Pentru aceasta le dă acest aviz Pavel corintenilor: „***Ridicaţi răul din mijlocul vostru***” (1. Cor. 5,13). Şi iarăşi: „***Pentru a-l scoate din mijlocul vostru pe cel care a făcut o asemenea faptă atât de urâtă***” (Ibid. 2).

Căci însoţirea cu cei răi este periculoasă şi fatală. Ciuma nu face aşa de mari ravagii, şi boala nu-i strică aşa de repede pe cei ce sunt infectaţi, ca nedreptatea prietenilor să nu le devină dăunătoare prietenilor lor: în sfârşit, „***însoţirile rele strică obiceiurile bune***” (I Cor. 15,33). Un prooroc zice iarăşi: „***Fugi din mijlocul lor şi te depărtează de ei***” (lerem. 51,6). Deci nimeni să nu-şi facă prieten din cel ce este rău. Dacă, atunci când copiii noştri sunt răi îi dezmoştenim, fără a mai privi atunci nici la natură, nici la legile ei, nici la legătura pe care o formează ea; noi trebuie cu atât mai mult, să fugim de cunoştinţele noastre şi de prietenii noştri, dacă sunt răi; căci, când nu ne-ar face nici un rău, cu toate acestea nu ne putem feri ca ei să nu ne producă o faimă rea, fiindcă străinii nu cercetează viaţa noastră, ci judecă despre noi prin cei ce ne cercetează.

Eu vă chem la aceasta în mod egal şi pe femei şi pe fiice, şi vă zic la toţi cu apostolul: „***Aveţi grijă să faceţi binele nu numai înaintea lui Dumnezeu, ci şi înaintea oamenilor***” (Rom. 12,17).

Să facem deci tot posibilul pentru a nu fi un subiect de sminteală şi de cădere aproapelui nostru.

Oricât de curată şi de sfântă ar fi viaţa noastră, dacă îi smintim pe alţii, totul este pierdut pentru noi.

Şi cum, trăind în mod sfânt putem să fim subiect de sminteală? Aceasta se întâmplă când întâlnirea cu cei răi ne dă o faimă rea. în sfârşit, dacă ne văd sigur pe noi netemându-ne de întâlnirea lor, cu toate că nu ni se întâmpla nici un rău, noi suntem atunci altora o piatră de sminteală. Vorbirea mea vă priveşte pe toţi, bărbaţi, femei şi fiice, şi las la conştiinţa voastră să cerceteze câte rele se nasc din această însoţire. Pentru mine, cu adevărat, eu nu bănuiesc nici un rău, poate la fel fac cele mai strălucite persoane: dar propria voastră desăvârşire poate răni conştiinţa fratelui vostru care este mai simplă şi mai slabă, şi sunteţi obligaţi să priviţi la slăbiciunea lui. Şi chiar când n-ar fi rănit, acest neam ce vă vede se va sminti.

Ori, sfântul Pavel porunceşte „***să nu dăm pricină de sminteală nici evreului, nici neamurilor, nici Bisericii lui Dumnezeu***” (I Cor. 10,32). Pentru mine, încă odată, eu nu bănuiesc nici un rău la o fecioară, căci eu iubesc fecioria, şi ***iubirea n-are bănuieli rele*** (I Cor. 13,5). Eu iubesc foarte mult această stare, şi n-aş putea gândi nimic rău. Dar chiar aceleaşi sentimente, cum îi vom face noi pe străini să le aibă căci trebuie să avem privirea îndreptată şi spre ei.

Să ne rânduim aşa de bine viaţa noastră, ca necredinciosul să nu afle nimic în noi ca să ne reproşeze.

Pentru cei ce trăiesc bine slăvesc pe Dumnezeu, la fel cei ce trăiesc rău sunt pricină de hulă împotriva lui. Dar, ferească Dumnezeu ca să fie oameni de aceia printre voi, ci mai bine să strălucească faptele noastre în aşa fel ca ***Tatăl nostru cel din ceruri să fie preamărit*** (Mt. 5,16) şi ***ca să ne bucurăm de slava lui, pe care v-o doresc prin harul şi bunătatea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care şi cu care slavă se cuvine Tatălui şi Duhului Sfânt, acum şi pururea şi în vecii vecilor.***

Amin.

din „Comentar la Evanghelia de la Ioan”
Editura „Pelerinul Roman” – Oradea

Sfântul Ioan Gură de Aur - Omilia 58 – Întrebat de farisei, orbul din naştere le răspunde cu curaj şi dă slavă lui Dumnezeu

„Au zis deci orbului iarăşi: Tu ce zici despre el că ţi-a deschis ochii? Iar el a zis că prooroc este. Dar Iudeii n-au crezut despre el că era orb şi a văzut, până ce n-au chemat pe părinţii celui care vedea.” (Cap.9, Vers. 17,18 - Vers. 34).

1. Cum, privitor la orbul din naştere, evreii combătând adevărul, îl fac să strălucească şi mai mult.
2. întrebat de farisei, orbul din naştere le răspunde cu curaj şi dă slavă lui Dumnezeu.
3. Dezamăgirea fariseilor: Ei îl batjocoresc pe orb.

1. Nu trebuie să ne oprim să citim Scripturile în fugă, trebuie să le meditaţi cu multă grijă şi atenţie, de teamă ca să nu vă aflaţi dintr-odată opriţi. Spre exemplu, se poate pune aici în mod drept această întrebare: cum evreii după ce au zis: „***Acest om nu este trimis de Dumnezeu, fiindcă nu ţine sâmbătă***”, zic ei acum: „***Tu ce zici despre El, că ţi-a deschis ochii?***” Ei nu zic: şi tu, ce spui despre omul acesta care calcă sâmbăta, ci pun justificarea în locul învinuirii.

Ce trebuie deci să răspundem? Nu sunt aici aceiaşi care ziceau: acest om nu este de la Dumnezeu, ci aceştia sunt cei care, având un sentiment contrar, au zis: un om rău nu poate să facă asemenea semne. Aceştia voind să le închidă gura celorlalţi,

fără să pară că iau apărarea lui Iisus Hristos, fac să fie adus omul care purta pe faţa sa semnele puterii şi ale virtuţii medicului său, şi-l întreabă.

Remarcaţi deci, dragii mei ascultători, înţelepciunea acestui cerşetor sărac, care a vorbit cu mai multă prudenţă decât ei toţi.

Mai întâi el zice: „***Este un prooroc***", fără să se înspăimânte de judecata pe care o vor avea despre el evreii, - care, împotrivindu-se din toate puterile lor şi minunii şi faimei sale, ziceau: „***Cum poate să fie trimis un om de la Dumnezeu care nu ţine sâmbătă?" dar el a zis: „Este un prooroc"***.

Dar iudeii n-au crezut despre el că era orb şi a văzut, până ce n-au chemat pe părinţii celui care vedea.

Fiţi atenţi la toate şmecheriile la care apelează ei pentru a acoperi şi a face să dispară minunea.

Dar adevărul este de aşa natură că el se fortifică şi se întăreşte prin aceleaşi arme cu care adversarul îl combate; şi că eforturile zadarnice pe care le face pentru a-l întuneca, nu slujesc decât pentru a-l face să strălucească mai mult.
Dacă evreii n-ar fi făcut toate lucrurile acestea, mulţi s-ar fi putut îndoi de minune: dar, iată că ei lucrează ca şi cum n-ar avea în vedere decât să descopere adevărul: ei n-ar fi fost luaţi altfel dacă ar fi lucrat pentru Iisus Hristos.

În sfârşit, în intenţia de a pierde, ei întreabă: „***Cum ţi-a deschis el ochii tăi?***" Adică, fără îndoială, aceasta a făcut-o prin ghicit şi vrăjitorie?

În sfârşit, cu altă ocazie când ei nu mai au nimic de obiectat, ei se străduie să-i batjocorească la început minunile şi vindecările, zicând: „***Acest om nu alungă demonii decât cu puterea lui Beelzebub***" (Mt. 12, 24). Aici, la fel, neavând nimic de obiectat, ei se năpustesc asupra timpului şi asupra călcării sâmbetei; ei zic iarăşi: Acest om este un păcătos.

Dar acest om, pe care invidia voastră nu poate să-l sufere şi a cărui faimă voi o sfâşiaţi, acest om va dezarma zicându-vă: ***„Cine dintre voi Mă vădeşte de păcat?"*** (Ioan 8, 46). Şi nimeni n-a răspuns, nimeni n-a zis: Tu te numeşti fără păcat, tu huleşti: ori, dacă ei ar fi avut să-i facă cel mai mic reproş, sigur că n-ar fi păstrat tăcerea, în sfârşit, oamenii care au fost capabili să arunce cu pietre în el, atunci când ***a zis că era mai înainte de Avraam în lume*** (Ibid. 58), care negau că El este Fiul lui Dumnezeu, atunci când se mândreau că sunt fii ai lui Dumnezeu, cu toate

că erau ucigaşi de oameni, şi care ziceau că cel care făcea atât de mari minuni, nu era trimis de Dumnezeu, fiindcă el nu păzea sâmbăta şi aceea în urma unei vindecări: aceşti oameni dacă aveau să-i facă cea mai mică mustrare, sigur că n-ar fi oprit să i-o facă.

Apoi, dacă ei îl numesc păcătos, fiindcă se părea că nu păzeşte sâmbăta, învinuirea lor era ridicolă şi nepotrivită cu judecată însoţitorilor lor care-i învinuiau pe ei înşişi de răutate.

Evreii, văzându-se presaţi din toate părţile, încearcă un lucru şi mai ruşinos decât tot ceea ce au făcut până atunci. Şi ce? „***Dar Iudeii n-au crezut despre el că era orb şi a văzut***” zice evanghelistul.

Dacă ei nu l-au crezut, pentru ce dar îl învinuiesc ei pe Iisus Hristos că nu păzeşte sâmbăta? Pentru ce nu credeţi voi în ceea ce zice aşa de mult popor, în ceea ce zic vecinii despre acest om, care-l cunoşteau?

Dar, cum am spus-o, minciuna se contrazice în toate, şi prin aceleaşi arme cu care combate adevărul, ea piere şi se distruge: şi adevărul nu devine decât mai strălucitor şi mai luminos.

Aceia s-a întâmplat atunci. Trebuia ca să nu se poată spune că vecinii şi martorii n-au spus nimic exact, şi că ei au vorbit numai despre un om care semăna cu acest orb: evreii fac să vină tatăl lui şi mama sa, şi prin aceia fac să strălucească adevărul în ciuda lor: căci tatăl şi mama îşi cunoşteau bine felul lor mai bine decât toţi ceilalţi. Cum ei n-au putut să-l intimideze pe fiu, care vestea cu glas înalt slava binefăcătorului său, ei se linguşesc ca să slăbească minunea prin răspunsul pe care-l vor scoate de la părinţii lui.

Remarcaţi răutatea cu care îi întreabă ei, căci ce fac ei? Făcându-i să intre în mijlocul adunării pentru a-i înfricoşa, ei îi întreabă, zicând cu un ton aspru şi furios şi răpitor: „***Acesta este fiul vostru despre care ziceţi că s-a născut orb? Deci cum vede el acum?***” (19). Şi ei n-adaugă: care era mai înainte orb; dar ce zic ei? „Care ziceţi că s-a născut orb?” Ca şi cum ei s-ar fi făţărnicit pentru a întări lucru lui Iisus Hristos.

O oameni netrebnici, şi mai mult decât netrebnici! Care este tatăl care s-ar făţarnici să spună că fiul lui s-a născut orb? Este ca şi cum ei ar zice: Tu ai zis că s-a născut orb, ci chiar ai şi răspândit-o peste tot. „Deci cum vede el acum?”

O nebunie! tu eşti acesta, zic ei, care ai scornit această minciună; tu eşti cel ce ai inventat această stare. Ei îi îndeamnă în două feluri să-i nege faptul şi cuvintele acestea: „Ce spuneţi voi?”, şi prin acestea: „Deci cum vede el acum?”.

2. Evreii pun trei întrebări tatălui şi mamei orbului: dacă acesta era fiul lor, dacă el a fost orb, şi cum şi-a dobândit vederea?

Tatăl şi mama nu răspund decât la primele două, a treia o lasă fără răspuns. Şi ceea ce contribuie mai minunat să confirme minunea ca adevărată, este că nimeni altul decât orbul care şi-a primit vederea, şi care era vrednic de credinţă, nu o dovedeşte şi nu vesteşte felul în care l-a vindecat Iisus Hristos.

Cum ar fi vorbit tatăl şi mama lui prin favoare şi linguşire, ei care de teama evreilor, au ascuns chiar câteva lucruri pe care le ştiau destul de bine? Căci ce răspund ei? „***Ştim că acesta este fiul nostru şi că s-a născut orb***” (20).„***Dar cum vede el acum, noi nu ştim: sau cine i-a deschis ochii lui, noi nu ştim. Întrebaţi-l pe el; este în vârstă să vorbească singur despre sine***” (21). Ei îl dau pe fiul lor drept vrednic de credinţă, şi prin aceia ei se scuză să răspundă la a treia întrebare. „El nu este nici tânăr, nici copil, zic ei, el poate să mărturisească despre sine însuşi.”

„***Acestea le-au spus părinţii lui, pentru că se temeau de Iudei. Căci Iudeii se sfătuiseră că, dacă cineva va mărturisi că El este Hristos, să fie dat afară din sinagogă***”
(22).
Vedeţi, dragii mei fraţi cu câtă exactitate şi grijă descoperă evanghelistul sentimentul şi intenţia lor.

Eu vă fac această remarcă pentru ceea ce v-am spus puţin mai sus, în una din vorbirile mele, prin acest cuvânt: „El se face egal cu Dumnezeu”. Eu susţin că dacă aceea n-ar fi fost decât o simplă părere a evreilor, şi nu simţirea şi învăţătura lui Iisus Hristos, evanghelistul ar fi adăugat ceva corectură, şi nu s-ar fi oprit să spună că era părerea evreilor.

Tatăl şi mama trimiţându-i pe evrei la mărturia fiului lor care era orb înainte şi şi-a câştigat vederea, evreii îl cheamă pe acest om şi a doua oară. Ei nu-i spun deschis şi cu îndrăzneală: neagă că Iisus te-a vindecat; ci sub haină de evlavie ei vor să-l înşele prin adresarea dacă ar putea.„***Dă slavă lui Dumnezeu. Noi ştim că Omul Acesta este păcătos***” (24). Dacă ei ar fi zis tatălui şi mamei lui: Negaţi că acesta este fiul vostru şi că el s-ar fi născut orb, ei ar fi făcut o propunere cu totul de râs;

şi pe de altă parte să i-o spună fiului, aceea ar fi fost o neruşinare vădită: iată de ce păzesc ei să vorbească aşa; dar ei i-au altă cale, şi-i întind cursă în alt fel. „***Dă slavă lui Dumnezeu***”, adică, mărturiseşte că nu Iisus Hristos te-a vindecat. „***Noi ştim că Omul Acesta este un păcătos***”. Pentru ce dar nu i-aţi reproşat voi lui, atunci când vă zicea: „***Cine dintre voi mă vădeşte de păcat?***” (Ioan 8,46). De unde o ştiţi voi că el este un păcătos? Evreii îi zic deci acestui om: „Dă slavă lui Dumnezeu” şi el nu le răspunde nimic. Iisus reîntâlnindu-l, l-a lăudat, şi nu l-a mustrat pentru că n-a dat slavă lui Dumnezeu: dar ce-i zice lui? „***Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu***”. ***Prin care ne învaţă că aceea înseamnă a da slavă lui Dumnezeu.*** Dar precum cel ce cinsteşte pe Fiul cinsteşte şi pe Tatăl, deci cu dreptate nu-l mustră Iisus Hristos pe orb.

Atât cât se aşteptau evreii ca tatăl şi mama să se supună voinţei lor, şi că ei vor nega ceea ce doreau ei nu-i zic nimic fiului lor. Dar când văd că n-au înaintat nimic din partea aceia, ei se întorc în cealaltă, şi-i zic orbului: Acest om este un păcătos. „***A răspuns deci acela: dacă este păcătos, nu ştiu. Un lucru ştiu: că eram orb şi acum văd***” (25).

Oare orbul se temea? Nu. Şi pentru ce cel ce a zis: Este un prooroc, zice acum „Dacă este păcătos, nu ştiu”. El nici nu se gândea la aşa ceva, nici n-o credea; dar răspunde aşa fiindcă voia să-l apere de orice păcat chiar prin mărturia faptei însăşi pe care a făcut-o Iisus, şi nu prin cuvintele sale; şi să le arate o apărare vrednică de crezut în binefacerea vindecării sale, care-i condamna şi tot felul lor de a proceda. Căci, dacă după vorbiri frumoase, pentru că s-a zis: dacă acest om n-ar cinsti pe Dumnezeu, el n-ar putea să facă aşa de mari minuni; el a trezit aşa de tare mânia lor, că ei i-au răspuns: „***Tu care te-ai născut în păcate din pântecele maicii tale, tu vrei să ne înveţi pe noi?***” ce n-ar fi făcut ei, ce n-ar fi zis ei dacă el ar fi vorbit de la început cu aceste cuvinte?

„Dacă este un păcătos, eu nu ştiu” adică, acum eu nu răspund la acelea, şi nu explic sentimentul meu; ceea ce ştiu eu foarte bine, ceea ce aş putea eu afirma acum, este că dacă acesta ar fi fost un păcătos, el n-ar fi făcut asemenea semne.Prin aceste cuvinte el înlătură orice bănuială şi despre persoana sa şi despre mărturia sa, făcând să se vadă în mod clar că a povestit în mod simplu faptul aşa cum s-a petrecut, fără stricăciune, fără a adăuga nimic prin linguşire sau din complacere. Cum ei nu puteau deci să întunece nici să împiedice un lucru împlinit, ei revin să cerceteze materia cu care s-a făcut această vindecare: şi fac ca şi un jucător care, căutând pierdut de pe post se întorc pe atâta într-o parte pe atâtea în alta.

Ei reiau primele răspunsuri şi încearcă să le strice prin întrebări dese, ei îi zic orbului: ***„Ce ţi-a făcut? Cum ţi-a deschis ochii?”*** (26).

Ce răspunde el? Fiindcă i-a învins şi i-a încurcat, el nu le mai vorbeşte cu blândeţe. Căci atâta cât a avut nevoie această faptă de cercetare şi de informare, el a povestit fapta cu multă reţinere şi cu modestie: dar după ce s-a făcut stăpân, şi după ce a dobândit asupra lor o victorie strălucită, el îi atacă din partea sa cu curaj şi cu îndrăzneală, şi le răspunde: „***V-am spus cum şi n-aţi auzit? Ce voiţi să auziţi iarăşi? Nu cumva voiţi şi voi să vă faceţi ucenici ai Lui?***” (27).

Aţi văzut-o, această îndrăzneală cu care un sărac cerşetor le vorbeşte cărturarilor şi fariseilor? atât este de puternic adevărul, minciuna este slabă şi neputincioasă. Adevărul dintr-un om din rândul poporului, face un personaj strălucit şi mare; minciuna dimpotrivă, coboară şi din om mare îl face de nimic.

Apoi, iată ceea ce vrea să spună orbul: Voi n-aţi fost atenţi de loc la ceea ce v-am vorbit eu, pentru aceasta nu voi vorbi mai mult, şi nu voi răspunde la întrebările voastre mincinoase şi zadarnice, pentru că nu mă ascultaţi pentru a învăţa adevărul, ci pentru a mă surprinde din cuvintele mele. „***Nu cumva şi voi voiţi să vă faceţi ucenici ai Lui?***”

Deja orbul se uneşte cu ucenicii; căci acest cuvânt „şi voi” arăta că el este ucenic al lui Iisus Hristos. El îi atacă apoi, şi-i ocărăşte destul de tare.

3. În sfârşit, ştiind că nimic nu era mai capabil să-i înţepe în viu ca această întrebare ***„Nu cumva voiţi şi voi”, el le-o adresează în mod expres pentru a-i învinge: în care acest orb arată un suflet ridicat, tare şi curajos, care dispreţuieşte urâta lor ameninţare; el face să strălucească prin încrederea sa slava lui Iisus Hristos; el face să se vadă că cel pe care-l acoperă ei cu o mulţime de batjocuri este un om minunat, căci injuriile lor nu pot să-I dărâme faima Lui; şi că aceste batjocuri nu slujesc decât să-i arate slava Lui.***

„***Şi l-au ocărit şi i-au zis: Tu eşti ucenic al Aceluia, iar noi suntem ucenici ai lui Moise***” (28). Dar în ce? Voi vorbiţi fără temei.Voi nu mai sunteţi ucenici ai lui Moise pe cât ucenici ai lui Iisus Hristos: dacă voi aţi fi ucenici ai lui Moise, aţi fi la fel ucenici ai lui Iisus Hristos. Iată pentru ce le-a zis Mântuitorul mai înainte: „***Dacă aţi crede lui Moise, aţi crede şi în Mine, fiindcă despre Mine a vorbit acela***” (Ioan 5,46); ei aveau aceste cuvinte mereu pe buze: „***Noi ştim că Dumnezeu i-a vorbit lui Moise***” (29). Dar cine v-a spus-o? Cine v-a învăţat? Părinţii noştri, răspund ei, ne-au învăţat. Dar cel care a zis că el era trimis de

Dumnezeu, şi vorbeşte lucruri din cer, dovedind-o prin minuni, nu este mai vrednic de credinţă decât părinţii voştri? Şi ei nu ziceau: Noi l-am auzit pe Dumnezeu vorbindu-i lui Moise, ci „noi ştim”.

Ceea ce, ştiţi voi fiindcă aţi auzit spunându-se, o evreilor, voi o credeţi, voi o asiguraţi şi ceea ce vedeţi cu ochii voştri, voi n-o credeţi atâta de considerabil nici aşa de vrednic de credinţă!

Ceea ce vă spune Moise, n-aţi văzut-o, voi numai aţi auzit spunându-se: dar „lucrurile lui Iisus Hristos” voi nu le cunoaşteţi pentru că aţi auzit vorbindu-se despre ele, ci fiindcă le-aţi văzut cu proprii voştri ochi.

Ce răspunde orbul? ***„Tocmai în această stă minunea că voi nu ştiţi de unde este şi El mi-a deschis ochii!”*** (30), cel care face asemenea semne: este de mirare că un om care nu se bucură de nici o demnitate printre voi, care nu este nici strălucit, nici celebru, poate să facă aşa de mari lucruri: în aşa fel că este vizibil că acesta este un Dumnezeu care n-are nevoie de nici un ajutor omenesc.

„***Şi nou ştim că Dumnezeu nu ascultă pe păcătoşi***” (31). Evreii spunând mai înainte: „***Cum poate un om păcătos să facă asemenea minuni?***” (16).. orbul se întăreşte pe judecată pe care au făcut-o ei înşişi, şi le reaminteşte lor cuvintele. Această credinţă zice el, nu este comună şi mie şi vouă: ea este dreaptă, rămâneţi în ea. Remarcaţi bine prudenţa lui; el are mereu minunea în gura sa, fiindcă n-o putea nega; şi pe aceasta îşi întăreşte judecata sa. Observaţi, dragii mei ascultători, că la început, când zice el: „***Dacă este un păcătos eu nu ştiu***”, el n-a spus-o pentru a arăta o îndoială reală? Departe de noi acest gând; căci ştia bine că Iisus nu era un păcătos.

Acum când timpul este potrivit şi când poate să vorbească în mod liber, vedeţi în ce fel răspunde el: „***Şi noi ştim că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoşi; ci de este cineva cinstitor de Dumnezeu şi face voia Lui, pe acela îl ascultă***” (31). Prin aceste cuvinte, nu numai el Îl apără pe Iisus, şi-L arată lipsit de orice păcat, ci el dovedeşte că el este plăcut lui Dumnezeu, şi că el face lucrurile lui Dumnezeu. Cum evreii spuneau că ei Îl cinstesc pe Dumnezeu, chiar pentru aceea adaugă el: „***Şi face voia Lui***”.

Nu este destul, zice el, să cunoşti pe Dumnezeu, ci trebuie să faci şi ceea ce porunceşte El. Apoi înalţă zicând: „***Niciodată nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naştere***” (32). Dacă recunoaşteţi că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoşi, Iisus făcând o minune şi o aşa minune, că nimeni niciodată n-a făcut una

asemănătoare din propria voastră dovadă se vede că este evident şi arătat că Iisus i-a întrecut pe toţi în virtute, şi că puterea sa este mai mult decât omenească. Ce-i răspund ei lui? „***În păcate te-ai născut tot şi tu ne înveţi pe noi? Şi l-au dat afară***” (34). Atât cât se puteau ei linguşi că orbul va nega, ei l-au privit ca pe un om vrednic de credinţă, ca să-l poată face să vină înaintea lor de două ori. Căci dacă voi nu-l credeţi vrednic de crezut, pentru ce-l întrebaţi de două ori? Dar acest om spunând adevărul cu îndrăzneală şi fără teamă, în loc să-i admire mai mult, el chiar atunci îl condamnă.

Dar ce înseamnă aceste cuvinte: „în păcate te-ai născut tot”? Că ei îi reproşează boala lui dinainte, ca şi cum ei i-ar zice: „Tu te-ai născut în păcate din primii tăi ani”: şi ei îi fac această mustrare ca şi cum pentru aceia s-ar fi născut el orb: judecată cu totul contrară adevărului şi totodată nedreaptă. Pentru care voind Iisus Hristos să-l mângâie, zice: „***Spre judecată am venit în lumea aceasta, pentru ca cei care nu văd să vadă, iar cei care văd să fie orbi***” (39).

„În păcate te-ai născut tot”. Şi ce a răspuns el? A spus el o părere care-i era proprie şi particulară? Sau mai scurt nu este acesta sentimentul comun pe care l-a arătat el, zicând: „***Noi ştim că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoşi***”. N-a spus el simplu ceea ce aţi spus voi înşivă? „***Şi l-au dat afară***”.

L-aţi auzit voi bine pe acest predicator al adevărului, şi n-aţi recunoscut că sărăcia lui n-a ars filozofia lui? Remarcaţi cum a suferit el de la început batjocurile şi injuriile? Remarcaţi voi în ce fel şi cu câtă putere a dat el mărturie pentru adevăr prin cuvintele sale şi prin faptele sale?

Dacă acest orb care nu l-a văzut pe Iisus Hristos a arătat atâta curaj şi noi să arătăm tăria noastră şi curajul.

din „Comentar la Evanghelia de la Ioan”
Editura „Pelerinul Roman” – Oradea

Sfântul Ioan Gură de Aur - Omilia 59 – Iisus Hristos vine înaintea orbului din naştere,ca pentru a-l lăuda pentru mărturisirea sa curajoasă, El îi dă un nou har

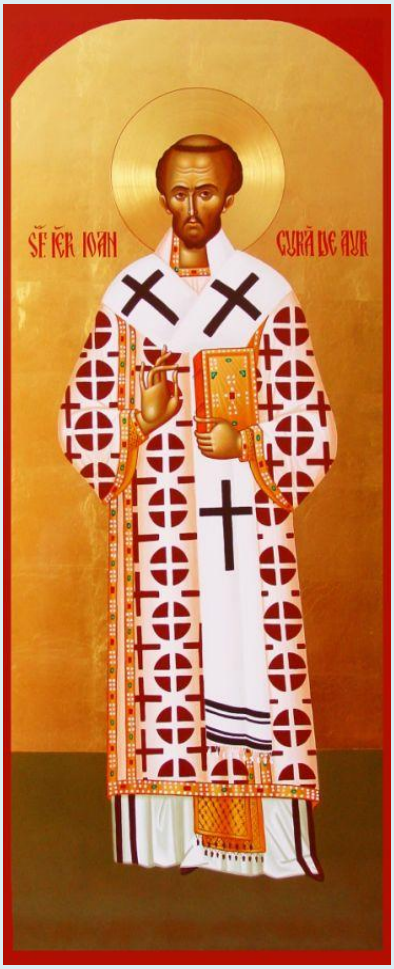

„Şi l-au dat afară. Auzind Iisus că l-au dat afară şi aflându-I, i-a zis: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? El a răspuns şi a zis: Şi cine este, Doamne ca să cred în El?” (Cap.9 Vers.35-Cap.10, Vers.13).

1. ***Iisus Hristos vine înaintea orbului din naştere ca pentru a-l lăuda pentru mărturisirea sa curajoasă, El îi dă un nou har.***
2. ***După care semne diferite se cunoaşte hoţul şi păstorul.***
3. ***Iisus este adevăratul Păstor şi adevăratul Hristos.***

1. Dumnezeu îi cinsteşte mai ales pe cei care, pentru adevăr şi mărturisirea numelui lui Iisus Hristos, suferă ceva rău sau ceva batjocoritor. Căci, precum este adevărată păstrarea bogăţiilor pierzându-le pentru Dumnezeu, şi a iubi viaţa sa urând-o în

această lume (Ioan 12,25); la fel înseamnă a-şi aduna comoară de slavă fiind aici înconjurat de batjocuri. Aşa a fost soarta orbului:

- ≈ *evreii l-au alungat din templu, şi Domnul templului l-a primit.*
- ≈ *El a fost alungat dintr-o adunare stricată, şi a aflat izvorul mântuirii:*
- ≈ *el a fost necinstit prin cei ce-l necinsteau pe Iisus Hristos, şi Domnul îngerilor l-a cinstit:*

acelea sunt răsplăţile celor ce apără adevărul. Aşa noi înşine, după ce ne-am desprins de bogăţiile de aici de jos, dobândim bunătăţile cereşti; dacă suntem înconjuraţi de batjocuri pentru sfântul nume al lui Dumnezeu şi dacă am dat săracilor bogăţiile noastre vom fi cinstiţi şi aici jos şi acolo sus. Iisus l-a întâlnit pe orb imediat ce l-au alungat din templu. ***Evanghelistul vrea să spună că Iisus vine în mod expres că să se întâlnească cu el. Şi priviţi răsplata pe care i-o dă: el îi dă cel mai mare din toate bunurile, căci i se face cunoscut lui, care nu-l cunoştea deloc mai înainte, şi îl asociază cu ucenicii săi.***

Pentru voi, dragii mei ascultători, vă rog să vedeţi în ce fel evanghelistul face să se cunoască graba lui Iisus Hristos şi înţelepciunea de care se foloseşte el; Iisus zicându-i orbului: ***„Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?”*** Orbul răspunde: „***Şi cine este Doamne?***” căci el nu-i cunoştea încă cu toate că l-a vindecat, căci el era orb înainte de a fi primit binefacerea vindecării sale; şi după ce şi-a dobândit vederea a fost tras într-o parte şi-n alta de aceşti turbaţi, Iisus deci, ca şi grecul Agonotet, primeşte pe acest atlet care iese din luptă victorios şi triumfător. Şi ce îi zice el? „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?” ce vrea să spună aceea? După ce s-a luptat aşa de mult împotriva evreilor, după atâtea cuvinte pe care le-a zis pentru apărarea adevărului, ***Iisus îl întreabă dacă crede; aceasta nu fiindcă el nu ştie, ci fiindcă voia să se facă cunoscut, şi să arate cât cinsteşte el credinţa acestui om. O aşa de mare mulţime de popor, zice el, m-a încărcat cu batjocuri, eu nu mă îngrijorez de loc; singurul lucru pe care-i doresc este ca tu să crezi în mine, căci un singur om care face voia iui Dumnezeu, valorează mult mai mult decât o mulţime de bârfitori*** „***Unul valorează mai mult decât o mie***” zice Eclesiastul. „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?” Iisus Hristos îl întreabă ca şi cum el ar fi Fiul lui Dumnezeu, el care este prezent în faţa ochilor săi şi începe prin a-i inspira dorinţa de a-l cunoaşte. Căci el nu i-a zis: crezi, imediat; ci l-a întrebat pentru credinţa lui. Ce răspunde deci? „***Şi cine este, Doamne, ca să cred în El?***” Răspunsul unui om care doreşte şi aşteaptă cu căldură, el nu-l cunoaşte pe acela pentru care a vorbit aceea, şi în aceea vă face să cunoaşteţi măreţia iubirii sale pentru adevăr: nici favoarea, nici interesul nu l-a făcut să vorbească, pentru că nu l-a văzut încă pe binefăcătorul său.

„***Şi a zis Iisus: L-ai şi văzut! Chiar cel Care vorbeşte cu tine Acela este***” (37). El nu zice: eu sunt; folosindu-se încă de protejare zice: „L-ai şi văzut”. Aceste cuvinte

erau întunecate, pentru aceasta adaugă mai clare, şi zice: Cel Care vorbeşte cu tine". Orbul a răspuns: „*Cred Doamne. Şi s-a închinat Lui*" (38). Mântuitorul nu numai că nu i-a zis: Eu sunt care te-am vindecat, eu sunt care-ţi vorbesc: du-te şi te spală în scăldătoarea Siloamului; ci trecând în aceste lucruri sub tăcere îi zice. Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?". ***Pentru care orbul s-a aruncat înaintea lui şi i s-a închinat cu o dovadă mare de iubire: ceea ce au făcut o parte mică din cei pe care i-a vindecat, ca şi leprosul şi alţii câţiva. Iisus îi descoperă apoi puterea sa divină; căci, ca să nu se creadă că acelea erau simple cuvinte, el adaugă şi mărturia faptelor. Şi cum orbul era încă culcat înaintea picioarelor lui pentru a i se închina, el adaugă:*** „*Spre judecată am venit în lumea aceasta, pentru ca cei care nu văd să vadă, iar care văd să fie orbi*" (39).

Sfântul Pavel spune acelaşi lucru: „*Ce vom zice deci? Că păgânii care nu căutau dreptatea au dobândit dreptatea, însă dreptatea din credinţă; Iar Israel, urmând legea dreptăţii n-a ajuns la legea dreptăţii*" (Rom. 9,30,31).

Când a zis Iisus Hristos: „*Spre judecată am venit în această lume*" ***el l-a întărit pe orb în credinţă, şi i-a invitat pe cei ce-l urmau, să ştie pe farisei. Şi acest cuvânt:*** „*spre judecată*", ***înseamnă un chin mai mare; prin aceea arată că cei ce-l condamnau pe el erau ei înşişi condamnaţi şi că cei ce-l numeau un păcătos erau ei înşişi în păcat. Mai mult, Mântuitorul declară aici că se pot primi două feluri de vederi, şi două orbiri: una simţită şi alta duhovnicească. Atunci unii din cei ce-l urmau i-au zis:*** „*Nu cumva şi noi suntem orbi?*" (40).

Şi cum cu altă ocazie au zis: „*Noi n-am fost niciodată robi nimănui*" (Ioan 8,33) şi: „*Noi nu suntem născuţi din desfrânare*" (Ibid. 41): acum ei la fel n-au ochi şi urechi decât pentru lucrurile sensibile, şi aceea este orbirea pentru care vor roşi. După care Iisus Hristos, pentru a-i face să cunoască, că ar fi mai bine pentru ei ca să fie orbi decât să vadă, le zice: „*Dacă aţi fi orbi n-aţi avea păcat*" (41). Evreii privind ca blestem boala de a fi orbi, Iisus Hristos întoarce vorbirea sa împotriva lor, şi le zice: chiar aceea vă va face mai puţin vinovaţi, şi voi n-aţi fi aşa de aspru pedepsiţi. Astfel Mântuitorul înlătură întotdeauna sentimentele omeneşti şi trupeşti, şi ridică sufletul insuflându-i gânduri mari şi minunate. Voi spuneţi deci acum că vedeţi.

Cum Iisus Hristos le-a spus altădată: ***Voi spuneţi că el este Dumnezeul vostru***; la fel le spune aici: „***Dar acum ziceţi: că vedeţi; căci cu adevărat nu vedeţi***". Aici Iisus Hristos le arată evreilor că ceea ce priveau ei ca un subiect foarte mare de slavă şi de laudă, va fi pricina unei pedepse aspre la care vor fi condamnaţi. Ei mângâie pentru orbirea lui pe orbul din naştere. Apoi vorbeşte despre orbirea lor;

căci, de teamă ca ei să nu spună: dacă noi nu te urmăm, dacă nu te credem, aceasta nu este din cauză că noi suntem orbi, ci fiindcă ne temem de tine ca de un înşelător; El nu le vorbeşte decât despre acest subiect.

2. Şi nu fără motiv a arătat evanghelistul că, câţiva dintre fariseii, care erau cu Iisus, au înţeles aceste cuvinte şi i-au zis: „***Nu cumva şi noi suntem orbi?***” Aceasta pentru a face să se vadă că erau aceiaşi care s-au retras mai înainte să-l urmeze, şi care au aruncat cu pietre în el. Căci unii îl urmau prin felul de a câştiga; la fel şi ei îl părăseau şi se întorceau uşor împotriva lui. ***Prin ce dovedeşte Iisus Hristos că el nu este un înşelător şi un şarlatan, ci păstorul?*** O face punându-le pe unele împotriva altora şi pe semnele păstorului şi pe ale şarlatanului, prin care le dă mijlocul de a cunoaşte adevărul şi de a-l cerceta. Şi mai întâi, el arată ce este furul şi tâlharul spunând aşa chiar prin Scripturi.

„***Adevărat, adevărat zic vouă: Cel care nu intră pe uşă în staulul oilor, ci sare pe aiurea, acela este fur şi tâlhar***” (Cap. 10,1). Vedeţi fraţilor semnele tâlharului: mai întâi, el nu intră ziua, nici pe faţă; în al doilea rând, el nu intră prin autoritatea Scripturilor, căci, a intra prin Scripturi, înseamnă a intra prin uşă. Apoi, Mântuitorul îi arată aici pe proorocii mincinoşi, pe păstorii falşi, care au fost înainte de el, şi pe cei care trebuie să-l urmeze: Antihrist, falşii hristoşi, Iuda, Teuda (Fap. 5,36) şi toţi ceilalţi din această specie; şi cu dreptate numeşte el Scripturile uşă.

Acestea sunt care ne duc la Dumnezeu şi ni-l fac cunoscut: ele sunt care le fac pe oi: acestea sunt care le păzesc şi care le închid intrarea lupilor. în sfârşit, Scripturile ca o poartă sigură, îi împiedică pe eretici să intre, garantându-ne păstrarea a tot ceea ce voim noi să păstrăm, şi păzindu-ne de orice rătăcire. Şi dacă nu deschidem noi înşine această uşă, duşmanii noştri nu vor putea să ne prindă uşor. Prin acelea vom deosebi şi-i vom cunoaşte pe cei ce sunt păstori adevăraţi, şi pe cei ce nu sunt. ***Dar ce înseamnă acest cuvânt: „în staul”? el face aluzie la oi şi la păzirea lor. Căci, cel ce nu intră prin sfânta Scriptură, ci urcă prin alt loc, adică, cel care-şi alege un alt drum decât cel pe care l-a arătat Scriptură şi ni l-a descris, acela, zic eu este un hoţ.***

Nu vedeţi fraţilor, că Iisus Hristos, invocând mărturia Scripturilor, arată în acest fel unirea sa cu Tatăl? pentru aceasta le zicea evreilor: „***Cercetaţi Scripturile***” (Ioan 5,39); pentru aceasta l-a luat pe Moise ca martor, şi la fel pe toţi proorocii. „***Toţi cei ce-i ascultă pe prooroci vor veni la Mine zice el***”. Şi: „***Căci dacă aţi fi crezut pe Moise M-aţi fi crezut şi pe Mine***” (Ioan 5,46). Dar aici zice aceste lucruri în mod metaforic. ***Şi atunci când zice:*** „***Care intră prin altă parte***”, ***el i-a numit pe***

cărturari, care călcau legea, învăţând învăţături omeneşti ca adevărată învăţătură şi prescripţii ale Domnului, Iisus Hristos le face o mustrare, zicând: „***Şi nimeni dintre voi nu ţine legea***” (Ioan 7,19).

Divinul Mântuitor a spus foarte bine: „Care urcă şi nu care intră: ceea ce arată fapta unui hoţ care face eforturile sale pentru a trece un zid şi nu încetează de a se expune la pericole. Vedeţi acest portret al hoţului? Dar acum învăţaţi ceea ce înseamnă păstor. „***Iar cel care intră pe uşă păstor este oilor***” (2). ***Acestuia portarul îi deschide şi oile ascultă de glasul lui şi oile sale le cheamă pe nume şi le mâna afară***” (3). ***Şi când le scoate afară pe toate ale sale, merge înaintea lor şi oile merg după el, căci cunosc glasul lui***” (4).

Iisus Hristos a făcut portretul păstorului şi al furului; vedeţi în ce fel le aplică cuvintele care urmează: „Acestuia portarul îi deschide”. El continuă cu metaforă pentru a da mai multă forţă şi energie cuvintelor sale. căci dacă vreţi să examinaţi în mod deosebit fiecare termen din parabola sa, nimic nu ne împiedică să-l înţelegem pe Moise sub acest nume de portar, căci lui i-a descoperit Dumnezeu tainele sale; vocea lui o ascultă oile, „***şi el le cheamă pe oile sale după numele lor***”. în sfârşit, cum cărturarii şi fariseii îl numeau adesea pe Mântuitorul un înşelător, şi întăreau poporul prin necredinţa lor, zicând: „***Nu cumva a crezut în El cineva dintre căpetenii sau dintre farisei?***” (Ioan 7,48), el îi face să vadă şi zice că nu este un înşelător fiindcă ei îl cred aşa, ci ei trebuie să fie numiţi înşelători şi răi, fiindcă ei nu-i ascultă şi nu cred în el; şi la fel pentru acest motiv, ei sunt pe drept alungaţi din staul.

Dacă este pentru păstor să intre prin poarta cea adevărată, şi dacă Iisus a intrat prin aceea, toţi cei ce-l vor urma vor putea fi oile lui; cei ce dimpotrivă s-au separat, nu i-au făcut pentru aceia rău păstorului, ci şi-au făcut lor separându-se de adunarea oilor. Căci dacă se numeşte pe sine uşă, nu vă tulburaţi;el se numeşte pe sine însuşi şi păstor şi oaie după diferitele funcţii pe care şi le atribuie.

Astfel atunci când ne oferă pe noi Tatălui său, el se numeşte uşă; când poartă grijă de noi, el se numeşte păstorul. Şi îşi zice păstor, ca să nu credeţi că a ne oferi pe noi Tatălui său, acesta ar fi tot lucrul său.

„Şi oile ascultă de glasul lui şi oile sale le cheamă pe nume şi le mâna afară”. „Şi când le scoate afară pe toate ale sale, merge înaintea lor”- Deşi în obiceiul comun, se întâmplă tocmai contrarul, păstorii merg după oi. Dar Iisus Hristos, pentru a arăta că el îi va duce pe toţi oamenii la adevăr, lucrează tocmai contrar

obiceiului păstorilor; la fel ca atunci ***când a făcut să iasă oile sale, el nu le-a depărtat de lupi*** (Mt. 10,16) ci le-a trimis în mijlocul lor: ***grija păstorească la divinul păstor este cu totul diferită faţă de a noastră; este de altfel cu totul admirabilă.***

3. Apoi, mi se pare că orbul este desemnat aici, pentru că Iisus l-a chemat atunci când era în mijlocul evreilor, şi acesta a auzit glasul lui şi l-a recunoscut. „***Iar după un străin, ele nu merg, ci vor fugi de la el, pentru că nu cunosc glasul străinilor***” (5). în acest loc Iisus Hristos vorbeşte despre cei ce l-au urmat pe Teuda sau pe Iuda (Fap. 5,36) despre care este scris că toţi cei ce au crezut în ei, s-au risipit, sau şi despre hristoşii falşi care vor trebui să-i înşele pe mulţi oameni după aceia. Şi de teamă că fariseii să nu zică, că el era unul din aceşti falşi hristoşi face să se vadă că el era cu totul deosebit de ei.

Prima deosebire pe care o aduce El constă în aceia că doctrina sa provenea din Scripturi, şi că prin aceea le conducea el pe oile sale: ori, ceilalţi nu făceau la fel. ***Oile sale n-au crezut în el numai atunci când trăia, ci şi după moartea sa***; pe când celelalte oi s-au separat în mod continuu de păstorii lor. Noi putem să mai adăugăm încă, ceea ce nu este de puţină însemnătate; este că aceşti falşi hristoşi, aceşti profeţi falşi lucrau ca nişte tirani, făceau tot ceea ce puteau pentru a îndemna poporul la revoltă: dar ***Iisus Hristos era aşa de departe de această purtare, că fuge atunci când poporul voia să-l facă rege*** (Ioan 6,15); ***şi atunci când vin să-l întrebe dacă este îngăduit să plătească dajdie cezarului, el răspunde că trebuie s-o plătească*** (Mt. 22,17) ***şi a plătit-o el însuşi*** (Ibid. 17,26).

Mai mult, El a veni pentru mântuirea oilor, ca ele să aibă viaţă şi s-o aibă din belşug (loan 10,10); dar alţii chiar le-au luat viaţa aceasta prezentă. Aceia le-au trădat pe oile care s-au încrezut în ei, şi au luat-o la fugă; ***dar Iisus Hristos a rămas aşa de tare, şi i-a apărat cu atâta curaj, încât şi-a dat viaţa sa pentru ele***; Aceia au suferit împotriva voii lor şi a inimii lor; dar ***Iisus Hristos n-a suferit nimic decât liber şi în mod voit.***

„***Această pildă le-a spus-o Iisus, dar n-au înţeles ce înseamnă cuvintele Lui***” (6). Pentru ce le vorbea el într-un fel întunecos? O făcea pentru a-i face şi mai atenţi. Dar imediat după aceia el ia orice întuneric prin aceste cuvinte: „***Eu sunt uşa, de va intra cineva prin Mine, se va mântui, şi va intra şi va ieşi şi păşune va afla***” (9) ***adică el va trăi în linişte şi în libertate, Iisus Hristos numeşte aici păşune hrana oilor, şi puterea şi autoritatea pe care le-o dă lor: adică oaia rămâne în staul, şi nimeni n-o va putea face să iasă. Şi aceia li s-a întâmplat apostolilor, care intrau şi ieşeau ca nişte stăpâni ai lumii întregi, şi nimeni n-a putut să-i mai***

alunge. „***Toţi câţi au venit mai înainte de Mine sunt furi şi tâlhari, dar oile nu i-au ascultat***” (8).

Iisus Hristos nu vorbeşte acolo despre prooroci, cum o pretind ereticii; căci oile i-au ascultat, şi prin ei au crezut în Iisus Hristos, toţi cei care au crezut în el; ci el vorbeşte despre Teuda, despre Iuda, şi despre alţi înşelători. Mai mult aceste cuvinte: oile nu i-au ascultat, el le zice spre lauda oilor. Ori, niciodată el nu-i laudă pe cei ce nu i-au ascultat pe profeţi; dimpotrivă îi şi dispreţuieşte şi-i mustră foarte aspru: de unde se vede că despre aceşti înşelători zice Mântuitorul că oile nu i-au ascultat.

„***Furul nu vine decât să fure şi să junghie şi să piardă. Eu am venit ca viaţă să aibă şi mai mult să aibă***” (10). Precum s-a întâmplat în răzvrătirea lui Teuda, în care toţi au fost stârpiţi şi măcelăriţi. „***Eu am venit ca viaţă să aibă şi mai mult să aibă***”. ***Ce este aceasta vă rog o viaţă din belşug? Este Împărăţia Cerurilor. Dar el n-o arată încă, şi se foloseşte de numele de viaţă ca arătând un nume care lor le este cunoscut***. „***Eu sunt păstorul cel bun, Păstorul cel bun îşi pune viaţa pentru oi***” (11). ***Aici în sfârşit Iisus Hristos vorbeşte despre patima sa, face să se vadă că va suferi pentru mântuirea lumii şi că nu va merge la moarte în ciuda sa.***

După aceea dumnezeiescul Mântuitor aduce încă un mijloc de a-l recunoaşte pe păstor şi pe năimit. „***Păstorul cel bun îşi pune viaţa pentru oi. Iar cel plătit şi cel care nu este păstor, şi ale cărui oi nu sunt ale lui, vede lupul venind şi lasă oile şi fuge; şi lupul le răpeşte şi le risipeşte***” (12). ***Prin aceste cuvinte Iisus Hristos arată că el este egal cu Tatăl său în putere şi în autoritate; căci el însuşi este păstorul, căruia îi aparţin oile.***

Nu vedeţi dragii mei ascultători, că în parabole Iisus Hristos vorbeşte într-un fel mai înalt, fiindcă vorbirea este mai ascunsă şi mai tainică, şi nu dă ocazie ascultătorilor să critice, „Cel plătit vede lupul venind şi lasă oile şi fuge; şi lupul le răpeşte şi le risipeşte”. Aceia au făcut falşii hristoşi; dar adevăratul Hristos a făcut tocmai contrarul; atunci când l-au prins, el a zis: „***Deci dacă Mă căutaţi pe Mine, lăsaţi pe aceştia să se ducă, ca să se împlinească cuvântul spus de El: Dintre cei pe care Mi i-ai dat, n-am pierdut pe niciunul***” (Ioan 18,8,9). Se poate înţelege în acest loc lupul duhovnicesc, căruia Iisus Hristos nu i-a îngăduit să răpească oile. Acela nu este numai un lup, ci încă şi un leu: „***Diavolul umblă răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită***” (1 Petru, 5,8). El este şarpele şi dragonul: „***Călcaţi peste şerpi şi peste scorpii***” (Luc. 10,19).

din „Comentar la Evanghelia de la Ioan”
Editura „Pelerinul Roman” – Oradea

Sfântul Nicolae Velimirovici - Evanghelia despre vindecarea minunată a orbului din naştere

Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru? Tu eşti Dumnezeu, care faci minuni! (cf. Psalm 76:13,14). Nu sunt ochi care să vadă toate aceste minuni, nici limbă care să le poată număra, nici minte care să le înţeleagă.

Ochii au văzut; ei au văzut şi au sfârşit în moarte. Limba a numărat şi şi-a pierdut graiul. Mintea a cugetat şi a fost cuprinsă de uitare. ***Cine poate cunoaşte minunile, fără să cunoască pe Făcătorul de minuni? Şi cine poate să-L vadă pe Făcătorul de minuni şi să rămână viu?***

Tot focul de pe pământ a venit şi vine de la soare, ne spun cei care se ocupă de cercetarea acestor lucruri. De ce nu a coborât soarele pe pământ, în loc să se întruchipeze în parte în pământ, în parte în apă, în parte în aer, în parte în lemn şi cărbune, în parte în animale? De ce, în fiecare dintre întruchipările împuţinate, soarele s-a ascuns sub o perdea groasă şi răcoroasă? De ce nu a venit pe pământ în toată întregimea lui, împlinită de focul şi lumina lui, înveşmântat în trup şi înfrânat de trup? Pentru că dacă ar trebui să se apropie foarte mult de pământ, pământul s-ar topi şi s-ar risipi ca aburul şi nu ar mai exista de loc.

Care dintre muritori ar putea sta lângă soare şi să rămână viu? Şi soarele este numai o zidire a lui Dumnezeu; este precum întunericul înaintea luminii lui

Dumnezeu. Atunci, cine L-ar putea privi pe Dumnezeu care face minuni şi să fie viu?

Nu-ţi este limpede de ce Domnul Iisus a trebuit să ascundă strălucirea luminoasă a Dumnezeirii Sale sub învelişul gros , întunecat al trupului omenesc? Pentru că cine dintre oameni ar putea să rămână viu înaintea Lui?
Mai mult decât aceasta: dacă nu ar fi fost stăvilit în dezvăluirea Dumnezeirii Sale, care dintre oameni s-ar mai mântui prin voia sa proprie, şi nu prin puterea Dumnezeirii Sale? Este foarte adevărat că dacă ceva ar fi greu pentru Domnul Iisus, fără îndoială că ar fi mai greu pentru El să Se înfrâneze şi să Se stăpânească de la arătarea Dumnezeirii Sale decât să o descopere.

Aceasta este lămurit pentru că El Se înfrâna cu preamare înţelepciune să-Şi arate puterea Sa Dumnezeiască, viaţa Sa pe pământ se afla în armonie desăvârşită cu Dumnezeu şi cu omul.

Fraţii mei, ***Hristos ca om nu este o minune mai mică decât Hristos ca Dumnezeu. Şi unul şi altul sunt minuni, şi ei sunt împreună Minunea minunilor.*** Dar aceasta nu este minune lucrată prin magie, vrăjitorie sau îndemânare a mâinii; ***este minunea înţelepciunii lui Dumnezeu, puterea lui Dumnezeu şi iubirea lui Dumnezeu pentru oameni.***

Domnul nu a făcut minuni pentru a primi laudă de la oameni. Merge vreunul dintre noi la spital, printre nebuni, surzi şi muţi şi leproşi, ca să primească laudă? Îşi vindecă păstorul oile pentru ca acestea să behăie laude pentru el?

Domnul a săvârşit minuni numai pentru a da ajutorul Său milostiv celor care se află în nevoi şi sunt neajutoraţi, şi ca să arate oamenilor că Dumnezeu, în mila şi iubirea Sa, S-a arătat printre oameni.

Pericopa Evanghelică de astăzi istoriseşte una dintre nenumăratele minuni săvârşite de Dumnezeu, prin care se arată iubirea lui Hristos pentru oamenii în suferinţă, şi Dumnezeirea Sa sunt descoperite încă odată.

1. La vremea aceea, "***trecând Iisus, a văzut un om orb din naştere***".
Înainte de aceasta, se spune că iudeii au luat pietre ca să arunce în Domnul chiar în Templu, pentru că El vorbise adevărul. Dar în timp ce iudeii cei răi se gândeau doar cum ar putea să se poarte cu răutate faţă de Domnul, El Se gândea doar cum să le facă bine oamenilor. În faţa Templului şedea un om orb din naştere care cerea milă. Nici unul dintre opresorii cei răi ai lui Hristos, cârmuitorii ruşinaţi şi bătrânii

poporului, nu era pregătit să se gândească la acest om sărman. Chiar dacă vreunul dintre ei îi arunca câţiva bănuţi pe genunchi, făcea aceasta numai ca să se arate înaintea oamenilor, iar nu din iubire şi milă pentru om. Pe vremea lui Moise, Domnul zicea despre aceşti oameni: ” ***Căci neam ticălos sunt ei şi copii în care nu este credincioşie***” (Deuteronom 32:20). Domnul cel milostiv S-a oprit lângă acest om, gata să-i fie de un ajutor adevărat.

2. “***Şi ucenicii Lui L-au întrebat, zicând: Învăţătorule, cine a păcătuit: acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb***“?

Înainte de aceasta, Domnul vindecase paraliticul de la Scăldătoarea Oilor, şi îi spusese: “***De acum să nu mai păcătuieşti, ca să nu-ţi fie ceva mai rău***” (Ioan 5:14), ***de unde este limpede că omul acela, care fusese bolnav ani îndelungaţi, îşi adusese suferinţa prin păcatele sale.*** Dar situaţia cu omul care s-a născut orb este neclară, şi ucenicii au întrebat ca să se lumineze: “***Cine a păcătuit?***”

Faptul că adesea copiii suferă pentru păcatele părinţilor lor, s-a făcut lămurit încă de la începuturi.

Faptul că Dumnezeu îngăduie ca suferinţa să vină asupra copiilor pentru păcatele părinţilor este de asemenea lămurit din Sfânta Scriptură (I Regi 11:12; 21;29). Acest lucru poate să pară nedrept numai celor care s-au obişnuit să privească oamenii ca pe persoane separate, cu totul despărţite una de alta. Dar celui care priveşte omenirea ca un organism întreg, aceasta nu i se va părea nici nedrept nici nefiresc. Când un om păcătos se răneşte, ceilalţi, care nu au păcătuit, suferă.
Este mult mai greu de lămurit cum şi când putea să fi păcătuit omul cel născut orb, şi de a lămuri pricinele orbirii sale. Ca oameni simpli, ucenicii iau în socotinţă cea de a doua posibilitate, fără să se gândească îndelung la aceasta, sau să creadă că ar putea exista şi o a treia posibilitate. În acest caz, pentru ei era cel mai probabil că părinţii orbului păcătuiseră.

Dar amintindu-ne cuvintele lui Hristos adresate slăbănogului: “Să nu mai păcătuieşti” - ei au făcut o legătură între o împrejurare şi cealaltă, ca şi cum ar spune: Ne este lămurit din cuvintele Tale că cel ce suferă îşi pricinuise suferinţa sa: dar este adevărat aceasta şi pentru împrejurarea de faţă? A păcătuit orbul, ori - dacă nu el - atunci părinţii lui? Dacă Domnul Şi-ar fi întrebat atunci ucenicii: “Cum credeţi voi că a putut păcătui acesta, ca să se nască orb?”, ucenicii s-ar fi aflat în încurcătură, şi, ca o ultimă rezolvare, poate că ar fi invocat păcatul comun întregii omeniri prin păcatul lui Adam, după cum spune psalmistul: “***Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea***” (Psalm 50:6).

Este foarte puţin probabil ca ucenicii să fi vorbit şi despre ceea ce socoteau anumiţi cărturari şi farisei - gândind că nu era de la ei, ci venea din orientul îndepărtat - că sufletul omenesc mai trăise în vreun alt trup înainte de naşterea sa, a trăit într-un chip ce merita răsplată sau pedeapsă în această viaţă prezentă. Aceasta este o presupunere filozofică care nu era uşor de cunoscut pescarilor acelora simpli şi cu gândire dreaptă, din Galileea.

3. Cel mai înţelept rabi a răspuns la întrebarea ucenicilor: "***Nici el n-a păcătuit, nici părinţii lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu***". Cu alte cuvinte, aşa cum spune ***Ioan Gură de Aur: "pricina orbirii lui nu se află nici în păcatul lui, nici în cel al părinţilor lui."*** Despre Iov nu se spune nici că a păcătuit el, nici că părinţii lui păcătuiseră, ci faptul că el a fost lovit de o boală cumplită, a fost astfel silit să strige: "***Trupul meu e plin de păduchi … pielea mea crapă şi se zbârceşte***" (Iov 7:5).

Pe lângă păcatul părinţilor şi cel propriu, trebuie să mai existe şi alte pricini ale suferinţei oamenilor pe pământ. În cazul omului născut orb, pricina stătea în aceea "***ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu***".

- ***Binecuvântaţi sunt cei în care se arată lucrările lui Dumnezeu; care le simt, şi le folosesc pentru mântuirea sufletului lor.***
- ***Binecuvântat este omul cel sărac pe care mila lui Dumnezeu îl face bogat şi vestit, şi el simte această milă a lui Dumnezeu cu recunoştinţă.***
- ***Binecuvântat este deznădăjduitul neputincios căruia Dumnezeu îi dă înapoi sănătatea, şi el îşi înalţă inima la Dumnezeu ca spre singurul şi neaşteptatul său Binefăcător.***

O, cum se văd lucrările lui Dumnezeu în fiecare zi, în fiecare dintre noi! Bucuraţi-vă pentru toţi cei cărora, prin aceste lucrări, Dumnezeu le deschide ochii cei duhovniceşti, ca să vadă vedenia lui Dumnezeu! Amar de toţi cei care, cu mâinile îmbelşugate de darurile lui Dumnezeu, Îi întorc spatele şi merg orbeşte, urmând căile lor întunecate şi pline de slavă deşartă. **Lucrările lui Dumnezeu se arată în noi toţi în fiecare zi, fiindcă Dumnezeu este cu noi toţi în toate zilele vieţii noastre pe pământ.** Lucrările lui Dumnezeu în noi sunt pentru mântuirea fiecăruia dintre noi în parte. Dar lucrările lui Dumnezeu în omul care s-a născut orb sunt spre mântuirea multora. ***Prin lucrările acestea, se vădeşte cu adevărat faptul că Dumnezeu coborâse cu adevărat între oameni. Prin lucrările acestea, se arată că printre oameni se află cu mult mai mulţi orbi în duh decât în trup.***

Mai mult, se arată prin acestea cum cel înţelept, dându-i-se lui un dar trupesc de la Dumnezeu, îl va folosi ca să-şi sporească sufletul cu dreaptă credinţă. Văzând mai dinainte toate aceste roade ale tămăduirii omului născut orb, Domnul spune ucenicilor Săi cu bucurie mare: "***Nici el n-a păcătuit, nici părinţii lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.***" Ca şi cum ar spune: lasă acum întrebarea despre cine a păcătuit: el sau altul.

Nu are asta însemnătate acum. Dacă el şi părinţii săi au păcătuit, aş putea în clipa aceasta să le iert păcatele luându-le asupra Mea, asigurându-i că sunt iertaţi. Toate astea au acum o însemnătate mai mică pentru ceea ce trebuie să se lucreze. Şi lucrările lui Dumnezeu - nu una, ci multe - trebuie să fie lucrătoare în el, şi se va spune în Evanghelie că sunt spre mântuirea multora. Cu adevărat, anii de suferinţă ai omului născut orb vor fi răsplătiţi însutit. Cu adevărat, răsplata pentru cei care suferă pentru Dumnezeu, măcar şi o zi, este nepieritoare.

Un înţelept tălmăcitor al Evangheliei, Nichifor, spune despre omul acesta care s-a născut orb: "Omul care s-a născut orb, care nu ştiuse niciodată ce putea să însemne vederea, va simţi o mâhnire mai mică decât omul care văzuse odinioară, şi apoi şi-a pierdut vederea. Acesta fusese orb, şi a primit mai târziu răsplata pentru această stare de jale aproape nesimţită. Căci el a primit vederea de două ori: vederea trupească, prin care el a văzut lumea din jurul lui; şi vederea duhovnicească, prin care el L-a recunoscut pe Ziditorul lumii."

4. "***Trebuie să fac, până este ziuă, lucrările Celui ce M-a trimis pe Mine; că vine noaptea, nimeni nu poate să lucreze.***"

Astfel a vorbit Domnul ucenicilor. Cu aceste cuvinte, El le-a desluşit pricinele pentru care El urma să săvârşească minunea asupra orbului. "***Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, nu a omului***", El a vrut să spună, "***şi lucrările lui Dumnezeu sunt ziditoare şi minunate, ale Celui care M-a trimis pe Mine***", El a vorbit cu smerenie şi iubire pentru Tatăl - "***El săvârşeşte lucrările acestea pentru Mine, Fiul Său Cel Unul Născut, săvârşeşte de asemenea numai astfel de lucrări. Folosirea puterii ţine de obişnuinţa omenească; aceasta nu este de la Mine.Oamenii sunt încurajaţi de pizmă şi răzbunare, dar Eu sunt încurajat de milă şi adevăr. Oamenii pot arunca cu pietre în Mine, dar Eu voi continua să le dau lor pâinea vieţii." Dar pentru câtă vreme? "Până este ziuă": altfel spus, cât ţine viaţa. Vine noaptea: adică, moartea, când "nimeni nu poate să lucreze".***

Aceasta se spune ca o problemă generală, şi nu este adevărat şi pentru Domnul, căci El a săvârşit lucrări şi în moarte, pogorându-Se în iad, biruindu-l şi eliberând

pe strămoşii noştri cei drepţi şi pe cei plăcuţi lui Dumnezeu; şi după Înviere, din lumea cea nevăzută, El a continuat să facă minuni până în ziua de astăzi, şi va mai face aceasta până la sfârşitul veacurilor. Pentru El, nu poate veni niciodată noaptea ca să-L oprească pe El din lucrare.

Ziua Lui cuprinde veacurile în toată întregimea lor, şi depăşeşte capătul lor până în veşnicie. Cu adevărat, atâta timp cât este ziua Lui, El lucrează fără încetare. Şi astfel oamenii, urmând pilda Sa, trebuie să fie lucrători în toată vremea zilelor lor; de la naştere până la moarte. Căci pentru oameni va veni noaptea - moartea - şi atunci nimeni nu va mai putea lucra după cum doreşte. ***Este adevărat că sfinţii sunt lucrători după moartea lor, lucrând prin Biserica lui Dumnezeu de pe pământ în felurite chipuri, şi ajutând-o; dar ei nu mai lucrează după voia lor, ci a lui Dumnezeu: Dumnezeu lucrează Voia Lui prin ei, din iubirea Sa de oameni, fiindcă aceştia L-au iubit pe Dumnezeu în timpul zilelor lor de pe pământ.***

- ≈ După moarte, nimeni nu poate să mai săvârşească nici o lucrare care să-i fie de folos lui în lumea aceea sau, cu nici un chip, nu poate să-şi mai îmbunătăţească soarta în lumea aceea.
- ≈ După moarte, nimeni nu poate să câştige vreun fel de preţuire de la Dumnezeu; nici măcar un sfânt nu poate dobândi preţuire mai mare decât aceea pe care o are deja, căci meritul se dobândeşte numai în această viaţă.

Bogăţia duhovnicească, ori pierzarea duhovnicească se dobândeşte numai aici pe pământ. Aşadar aceste cuvinte ale Mântuitorului: "***vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze***", ***nu trebuie tălmăcite ca o expresie a stării Sale la moarte sau după moarte, ci ca o atenţionare grea şi potrivită a lumii.***

5. "***Atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt***", spune Domnul Însuşi.

- ➢ ***Prin El, prin Cuvântul lui Dumnezeu Cel veşnic, a fost zidit tot ceea ce există.***
- ➢ ***Prin El, a fost dată vederea heruvimilor celor cu mulţi ochi şi orbilor şi ţărânei celei stricăcioase din care şi-au luat chip toate fiinţele zidite.***
- ➢ ***El a dat lumină soarelui;***
- ➢ ***El a dat vedere tuturor celor ce văd. Dar, aşa cum a dat vederea trupească, El a dat omului darul vederii lăuntrice, vederea înţelegerii.***
- ➢ ***Prin lumina Lui soarele străluceşte; prin vederea Lui ochii văd; prin vederea Lui mintea omului vede.***
- ➢ ***El este adevărata lumină a lumii întregi - de la începuturi până la sfârşit.***

Ca Mântuitor al lumii, ca Dumnezeu întrupat, El a venit ca o lumină nouă pentru lume, să sfărâme întunericul care s-a adunat în lume, să lumineze înţelegerea

întunecată a oamenilor, să refacă vederea celor orbiţi din pricina păcatului; altfel spus, ca să fie lumină oamenilor în viaţă şi în mormânt, pe pământ şi în cer, în trup şi în minte. "***Atât cât sunt în lume***" - a spus El celor ce erau pe vremea Lui pe pământ, ca ei să-L cunoască pe El ca lumina spre care năzuiseră ei, şi să nu rămână în întuneric. "***Umblaţi cât aveţi lumină, ca să nu vă prindă întunericul***" (Ioan 12:35)!

Vai de cei care L-au văzut pe El faţă către faţă, şi nu L-au cunoscut pe El, dar nu L-au primit şi au rămas în întunericul lor aducător de moarte. Dar acest răspuns al Lui ni se spune şi nouă; noi suntem în vremea Lui, căci El este viu pentru veşnicie. Şi astăzi noi avem adeverirea cuvintelor Lui: "***Cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt.***"

- ***Câtă vreme El este în sufletul omului, El este lumina acelui om.***
- ***Câtă vreme El se află în mijlocul unui popor, El este lumina acelui popor.***
- ***Câtă vreme El se află într-o şcoală, El este lumina acelei şcoli.***
- ***Câtă vreme El este într-un atelier, El este lumina muncii şi muncitorilor.***

Oricare este locul de unde El pleacă, se aşează întunericul desăvârşit: sufletul omului fără Dumnezeu se face iad; poporul fără de Dumnezeu se face o haită de lupi înfometaţi şi răpitori; şcoala fără de Dumnezeu se face o fabrică-otravă a prostiei; atelierul fără de Dumnezeu se face un loc al nemulţumirii şi urii. Şi gândiţi-vă la spitalele şi temniţele fără de Dumnezeu - ele se fac peşteri întunecate ale disperării!

Într-adevăr, cine se gândeşte la zilele vieţii lui, la zilele fără Hristos şi zilele cu El, acest om are în el un mărturisitor al adevărului acelor cuvinte ale Domnului: "***Cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt.***"

6. "***Acestea zicând, a scuipat jos şi a făcut tină din scuipat şi a uns cu tină ochii orbului. Şi i-a zis: Mergi de te spală în scăldătoarea Siloamului (care se tâlcuieşte: trimis)*** ".

De aceea el a mers pe cale, şi s-a spălat şi a văzut. Tot ceea ce spusese Domnul ucenicilor Săi până atunci, se petrecuse în faţa orbului, cu scopul precis ca orbul să audă cuvintele Lui, căci Domnul dăduse întâietate deschiderii ochilor duhovniceşti ai orbului. Este mai greu de deschis ochii duhovniceşti decât cei trupeşti; mai greu şi de mai mare preţ. Pentru a arăta că este mai uşor de dat vederea trupească, şi că aceasta este de mai mică însemnătate, Domnul a scuipat pe pământ, a făcut tină din scuipat şi a uns cu tină ochii orbului, ca şi cum ar spune: "Iată că din scuipat

batjocorit şi din ţărână, din tină batjocorită, el îşi va primi vederea trupească şi va vedea.

Dar cum va primi vederea duhovnicească? Gândiţi-vă mai mult la duh decât la trup, căci trupul este veşmântul şi arma duhului. În chipul acesta, Domnul a mai vrut să amintească ucenicilor despre facerea omului din ţărâna pământului. Atunci El a dovedit că El este Ziditorul care a făcut trupul omului din ţărână, atunci când a făcut ochii orbului din tină. Domnul a mai vrut să arate ucenicilor cum curge puterea Sa Dumnezeiască din duhul Lui, nu numai prin cuvintele Sale, prin care El a înviat morţi şi a dat vederea multor orbi; nici numai prin mâinile Sale, pe care le punea peste bolnavi ca să-i tămăduiască; nici numai prin atingerea veşmântului Său, prin care, femeia cu scurgere de sânge numai s-a atins de veşmântul lui, s-a vindecat de îndată - dar chiar şi prin scuipatul Său.

Dar de ce Domnul îl trimite pe orb la scăldătoarea Siloamului? De ce nu i-a redat vederea de îndată, ci l-a trimis la apă, cu ochii unşi cu tină, ca să se spele? Aceasta este singura împrejurare din Evanghelie în care Domnul Se foloseşte de lucruri făcute în facerea minunilor Sale. ***Poate că Domnul a voit prin aceasta să cinstească natura zidită.*** Poate fi bine pentru oameni, să caute ajutor pentru bolile lor folosind leacuri naturale şi ape minerale. Dar oamenii trebuie să ştie că toate leacurile naturale şi toate apele minerale sunt slujitori ai puterii lui Dumnezeu. ***Fără puterea lui Dumnezeu, toate leacurile sunt nimic***, şi toate izvoarele de ape minerale sunt apă moartă.

Câţi orbi se spălaseră în scăldătoarea Siloamului până atunci, fără să primească tămăduirea nădăjduită? De câte ori trebuie să se fi spălat orbul în scăldătoarea aceea fără nici o izbândă? Puterea lui Hristos a tămăduit pe acest orb, iar nu Scăldătoarea Siloamului; fără această putere, orbul s-ar fi putut spăla în fiecare zi în acea scăldătoare, şi să se fi întors acasă tot orb. "***Siloamul, care se tâlcuieşte: trimis***", lămureşte Evanghelistul. Numele tainic al acestei ape vindecătoare nu este simbolic al Vestitorului şi Doctorului făcător de minuni din cer, Domnul Hristos? ***Dacă s-ar socoti înţelesul duhovnicesc mai larg al întregii întâmplări, s-ar putea spune că omul născut orb reprezintă întreaga omenire, şi Scăldătoarea Siloamului Îl reprezintă chiar pe Domnul, care a fost trimis din cer, pentru a da înapoi vederea întregii omeniri, care orbise din pricina păcatului, cu ajutorul apei vii a Duhului Sfânt, prin sfinţirea Botezului.***

Cât de blând şi ascultător era orbul! El nu numai că a îngăduit Domnului să ungă cu tină ochii lui, dar apoi, a şi ascultat îndată porunca de a merge la Scăldătoarea Siloamului ca să se spele. Spunând când omul acela era de faţă că El este lumina

lumii, Domnul răspunde duhului orbului, ca să se nască credinţa în duhul lui. Acum, El îl învaţă ascultarea, trimiţându-l la Scăldătoarea Siloamului, căci credinţa este nedespărţită de ascultare.

Omul care crede în Dumnezeu ascultă Voia lui Dumnezeu îndată şi de bună voie.

O, fraţii mei, credinţa ne ajută foarte puţin dacă facem Voia lui Dumnezeu fără ascultare şi cu cârteală! Uitaţi-vă la orbul acesta: el, cu credinţă şi ascultare, a mers îndată la Siloam, s-a spălat şi a văzut! ***Ioan Gură de Aur spune: "Dacă cineva întreabă: 'Cum a văzut el, spălându-se de tină?', acela nu va auzi de la noi nimic altceva, decât că noi nu ştim cum s-a întâmplat. 'Şi cel fel de minune este aceasta dacă noi nu ştim?' Evanghelistul nu ştia, şi nici omul cel tămăduit."*** Cu toate acestea, de ce se pune această întrebare numai în acest caz? Dacă aşa stau lucrurile, fraţilor, să se cerceteze şi sutele şi sutele de împrejurări ale vindecărilor săvârşite de Hristos.

Să întrebe lumea întreagă, toate epocile istoriei omeneşti cum s-au întâmplat toate - şi nu vor primi nici un răspuns. Lucrarea cui a fost, rămâne taina cunoscută numai de El. Nici măcar Apostolul Pavel, care era cu mult mai înţelept şi mai învăţat decât acest orb, nu ar putea spune cum el, ca şi Saul, a orbit, sau cum şi-a recăpătat vederea când Anania, în numele lui Hristos, şi-a pus mâinile pe el (Fapte 9:10-18), schimbându-l în Paul.

Şi de fapt, chiar omul care s-a născut orb nu cunoştea cum primise vederea ceea ce se vede din cuvintele sale. Când s-a întors de la apa Siloamului văzând, mulţi se întrebau dacă era el sau altul „care semăna cu el". Şi când el a spus "Eu sunt", ei l-au întrebat cum s-au deschis ochii lui. Ca răspuns, el a povestit pe scurt toată întâmplarea, dar nu a putut spune cum văzuse.

7. "***Ducându-mă şi spălându-mă, am văzut." Când l-au dus pe el înaintea fariseilor, şi ei l-au întrebat cum a văzut, el le-a răspuns: "El (Iisus) a făcut tină şi a uns ochii mei, … şi spălându-mă am văzut.***" Asta a fost tot ce a putut spune el, dând o descriere amănunţită şi fără frică a împrejurării care a avut loc.

Lumina lui Hristos, prin care El luminează lumea şi dă pricepere oamenilor, se arată înaintea ochilor noştri în adevărata ei strălucire, numai atunci când noi o privim prin împotrivirea faţă de întunericul oamenilor. Şi ce a urmat după vindecarea minunată a orbului reprezintă, cu adevărat, întunericul cel mai gros şi

mai îngheţat al inimii şi al minţii omeneşti; un întuneric care, în Evanghelia de astăzi, stă ca o umbră adâncă sub lumina aprinsă a Soarelui Hristos.

8. Acesta este întunericul cumplit al inimilor şi minţilor oarbe ale fariseilor. Fariseii, nu numai că nu s-au bucurat că cerşetorul orb din faţa Templului putea acum să vadă, ci ei se simţeau chiar batjocoriţi şi amărâţi. Templul lor fusese deja schimbat într-un păzitor al zilei de sâmbătă, în acelaşi chip în care întreaga lor credinţă se schimbase în slăvirea zilei de sâmbătă precum un zeu. Ei nu au întrebat orbul cu duioşie, cum trăise el atât de mulţi ani în întuneric, ci l-au lovit cu îmbufnare cu întrebarea iscoditoare: cum de ai cutezat să-ţi capeţi vederea în zi de sâmbătă? Şi cum de a cutezat cel ce te-a vindecat să facă aceasta în zi de sâmbătă? Au zis ei: "***Acest om nu este de la Dumnezeu, fiindcă nu ţine sâmbăta***."

Pentru ei, omul este "de la Dumnezeu" dacă se odihneşte în ziua de sâmbătă, fără să-şi lase cămara lui, ca să nu încalce ziua sâmbetei umblând, lucrând ori văzând cu ochii; iar nu acest om care, în ziua de sâmbătă, dă vedere orbului! Şi, potrivit judecăţii lor întunecate, cei dintâi ţineau ziua de sâmbătă aşa cum trebuia, iar cei din urmă nu!

9. Dar când s-a iscat între ei o neînţelegere despre Hristos, ei l-au întrebat pe orb ce credea el: Iar "***el a zis că prooroc este***". Este puţin probabil ca ei să-l fi întrebat ca să audă de la el adevărul, ci ca să dobândească de la el o osândire a lui Hristos ca încălcător al zilei de sâmbătă. Dar orbul a mărturisit cu îndrăzneală despre Hristos, folosind cuvintele după cum a priceput el, ca să grăiască cel mai bine şi cu cea mai mare tărie din lume.

Cei mai buni şi cu cea mai mare tărie între oameni erau proorocii, despre care el trebuie să fi auzit şi ştiut. Şi el a cugetat în chipul acesta şi a răspuns: "***Prooroc este.***"

10. Primind un răspuns atât de neaşteptat şi nedorit, nu le-a mai rămas nimic iudeilor mânioşi în neajutorarea lor, decât să nu mărturisească minunea şi să susţină că ei nu credeau că omul fusese vreodată orb şi şi-a căpătat vederea: "***Dar iudeii n-au crezut despre el că era orb şi a văzut***". Adică: ei nu puteau să nu creadă într-o asemenea lucrare săvârşită în mijlocul mulţimii, dar se făceau că nu pricep nimic, pentru a nu da nici un preţ întâmplării, şi astfel să oprească într-un fel răspândirea bunului renume al Făcătorului de Minuni Hristos.

11. Şi ei au pretins cu făţărnicie că nu credeau ce vedeau şi au mers la părinţii orbului să-i întrebe pe ei. Dar ei nu au făcut aceasta ca să lămurească situaţia şi să

afle adevărul cel adevărat, ci nădăjduind ca părinţii lui să nu întărească minunea ori să aducă îndoiala sau să-i micşoreze însemnătatea. "***Dar părinţii lui, fiind cu mare grijă, din frica de bătrâni, au adeverit că el era fiul lor, şi că fusese orb, Dar cum vede el acum, noi nu ştim; sau cine i-a deschis ochii lui, nou nu ştim. Întrebaţi-l pe el; este în vârstă; va vorbi singur despre sine***".

Iată încă o dezamăgire pentru bătrânii iudei urâtori de Dumnezeu! Ce pot face ei acum? Dacă omul insistă să umble în întunericul din adâncul pământului, fără să aibă nici o dorinţă de a ieşi la lumina soarelui, cum se poate aştepta el să treacă de pe o cale întunecată pe alta?

12. Primind un răspuns atât de neaşteptat şi de nedorit şi din partea părinţilor aceluia, fariseii cei răi îşi găsesc acum scăparea în mijloacele cele mai aspre şi cele mai însemnate: pieirea conştiinţei omului. Ei au întrebat orbul din nou şi i-au dat o părere josnică şi necinstită: "***Dă slavă lui Dumnezeu. Noi ştim că omul acesta e păcătos.***" Cu alte cuvinte: noi am cercetat problema în întregime, şi am aflat că noi toţi avem dreptate: şi tu şi noi. Tu ai spus adevărul când ai zis că fuseseşi orb şi ţi-ai căpătat vederea. Dar am avut dreptate şi noi când ne-am îndoit că acest păcătos ţi-a deschis ţie ochii. Noi ştim că el este păcătos, şi că el nu ar fi putut face aceasta. Dar cu privire la chipul în care s-a făcut aceasta, noi am ajuns la credinţa că numai lui Dumnezeu Îi stătea în putinţă să facă aceasta. Aşadar "***dă slavă lui Dumnezeu***", şi leapădă-te de acest păcătos, neavând nici o legătură cu el.

O, iudei bolnavi! În orbirea lor, ei nu puteau să vadă că lepădându-se de Hristos, ei Îl recunoşteau, de fapt, pe El ca Dumnezeu. "***Dă slavă lui Dumnezeu!*** " - căci numai Dumnezeu putea face aceasta. Dar Domnul Iisus a făcut aceasta - şi aceasta înseamnă că Domnul Iisus este Dumnezeu! "***Cădea-vor în mreaja lor păcătoşii …*** " (Psalm 140:10).

13. "***Orbul a dat un răspuns înţelept fariseilor făţarnici: A răspuns deci acela: Dacă este păcătos nu ştiu. Un lucru ştiu: că fiind orb acum văd***". El vrea să spună: Eu sunt om simplu, fără şcoală, şi voi sunteţi învăţaţi şi cu îndemânare în vorbiri despre păcătuire şi nepăcătuire. Voi Îl preţuiţi pe Tămăduitorul meu după ziua de sâmbătă, iar eu după minunea pe care a făcut-o. Dacă este păcătos, şi în ce măsură, potrivit preţuirii voastre, eu nu ştiu. ***Eu ştiu numai că El a făcut o minune cu mine şi asta înseamnă pentru mine cât întreaga zidire a lumii.*** Până când El mi-a deschis ochii, lumea era pentru mine ca şi cum nu ar fi existat.

14. Călătorind pe toate căile întunecate de sub pământ, fariseii nu aveau unde merge în altă parte, ci stăteau pe loc şi întrebau orbul: "***Ce ţi-a făcut? Cum ţi-a***

deschis ochii? Ei au pus această întrebare cu şiretenie iscusită, nădăjduind să audă ceva nou de la om, care putea sluji pentru a da o însemnătate mai mică minunii sau pentru a-L osândi pe Hristos.

15. Dar acest om simplu şi cinstit în judecata sa, a căpătat scârbă mare de mânuirea aceasta a bătrânilor poporului, faţă de care, până atunci, simţise un respect oarecare, necunoscându-i pe ei bine. De aceea el le-a răspuns scurt: "***V-am spus acum şi n-aţi auzit? De ce voiţi să auziţi iarăşi? Nu cumva voiţi şi voi să vă faceţi ucenici ai Lui?***" El nu le putea da un răspuns mai răstit şi mai potrivit. După asemenea răspuns, împotrivitorii lui au luat o poziţie de apărare:

16. "***Şi l-au ocărât şi i-au zis: Tu eşti ucenic al Aceluia, iar noi suntem ucenici ai lui Moise.Noi ştim că Dumnezeu a vorbit lui Moise, iar pe Acesta nu-L ştim de unde este***".

Ei s-au folosit de Moise ca să se îndreptăţească; ei s-au folosit de Moise ca să se laude. Ei l-au recunoscut ca învăţător al lor, şi că ei îi erau ucenici. Dar Domnul Îşi făcuse deja lămurită credinţa cu privire la această problemă: " ***Cărturarii şi fariseii au şezut în scaunul lui Moise … şi le place să stea în capul mesei la ospeţe şi în băncile dintâi, în sinagogi … că mâncaţi casele văduvelor şi cu făţărnicie vă rugaţi îndelung***" (Matei 23:2, 6, 14; cf. Luca 20:47).

Ce fel de ucenici ai lui Moise sunt aceştia? Iar Domnul le-a spus: "***Oare nu Moise v-a dat Legea? Şi nimeni dintre voi nu ţine Legea***." (Ioan 7:19).

Neîmplinind Legea lui Moise, şi încălcând-o prin făţărnicia şi lăcomia lor, ei nu numai că au încetat de a fi ucenici ai lui Moise, dar şi faţă de Moise s-au făcut trădători şi încălcători de lege. Moise a încetat de a fi învăţătorul lor, şi s-a făcut osânditorul lor înaintea lui Dumnezeu. "***Să nu socotiţi că Eu vă voi învinui la Tatăl; cel ce vă învinuieşte este Moise, în care voi aţi nădăjduit***" (Ioan 5:45).

Nădăjduirea voastră în Moise este deşartă, căci voi aţi tăiat Legea lui din rădăcini. Nădejdea voastră în Moise este mincinoasă, căci voi vă încredeţi numai în puterea şi bogăţia voastră şi în nimic altceva. ***Că dacă aţi fi crezut lui Moise, aţi fi crezut şi Mie, căci despre Mine a scris acela*** (Ioan 5:46; cf. Deuteronom 18:15-19). Dar, cum sufletele fariseilor, legate de cele pământeşti, nu mai puteau crede în Moise, şi mai puţin decât atât erau în stare să creadă în Domnul Iisus. Vedeţi cum aceşti farisei, aşa numiţii ucenici ai lui Moise, se folosesc de minciuni? Cerşetorului celui simplu, neştiutor, ei îi spun despre Domnul: "… ***iar pe Acesta nu-L ştim de unde***

este.” Ei ştiau foarte bine de unde este Domnul. Aceşti prigonitori ai Lui, aceşti împăraţi şi cârmuitori ai poporului, ar fi trebuit să ştie foarte bine.

Locuitorii Ierusalimului au zis: “***Pe Acesta Îl ştim de unde este. Însă Hristosul, când va veni, nimeni nu ştie de unde este***” (Ioan 7:27). Poate că fariseii ştiau de unde este Domnul, poate că nu ştiau. Dacă ştiau - aşa cum ştiau alţi locuitori ai Ierusalimului - atunci ei au minţit pe omul născut orb când au spus: “***Nu ştim de unde este***.” Dacă nu ştiau şi, după atâta iscodire, sfădire, prigonire şi zarvă despre El, după pogorârea Lui, cuvintele Lui şi lucrările Lui, ei se făceau că nu ştiu de unde este El, atunci asta înseamnă că El este Hristosul. Căci crescuse credinţa: “***Însă Hristosul, când va veni, nimeni nu ştie de unde este.***” Iată cum aceasta întăreşte încă odată cuvintele proorocului: “***Cădea-vor în mreaja lor păcătoşii***” (Psalm 140:10).

Totuşi, toate astea au slujit ca să arate cerşetorului slăbiciunea morală deznădăjduită şi nimicnicia acestor bătrâni ticăloşi ai poporului. De aceea, acesta îi judeca tot mai tare, şi tot mai deschis mărturisindu-L pe Domnul. Ultimelor cuvinte ale lor, el le-a răspuns în chipul acesta:

17. “***Tocmai în aceasta stă minunea: că voi nu ştiţi de unde este şi El mi-a deschis ochii.***” Adică: “Ce fel de cârmuitori şi bătrâni ai poporului sunteţi voi, că ştiţi toate mărunţişurile neînsemnate ale tipicului, şi nu ştiţi despre omul care mi-a făcut o asemenea minune? Cine ar trebui să ştie, dacă nu voi care staţi în jilţul lui Moise? Cine poate desluşi toate cele despre acest om oamenilor dacă nu voi, care în fiecare sâmbătă îl tălmăciţi pe sfântul Moise şi pe prooroci?” Şi omul acesta simplu continuă grăirile lui despre învăţătorii mincinoşi ai poporului, zicând:

18. “***Şi noi ştim că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoşi; dar de este cineva cinstitor de Dumnezeu şi face voia Lui, pe acesta îl ascultă.***” Cu aceste cuvinte răspunde omul cel simplu, cuvintelor fariseilor: “***Noi ştim că Omul acesta e păcătos.***”

Acum omul spune: “… ***Noi ştim că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoşi***.” În Sfânta Scriptură nu se află nici o mărturisire când Dumnezeu ascultă pe vreun păcătos şi, la cererea păcătosului, să facă cea mai mică minune. “***Când ridicaţi mâinile voastre către Mine***”, vorbeşte Dumnezeu prin proorocul, “***Eu Îmi întorc ochii aiurea, şi când înmulţiţi rugăciunile voastre, nu le ascult. Mâinile voastre sunt pline de sânge***” (Isaia 1:15).

Şi Saul s-a rugat lui Dumnezeu în deşert pe când era păcătos: Dumnezeu nu-l asculta. ***Dumnezeu nu-l ascultă pe păcătos, şi cu atât mai puţin să săvârşească vreo minune printr-un păcătos, decât numai dacă păcătosul se pocăieşte cu adevărat, îşi spală păcatele sale cu lacrimi, ajungând să-şi urască păcatele sale, hotărându-se să facă Voia lui Dumnezeu şi, pocăit fiind şi hotărât, cade în rugăciune din toată inima lui, înaintea lui Dumnezeu.*** Dumnezeu îl iartă pe el, aşa cum a iertat pe păcătoasa, şi pe Zaheu vameşul, şi pe tâlharul de pe cruce - şi după aceea ei nu mai sunt păcătoşi. ***Atunci când ei nu sunt păcătoşi, Dumnezeu îi ascultă pe ei ca pe cei pocăiţi pentru păcatele lor. Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoşii care se roagă Lui şi rămân în păcatul lor.*** "***Domnul se ţine departe de cei nelegiuiţi, dar ascultă rugăciunea celor drepţi***" (Pilde 15:29).

Acest om simplu, învăţându-i pe învăţătorii cei mincinoşi, care sunt cei pe care îi ascultă Dumnezeu şi care sunt cei pe care nu-i ascultă El, strigă acum cu glas mare că Hristos este cel mai mare făcător de minuni din toată istoria lumii.

19. "***Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naştere. De n-ar fi acesta de la Dumnezeu, n-ar putea să facă nimic.***" Aşa Îl proslăvea omul pe Tămăduitorul său. Prin aceasta, se face desluşit că acesta era următor al Lui. Şi prin aceasta el le arată fariseilor că toate încercările lor de manevrare pentru a nu recunoaşte nici cea mai mică minune sau de a o suci după judecata lor, ca şi cum Domnul ar fi un păcătos, sunt deşarte.

20. Auzind aceste ultime cuvinte de la săracul care fusese vindecat, fariseii i-au spus lui: "***În păcate te-ai născut tot, şi tu ne înveţi pe noi?***" Şi l-au dat afară. Făţarnicii şi mincinoşii, în deznădejdea lor mânioasă, întotdeauna ajung la război în cele din urmă. Fariseii, văzând că au fost izgoniţi cu toate socotelile lor, şi că toate maşinaţiunile lor se dovediseră zadarnice, atunci - mânioşi şi ruşinaţi - au mustrat acest om simplu, cinstit, numindu-l păcătos înrăit şi l-au dat afară.

Până aici, Evanghelistul înfăţişează norul gros, întunecat, care s-a arătat degrabă pe feţele fariseilor după descoperirea luminii minunate a Mântuitorului Hristos şi a lucrării Sale Dumnezeieşti.

Lumina este adevărul; întunericul este minciuna.
Lumina este iubire; întunericul este ură.
Lumina este tărie; întunericul este lipsa de tărie.

Începând Evanghelia de astăzi cu lumină, Evanghelistul o sfârşeşte cu lumină: lumină, nu întuneric. ***După săvârşirea minunii, Domnul Iisus S-a îndepărtat,***

lăsându-l pe omul pe care îl vindecase singur o vreme, ca să ţină piept ispitelor fariseilor şi să se ridice pentru adevăr asupra minciunii, apoi S-a arătat din nou şi a mers ca să întâmpine pe cel pe care El dorea să-l mântuiască.

21. "***Şi a auzit Iisus că l-au dat afară. Şi, găsindu-l, i-a zis: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu"?***

- ✓ ***Orbul care fusese tămăduit trecuse de prima încercare: el se arătase blând şi ascultător când Domnul l-a trimis cu tină pe ochi ca să se spele la Scăldătoarea Siloamului. Aceasta a fost proba de ascultare.***
- ✓ ***Apoi a trecut a doua probă: el s-a arătat stăruitor pe când se afla în ispită, şi nu L-a vândut pe Domnul fariseilor mincinoşi. Aceasta este proba ispitei.***
- ✓ ***Apoi Domnul a încercat proba a treia şi cea din urmă; proba cea mai mare: aceea a credinţei adevărate. "Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?"***

22. "***El a răspuns şi a zis: Dar cine este, Doamne, ca să cred în El"?***

- ≈ El Îl cunoscuse pe Hristos ca pe un făcător de minuni.
- ≈ El Îl numise prooroc faţă de farisei, dar el nu cunoştea nume mai mare cu care să-L numească.
- ≈ El încă nu era în stare să-L numească Fiul lui Dumnezeu.

Ascultător întru toate către Domnul, ca cel mai mare binefăcător care Se afla sub soare, acesta dorea să audă de la El cine era Fiul lui Dumnezeu, ca să creadă în El.

23. "***Şi a zis Iisus: L-ai şi văzut! Şi Cel ce vorbeşte cu tine, Acela este". Iar el a zis: "Cred, Doamne", şi s-a închinat Lui. Domnul vorbeşte cu blândeţe şi duioşie cu cei pe care El îi mântuieşte, ca doctorul cel bun cu bolnavii pe care îi vindecă.***

Aşadar El nu-i porunceşte: "Crezi în Mine!", şi nici nu-l sileşte cu cuvintele: "Eu sunt Fiul lui Dumnezeu!", ci îi spune: "***L-ai şi văzut! Şi Cel ce vorbeşte cu tine, Acela este.***" ***Fiinţei omeneşti libere şi cu judecată, Domnul îi dă locul unde să cugete şi să hotărască pentru sine. De îndată ce omul care fusese tămăduit, a auzit cât de mare este Vindecătorul, cu mult mai mare decât proorocul, el a strigat îndată cu bucurie: "Cred, Doamne!"***

El a strigat nu numai cu buzele, ci I s-a închinat Lui, ca o mărturie mai mare pentru credinţa lui. (***Ioan Gură de Aur*** ***spune: "Prin aceasta el a mărturisit puterea Lui Dumnezeiască; şi că nu trebuie să se creadă că era numai vorbă simplă, mai era şi fapta."***) ***Aşa cum ochii lui trupeşti fuseseră deschişi mai înainte, tot aşa erau acum deschişi ochii lui duhovniceşti. Şi el privea atât cu ochii săi trupeşti cât şi cu cei duhovniceşti, şi a văzut înaintea lui pe Omul-Dumnezeu, Dumnezeu în trup omenesc.***

Dumnezeul nostru este cu adevărat mare, şi face minuni; şi minunile Lui nu au sfârşit.

Noi credem că Domnul Iisus Hristos este Mântuitorul nostru;

Noi credem că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu şi Lumina lumii.

Noi, dimpreună cu cetele îngerilor şi ale sfinţilor din ceruri, şi cu întreagă Biserica Ta de pe pământ, Te slăvim pe Tine, Preasfinte Doamne: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt - Treimea cea de o fiinţă şi nedespărţită, acum şi pururea şi-n vecii vecilor.

Amin.

Sfântul Ignatie Briancianinov - Predică în Duminica Orbului - Despre părerea de sine şi smerita cugetare

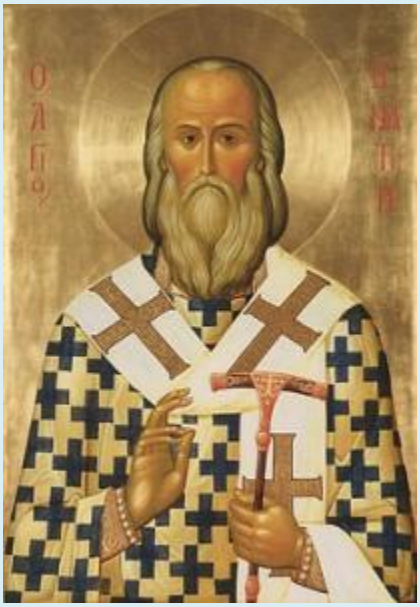

Iubiţi fraţi! După vindecarea orbului, despre care am auzit astăzi în Sfânta Evanghelie, Domnul nostru Iisus Hristos a zis: ***Spre judecată am venit Eu în lumea aceasta, ca cei ce nu văd să vadă şi cei ce văd să fie orbi*** (In. 9, 39). Nişte trufaşi înţelepţi şi drepţi ai acestei lumi, cum erau fariseii iudei, nu puteau să asculte netulburaţi aceste cuvinte ale Domnului. Iubirea lor de sine şi înalta părere pe care o aveau despre ei înşişi s-au socotit jignite. La cuvintele Domnului ei au răspuns printr-o întrebare în care se făceau vădite în acelaşi timp şi nemulţumire, şi părere de sine, şi zeflemea, şi ură către Domnul, toate unite cu dispreţ faţă de El. ***Au doar şi noi suntem orbi?*** - au zis ei. Prin răspunsul Său la întrebarea fariseilor, Domnul a zugrăvit starea lor sufletească, ce fusese pricina începătoare a întrebării. ***De aţi fi fost orbi, le-a grăit El, n-aţi avea păcat. Voi, însă, ziceţi: vedem; pentru aceasta, păcatul vostru rămâne*** (Ioan 9, 40-41).

Ce înfricoşătoare boală sufletească este părerea de sine! În treburile omeneşti, ea îl lipseşte pe cel mândru de ajutorul şi sfatul aproapelui, ***iar în lucrarea lui Dumnezeu, în lucrarea mântuirii, ea i-a lipsit şi îi lipseşte pe trufaşii farisei de cea mai preţioasă comoară, de darul lui Dumnezeu adus din cer de Fiul lui Dumnezeu: i-a lipsit şi îi lipseşte de dumnezeiasca Descoperire şi de cea mai apropiată împărtăşire cu Dumnezeu, care este unită cu primirea acestei Descoperiri.***
Fariseii se socoteau pe sine văzători, adică stăpâni în treapta cea mai înaltă şi pe deplin îndestulătoare ai adevăratei cunoştinţe de Dumnezeu, care nu au nevoie de

nici o altă sporire şi învăţătură - şi pe acest temei au lepădat învăţătura despre Dumnezeu, pe care o predanisea chiar Dumnezeu în chip nemijlocit.

Virtutea potrivnică trufiei şi felului aparte în care aceasta se arată în duhul omenesc - părerea de sine - este smerenia. Precum trufia este prin excelenţă boală a duhului nostru, păcat al minţii, aşa şi ***smerenia este starea cea bună şi fericită a duhului, este prin excelenţă virtute a minţii.*** Din această pricină, ea este foarte des numită în Sfânta Scriptură şi în scrierile Sfinţilor Părinţi „smerită cugetare". ***Ce e smerita cugetare?*** **Smerita cugetare** este vederea nerătăcită a omului asupra omenirii: prin urmare, ea **este vederea nerătăcită a omului asupra sa.** ***Lucrarea nemijlocită a smereniei, altfel spus a smeritei cugetări, stă în aceea ca vederea nerătăcită a omului asupra omenirii şi asupra sa să-l împace pe om cu sine, cu societatea omenească, cu patimile, neajunsurile, abuzurile acesteia, cu împrejurările particulare şi obşteşti - să îl împace cu pământul şi cu cerul. Virtutea aceasta şi-a primit numele de „smerenie" (smirenie) de la pacea (mir) lăuntrică a inimii pe care o naşte. Când avem în vedere doar starea de linişte, de bucurie, de fericire pe care o pricinuieşte în noi, o numim „smerenie"; iar când vrem ca împreună cu starea să arătăm, totodată, şi izvorul acestei stări, vorbim de „smerita cugetare".***
Să nu credeţi, iubiţi fraţi, că definiţia pe care am dat-o, în care se spune că smerita cugetare este felul nerătăcit de a gândi al omului cu privire la omenire îndeobşte şi la sine însuşi în particular, ar fi o definiţie dată după bunul meu plac. Această definiţie a smereniei şi a smeritei cugetări a fost dată de însuşi Domnul. El a zis: ***De veţi cunoaşte adevărul, adevărul vă va slobozi pe voi*** (Ioan 8, 31-32). ***Dar ce este libertatea duhovnicească pe care o dă Adevărul, dacă nu sfânta pace harică a sufletului, dacă nu sfânta smerenie, dacă nu sfânta smerită cugetare evanghelică? Adevărul dumnezeiesc este Domnul nostru Iisus Hristos*** (Ioan 14, 6). ***El a vestit: învăţaţi-vă de la Mine, de la Adevărul dumnezeiesc, că sunt blând şi smerit cu inima, şi veţi afla odihnă sufletelor voastre*** (Matei 11, 29). ***Smerita cugetare este acel fel de a gândi al omului despre sine şi despre omenire pe care l-a insuflat şi îl insuflă Adevărul dumnezeiesc*** („***Gura smeritului cugetător grăieşte adevărul", a spus Preacuviosul Marcu Ascetul, Despre legea duhovnicească***,cap. 9. Vezi Filocalia, vol. 1, ed. cit.). Părerea de sine este amăgire de sine amară şi pierzătoare, e înşelare ucigaşă, cu care se înşală pe sine omenirea orbită şi cu care o înşală pe aceasta dracii.

Mincinoase sunt vederile şi temeiurile mândriei omeneşti, părerii de sine omeneşti. Cel mândru vede în sine însuşi o fiinţă de sine stătătoare, nu o zidire a lui Dumnezeu; viaţa pământească i se înfăţişează ca ceva fără de sfârşit, iar moartea şi veşnicia ca şi cum nici n-ar fi. Pronia lui Dumnezeu nici nu există pentru el: el

recunoaşte drept cârmuitoare a lumii numai raţiunea omenească. Toate gândurile lui se târăsc pe pământ; viaţa lui este adusă pe de-a-ntregul jertfă pământului, pe care el ar vrea să statornicească o necurmată desfătare de păcat. Şi tocmai spre acest ţel nebunesc şi cu neputinţă de împlinit năzuiesc din răsputeri fariseul şi saducheul orb.

- *Dimpotrivă, aducerea-aminte de moarte îl însoţeşte pe smeritul cugetător în calea vieţii pământeşti, îl învaţă să lucreze pe pământ pentru veşnicie - şi, ceea ce este minunat, însufleţeşte faptele lui cu duh deosebit de binefăcător.*
- *Smeritul cugetător lucrează pentru virtute, nu pentru aţâţarea patimilor şi nu pentru mulţumirea patimilor: prin urmare, faptele lui nu au cum să nu fie binefăcătoare pentru societatea omenească.*
- *Smeritul cugetător se vede ca pe un nimicnic firicel de praf în faţa uriaşei mărimi a lumii zidite, între vremurile, neamurile (generaţiile) şi întâmplările omeneşti trecute şi viitoare.*

➢ ***Mintea şi inima smeritului cugetător sunt în stare să primească dumnezeiasca învăţătură creştinească şi să sporească fără încetare în virtuţile creştineşti;***

➢ ***mintea şi inima smeritului cugetător văd şi simt căderea firii omeneşti şi, ca atare, sunt în stare să-L recunoască şi să-L primească pe Răscumpărătorul.***

Smerita cugetare nu vede vreun lucru de preţ în firea căzută omenească: ea vede în omenire o minunată zidire a lui Dumnezeu, dar vede, totodată, şi păcatul ce a pătruns în toată fiinţa omului, care a otrăvit această fiinţă;

Smerita cugetare, recunoscând măreţia zidirii lui Dumnezeu, recunoaşte totodată şi urâţenia zidirii schimonosite de păcat; ea se tânguie necontenit pentru această nenorocire. Ea priveşte pământul ca pe tărâmul surghiunului său, năzuieşte să recapete prin pocăinţă Cerul, pe care l-a pierdut prin părerea de sine. Însă, mândria şi părerea de sine, care au mijlocit omenirii căderea şi pierzarea, nu văd şi nu recunosc căderea în firea omenească: ele văd în aceasta numai lucruri de preţ, numai calităţi şi însuşiri alese; ele socot chiar şi bolile sufleteşti, chiar şi patimile drept lucruri de cinste. Aceste vederi asupra omenirii fac gândul la Răscumpărătorul cu totul străin şi de prisos.

Vederea celor mândri este o înfricoşătoare orbire, iar nevederea celor smeriţi este putinţa de a vedea Adevărul. Tocmai despre asta vorbeşte Domnul când spune: ***Spre judecată am venit Eu în lumea aceasta, ca cei ce nu văd să vadă şi cei ce văd să fie orbi. Cei smeriţi L-au primit pe Domnul, şi au fost luminaţi de Lumina dumnezeiască***; cei mândri, mulţumiţi de sine, L-au lepădat, şi s-au întunecat şi mai mult prin lepădarea şi hulirea lui Dumnezeu.

Puternic luminează câteodată stelele pe cerul curat al nopţii, întrecându-se în a da strălucire îmbelşugată; însă, când se arată soarele, stelele pier - pier ca şi cum nu ar mai fi, cu toate că de fapt ele rămân în locurile lor. Şi virtuţile omeneşti, atunci când sunt puse faţă în faţă între ele, au o anumită lumină: însă, când se arată binele dumnezeiesc, ele se fac nevăzute înaintea Luminii Dumnezeirii. Apostolul, vorbind despre virtuţile patriarhului Avraam, a zis că Avraam are laudă, dar nu la Dumnezeu; iar în privinţa lui Dumnezeu, că a crezut Avraam lui Dumnezeu, şi i s-a socotit credinţa întru dreptate (Romani 4, 2-3). Aşa se cuvenea să facă şi fariseii, care se lăudau că se trag după trup din Avraam, dar după duh se înstrăinaseră de el. Împotriva felului de a lucra al lui Avraam, ei au vrut să-şi păstreze părutele însuşiri de preţ ale omului celui vechi, şi prin aceasta s-au făcut neînstare să se cunoască pe sine şi să îl cunoască pe Dumnezeu; ei au auzit înfricoşătoarea osândă a Domnului: ***De aţi fi fost orbi, n-aţi avea păcat. Voi, însă, orbi fiind, ziceţi: vedem; pentru aceasta, păcatul vostru rămâne.*** „Vi l-aţi însuşit şi l-aţi întipărit hotărâtor în voi înşivă prin părerea de sine”.

Sfântul Apostol Pavel a fost în tinereţea sa ucenic al fariseilor; el însă n-a urmat împietririi şi părerii lor de sine. El a fost, precum istoriseşte singur despre sine pentru zidirea noastră, evreu din evrei, după lege fariseu, după dreptatea cea din Lege fără de prihană. ***Ci cele ce îmi erau mie dobânzi, spune el, acestea le-am socotit pentru Hristos pagubă, iar mai vârtos le şi socotesc toate pagubă a fi pentru covârşirea cunoştinţei lui Hristos Iisus, Domnului meu*** (Fii. 3, 5-8).

Iubiţi fraţi! Să urmăm Sfântului Apostol Pavel şi celorlalţi sfinţi bineplăcuţi ai lui Dumnezeu: să ne apropiem de Dumnezeu după ce vom fi lepădat pe deplin pierzătoarea părere de sine prin mijlocirea smereniei. ***Prin mijlocirea smereniei să ne lipim de Dumnezeu; să atragem la sine prin mijlocirea smereniei luarea-aminte şi milostivirea Dumnezeului nostru, Care a zis: Spre cine voi căuta, fără numai spre cel smerit şi blând, care tremură de cuvintele Mele?*** (Is. 66, 2).

- ⇒ ***Prin vederea şi recunoaşterea păcatelor noastre ne vom înscrie în rândul păcătoşilor iubiţi de Dumnezeu;***
- ⇒ ***prin lepădarea părerii de sine ne vom scoate din rândul drepţilor mincinoşi - altminteri Se va lepăda de noi Dumnezeu, Care a zis: N-am venit să chem pe cei drepţi, ci pe cei păcătoşi la pocăinţă*** (Matei 9, 13).

Inima noastră să fie zidită prin smerenie întru jertfelnic duhovnicesc închinat lui Dumnezeu, şi preotul Dumnezeului Preaînalt - mintea noastră - să-I înalţe Lui jertfe duhovniceşti, să înalţe jertfa străpungerii, jertfa pocăinţei, jertfa mărturisirii, jertfa rugăciunii, jertfa milei, umplând din plin fiecare jertfă cu smerita cugetare: că inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi (Ps. 50,

19).Amin.

Sfântul Teofan Zăvorâtul - Duminică Orbului - Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an

[***Fapte 16, 16-34; In. 9, 1-38***]. Se confruntă simplitatea credinţei cu necredinţa vicleană. ***Credinţa, venind la orbul ce îşi recăpătase vederea, i-a luminat şi ochii minţii, iar el vede limpede adevărul.*** Priviţi cât de logic este la el totul, îl întreabă: „***Tu ce zici despre El, că ţi-a deschis ochii ?***”. „***Prooroc este***”, a răspuns el, adică trimis al lui Dumnezeu, îmbrăcat cu puterea facerii de minuni. Corectitudinea concluziei este de netăgăduit!

Dar cărturarii „culţi” nu vor să vadă acest lucru şi caută să evite consecinţele lui; dar întrucât nu reuşesc, se întorc către simplitatea necărturărească îndemnând-o astfel: „***Dă slavă lui Dumnezeu; noi ştim că Omul Acesta este păcătos***”.

Simplitatea credinţei nu poate să facă legătura între păcătoşenie şi săvârşirea de minuni, spunând asta pe faţă: „***Dacă este păcătos, nu ştiu; un lucru ştiu: că eram orb, iar acum văd***”.

Ce se mai poate spune împotriva unui asemenea raţionament?

Dar logica necredincioşilor e încăpăţânată şi, în pofida evidenţei, nu se ruşinează să susţină că nu ştie de unde este Cel ce a deschis ochii orbului. „***Tocmai în aceasta stă minunea***”, le spune logica sănătoasă a credinţei, „***că voi nu ştiţi de unde este, iar El mi-a deschis ochii; şi noi ştim că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoşi; dar de este cineva cinstitor de Dumnezeu şi face voia Lui, pe acesta îl***

ascultă. Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naştere. De n-ar fi Acesta de la Dumnezeu, n-ar putea să facă nimic."

S-ar părea ca oricine ar fi trebuit să se plece în faţa puterii acestei concluzii: însă cărturăria învăţaţilor nu poate suferi logica sănătoasă a credinţei, aşa că a dat-o afară…

Mergi acum de dovedeşte adevărul oamenilor a căror minte s-a stricat din pricina încăpăţânării în necredinţă.

Necredincioşii din toate timpurile sunt oameni din acelaşi aluat.

Sfântul Chiril al Alexandriei - Duminica Orbului din naştere

"***Şi trecând, a văzut un om orb din naştere***" (În 9, 1)

Înfuriindu-se împotriva Lui iudeii şi încercând să arunce în El cu pietre, Iisus iese îndată din templu şi scapă de duşmănia prigonitorilor. În mersul Său îl vede îndată pe orbul din naştere, dând şi prin aceasta un semn foarte clar că Se va despărţi de răutatea iudeilor şi va părăsi mulţimea lor luptătoare împotriva lui Dumnezeu şi va căuta mai mult la neamuri şi va întoarce dărnicia bunătăţii Lui spre ele. ***Iar acestea se aseamănă cu un orb din naştere, pentru că au ajuns în rătăcire şi au fost golite încă din prima vârstă de adevărata cunoştinţă a lui Dumnezeu, neavând lumina de la Dumnezeu, adică iluminarea prin Duhul.*** Trebuie observat iarăşi ce vrea să însemne faptul că orbul este văzut de Hristos în trecere. Mie îmi vine să cuget că Hristos n-a venit în mod principal la neamuri, ci numai la Israel, precum zice El însuşi: "***N-am fost trimis decât la oile cele pierdute ale casei lui Israel***" (Mt. 15, 24).

Iar vederea neamurilor s-a însănătoşit numai printr-o trecere a lui Hristos, Care şi-a îndreptat mila spre ele, din pricina necredinţei lui Israel. Aceasta a fost prezisă şi ea prin Moise: "***Eu îi voi întărâta pe ei împotriva celor de alt neam, îi voi face să se mânie împotriva neamului necunoscător***" (Deut. 33, 21). Căci neam necunoscător era cel ce slujea făpturii în locul Făcătorului şi păştea ca animalele necuvântătoare în toată neînvăţătura şi era alipit numai la cele de pe pământ. Dar

deoarece Israel cel înţelept, deşi avea Legea şi era cunoscător pentru că avea pe Proroci, s-a mâniat pe Dumnezeu, şi-a atras ca urmare mânia Lui şi a fost trecut în locul celor mai înainte necunoscători, cărora Hristos S-a făcut, după cum s-a scris, ***prin credinţă şi înţelepciune, sfinţenie şi răscumpărare*** (I Cor. 1, 30), adică ***şi lumină, şi vedere*** (I Cor. 1, 30).

"***Şi L-au întrebat pe El ucenicii Lui, zicând: Învăţătorule, cine a păcătuit: acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb? A răspuns Iisus: Nici acesta n-a păcătuit, nici părinţii lui, ca să se nască orb, ci ca să se arate lucrările lui Dumnezeu în el***" (În 9, 2-3)

Ucenicii, fiind dornici de învăţarea celor bune şi preaînţelepţi, s-au simţit îndemnaţi să afle acestea şi întreabă nu atât spre folosul lor, cât al nostru. Căci suntem folosiţi nu puţin de Cel ce ştie toate. Fiindcă, auzindu-se părerea adevărată despre acestea, se respinge urâţenia unor dogme veştejite care circulau nu numai printre iudei, ci se afirmau şi de unii care se laudă în chip nesuferit cu cunoştinţa Scripturii de Dumnezeu insuflate şi, dându-se drept creştini, îndrăznesc să se complacă mai degrabă în născocirile lor, biruiţi de voile lor, şi nu se feresc să amestece rătăcirea elină (păgână) în dogmele Bisericii. Nenorociţii iudei, plângându-se că plătesc pentru vinile înaintaşilor şi că Dumnezeu aruncă asupra lor în mod neraţional păcatele părinţilor, cârteau nu puţin şi declarau aceasta drept judecata nedreaptă. Ba chiar ziceau în formă de proverb: "***Părinţii au mâncat aguridă şi dinţii fiilor s-au strepezit***" (Iez. 18, 2). Iar cei ***aşa-zişi creştini***, bolnavi de o necunoştinţă vecină şi înrudită cu a celor numiţi înainte, ***susţin că înainte de formarea trupului preexistau şi subzistau sufletele oamenilor, care păcătuiesc cu plăcere şi înainte de trupuri şi de aceea sunt legate cu acestea, venind drept pedeapsă în ele.*** (Notă: Teoria aceasta a fost susţinută şi de Origen, şi de unii dintre admiratorii lui.

Era o teorie luată de la Platon şi care nu acorda materiei şi trupului nici o importanţă pozitivă. Nu vedea cât de necesară e materia pentru suflet, care o organizează atât de minunat: ca trup şi se manifestă potrivit lui, având un rol în tot cosmosul şi îmbogăţindu-se prin el. Dacă fiecare persoană se defineşte prin trup, prin poziţia sa în cosmos şi prin perioada istorică în care trăieşte, dacă ar trece la nesfârşit în alte situaţii, nu s-ar mai putea defini atât de bine. Observaţia Sfântului Chiril că ucenicii n-au întrebat aceasta pentru ei, ci pentru alţii, răspunde unora care deduc din întrebarea lor că şi ucenicii credeau în teoria incarnărilor, ba că ar fi admis-o chiar Hristos.

Aceştia vor să dea drept creştină teoria lor. Sfântul Chiril respinge categoric asemenea teorii, pe baza tradiţiei creştine, când spune că ucenicii n-au întrebat acestea în folosul lor. El e sigur că Apostolii nu credeau în astfel de teorii şi socoteşte că nici Hristos nu le admite, dacă nu le admiteau nici ucenicii Lui. Totul e clarificat de Sfântul Chiril în atât de puţine cuvinte) ***Dar Hristos a dezlegat printr-un singur şi scurt cuvânt neînţelegerile amândurora, afirmând că nici orbul, nici părinţii lui n-au păcătuit. Răstoarnă dogma iudeilor, spunând că nu s-a născut omul orb nici din vreun păcat propriu, nici din vreunul strămoşesc, nici din al tatălui său, sau al mamei. Dar desfiinţează şi flecărelile urâte ale altora, care spun că sufletele păcătuiesc înainte de-a fi în trup.***

Dar va întreba cineva pe drept cuvânt: ***Spune-mi, te rog, cum zice Hristos că nici orbul n-a păcătuit, nici părinţii lui?*** Fiindcă socotim că ei nu sunt curaţi de orice păcat, ci, fiind oameni, era necesar să cadă în păcat. ***Ce timp indică deci Hristos, în care ni se va arăta adevărat cuvântul Lui, că n-a păcătuit nici orbul, nici părinţii lui?*** E vădit că indică timpul de dinainte de naştere, când, nefiind aceia, nici n-au păcătuit. (Notă: **La întrebarea unora: cum zice Hristos că n-au păcătuit nici părinţii orbului, nici el, odată ce există un păcat strămoşesc al înaintaşilor, şi acest păcat îl avea în mod potenţial şi orbul înainte de-a se naşte, Sf. Chirii răspunde că Hristos Se referă la păcatele personale. Şi aceste păcate nu le puteau avea înainte de naştere nici înaintaşii şi nici orbul. Deci Hristos Se referă la timpul anterior naşterii personale, nu la păcatul strămoşesc, prezent: în toată istoria. Deci nu păcatele personale le neagă. Căci nu poate veni la cineva din păcatul strămoşesc general, ca în cazul orbului, o pedeapsă specială. Aceasta înseamnă însă că înainte de naşterea persoanelor nu există nici sufletele lor, care ar păcătui în timpul unei existenţe dinainte de venirea în trup.)** Despre aceste lucruri şi că este o aiureală şi cu adevărat o greşeală a socoti că au păcătuit sufletele şi de aceea s-au încorporat şi au venit în spaţiul acesta pământesc, am vorbit pe larg la începutul Evangheliei, tâlcuind spusa: "***Era lumina cea adevărată, care luminează pe tot omul care vine în lume***" (În 1,9). De aceea, e de prisos să vorbim acum iarăşi despre acestea.

Dar e necesar să spunem din ce motiv s-a întâmplat iudeilor să vină la această părere prostească şi să arătăm clar că, neputând înţelege spusa dumnezeiască, au greşit faţă de înţelesul ei adevărat. Când Israel se afla în pustie, Dumnezeu a chemat pe Moise, tâlcuitorul celor dumnezeieşti, în muntele Sinai. Dar cum el îşi prelungea şederea acolo patruzeci de zile, poporul, socotind că întârzie prea mult, s-a sculat, a venit la Aaron, care rămăsese singur, şi, fiind atras din descurajare spre idolatria din Egipt, a zis: "***Fă-ne nouă zei, care să meargă înaintea noastră, căci lui Moise, omul care ne-a scos din Egipt, nu ştim ce i s-a întâmplat***" (Ies. 32,

1-2). Ce-a urmat de aici socotesc că trebuie să spun pe rând. Şi-au făcut un viţel, după cum s-a scris, şi S-a mâniat Dumnezeu cu dreptate pentru aceasta. Apoi i-a ameninţat că va nimici deodată toată adunarea. Şi a căzut Moise la pământ şi a cerut iertare printr-o lungă rugăciune. Şi a binevoit Făcătorul să-i ierte pe toţi şi să nu mai pedepsească poporul, dar lui i-a vestit că nu se va mai sui cu poporul în pământul făgăduinţei, ci va trimite împreună cu ei ca şi conducător pe îngerul Său. Aceasta i-a căzut greu lui Moise şi, pentru că Dumnezeu nu voia să se suie şi el împreună cu poporul, cugeta bine că nu a ajuns la sfârşitul deplin mânia lui Dumnezeu.

Deci, L-a rugat iarăşi cu stăruinţă pe Stăpânul să-l lase să meargă cu ei, ştiind că nu va ajunge celor din Israel singura conducere a îngerului său, temându-se, L-a rugat iarăşi şi a aflat că "***Domnul Dumnezeul îndurător şi milostiv, indelung-răbdător şi mult-milostiv şi adevărat, Cel ce păzeşte dreptatea şi face milă miilor, Cel ce şterge fărădelegile şi nedreptăţile şi păcatele, pe cel vinovat nu-l va curăţi, răsplătind (trecând) păcatele părinţilor în fii şi în fiii fiilor, în cel de al treilea şi al patrulea neam***". Deci iată că se repeta iarăşi ceea ce s-a spus la început: Dumnezeu Se afirmă pe Sine având o bunătate dumnezeiască şi o iubire de oameni fără asemănare. Căci spunem că acest cuvânt este al Lui, şi nu al altcuiva, precum spun unii, nici al preaînţeleptului Moise, care înălţa rugăciuni de mulţumire pentru popor.

Că însuşi Stăpânul tuturor spune acestea despre Sine, ne va mărturisi însuşi fericitul Moise, învăţându-ne în cartea "Numerilor", când iarăşi a certat pe israeliţii cuprinşi de o frică necuvenită, când s-au întors, întristaţi din ţara făgăduinţei unii care au văzut-o, fiind trimişi de Moise să o vadă la porunca lui Dumnezeu. Căci aceştia, întorşi din ţara celor de alt neam, au speriat poporul spunându-i despre ea cuvinte amare, că e o ţară sălbatică şi înspăimântătoare, şi greu de câştigat de la cei ce o locuiau. Prin aceasta i-a aţâţat pe ascultători la atâta bârfire, încât aceştia, cu feţele pline de lacrimi, voiau mai bine să se întoarcă la munca obositoare din Egipt: "***Să ne alegem, ziceau, alt conducător şi să ne întoarcem în Egipt***" (Num. 14, 4). Voind Dumnezeu să-i piardă, iarăşi s-a rugat Moise şi, aducând lui Dumnezeu aminte de făgăduinţa dată lui, a strigat: "***Şi acum să se înalţe puterea Ta, Doamne, precum ai spus, zicând: Domnul este indelung-răbdător şi mult-milostiv şi adevărat, iertând fărădelegile, nedreptăţile şi păcatele şi nelăsând nepedepsit, ci pedepseşte nelegiuirile părinţilor în copii, până la al treilea şi al patrulea neam. Iartă deci păcatul oamenilor din poporul acesta, după mare mila Ta, precum milostiv Te-ai făcut din Egipt până acum***" (Num. 14, 17-19).

S-a arătat deci cum Dumnezeul tuturor îşi mărturiseşte El însuşi iubirea de oameni şi iertarea la culme. ***Deci trebuie să se spună cauza pentru care s-au rătăcit iudeii, ca să socotească pe Bunul nostru Dumnezeu ţinând minte răul şi rămânând supărat din cauza lui. Socotesc că n-au înţeles nicidecum cuvintele dumnezeieşti, sau că le-au atribuit un înţeles nefavorabil, pentru că ei înşişi nu s-au făcut buni şi au ieşit mult din dreapta rânduială şi de aceea pătimesc de nepriceperea lor, încât socotesc că păcatele părinţilor trec la fii şi prelungesc astfel mânia lui Dumnezeu, încât se întinde până la al treilea şi al patrulea neam, pedepsind în chip nedrept pe cei ce n-au păcătuit, pentru ceea ce alţii sunt vinovaţi. Cum n-ar fi trebuit ei să se gândească în mod cuvenit, dacă ar fi fost înţelepţi, că nu poate face Izvorul dreptăţii cele mai rele lucruri, întrecând chiar faptele noastre?*** Căci oamenii înşişi supun pedepselor pe cei ce obişnuiesc să calce legile, dar nu trec acestea asupra celor ce se nasc din ei, dacă nu se fac unii cunoscuţi ca impreună-vinovaţi şi părtaşi la acele păcate. ***Deci, Cel ce ne-a stabilit legile dreptăţii în toate, cum ar supune oamenii unor pedepse pe care le dispreţuim noi înşine ca foarte nedrepte?*** Apoi, trebuie să ne gândim şi la aceasta: s-au dat prin Moise o mulţime de legi şi s-au stabilit multe feluri de pedepse pentru cei ce vieţuiesc în moduri ne-evlavioase, dar nicăieri nu se vede primejduindu-se, odată cu cei ce le calcă, şi urmaşii lor. Pedeapsa s-a stabilit numai împotriva celor ce se fac vinovaţi faţă de lege. ***Deci e neevlavios a gândi iudaic, şi e lucru înţelept a cugeta potrivit voii dumnezeieşti şi a păzi totdeauna cele potrivite Firii care stăpâneşte peste toate. Deci e drept să ne bucurăm de bunătatea proprie Dumnezeului tuturor, Care voieşte să ne minuneze prin nemărginita Lui iubire de oameni şi de aceea se vesteşte ca indelung-răbdător, mult-milostiv şi adevărat, ştergând fărădelegile şi păcatele.***

- ***Deci, cum ar vrea să fie cunoscut ca fiind atât de neiertător, încât să-şi prelungească mânia până la al patrulea neam?***
- ***Căci, cum ar mai fi în acest caz indelung-răbdător şi mult-milostiv, sau cum ar mai şterge fărădelegile şi păcatele, când nu se mulţumeşte să mărginească pedepsele la capul celui ce-a păcătuit, ci le extinde până dincolo de al treilea neam, prelungindu-le ca o lovitură şi la cei nevinovaţi?***
- ***Nu este deci cu totul nepotrivit şi o ultimă nepricepere a socoti că trebuie să se atribuie lui Dumnezeu o atât de neraţională mânie?***
- ***Apoi, cei ce cugetă acestea în mod iudaic nu vor adăuga la acestea şi că Dumnezeu nu cunoaşte timpul cuvenit pentru orice lucru?***

≈ ***Şi, dacă Se făgăduieşte a fi indelung-răbdător şi Se arată renunţând foarte uşor la mânie, pentru ce e văzut "pedepsind nelegiuirile părinţilor în fii până la al treilea şi al patrulea neam"?***

≈ ***Căci aceasta ce ar fi altceva decât a voi să înspăimânte pe cei ce aşteaptă de la El iertarea păcatelor, ca să nu aibă nici o nădejde, dacă El ţine cu adevărat minte răul şi este statornic în mânie Cel ce s-a supărat pentru ele?***

Dar, spune-mi, ce ne zice Moise, descoperitorul celor sfinte? Oare nu s-ar arăta făcând un lucru cu totul neraţional dacă, supărându-L Israel pe Dumnezeu şi urmând să fie pedepsit, el, în loc să roage pe Dumnezeu de iertare şi să ceară iubirea Lui de oameni, ar zice către Dumnezeu în mod nepotrivit: Eşti astfel că plăteşti fiilor pentru păcatele părinţilor. Prin aceasta mai mult L-ar aţâta la mânie, decât I-ar cere milă. I-ar cere mai mult să ţină minte răul, decât să fie indelung-răbdător. Dar socotesc că mai mult Îi place lui Dumnezeu, dacă I se aduce aminte de cele pe care le-a spus El însuşi, când I se aminteşte cu curaj de bunătatea Lui. Căci, că este indelung-răbdător şi mult-milostiv şi şterge fărădelegile şi păcatele, se va cunoaşte mai mult când nu este aspru. Dar socotesc că trebuie să lămurim în ce mod trebuie să fie înţelese cele spuse de Dumnezeu: "***Domnul este indelung-răbdător şi mult-milostiv, ştergând fărădelegile şi păcatele***" (Num. 14, 18). După aceea vom citi cele spuse în continuare ca o întrebare: "***Şi nu va curăţi pe cel vinovat, prin curăţiri***"?, ca să vedem înţelesul textului întreg: "***Dumnezeu, Cel indelung-răbdător şi mult-milostiv, nu va curăţi prin curăţire pe vinovat***"? Nu ne putem îndoi, îl va curăţi desigur. ***Căci altfel, cum este indelung-răbdător şi mult-milostiv şi şterge păcatele?***

Cum va fi aceasta, de nu va curăţi pe vinovat? ***Pe lângă aceasta, mai aduce ca dovadă a îndelungii Lui răbdări şi a iertării şi faptul că va atribui păcatele părinţilor fiilor până la al treilea şi al patrulea neam, dar nu înţelegând aceasta ca pedepsind pe fiu pentru tată -să nu socoteşti aceasta - , dar nici adăugând ca o povară asupra nepoţilor păcatele strămoşilor, ci indicând aceasta: A fost poate cineva un om fără de lege şi având cugetarea plină de toată răutatea. Cel care a ales să vieţuiască astfel ar trebui să fie pedepsit fără nici un adaos (de nume). Dar Dumnezeu a răbdat uitând, neaducând asupra lui mânia datorată. Apoi acesta a avut un fiu, intrecându-se cu tatăl în neevlavie şi depăşind în răutate pe tatăl. Şi Dumnezeu a privit şi aceasta cu indelungă-rabdare. Dar şi din acesta s-a născut al treilea, sau al patrulea din al treilea, în nici un fel mai mic în răutate decât părinţii, practicând ca şi aceia lipsa de evlavie. Dumnezeu le-a arătat de la început mânia potrivită fiecărei generaţii, iertând mereu, ba mai mult decât trebuia. Căci dacă ar fi înmulţit pedeapsa până la a patra generaţie, cum ar mai***

fi fost vrednică de laudă bunătatea cu adevărat dumnezeiască? Că n-a pedepsit pe fiul mai mult decât pe tatăl, nici pe tatăl mai mult ca pe fiul, nu e greu de aflat nici din cele ce le-a spus clar prin glasul lui Iezechiel proorocul către iudeii care cârteau pentru aceasta şi ziceau: "***Părinţii au mâncat aguridâ şi dinţii copiilor s-au strepezit***" (Iez. 18, 2). "***Şi a fost cuvântul Domnului către mine, zicând: Fiu al omului, ce este vouă pildă aceasta între fiii lui Israel, care zice: Părinţii au mâncat aguridâ şi dinţii fiilor s-au strepezit? Viu sunt Eu, zice Domnul, de se va mai grăi pilda aceasta în Israel. Fiindcă toate sufletele sunt ale Mele. Sufletul care va păcătui, acela se va pierde. Iar fiul nu va lua asupra-şi nedreptatea tatălui, nici tatăl nu va lua asupra lui nedreptatea fiului. Fiecare va muri în răutatea lui, în care a păcătuit***" (Iez. 18, 1- 4).

Dar socotesc că nimeni nu va aiura atât de mult, încât să creadă că lucrurile cele mai bune nu le-a legiuit Dumnezeu de la început, ci le-a schimbat după aceea, gândindu-le după aceea mai bine, şi a gândit că noi abia mai târziu şi la legiuirea celor cuvenite. Căci dacă le lăudam pe primele, le vom lăuda prin aceasta pe cele de al doilea; iar dacă le vedem biruind pe cele de al doilea, le vom condamna pe cele dintâi. Şi vom socoti că Dumnezeu a legiuit cele contrare Lui şi că a greşit ca şi noi faţă de ceea ce trebuia, rânduind odată acelea, altă dată acestea. Dar socotesc că nimeni nu va spune că firea dumnezeiască poate fi supusă în vreun mod absurdităţilor amintite, nici că greşeşte vreodată faţă de ceea ce se cuvine. Deci, da ca o dovadă a răbdării Sale fără asemănare spusa amintită, adică: "***Răsplătind păcatele părinţilor în fii până la al treilea şi al patrulea neam***".

Iar că este obiceiul iubitorului de oameni Dumnezeu să nu pedepsească îndată pe cei ce au păcătuit, ci să rabde mai degrabă şi să amâne timp îndelungat pedepsele (Notă: Aici avem explicaţia finală a textului ***despre trecerea pedepselor părinţilor până la urmaşii din a patra generaţie. Dumnezeu rabdă pe părinţii ce se pocăiesc şi, de asemenea, pe urmaşi. Iar dacă continuă generaţii în şir să păcătuiască şi să nu se pocăiască, pedepseşte mai departe pe urmaşi, până în a patra generaţie, dar şi mai departe. În aceasta se manifestă şi răbdarea lui Dumnezeu, dar şi dreptatea Lui. Căci dacă păcătuiesc pe rând urmaşii cuiva până în a patra generaţie, înseamnă că, cu toată răbdarea lui Dumnezeu, nu s-a ivit pocăinţă nici în primul dintre cei patru, nici în următorii trei. Persistenţa răului în toţi arată încăpăţânarea tuturor în păcat***), **o vei înţelege din spusa Lui**: "***Şi am plinit mânia Mea şi am oprit-o şi nu i-am pierdut pe ei***" (Ier. 6, II). În alt loc, iarăşi: "***Căci încă nu s-au plinit până acum păcatele amoreilor***" (Fac. 15, 16). Observi cum s-a plinit mânia, căci lucrau cele în stare să împlinească mânia cât mai mult, dar El răbda ca Dumnezeu şi amâna să aducă pierzania celor ce Îl supărau. ***Dar ca să-ţi prezentăm ca într-un tablou dovada celor pe care le-am***

spus şi ca să-ţi arătăm clin realitatea însăşi lauda bunătăţii dumnezeieşti conţinută în cele spuse în Sfintele Scripturi, vom încerca să dovedim din însăşi dumnezeiasca Scriptură că trecerea păcatelor părinţilor asupra fiilor până în al treilea şi al patrulea neam nu se face în mod nedrept, ci se datoreşte celor ce pătimesc aceasta; pe scurt, din cauza prelungirii acestei stări.

Astfel, precum citim în cartea a treia a Regilor, după alţii peste Israel a împărăţit Aliab care, căzând în cea mai nedreaptă poftă a viei ce nu i se cuvenea în nici un fel, ucide pe stăpânul ei, Nabot ,căci, deşi poruncise el însuşi să nu se facă aceasta, n-a rezistat la îndemnurile soţiei. Iar Dumnezeu S-a mâniat în mod necesar pe acestea şi zice către el prin proorocul Ilie: "*Acestea zice Domnul: Pentru că ai ucis şi ai moştenit, de aceea zice Domnul: În locul unde au lins porcii şi câinii sângele lui Nabot, acolo vor linge câinii sângele tău*" (III Rg. 21, 19).

Şi îndată iarăşi: "*Acestea zice Domnul: Iată, voi aduce asupra ta rele şi voi mătura şi voi pierde din ai lui Ahab pe cei de parte bărbătească, pe cel închis şi părăsit în Israel. Şi voi da casa ta ca şi casa lui Ieroboam, fiul lui Nabot, şi casa lui Baesa, fiul lui Ahia, pentru supărările cu care M-ai mâniat şi ai făcut pe Israel să păcătuiască... Şi asupra Isabelei a grăit, zicând: Câinii o vor mânca pe ea înaintea zidului lui Israel. Şi pe cei morţi ai lui Ahab îi vor mânca păsările cerului în câmpie*" (III Rg. 21, 21-24). *Ameninţând Stăpânul tuturor că va lucra şi va face neîndoielnic toate acestea, intrând Aliab, precum s-a scris, în casa lui, s-a întristat şi s-a topit în lacrimi amare şi şi-a încins trupul în sac* (III Rg 21, 27). Iar făcând el acestea, S-a milostivit Dumnezeu de el şi, potolindu-Şi mânia şi punând frâu supărării Sale, îi zice proorocului: "*Ai văzul că s-a umilit Ahab în faţa Mea? Nu voi aduce asupra lui acelea în zilele lui, ci voi aduce răul în zilele fiului său*" (III Rg. 21, 29). Deci se cuvine să vedem cu cine s-au îndeplinit acestea. Din Ahab s-a născut Ohozia, "*care a făcut rău înaintea Domnului şi a mers pe calea tatălui său şi pe calea maicii sale*" (III Rg. 22, 53). *Dar şi din Ohozia s-a născut Ioram, despre care iarăşi s-a sris că a umblat în păcatele casei lui Ieroboara* (IV Rg 3, 2).

Dar şi după Ioram a împăraţii al treilea Ohozia, despre care iarăşi se spune că a făcut rău înaintea Domnului, precum casa lui Ahab. Iar deoarece era timpul în care trebuia să fie pedepsită casa lui Ahab, nesfârşindu-se necredinţa până la neamul al patrulea, a fost uns ca împărat Iosafat, fiul lui Nimsi, care ucide pe Ohozia şi împreună cu el pe Isabela, dar ucide şi alţi şaptezeci şi doi de oameni ai lui Ahab, ducând la capăt mânia dumnezeiască (IV Rg. 10, 17), împărtăşindu-se pentru aceasta de cinste şi de har. Căci ce zice Dumnezeu către el? "*Pentru binele ce l-ai săvârşit săvârşind ceea ce e drept în ochii Mei şi pentru toate pe*

care le-ai făcut pentru inima Mea casei lui Ahab, patru fii ai tăi vor şedea pe tronul tău" (TV Rg. 10, 30). **Observă cum i-a pedepsit pe cei răi din cei răi în a patra generaţie, iar celui ce L-a cinstit îi extinde milă până într-a patra generaţie.** Încetează, deci, iudeule, de a acuza dreptatea dumnezeiască. Ni se va arăta ca o laudă a Lui cuvântul: "***Răsplătind păcatele părinţilor în fii până la al treilea şi al patrulea neam***".

"Ci ca să se arate lucrurile lui Dumnezeu în el" (În 9, 3)

Spusa aceasta este greu de explicat şi foarte nelămurită şi de aceea nu e un lucru neînţelept a trece peste ea din pricina greutăţii de-a o înţelege. Dar ca nu cumva, nerezolvând nişte păreri iudaice, să laşi o tulburare înrudită cu a acelora, ca o rădăcină veninoasă odrăslită din ele, după cuvântul lui Pavel (Evr. 12, 15), căci ar putea bănui unii că trupurile oamenilor au fost chemate ca să se arate în ele lucrurile lui Dumnezeu, e de trebuinţă să spunem câteva cuvinte şi spre respingerea unor vătămări ce provin clin ele şi să nu îngăduim nici o pătrundere a unor cugetări rătăcite. ***Că Dumnezeu nu adaugă fiilor păcatele părinţilor, dacă nu sunt părtaşi relelor purtări ale acelora, şi că nici incorporarea sufletului nu provine din păcate de mai înainte, am dovedit-o mai sus.***

Hristos le-a respins într-un mod iscusit ca absurde pe amândouă, de vreme ce Dumnezeu cunoaşte toate, sau, mai degrabă, de vreme ce este El însuşi Vistiernicul tuturor lucrurilor noastre şi Dăruitorul celor cuvenite sau datorate tuturor.

- Căci, spunând că orbul n-a păcătuit şi deci nu suferă orbirea pentru aceasta, *respinge ca un lucru nebunesc a se socoti sufletul omului vinovat de păcate anterioare trupului.* Iar spunând clar că nici părinţii n-au păcătuit, respinge şi părerea nebună a iudeilor.
- învăţând deci pe ucenici cât era nevoie să ştie, prin respingerea acelor păreri, arătată de noi adineauri, şi dăruindu-le lor atât cât era necesar omului spre cunoştinţă, şi nimic mai mult, *adaugă limpede că pricina pentru care s-a născut acela orb nu poate îi găsită în nici un păcat anterior,* atribuind numai Urii dumnezeieşti cunoştinţa şi iconomia tuturor acestora.

Dar în chip foarte folositor dă şi un alt răspuns: "***Ci ca să se arate lucrurile lui Dumnezeu în el***". Dar va zice cineva: ***Oare ne dă prin acestea Domnul ca o dogmă că se întâmplă trupurilor oamenilor să pătimească numai ca să se arate lucrurile lui Dumnezeu în ele?*** Mie mi se pare că e cu totul prosteşte să cugete cineva astfel. Căci nu spune acestea ca o dogmă, cum ar putea socoti cineva. ***Căci unora li se întâmplă să sufere din pricina păcatelor, aflăm de multe ori din***

Sfintele Scripturi. Fiindcă Pavel scrie clar către cei ce îndrăznesc să se apropie de sfântul altar cu picioarele nespălate şi să se atingă cu mâna întinsă şi neevlavioasă de Cina tainică: "***De aceea sunt între voi mulţi neputincioşi şi bolnavi şi mor destui. Căci dacă ne-am judeca noi pe noi înşine, n-am fi judecaţi. Iar judecaţi fiind de Domnul, suntem certaţi, ca să nu fim osândiţi împreună cu lumea***" (I Cor. 11, 30-32).

Deci uneori s-a adus celor ce s-au îmbolnăvit şi au murit pătimire şi prin mânia dumnezeiască. Dar şi Domnul nostru Iisus Hristos, după ce a scăpat pe slăbănog de boala îndelungată, a arătat în chip minunat un înţeles sănătos, zicând: "***Iată, te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuieşti, ca să nu-ţi fie ceva mai rău*** " (În 5,14). ***I se spune acestea ca putându-i-se întâmpla să ajungă în şi mai mari rele prin păcat, dacă nu s-ar păzi, după ce a scăpat odată şi a fost izbăvit prin harul Lui.*** Deci să admitem că acestea s-au spus cu dreptate. **Dar pentru ce pătimesc ceva neplăcut din pruncie şi din primele timpuri după naştere şi aduc cu ei boală din pântecele maicii, nu e uşor de înţeles.**

Căci nu credem că sufletul există mai înainte de trup. ***Căci cum ar păcătui cel ce nu a fost încă chemat la naştere? Deci, neexistând un păcat şi nepreexistând nici o boală, ce motiv vom găsi bolii?*** Deci, cele ce sunt mult mai presus de noi sunt necunoscute înţelegerii noastre şi aş sfătui pe cei înţelepţi, şi înainte de toate m-aş îndemna pe mine însumi, să renunţăm la cercetarea acestora. Căci trebuie să cugetăm mai degrabă la cele ce ni s-au poruncit, şi să nu cercetăm cele mai adânci, nici să nu iscodim cele mai grele, nici să încercăm a descoperi în chip periculos cele ascunse în sfatul dumnezeiesc şi negrăit, ***ci să lăsăm cu evlavie să cunoască numai Dumnezeu cele cuvenite Lui şi mai presus de noi, admiţând şi crezând cu adevărat că, fiind El izvorul a toată dreptatea, nu face şi nu voieşte altceva din cele ce ne privesc pe noi şi toată creaţia, decât ceea ce socoteşte cuvenit şi nu Se abate de la raţiunile dreptăţii adevărate.***

Deci, deoarece se cuvine să cugetăm astfel, socotesc că nu în sens dogmatic a spus Domnul: "***ca să se arate lucrurile lui Dumnezeu prin el***", ci prin răspunsul Său la întrebare chemându-ne mai degrabă pe altă cale şi atrăgându-ne spre cele mai cuvenite din adâncimile ce nu ne sunt proprii. Căci şi acest mod Îi este obişnuit. Că acest fapt este adevărat, ascultă iarăşi cum, când sfinţii Ucenici doresc să ştie cele despre sfârşitul veacului şi încearcă să afle în mod precis cele despre a doua Lui venire, ridicându-se mult peste cele pe care le pot înţelege oamenii, atrăgându-i clar de la aceste întrebări, le spune: "***Nu este al vostru să cunoaşteţi anii şi vremurile pe care le-a pus Dumnezeu în puterea Sa. Dar veţi lua putere venind Sfântul Duh peste voi şi îmi veţi fi Mie martori în Ierusalim şi în toată Iudeea***"

(Fapte 1, 7-8). **Auzi cum nu ne lasă să căutăm cele ce nu trebuie, ci ne îndeamnă să căutăm ceea ce ne este necesar.** Astfel şi aici a spus clar ceea ce trebuia să aflăm, clar tace cu privire la rest, ştiind că numai Lui I se cuvine să ştie aceasta. Dar că nu cumva, tăcând cu totul, să-i provoace să întrebe iarăşi, ca să se apere de aceasta, zice în forma unui răspuns datorat: "***ci ca să se arate lucrurile lui Dumnezeu întru el***". ***Prin aceasta spune într-un cuvânt mai simplu: Nu s-a născut acest om orb pentru păcatele lui sau ale părinţilor, dar, deoarece i s-a întâmplat să pătimească aceasta, e cu putinţă ca şi în el să se slăvească Dumnezeu.*** Căci, odată ce printr-o lucrare de sus e eliberat de boala ce-l necăjeşte şi-l chinuieşte, cine nu va admira pe Doctor? Cine nu va vedea în el puterea Celui ce l-a vindecat? Acest înţeles socotesc că se află în spusa de faţă.

Dar cei înţelegători pot descoperi şi lucruri mai desăvârşite. Iar deoarece unii socotesc că au un motiv de sfadă în spusa că omul s-a născut orb ca să se slăvească Hristos în el, le vom spune iarăşi: Oare numai acela era orb din naştere în toată Iudeea în vremea venirii Mântuitorului nostru, şi nici un altul? Socotesc că vor recunoaşte, fără voie, că erau din aceştia o mulţime greu de numărat în toată ţara. Cum deci numai unuia singur sau unui alt mic număr Şi-a arătat Hristos bunătatea Lui? Socotesc că e de prisos să întindem cuvântul şi asupra acestui fapt. De aceea gândesc că, părăsind ca pe un lucru prostesc ceea ce s-a spus mai înainte, să spunem cu adevăr că, descoperindu-ne nouă din cele căutate atât cât trebuia să aflăm, mută pe Ucenici spre alt cuvânt, atrăgându-i cu măiestrie de la întrebarea dinainte.

"***Trebuie să fac, până este ziua, lucrurile Celui ce M-a trimis pe Mine; că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze***" (În 9, 4)

În acestea îi mustra clar, dar blând pe ucenici că interesându-se de altceva decât de ceea ce trebuia şi că, lăsând calea umblată şi stabilă, au îndrăznit să pornească pe una care nu li se cuvenea. Căci de ce întrebaţi, zice, de cele despre care e bine să se tacă? Pentru ce, părăsind ceea ce e potrivit timpului, vă grăbiţi să aflaţi cele mai presus de înţelegerea omului? Căci nu e timpul cercetării şi al căutării stăruitoare a acestora, ci al lucrării. Căci socotesc că trebuie ca, lăsând întrebările despre acestea, să ne silim să împlinim cele poruncite de Dumnezeu şi, deoarece ne-a făcut apostoli (trimişi), să împlinim lucrurile apostoliei. Dar unindu-Se Domnul cu cei trimişi şi aşezându-Se în numărul celor ce trebuie să lucreze, totuşi le spune acestea ca fiind supus împreună cu noi, sau ca unul dintre noi, voilor Celui ce a poruncit, nu dintr-o necesitate potrivită robului, ci păstrând ceva-obişnuit cuvântului şi chipului familiar nouă şi practicat de noi. Căci noi obişnuim, când voim să convingem pe ascultători, căci cuvântul nu lucrează singur, să le arătăm că

ne unim şi pe noi cu ei şi simţim cu ei, precum preainţeleptul Pavel, grăind corintenilor despre sine şi Apollo, zice: "***Ca să învăţaţi de la noi să nu treceţi peste ceea ce este scris***" (I Cor. 4, 6).

Deci zice: "***Trebuie să fac, până este ziuă, lucrurile Celui ce M-a trimis pe Mine; că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze***". Şi **ziua numeşte aici timpul vieţii în trup**, **iar noapte, timpul de după moarte.** Deoarece deci ziua s-a rânduit lucrărilor, iar noaptea, nelucrării şi somnului, de aceea timpul vieţii, când trebuie să se lucreze binele, zice că este zi, iar timpul în care se doarme, noapte, în care nu se poate lucra absolut nimic. Căci "***cel ce a murit s-a curăţit de păcat***", după spusa lui Pavel (Rom. 6, 7), deoarece, neputând face nimic, nu mai poate nici păcătui. Deci aici dumnezeiasca Scriptură cunoaşte şi alt înţeles al zilei, cel spiritual, şi pentru noapte, nu mai puţin altceva. ***Dar ziua e timpul potrivit în care fiecare gând primit ne descoperă vederea nerătăcită a celor căutate***. Iar îndreptarea spre cele ce nu se cuvin şi spre care nu trebuie să se încerce a se atrage în mod forţat ceea ce este folositor istoriceşte unei tâlcuiri duhovniceşti nu înseamnă nimic altceva decât a confunda fără pricepere ceea ce e util şi ceea ce e duhovniceşte folositor, tulburându-le pe toate.

"***Atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt***" (În 9, 5)

Oare, fiindcă socotim că Hristos nu va fi odată în lume, deoarece Se va înălţa după înviere la cer, nu credem că El va fi încă între cei din viaţa aceasta? Dar, fiind Dumnezeu adevărat, umple nu numai cerurile şi cele de dincolo de tărie, ci şi lumea noastră. Şi precum, convieţuind cu oamenii, n-a părăsit cerurile -aşa simţim, cugetând drept - în acelaşi fel, deşi a plecat din lume cu trupul, va fi prezent nu mai puţin celor din ea, şi firea dumnezeiască va fi în toate, neplecând din nici una dintre cele ce sunt (dintre creaturi), sau nepărăsind pe vreuna, ci umplând universul şi dăruindu-i ceea ce se cugetă ca fiind dincolo de el.

Deci trebuie să vedem ce înseamnă ceea ce spune Domnul în acestea. Respingând ca deşartă neîncrederea iudeilor în El şi arătându-i stăruind prosteşte în dogme pieritoare, sfătuieşte pe ucenicii Săi să lucreze mai degrabă cele ce plac Domnului Dumnezeu şi să înveţe să se abţină de la cele de prisos. Şi le insuflă teama de-a lăsa să treacă timpul faptelor fără a face nimic, dacă nu-şi dau toată silinţa de a bineplăcea lui Dumnezeu până ce sunt în această lume cu trupul, dându-Se ca pildă pe Sine însuşi. Căci iată, zice, că şi Eu lucrez ceea ce Mi se cuvine Mie. Şi, deoarece am venit luminând cele ce au nevoie de lumină, trebuie să dau lumina şi ochilor trupului care bolesc de lipsa neplăcută de lumină, atunci când unii dintre cei ce suferă de această boală se apropie de Mine. Să înţelegem deci în sens istoric

şi simplu cuvântul spus acum. Dar e neîndoielnic că Unul-Născut este lumina spirituală, Care poate să lumineze nu numai cele din lumea aceasta, ci şi toată cealaltă zidire mai presus de lumea aceasta. Armonizând înţelesul trupesc al celor spuse cu înţelesul mai înalt, socotesc că nu facem un lucru greşit.

"Acestea zicând, a scuipat jos şi a făcut tină din scuipat şi a uns cu tină ochii orbului. Şi i-a zis: Mergi de te spală în scăldătoarea Siloamului (care se tâlcuieşte: trimis). Deci s-a dus şi s-a spălat şi a venit văzând" (În 9, 6-7)

Luând vindecarea acestui orb ca şi chip al chemării neamurilor, vom descoperi, recapitulând pe scurt, înţelesul tainei.

- întâi, că vede pe orb trecând şi părăsind templul iudeilor.
- Apoi vom adăuga la aceasta cu folos şi aceea că, fără vreo cerere, sau vreo rugăminte, ci mai degrabă printr-o pornire benevolă şi spontană, Mântuitorul îşi arată voinţa de vindecare a omului, dând-o şi pe aceasta ca semn că, fără să se producă nici o rugăminte din partea neamurilor - căci toţi se aflau în rătăcire -, fiind Dumnezeu bun şi prin fire bun, a trecut de la Sine la mila faţă de ele.

Căci cum sau în ce mod ar fi cerut milă de la Dumnezeu marele număr al elinilor, sau mintea neamurilor înfundată în cunoştinţă rătăcită în aşa fel, că nu putea vedea pe Luminător? Deci, precum orbul vindecat n-a văzut pe Iisus, dar a fost făcut sănătos fără să fi nădăjduit, prin milă şi iubire de oameni, aşa s-a întâmplat şi cu neamurile, prin Hristos. Iar vindecarea se săvârşeşte sâmbătă, căci ziua aceasta poate împlini astfel rolul de chip al vremii din urmă a veacului acestuia, în care a strălucit Mântuitorul neamurilor. ***Căci sâmbătă este sfârşitul săptămânii, iar Unul-Născut a venit şi S-a arătat nouă tuturor în ultimul ceas şi în timpurile din urmă ale veacului. Dar, mirându-ne şi de modul vindecării, se cuvine să spunem:*** "***Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne! Toate intru înţelepciune le-ai făcut***" (Ps. 103,25).

Dar pentru ce, va zice poate cineva, deşi poate face toate cu uşurinţă prin cuvânt, face tină prin scuipat şi, ungând ochii celui orb, Se arată poruncind să se facă încă o lucrare: "***Mergi de te spală în scăldătoarea Siloamului***"? Socotesc că în cele spuse este un înţeles adânc. **Căci nimic nu face Domnul fără rost.** ***Unge cu tină, adăugând firii ochiului ceea ce-i lipseşte, sau vindecând ceea ce e slăbit, şi arătând prin aceasta că El a fost Cel ce ne-a creat la început, Creatorul şi Făcătorul tuturor.*** Fapta are însă şi un înţeles tainic. Şi vom spune ce gândim despre el. ***Nu se putea înlătura altfel din neamuri orbirea întipărită în ele şi nu li se putea da puterea să vadă lumina dumnezeiască şi sfântă, adică cunoştinţa Sfintei şi dumnezeieştii Treimi, decât făcându-se părtaşe de Sfântul Lui trup şi***

spălându-se de păcatul ce le-a întinat, lepădând stăpânirea diavolului prin Sfântul Botez. Iar deoarece Hristos a imprimat în orb starea de dinaintea Tainei, a împlinit puterea împărtăşirii de El prin ungerea cu scuipatul Lui. Iar faptul că, poruncind să meargă şi să se spele în Siloam, face din aceasta un chip al Botezului, e tălmăcit şi arătat de înţeleptul purtător-de-Dumnezeu Evanghelist prin explicarea necesară a numelui. Căci socotim că nimeni altul nu este trimis decât Fiul Unul-Născut, Care a venit şi a fost trimis la noi de sus, de la Tatăl, spre pierzarea păcatului şi a puterii diavolului.

Pe Acesta cunoscându-L, afundaţi în chip nevăzut în apele cristelniţei, cu credinţă, ne spălăm, precum s-a scris**, **nu de intinăciunea trupului** (I Pt. 3, 21), **ci de boala şi necurăţia ochilor înţelegerii, ca, ajunşi curaţi, să putem privi în chip curat frumuseţea dumnezeiască.** Deci, **precum credem că trupul lui Hristos este făcător de viaţă, deoarece este templul şi lăcaşul lui Dumnezeu Cuvântul cel viu, având în Sine toată lucrarea, aşa zicem că este şi pricinuitor de iluminare.** Căci este trupul Luminii celei după fire şi adevărate. Şi precum când a înviat pe fiul unul-născut al văduvei, ce era mort, nu S-a mulţumit numai să poruncească, zicând: "Tinere, ţie îţi zic: scoală-te***", deşi era obişnuit să facă toate prin cuvânt, aşa cum voia, ci a pus mâna pe cadavru, arătând că şi trupul Său are lucrarea de viaţă făcătoare, aşa şi aici unge cu scuipat, arătând că trupul Lui este şi el pricinuitor de lumină prin simpla atingere. Căci este, precum am spus, trupul Luminii celei adevărate. Şi pleacă orbul, spălându-se cât mai repede, şi îndeplineşte porunca fără întârziere, arătând în sine ascultarea neamurilor, despre care s-a scris: "***Ia aminte cu urechea Ta la pregătirea inimii lor***" (Ps. 10,17, după textul ebraic). Căci netrebnicii iudei sunt învârtoşaţi la inimă, dar cei dintre neamuri sunt dispuşi la ascultare şi prin ea se mărturisesc ca încercaţi. Şi orbul leapădă îndată orbirea, spălându-se, şi se întoarce văzând. Căci nu putea să placă altfel lui Hristos. ***Bună e deci credinţa, căci ne pregăteşte pentru harul dat de Dumnezeu, în timp ce îndoiala ne păgubeşte.*** "***Căci omul care se îndoieşte e nestatornic în toate căile lui***", precum s-a scris (Iac. 1, 8), şi nu va primi de la Domnul nimic.

"***Iar vecinii şi cei ce-l văzuseră mai înainte că era orb ziceau: Nu este acesta cel ce şedea şi cerşea? ... Alţii ziceau: Nu este el, ci seamănă cu el. Dar acela zicea: Eu sunt***" (În 9, 8-9)

Minunile mai presus de fire şi ceea ce întrece înţelegerea omului nu se primesc uşor, ci se primesc abia când se confirmă. Căci încercarea de-a pătrunde cele mai presus de minte şi raţiune nu e ceva uşor. De aceea socotesc că n-au crezut unii dintre cei ce îl cunoscuseră mai înainte pe orb stând la răscruci, clar se mirau

totuşi, deoarece îl vedeau în chip neaşteptat privind cu ochi luminoşi. Iar alţii erau sfâşiaţi de îndoială faţă de această întâmplare, încât, privind mai atent la mărimea acestui fapt, spuneau că nici nu e el omul acesta, ci unul foarte asemănător cu cel cunoscut. Şi nu e de mirare să fi păţit unii aceasta aşa de mult, încât să refuze adevărul, fiind împinşi prin mărimea acestui semn dumnezeiesc până la născocirea unor poveşti mincinoase. Alţii dintre cei mai pricepuţi şi-au eliberat înţelegerea şi, lăudând minunea cu respect şi cu frică, au declarat că acest om e chiar acela. Această ceartă o rezolvă, îndată cel vindecat, dând mărturia cea mai vrednică de crezare despre sine însuşi. Căci nu se ignoră cineva pe sine însuşi, chiar dacă ar boli mult de aiureală. Prin aceasta el face să fie văzut Făcătorul faptelor celor mari, deşi nu e crezut de unii că ar avea o putere ce depăşeşte toate.

"***Deci au zis lui: Cum ţi s-au deschis ochii?***" (În 9, 10)

Sunt cu greu de acord cu el, necrezând că el este acela pe care l-au cunoscut mai înainte. Şi, părăsind îndoiala cu privire la aceasta, îl întreabă cum a scăpat de orbire şi care a fost modul acestei fapte nesperate. Căci este totdeauna un obicei al celor ce se minunează de anumite fapte, să întrebe mai amănunţit şi să se intereseze de modul cum s-au săvârşit ele. Aceasta au făcut-o şi ei, nu ca să recunoască pe Dumnezeu, ci ca să afle - nu de bunăvoie -puterea Mântuitorului nostru, povestindu-le şi vestindu-le clar orbul fapta Lui. ***Acesta este un chip al faptului că cei ce se convertesc dintre neamuri se vor face învăţători ai celor din Israel, după ce vor scăpa de vechea orbire şi vor dobândi prin Duhul lumina de la Mântuitorul nostru Iisus Hristos.*** Că ceea ce s-a spus e adevărat, ne vor arăta faptele înseşi.

"***A răspuns acela: Omul care se numeşte Iisus a făcut tină şi a uns ochii mei; şi mi-a zis: Mergi la scăldătoarea Siloamului şi te spală. Deci, ducându-mă şi spălându-mă, am văzut***" (În 9, 11)

Se arată încă neştiind că Mântuitorul este Dumnezeu după fire. Căci n-ar fi vorbit despre El atât de modest. Se arată cugetând şi judecând despre El ca despre vreun sfânt. Precum se pare, era stăpânit de o părere ce circula prin tot Ierusalimul şi de un fel de a se vorbi despre El peste tot. De altfel, nu vedem pe cei cu trupul mutilat şi suferind de vreo nevoie preocupaţi de străduinţa de-a cunoaşte pe alţii, ei cheltuindu-şi toată grija lor cu boala de care nu puteau scăpa. Deci Îl numeşte, simplu, om, şi descrie modul vindecării sale. ***Convins de mărimea minunii, trebuia să atribuie Celui ce a făcut minunea slava firii celei mai presus de oameni, dar, crezând că sfinţii pot săvârşi astfel de fapte minunate prin***

Dumnezeu, e atras şi îndemnat să cugete că cel ce l-a vindecat este unul dintre sfinţi.

"***Şi au zis lui: Unde este Acela? Şi el a zis: Nu ştiu***" (În 9, 12)

Nu dintr-o cugetare iubitoare de Dumnezeu caută aceia pe Iisus, nici nu se grăbesc să ştie unde se află Acela, ca să ceară de la El ceva din cele ce pot contribui la folosul lor, ci, orbiţi în ochiul înţelegerii mai rău decât acela în ochiul trupului, se aprind de cea mai nedreaptă mânie şi se reped ca nişte fiare furioase, socotind că s-a călcat de către Mântuitorul nostru porunca Legii, care opreşte să se lucreze sâmbătă. Şi s-au înfuriat nu puţin pentru că a îndrăznit să atingă tina făcută cu degetul din pământ şi, pe lângă aceasta, a poruncit ca acela să se spele sâmbătă. De aceea nu se feresc să întrebe cu neruşinare şi ură: "***Unde este Acela?***". Nu puteau ieşi din micimea de suflet cauzată de iubirea de slăvire bogată, deşi ar fi trebuit, dacă ar fi fost buni şi dacă ar fi cunoscut puterea lui Dumnezeu, să se minuneze de El şi să-L încununeze cu laudele cuvenite. Dar se abat de la ceea ce era drept să cugete şi să facă, împinşi de răutatea nemăsurată a voinţei spre pizma necuvenită şi se gândesc în chip condamnabil că trebuie să apere Legea, socotită de ei nedreptăţită. De aceea, Îl caută pe Iisus ca pe cel ce a lucrat sâmbătă şi, prin vindecarea acestui om, a călcat porunca ce trebuia respectată. Apar astfel crezând într-un Dumnezeu Care se arată sâmbăta lipsit de blândeţe şi neîndurat şi mâniindu-Se foarte, chiar dacă văd izbăvit pe omul făcut după chipul şi asemănarea Lui, pentru care este şi sâmbăta. "***Fiul Omului este Domn şi al sâmbetei***", după spusa Mântuitorului (Lc. 6, 5).

"***L-au dus la farisei pe cel ce fusese oarecând orb. Şi era sâmbătă în ziua în care făcuse Iisus tina şi i-a deschis ochii***" (În 9, 13-14)

Aduc pe om la căpetenii nu ca să afle cele despre El şi să se minuneze. Căci nu era de aşteptat să simtă ceva din acestea cei ce mocneau de o pizmă neasemănată împotriva Mântuitorului nostru, ci ca, făcând vădită, precum socoteau, fărădelegea Lui, să-L declare vinovat de călcarea Legii pentru pregătirea tinei sâmbăta. Neminunându-se deloc pentru minunea săvârşită, privesc fapta aceasta ca pe un păcat, folosind ca dovadă pe orbul asupra căruia a îndrăznit să săvârşească minunea. Li se pare că fac un lucru ce întăreşte credinţa iudaică faţă de păgâni, socotind că susţin până la capăt porunca Legii. De fapt în Deuteronom, Dumnezeu cel prin fire şi adevărat învaţă că mintea iubitoare de Dumnezeu nu trebuie să se îndrepte în altă parte, nici să creadă că afară de El sunt alţi dumnezei, poruncind să rămână cu adevărat numai lângă El şi să condamne aspru pe cei ce îndrăznesc să cugete altfel decât aşa.

Căci zice: "***De te va chema pe tine fratele tău din tatăl tău sau din mama ta, sau fiul tău, sau fiica ta, sau femeia la de la sânul tău, sau prietenul tău deopotrivă cu sufletul, pe ascuns, zicând: Să mergem şi să ne închinăm unor dumnezei străini..., să nu te învoieşti cu ei şi să nu asculţi de ei şi să nu-i cruţe ochiul tău, nici să te înduri de ei, nici să-i acoperi pe ei, ci să-i ucizi***" (Deut. 13, 6-8). Iudeii, privind numai la păcatele altora şi critica unei fapte întinzând-o neînţelegător la toate, pe cei ce îi socoteau greşind faţă de vreo latură externă a Legii îi aduceau la căpetenii, cugetând că cinstesc şi prin aceasta pe Dătătorul Legii. Pentru această cauză îl căutau pe Iisus, zicând: "***Unde este Acela?***". Iar, neputându-L afla pe Acela, în locul Lui, l-au dus pe cel pentru care s-a săvârşit minunea, întărind prin glasul lui acuza că s-a călcat pentru el Legea de către Cel ce l-a vindecat sâmbăta. Că nu puţin s-au supărat pentru că s-a pregătit tina sâmbăta, ne-o arată clar fericitul Evanghelist. Căci, menţionând ca dovadă această faptă neînsemnată, adăugă: "***Şi era sâmbătă în ziua în care făcuse Iisus tina***" (În 9, 14).

"***Deci iarăşi îl întrebau şi fariseii cum a văzut***" (În 9, 15)

Îl iscodesc despre modul vindecării, aprinzând mai tare în ei focul pizmei. Îl întreabă mult, neignorând, cum mi se pare, minunea. Şi cum nu e cu totul absurd că, deşi cei ce l-au adus pe orb la ei au spus cauza aducerii, nu le-a ajuns aceasta pentru a acuza pe Hristos, ci îl silesc şi pe acela să mărturisească prin glasul propriu ceea ce s-a întâmplat, crezând că prin aceasta îşi vor întări motivul defăimării? Căci, ia seama că nu-l întreabă numai simplu dacă a fost vindecat, ci căuta să afle mai degrabă cum a văzut. Ei ţineau să audă că: "***A făcut tină şi mi-a uns ochii***". În aceasta socoteau prosteşte că stă călcarea Legii, căci, văzând că au fost dispreţuite legile de sus, aveau motiv să se indigneze şi cugetau că trebuie să învinuiască pe Cel ce le-a dispreţuit.

"***Iar el le-a spus: A pus tină pe ochii mei şi m-am spălat şi văd***" (În 9, 15)

Primesc cu lăcomie mărturisirea minunii ca pe o hrană a pizmei şi şi-o însuşesc ca pe o materie a furiei împotriva Lui. Invalidul de odinioară prezintă simplu întâmplarea, lăudându-L într-o mărturisire scurtă pe doctorul său şi, arătându-se uimit de ceea ce s-a întâmplat, socoteşte ca pe un lucru minunat faptul că, fiind uns de Acela cu tină ca şi cu un leac neobişnuit, a fost făcut să vadă. Dar socotesc că a dat o mare însemnătate şi un înţeles subţire spusei: "***A făcut tină şi a uns ochii mei***". Cineva l-ar putea vedea zicând prin aceasta: Ştiu că vorbesc la urechea unor pizmaşi, totuşi nu ascund adevărul. Răsplătesc cu mulţumiri pe Binefăcătorul meu, făcând ceva mai bun decât să aleg tăcerea necuvenită.

Voi cinsti prin mărturisirea mea pe Doctor, Care nu S-a folosit de un mod obişnuit de vindecare, n-a făcut acest lucru cu vreun cuţit, prin tăieturi (anatomice), n-a împlinit ceea ce-mi era de folos prin amestecări de leacuri, nu S-a folosit de o metodă cunoscută, ci a împlinit această faptă prin mijloacele aflate de o gândire neobişnuită: "***A făcut tină, a uns ochii mei, m-am spălat şi văd***". E de admirat pe drept cuvânt omul care adăugă în chip folositor la cuvintele despre aceasta, ca pe o coroană, cuvântul "văd". Numai că nu spune şi prin aceasta: Nu voi nega puterea Celui ce m-a vindecat, nu voi tăgădui harul. Căci am ceea ce doream odinioară. Am fost vindecat eu, care eram orb de la zămislire, cel bolnav încă din embrion şi din pântecele maicii mele, şi văd, adică nu văd numai ochiul deschis acoperind în adânc întunericul, ci văd în mod real. Am în văz cele ce le aveam înainte numai în urechi. îmi străluceşte lumina în jur, lumina soarelui.

Ochiul meu este înconjurat de frumuseţea unor vederi necunoscute înainte. De abia acum am cunoscut Ierusalimul şi văd în el strălucind templul dumnezeiesc; văd în mijlocul lui sfântul altar şi, dacă mă aflu în afară părţilor lui, privesc în jur toată Iudeea, şi într-o parte văd muntele, într-alta, câmpia cu ierburi. Iar când se apropie seara, frumuseţea minunilor de sus nu scapă ochiului meu, nici spaţiul luminat de stele, nici lumina aurită a lunii. Mă uimesc prin aceasta de măiestria Celui ce-a întins cerul, cunosc şi eu pe Făcătorul din frumuseţea făpturilor. Această lărgime de vederi şi bogăţie de cuvinte o cuprinde spusa lui, "văd", urmată după: "***a făcut tină şi a uns ochii mei***". Căci nu lipseşte din vedere frumuseţea, nici cuvântul nostru bisericesc. Le spune deci acestea, afirmând cu adevărat, pe cât îi era cu putinţă, puterea de nedefăimat a Celui ce l-a vindecat, cel ce a fost miluit de Hristos, întrebat de preoţi.

"***Deci ziceau unii dintre farisei: Acest om nu este de la Dumnezeu, fiindcă nu ţine sâmbăta***" (În 9, 16)

Nu este de la Dumnezeu, spun aiurind, Cel care are puterea să facă cele ale lui Dumnezeu! Căci, văzându-L încununat pe Fiul cu măsură egală a slavei cuvenite Tatălui, nu se ruşinează să arunce asupra Lui în chip nebunesc acuza necredinţei. Şi, respingând minunea, opun Făcătorului ei pizma lor şi-L acuză fără teamă de păcat pe Cel ce nu ştie de păcat. Ba cred în chip neînţelegător că a călcat Legea prin mişcarea îndrăzneaţă a unui singur deget sâmbăta, deşi ei luau boul de la iesle şi-1 duceau la apă, ba ridicau cu multă osteneală, cum s-a scris, şi oaia căzută în groapă (Mt 12, 11); deci strecoară ţânţarul, după cuvântul Mântuitorului (Mt. 23, 24). Acesta era la ei un obicei des. Foarte nebuneşte şi cu disperare nu recunoşteau minunea lui Hristos, nici nu voiau să cunoască din minunea Lui cine este El, ci îl dispreţuiau pentru călcarea sâmbetei şi-L scoteau cu totul din familiaritatea cu

Dumnezeu, socotindu-se pe ei că au toată virtutea prin simplul fapt că nu lucrează şi în ziua sâmbetei.

Deci ziceau că El nu este de la Dumnezeu, deşi trebuia să înţeleagă că este Stăpânul legilor Sale şi că este iubit şi plăcut lui Dumnezeu a face bine şi sâmbăta şi a nu lăsa pe cel ce are nevoie de milă lipsit de nădejde. Căci, când n-ar lăuda cineva pe lucrătorul celor bune, sau ce timp e mai tare ca virtutea? Dar aceia, deşi admirau pe acel vechi Iosua care a cucerit Ierihonul sâmbăta şi a poruncit părinţilor lor să facă cele obişnuite biruitorilor, nedând vreo însemnătate odihnei de sâmbăta (Iosua Navi 6, 1), pornesc împotriva lui Hristos şi, pe măsura răutăţii lor, nu-L scot numai din slava cuvenită lui Dumnezeu, ci Îl lipsesc şi de cinstirea cuvenită sfinţilor. Convinşi prin pizma lor să-şi închipuie că nu are în El nimic sfânt, pe Cel ce aduce dreptate lumii şi a venit la noi pentru aceasta de la Tatăl îl declară lipsit de evlavie.

"***Dar alţii ziceau: Cum poate un om păcătos să facă astfel de semne? Şi era dezbinare între ei***" (În 9, 16)

Gândeau aceste lucruri mici, grăind şi gândind ca despre un simplu om. Dar alţii, luând în seamă minunea dumnezeiască săvârşită în timpul odihnei de sâmbătă, se fac judecători mai drepţi. Căci, fără a socoti ca o greşeală şi ca un păcat ceea ce a făcut sâmbăta, cum nu-L înarmează împotriva celor poruncite referitor la ea? Şi ei spun aceasta printr-o judecată corectă, văzându-L pe Iisus având în Sine multă înţelegere. Pentru ei se impune ca o mărturisire sigură că Dumnezeu n-ar da putere să facă ceva bun celor ce dispreţuiesc Legea dumnezeiască şi socotesc ca nimic cele rânduite prin hotărârea de sus. Deci, că iudei, ei consideră că Dumnezeu I-a dat această putere lui Hristos, deşi a călcat Legea privitoare la sâmbătă. Socotesc că făcând un bine sâmbătă, nu a făcut un păcat şi nici nu ar trebui să spună cineva că odihna în această zi e mai importantă ca lucrarea binelui. Şi, de fapt, cum spune însuşi Mântuitorul, leviţilor li se îngăduie să împlinească cele sfinte sâmbăta şi ocuparea cu aceasta nu le este spre pagubă, ba, mai mult, nu le este fără păgubire oprirea de la ele. Căci i-ar putea învinui cineva că jertfesc viţeii sâmbăta, sau că săvârşesc şi celelalte feluri de jertfe? Ar fi mai degrabă învinuiţi dacă n-ar împlini cele ce trebuie şi sunt impuse de legile cultului. Dacă deci sâmbăta pot urca în chip neîmpiedicat cu jertfele la dumnezeiescul altar pentru mântuirea unora, cum nu s-ar împărtăşi în mod şi mai cuvenit unui om harul prin care se săvârşeşte chiar o minune? Deci unii dintre iudei, ajutaţi printr-o cugetare dreaptă să judece drept, au lepădat ceata de pe ochii înţelegerii proprie nepriceperii unui păgân, şi se minunează de slava Mântuitorului, deşi nu încă în mod cu totul cuvenit, fiindcă spun încă despre El lucruri mai mici decât cele ce trebuiau, deşi se despart de cei

ce Îl osândesc cu uşurinţă. Căci aceia, dând frâu pizmei neevlavioase, şi nu cugetării cuvenite, îşi atribuie puterea să-L învinuiască de fărădelege; iar aceştia, văzând drept firea lucrului, condamnă nebunia acelora.

Dar în mod cuvenit ei voiesc să spună şi altceva când zic: "***Cum poate un om păcătos să facă astfel de semne?***." Ei voiesc să lupte pentru a lăuda pe sfinţi. Căci dacă admitem, zic, că şi cei ce obişnuiesc să păcătuiască se pot împodobi cu cele mai presus de fire şi pot fi văzuţi ca făcători de minuni, ce piedică ar fi ca şi cei ce dispreţuiesc pe Prooroci şi nesocotesc pe fericitul Moise, nedându-le nici un respect, să fie recunoscuţi ca săvârşitori ai celor mai bune fapte? Şi cei ce fac aceasta, laudă şi slava părinţilor pentru Hristos, primind cele ale Lui ca pe un motiv al iubirii faţă de aceia.

"Deci zic iarăşi orbului: Ce spui tu despre El, că ţi-a deschis ochii?" (În 9, 17)

Fariseii socotesc că greşesc cei ce preferă să judece drept. Dar mie mi se pare că au uitat cu totul pe Cel ce spune "***Judecaţi judecata dreaptă***" (Deut. 1, 16). Căci, ţinuţi în lanţurile pizmei, nu suportă vreun cuvânt care cinsteşte pe Hristos, ci-l resping ca pe unul care, susţinând minunea, vrea să fie totuşi de acord cu cei ce le sunt contrari. Şi, rămânând la gândurile din capul lor, îşi întorc cuvintele cu îngâmfare spre omul care a fost vindecat şi întreabă iarăşi despre ceea ce au auzit de multe ori, numind din nou rău şi păcătos pe Cel ce a lucrat sâmbăta. Arătându-se astfel şi condamnând împreună cu El pe orb, arată că vor să-şi ascundă mulţumirile pentru scăparea de boală, temându-se de mânia lor şi aşa să-l acuze împreună cu el pe Cel ce l-a vindecat călcând legea sâmbetei. E neîndoielnic că acest gând al fariseilor e plin de viclenie. Căci ce ar fi putut slăbi puterea minunii ca glasul unui nemulţumitor? Sau cum nu ar fi fost Hristos lipsit de slavă dumnezeiască dacă orbul ar fi fost învins de frică, sau dacă ar fi negat harul, refuzând să sufere ceva de la cei ce obişnuiesc să aducă supărare? Şi pizma e puternică în a convinge pe cei în care se naşte, să lucreze cu fierbinţeală, chiar dacă sfârşeşte în a fi luată în râs. Însă mintea scăpată de aceste porniri învinge gândurile neînţelepte, salvându-şi netulburată frumuseţea ei, rămânând stăpânită de ceea ce se cuvine şi neieşind din graniţele adevărului. Netrebnici şi îngâmfaţi sunt fariseii, care socotesc pe cei ce s-au hotărât să cugete şi să spună cele drepte că greşesc, şi îl silesc să spună cele ce nu se cuvin despre Cel ce cheamă în mod minunat spre cele nădăjduite pe cel gata spre mulţumire, ajuns prin minune aproape de cunoaşterea luminoasă.

"***Iar el a spus că e prooroc***" (În 9, 17)

Primesc o săgeată ascuţită în inimă cei ce nu se conduc de raţiunea dreaptă, ci se silesc să vâneze numai ceea ce convine pizmei. "Căci nu câştigă vicleanul prazi", după cum s-a scris (Îs. 49, 25), fiindcă străduinţa lor se abate de la ceea ce se cuvine şi ceea ce aud pe neaşteptate nu le împlineşte nădejdea. Căci aud: "Că e prooroc". Cel vindecat, zicând acestea, socotea că face bine, cugetând în acord cu alţii. Căci cei ce priveau cu neînţelegere la ceea ce s-a petrecut socoteau că n-a putut face nimic din acestea un om păcătos. Deci cel asupra căruia s-a săvârşit minunea, simţind părerea acelora, zice că este prooroc. Căci, deoarece n-a aflat exact cine este Acela cu adevărat, urmează gândirii obişnuite a acelora. Fiindcă era obiceiul lor de-a numi prooroci pe cei ce săvârşeau minuni, ca unii ce sunt prin aceasta mărturisiţi de Dumnezeu că sunt buni. Deci, precum aceia, judecând drept, nu dispreţuiau, din respect faţă de sâmbătă, mărimea minunii dumnezeieşti şi de aceea spuneau că cel ce a făcut aceasta nu e vinovat de păcat, la fel şi acesta, părăsind dispreţuirea din pricina sâmbetei, Îl înalţă în slavă pe Cel ce i-a dăruit vederea, pe Care, punându-L şi în rândul sfinţilor, Îl numeşte proroc. De aceea socotesc că nu dădea prea mare importanţă poruncilor Legii. Căci altfel nu s-ar fi minunat atât de mult de El, nici nu L-ar fi socotit pe Doctorul lui în rândul proorocilor, odată ce Acela a călcat păruta oprelişte a sâmbetei. Folosit deci de minune şi întemeiat pe obiceiul mai înalt al iudeilor, acordă Făcătorului minunii dreptul de-a se fi ridicat peste păzirea Legii, făcându-şi nevinovată călcarea ei prin săvârşirea unui bine.

"***Dar n-au crezut iudeii despre el că era orb şi a văzut, până ce n-au chemat pe părinţii celui ce vedea. Şi i-au întrebat pe ei, zicând: Acesta este fiul vostru, despre care ziceaţi că s-a născut orb? Cum deci vede acum?***" (În 9, 18-19)

Pizma puternică împotriva Celui ce a vindecat nu-i lăsa să creadă în ceea ce mărturiseau toţi. Tiranizaţi de mânie, se interesează prea puţin de adevăr. De aceea l-au silit întâi pe orb să spună minciuni împotriva lui Hristos, iar acum, şi pe părinţii aceluia. Dar lucrul iese cu totul dimpotrivă. Socotesc că e cu totul de prisos că aduc spre întrebare pe părinţii fostului orb şi, dintr-o nemăsurată neînţelepciune, necinstesc însăşi Legea pe care ei vor să o respecte şi să o apere. Căci cei mai apropiaţi l-au adus şi ei pe cel mai înainte orb şi, prezentându-l celor ce-i întrebau, au declarat că s-a născut orb şi au mărturisit că acum vede. Şi pentru că ***Legea declară limpede că tot cuvântul e cunoscut că adevărat pe baza a doi sau trei martori*** (Deut. 19, 15), ei n-au adus numai mărturia a doi sau trei martori, ci au chemat şi pe alţii, rudenii ale celui vindecat. Dar sunt socotiţi făcând un lucru nelegiuit şi nepriceput. Căci Legea nu este pentru ei nimic, odată ce se grăbesc să-şi împlinească plăcerea lor.

Deci vom spune că, deoarece minunea îi umilea fără voie prin mărturisirea ei de către vecini şi prin glasul celui vindecat, fariseii au socotit că pot convinge pe cei întrebaţi de ei să nu respecte adevărul, ci să spună mai degrabă părerea lor. Căci iată ce zic, întrebând cu multă asprime: "***Acesta este fiul vostru, despre care ziceaţi că s-a născut orb?***". Numai că nu afirmă că le vor face toate relele şi-i sperie cu necazuri nemăsurate, cerându-le să spună de nevoie şi silă ceea ce voiau ei să audă. Iar aceasta era: Nu s-a născut orb. Căci unul era scopul necredinţei lor: să anuleze încrederea mulţimii în Hristos şi să desfiinţeze credinţa celor ce Îl afirmau fără să-L cunoască încă. Căci precum cei ce se străduiesc să nimicească o cetate foarte întărâtă, o înconjoară de jur împrejur, asediind-o în toate felurile şi caută când să-i surpe temeliile, când îndreaptă lovituri în turnurile ei din armele lor, aşa şi fariseii atotindrăzneţi asediază minunea cu minciunile lor şi nu lasă nefolosit nici un mod al necredinţei. Dar nu puteau anula ca nereal ceea ce era cunoscut tuturor şi nu puteau şterge din minţi ceea ce era în admiraţia multora.

"***Au răspuns părinţii lui şi au zis: Ştim că acesta este fiul nostru şi că s-a născut orb. Dar cum de vede acum, noi nu ştim. Intrebaţi-l pe el, căci este în vârstă. Va grăi el însuşi despre sine***" (În 9, 20-21)

Mărturisesc ca adevăr ceea ce nu era în nici un mod îndoielnic şi ceea ce nu se putea nega. Declară că ştiu că e născut din ei şi nu neagă faptul naşterii lui din ei şi spun limpede că s-a născut cu boala lui. Dar se reţin de la istorisirea minunii, lăsând să fie arătată aceasta de însăşi firea faptei întâmplate şi socotind că e mai potrivit să lase pe fiul însuşi să spună în ce mod s-a vindecat. Căci frica de pericol poate reţine pe cineva de la spusa a ceea ce se cuvine. De aceea, tremurând de teama cruzimii fariseilor, n-au respectat ceea ce bine s-a spus: "***Lupta până la moarte pentru adevăr***" (Eccl. 4, 28). Ei n-au făcut aceasta, căci săracul este fricos totdeauna. Neputând să se opună altora din pricina sărăciei, se retrage de multe ori în tăcerea nedorită şi în răbdarea silită. Căci, apăsat mereu de povara sărăciei, nu voieşte să fie împovărat şi de alte rele. Aceasta s-a întâmplat şi părinţilor orbului, deşi cuvântul lor nu voia să se abată de la adevăr. Căci, deşi ei cunoşteau mai bine pe cel născut din ei decât se cunoştea el însuşi, totuşi pe Doctor Îl cunoştea mai bine el decât părinţii, prin experienţa ce o avea din trăirea minunii. Deci mărturisesc clar ceea ce ştiu, ca unii ce sunt chemaţi să facă aceasta în mod cuvenit. Dar despre ceea ce putea spune mai adevărat acela, având despre aceea o cunoştinţă mai exactă, cer să fie întrebat acela însuşi. Şi nu mi se pare că adăugă fără gândul la Dumnezeu, la cuvintele lor: "***căci este în vârstă***".

Căci dezaprobă prin aceasta necredinţa fariseilor. Fiindcă cel ce a dobândit vederea are de la vreme şi de la vârstă puterea de-a cugeta, când vorbeşte despre minunea

aceasta şi despre modul în care s-a săvârşit cu el, şi nu va vorbi cu o minte copilărească, ci va grăi bine, dintr-o minte înaintată, şi va şti să laude cum se cuvine cele ce voieşte. Din aceasta se va putea vedea în mod necesar necredinţa neruşinată a fariseilor. Căci se va arăta că nu cred nici celor apropiaţi, nici orbului însuşi şi că el nu spune acestea nici dintr-o minte slabă, nici lunecând cu uşurinţă dintr-o înţelegere copilărească într-o grăire mincinoasă, ci având o vârstă care nu ignoră firea lucrurilor.

"***Acestea le-au spus părinţii lui, fiindcă se temeau de iudei. Căci iudeii plănuiseră că, dacă cineva va mărturisi că El este Hristosul, să fie dat afară din sinagogă***" (În 9, 22)

Bine şi potrivit le spune Domnul nostru Iisus Hristos fariseilor: "***Vai vouă, învăţătorilor Legii, că aţi luat cheia cunoştinţei şi voi nu intraţi şi pe cei ce vor să intre îi opriţi***" (Lc. 11, 46). Să spună iarăşi iubitorul de Dumnezeu dacă nu vede în cele afirmate frumuseţea adevărului. Fiindcă nu va minţi vreodată Hristos. Căci iată că, pe lângă faptul că nu se grăbesc să înveţe pe nimeni despre venirea Lui, îi sperie şi pe cei ce Îl pot cunoaşte din strălucirea faptelor Lui, cu o teamă greu de suportat, şi prin sălbăticia lor silnică îi împiedică să mărturisească pe Cel ce îşi arată puterea în minunile Lui. Căci nu se ruşinează netrebnicii să scoată pentru aceasta din sinagogă pe cel recunoscător şi care de aceea e şi dispus să creadă, folosindu-şi puterea pentru a înstăina într-un mod oarecare pe cel ce se lipeşte de Dumnezeu şi pentru a îndemna pe Domnul tuturor să-Şi îndrepte mânia împotriva duşmanilor lor. Dar minunatul Evanghelist îi apară şi zice că cei întrebaţi au fost biruiţi de frică şi de aceea n-au voit să spună că Hristos a vindecat pe cel născut din ei, că, dezvăluind mărimea urii iudeilor, să o facă cunoscută şi celor de după ei. Căci, ce poate fi mai neomenesc ca fapta care pricinuieşte pedepse celor recunoscători pentru binele ce li s-a făcut şi duce spre trebuinţa de-a fi osândiţi cei ce au cunoscut pe Cel vestit prin Lege şi Prooroci? Dar vom afla din Sfintele Scripturi că nu e necunoscută Sfinţilor Prooroci gândirea necredincioasă a iudeilor.

Căci se zice: "***Cel ce cerci inima şi rărunchii***" (Ps. 7, 9), ***străbătând până la despărţitura sufletului şi a duhului, dintre încheieturi şi măduvă, şi destoinic este să judece simţirile şi cugetările inimii*** (Evr. 4, 12), ***Căruia Îi sunt goale şi descoperite*** (Evr. 4, 13). Vai, fii răzvrătiţi! "***Acestea zice Domnul: Făcut-ai sfat, şi nu prin Mine, şi tocmeli, nu prin Duhul Meu, ca să adăugaţi păcate peste păcate***" (îs. 30,1). ***Căci cel ce zice că Domn este Iisus, zice numaidecât în Sfântul Duh***, după cuvântul lui Pavel (I Cor. 12, 3). Dar cugetând cineva cele opuse nu o face în Duhul Sfânt, ci va grăi mai degrabă în Belzebut. Deci nu prin Sfântul Duh sunt tocmelile iudeilor, căci au adăugat păcate peste păcate. Iar prin aceasta şi-au

atras înainte de toate pieirea capetelor lor. Dar au transmis-o şi altora prin împiedicarea acelora de a mărturisi pe Hristos. Căci fapta lor este plină de extremă necredinţă. Şi de ei zice Psalmistul că se află într-o stare de păcat şi lipsită de orice folos: "***Doamne, întru mânia Ta îi vei tulbura pe ei şi-i va mânca pe ei focul. Rodul lor îl vei pierde de pe pământ şi sămânţa lor dintre fii oamenilor, că s-au abătut spre rele, au cugetat sfaturi care nu vor putea să stea***" (Ps. 20, 10-12). Căci n-au putut să dea tărie sfatului lor cel opus lui Dumnezeu, deşi au încercat de multe ori şi prin zeci de mii de moduri să facă să dispară slava lui Hristos. Căci I-au întors spatele, adică au ieşit de la faţa şi din ochii Stăpânului tuturor. De aceea, cu dreptate veţi umbla în lumina focului vostru şi în flacăra de care aţi ars.

"***Deci au chemat a doua oară pe omul care fusese orb şi i-au zis lui: Dă slavă lui Dumnezeu. Noi ştim că Omul Acesta este păcătos***" (În 9, 24)

Neputând să împiedice pe om să vorbească bine despre Hristos, încearcă prin alt argument să obţină aceasta şi se grăbesc să-l atragă spre scopul lor printr-un mijloc blând. Neamintind deloc de Hristos, nici declarându-L Doctor, uneltesc prin multe cuvinte să-l convingă cu multă viclenie să atribuie lui Dumnezeu slavă pentru minunea săvârşită.

Prefăcându-se prin aceasta că sunt evlavioşi, îi cer să simtă şi să creadă împreună cu ei, deşi ei sunt stăpâniţi de cea mai mare necredinţă, şi declară păcătos pe Cel ce a venit spre nimicirea păcatului. Şi, neaducând nici o dovadă a bârfirii, ci însuşindu-şi şi cugetând ceva mare şi înalt despre ei, şi prin aceasta socotindu-se îndreptăţiţi să înveţe poporul, îi poruncesc să le acorde credinţa pentru importanţa persoanelor lor şi să-i asculte din obligaţie. Căci prin cuvântul "noi ştim", se arată stăpâniţi de o mândrie asemenea cu a celor ce nu-şi cunosc mintea şi nu cred că au mereu de învăţat. Dar şi aceasta ne face să ne mirăm de mintea prostită a iudeilor. Căci, poruncind să se atribuie lui Dumnezeu slava pentru minune, ca singurul lucrător prin putere proprie al acestor fel de fapte, totuşi Îl condamnă pe Dumnezeu, şi nu numai ei, ticăloşii, ci silesc şi pe alţii să cugete ca ei.

Fiindcă atribuind numai cunoştinţei lor faptul de-a şti sigur că Hristos e păcătos, nu îşi dau seama că au în capetele lor cugetările cele mai rele. Căci, obişnuiţi fiind să se laude cu învăţăturile câştigate din Lege şi împovăraţi din greu de Sfintele Scripturi, vor plăti cu pedeapsă mai mare pentru cele pe care le ştiau despre taina lui Hristos, prefigurată şi grăită în multe feluri în Lege şi Prooroci, dar prin multă nepăsare şi-au atras neştiinţa, deşi ştiau exact ceea ce trebuia să facă şi să vrea cu toată râvna. Fiindcă trebuia să îndrume mintea turmelor ca să cunoască tainele privitoare la Hristos şi să încerce să înveţe mai degrabă pe alţii ca să afle ceea ce

trebuia să afle. Dar cei largi în vorbe şi tari în mândrie, strigând cu multă îngâmfare: "Noi ştim", resping cuvintele Legii, socotind, ca alt norod, că cele ale lui Moise şi ale proorocilor nu sunt nimic.

Căci nu iau în seamă cele vestite prin glasul proorocilor despre vremea venirii Domnului nostru Iisus Hristos. "***Căci atunci, zice, se vor deschide ochii orbilor şi vor auzi urechile surzilor. Atunci va sări şchiopul ca cerbul şi va fi limpede limba gângavilor***" (Îs. 35, 5). Căci s-a tămăduit slăbănogul în cristelniţa Vitezdei, după ce a vieţuit treizeci şi opt de ani în neputinţa lui, ***precum s-a scris*** (În 5, 1 s. u.), la un singur cuvânt al Mântuitorului, părăsind patul şi sărind ca un cerb. Dar, în loc să se minuneze de Iisus pentru aceasta, se plângeau că a călcat sâmbăta şi, susţinând că a nesocotit Legea, respingeau prin speculaţii harul minunii. Fiind scos demonul, a vorbit mutul. Dar aceia s-au rostogolit într-o neînţelegere atât de mare, încât n-au dobândit nici cel mai mic folos din aceasta. A văzut orbul, s-a împlinit prevestirea proorocească, cuvântul cel prin Duhul a ajuns la capăt. Şi ce-au făcut? Iarăşi bolesc aceia văzând acestea, declarând păcătos pe Cel ce străluceşte dumnezeieşte şi arată prezent ceea ce se aştepta de vreme îndelungată să vină de sus.

"***Deci a răspuns acela: De este păcătos, nu ştiu. Una ştiu: că, fiind orb, acum văd***" (În 9, 25)

Un har îndoit a primit, precum se vede, orbul de odinioară, de la Hristos: i s-a deschis împreună cu ochii trupului şi mintea. Şi precum soarele nostru dă lumină ochilor trupeşti, lumina cea prin Duhul se sălăşluieşte ca o rază spirituală în cele dinlăuntrul şi ia loc în inimă. Căci auzi cum, din multă iubire faţă de Hristos, se opune răutăţii căpeteniilor şi numai că nu-i loveşte în mod cuvenit pe cei îmbătaţi şi lepădaţi. Şi, împletind cuvântul cu un respect corespunzător şi acordând treptei învăţătorilor cinstirea datorată, spune cu smerenie: "***De este păcătos, nu ştiu***". Dar pentru aceasta nu afirmăm că omul nu ştia că Hristos nu era păcătos, ci socotim că el răspunde acelora acestea: N-are decât să spună cineva aceasta. Dar, silit fără voie să aud cele ce nu trebuie, nu pot defăima pe Binefăcătorul meu şi nu sunt de acord cu cei ce voiesc să necinstească pe Cel căruia I se datorează toată cinstirea. Nu voi numi păcătos pe Făcătorul unei astfel de minuni, nu voi rosti o sentinţă rea faţă de Cel ce poate să săvârşească cele ale lui Dumnezeu. Minunea pe care-o văd în mine nu mă lasă să consimt la cuvintele voastre. Căci eram orb şi văd. Nu am crezut pentru că am auzit vorbind pe altul de faptele Lui; nu sunt cucerit de povestiri străine, nu mă minunez de fapte săvârşite cu alţii. Eu însumi, zice fostul orb, văzând, am devenit dovada puterii Aceluia, arătând în mine frumuseţea iubirii Lui de oameni. Acestea socotesc că se

cuvine să se înţeleagă din cuvintele celui ce a văzut. Căci, spunând: "De este păcătos, nu ştiu", a adăugat îndată: "***Una ştiu: că, fiind orb, acum văd***". Deci nu adăugă o simplă expunere, ci un argument foarte înţelept.

"***I-au zis deci lui iarăşi: Ce ţi-a făcut? Cum ţi-a deschis ochii?***" (În 9, 26)

Se interesează iarăşi şi întreabă despre modul minunii, nefăcând acest lucru cu inimă bună şi cu dorinţa bună de învăţătură, ci, deşi lăsau în afară de orice critică şi de orice cuvânt rău pe Hristos cel lăudat de toţi, reiau toate acestea socotind că omul nu va spune aceleaşi lucruri, ci se va clătina cumva în explicarea faptei şi va spune ceva contrar celor de dinainte, iar ei folosindu-se de vreo contrazicere în ceea ce spune acela, să-l descopere ca pe un născocitor şi mincinos. Căci stăruiau în multă neînţelegere şi cugetau la ceea ce s-a săvârşit cu gândul ca măcar în simplele cuvinte ale omului vor afla vreo contrazicere. Fiindcă cei ce nu renunţă să urască pe nedrept voiesc să ameţească pe ceilalţi când se interesează de ceva ce li s-a întâmplat şi socotesc că nu li s-a întâmplat aceasta cu adevărat. Ei voiesc să audă nu o dată, ci de multe ori aceleaşi lucruri de la cei ce le istorisesc, ca să-şi întărâte iarăşi mânia, devenită mai puţin vie, împotriva acelora. Căci conştiinţa ne umileşte mereu privind cele din noi şi nu încetează să ne acuze de nedreptate, chiar dacă o anumită împătimire ne face dulce tendinţa de-a nedreptăţi. Deci îl instigă pe cel vindecat să repete iarăşi fără să vrea şi să revină prin aceleaşi cuvinte, îndemnându-se unii pe alţii să observe de nu cumva s-a făcut ceva contrar Legii prin minunea dumnezeiască săvârşită sâmbăta. Căci conştiinţa potoleşte pornirea sălbatică din ei, opunându-i o mustrare, asemenea unui frâu.

"***Le-a răspuns: V-am spus adineauri şi n-aţi auzii? De ce voiţi să auziţi iarăşi?***" (În 9, 27)

E un lucru de prisos, zice, să vorbesc iarăşi urechilor neascultătoare. Degeaba mă întrebaţi de multe ori despre acestea, voi, care nu vă folosiţi cu nimic. Căci, deşi aţi aflat şi v-aţi putut convinge, îmi porunciţi să repet din nou aceleaşi cuvinte fără nici un folos, precum îmi arată experienţa. Prin acestea cel vindecat îi mustră pe farisei că nu înţeleg nimic, deoarece îşi întorc, precum s-a scris, ***urechea de la adevăr*** (II Tim. 4, 4) şi, înfuriaţi fără motiv pentru călcarea Legii, poruncesc celui ce voieşte să laude pe Făcătorul minuni: să primească rolul de acuzator, în loc să-l lase să fie un admirator al lui Iisus. Acesta era cu adevărat scopul lor. Căci le era cu totul indiferent şi fără nici o importanţă călcarea Legii. De aceea, părăsind judecata dreaptă, se gândeau numai la ceea ce le plăcea lor, deşi declarau că se gândesc la Dumnezeu, Care zice: "***Buzele preotului vor grăi şi vor păzi judecata; şi vor cere Legea din gura lui***" (Mal. 2, 7).

"***Nu cumva voiţi să vă faceţi şi voi ucenici ai Lui?***" (În 9, 27)
A mărturisit clar, fără nici o reţinere, că el s-a făcut ucenic, chiar dacă nu prin cuvânt, căci prin minune a crezut, prin faptul că a căpătat vederea în chip minunat dorind să fie unul dintre cei ce primesc învăţătura. Căci, zicând către aceia: "***Nu cumva voiţi să vă faceţi şi voi ucenici ai Lui?***"- deşi îşi ascunde mai întâi intenţia de a se face şi apoi faptul de a deveni ucenic -, se gândeşte într-un fel oarecare, înainte de credinţa deplină, la cuvântul: "***în dar aţi luat, în dar să daţi***", deci arată că e pregătit cu mult belşug să-i îndemne şi pe aceia în mod neobosit să se gândească la ceea ce le este de folos. Deci s-a gândit foarte bine la spusa din cartea Pildelor: "***Vorbeşte la urechile celor ce aud***" (Pilde 25, 9).

Prin acestea pare să le dea de înţeles ceva ascuns. Şi ceea ce este aceasta, voi spune pe scurt. Erau unii dintre căpetenii care recunoşteau că este cu adevărat Hristos Cel ce a făcut minunea, dar, ţinând ascunsă în ei această cunoştinţă despre El, ea rămânea necunoscută de cei mulţi. Aceasta ne-o va mărturisi şi însuşi înţeleptul Evanghelist, zicând: ***conducătorii cunoşteau că El este Hristosul, dar n-o mărturiseau din pricina fariseilor.*** Dovadă despre aceasta o dă şi Nicodim, zicând direct către Domnul nostru Iisus Hristos: "***Rabbi, ştiu că ai venit de la Dumnezeu şi că nimeni nu poate face minunile pe care Tu le faci, dacă nu este Dumnezeu cu el***" (În 3, 2). Ştiau deci aceasta unii dintre conducători şi cuvântul despre aceasta circula prin tot Ierusalimul şi mulţimea iudeilor bănuia că fariseii ştiau, dar că nu voiesc să mărturisească din pricina răutăţii şi a pizmei. Iar că şi acest lucru era adevărat, o vom arăta din Scripturile evanghelice.

Căci însuşi fericitul Ioan, care se afla în templu când învăţa Iisus şi spunea cele ce păreau, după judecata ascultătorilor, că nesocotesc Legea, zice despre căpeteniile iudeilor că nu făceau nici o mişcare, ba nici nu îndrăzneau să spună vreun cuvânt, când El nu înceta să spună cele ce se abăteau de la Legea Veche. Totuşi, erau priviţi cu bănuială de către mulţime, aşa cum ni se spune şi aici. Şi, de fapt, precum s-a scris, unii dintre ierusalimiteni ziceau: "***Nu este Acesta Cel pe Care caută să-L ucidă? Iată că acum vorbeşte pe faţă şi nimic nu-i zic. Nu cumva Acesta este Hristos?***" (În 7, 26). Numai că nu spune Evanghelistul că învăţătorii ştiau că El este cu adevărat Hristos. Căci, deşi se gândeau cu multă îndrăzneală să-L ucidă şi vorbeau despre aceasta, uneori se fereau de cuvintele directe. O astfel de bănuială fiind deci răspândită în tot Ierusalimul, ştia de ea şi fostul orb, şi avea în urechi cuvântul despre aceasta. Pe drept cuvânt deci, dându-i în oarecare fel pe faţă, zice: "Oare îmi porunciţi în zadar să repet aceleaşi cuvinte şi să laud în oarecare fel minunea, sau cereţi cu plăcere istorisirea ei, însetând să vă faceţi ucenicii Lui, dar vă temeţi să vă umiliţi unul pe altul şi preferaţi ruşinea nerecunoştinţei, cunoştinţei cele atât de minunate?".

"***Şi l-au ocărât pe el şi i-au zis: Tu eşti ucenicul Aceluia, noi suntem ucenicii lui Moise***" (În 9, 28)

Evanghelistul surâde oarecum spunând aceasta. Căci vede pe cei chemaţi la preoţie căzuţi în atâta prostie, încât socotesc un lucru atât de venerabil, cum e îndrumarea de către Hristos, ca obiect de ocară, deşi unii dintre sfinţi o caută cu iubirea cea mai mare. Căci unii spun: "***Cât de dulci sunt cuvintele Tale limbii mele, mai mult decât mierea în gura mea***" (Ps. 118,103). Altul iarăşi spune Domnului nostru Iisus Hristos despre cei ce nu cred în El: "***Pierde-i pe ei, şi va fi cuvântul Tău mie spre veselie şi bucurie inimii mele***" (Ier. 15, 16). Deci, neschimbând nimic din aceste sfinte cuvinte, socotesc vinovat pe cel învăţat de Hristos, Care declară dogmele adevărate contrare lor. Îl fac învăţător al orbului pe Hristos, iar al lor, pe Moise. Şi de fapt neamurile au fost luminate de Hristos prin învăţătura evanghelică, iar Israel a murit în tipurile date prin Moise şi s-a scufundat în umbra literei. De aceea Pavel zice despre ei: "***Căci până azi, când se citeşte Moise, stă un acoperământ pe inima lor***" (II Cor. 3, 15). Şi nu e nici o îndoială că am înfăţişat istoria privitoare la orb ca pe un chip pentru neamuri. Căci cele spuse despre el în chip, s-au strămutat în adevărul cu privire la ele.

Dar e de notat şi aceea că osânda aruncată asupra orbului din cauza lui Hristos este un lucru plăcut şi plin de toată slava. Căci cei ce nu se feresc să-i prigonească pe iubitorii lui Hristos prin cele ce socotesc că îi întristează, îi înveselesc fără să ştie, declarându-i mai degrabă luminaţi prin cele care socotesc că i-ar înjosi. Căci nenorociţii de farisei îşi coboară capetele lor, şi nu pe Hristos, când spun despre orb că e ucenic "al Aceluia". Fiindcă îşi sporesc îngâmfarea, când zic: "***Iar noi suntem ai lui Moise***".

"***Noi ştim că lui Moise i-a grăit Dumnezeu. Iar pe Acesta nu-L ştim de unde este***" (În 9, 29)

Mândrindu-se iarăşi, având ca armă nebunia lor obişnuită şi foarte iubită, şi bazându-se pe o neruşinare neînfrântă, declară: "Noi ştim". Iar adăugând: "că lui Moise i-a grăit Dumnezeu", prin aceasta socotesc că cinstesc pe Moise, dar de fapt îl defaimează, nedând nici un preţ învăţăturilor aceluia. Căci condamnă cu neînţelegere pe Cel pe Care încă nu-L cunosc, mai bine-zis Il necinstesc după ce L-au cunoscut, deşi Legea declară că nu e îngăduit vreunora să facă şi să spună ceea ce nu e drept şi nu se cuvine.

De fapt ei zic iarăşi aceasta: E lucru recunoscut că Dumnezeu a grăit către Moise. Nici o raţiune nu îndeamnă la îndoială că prin el s-au dat unele legi şi că el a

stabilit normele pentru fiecare lucru din cele ce trebuie împlinite. De aceea, nesocoteşte Sfintele Scripturi cel ce cugetă contrar aceluia şi calcă porunca privitoare la sâmbătă. S-a făcut o vindecare sâmbăta. Pe Cel ce a făcut aceasta nu e drept a nu-L cunoaşte ca vrednic de osândă. Deci cu dreptate spunem că n-a păzit legea dumnezeiască. Astfel, când spun despre Hristos: "Nu-L ştim de unde este", nu spun aceasta ca neştiind cine sau de unde este. Căci în alt loc au mărturisit clar cele privitoare la El: "***Nu este Acesta fiul teslarului, al cărui tată şi a cărui mamă îi cunoaştem? Cum deci zice că: M-am pogorât din cer?***" (Mt. 13, 55).

Deci nu luăm în înţeles de necunoaştere cuvântul: "Nu-L ştim de unde este", ci vom privi aceasta ca rod al îngâmfării lor. Ei spun acest cuvânt dispreţuindu-L şi socotindu-L ca pe nimic. Ba se arată voind şi aceasta: să ne convingă că, cugetând ceea ce se cuvine, să trecem la o pătrundere mai subţire. Zicând: "Ştim că Dumnezeu a grăit lui Moise", afirmă: Deci vom crede fără şovăială celor spuse prin el şi vom păzi cele poruncite de Dumnezeu, dar pe Acesta nu-L ştim. Căci n-a grăit prin El Dumnezeu, nici n-am cunoscut aşa ceva prin El. Dar fariseii, deşi erau obişnuiţi cu o înţelepciune aparentă şi se lăudau mult cu cunoştinţa cuvintelor dumnezeieşti, nu se gândeau şi la aceea că Dumnezeu -Tatăl, prevestind prin preaînţeleptul Moise că va veni la vremea Sa Iisus, zice: "***Proroc că pe tine voi scula dintre fraţii lor şi voi da cuvântul Meu în gura Lui şi va grăi lor cum voi porunci Lui. Şi pe omul care nu va asculta cele ce va grăi Prorocul acela în numele Meu, Mă voi răzbuna pentru El***" (Deut. 18, 14-15).

Deci cu dreptate ar putea spune cineva iudeilor: Voi, care spuneţi doar că nu ştiţi decât să ascultaţi, dacă vă lăsaţi convinşi de cuvintele lui Moise, fiindcă lui i-a grăit Dumnezeu, de ce nu faceţi aceasta şi cu Hristos, pe Care II auziţi zicând: "***Cuvintele pe care Eu le grăiesc nu sunt ale Mele, ci ale Tatălui Care M-a trimis***" (În 14, 21). Şi iarăşi: "***De la Mine nu grăiesc, ci Tatăl, Care M-a trimis, El Mi-a dat poruncă ce să spun şi ce să grăiesc***" (În 14, 10). Deci cuvintele fariseilor sunt minciună şi născociri ale unor cugetări deşarte. Dacă din pricina aceasta spun că trebuie să urmeze lui Moise, fiindcă i-a grăit Dumnezeu, de ce nu cugetă acestea şi despre Hristos, Care a spus clar cele pe care le-am amintit adineauri? Cinstind pe de o parte Legea şi făcându-se că o socotesc vrednică de respect pentru plăcerea lui Dumnezeu, pe de altă parte o dispreţuiesc, nevrând să primească ceea ce este mai potrivit timpului. Aceasta o făceau cu Hristos pentru iconomia Lui în trup, deşi era prevestit ca Prooroc.

"***A răspuns omul şi a zis lor: Aceasta este minunea, că voi nu ştiţi de unde este, şi El mi-a deschis mie ochii***" (În 9, 30)

Sunt uimit, zice, când spuneţi că nu cunoaşteţi pe Cel dovedit plin de atâta sfinţenie şi putere dumnezeiască prin cele ce le-a lucrat! Şi faceţi aceasta socotindu-vă că staţi nedespărţiţi lângă Dumnezeu şi că vă bucuraţi de Sfintele Scripturi şi că aţi fost însărcinaţi cu conducerea şi cu grija de-a fi buni. Căci cui i s-ar cuveni să cunoască bine pe făcătorii de minuni prin Dumnezeu, dacă nu celor rânduiţi ca preoţi şi cărora li s-au dat în grijă tainele vrednice de respectat? Deci, zicând că se miră de ei, care se afirmă necunoscători ai Celui ce a săvârşit cu el o minune dumnezeiască, atât de vrednică de respect şi de extraordinară, îi ceartă indirect că sunt atât de departe de sfinţenie şi de simţirea evlaviei, încât mărturisesc că nici nu cunosc deloc pe Sfântul adevărat, adică pe Hristos.

Căci, dacă ţinem seama de raţiunea care ne e proprie, trebuie să recunoaştem că adevărata şi spusa că toată vietatea iubeşte ceea ce-i este asemenea. Dar atunci, cum, dacă sunt sfinţi şi buni, refuza să se alipească de Cel sfânt şi bun? Deci spusa de mai sus cuprinde o mustrare evidentă a purtării fariseilor. Căci socotesc că înţelegerea celor râvnitori doreşte să se adauge la cele ce se văd, că prin ea să se vădească mai clar ceea ce este ascuns în ele. Şi ce era ascuns aici? în toată Iudeea era răspândit zvonul despre Mântuitorul nostru Iisus Hristos, dar ca despre un prooroc. Căci aşa II prevestise Legea că va veni, zicând: "***Prooroc va scula vouă Dumnezeu din fraţii voştri***" (Deut 18, 18). Dar aveau nădejdea că, arătându-Se la vremea Sa, le va grăi lor cele mai presus de Lege, şi, împlinind voinţa Dătătorului Legii, îi va învăţa cele ce se cuvin şi mai mult. Şi să nu te miri dacă există la iudei aceasta nădejde şi astfel de vorbire, odată ce şi la cei de alt neam era răspândită o astfel de nădejde. Femeia samarineancă zice: "***Ştiu că vine Mesia, Care se numeşte Hristos.Când va veni Acela, ne va vesti nouă toate***" (În 4, 25). Deci ştiau iudeii foarte clar că va veni Hristos, căci El este Mesia, şi El va descoperi voia mai înaltă a lui Dumnezeu, ba, pe lângă aceasta, va deschide şi ochii orbilor. Căci a fost mărturisit astfel de către Isaia, care a spus clar: "***Că atunci se vor deschide ochii orbilor***" (Îs. 35, 5). Dar circula în Ierusalim şi alt cuvânt. Deoarece proorocul Isaia a spus că Fiul negrăit al lui Dumnezeu-Tatăl este necunoscut, zicând: "***Iar neamul Lui cine-1 va spune?***" (Îs. 58, 8), iudeii, sucind înţelesul acestei spuse în sensul gândit de ei, declarau că Hristos nu se va cunoaşte deloc, neştiind nimeni de unde este, deşi dumnezeiasca Scriptură ne va arăta deplin naşterea Lui după trup, spunând de aceea: "***Iată Fecioara în pântece va avea şi va naşte Fiu***" (Îs. 7, 14). Dar, pentru că iarăşi mintea iudeilor era anevoie de călăuzit spre înţelegerea celor necesare şi socoteau că Hristos nu se va cunoaşte, nu e greu de-a vedea din cele arătate de fericitul Evanghelist Ioan ce ziceau ierusalimitenii despre El: "***Deci ziceau unii dintre ierusalimileni: Nu este oare Acesta pe care-L căutau să-L ucidă? Şi iată că vorbeşte pe faţă şi ei nu-I zic nimic. Nu cumva au cunoscut***

căpeteniile cu adevărat că Acesta este Hristos? Dar pe Acesta îl ştim de unde este. Însă Hristosul, când va veni, nimeni nu ştie de unde este" (În 7, 25-27).

În timp ce iudeii cugetau în chip neînţelegător unele ca acestea despre Hristos, orbul de mai înainte a primit îndată de la minune înţelegerea Lui şi numai că nu răpeşte spre întărirea cugetării sale cuvântul fariseilor. "***Căci acesta, zice, e lucru de mirare, că nu ştiţi de unde este, şi El mi-a deschis ochii***". Văd două minuni, zice, şi foarte clare, care-mi confirmă că El este Hristos. Căci nici nu ştiţi de unde este, dar El deschide ochii mei. Deci El este în mod clar Cel prevestit prin Lege şi mărturisit prin glasul proorocilor.

"***Ştim că pe păcătos nu-l ascultă Dumnezeu. Dar de este cineva cinstitor de Dumnezeu şi face voia Lui, pe acesta îl ascultă***"(În 9, 31)

Ştiind într-un fel oarecare de mai înainte de prezicerile proorocilor şi văzându-le împlinite, constatând şi că ei nu ştiu de unde este Hristos, şi că prin El s-au deschis ochii orbilor, din toate îşi adună sieşi ajutoarele pentru credinţă. Dar la acestea mai adaugă şi un alt temei. Deci din aceste multe temeiuri ce se impun spre mărturisire, căutarea lui folositoare şi cuvenită îl determină să ajungă la o concluzie de Dumnezeu iubitoare. Cugetând cele bune, el afirmă că Dumnezeu cel iubitor de dreptate şi de virtute nu ascultă niciodată pe iubitorii de păcat. Şi consideră această concluzie ca pe una care trebuie admisă în mod neîndoielnic şi care nu poate fi în nici un fel contrazisă. În baza ei, cei obişnuiţi să cinstească pe Dumnezeu vor asculta pe Domnul tuturor. Scopul acestei concluzii se referă la Hristos, dar poate avea şi un caracter mai larg, având o semnificaţie generală. Căci, precum am arătat înainte, fostul orb are o înţelegere mai modestă despre Hristos, întrucât n-a aflat mai exact că este Dumnezeu după fire şi de aceea cugetă şi vorbeşte despre El ca despre un prooroc, despre care se poate vorbi cu evlavie. Dar ceea ce spune se potriveşte lui Hristos, căci El este Dumnezeu după fire şi, ca atare, cere slujirea de la cei evlavioşi ca jertfă duhovnicească.

"***Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naştere***" (În 9, 32)

Foarte indignat, precum se vede, îndurerat de defăimarea lui Hristos şi întristat la culme, deoarece, osândindu-l, i-au zis: "***Tu eşti ucenicul Aceluia, iar noi suntem ucenicii lui Moise***", fostul orb se grăbeşte să-L apere pe învăţătorul său şi opune celor făcute de Moise faptele strălucitoare ale Mântuitorului nostru, arătând că, pe cât este de mare în fapte minunate, pe atât este mai înalt în cele bune. Căci oare nu e necesar ca Cel ce săvârşeşte lucruri mai mari să fie mai înalt şi în slavă? Da, fără îndoială. Şi arată aceasta îndată, amintind vechea proorocie care a prevestit despre

prezenţa lui Hristos, zicând: "***Atunci se vor deschide ochii orbilor***". Şi nimeni n-a săvârşit înainte o astfel de minune. Acest lucru s-a împlinit numai prin El, pe Care voi nu-L cunoaşteţi, deoarece nu vă sfiiţi să-L numiţi păcătos. Deşi s-a arătat o mare ceată de Sfinţi Prooroci, şi Sfintele Scripturi ne înfăţişează cete nenumărate de drepţi, dar "***din veac nu s-a auzit ca cineva să fi deschis ochii unui orb din naştere***". Deci nu este Acesta Hristosul Care S-a arătat în fruntea vestirilor proorocilor, Care a dus la împlinire cele anunţate odinioară? Căci dacă nimeni afară de El n-a deschis ochii orbilor, ce se va opune credinţei în El? Ce va opri mărturisirea Lui? Sau cum, lipsind orice îndoială, nu ne va arăta calea cea mai sigură spre cunoaşterea tainei Lui?

Deci tămăduitul se face şi prin acestea apărătorul Mântuitorului Hristos. Şi observă cu câtă măiestrie îşi ţese cuvântul apărării! Căci era fapta foarte curajoasă să spună că Hristos este mai mare şi mai strălucitor decât Moise şi prorocii. Dar nu era greu nici să înţeleagă că fariseii, supăraţi de aceasta, voiau să lupte, pe de-o parte pentru apărarea sfinţilor, care ar fi fost dispreţuiţi, pe de altă încercau să pedepsească pe acest om, ca nu cumva, fiind văzut de toţi, să fie o dovadă a slavei lui Hristos şi un chip al puterii Lui dumnezeieşti. De aceea, ferindu-se de mânia lor şi ocolind planul lor de ucidere, întoarce cuvântul său spre indicarea a ceva general, folosind expresia "din veac", nespunând precis cu cine s-a săvârşit fapta împlinită de Hristos pentru el. Iar prin aceasta n-a indicat nimic altceva decât că Hristos este mai mare şi mai slăvit decât toţi, căci a arătat prin fapte o astfel de putere, cum n-a avut nici unul dintre sfinţi vreodată. Încununează deci pe Doctorul său prin superioritatea Lui faţă de toţi, folosind ca dovadă ceea ce nu s-a făcut şi nu s-a împlinit de către alţii. Iar aceasta a fost înlăturarea orbirii sale.

"***Dacă n-ar fi Acesta, de la Dumnezeu, n-ar putea face nimic***" (În 9, 33)

Cel ce vede acum şi a fost eliberat în mod minunat de vechea orbire pătrunde adevărul mai mult decât cei învăţaţi prin Lege. Căci, iată, s-a folosit de foarte multe şi înţelepte cuvinte ca să dovedească falsă şi reaua gândire a fariseilor. Fiindcă au spus, lipsiţi de minte, despre Hristos: "Nu ştim de unde este", îi mustră iarăşi cu hotărâre, ca pe unii ce cugetă în chip păcătos când spun că nu cunosc deloc pe un astfel de Făcător de minuni, odată ce le e tuturor evident că nu poate să facă ceva din cele ce se săvârşesc prin lucrarea dumnezeiască Cel ce nu este de la Dumnezeu. Fiindcă Dumnezeu face asemenea lucruri numai prin sfinţi. Altuia, sau celui ce n-a ajuns la credinţa în El, nu îi dă vreodată puterea să se îmbrace în astfel de slavă. Să spună deci fariseul lipsit de minte, care este deosebirea în faţa lui Dumnezeu între sfânt şi întinat, între drept şi păcătos, între cel lipsit de evlavie şi iubitorul de Dumnezeu. De va spune că fiecare străluceşte neschimbat prin fapte

egale, nefiind nici o deosebire între ei, toate se confundă şi vom spune cu dreptate ceea ce s-a scris: "***Oare ajunge să-I slujim Lui? Sau ce folos avem să ne întâlnim cu El?***" (Iov 21, 15). Căci dacă, precum a zis careva dintre poeţii elini: "***Rămâne la fel şi cel ce luptă pentru cele rele***" (Homer, Iliada, K, 318) şi se află în aceeaşi cinste cel rău şi cel bun, cum nu e lucru deşert să se suporte osteneli neplăcute pentru virtute? Dar nu vom cugeta că aşa stau lucrurile în realitate. Căci zice Dumnezeu: "***Pe cei ce Mă slăvesc pe Mine îi voi slăvi, şi cei ce Mă defaimă vor fi defăimaţi***" (I Rg. 2, 30).

Deci, voi zice către fariseii aparent înţelepţi: dacă Dumnezeu lucrează acestea, fără deosebire, şi prin păcătoşi, pentru ce n-a lucrat aceleaşi prin marele Moise, şi prin magii din Egipt? Pentru ce, nesăvârşind minuni egale cu ale lui, n-au ajuns la aceeaşi slavă cu el? Vei zice că ***toiagul lui Moise, căzând pe pământ, s-a făcut şarpe, însă s-au făcut nu mai puţin şarpe şi toiegele magilor*** (Ies. 7, 10 - 12). Însă se va auzi de la noi că ale acelora nu s-au făcut şerpi, ci au fost o amăgire şi o nălucire, care a înşelat vederea omenească, şi un meşteşug vrăjitoresc care arăta toiagul ca şarpe. Dar al lui Aaron s-a prefăcut cu adevărat în şarpe şi s-a preschimbat în firea animalului.

Iar din deosebirea înfăţişată în Sfintele Scripturi se poate vedea adevărul celor spuse. Căci toiagul lui Aaron a înghiţit toiegele acelora. Fiindcă acestea erau numai forme ale şerpilor, pe când al lui Aaron, fiind cu adevărat ceea ce se vedea, şi-a arătat mânia. Căci era viu, şi nu mai era toiag. Dar şi-a arătat şi o putere negrăită, mai presus de puterea şarpelui, Dumnezeu uşurând această faptă. Să-mi spună fariseul: cum au îmbrăcat aceia toiegele lor în chipuri de şerpi şi cum n-au putut curăţi mâna umplută de lepră, şi de aceea, recunoscându-şi neputinţa, au zis că acesta "***este degetul lui Dumnezeu***" (Ies. 8,19)? Şi, spune-mi, cum preoţii lui Baal nu au adus foc din cer, deşi Ilie l-a coborât? A căutat Dumnezeu la faţa oamenilor? Să nu fie! Ci, fiind drept şi iubitorul celor drepţi, îşi face lucrătoare prin sfinţi harismele şi minunile, dar nicidecum prin cei ce păcătuiesc. Cu foarte multă dreptate orbul de mai înainte ceartă gurile fără uşă ale fariseilor şi îi mustră pe cei ce cugetă în chip păcătos, deoarece spun că nu e de la Dumnezeu Cel a cărui dovadă mărturisită de dumnezeire stă în puterea de a face minuni.

"***Au răspuns şi i-au zis: Te-ai născut întreg în păcate, şi tu ne înveţi pe noi? Şi l-au scos afară***" (În 9, 34)

Multora le sunt greu de primit rănile pe care le pricinuiesc mustrările şi voinţa altora de a-i îndrepta. Dar celor înţelepţi le sunt plăcute şi dulci, deoarece au în ele mult folos şi puterea de a-i face mai buni, chiar dacă sunt

înţepătoare. Dar le sunt amare celor iubitori de păcate. Şi ascultă pentru care pricină: având înţelegerea înrădăcinată în plăcerile rele, aceasta îi goleşte de cumînţenie, şi de aceea se supără şi socotesc ca o pagubă lipsirea de cele dulci, nedând nici un preţ pe ceea ce este de folos. Căci, precum cei căzuţi din corabie pier scufundaţi în valul râului, nemaiputând face nimic ca să scape şi socotesc o greşeală să înoate împotriva valului, fiind duşi de curent, la fel şi cei despre care a fost adineauri cuvântul, biruiţi de tirania plăcerilor proprii, se lasă în seamă tuturor pornirilor spre acestea, nemaiavând curaj să li se opună.

Deci se indignează netrebnicii farisei şi, repezindu-se ca nişte fiare împotriva celui ce le descoperă cele bune, pornesc spre începuturile mâniei şi, umplându-se de pârga nebuniei, îl defaimă în chip dezonorant, şi, trecând la dispreţul care le este propriu, declară pe orb că s-a născut în păcat, lăsându-se duşi spre aceasta de nebunia iudaică şi bazându-se în chip neînvăţat pe o prejudecată neîntemeiată. Că nici unul dintre oameni nu se naşte nici din pricina lui, nici pentru cei ce l-au născut orb, sau cu o altă boală trupească, şi că nici păcatele părinţilor nu le trece Dumnezeu asupra fiilor, am arătat, precum mi se pare, în mod neartificial, printr-o lungă expunere anterioară, explicând cuvintele: "***Rabbi, cine a păcătuit, acesta, sau părinţii lui, ca să se nască orb?***" Fiindcă fostul orb i-a mustrat pe farisei, nu a fost numai batjocorit de ei, ci şi scos afară. Şi înţelege iarăşi ceea ce s-a săvârşit ca pe un chip al realităţii adevărate. Din cele pe care le-au spus fariseii către el se va cunoaşte că cei din Ierusalim vor defăima pe cei din neamuri, crescuţi în păcate, pentru rătăcirea lor de mai înainte. îl aruncă pe acela afară şi vor arunca şi respinge iudeii pe toţi cei ce vor propovădui cuvântul lui Hristos.

"***A auzit Iisus că l-au scos pe el afară***" (În 9, 35)

Dumnezeiescul Evanghelist nu spune că Domnul nostru lisus Hristos a auzit în sens propriu, nici că cineva L-a anunţat din vreun motiv ceea ce s-a întâmplat, ci precum a zis careva dintre înţelepţi: "***Duhul Domnului a umplut lumea***" şi: "***urechea Lui aude toate***" (Int. Sol. 1, 7, 10). Căci, oare, cum zice Psalmistul: "***Cel ce a sădit urechea nu aude? Şi cel ce a tocmit ochiul nu ia minte?***" (Ps. 93, 9)? **Când deci suntem batjocoriţi pentru El, sau când răbdăm ceva din cele ce ne supără de la cei ce obişnuiesc să lupte împotriva lui Dumnezeu, să credem că Dumnezeu vede şi aude încercarea care ne vine. Căci însăşi firea lucrului şi ceea ce e mai intim în cei ce ne ocărăsc din cauza Lui are sunet puternic în urechile dumnezeieşti.**

"***Şi aflându-l pe el, i-a zis: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?***" (În 9, 35)

A fost scos afară de către farisei fostul orb, dar nu după lung timp îl caută pe el Hristos. ***Iar aflându-l, îi dă cunoştinţa cea tainică.*** ***E şi acesta un semn că cei ce voiesc să-L apere pe Dumnezeu se află în grija Lui şi nu au să se teamă de vreo primejdie pentru credinţa în El.*** Căci auzi cum, făcându-Se pe Sine vădit ca bună răsplată, Se grăbeşte să-i sădească darul desăvârşit al credinţei. Şi-i insuflă întrebarea, ca să primească răspuns la ceea ce începe să cugete.

Căci acesta este modul de-a ajunge la credinţă. Pentru aceasta cei ce merg la dumnezeiescul Botez întâi sunt întrebaţi de cred şi, consimţind şi mărturisind, îi primim prin har ca credincioşi adevăraţi. Aici începe deci chipul realităţii la care ajungem noi, şi de la însuşi Mântuitorul nostru Hristos am învăţat în ce mod trebuie să ne declarăm credinţa. De aceea şi dumnezeiescul Pavel a afirmat ***că ne mărturisim credinţa înaintea multor martori*** (I Tim. 6, 12), ***adică înaintea sfinţilor îngeri.*** Şi dacă e înfricoşător a spune minciuni înaintea îngerilor, cu cât mai mult va fi înaintea lui Hristos! Deci Iisus nu îl întreabă simplu pe fostul orb de voieşte să creadă, ci adaugă la întrebare şi în cine să creadă. Căci credinţa trebuie să fie în Fiul lui Dumnezeu, şi nu ca într-un om ca noi, ci ca în Dumnezeu cel făcut om. Căci aceasta este taina deplină a lui Hristos. Iar întrebându-l: "Crezi tu?", numai că nu-l întreabă: Voieşti să vezi mai presus de nebunia lor? Tu, care ai ajuns să învingi necredinţa lor, primeşte credinţă! Căci, zicând tu, afirma opoziţia lui faţă de ceilalţi.

" ***Şi cine este, Doamne, ca să cred în El?***" (În 9, 36)

Sufletul, pregătit de o cugetare cuminte, cercetând cu ochii liberi ai înţelegerii raţiunea adevărului, care acostează în el neîmpiedicat, ca într-un port, are în el uşa deschisă spre ceea ce-i este de folos. Dovadă a celor spuse ne este iarăşi fostul orb. ***Căci se minunează prin multe cugetări de taină minunii reprezentată de Hristos. Dar e şi copleşit de puterea Lui negrăită, din cele pe care nu altcineva, ci el însuşi le-a trăit. Şi astfel se află gata spre crezare şi înaintează în ea fără şovăială.*** Şi iată că întreabă cui trebuie să dăruiască credinţa sădită mai înainte în el. Fiindcă îi lipseşte lui, celui pregătit să creadă, numai aceasta, precum am spus.

" ***Şi a zis Iisus: L-ai şi văzut! Şi Cel ce vorbeşte cu tine Acela este***" (În 9, 37)

Întrebat Hristos în cine se cuvine să creadă, Se indică pe Sine. Şi nu simplu, ci zice: Eu sunt. **El, Cel ce e văzut şi grăieşte, zice că e Fiul lui Dumnezeu, Care are pretutindeni grijă de ceea ce ne este de folos şi ale Cărui ajutoare ne pregătesc în mod felurit calea nerătăcită şi neîntoarsă spre credinţă,** ca nu cumva, socotind că ne aflăm în dreapta credinţă, să cădem în laturile şi cursele

diavoleşti, abătându-ne cu neînţelegere de la adevărul tainei. Căci şi acum chiar, unii dintre cei ce par să fie creştini, neînţelegând exact scopul iconomiei cu trupul, au îndrăznit să despartă de Dumnezeu-Cuvântul templul luat pentru noi din femeie şi L-au împărţit într-o doime de firi pe Fiul Cel Unul şi cu adevărat. Şi refuză să mărturisească cum se cuvine, pentru multa lor nebunie, ca S-a făcut om, fapt pe care a voit să-l săvârşească pentru noi Unul-Născut: "***Căci fiind în chipul lui Dumnezeu, după cum s-a scris, nu răpire a socotit să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a golit pe Sine, chip de rob luând***" (Filip. 2, 6-7), ca să Se facă om ca noi, afară de păcat. Dar ei cugetă în chip prostesc voia dumnezeiască şi de oameni iubitoare, şi de aceea, respingând prin judecata lor caracterul de Fiu adevărat al Celui ce a luat templul din femeie, nu primesc smerenia Lui, înţelegând slava în mod foarte străin de adevăr.

De aceea spun că altul este Fiul Unul-Născut a lui Dumnezeu şi Tatăl, adică Cuvântul născut din fiinţa Lui, şi altul, fiul născut din femeie. Dar Scriptura de Dumnezeu insuflată, propovăduind ca Unul pe Fiul şi Hristos, cum nu vădeşte pe aceştia ca plini de toată necredinţa, când separă în două pe Fiul Cel Unul? Întrucât Dumnezeu-Cuvântul este Dumnezeu, Se înţelege ca fiind altul decât trupul. Iar întrucât este trup, Se înţelege că e altul decât Cuvântul. Dar întrucât Cuvântul cel din Dumnezeu-Tatăl S-a făcut om, încetează cu totul să fie Altul şi altul, pentru unirea şi legătura negrăită dintre cele două firi. Căci spunem că e Unul şi singur Fiul şi înainte de unirea cu trupul, şi după ce S-a unit cu trupul, dar prin trup numim omul întreg, adică pe cel format din suflet şi trup. Din această cauză, Domnul, întrebat cine este Fiul lui Dumnezeu, în mod foarte potrivit, n-a spus simplu Eu.

Căci erau unii care considerau cu neînţelegere că numai Cuvântul arătat din Dumnezeu-Tatăl este şi se indică prin Acesta, îndoindu-se că prin acest cuvânt S-a arătat pe Sine. De aceea, spune: "***L-ai şi văzut***" şi Se arată pe Sine, Cuvântul sălăşluit în trup, adăugând: "***Şi Cel ce grăieşte cu tine Acela este***". Observi deci câtă unitate are cuvântul spus. Căci nu afirmă vreo deosebire, ci spune că este El însuşi şi Cel ce cade sub ochii trupului, şi Cel cunoscut din vorbire. Deci, când spune cineva omul Hristos, o face lipsit de învăţătură şi în mod necredincios şi necugetat. ***Căci, fiind Dumnezeu, S-a făcut Om şi este neîmpărţit întrucât este Dumnezeu şi Fiu şi cu trupul. Aceasta e desăvârşita mărturisire şi cunoaştere a Lui.***

"***Iar el a spus: Cred, Doamne! Şi s-a închinat Lui***" (În 9, 38)

Fostul orb e prompt în mărturisirea credinţei şi fierbinte în evlavie. Iar ***deoarece a cunoscut prezenţa şi a văzut pe Fiul cu adevărat Unul-Născut, I s-a închinat Lui ca lui Dumnezeu.*** Căci, deşi Îl vedea în trup, neavând slava cuvenită lui Dumnezeu, era luminat în inimă de puterea şi stăpânirea aflate în El. De aceea e înălţat în mod corespunzător Lui la gânduri înţelepte şi bune şi-şi închipuie frumuseţea firii Lui dumnezeieşti şi negrăite. Căci nu s-ar fi închinat ca lui Dumnezeu dacă n-ar fi crezut că e Dumnezeu, fiind condus de minunea săvârşită cu sine la o astfel de cugetare.

Iar deoarece tot ce s-a petrecut cu el reprezintă ceea ce s-a petrecut cu neamurile, să vorbim iarăşi despre acestea. ***Observă împlinindu-se prin închinare chipul slujirii în duh, spre care au fost călăuzite popoarele prin credinţă.*** Căci poporul Israel avea obiceiul să slujească după porunca Legii pe Domnul tuturor, prin jertfe de viţei, prin tămâieri şi prin aduceri de animale. ***Dar cei ce au crezut dintre neamuri nu cunosc această cale a slujirii, ci s-au strămutat la alta, adică la cea duhovnicească, pe care o iubeşte cu deosebire Dumnezeu şi care îi este plăcută.*** "***Căci nu voi mânca, zice, carne de tauri, nici nu voi bea sânge de ţapi***" (Ps. 49, 14). ***Ci ne porunceşte mai degrabă să-I aducem jertfă de laudă, adică închinarea însoţită cu cântarea, la care se vor înălţa popoarele prin credinţa în Duhul Sfânt,*** cum spune Psalmistul, care zice adresându-se Domnului şi Mântuitorului nostru: "***Tot pământul să se închine Ţie şi să-Ţi cânte Ţie, şi toţi să cânte numelui Tău***" (Ps. 65, 3).

Dar şi însuşi Domnul nostru Iisus Hristos, arătând că slujirea duhovnicească este mai înaltă decât cea a Legii, zice către femeia din Samaria: "***Crede Mie, femeie, că vine ceasul când nici în muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veţi închina Tatălui. Vine ceasul, şi acum este, când adevăraţii închinători se vor închina Tatălui în duh şi adevăr. Căci şi Tatăl îi caută pe cei ce se închină astfel Lui. Duh este Dumnezeu. Şi cei ce I se închină Lui, trebuie să I se închine în duh şi adevăr***" (În 4, 21, 23-24). ***Dar, cugetând drept, socotim că prin acest mod de închinare se disting sfinţii îngeri. Ei Îi aduc lui Dumnezeu închinarea ca pe o dăruire duhovnicească.*** De fapt Duhul a poruncit celor de sus să aducă Celui întâi şi Unuia-Născut cinstirea cuvenită lui Dumnezeu, zicând: "***Şi să se închine Lui toţi îngerii lui Dumnezeu***" (Ps. 96, 8). Dumnezeiescul psalmist ne-a chemat şi el la aceasta, zicând: "***Veniţi să ne închinăm şi să cădem înaintea Lui***" (Ps. 94, 6). Şi nu e greu să prelungim cuvântul despre acestea. Însă, impunând celor spuse măsura cuvenită, ne vom reţine în prezent de la repetarea acestora. Vom reaminti totuşi faptul că ***fostul orb a împlinit chipul slujirii neamurilor, unind închinarea cu mărturisirea credinţei.***

Sfântul Luca al Crimeei - Predică la Duminica Orbului despre nobleţe şi orbire: “Oamenii josnici la fiecare pas viclenesc, sunt în stare să-i distrugă pe fraţii lor doar ca să trăiască ei mai bine”

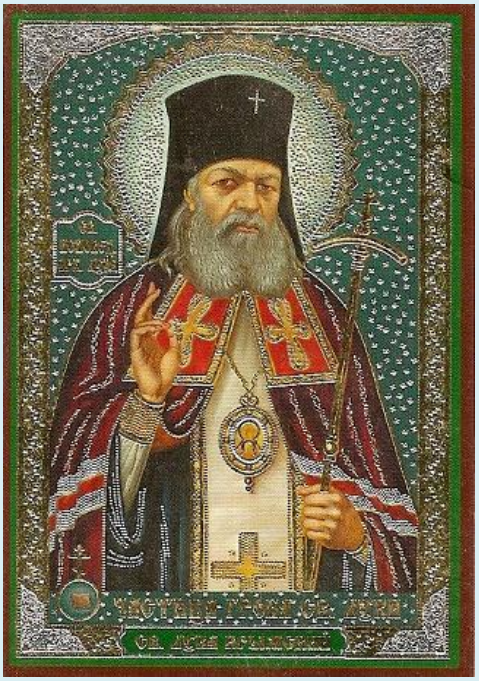

Aţi auzit astăzi pericopa evanghelică referitoare la una dintre marile minuni ale lui Hristos - vindecarea orbului din naştere.

Cum a spus însuşi orbul din naştere, din veac nu s-a văzut ca cineva să deschidă ochii unui om născut orb.

V-a atras atenţia modul în care acest om vindecat le răspundea fariseilor? V-a atras atenţia uimitorul curaj şi nobleţea răspunsurilor lui? El nu se ruşina deloc în faţa fariseilor, care aveau putere să îl excludă din sinagogă. Vorbea cu dânşii fără frică, ba chiar îi demasca.

Sunt, oare, mulţi printre noi cei care, având de dat răspuns în faţa celor care au putere asupra lor, să răspundă aşa cum răspundea acest orb din naştere? Majoritatea dintre voi, nu. În faţa celor puternici aceştia stau cu frică şi răspund cu laşitate. Se străduiesc să ascundă adevărul şi chiar îi calomniază pe apropiaţii lor, iar pe sine se îndreptăţesc. Sunt mulţi astfel de oameni printre noi, iar cei cu suflet nobil sunt puţini.

Ce este nobleţea sufletească? Prin ce calităţi se deosebeşte omul cu suflet nobil?

Prin faptul că este mereu concentrat, tăcut, niciodată nu vicleneşte, are un suflet deschis şi curajos, nu se teme să mărturisească în faţa mai-marilor lumii aceştia adevărul curat. Se poartă faţă de apropiaţii săi cu nobleţe şi mărinimie; nu se prea înalţă în faţa nimănui, niciodată nu înjoseşte demnitatea celorlalţi, faţă de toţi este paşnic şi respectuos, îi sunt străine viclenia, făţărnicia şi laşitatea.

Oamenii cu suflet josnic nu sunt deloc aşa. Ei niciodată nu sunt serioşi, mereu sunt agitaţi, permanent îi supără pe apropiaţii lor, la fiecare pas viclenesc, sunt în stare să-i distrugă pe fraţii lor doar ca să trăiască ei mai bine.

Vom urma întotdeauna exemplul nobil al orbului din naştere, vom respecta orice suflet nobil şi cu repulsie vom trata defăimarea aproapelui, laşitatea, nedreptatea? Iată ce ne învaţă exemplul nobil al orbului din naştere vindecat de Domnul Iisus Hristos!

Pericopa evanghelică despre această uimitoare minune se încheie cu câteva cuvinte extrem de profunde şi de importante ale lui Hristos: ***"Spre judecată am venit în lumea aceasta, pentru ca cei ce nu văd să vadă, iar cei ce văd să fie orbi". Fariseii care erau de faţă au întrebat indignaţi: "Nu cumva şi noi suntem orbi?"Domnul le-a răspuns: "Dacă aţi fi orbi, nu aţi avea păcat; dar pentru că ziceţi că vedeţi, păcatul rămâne asupra voastră" (Ioan 9, 39-41).***

Despre ce fel de orbire vorbeşte aici Domnul Iisus Hristos? Desigur, nu despre orbirea trupească, ci despre cea duhovnicească. El a venit în lumea aceasta spre judecată, ca să îi facă să vadă pe cei care nu văd, iar pe cei care văd să-i orbească.

Ce înseamnă aceasta? Cum nevăzătorii vor deveni văzători, iar cei văzători orbi? Ce este orbirea duhovnicească? Este boala de care suferă majoritatea oamenilor. Sunt orbi cei care nu văd lumina - această orbire este trupească. De orbire duhovnicească suferă cei care nu vor să vadă lumina adevărată. Dar unde este această lumină adevărată?

Ne răspunde la această întrebare Sfântul Apostol Ioan Teologul: ***"Lumina cea adevărată, Care luminează pe tot omul care vine în lume. În lume era şi lumea printr-Însul s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut. Întru ale Sale a venit, dar şi ai Săi nu L-au primit" (Ioan 1, 9-11).***

Domnul nostru Iisus Hristos este strălucirea slavei Tatălui, este lumina lină a sfintei slave a Tatălui Ceresc.

- *Sunt orbi cei care, după cuvântul aceluiaşi sfânt, nu L-au primit pe El, ci care au refuzat să vadă în Hristos adevărata lumină.*
- *Sunt orbi cei care îşi închid ochii la lumina cereştii Evanghelii a lui Hristos.*
- *Sunt orbi cei care vor cu mintea lor, cu cunoştinţele lor, să găsească adevărata lumină.*
- *Sunt orbi cei care cred că, dacă dispun de cunoaştere ştiinţifică şi de gândirea filosofică, au cunoscut deja adevărata lumină şi nu mai vor să cunoască vreo alta.*

Pentru acei iudei şi farisei pe care i-a demascat Domnul Iisus Hristos, singura lumină erau cărţile Vechiului Testament. Ei ştiau doar acea lumină care a strălucit de la marele Proroc Moise, respingeau lumina lui Hristos, Îl prigoneau pe Domnul Iisus, L-au răstignit pe Cruce şi gândeau că au stins această lumină adevărată. Dar lumina străluceşte în întuneric, şi întunericul n-a cuprins-o.

Oare cine sunt acei nevăzători pe care Domnul Iisus Hristos, cu venirea Sa, i-a făcut văzători?

Amintiţi-vă de Sfinţii Apostoli. Erau oameni simpli, care nu aveau nici o legătură cu ştiinţa. Aceşti modeşti pescari erau nevăzători în ochii mai-marilor preoţilor şi fariseilor celor care se mândreau cu cunoştinţele lor.

Şi spune-mi: ***cine a văzut şi a cunoscut adevărul lui Hristos, cine a primit lumina lui Hristos într-o măsură mai mare decât Sfinţii Apostoli, care au luminat toată lumea cu lumina învăţăturii Evangheliei?*** Ei era mai înainte nevăzători, dar apoi s-au umplut de lumină duhovnicească.

Există şi astăzi mulţi oameni întunecaţi la suflet, care nu sunt luminaţi de nici o ştiinţă şi care nu ştiu filosofie. Aceştia sunt nevăzători. Dar câţi dintre aceşti nevăzători au devenit văzători, care înţeleg totul, care au cunoscut esenţa tuturor lucurilor, care au cunoscut adevăratele scopuri ale vieţii omeneşti în lumina adevărului lui Hristos?

Cum au devenit ei văzători din nevăzători? Pe ei i-a luminat lumina lui Hristos, lumina adevărată, care a venit în lume. Ei au fost cei cărora Domnul Iisus Hristos le-a dat putere asupra fiilor lui Dumnezeu.

Dar oare fiii lui Dumnezeu pot fi orbi? Nu! ei sunt văzători, cunosc mai mult decât oricine adevărul, au primit lumina autentică, adevărată.

Domnul a venit să astupe cu lumina Sa dumnezeiască orice înţelepciune omenească deşartă, orice lumină artificială, care fumegă înălţată de oamenii plini de mândrie, de părere de sine. Ei consideră că pot cuprinde cu mintea lor adevărul întreg. Pe aceştia, care se consideră văzători, Domnul i-a făcut nevăzători, iar pe oamenii simpli, cu inima curată, care au primit Sfânta Evanghelie cu credinţă deplină, precum copiii mici primesc cuvintele părinţilor lor, i-a făcut văzători.

Voi vă credeţi învăţători ai poporului şi nu vă consideraţi orbi. Vai vouă, pentru că nu înţelegeţi că sunteţi orbi!

Ascultaţi cuvântul lui Dumnezeu către Sfântul Proroc Iezechiel: ***"Fiul omului! Tu locuieşti în mijlocul casei răzvrătirii; ei au ochi să vadă şi nu văd; ei au urechi să audă şi nu aud; fiindcă ei sunt o casă a răzvrătirii" (Iezechiel 12, 2).***

La cine se refereau aceste cuvinte? Pe cine a numit Domnul prin gura proroculuiu "casa răzvrătirii"? Aceste cuvinte se refereau la poporul lui Israel, care făcea ce făcea şi se lepăda de adevărata închinare, şi pornea pe căile strâmbe ale păgânismului. Evreii se răzvrăteau împotriva lui Dumnezeu, se ridicau împotriva Acelui Dumnezeu Care i-a făcut popor ales, Care i-a scos din robia Egiptului. L-au părăsit pe Dumnezeul lor şi se închinau baalilor şi astartelor. De aceea au asurzit şi au orbit, nu înţelegeau dreptatea, erau surzi la cuvintele adevărului. De aceea, văzând nu vedeau şi auzind nu auzeau.

Dar oare sunt puţini astăzi între oameni astfel de răzvrătiţi? Aceştia sunt toţi cei care nu doresc să cunoască lumina adevărată, preferă să meargă nu pe calea lui Hristos, ci pe propriile căi. Iar Domnul vorbeşte prin prorocul că toţi răzvrătiţii sunt orbi şi surzi faţă de adevăr.

Iată ce spune Sfântul proroc Isaia despre cei orbi duhovniceşte: ***"Şi vor duce orbii pe o cale pe care nu o ştiau şi îi vor face să umble pe cărări pe care nu le-au cunoscut; întunericul lor îl vor face lumină şi pe cele colţuroase le vor face netede: acestea sunt lucrurile pe care le voi face Eu şi pe ei nu îi voi părăsi" (Isaia 42, 16).***

Domnul îi va conduce pe cei orbi duhovniceşte pe acea cale pe care ei nu o cunosc, considerându-se pe sine văzători. El îi va conduce pe căi necunoscute, la care nici măcar n-au gândit şi va face întunericul care îi înconjoară lumină, şi căile lor strâmbe le va face căi drepte.

La care întuneric, se referă prorocul? La acel întuneric în care trăiesc oamenii care nu au sprijin duhovnicesc în credinţa profundă în Dumnezeu.

Ştiţi cât de mulţi oameni, care au uitat de Dumnezeu, se istovesc într-o apăsătoare tristeţe duhovnicească, nu văd sensul în viaţă şi sfârşesc prin a se sinucide? Sufletul lor este întunecat. Ei trăiesc într-un întuneric profund. Şi iată, acest întuneric, după cuvântul Proorocului Isaia, Domnul îl face lumină.

Şi de pe căile strâmbe îi aduce pe căile drepte***: "Acestea sunt lucrurile pe care le voi face Eu şi pe ei nu îi voi părăsi".***

Iată care este sensul acestui răspuns profund al lui Hristos dat fariseilor, care se revoltau pentru că Domnul îi consideră orbi!

Să înţelegem şi noi aceste cuvinte ale lui Hristos şi să ne temem de orbirea duhovnicească, să tindem cu toată fiinţa spre Lumina cea adevărată! Doar acesta se cere de la noi - să renunţăm la căile proprii, să încetăm să ne aranjăm viaţa aşa cum ne place, să recunoaştem că suntem orbi şi cu toată inima să ne îndreptăm spre Lumina cea adevărată, Domnul nostru Iisus Hristos! Această lumină adevărată, această strălucire a slavei Tatălui să lumineze inimile noastre întunecate!" Amin.

(în: Sfântul Luca al Crimeei, Predici, Ed. Sophia, Bucureşti, 2009)

Cuviosul Sofronie (†11 iulie 1993) despre orbirea omului contemporan: “În afara smereniei sau fără smerenie nu este şi nici nu poate fi iubire”

“… Luptă-te, deci, pentru viaţa ta duhovnicească în această tulburare generală a răului ce a acoperit pământul“.

“Oamenii timpului nostru au fost loviţi de o boală înfricoşătoare – daltonismul spiritual: ei văd în culoare ceea ce este diametral opus realităţii autentice. Văzând „verde” în loc de „roşu”, ei sunt încredinţaţi că văd aşa cum trebuie, iar pe oamenii normali au început să-i considere bolnavi şi nebuni”.

Noi extrase din scrisorile Cuviosului Sofronie de la Essex, ucenicul Sfântului Siluan Athonitul, către sora lui, Maria:

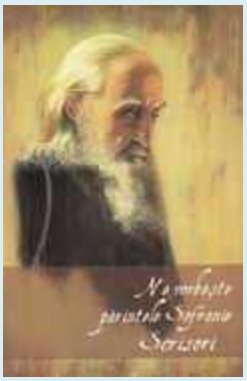

De la rugăciunea pentru cei apropiaţi la rugăciunea pentru toate popoarele.

Despre întunericul nevederii a „ceea ce este omul”.

Despre momentul când veşnicia se deschide sufletului

The Old Rectory, 3 decembrie 1966

Să coboare asupra ta Puterea Celui Prea Înalt şi să fie cu tine neîntrerupt în toate zilele acestei vieţi şi cu atât mai mult dincolo de hotarele ei…

În scrisoarea ta din 11 noiembrie m-am oprit îndeosebi la cuvintele: „Poate pentru că m-am îmbolnăvit cu duhul pentru soarta ei în veşnicie? Gândul la moartea oricăruia dintre noi îmi este insuportabil. Îmi este groază să mă gândesc la acest lucru…”[*Scrisoarea Mariei din 11 noiembrie 1966, unde ea împărtăşeşte din nou părintelui Sofronie starea ei legată de sfârşitul surorii lor, Ecaterina.*].

Aceste cuvinte mi-au adus aminte de Stareţul Siluan, care nu putea suporta gândul că cineva va fi înlăturat de la vederea Dumnezeieştii Iubiri a lui Hristos, de la comuniunea cu El în veşnicie. Prin cuvintele „moartea oricăruia dintre noi”, dacă vreau să înţeleg cuvintele tale, nu te opreşti la hotarele familiei noastre, ci la dimensiunile întregii omeniri, a tuturor timpurilor şi popoarelor, a trecutului şi viitorului, ceea ce înseamnă autentică asemănare cu Hristosul, Omul adevărat, Fiul lui Dumnezeu. Şi rugăciunea mea pentru tine o fac ca ea să fie pentru „noi”, să fie atotcuprinzătoare şi cu adevărat universală. Tu atunci, de asemenea, repeţi cuvintele stareţului conform cărora cel ce a cunoscut această stare nu mai caută alte cunoaşteri deoarece a trecut de la moarte la Viaţa veşnică.

Da, Maria, eu mă rog pentru ca Duhul Sfânt să nu înceteze niciodată să-ţi întărească credinţa, să-ţi adâncească iubirea în Hristos, în care este fundamentul întregii vieţi a lumii, noastre.

Înţelepţii nebuni ai veacului nostru, socotindu-se a fi „învăţaţi", pretind atotştiinţa, în virtutea căreia va veni vremea fericirii oamenilor pe pământ, dar de fapt au îndrăgit întunericul mai mult decât lumina. Să nu-ţi vezi mărginirea, să nu-ţi vezi autocondamnarea la moarte, înseamnă că ne asemănăm animalelor, dacă nu conştientizăm că omul nu se mărgineşte doar la limitele acestei vieţi pământeşti şi vremelnice, dacă nu conştientizăm ieşirea iminentă în minunata veşnicie ce ni se deschide prin Hristos, înseamnă că ne aflăm, în fond, într-un profund întuneric al nevederii esenţei omului. În această privinţă este „o întoarcere" la mileniile de păgânătate şi la cultul patimilor şi trupului, ce se instalează cu groază în suflete.

Văzând această beznă infernală în oameni, stareţul s-a rugat zece ani pentru ei într-un elan nereţinut al iubirii faţă de om. Când iubirea dumnezeiască se atinge de suflet, atunci aceasta contemplă cu un fior inexplicabil sfinţenia Dumnezeului Hristos şi arde de dorinţa de a-i vedea pe toţi în lumina acestei iubiri.

Este înfricoşător pentru suflet să se gândească că această unitate cu Dumnezeu se poate întrerupe cândva şi, în virtutea acestei temeri pentru sine, se teme şi pentru alţii. Groaza sufletului stă în faptul că el îşi cunoaşte limitele din experienţa pământească şi, când veşnicia se deschide cu atâta forţă, sufletul se istoveşte în faţa nemărginirii dumnezeieşti nu-şi poate exprima mirarea şi nici nu poate crede că aceasta este o realitate autentică. Şi apostolii, fiind pe Muntele Măslinilor, s-au îndoit: Şi văzându-L, I s-au închinat, ei care se îndoiseră (Matei 28, 17). Îndoiala în astfel de momente este normală pentru omul obişnuit şi sărman. Iată de ce toţi cei ce cred în Hristos trebuie să aibă în sine puterea unei astfel de sfinte nebunii, fără de care nu te poţi hotărî să păşeşti peste bezna ce ne desparte de veşnicie…

***

Despre mâhnire şi deznădejde.

Despre cunoaşterea existenţei – ce este păcatul.

Despre viaţa viitoare

The Old Rectory, 26 ianuarie 1967

Dragă Maria,

Pace ţie de la Domnul şi binecuvântare!

(…) Noaptea s-a lăsat demult. Este târziu şi ziua mea de muncă se sfârşeşte. M-am aşezat la masă să-ţi scriu o scrisoare, dar nu ştiu dacă voi putea scrie ceva, deoarece am foarte puţin timp şi aş fi vrut să-ţi scriu mai mult. Vreau să-ţi mulţumesc mai întâi pentru scrisorile şi felicitările tale cu prilejul Sfintelor Sărbători şi pentru iubirea ta îndelung răbdătoare. Tu ştii că eu îmi amintesc tot timpul de tine, mai ales la miez de noapte şi chiar mai târziu – aceasta depinde de felul cum mă eliberez de bucuriile mele deşarte; atunci mă rog cu tărie ca Dumnezeu să te binecuvânteze.

Mă voi strădui să nu omit nimic după o tăcere atât de îndelungată.

Mâhnirea ta, tristeţea [*Părintele Sofronie răspunde Mariei care se plânge că: „... pe mine mă cuprinde mâhnirea şi starea grea sufletească cu care nu mă pot lupta...”*] trebuie să te viziteze, aşa cum se întâmplă cu orice om. Problema principală este cum primim noi aceasta. Parcă ţi-am scris că dacă noi trăim aceste stări doar ca pe nişte stări ale „noastre”, atunci sufletul sărăceşte şi, în final, devine neroditor, iar viaţa, de asemenea, lipsită de sens şi deosebit de tristă.

Sarcina noastră, pe care ne-o pune în faţă Evanghelia, este să devenim persoane universale, să purtăm în sine întreg cosmosul, să trăim întreaga profunzime a istoriei lumii şi înainte de toate, a omului. Deoarece omenirea întreagă sunt „EU” şi întreaga istorie este viaţa mea. Orice durere, orice bucurie, orice trăire a iubirii, a bucuriei, a tristeţii, nădejdii, deznădejdii, orice experienţă a bogăţiei, a sărăciei, a foamei, a fricii, a puterii, a smereniei, a luptei, a neîmpotrivirii şi celelalte sunt pentru noi o descoperire a ceea ce se petrece în lume şi, prin experienţa noastră personală, ce ni se pare atât de mică şi neînsemnată, noi cunoaştem Existenţa în toată plinătatea ei. Mergând pe o astfel de cale, reacţionând astfel, ne pregătim să primim Duhul lui Hristos, care ne-a descoperit chipul desăvârşirii fiilor lui Dumnezeu şi, asemănându-ne şi noi cu chipul Său, biruim lumea (Ioan 16, 33), ne aşezăm deasupra lumii şi devenim cosmici şi supracosmici, în măsura asemănării noastre cu Hristos. Noi nu avem tăria să căutăm dureri, suferinţe: orice fiinţă vie are o năzuinţă firească spre bucurie, iubire, lumină. Dar ca cei ce suntem învăţaţi de Dumnezeu, nu ne înfricoşăm în faţa suferinţelor, deoarece prin ele, de asemenea, ne îmbogăţim cu o veşnică cunoaştere, primim viaţa atotcuprinzătoare. În felul acesta ne pregătim şi pentru experienţa morţii, pentru a fi capabili să primim „o mai bună înviere”.

Desigur, în centrul atenţiei noastre stă HRISTOS, Dumnezeu şi Omul. Fără El, noi suntem în întuneric; fără El, nu suntem capabili să aflăm unde este păcatul, adică abaterea de la iubirea veşnică a Tatălui, iar înţelegerea naivă a păcatului ar fi trebuit înlăturată de multă vreme.

Păcatul este ruptura între noi şi Dumnezeu, Care este Lumina Absolută, este cunoaşterea şi Iubirea Absolută. Dacă noi dorim să fim cu El şi în El „fiii lui credincioşi", atunci noi trebuie să fim SFINŢI, precum şi EL este SFÂNT. Dacă noi nu suntem aşa, atunci ne mâhnim pentru noi înşine, stăm la „hotarele disperării" [*O astfel de expresie părintele Sofronie a folosit-o, fiind la Athos, într-o discuţie cu părintele Vladimir. Acest episod se poate vedea detaliat în Convorbire cu familia.*], în frica de a pierde pentru totdeauna înfierea şi şederea în lumina cea neapropiată. Acest hotar nu poate fi depăşit. Noi respingem deznădejdea desăvârşită. Astfel, viaţa dumnezeiască se păstrează în noi, chiar dacă nu în toată plinătatea ei, şi astfel noi dobândim biruinţa deplină. ***Iubirea lui Hristos este cea mai sigură garanţie a Învierii: tu Îl iubeşti pe Hristos şi nu ai nici un motiv să te întristezi.*** Ultimele cuvinte le-a spus acum un veac şi jumătate Cuviosul Serafim…

Ceea ce s-a întâmplat cu tine atunci când la început ai văzut „învelişul" şi abia după trei ani ai auzit „conţinutul" este o experienţă extraordinară [*În scrisoarea din 4 ianuarie 1967, Maria îi povesteşte părintelui Sofronie că, fiind în Marea Britanie, a văzut piesa Crimă din catedrala de George Eliot. După trei ani, această piesă a fost transmisă de radio B.B.C. în traducere rusă. Maria spune că, ascultând piesa, a putut reface în memorie jocul actorilor.*]. În ce măsură ai reuşit să refaci în memorie cele văzute? Într-un fel sau altul, această experienţă este un indiciu preţios că în viaţa viitoare noi ne vom aminti şi vom vedea în aceeaşi clipă ceea ce pe pământ vedem şi auzim în răstimpuri diferite. Aici totul este rupt, dezmembrat, dincolo totul va fi una. Aici, întreaga noastră viaţă este alcătuită din jalnice frânturi, dincolo totul va fi „una, neavând dimensiune, ci doar un act atotcuprinzător". Tu ai o memorie minunată. Tu eşti încă tânără. Iar eu de mult am început să-mi pierd memoria.

(…)

***

Despre taina legăturilor reciproce ale omului şi despre orbirea omenească

The Old Rectory, 7 iulie 1968

Da, eu am hotărât, de asemenea, că taina legăturilor reciproce rămâne pentru mine nerezolvată până la sfârşitul zilelor mele, sfârşit care deja este aproape [*Acest paragraf este răspunsul părintelui Sofronie la scrisoarea Mariei din 2 noiembrie 1968, unde ea scrie de o oarecare nedumerire în legătură cu o cunoştinţă comună.*]. ***Mi s-a întărit convingerea că noi toţi, oamenii, suntem orbi într-o oarecare măsură. Vedem doar oarecare părticică din viaţa lumii şi facem deducţii având doar această vedere parţială. Această vedere individuală, parţială, îl stăpâneşte pe om atât de puternic, încât nu mai poate judeca decât după modul în care înţelege sau vede lucrurile. Ca urmare a acestei orbiri fireşti, noi toţi, fără excepţie, nu înţelegem când rănim pe alţii, când le ruinăm viaţa, când îi judecăm după bunul nostru plac. Noi ştim că la baza conştiinţei noastre personale stă dorinţa de bine, căutarea desăvârşirii şi, în virtutea încrederii în dreptatea căutării noastre, suntem înclinaţi să ne îndreptăţim pe noi înşine. Şi aceasta este suferinţa noastră comună. De aici rezultă conflictele nerezolvate din întreaga lume deoarece fiecare se îndreptăţeşte pe sine însuşi, respingând dreptatea celui ce stă împotriva lui.***

Îţi scriu aceste lucruri nu pentru a-ţi aduce vreo acuzaţie. Eu nu ştiu cine a fost primul care, printr-o mişcare văzută sau nevăzută a inimii a pricinuit rănirea unui alt suflet. ***Ştiu doar că lumea se poate mântui doar aşa: Şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Această putere de a ierta rănile provocate nouă vine de la Duhul Sfânt. Ea a fost firească omului până la cădere, dar acum ea este un dar mai presus de fire. Noi nu putem ierta cu toată tăria durerea trăită de noi.***

Eu deja ţi-am scris, se pare, că tare demult am început să reevaluez tot ce-mi aparţine nu ca propria mea dramă sau tragedie, ci ca pe o descoperire a ceea ce se întâmplă în oceanul omenirii, în neţărmurirea vieţii cosmice, care trece prin mine precum marea printr-o oarecare strâmtoare. Această strâmtoare nu este însăşi marea, dar apa din ea este aceeaşi. Aceasta este calea aprofundării cuvintelor lui Hristos: Şi precum voiţi să vă facă oamenii, faceţi-le şi voi asemenea. Aceasta este şcoala noastră, aceasta este calea către cunoaşterea vieţii universului, calea spre însuşirea învăţăturii lui Hristos, rămasă până acum neînţeleasă şi mutilată de patimile noastre, de orbirea noastră.

Draga mea Maria, pace ţie şi har de Sus. Nu te teme, eu nu te voi mai necăji cu nimic ca să-ţi amintesc de rana ta. Eu însumi sunt orb şi nu pot să-mi amintesc nimic de acel prim gest pe care l-ai înţeles aşa cum îmi scrii. ***Iartă-mă şi dăruieşte-mi iubirea ta.***

***

Despre icoane şi cultura contemporană.

Despre însănătoşirea spirituală a poporului.

Fără smerenie nu este iubire

The Old Rectory, 17 martie 1969

(…) În acest an iarna este înfricoşătoare. În acest secol se prea poate să nu mai fi fost una asemănătoare. Aici, desigur, nu este nici măcar umbra acelor geruri din ţinuturile noastre, „toamna" care s-a prelungit, zlotoasă şi ceţoasă, nu îmi este prielnică sănătăţii şi nu mă inspiră în munca fizică. Acum ar fi trebuit să am multă putere fizică deoarece trebuie să onorez o mulţime de comenzi pentru icoane. Eu aş fi vrut să mă eliberez, în acelaşi timp, de orice alte griji, pentru a pătrunde şi mai adânc în duhul icoanei. Dar puterea icoanei este cu adevărat o putere ce transfigurează, în special în veacul nostru, când duhul s-a pierdut, când s-a pierdut simţul frumuseţii căreia însăşi noţiunea de „frumuseţe" a devenit confuză, imperceptibilă în virtutea cultului monstruozităţii, al anormalităţii.

Acum, în timpurile noastre, în chip straniu, cu cât este mai înfricoşătoare anormalitatea, cu atât este mai aproape de duhul spectatorului sau ascultătorului.Vechiul cult al frumuseţii şi armoniei a devenit indigerabil pentru oamenii „noi". Din cuvântul „cult" (se are în vedere cultul dumnezeiesc) provine cuvântul „cultură". Şi iată, cultura aproape dispare de pe faţa pământului şi în locul ei se caţără cu obrăznicie aşa numita "civilizaţie tehnică" . O, eu nu pot nega că această civilizaţie este necesară pentru existenţa fizică a oamenilor ce se înmulţesc, dar eu sunt convins că această creştere sau progres al civilizaţiei este legat ontologic de pierderea sau scăderea calităţii spirituale a oamenilor; că civilizaţia (este cu totul altceva faţă de cultură) legată de ideea şi năzuinţa de a satisface necesităţile a milioane de oameni din timpul nostru, duce în mod inevitabil la vulgarizare – este un lucru firesc şi de înţeles. Dar spun iarăşi că aceasta nu înseamnă că este inevitabilă o astfel de cădere duhovnicească generală.

Dragă Maria, luptă-te, deci, pentru viaţa ta duhovnicească în această tulburare generală a răului ce a acoperit pământul.

La sfârşitul anilor '40, un distins om rus mi-a scris din America: el şi-a pus problema dacă este posibilă însănătoşirea spirituală a poporului american fără catastrofe. În acei ani, americanii, în orice caz majoritatea lor zdrobitoare, ameţiţi de victorie şi de bogăţii nenumărate, au considerat că modul lor de viaţă este cel

mai bun şi s-au gândit să-l impună întregii lumi; şi după legea spirituală nestrămutată, din pricina mândriei, au urmat decăderea morală, îmbuibarea fără măsură, şi pierderea harului şi a sensului vieţii. Unii dintre ei îmbuibaţi fără măsură, se considerau dumnezei, alţii orbiţi de ură faţă de aceşti dumnezei s-au răzvrătit, şi ca rezultat, aproape în întreaga Americă creşte criminalitatea şi seara este imposibil să ieşi pe stradă. Îţi poţi închipui o astfel de mulţumire…

Asemenea lucruri nu se petrec numai în America, dar şi în întreaga lume… Se pune întrebarea: este posibilă o renaştere spirituală fără catastrofe? La timpul său Hitler a respins creştinismul ca fiind „religia robilor". Idealul lui a devenit „supra-omul". Nietzsche este un alt nebun care a proclamat „profetic" „moartea lui Dumnezeu", dar lucrurile merg mai departe. Problema este cum, prin ce mijloace să-i facem pe oameni să înţeleagă că smerenia este un atribut dumnezeiesc, un atribut al iubirii dumnezeieşti, care se dă fără măsură, în afară de orice comparaţie, fără rezerve. ***Iubirea şi smerenia sunt ceva unitar. În afara smereniei sau fără smerenie nu este şi nici nu poate fi iubire.***

Oamenii timpului nostru au fost loviţi de o boală înfricoşătoare – daltonismul spiritual: ei văd în culoare ceea ce este diametral opus realităţii autentice. Văzând „verde" în loc de „roşu", ei sunt încredinţaţi că văd aşa cum trebuie, iar pe oamenii normali au început să-i considere bolnavi şi nebuni.

Aşa, dragă Maria, eu mă rog de zeci de ani lui Dumnezeu să dăruiască acea pace care aduce în suflet simţământul veşniciei a imposibilităţii morţii duhului nostru, conştiinţa biruinţei inevitabile a Binelui…

(în: "Ne vorbeşte părintele Sofronie. Scrisori", Editura Bunavestire, Galaţi, 2003)

Părintele Arsenie Boca - Predică la Duminica orbului din naştere - Orbul din naştere şi sufletele oarbe

Multă vreme n-am înţeles tâlcul orbului din naştere. Nu înţelegeam explicaţia lui Iisus. Nu-i mirare. E mare deosebire între noi şi Iisus !

Noi dăm să trecem cât mai repede pe lângă Lazării Lumii, neputând răbda suferinţa lor, pentru că suntem incapabili în faţa ei. Bani n-avem, putere n-avem, inimă n-avem, n-avem nimic în faţa suferinţei. Deci, fugind de Lazări, fugim în propria noastră nimicnicie.

Aşa şi ucenicii, delegaţii noştri de lângă Dumnezeu, îl întreabă pe Iisus: „ ***Învăţătorule, cine a păcătuit, acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb ?***"

- Când nu poţi nimic, faci ştiinţă: întrebi de cauză; iar când cauza e un păcat, faci morală. Dar oricum, chiar încercuiţi în neputinţe, încercăm o măsură preventivă. Ceea ce au păţit alţii, tu poţi să nu păţeşti, dacă ocoleşti greşelile lor.

Se vede că Iisus vorbea cu ucenicii despre puterea dezastruoasă pe care o au păcatele, greşelile împotriva vieţii, de-a schimonosi viaţa omului şi a o chinui în întunerecul orbiei şi al altor suferinţe. Acum să vedeţi deosebirea între noi şi Dumnezeu. Iisus era Dumnezeu. Mulţi n-au ştiut şi nici nu vor şti aceasta.

Vindecarea minunată a orbului din naştere face dovada dumnezeirii lui Iisus şi arată omului marginile puterii şi ştiinţei sale.

Noi ocolim Lazării. Iisus îi cunoştea şi-i chema la Sine. Cunoştea pe Natanael, de pe când era copil mic, ascuns sub smochin, de urgia lui Irod. Cunoaşte acum pe orbul acesta, mai înainte de-a se naşte, dezvăluindu-ne cu el o taină a lui Dumnezeu: că ***„nu s-a născut orb nici pentru păcatele lui, nici ale părinţilor săi, ci pentru ca să se arate lucrul lui Dumnezeu cu el".***

Într-o altă împrejurare Iisus se mărturiseşte a fi mai înainte de Avraam; într-alta, mai înainte de a fi lumea. Icoanele îl arată pe Iisus zidind pe Adam. Şi aşa este: ***„Toate printr-însul s-au făcut, ce s-a făcut".***

A face ochi vii din pământ şi scuipat, nu mai e treabă de om, ci lucrul lui Dumnezeu. A drege nişte ochi, a tăia albeaţa de pe ei, le mai merge şi doctorilor, dar a face ochi noi - şi încă din aşa material, şi pe care-l mai trimiţi şi la spălat în apa Siloamului, iar asta la un orb din naştere - aceasta a putut-o face numai Cel ce a zidit pe Adam cu mâna, din ţărână.

Acesta este tâlcul tămăduirii orbului din naştere: Dumnezeu Tatăl a vrut să descopere pe Dumnezeu Fiul, ca Creator al lumii şi ca autor al vieţii.

La această voinţă a Tatălui s-a aprins duhul lui Iisus; şi-a însuşit această voinţă ca o misiune a Sa în lume, aşa cum e într-o lumină aprinsă însuşirea de a lumina. Cunoscând Iisus pe orb, că-i omul prin care Tatăl are să facă lumii o revelaţie a Fiului, ca autor al vieţii, cunoscând voia Tatălui, pe care şi-a însuşit-o drept misiunea vieţii sale pământeşti - model pentru noi pământenii - cu această dumnezeiască siguranţă *„a scuipat pe pământ şi a făcut tină din scuipătură şi a uns ochii orbului cu tină* (adică găurile ochilor) ***şi a zis: Mergi de te spală în scăldătoarea Siloamului ! Deci s-a dus şi s-a spălat şi a venit văzând***".

Dar lucrul lui Dumnezeu nu se termină cu nişte ochi la reparat. - Deşi pentru noi oamenii, ar fi totuşi un lucru convingător al dumnezeirii lui Iisus; convingător pentru simplul motiv că, până astăzi, ştiinţa a făcut aparate ca ochiul, aparatul fotografic şi altele, dar ştiinţa omului n-a putut face ca viaţă, nici măcar un bob de grâu sau un ou de muscă.

Împărăţia vieţii e împărăţia lui Dumnezeu. Natura vieţii, naşterea şi susţinerea ei, atârnă de Dumnezeu, de la creaţia ei până la sfârşitul lumii. ***„Deschide-vei mâna Ta şi toate se vor umplea de bunătăţi; retrage-vei mâna Ta şi toate se vor usca şi-n ţărână se vor întoarce."***

Deci să ne cunoaştem marginile şi vom recunoaşte pe Dumnezeu. Faptele lui Dumnezeu, care toate-s minuni ale vieţii, pun pe oameni în multe nedumeriri. Aşa s-a întâmplat şi cu orbul din naştere, care a căpătat vederea prin minune.

Vecinii, şi cei ce-1 văzuseră orb, începură primii a se nedumeri despre el; cine-o fi, el sau altcineva, care seamănă cu el ? Iar el zicea: eu sunt ! Oamenii nu ies uşor din nedumerire. Mărturisirea orbului despre „***Omul care se cheamă Iisus***" şi care i-a făcut ochii din pământ nu i-a lămurit deloc. Drept aceea îl duc la interogatoriul fariseilor din Templu.

Şi era sâmbătă, zi sensibilă pentru iudei. Deci de la început ancheta era sortită să iasă prost.

Iată-1 din nou pe Iacov al Vechiului Testament luptându-se cu Dumnezeu. Dar iată-1 şi pe orbul din naştere transformat în misionar.

Urmează un schimb de întrebări şi răspunsuri despre cum a demers căpătarea vederii, precum şi despre persoana care a dat vederea. Orbul apăra pe dătătorul ochilor săi; fariseii îl huleau precum că e păcătos; - deşi unii recunoşteau că om păcătos nu poate da vedere orbilor.

Neisprăvind nimic au chemat pe părinţii orbului. Aceştia, înfricaţi de farisei, dau doar mărturie că acesta a fost orb din naştere, e fiul lor, dar cum vede acum şi cine i-a dat vederea, ei nu ştiu. Se lepădară de-a mărturisi pe Dumnezeu, lăsând darul mărturisirii fiului lor „***că-i în vârstă, deci însuşi să grăiască despre sine***". Jidovii se sfatuiseră să dea afară din sinagogă pe oricine care va mărturisi pe Iisus că e Mesia, adică Fiul lui Dumnezeu, aşteptatul neamurilor. Asta o ştiau toţi, şi părinţii orbului, de aceea au fugit de un răspuns răspicat: precum că ochi, unde nu erau din naştere, numai Dumnezeu putea să pună.

Deci au chemat a doua oară pe omul care fusese orb şi-1 sileau în numele lui Dumnezeu să zică rău despre Iisus, că este păcătos.N-a zis. Din nou l-au pus să povestească vindecarea sa. Omul şi-a permis atunci o întrebare care i-a înfuriat: „***Acum v-am spus; au vreţi să auziţi iarăşi ? Au doară vreţi să vă faceţi şi voi ucenicii Lui ?***" Auzind fariseii acestea, au sărit cu ocara pe el, grăind totuşi adevărul: „***Tu eşti ucenicul Lui; noi suntem ai lui Moise ! Pe Moise îl ştim, pe acesta nu-1 ştim de unde este !***"

În altă împrejurare au fost şi mai nestăpâniţi la mânie, zicând despre Iisus că-i de la diavolul. (Matei 12,24). Aşa-i firea omului păcătos: când îi loveşti dracii, îţi zice că tu eşti drac.

La această sucită întorsătură de minte, pe care-o fac prejudecăţile în capul fariseilor, şi care-i opreşte de-a şti pe Iisus că de unde este, omul care a căpătat vederea trupească, prin mărturisire capătă şi vederea sufletească. Astfel auzim din gura lui una dintre cele mai frumoase mărturisiri: ***„Aceasta e minunea, că voi nu ştiţi de unde este, iar El mi-a deschis ochii. Ştim că Dumnezeu pe păcătoşi nu-i ascultă, ci, de este cineva cinstitor de Dumnezeu, şi face voia Lui, pe acela îl ascultă. Din veac nu s-a auzit ca cineva să fi deschis ochii celui născut orb. De n-ar fi acesta de la Dumnezeu, n-ar fi putut face nimic***". Asta era credinţa: tare ca muntele, a acestui nou misionar al lui Iisus. Deci fariseii, văzând că nu pot isprăvi nimic cu el, l-au ocărât: că păcătos fiind, îi învaţă pe ei - drepţii - tainele lui Dumnezeu, - şi l-au dat afară.

Iată tragicul situaţiei. Orbul căpăta vederea, iar fariseilor li se întunecau ochii de mânie asupra lui şi a lui Iisus. Un duh rău îi ţinea de inimă ca să nu recunoască pe Iisus şi să se lumineze şi ochii sufletelor lor.

Iisus a tămăduit orbia ochilor, dar n-a putut tămădui orbia răutăţii. Orbia răutăţii nu are leac, dar... are pedeapsă.

Să urmărim de acum desăvârşirea vederii orbului din naştere şi desăvârşirea orbiei sufleteşti a fariseilor.

Când a auzit Iisus că l-au dat afară din sinagogă, aflându-1, i-a zis: ***„Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu ?***" Răspuns-a el şi a zis: ***„Cine este Doamne, ca să cred într-însul ?" şi i-a zis Iisus: „L-ai şi văzut, şi e cel ce grăieşte cu tine".*** Iar el a zis: ***„Cred, Doamne. Şi s-a închinat Lui".***

Omul acesta, cu care avea Dumnezeu rostul să descopere lumii pe Fiul Său ca şi Creator al vieţii, făcându-i din tină o pereche de ochi, s-a învrednicit de la Dumnezeu, la rându-i, de descoperirea lui Iisus ca Fiul lui Dumnezeu, prin însăşi dumnezeiasca mărturisire. ***De puţine ori, s-a descoperit Iisus pe Sine ca Fiul lui Dumnezeu:***

- *o dată samarinencii,*
- *a doua oară acestui orb din naştere şi*
- *a treia oară ucenicilor, înainte de slăvitele Sale patimi.*

Poate că aceasta a fost, în lumea aceasta, recunoştinţa lui Dumnezeu către el, pentru că a purtat cu răbdare orbia fără vină şi pentru că L-a mărturisit pe Iisus „***de la Dumnezeu***" înaintea tăgăduitorilor Săi: că l-a învrednicit de o rară descoperire dumnezeiască.

Orb fiind şi a căpăta, prin minune, o pereche de ochi, e o mare bucurie a vieţii, o ieşire fericită din întuneric. Ieşirea la lumina veacului acestuia. Pământean fiind şi a te hotărî să mărturiseşti pe Dumnezeu cu orice preţ şi luare în derâdere, e o şi mai mare bucurie, care te poate duce până la deschiderea ochiului credinţei că ţi se descoperă Iisus, Fiul lui Dumnezeu, cel care e cu noi în toate zilele până la sfârşitul veacului.

A vedea pe Iisus, e o fericire care nu se aseamănă cu nici o bucurie pământeană. Iar aceasta se întâmplă din când în când şi din neam în neam, ca să nu se stingă dintre oameni siguranţa existenţei lui Dumnezeu.

Credinţa în Dumnezeu şi mărturisirea Lui e ieşirea sufletului din întuneric în lumina dumnezeiască, ieşirea în lumina veacului viitor.

Iată o tămăduire deplină, iată un misionar neînfricat al lui Iisus.

(din: Părintele Arsenie Boca, "Cuvinte vii", Editura Charisma, Deva, 2006)

Arhimandritul Teofil Părăian - Ochii trupului şi ochii minţii

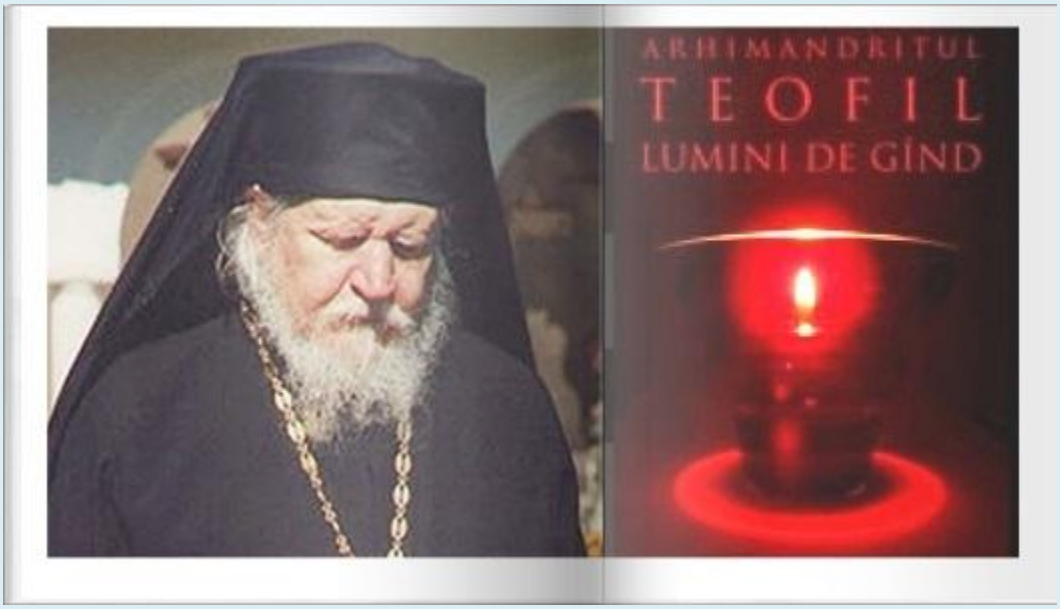

Predică rostită în Duminica orbului, 28 mai 1995

În Duminica Slăbănogului, după rânduiala Bisericii noastre, ni se pune înainte minunea pe care a făcut-o Domnul nostru Iisus Hristos când a vindecat un slăbănog la scăldătoarea Vitezda. Cu acest prilej se spun cuvintele de rugăciune către Mântuitorul nostru Iisus Hristos în care recunoaştem noi că avem trebuinţă de ajutor, pentru că suntem slăbănogi, şi zicem aşa: „Sufletul meu, Doamne, cel cumplit slăbănogit cu tot felul de păcate şi fapte netrebnice, ridică-1 cu dumnezeiescul Tău ajutor precum ai ridicat pe slăbănogul de demult, ca să strig fiind mântuit: Slavă Hristoase, puterii Tale! Dă-mi şi mie tămăduire!”

Ne vine acum în minte săvârşirea unei alte minuni pe care a făcut-o Mântuitorul nostru Iisus Hristos, când făcând tină din scuipat a împlinit lipsa unui om fără de vedere făcându-i ochi şi l-a trimis să se spele la scăldătoarea Siloam, şi acela, după ce s-a spălat, s-a întors văzând.

Cu prilejul acesta, de pomenire a minunii pe care a făcut-o Mântuitorul dând vedere trupului şi sufletului, Sfânta noastră Biserică ne îndrumă să zicem către Domnul nostru Iisus Hristos cuvinte ca acestea: ***„La ochii sufletului fiind orbit, la Tine Hristose vin ca şi orbul cel din naştere cu pocăinţă strigând către Tine: Tu, celor din întuneric eşti Lumina cea prea luminoasă!”.***

Pomenim minunile făcute de Domnul Iisus Hristos ca să cunoaştem puterea Lui cea minunată şi ca să ne întemeiem pe acele minuni pe care le-a făcut. Fie au ajuns până la noi pentru a primi de la Dumnezeu ceea ce ne trebuie nouă.

Bineînţeles că un om cu vedere nu va cere vederea trupului, pentru că o are. Un om sănătos, tare şi puternic, nu va cere înzdrăvenirea trupului. Însă, privind lucrurile în lumina cunoştinţei duhovniceşti, constatarea noastră este că lipsa vederii sufleteşti nu este o excepţie, nu este un lucru care se întâmplă aşa cum se întâmplă cu lipsa vederii trupeşti.

Cei mai mulţi dintre oameni sunt oameni cu vedere şi atunci sigur că nu ne vom gândi la vederea ruupească atunci când pomenim minunea pe care a făcut o Domnul Hristos când a dat unui om fără vedere, vedere trupească, ci ne vom gândi la ce este mai răspândit decât lipsa vederii trupeşti, adică ne vom gândi la lipsa vederii sufleteşti. Că dacă lipsa vederii trupeşti este o excepţie, lipsa vederii sufleteşti parcă este regulă generală.

Poate că, la aceasta luând aminte, părinţii duhovniceşti care au rânduit Sfintele Slujbe au rânduit ca la o zi ca aceasta să zicem: "Vin la Tine ca şi orbul cel din naştere cu pocăinţă strigând către Tine, către Tine Doamne Iisuse Hristoase: Tu eşti Lumina cea prea luminoasă a celor din întuneric."

Domnul Hristos S-a înfăţişat pe Sine ca lumină. Câţi oameni din cei ce se gândesc la Domnul nostru Iisus Hristos Îl au pe El ca lumină? Domnul nostru Iisus Hristos a spus despre Sine: „Eu sunt Lumina lumii. Cel ce Mă urmează nu va umbla în întuneric (Ioan 8, 12). Câţi dintre cei care Îl cred pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos ca Lumina lumii Îl şi simt ca Lumina lumii, Îl şi au ca Lumina lumii, ca Lumina lor? Şi dacă gândindu-ne la Domnul nostru Iisus Hristos nu rămânem uimiţi de minunile Lui, aşa cum uimiţi au rămas cei ce-au văzut minunile, înseamnă că nu avem destulă vedere sufletească, nu avem destulă lumină.

Şi atunci, e firesc să zicem: ***„La ochii sufletului fiind orbit, la Tine Hristoase vin. ca şi orbul cel din naştere cu pocăinţă strigând către Tine: Tu, celor din întuneric, eşti Lumina cea prea luminoasă!"***

De ce cu pocăinţă? Pentru că recunoaştem pricinile întunecări noastre şi ştim că prin pocăinţă se realizează luminarea şi de aceea zicem: „Cu pocăinţă strig către Tine: Tu, celor din întuneric, eşti Lumina cea prea luminoasă!' Dar dacă eu nu te văd ca lumină, înseamnă că eu sunt în întuneric.

La o rugăciune de la Ceasul întâi spunem în fiecare zi către Domnul Hristos: ***"Hristoase, Lumina cea adevărată, Care luminezi şi sfinţeşti pe tot omul ce vine în lume, să se însemneze peste noi lumina feţei Tale ca într-însa să vedem lumina cea neapropiată. Îndreptează paşii noştri spre lucrarea poruncilor Tale pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale şi ale tuturor sfinţilor Tăi. Amin."***

Este iarăşi o împrejurare în care mărturisim că avem trebuinţă de lumină şi cerem de la Mântuitorul lumină duhovnicească, lumină ca să putem vedea lucrurile mai presus de lumea aceasta şi să ne vedem chiar şi pe noi înşine în lumina lui Dumnezeu.

Hristoase, Lumina cea adevărată, Care luminezi pe tot omul care vine în lume - zicem noi - să se însemneze peste noi lumina feţei Tale, să fim înconjuraţi de lumină şi să vedem lumina, ca într-însa în această lumină care vine de la Tine, să cunoaştem mărirea Ta. Şi aceasta o cerem, Doamne, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale, care a fost luminată, şi pentru rugăciunile tuturor sfinţilor Tăi care şi ei au petrecut în lumină.
Care sunt pricinile întunecării, de ce suntem noi întunecaţi? Ce trebuie să înlăturăm din viaţa noastră ca să fim luminaţi? Lumina vine de la Dumnezeu, dar vine în condiţiile în care se poate da ea. Lumina duhovnicească, ca şi lumina fizică. se varsă peste lume. Noi ştim că lumina vine de la Soare şi ştim că este o lumină de noapte, de la Lună. Şi ştim că este o lumină de la stele, vremea nopţii, şi mai ştim că este o lumină pe care o face omul, lumina de la mijloacele de iluminare. Lumina se revarsă, lumina există, lumina poate exista. Aşa este şi cu lumina duhovnicească. Ea există. Hristos există şi luminează. Dumnezeu este Lumină.

„Lumină sunt poruncile Tale pe pământ." Poruncile lui Dumnezeu sunt Lumină. Toate acestea însă trebuie privite prin ochiul sufletului. „De va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat" – zice Domnul nostru Iisus Hristos având în vedere ochiul cel trupesc - „şi de va fi ochiul tău întunecat" - de va fi ochiul tău rău - „tot trupul tău va fi întunecat" spune mai departe Domnul Hristos, nu referindu-Se doar la lucrurile văzute, pentru că Domnul Hristos nu a făcut anatomie, nici fiziologie, ci Domnul Hristos a vrut să-i ducă pe oameni la cunoştinţe mai presus de lumea aceasta, şi atunci a făcut o comparaţie între lumina cea văzută şi cea mai presus de lume. Lumina cea nevăzută cu ochii trupeşti, dar văzută cu ochii duhovniceşti şi a făcut legătură între vederea trupului şi vederea sufletului.

„La Tine. Hristoase, vin ca şi orbul cel din naştere cu pocăinţă strigând către Tine. Tu, celor din întuneric, eşti Lumina cea prea lumioasă!" E o mărturisire în aceste

cuvinte, o mărturisire despre noi şi o mărturisire despre Domnul Hristos. Noi credem că Tu, Doamne Iisuse Hristoase eşti Lumina cea prea luminoasă.

Întrebarea este: şi pentru mine eşti Lumina cea prea luminoasă? Sau Te ştiu doar dătător de lumină şi Te strig din întuneric?

În Joia cea mare, la Sfânta Slujbă, a rânduit Sfânta noastră Biserică să se spună printre altele şi următoarele cuvinte care se potrivesc cu starea noastră în general: ***"Când măriţii ucenici - e vorba de ucenicii Domnului Hristos, cei doisprezece - „la spălarea Cinei s-au luminat" – e vorba de spălarea picioarelor pe care a făcut-o Domnul Hristos la Cina cea de Taină atunci Iuda cel rău credincios cu iubire de argint bolnâvindu-se s-a întunecat. Şi judecătorilor celor fără de lege pe Tine. Judecătorul Cel drept Te-a dat".*** Aşa spunem noi către Domnul Hristos. Vorbim cu Domnul Hristos despre cele ce s-au întâmplat atunci şi de fapt. despre cele ce le amintim pentru noi.

Ce s-a întâmplat? "Când măriţii ucenici" - ucenicii cei buni, ucenicii cei măriţi - „la spălarea Cinei s-au luminat atunci s-a întâmplat ceva ce nu se aştepta nimeni să se întâmple. Cel ce L-a vândut pe Domnul Hristos – "Iuda cel rău credincios cu iubire de argint îmbolnăvindu-se s-a întunecat" - zicem noi către Domnul Hristos mai departe - „pe Tine, Judecătorul Cel drept Te-a dat judecătorilor celor fără de lege".

Dacă analizăm aceste cuvinte ştim că ucenicii cei buni s-au luminat pentru că erau buni, erau măriţi - „când măriţii ucenici la spălarea Cinei s-au luminat" - ştim însă că n-a fost numai lumină atunci, a fost şi întuneric, întuneric într-un suflet de om rău credincios - „atunci Iuda cel rău credincios..." - deci n-avea credinţa cea bună - „atunci Iuda cel rău credincios cu iubire argint" - cu iubire de avere, iubitor fiind de avere - „s-a îmbolnăvit", şi pentru că s-a îmbolnăvit cu iubire de argint, s-a întunecat.

Ce înţelegem noi din cuvintele acestea? Înţelegem că Sfânta noastră Bisencâ ne învaţă buna credinţă. Credinţa cea bună aduce lumină, iar reaua credinţă, credinţa cea rea, aduce boală sufletească, aduce păcat, aduce patimi, aduce zbucium sufletesc şi cu acestea aduce întunecare.

Dacă Iuda cel rău credincios nu era aşa, ci era bun credincios, n-ajungea să se îmbolnăvească cu iubire de argint. Şi pentru că s-a îmbolnăvit cu iubirea de argint s-a şi întunecat. Şi pentru că s-a întunecat a făcut lucruri de om întunecat. Pe când ucenicii cei buni îl slăveau pe Mântuitorul Hristos din lumina pe care o aveau, cel

din întuneric a făcut o faptă neaşteptată şi anume: “Pe Judecătorul Cel drept, pe Domnul Hristos pe Tine, Judecătorul Cel drept, judecătorilor celor fără de lege Te-a dat”. A luat oameni răi, oameni inferiori şi i-a făcut stăpâni peste Judecătorul Cel drept. Cum se poate ajunge la aşa ceva? Numai prin întunecare. Şi cum se poate ajunge la întunecare? Numai prin pătimire şi prin răutăţile care stăpânesc sufletul. Şi cum se ajunge la răutăţile care stăpânesc sufletul? Se ajunge prin reaua credinţă. Prin necredinţă şi prin credinţa cea rea.

Şi după ce se spun cuvintele acestea pe care le adresăm Mântuitorului nostru Iisus Hristos în Joia cea mare adăugăm având în vedere pe cineva care ar putea fi ca Iuda, adică rău credincios, bolnav de iubire de avere şi întunecat, şi zicem: ***“Vezi iubitorule de avuţii, pe cel ce pentru aceasta spânzurare şi-a agonisit. Fugi de sufletul nesăţios cel ce a îndrăznit unele ca acestea asupra învăţătorului.”*** Deci avertizăm pe cei ce ar putea fi ca Iuda; necredincios, iubitor de avuţie, întunecat şi gata să facă rele pentru că e întunecat: “Vezi iubitorule de avuţii, uită-te la Iuda ce a păţit cel întunecat, cel rău credincios, cel neluminat, cel iubitor de argint, cel bolnav cu iubirea de argint, ce-a păţit? A ajuns la spânzurare! A ajuns să se spânzure „vezi pe cel ce pentru aceasta spânzurare şi-a agonisit “. Şi spunem „Fugi de sufletul nesăţios, cel ce a îndrăznit unele cu acestea asupra învăţătorului.”

Deci, dacă eşti nesăţios, leapădă-te de nesaţul faţă de avere, fugi de un astfel de suflet, fugi de tine însuţi dacă poţi fugi de tine însuţi, schimbă-ţi atitudinea, schimbă-ţi gândurile, schimbă-ţi concepţiile ca să n-ajungi şi tu să deznădăjduieşti, pentru că eşti rău credincios, pentru că eşti bolnav de iubirea de argint, pentru că eşti întunecat, pentru că faci lucruri de om întunecat, pentru aceea ajungi la deznădejde, şi din deznădejde poţi ajunge la sinucidere, la spânzurare.

Iuda s-a spânzurat. „vezi pe cel ce pentru aceasta spânzurare şi-a agonisit. Fugi de sufletul nesăţios, cel ce a îndrăznit unele ca acestea asupra învăţătorului.”

Apoi, cel care gândeşte cu gândurile Bisericii iarăşi revine la Domnul Hristos, şi zice: „Cela ce eşti spre toţi bun. Doamne, mărire Ţie!" Doamne, mărire Ţie, pentru că la Cina cea de Taină ai spălat pe ucenicii cei buni. Doamne, mărire Ţie pentru că eşti Lumina cea adevărată. Doamne, mărire Ţie!

E bine să ştim că orice încheiere adevărată a gândului la Dumnezeu, a gândului la Mântuitorul trebuie să fie un gând de prea mărire. Când ajunge omul să-L prea mărească pe Dumnezeu?

Cu prilejul înălţării la cer a Mântuitorului se spun următoarele cuvinte. ***"Cu dumnezeiescul nor fiind acoperit gângavul - gângavul e Moise care gângăvea - a spus legea cea scrisă de Dumnezeu. Că scuturând tina de pe ochii minţii, vede pe Cel ce este şi se învaţă cunoştinţa duhului, cinstind cu dumnezeieşti cântări (Catavasii la înălţarea Domnului nostru Iisus Hristos; Cântarea 1, Irmos. glas 4).***

Ce se spune despre Moise? Că a fost acoperit de dumnezeiescul nor. A intrat într-un nor şi acolo L-a văzut pe Dumnezeu. A fost norul Dumnezeu însuşi sau Duhul Sfânt Cel ce dă cunoştinţa? „Cu dumnezeiescul nor fiind acoperit gângavul a spus legea cea scrisă de Dumnezeu." Dumnezeu a scris o lege şi legea aceasta a cunoscut-o cel învăluit de norul dumnezeiesc: „Cu dumnezeiescul nor fiind acoperit gângavul a spus legea cea scrisă de Dumnezeu. A descoperit ceea ce descoperă Dumnezeu. A descoperit oamenilor ceea ce Dumnezeu i-a descoperit lui.

Dar cum s-a ajuns la aceasta? „Că scuturând tina de pe ochiul minţii, înlăturând tina de pe ochiul minţii, până a avut tină pe ochiul minţii, până ce a avut murdărie pe suflet nu a putut cunoaşte legea cea scrisă de Dumnezeu, dar când şi-a curăţit mintea a cunoscut legea cea scrisă de Dumnezeu şi a spus-o: "că scuturând tina de pe ochiul minţii vede pe Cel ce este". Cine este Cel ce este? Dumnezeu. Dumnezeu S-a descoperit omului că există. "Eu sunt Cel ce sunt."

Iată ce înseamnă să vezi sufleteşte. Să vezi, să ai conştiinţa, să ai siguranţa prezenţei lui Dumnezeu. Vezi pe Cel ce este. Vede pe Cel ce este şi se învaţă cunoştinţa Duhului. Ajunge să cunoască nişte lucruri mai presus de ceea ce poate cunoaşte omul fără darul lui Dumnezeu.

„Fericit eşti Simone, fiul lui Iona, că nu trup şi sânge ţi-a descoperit ţie aceasta, ci Tatăl Meu Cel din ceruri", a zis Domnul Hristos către Simon, către Sfântul apostol Petru. Eşti fericit că ai ajuns să cunoşti lucruri mai presus de lume, mai presus de fire. Cum ai ajuns să cunoşti lucrurile mai presus de fire? Ţi-a descoperit Tatăl, Tatăl Cel ceresc.

Duhul Sfânt descoperă legea lui Dumnezeu. Descoperă măreţiile lui Dumnezeu. Dă puterea ca omul să cunoască lucrurile cele bune. Şi pentru că vede pe Cel ce este şi se învaţă cunoştinţa Duhului, cinsteşte cu dumnezeieşti cântări.

Noi cinstim cu dumnezeieşti cântări învăţate de la Duhul Sfânt, pentru că rugăciunile pe care le facem noi în Biserică, slujbele noastre, sunt alcătuiri ale Duhului Sfânt. Sunt lucruri pe care le dă Duhul Sfânt credincioşilor.

Dar căror credincioşi? Acelora care nu se plictisesc la slujbă, care simt ceva bun şi luminat în Sfintele Slujbe, pentru că aceia sunt luminaţi. Cine se plictiseşte la slujbă, cine ocoleşte slujba, cine ocoleşte biserica, cine ocoleşte binecuvântările lui Dumnezeu, cine ocoleşte gândurile cele bune din vuietul Duhului, cine nu are răbdare, cine-i nepăsător, acela nu vede, este fără vedere sufletească şi acela trebuie să zică: "La ochii sufletului fiind orbit, vin la Tine Hristoase ca şi orbul din naştere, cu pocăinţă strigând către Tine: Tu, celor din întuneric, eşti Lumina cea prea luminoasă!"

E important de ştiut că mai ales două lucruri trebuie să vadă omul în această lume ca să fie într-adevăr cu lumină sufletească. Să vadă pe Dumnezeu şi lucrurile lui Dumnezeu. Să nu va-nchipuiţi că cineva care vrea să-L vadă pe Dumnezeu, îşi ridică ochii spre cer şi-L vede pe Dumnezeu undeva în nori sau undeva în Soare, sau undeva în stele, sau undeva în lună, sau ca o umbră sau ca ştiu eu ce, cum vin unii şi spun:

- Părinte, eu am văzut pe Domnul Hristos cum Îl vedem în icoană… Nu-i vorba de aşa ceva. Pe Dumnezeu Îl vezi atunci când ştii că nu-L poţi vedea! " Pe Dumnezeu a-L vedea este cu neputinţă oamenilor", spunem noi la o alcătuire dată de Duhul Sfânt, Bisericii noastre: ***"Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor spre Care nu cutează a privi nici oştile îngereşti. Dar prin tine, Preacurată - vorbim noi cu Maica Domnului - S-a arătat oamenilor Cuvântul întrupat pe Care mărindu-L cu oştile cereşti, noi pe tine te fericim."***

Nu putem mări pe Dumnezeu fără să fericim pe Maica Domnului. Aşa e rânduiala Bisericii, aşa e rânduiala noastră, aşa este rânduiala sufletească. Cine nu vede pe Maica Domnului acolo unde este Domnul Hristos, cine nu se gândeşte şi la Maica Domnului când se gândeşte şi la Domnul Hristos, acela nu are vedere sufletească, pentru că Domnul Hristos S-a arătat oamenilor, Cuvântul întrupat S-a arătat oamenilor prin Maica Domnului.

Deci, atunci avem vedere când preţuim lucrurile lui Dumnezeu, când gândindu-ne la Dumnezeu înţelegem că e mai presus de ce poate omul cugeta şi spune, cum zice ***Sfântul Simeon Noul Teolog: Atunci avem vedere când ştim că nu putem vedea cu ochii trupeşti cele mai presus de lume, cele mai presus de materie, ci numai le***

înţelegem cu sufletul, cu ochiul duhovnicesc şi mai ales înţelegem că nu înţelegem.

Şi mai trebuie să vedem ceva. Ce? Păcatele noastre. Cine nu-şi vede păcatele încă nu a văzut ce trebuie să vadă.

În Pateric se spune că un frate l-a întrebat pe un părinte:
- Ce zici părinte de cei care au vedenii cu îngeri?

Şi părintele a zis:
- Frate, eu îi fericesc pe aceia care îşi văd păcatele lor.

Cine-şi vede păcatele? Numai acela le vede care nu ia aminte la păcatele altora. Acela-şi vede păcatele care ştie că el este păcătos şi nu alţii-s păcătoşi, sau acela care ştie că mai sunt şi alţi păcătoşi, dar nu ia aminte la păcatele altora, ci ia aminte la păcatele sale. Acela vede cu adevărat, ce trebuie să vadă, şi acela niciodată nu va fi înşelat de diavol pentru că va şti că el este păcătos şi va cere ajutor de la Dumnezeu.

Şi nu se poate să nu miluiască Dumnezeu pe cineva care cere mila lui Dumnezeu
Dar dacă cerem de la Dumnezeu lucruri care nu ni se cuvin şi lucruri pe care nu vrea Dumnezeu să ni le dea, pentru că nu are în plan cu noi să ni le dea, atunci nu ajungem unde trebuie. Dar dacă suntem sinceri, dacă suntem doritori de Dumnezeu, nu se poate să nu ne dea Dumnezeu lumina sufletului şi nu se poate să nu putem trăi în această viaţă o viaţă binecuvântată de Dumnezeu, o viaţa sfântă, o viaţă curată, o viaţă luminată, o viaţă în bucurie. Întâi e datoria şi apoi vine bucuria. Să ne împlinim datoriile şi apoi ne binecuvântează Dumnezeu.

Să ne amintim acum de ceea ce s-a întâmplat la înălţarea Mântuitorului, când Domnul Hristos Şi-a ridicat mâinile şi i-a binecuvântat pe ucenici şi S-a înălţat binecuvântându-i. Amintesc lucrul acesta pentru că are legătură cu cele spuse înainte. Domnul Hristos i-a luat pe ucenicii Săi, i-a dus spre Betania, Şi-a ridicat mâinile, i-a binecuvântat şi pe când îi binecuvânta S-a ridicat la cer. Ce a decurs, ce a urmat din această binecuvântare? Închinarea ucenicilor. Şi astfel s-a pomenit de închinare .

Când Domnul Hristos l-a întâlnit pe omul căruia îi dăduse vedere l-a întrebat: "Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?" Întrebarea aceasta e o întrebare pentru noi toţi. Nu există om în lumea aceasta din câţi au fost şi din câţi vor fi, care să nu trebuiască să răspundă cândva în faţa Domnului nostru Iisus Hristos la întrebarea:

„Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?” (Ioan 9, 35). Şi să ştiţi că întrebarea aceasta este o întrebare la care răspundem şi cu cuvintele şi cu viaţa, dar mai ales cu viaţa. Şi omul a zis: ***„Doamne, dar cine-l ca să cred în El? Cine-i Fiul lui Dumnezeu ca să cred în El?”*** Şi Domnul Hristos i-a zis: ***„L-ai şi văzut, că este Cel care vorbeşte cu tine” (Ioan 9, 37).*** Atunci el a făcut un lucru care arăta credinţa lui. Ce a făcut? A zis mai întâi: „Cred, Doamne!” şi şi-a arătat credinţa în închinare. S-a închinat Lui. Spune Sfânta Evanghelie că a zis: ***„Cred, Doamne. Şi s-a închinat Lui”.***

Aşa au făcut ucenicii sub binecuvântarea Domnului Hristos la înălţare. S-au închinat lui Hristos, Celui Care Se înălţa la cer. Şi s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare şi erau totdeauna în Templu lăudând şi binecuvântând pe Dumnezeu.

Întâi e binecuvântarea lui Dumnezeu care dă lumină. Binecuvântarea lui Dumnezeu dă lumină care aduce închinare. Închinarea aduce bucurie şi bucuria revarsă mulţumire, laudă şi binecuvântare.

Cum zicem noi la Sfânta Liturghie: ***„Pe Tine Te lăudăm, pe Tine bine Te cuvântăm, Ţe-Ţi mulţumim Doamne şi ne rugăm Ţie, Dumnezeului nostru".*** Numai că noi spunem cuvintele acestea de multe ori ca nişte cuvinte de ritual, nu ca nişte cuvinte ale noastre, pentru că n-am ajuns încă să ne simţim cât trebuie sub binecuvântarea Domnului Hristos, să ne simţim datori cu închinare.

Zicem noi la Sfânta Liturghie: ***„Cu vrednicie şi cu dreptate este a ne închina Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, Treimei Celei de o fiinţă şi nedespărţite”.*** Este o mărturisire pe care o facem, o mărturisire pe care trebuie să o auzim şi să o susţinem cu viaţa noastră.

E bine de reţinut că adevăratul răspuns e închinarea, pentru că închinarea nu înseamnă numai pur şi simplu să-ţi faci o sfântă cruce şi te-ai închinat, închinarea înseamnă supunere totală faţă de Dumnezeu, recunoaşterea măririi lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă închinare.

Sigur că omul acela care s-a închinat Domnului Hristos s-a plecat, a făcut un semn de închinare, o închinare formală pe care Domnul Hristos a primit-o, şi care este un semn al credinţei. Dar nu trebuie să rămânem la atât, ci trebuie să întindem închinarea noastră pe mai departe, peste toată viaţa noastră, pentru veşnicie s-avem sufletul supus lui Dumnezeu şi prea măritor de Dumnezeu, şi atunci suntem în închinare şi închinarea aduce bucurie şi bucuria aduce laudă şi binecuvântarea lui Dumnezeu.

(Extras din cartea: Arhimandritul Teofil Părăian - Lumini de gând - 31 de predici din perioada Penticostarului)

Arhimandritul Teofil Părăian - O întrebare pentru toţi

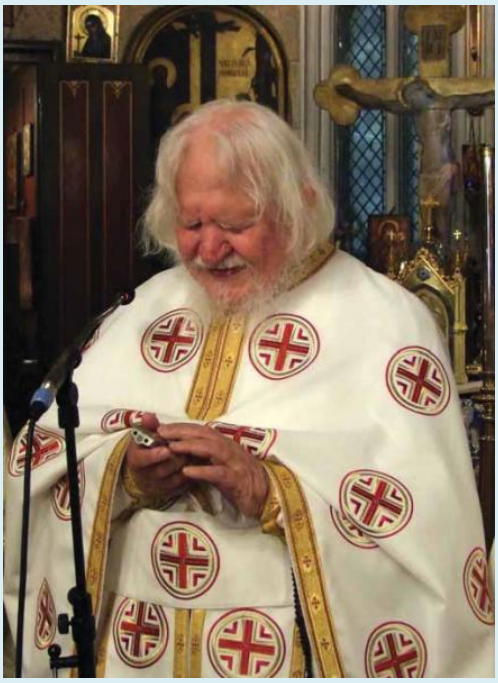

Întrebarea este cuprinsă şi este adresată de Domnul nostru Iisus Hristos unui singur om.

În Sfânta Evanghelie de la Ioan, capitolul al IX-lea, în istorisirea despre vindecarea unui orb din naştere se spune că după ce omul acela a primit vedere, S-a întâlnit Domnul Hristos cu el.

Şi ştiind Domnul Hristos că el a fost dat afară din sinagogă l-a întrebat: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?".

El a răspuns: „Dar cine este, Doamne, ca să cred în El?".

Şi a zis Iisus: „L-ai şi văzut1 Cel care vorbeşte cu tine, Acela este". Şi atunci a răspuns: „Cred, Doamne", şi ca semn al credinţei în Mântuitorul, s-a închinat Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Prin urmare, întrebarea este: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?” Această întrebare pusă unui singur om sau cel puţin această întrebare pe care o găsim în Sfânta Evanghelie de la Ioan ca pusă doar aceluia căruia i-a adresat-o Domnul Hristos, este de fapt întrebarea pe care Domnul Hristos o pune tuturor oamenilor.

Nu există nici un om care să nu trebuiască să răspundă cu cuvântul sau cu viaţa la întrebarea: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?". Răspunsurile pot fi afirmative sau negative, adică se poate răspunde: „Da, Doamne, cred", şi se poate răspunde: „Nu cred." Pot fi şi nişte răspunsuri intermediare: „Cred şi nu cred destul", „Nu sunt sigur dacă cred" şi încă altele.

Să cercetăm puţin anumite răspunsuri în legătură cu această întrebare, răspunsuri pe care le găsim în Sfânta Evanghelie şi apoi să ne cercetăm pe noi înşine, cum răspundem noi la întrebarea „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?"

În Sfânta Evanghelie sunt multe locuri în care se arată că oamenii au fost chemaţi la credinţa în Mântuitorul.

- ✓ *De pildă, în Sfânta Evanghelie de la Marcu, în capitolul 1, în legătură cu cele dintâi cuvinte rostite de Domnul Hristos, se spune că Domnul Hristos a zis aşa: "S-a împlinit vremea şi s-a apropiat Împărăţia Cerurilor, pocăiţi-vă şi credeţi în Evanghelie!" (Marcu 1, 15).*
- ✓ *Ştim că Domnul Hristos a chemat nişte oameni să-I fie ucenici. A chemat să-I fie ucenici 12 oameni şi după aceea încă alţi 70 Şi ei, pentru că au crezut în Domnul nostru Iisus Hristos, au răspuns la chemarea Mântuitorului arătând că ei cred în Mântuitorul.*
- ✓ *Despre Sfinţii Petru şi Andrei şi despre Sfinţii Iacob şi Ioan, care erau pescari pe când i-a chemat Domnul Hristos, se spune că Domnul Hristos le-a spus: „Veniţi după Mine!", şi ei au mers după Domnul Hristos.*

Ba încă Sfântul IMarcu spune că Sfinţii lacob şi Ioan, fiii lui Zevedeu, când Domnul Hristos i-a chemat, au lăsat toate, şi-au lăsat pe tatăl lor în corabie cu simbriaşii lor (Marcu 1, 20). Prin urmare, aveau oameni cu plată, oameni la lucru, nu erau oameni foarte săraci, erau oameni bogaţi dacă puteau avea oameni cu plată. Asta înseamnă că au avut ce să lase, dacă au lăsat ceva, au lăsat pentru că au crezut în Domnul Hristos. Dacă n-ar fi crezut în Domnul Hristos nu L-ar fi urmat.

Din aceasta înţelegem că răspunsul celor dintâi chemaţi de Domnul Hristos a fost un răspuns afirmativ la întrebarea: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?" , întrebare pe care Domnul Hristos le-a pus-o implicit, atunci când i-a chemat: „Veniţi după Mine!" Ucenicii aceştia şi alţii au răspuns la fel.

A răspuns la fel vameşul Matei sau Levi, (Matei sau Levi e aceeaşi persoană, dar cu nume diferite). Domnul Hristos a trecut pe la vamă şi a văzut un om care se

numea Matei, şi i-a zis: „Vino după Mine! “, şi el îndată 1-a urmat pe Mântuitorul. Probabil şi el a răspuns: „Da, Doamne, cred în Tine”.

Ce fel de credinţă aveau ei atunci, ne putem da seama dacă ne gândim că nu puteau să ştie prea multe despre Domnul Hristos. Ştiau doar că Domnul Hristos este un trimis al lui Dumnezeu, ştiau că Domnul Hristos este un prooroc deci un învăţător mare şi L-au urmat ca să-I fie ucenici.

Au fost însă împrejurări în care ucenicii n-au dovedit foarte multă credinţă deci împrejurări în care la întrebarea: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?” n-au putut răspunde cu toată hotărârea. „Da, Doamne, cred”.

Mergând ei odaia cu corabia pe mare, împreună cu Domnul Hristos, s-a stârnit o furtună. Furtuna i-a îngrijorat pe ucenici. Domnul Hristos dormea. Şi îngrijoraţi s-au dus la Domnul Hristos şi - au trezit, şi I-au zis: „Doamne, pierim”. Şi atunci Domnul Hristos a potolit furtuna, şi lor le-a reproşat că n-au destulă credinţă şi a zis: „Unde este credinţa voastră? Pentru ce sunteţi atât de necredincioşi?” (Marcu 4. 40). Prin urmate, avem o împrejurare în care ucenicii n-au răspuns cu hotărâre „Da, Doamne, credem în Tine”. Au crezut cât au putut ei să creadă, dar au fost şi îngrijoraţi.

O credinţă adevărată în Mântuitorul nostru Iisus Hristos risipeşte toate îngriiorările, risipeşte toate neliniştile câte pot să vină într-un suflet al unui om care nu crede.

Cunoaştem apoi împrejurarea în care, fiind Domnul nostru Iisus Hristos pe mare, umblând pe apă ca pe uscat, ucenicii L-au văzut şi s-au temut, au crezut că văd o nălucă, adică văd o fantomă, şi îngrijoraţi au început să strige. Dar Domnul Hristos le-a vorbit îndată, zicându-le: „îndrăzniţi, Eu sunt; nu vă temeţi!” Atunci Sfântul apostol Petru, după mărturia Sfântului evanghelist Matei, a zis: „Doamne, dacă eşti Tu, porunceşte să vin la Tine pe apă”. Şi Domnul Hristos a zis: “Vino!” Sfântul apostol Petru a pornit pe apă către Domnul Hristos şi mergând către Domnul Hristos şi-a dat seama de învolburarea mării, de furtună şi a început să se scufunde şi atunci a strigat, zicând: „Doamne mântuieşte-mă! Doamne, scapă-mă!”. Şi Domnul Hristos i-a întins mâna şi i-a zis: “Puţin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?" Şi apoi a intrat în corabie la ucenici cu Sfântul apostol Petru şi ucenicii s-au mirat de Domnul Hristos, de puterea Lui, au căzut în faţa Lui, I s-au închinat şi au zis: „Tu eşti Fiul lui Dumnezeu", o mărturisire de credinţă.

Dar mărturia aceasta de credinţă nu a făcut-o Sfântul apostol Petru decât cu jumătate de măsură, cu îndoială, atunci când a spus: „Doamne, scapă-mă!", pentru

că dacă ar fi avut credinţa că Domnul Hristos îl susţine deasupra valurilor, n-ar fi avut motive să fie îngrijorat. S-a potolit furtuna, ucenicii s-au închinat Domnului Hristos şi au afirmat încă o dată credinţa lor şi au zis: „Cu adevărat Tu eşti Fiul lui Dumnezeu!” E o mărturisire de credinţă deci un răspuns afirmativ puternic la întrebarea: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?"

Sfântul evanghelist Ioan ne spune că odată, pe când Domnul Hristos le vorbea ucenicilor despre Sfânta Împărtăşanie, despre Sfânta Evanghelie, despre Sfânta Cuminecătură, despre Pâinea Vieţii, despre hrana pe care o dă Domnul Hristos mai presus de mana pe care au mâncat-o iudeii în pustiu, unii dintre ucenici, bineînţeles nu cei doisprezece, nici dintre cei şaptezeci, ci alţii - pentru că Domnul Hristos a avut mai mulţi ucenici - n-au vrut să-L urmeze pe Domnul Hristos, ci au spus „grea este această vorbă, cine poate s-o înţeleagă” şi s-au retras, s-au depărtat de Domnul Hristos. Atunci Domnul Hristos a pus o întrebare care seamănă cu întrebarea: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?”, şi a zis către ucenicii rămaşi lângă El: ***„Voi nu vă duceţi?”*** Şi atunci Sfântul apostol Petru a zis: ***„Doamne, la cine ne vom duce? Tu ai cuvintele vieţii celei veşnice".***

Sfântul evanghelist Ioan, tot el ne spune că pe când Domnul Hristos le vorbea ucenicilor, înainte de patima Sa cea mântuitoare, ucenicii, cumva entuziasmaţi de cuvântul Domnului Hristos, au zis: ***„Iată, acum vorbeşti lămurit şi nu spui nici o pildă. Acum ştim că Tu ştii toate şi nu ai trebuinţă să Te întrebe cineva. De aceea credem că ai ieşit de la Dumnezeu . Şi Domnul Hristos le-a răspuns: „Iată, soseşte ceasul, şi a şi sosit, ca fiecare dintre voi să vă duceţi la ale voastre, iar pe Mine să Mă lăsaţi singur (Ioan 16, 29-32).*** Avea Domnul Hristos în vedere pătimirea Sa, răstignirea Sa, când ucenicii toţi, în afară de Sfântul evanghelist Ioan,toţi ceilalţi L-au părăsit pe Domnul. Ba încă unul s-a şi lepădat de trei ori de Mântuitorul.

Domnul Hristos a avut în vedere lucrul acesta când le-a spus: „Acum credeţi?”, ca şi când le-ar fi zis: Băgaţi de seamă că numai vi se pare că credeţi sau în orice caz. nu aveţi destulă credinţă, pentru că dacă aţi crede cu adevărat în Mine atunci nu M-aţi părăsi. Într-un fel M-aţi şi părăsit, a şi sosit ceasul să Mă părăsiţi, într-un fel v-a slăbit credinţa.

Şi a zis Domnul Hristos, cred că în Sfânta Evanghelie de la Luca, la Cina cea de Taină, vorbind cu Sfântul apostol Petru: “Simone. Simone, iată satana v-a cerut să vă cearnă ca pe grâu; iar Eu M-am rugat pentru tine ca să nu scadă credinţa ta. Şi tu, întorcându-te. întăreşte pe fraţii tăi" (Luca 22, 31, 32). A venit clipa aceea de verificare, de cercetare, când ucenicii Domnului Hristos s-au depărtat de Domnul

Hristos, cei care au spus „Acum credem", cei cărora Domnul Hristos le-a spus „Acum credeţi?”: „Iată, soseşte ceasul, şi a şi sosit, ca să vă risipiţi fiecare la ale sale şi pe Mine să Mă lăsaţi singur”.
Şi faptul de a Mă lăsa singur înseamnă nu credinţa, ci necredinţa. Dacă aţi avea credinţa aţi rămâne cu Mine. dar pentru că nu aveţi credinţă câtă trebuie, nu veţi rămâne cu Mine.

Cunoaştem şi o împrejurare în care ucenicii Domnului Hristos, după mărturia Sfântului evanghelist Luca în capitolul al XVII-lea, le-a spus ucenicilor: „De-ţi va greşi fratele tău, ceartă-l, şi dacă te va asculta, dacă se va întoarce, iartă-1 şi chiar dacă îţi va greşi de şapte ori într-o zi şi de şapte ori se va întoarce zicând: rău îmi pare, tu să-l ierţi” (Luca 17, 3-4).

Şi atunci ucenicii Domnului Hristos au zis. „Sporeşte-ne credinţa". Şi-au dat seama ucenicii că n-au destulă credinţă. Au credinţă, dar nu au destulă.

Deci, la întrebarea: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?”, ar fi putut răspunde: „Şi cred, şi nu cred” sau: „Mi se pare că cred, dar nu sunt sigur că cred”.
Şi într-adevăr, Domnul Hristos primind această rugăciune şi mărturisire în acelaşi timp: „Sporeşte-ne credinţa", a zis ucenicilor: Dacă aţi avea credinţă cât un grăunte de muştar, aţi zice acestui sicomor - e vorba de un arbore - dezrădăcinează-te şi sădeşte-te în mare, şi v-ar asculta”. Prin aceasta arată Domnul Hristos că adevărata credinţă nu este o credinţă care nu se arată, care nu se manifestă, ci este o credinţă care trebuie să se manifeste în viaţa celui credincios.

După ce Domnul Hristos a înviat din morţi, ucenicii, aflând despre învierea Lui din morţi, nu s-au arătat credincioşi. Cunoaştem cazul Sfântului apostol Toma care a zis: „Dacă nu voi pune degetul meu în rana cuielor şi dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui nu voi crede. Era o mărturisire de puţină credinţă, sau de necredinţă, Chiar zice: „Nu voi crede”. El nu zice: „nu cred acum”, ci „Nu voi crede! " Şi Domnul Hristos l-a încredinţat şi a crezut şi a răscumpărat acest „Nu voi crede”, cu răspunsul: „Domnul meu şi Dumnezeul meu!”.

Prin urmare, ucenicii au fost oscilanţi în credinţa lor, dar au avut totuşi atâta credinţă cât să-i ţină aproape de Domnul Hristos. Acesta este lucrul cel mai de căpetenie. Cu toate îndoielile lor, cu toate nedumeririle lor, cu tot ce au avut ei împotriva credinţei, cu toate acestea ei au rămas, au stârnit lângă Mântuitorul şi acest au un lucru foarte important.

Asemenea şi nouă ni se poate întâmpla să n-avem destulă credinţă, dar să nu-L părăsim pe Mântuitorul. Măcar atâta credinţă să avem cât să stăm lângă Domnul Hristos.

(Extras din cartea: Arhimandritul Teofil Părăian - Lumini de gând - 31 de predici din perioada Penticostarului)

Părintele Teofil Părăian - Dacă eu nu Te văd ca lumină, înseamnă că eu sunt în întuneric…

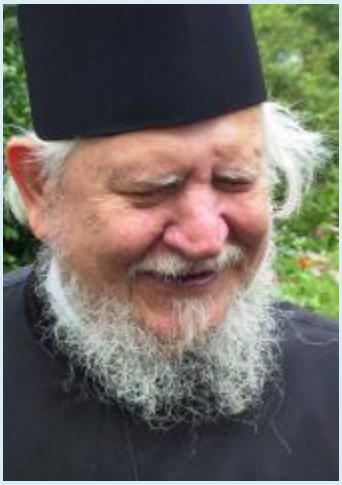

Domnul Hristos S-a înfăţişat pe Sine ca lumină. Câţi oameni din cei ce se gândesc la Domnul nostru Iisus Hristos, Îl au pe El ca lumină? Domnul nostru Iisus Hristos a spus despre Sine: „Eu sunt Lumina lumii. Cel ce Mă urmează nu va umbla în întuneric” (Ioan 8, 12).

Câţi dintre cei care Îl cred pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos ca Lumina lumii, Îl şi simt ca Lumina lumii, Îl şi au ca Lumina lumii, ca Lumina lor? Şi dacă gândindu-ne la Domnul nostru Iisus Hristos nu rămânem uimiţi de minunile Lui, aşa cum uimiţi au rămas cei ce au văzut minunile, înseamnă că nu avem destulă vedere sufletească, nu avem destulă lumină.

Şi atunci, e firesc să zicem: „La ochii sufletului fiind orbit, la Tine Hristoase vin, ca şi orbul cel din naştere cu pocăinţă strigând către Tine: Tu, celor din întuneric eşti Lumina cea prea luminoasă!”

De ce cu pocăinţă? Pentru că recunoaştem pricinile întunecării noastre şi ştim că prin pocăinţă se realizează luminarea şi de aceea zicem: „Cu pocăinţă strig către Tine: Tu, celor din întuneric, eşti Lumina cea prea luminoasă!” Dar dacă eu nu Te văd ca lumină, înseamnă că eu sunt în întuneric.

(Părintele Teofil Părăian, Lumini de gând, Editura Antim, 1997, pp. 181-182)

Arhimandrit Sofian Boghiu - Orbirea sufletească

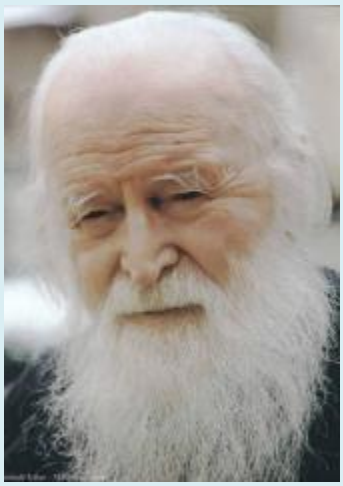

Deci, pentru că omul are două feluri de ochi, trupeşti şi sufleteşti, apoi şi orbirea omului poate fi tot de două feluri: trupească şi sufletească.

Orbirea trupească poate fi din naştere, din pricina unui accident sau din pricina unei boli.

Din pricina orbirii trupeşti nu putem vedea lumea aceasta materială şi nici pe noi înşine, nu putem merge fără călăuză şi nu ne putem bucura de lumină, de culorile şi de toate frumuseţile lumii văzute.

Orbirea sufletească este însă cu mult mai primejdioasă decât cea trupească şi un asemenea orb este mai nenorocit decât orbul Bartimeu din Sfânta Evanghelie de astăzi.

Dacă orbul trupesc nu vede soarele cel fizic, lumina lui, orbul sufletesc nu-L vede pe Soarele dreptăţii şi Părintele luminilor, cu strălucirea harului Său. Nu recunoaşte pe Cel care îi dă bunătăţi nepieritoare: viaţă, suflet, nemurire şi nu se vede nici pe sine însuşi aşa cum este cu adevărat.

(Arhimandrit Sofian Boghiu, Smerenia și dragostea, însușirile trăirii ortodoxe, Fundația Tradiția Românească, București, 2002, p. 30)

Nicolae Steinhardt - Doamne să văd

De orbire Domnul îi vindecă pe oameni în repetate rânduri. Referatul lui Matei pomeneşte două cazuri [1] Matei 9, 27-.30; 20, 30-34 şi în amândouă este vorba de doi orbi. Marcu [2] Marcu 10, 46 – 52 menţionează numai un caz, ai lui Bartimeu. Luca [3] Luca 18, 35-42, tot unul, localizat, la Ierihon.

Iar Evanghelia lui Ioan consacră un întreg capitol – al nouălea – tămăduirii orbului din naştere. În referatele sinoptice orbii sunt cei care solicită mila şi lecuirea. La Ioan textul pare să impună concluzia că Iisus a lucrat din proprie iniţiativă. ***Domnul, în versiunile sinoptice întreabă pe cel orb ce voieşte sau pe cei orbi ce voiesc să le facă. Iar cel ori cei întrebaţi răspund aidoma (în vorbe niţel felurite): Doamne, să se deschidă ochii noştri; Învăţătorule, să văd iarăşi; Doamne, să văd!***

Şi cererea le este de îndată împlinită. Desigur că orbii implorau să-şi redobândească vederea, vederea fizică, posibilitatea pentru ochii lor de a-şi exercita funcţia lor firească, înregistrarea pe retină a înfăţişărilor lumii exterioare. Şi Iisus aceasta chiar, neîndoielnic, le dă: posibilitatea aceasta organică, fiziologică, fotografică.

Dar întrebarea pe care ne-o putem pune este dacă nu cumva Domnul săvârşeşte nu numai înlăturarea unui beteşug corporal (funcţional), ci şi mai mult decât atât? (în privinţa orbului din naştere evident e că-i dă har peste har: Se descoperă ca Fiu al lui Dumnezeu).

Dacă, anume, reînnoita minune a vindecării orbilor nu cuprinde şi un învăţământ ascuns, duhovnicesc. Cuvintele din referatul lui Ioan (9, 39): ***„Am venit în lumea aceasta ca cei care nu văd să vadă, iar cei care văd să fie orbi”*** îndreptăţesc – întocmai ca reiterata Sa identificare cu lumina – bănuiala aceasta, impulsul de a

căuta substantivelor orb, ochi, lumină şi verbului a vedea un tâlc simbolic, neaparent.

Căci de văzut – în sens propriu, direct – văd şi fariseii, care sunt orbi. Şi vedem cu toţii, buni şi răi, vedem bine, ba şi prea bine. Prea bine îi vedem pe ceilalţi pe semenii şi vecinii noştri (pe alcătuitorii iadului nostru, zice Jean-Paul Sartre), vedem toate paiele din ochii lor, până la firicelul pe care natural ar fi fost ca mărunţirea să-l fi apărat de furia noastră detectivă.

Le urmărim - necruţători, neobosiţi, nesăţioşi – toate gesturile, în nădejdea că vom surprinde greşeli, păcate, turpitudini de care să ne înfiorăm, dobândind astfel dreptul să începem a striga cu glas înalt şi a dezlănţui oprobiul public împotriva lor; ori măcar niscaiva obiceiuri, manii, tabieturi în temeiul cărora să-i putem face de râs şi de ocară.

Le aflăm cu exactitate contabilă abaterile toate, încă şi nevinovatele – micuţe, neînsemnate – devieri de la normă, ne sprijinim pe acest simţ al văzului, pe această acţiune scrutătoare a privirii vigilenţa noastră neadormită şi vrăjmaşă, o folosim spre a ne alimenta şi împrospăta ura, scârba şi zavistia şi apoi a statornici un fundament moral şi obiectiv propensiunii noastre fierbinţi către delaţiune şi făurirea atât de plăcutului şi mereu savurosului, inepuizabilului desfătător spectacol al suferinţei prăbuşirii şi pieririi aproapelui nostru.

„Doamne, să văd" poate însemna, pe lângă voinţa recâştigării simplei capacităţi vizuale (care se confundă cu defăimarea şi condamnarea celor din jur) şi altceva: putinţa de a vedea, observa (mai bine zis), reţine, sesiza nu numai defectele, greşelile şi ticurile (ori trăsăturile) specifice altora (cu alte cuvinte nu numai un soi de cumplit şi încăpăţânat antropomorfism), ci şi natura cu podoabele ei, produsele artei, însuşirile ei îmbietoare şi faptele bune ale semenilor noştri, actele lor de sfinţenie şi eroism (rare, însă nu inexistente, nu excluse), scurt spus splendorile lumii acesteia.

„Să văd" poate semnifica şi zdruncinarea fixaţiei hidoşeniilor (efective, presupuse ori transmutate dinlăuntrul nostru la ceilalţi), lărgirea câmpului vizual (care să nu se mărginească la depistarea întru denunţare a erorilor sau slăbiciunilor altora ci să îmbrăţişeze şi tot ceea ce în această lume înrobită păcatului certifică totuşi lucrarea duhului: arta, bunătatea, jertfa, bunăvoirea, compătimirea, slujirea, curajul, devotamentul, frumuseţea, fidelitatea), trezirea noastră din coşmarul urii şi intoleranţei.

„Să văd” poate, aşadar, însemna şi nădejdea accesului la o cale „strâmtă” care apropie de Domnul.

*Exclamaţiei **„Doamne, să văd”** e plauzibil să i se atribuie şi un al doilea înţeles, de taină. Acest înţeles ultim şi criptic este poate cel adevărat şi principal deoarece nu implică doar o categorie restrânsă de infirmi, ci întregul neam al oamenilor. În această semantică a vedea vrea să zică mai presus de orice a ne vedea pe noi.*

Ce-i dăruieşte mai de preţ Hristos celui care crede în El? Care anume extraordinară facultate i-o pune la îndemână ? ***Aceea de a se vedea pe sine aşa cum îl văd ceilalţi din preajma sa, cum îl socotesc şi-1 califică răuvoitorii săi cei mai îndârjiţi.***

*Deodată, prin harul lui Hristos, **ne vedem în realitatea, nimicnicia, ticăloşia şi jalnica noastră josnicie.** Ieşim din noi. Ne părăsim. Ne însuşim o forţă psihică anti-gravitaţională. **Hristos ne deschide ochii tuturora,** nu numai orbilor, asupra noastră chiar. Şi declanşează în memoria noastră un proces anamnezic de neasemuită intensitate, aducându-i conştiinţei aminte de toate, riguros toate relele ce a făptuit cândva. Aceasta-i, probabil, esenţa actului de convertire, acesta-i primul, cel mai surprinzător şi mai aprig efect al întâlnirii cu Mântuitorul, cu Descoperitorul.*

***Devin, cum grăieşte Apostolul, o făptură nouă.** Dar în prealabil ni se relevă ca într-o străfulgerare făptura veche, înlănţuită în fărădelegile ei nenumărate. Şi oarecare vreme (trei zile a fost fără vedere) nu văd, adică nu mă văd decât pe mine, fantoma obsesivă şi spăimântătoare a fiinţei ce am fost până a nu mă fi fulgerat şi învăluit lumina milostivirii împărăteşti.*

Dintr-o dată vălul cade – şi vedem.

***Ce vedem?** Pe noi, mai întâi. Mă văd pe mine, complet, nesulgmenit, neamăgit, şi nu dinlăuntru. Intre fiinţă şi sine e acum o distanţă uriaşă, o prăpastie. Şi mă cutremur şi mă înfior, ca la Judecata de Apoi. Nu mai am pe ce mă rezema, unde mă voi adăposti, pe cine chema în ajutor.*

*Se adevereşte remarca lui **Marcel Jouhandefeu**: nu de Dumnezeu mă tem, fiindcă e atotbun, ci de mine însumi; liber şi rău fiind pot să nu-I deschid uşa.*

Judecata de Apoi creştinul şi-o face el însuşi, de vrea şi poate, zilnic, mai degrabă acuzator decât apărător al său.

Examenul de conştiinţă, la sfârşitul fiecărei zile, recomandat atât de morală cât şi de psihanaliză, ce-i în adevăr de nu o Judecată de Apoi efectuată reflexiv şi individual de creştin?

Psihanalitic şi eshatologic, ***creştinul se vede la acest examen şi se preţuieşte întocmai ca Dreptul Judecător, din afară, neindulgent, ca pe un oarecare străin, ca pe un oarecare altul şi e în măsură*** – în ciuda legii Michelson-Morley – ***a se judeca pe sine la fel de rece, de nepărtinitor, de absolut, ca pe semenul său.***

Creştinul, prin aceasta, scapă de sub îngrădirile relativităţii generale, dezminte experienţa Michelson-Morley ***şi se supune marelui îndemn al învăţătorului său ; izbuteşte a ieşi din sine.***

Iată darul cel mare al lui Hristos: ne binecuvintează cu această minunată, supranaturală putinţă de a răsturna principiile termodinamicii, ipseitatea, ecuaţia personală ; ***ne vedem aşa cum suntem*** (şi fără a fi nevoie să recurgem la ipoteza unui corp astral), **nu cum ne plăcea a ne socoti** (la fereală de orice posibilă învinuire); ***înzestraţi numai cu drepturi şi calităţi, neprihăniţi, stăpâni ai lumii, superiori tuturor imbecililor, răufăcătorilor şi neînţelegătorilor de pe glob şi îndeosebi celor din câmpul energetic al imperialei noastre persoane. Încântătoarea iluzie încetează.***

Creştinului începe – sub acţiunea darului – a-i fi silă şi groază de el (aşa cum, foarte probabil, le este şi altora). ***El nu se mai consideră drept şi îndreptăţit, având neîncetat dreptate şi îndurând necazuri şi nevoi numai din culpa celorlaţi şi exclusiv datorită urii lor neîmpăcate, nu mai crede că-i este îngăduit orice, revenindu-le celorlalţi numai sarcina de a-1 admira şi ridica în slăvi.***

Să văd. Să mă văd, adică. Să mă pot osândi eu, acum, înainte de obştească judecată, la fel de fără părtinire ca atunci. De nu şi mai sever, pentru că Dreptul Judecător va fi, oricum, blând şi milostiv; aşa-i este firea.

Judecata de Apoi prealabilă şi pregătitoare o putem cugeta a fi suprema harismă acordată creştinului, căci este cea mai utilă şi de priinţă prezentării noastre la Judecată în condiţii cât mai uşurătoare mandatului încredinţat îngerilor celor buni.

Să văd. ***Să văd cu ochii trupeşti. Mai larg: să-mi fie întreg trupul sănătos şi să funcţioneze fără greş, informat de cele cinci simţuri neştirbite. Şi mai larg; să văd slobod, neferecat în strânsura abjectă a concentrării privirii mele asupra paielor (ori şi bârnelor) din ochii vecinilor mei.***

Să desprind toate splendorile lumii; să mă bucur, să mă delectez, să mă curăţesc, să mă înalţ, să mă consolez prin ele.

Să-mi fie izvor de exaltare şi fericire, de punere sub obroc a ticăloşilor şi smintelilor care-mi dau concentric asalt. Să mă văd pe mine precum sunt: din exterior, cu ochi străini, descotorosit de milă.

Să-mi ţin ochii neclintit deschişi (cu pleoapele împiedicate în clipsuri ca eroul Portocalei mecanice atunci când i se face reeducarea) ***şi îndreptaţi mai vârtos asupră-mi.***

Hristos ne transmite ceva din lumina Lui; s-ar zice că putem mânui o faclă, o lanternă, un laser şi încă de pe acest târâm putem cunoaşte neasemuita senzaţie a descoperirii noastre totale.

Experienţele relatate de doctorul Moody, creştinul le poate realiza fără a fi nevoie de moarte clinică. El se poate părăsi, străbate carapacea oarbă a sinelui – parcă plutind, aşişderea pacienţilor doctorului Moody, pe deasupra chipului său trupesc – se poate învoi unei cercetări de unde să lipsească orice complezenţă, înduioşare sau orice alt subterfugiu al eului vechi incapabil a vedea clar şi la rece.

Fie ca această însuşire dată de Hristos fiecărui om (Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul care vine în lume) să ne pricepem a o pune în practică, mulţumind Celui Care ne-a încredinţat-o, spre desferecarea noastră din cătuşele întunecimii.

„Eu sunt lumina lumii”.

Biruitorule al beznei scoate-ne din îngusta, neagră puşcărie unde singuri, de proşti şi răi ce suntem, ne-am înzidit!

Nicolae Steinhardt - Mărturisirile Domnului - Orbului din naştere

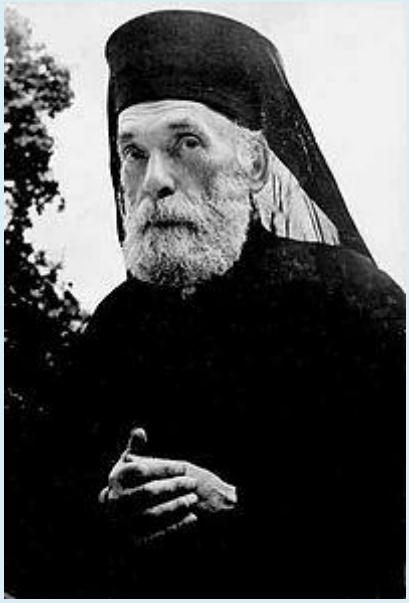

Ioan 9, 35-38: „Auzind Iisus că l-au dat afară şi aflându-1 i-a zis: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? El a răspuns şi a zis: Şi cine este Doamne, ca să cred în El? Şi a zis Iisus: L-ai şi văzut! Chiar Cel Care vorbeşte cu tine. Acela este".

De ce fostului orb? Pentru că s-a purtat bine. Nu s-a dus să-L denunţe fariseilor (Altfel îi vorbeşte Hristos slăbănogului, un vechi păcătos, un turnător. Aceluia îi spunea doar:„De acum să nu mai păcătuieşti ca să nu-ţi fie ceva mai rău" (Ioan 5,14)). ***S-a ţinut tare, deşi a fost cu prisos hărţuit.L-a preamărit pe Domnul. Nu s-a ruşinat de El. I-a înfruntat, netemător, pe farisei. A dat admirabilul răspuns (Ioan 9, 30): „Tocmai în aceasta stă minunea că voi nu ştiţi de unde este şi El mi-a deschis ochii".***

Domnul îl preţuieşte pe fostul orb - îi place de el, de curajul, de recunoştinţă (Analogică celeia a celui de-al zecelea lepros lecuit, singurul înapoiat ca să mulţumească. Ceilalţi nouă se vindecă, numai el se şi mântuieşte.) şi tăria lui.

De aceea i Se şi mărturiseşte cu un soi de bucurie, degrabă şi spre a-1 consola cât mai rapid şi mai nepregetat că el trebuie să îndure ocara din pricina Lui (Aşa cum, de-mi este îngăduită îndrăzneaţă asemuire, Cuza Vodă îl sărută pe ţăranul care fusese scuipat de boier).

În ce fel să-l răsplătească pentru aceasta? Prin darul cel mai scump ce-l putea face, prin onoarea supremă, prin copleşitoarea supracinstire a împărtăşirii tainei cele mai mari: îi face suprema onoare de a i Se mărturisi ca Fiu al lui Dumnezeu. Taina aceasta - care-i fără pereche - i-o încredinţează ex abrupto şi stante pede. Ca un împărat care pe câmpul de luptă şi-ar smulge decoraţia cu lentă de la gât şi ar petrece-o în jurul gâtului unui brav.

Şi de data aceasta Domnul nu dă cu ţârâita şi cu zgârcenie. Nu dă meschin, ci boiereşte, conform obieciului Său. Nu-i spune celui tămăduit: Să ştii că Eu sunt un vraci cu puteri ascunse… Nu, i Se declară la modul absolut: Eu sunt Fiul lui Dumnezeu! Ca unui ucenic, ca unui frate, ca unui prieten, ca unui confident al Său, ca unui sfetnic de taină, ca unui om de încredere şi de nădejde.

I Se încredinţează. Cu alte vorbe, îi spune ceea ce avea să-i rostească mai târziu tâlharului celui bun: „Astăzi vei fi cu Mine în Rai”.

Orbul din naştere e mai întâi vindecat de orbirea trupească; i se dăruieşte apoi şi priveliştea lumii duhovniceşti, vederea de ordin superior. Hristos vine la el şi-i descoperă, faţă către faţă, pe Dumnezeu. Ca altădată, pe munte, lui Moise.

O! neasemuită fericită cutremurare a clipei când i s-a spus: „L-ai şi văzut!”

Nicolae Steinhardt - Admiraţiile Domnului - cazul cel mai izbitor este fără îndoială al orbului din naştere

5. Dar cazul cel mai izbitor este fără îndoială al orbului din naştere (Ioan 9, 1-38) pe care Hristos îl răsplăteşte ca pe nimeni altcineva.

De ce oare? Pentru că află că orbul vindecat s-a purtat frumos şi cu deplin curaj, s-a arătat demn şi recunoscător, L-a apărat pe Acel care-l tămăduise, i-a înfruntat pe farisei şi din pricina aceasta a fost ocărât, jignit şi alungat, suferind aşadar, ca un slujitor şi un mărturisitor al lui Iisus Hristos.

Domnul, de aceea, vrea neapărat să-l răsplătească. Dar cum? Cu ce? în care fel? Aur şi argint să-i dea, nu are.

I-a dat vederea. Ce lucru mai de preţ i-ar putea dărui? Parcă L-am vedea pe Domnul căutând în jur, gândindu-Se ce anume i-ar putea oferi neînfricatului şi vrednicului bărbat care-I stă acum în faţă. Ce semn de admiraţie pentru perfecta ţinută de care a dat cu prisosinţă dovadă? I-a înfruntat pe farisei. Nu a consimţit să dea declaraţie cum că binefăcătorul lui păcătos, potrivit dorinţei lor. Le-a spus, celor care ţineau morţiş să tot repete că nu ştiu de unde vine Acela: păi tocmai aici e minunea, că voi nu ştiţi de unde este şi El mi-a dat vederea. L-au luat în râs, l-au ameninţat, l-au dat afară, dar a rămas neclintit.

Domnul, pricepem, parcă simte nevoia să nu-l lase fară de răsplată, să-şi manifeste admiraţia. Dar cum? în care fel? Prin ce?

Şi-atunci, tot căutând, concepe o idee cu adevărat extraordinară în mintea Sa dumnezeiesc-omenească. Şi face un lucru, un gest ce-şi află echivalentul (pe plan profan) cu al regelui care pe câmpul de luptă ar desprinde de la gâtul său ori de pe pieptul său o decoraţie şi-ar prinde-o pe pieptul unui viteaz, ori în al lui Buddha, când iepure fiind, într-unui din nenumăratele sale avataruri, se arunca în foc pentru ca să-l poată ospăta pe obositul brahman care venise la el. Ori şi în al femeii care din recunoştinţă pentru un bărbat, neavând ce-i dărui, pe sine se dăruieşte.

Aşa şi Domnul, neavând ce anume da, pe Sine Se dă fostului orb, dezvăluindu-Se ca Dumnezeu. I se arată, I se descoperă, îi destăinuieşte dumnezeirea Lui. „L-ai şi văzut! Şi Cel ce vorbeşte cu tine, Acela este".

Iată darul, cum mai scump nu poate fi.

Iată actul ce-mi pare că este cel mai admirativ dintre cele săvârşite de Hristos pe acest pământ, poate exprimând o şi mai mare admiraţie decât pentru hananeancă. Neavând ce să-i dea, i Se dezvăluie, îşi descoperă identitatea, iese din anonimat şi - suprem omagiu – îi spune Cine este.

Ce altceva fără seamăn îi putea oferi decât această repetare a scenei de pe Tabor: Hristos, pentru fostul orb, îşi manifestă din nou dumnezeirea, mai albă ca omătul, mai strălucitoare decât o mie de sori, îi pune adică la îndemână Măreţia, Splendoarea şi Absolutul, acel Ding an sich pe care Kant îl socotea nerevelabil.

Convorbirea dintre Iisus şi fostul orb mai recapitulează şi descoperirea tăcută lui Moise la Horeb: Eu sunt Cel ce sunt (leş. 3, 14).

Dar vor fi poate invocaţi Petru şi Marta. într-adevăr, nu le ascunde nici lor „lucrul în sine", însă lor li se confirmă numai răspunsul dat următoarei întrebări puse. Pe când fostului orb Domnul din proprie iniţiativă, drept dar i Se descoperă, i „Se dă". Se despoaie pentru el de straiele Lui lumeşti şi de înfăţişarea Lui omenească şi-i oferă spre contemplare pe Dumnezeu.

Ne mai putem întreba: De ce i-a dat Hristos vederea omului despre care ştim că nici el, nici părinţii lui n-au păcătuit? Ca să vadă cele lumeşti, lumea fenomenală?

Desigur, dar mai cu seamă ca să vadă pe Dumnezeu faţă către faţă, aşa cum nu le-a fost dat lui Moise, ori lui Ilie: Pe Hristos-Dumnezeu despuiat de toate atributele Sale pământeşti. Drept care şi omul tămăduit I se închină până la pământ.

Mitropolitul Augustin de Florina - Predică la Duminica Orbului - Cine este fericit?

Vă voi vorbi simplu, iubiţii mei. Şi vă rog aveţi puţină răbdare şi să ascultaţi cuvintele unui om, care vă vorbeşte din credinţa în Hristos. Dacă n-aş fi crezut, nu v-aş fi vorbit.

Dacă deschizi inima vreunui om, vei găsi multe pasiuni, dorinţe, vise. Cea mai vie dorinţă care este? *Omul vrea să trăiască fericit, doreşte fericirea. Toţi vânăm fericirea.* ***Dar unde este fericirea? Cine este un om fericit?*** *Aici părerile sunt diferite. Oare este fericit cel care are autoritate sau cel puternic de care se tem toţi, sau bogatul cu lirele şi vapoarele lui, sau cel ce cade cu mutra în plăceri şi-n distracţii? Lume nefericită, care alergi să-ţi potoleşti setea în aceste băltoace, vrei fericirea? Îţi voi vorbi despre asta, dar se găsesc urechi care să audă? Mai demult cuvântul lui Dumnezeu avea urmări. Acum?... Aşadar, dacă vrei, ascultă ce recomandă Biserica.*

Vă voi da o reţetă şi dacă o veţi urma veţi găsi fericirea. Reţeta se află într-un cuvânt din Evanghelia pe care am ascultat-o astăzi. Nu vi-l voi spune. Sunteţi deştepţi. Vă pun la un mic exerciţiu duhovnicesc, ca atunci când vă veţi întoarce acasă, în loc să citiţi reviste lumeşti, să citiţi încă o dată Evanghelia de astăzi (Ioan 9, 1-38) să găsiţi acest cuvânt, care constituie reţeta fericirii.

***

Revin acum la tema noastră, la întrebarea „Cine este fericit?". Răspunsul este: Fericit este...orbul! Orbul fericit? - veţi întreba. Nu spun, iubiţii mei, că orice orb este fericit, ci zic că fericit este orbul din Evanghelia de astăzi. De aceea, Biserica noastră îl cinsteşte şi îi închină o duminică - astăzi este Duminica Orbului.

Aşadar, ***orbul este cel mai fericit om din lume***. De ce? Din trei motive.

1. **Primul motiv:** ***pentru că a ieşit din întuneric.*** Era orb din naştere. Era lipsit de lumină de ani de zile, dar într-o clipă şi-a deschis ochii şi a văzut. Gândiţi-vă la asta. ***Noi deschidem ochii de mii de ori, continuu, dar nu preţuim acest lucru.*** Dar acesta, în clipa în care a ieşit din întuneric, vă închipuiţi ce-a simţit? S-a minunat şi a spus: „***Slavă Ţie, Dumnezeule!***".

Într-o carte veche am citit următoarele. ***Un împărat şi-a dorit ca urmaşul său să fie un vrednic conducător, să cunoască oameni şi lucruri şi să le preţuiască cum se cuvine. Aşadar, nu l-a lăsat în palat, nici nu i-a permis să se distreze cu femei stricate apăsat de grade şi medalii. Era un împărat din vremurile de demult. Şi voia să-şi educe copilul cum trebuie. Şi un pahar de apă dacă bea, să-I mulţumească lui Dumnezeu. Şi o floare dacă rupe, să se minuneze de Creator. Şi pentru asta, ce a făcut? Doar ce s-a născut, l-a luat şi l-a dus într-o peşteră, unde nu ajungea nici o rază de soare. Nu întrebaţi cum a trăit copilul acolo, este o istorie mare; cine este curios, să lectureze cartea noastră „Nepreţuitul mărgăritar" (Atena, 1991). Un singur lucru vă zic: că în peşteră, urmaşul a trăit zece ani, timp în care nu a văzut nimic, cu desăvârşire nimic. Când s-a făcut de zece ani, împăratul a poruncit şi l-au scos afară. Atunci, ochii i s-au uimit, iar el întreba continuu despre orice lucru: „Tată, ce este asta?". Vedea soarele, „Cine l-a făcut?". Vedea marea, „Cine a făcut-o?". Vedea copacii înflorind, păsările că zboară şi ciripesc, mieluşeii că pasc, vedea... şi continuu întreba „Cine le-a făcut pe toate astea?"; şi nu înceta să-L slăvească pe Dumnezeu pentru aceste măreţii.***

Aşadar, tot aşa şi orbul din Evanghelia de astăzi; ca şi cum ar fi ieşit dintr-o peşteră, în care a fost închis nu zece ani, ci mult mai mulţi, când a văzut toate frumuseţile creaţiei, din inimă i-a izbucnit un glas de uimire şi de mulţumire faţă de Dumnezeu.

Din nefericire, noi ne deschidem ochii şi vedem toate cele urâte. Ne-am făcut mai răi şi decât cei sălbatici. În junglă, băştinaşii aşteaptă să iasă soarele, şi imediat ce răsare, cad jos şi i se închină mulţumind. Noi avem şi nu avem ochi, avem şi nu avem urechi, avem şi nu avem inimă. Ne-a orbit păcatul. Suntem ca nişte orbi în

întuneric şi nimic din panorama lumii acesteia nu mai vedem. De ce eu, fraţii mei, nu ştiu de cinematograf? De un singur cinematograf şi de un singur teatru ştiu, care are astfel de privelişti şi astfel de măreţii, şi astfel de făpturi luminoase, care nu se mai termină, iar biletul este gratuit. ***Urcă-te pe un munte mic şi aruncă-ţi ochii să vezi frumuseţile lui Dumnezeu.*** Aşadar, orbul şi-a deschis ochii şi a văzut toate aceste lucruri luminoase şi L-a slăvit pe Dumnezeu.

2. ***Am spus că este fericit, pentru că a văzut lumea frumoasă şi L-a slăvit pe Dumnezeu.*** Însă este fericit şi pentru un alt motiv. În ziua în care şi-a deschis ochii orbul a văzut multe lucruri frumoase. ***Frumos este soarele răsărind dis-de-dimineaţă, frumoasă este marea albastră spumegând, frumoase sunt livezile înverzite, frumoase sunt florile în mii de culori, frumoşi copacii, frumoşi mieluşeii, frumoşi copilaşii cei mici care sunt gingaşi ca îngerii - din cele mai frumoase lucruri din lume unul este cel mai frumos - copilul nevinovat.*** Multe lucruri sunt frumoase în lume. N-am zis nimic. ***Dar ceea ce ochii lui au văzut în ziua aceea ca fiind cel mai frumos, mai strălucitor şi decât soarele, ce a fost?***

L-a văzut pe Hristos. ***În aceeaşi zi s-a învrednicit să-L vadă - pe cine? Pe Făcătorul şi Creatorul său, pe Doctorul şi Luminătorul său! Când L-a văzut? Nu imediat ce s-a vindecat, ci după ce a mărturisit cu îndrăzneală înaintea duşmanilor Lui.*** Pentru că Hristosul nostru, când l-a făcut bine, a dispărut, cum a făcut mai devreme şi cu paraliticul (vezi Ioan 5, 13). ***Aşadar, după ce fariseii l-au necăjit pe cel vindecat cu anchetele lor şi l-au scos afară din templu din cauza mărturisirii lui, atunci Hristos îl găseşte din nou şi îi zice: - Tu crezi în Fiul lui Dumnezeu? - Dar, cine este, Doamne, ca să cred în El? - Acela pe care L-ai văzut şi Care vorbeşte acum cu tine, Acela este. - Tu eşti, Doamne? - zice. Cred! Şi cade şi I se închină.***

3. ***Aşadar, orbul este fericit pentru că a dobândit ochi şi a văzut lumea frumoasă, fericit încă mai mult pentru că L-a văzut pe Hristos, dar fericit în mod deosebit pentru că, în afară de ochii trupeşti, a dobândit şi ochi duhovniceşti***.

Un om care a trăit pe la anii 200 după Hristos era orb şi el. Îl luminase însă Dumnezeu şi din gura lui ieşeau cuvinte înţelepte. Numele lui era Didim. Mergeau la el chiar şi dascălii şi luau lecţii. Într-o zi, a coborât din pustie Sfântul Antonie, l-a vizitat şi îi zice: „Didime, te fericesc; pentru că, deşi nu ai ochi fizici, ai alţi ochi superiori, cu care vezi lucrurile pe care nu le văd ceilalţi".

Aceşti ochi pe care îi avem noi sunt fizici. Astfel de ochi au şi animalele, cele mici şi mari. Şi aceşti ochi desigur sunt vrednici de minunare; e suficient un ochi ca să

demonstrezi că există Dumnezeu. Dar aceştia sunt mici în comparaţie cu ochii duhovniceşti. Ochi fizici au şi animalele: insectele, corbii, vulpile, lupii, vulturii.

***

Iubiţii mei, daţi-mi ochi duhovniceşti, ochi cum au avut sfinţii, ochii Sfintei Varvara, ai Sfântului Nicolae, ***ochi binecuvântaţi pe care i-au avut oamenii*** din vremurile de demult. Pentru că ochii oamenilor de astăzi au devenit ochi diabolici.

Dumnezeu nu ţi-a dat ochii ca să-i pironeşti pe ecrane cu cele ruşinoase, iar seara să ai iadul în tine. ***Ţi i-a dat cu un mare scop: ca să vezi făpturile Lui şi să-L slăveşti, să vezi icoanele în biserică şi să te închini lor, să-i vezi pe sfinţii îngeri.*** Nu este o poveste religia noastră. Dacă întrebaţi generaţia în vârstă, aceia vedeau sfinţi. Acum?...

Ce vom vedea în cealaltă lume! În faţa acelor frumuseţi cât de ticăloase sunt priveliştile acestei lumi! Atunci vom vedea că a meritat să ne lipsim de aceste privelişti ticăloase, ca să ne desfătăm de acelea. Vei zice: Mai degrabă să fi fost orb pe pământ, să nu fi avut ochi...

Fraţii mei! ***Ochii i-a creat Dumnezeu pentru cer, pentru cele mari şi înalte. Există ochii sfinţilor, ochii îngerilor, ochii Maicii Domnului, ochii lui Hristos;*** dar există şi ochii animalelor, ochii porcilor, ochii vulpilor, ochii lupilor şi ai fiarelor sălbatice. Alegeţi şi luaţi!

Mitropolitul Antonie de Suroj - Cuvânt la Duminica Orbului din naştere

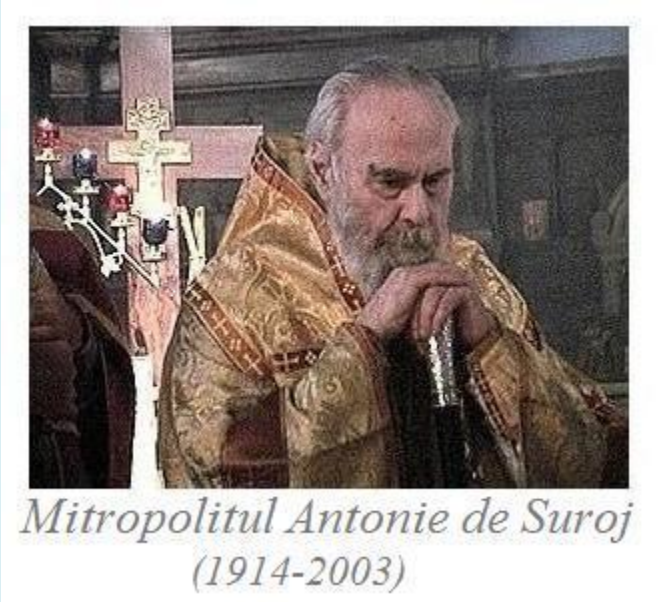

În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh

La finalul Evangheliei de azi sunt cuvinte pe lângă al căror înţeles trecem deseori. Orbul îi spune lui Hristos : « ***Şi Cine este Fiul lui Dumnezeu ?*** » şi Hristos îi răspunde : « ***L-ai văzut şi El este cel Care îţi vorbeşte*** ».

Pentru noi, primele cuvinte sunt aşa de fireşti ; primul eveniment al vieţii noastre, primul eveniment al întâlnirii cu o persoană este vederea ei, dar ce minune a fost pentru acest om care nu văzuse niciodată ceva din lume şi care, atins de mâna dătătoare de viaţă a lui Hristos, dintr-o dată a văzut ! Şi ***prima persoană pe care a văzut-o a fost Domnul şi Dumnezeul său, Hristos, Fiul Omului.***

Îmi amintesc de un scriitor român care ne spune în biografia sa ce impresie profundă, definitivă i-a lăsat faţa primului om văzut care i-a rămas în memorie. Îşi aminteşte de sine însuşi copil şi deasupra lui, incredibil de frumoasă, faţa tatălui său, care era preot, privindu-l, cu toată dragostea omenească, cu întreaga tandreţe şi profunzime a unei priviri umane. Şi scrie el că aceasta a fost prima viziune a lui despre icoana pe care o întruchipează faţa omului când este luminată din interior de dragoste şi de înţelegere, de profunzime şi de veşnicie, o viziune a lui Dumnezeu. Aici acest om L-a văzut pe Dumnezeu în trăsăturile Celui Care era Dumnezeu şi Care a devenit Fiul Omului.

Aş vrea să vă atrag atenţia asupra unui aspect diferit. Cu o altă ocazie citeam povestea unui paralitic vindecat de Hristos ; şi biserica, slăvindu-L pe Dumnezeu cu această ocazie, spune: "***Cum acest om n-a găsit pe nimeni să aibă milă de el, Fiul Mariei, Dumnezeu Însuşi, s-a oprit şi i-a dat ajutor la nevoie***". Pentru că acest om n-a găsit vreun alt om să aibă milă de el, să-i arate compasiune, să se preocupe de el, Dumnezeu a coborât la el. Noi trăim acum în alte vremuri, în vremuri în care Dumnezeu a devenit om în mijlocul nostru şi mai mult de atât : Ne-a făcut mădulare vii ale trupului Său, o prezenţă întrupată, o prezenţă concretă în Întruparea Sa, ne-a făcut temple ale Duhului, locuri ale Prezenţei. Acum fiecare om aflat în nevoie ar trebui să găsească în fiecare dintre noi un om pornit spre compasiune, milă şi înţelegere, deoarece Dumnezeu S-a făcut om, şi în acelaşi timp, simultan, întâlnindu-se cu noi, ar trebui să vadă dragostea lui Dumnezeu în ochii noştri şi să perceapă dumnezeiasca milă în faptele noastre active, imaginative, creative şi în vorbele noastre.

De când Hristos a venit în lume, a sosit vremea omului ; dar nu a omului despărţit de Dumnezeu , străin de El, ci vremea minunată în care prin oameni, prin intermediul celor ce L-au descoperit pe Hristos, care au crezut în El, care au devenit una cu El – al acelor oameni cărora Dumnezeu le-a încredinţat lumea Lui – toţi oamenii pot primi atât mila lui Dumnezeu, cât şi pe cea a semenilor şi pot vedea compasiune omenească, dragoste omenească şi bucurie omenească.

Nu este aceasta o chemare măreaţă, nu ar trebui acum să fim apţi de fapte mari? Timpul Domnului şi timpul omului sunt una, nu numai în Fiul Întrupat al lui Dumnezeu, ci şi în tainica Lui prezenţă întrupată în fiecare dintre noi, prezenţa lui Dumnezeu în carne/ trup, în mila omenească, în dragostea omenească. Aceasta este o cerere îndreptăţită şi o provocare pe care ne-o lansează Sfânta Evanghelie. Suntem noi unii pentru alţii şi pentru cei mai îndepărtaţi de noi acest fel de oameni ? O nouă umanitate, făpturi noi, oameni noi cu viaţă nouă, viaţa lui Dumnezeu. La acestea suntem chemaţi, aceasta trebuie să fim.

Să reflectăm asupra celor spuse, ***să luăm o hotărâre şi să devenim o icoană, o viziune a lui Dumnezeu, nu numai în strălucirea dragostei din ochii noştri, nu numai în cuvintele pe care le rostim, ci şi în fiecare faptă, astfel încât vremea omului să devină ziua Fiului Omului, ziua Domnului.*** Amin.

Varnavas, Mitropolit de Neapolis şi Stavroupolis - Răutatea ne orbeşte

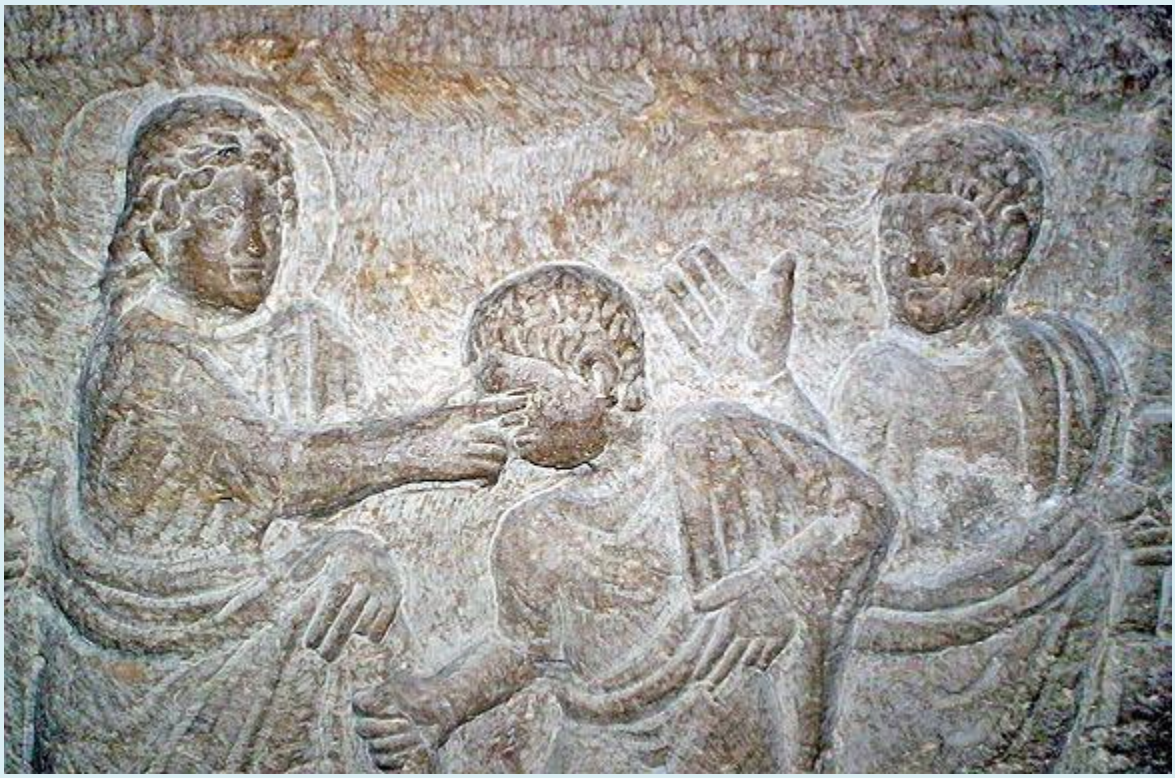

Iubiţi fraţi şi surori, Dumnezeu ne-a înzestrat cu multe daruri de-a lungul vieţii. Sănătate, oamenii pe care îi iubim şi care ne iubesc, frumuseţea lumii care ne înconjoară, lucrurile bune de care avem nevoie în vieţile noastre. Îi suntem recunoscători pentru multe dintre aceste daruri şi Îi mulţumim pentru bunătatea Sa iubitoare. Dar atunci când suntem copleşiţi de greutăţi şi răutatea ne întunecă minţile, abia mai reuşim să gândim drept, darămite să mai putem simţi recunoştinţă.

De acest simplu adevăr ne vom aduce aminte în cuprinsul Slujbei Duminicii Orbului (Io. 9, 1-38). Iisus mergea alături de ucenicii Lui. Pe cale întâlnesc un om orb din naştere. Ucenicii nu reuşesc să înţeleagă şi îşi aduc aminte de paraliticul pe care Învăţătorul lor îl vindecă şi apoi îl avertizează să nu mai păcătuiască pentru a nu ajunge într-o stare şi mai rea decât cea dinainte. Aşa că Îl întreabă pe Iisus: “Cine este de vină pentru starea acestuia? Cine a păcătuit, astfel că el nu vede, el sau părinţii lui?”

Iisus le răspunde: nici primul caz, nici celălalt nu sunt adevărate. Însuşi omul cu greu ar fi putut păcătui, de vreme ce aşa se născuse. Dar vina nu o poartă nici părinţii lui. Omul s-a născut orb pentru ca înaltele lucrări ale lui Dumnezeu să se

poată arăta. Spunând acestea, Făcătorul lumii face lut folosind pământ şi salivă, pune lutul pe ochii omului şi îi spune să se ducă să se spele în scăldătoarea Siloam. Ziditorul pune lut pe lut şi reface natura decăzută. Omul cel fără de vedere Îi dă ascultare şi se întoarce văzând.

Restul istoriei arată adevăratele dispoziţii ale oamenilor: cărturarii şi fariseii găsesc ne necrezut faptul că Iisus ar fi putut să lucreze un aşa miracol, în special într-o zi de sâmbătă. Aşa că, iar şi iar, îl interoghează pe cel ce fusese tămăduit. Cu toate acestea, ei nu sunt convinşi şi trimit după părinţii celui vindecat, pe care îi interoghează în mod repetat, urmărind să-i pună în dificultate cu întrebările lor. Bineînţeles, ei nu află răspunsul dorit şi nu fac decât să arate faptul că cei orbi sunt, de fapt, ei înşişi. Răutatea şi reaua lor voinţă îi împiedică să Îl recunoască pe Binefăcătorul neamului omenesc. Orbirea lor este atât de mare, încât subapreciază şi relativizează darurile divine, aceasta pentru a se promova pe sine ca fiind presupuşii ucenici legitimi ai lui Moise.

Mitropolitul Varnava de Neapolis

Pe de altă parte, omul care a fost orb, vindecat acum, se arată a fi o călăuză pentru cei care ar fi trebuit să vadă şi să ştie anumite lucruri. Încăpăţânatei lor străduanii de a găsi neadevăruri în istoria sa, el îi răspunde direct: “Cum ar putea un păcătos să făptuiască asemenea miracole? De ce continuaţi să mă întrebaţi? Vreţi oare şi voi

să deveniţi ucenicii lui?”. În cuvintele lui simple, pline de adevăr totodată, găsim şi confirmarea spuselor Psalmistului: “Domnul dă înţelepciunea Sa celor orbi” (Ps. 145, 8). El poate că-şi va fi petrecut timpul în întunecime trupească, dar se pare că receptorii sufletului său erau pregătiţi să primească şi să încurajeze creşterea binecuvântării divine.

Astfel, să ne asigurăm şi noi că ochii noştri trupeşti şi sufleteşti sunt deschişi spre a vedea şi recunoaşte binecuvântarea lui Dumnezeu. Să nu permitem, aşadar, răutăţii şi egoismului să ne orbească şi să nu mai vedem minunatele Sale lucrări.

Cuviosul Bonifatie de la Teofania - Cel orb duhovniceşte...

Cel orb cu trupul îşi cunoaşte nenorocirea prin mijlocirea minţii - însă cine va putea încredinţa sufletul că este orb duhovniceşte?

Cel orb cu trupul nu îşi iubeşte starea, însă cel orb duhovniceşte îşi iubeşte, de obicei, întunericul. Cel orb cu trupul iubeşte şi năzuieşte lumina cea materială, însă pentru cel orb cu duhul lumina duhovnicească este nesuferită. Cei orbi cu trupul nu îşi îngăduie niciodată să se sfădească cu cei ce văd în privinţa celor pe care nu le pot zări; cei orbi duhovniceşte au însă neclintita încredinţare că văd limpede şi curat, ba chiar îi numesc orbi pe cei care nu gândesc şi nu se poartă la fel ca ei. Cel orb trupeşte nu se apucă niciodată să fie călăuză altuia pe un drum pe care nu-l ştie; cei orbi cu duhul însă chiar se propun ca îndrumători altora, ducându-i în rătăcire.

Cine îşi dă seama de orbirea sa duhovnicească încetează a mai nădăjdui în sine şi în dreptatea sa şi, asemenea Proorocului David, strigă: „Doamne! deschide ochii mei, şi voi pricepe minunile din legea Ta” (Psalm 118, 18).

(Cuviosul Bonifatie de la Teofania, Bucuria de a fi ortodox, traducere de Adrian Tănăsescu-Vlas, Editura Sophia, Bucureşti, 2011, pp. 63-64)

Pr. Dorin Picioruş - Cine sunt orbii? - Predică la duminica vindecării orbului din naştere

(In. 9, 1-38/ F. Ap. 16, 16-34)

Iubiţii mei fraţi şi surori întru Domnul,minunea de astăzi, ***ca şi întâlnirea cu Sfânta Fotini de duminica trecută, prilejuiesc din partea Domnului două mărturisiri private, în ambele cazuri El mărturisind despre Sine că este Hristosul. Tocmai de aceea sunt şi puse după Paşti aceste Evanghelii ca să autentifice faptul că Hristos Cel înviat este Mesia, este Cel care trebuia să vină şi să mântuiască pe poporul Său, adică Fiul lui Dumnezeu întrupat.***

Primul amănunt pe care doresc să îl subliniez acum e acela că Hristos vindecă pe orb cu propriul Său scuipat şi cu tina pământului (cf. v. 6). Deşi El putea să vindece cu cuvântul, de departe, fără ca nimeni să nu Îl vadă fizic, în trup, El preferă în acest caz să amestece pământul cu scuipatul Său cel dumnezeiesc şi să vindece pe orb. În teologia ortodoxă acest gest al Domnului este un fundament pentru Sfintele Taine pe care El le-a instituit.

Acest gest arată că materia, creată de Dumnezeu este proprie harului, că ea e penetrată de har şi că:

- ***prin ulei sfinţit se vindecă la Sfântul Maslu bolnavii,***

- ***prin Sfântul Mir se dă Sfântul Duh celui botezat,***
- ***prin pâinea şi vinul euharistic transfigurate primim pe Însuşi Domnul,***
- ***prin apa sfinţită primim harul în fiinţa noastră şi***
- ***prin binecuvântarea preoţească, cu mâna această zidită de Dumnezeu, se scurge în cei credincioşi viaţa veşnică la Sfânta Spovedanie şi ori de câte ori cereţi binecuvântarea noastră.***

Materia nu este închisă harului, lui Dumnezeu, ci materia e deschisă, e un spaţiu penetrat de harul lui Dumnezeu. ***Icoana e plină de har, Sfintele Moaşte sunt pline de har, apa, mâncarea, hainele, casele, binecuvântate şi sfinţite, sunt pline de har… numai să ai ochi să vezi şi inimă să simţi toate acestea.***

Cine sunt orbii?

- Nu cei care nu văd, pentru că s-au născut aşa, pentru că s-au născut bolnavi, ci cei care nu simt viaţa lui Dumnezeu în Biserica Sa şi pretutindeni în creaţia Sa.
- Sunt orbi cei care nu au milă, care nu simt iubire, care nu plâng şi nu se pătrund pentru nedreptate, care nu compătimesc şi care nu se sfinţesc ca să perceapă prezenţa plină de măreţie a lui Dumnezeu în oameni şi în lumea Sa.
- Toţi suntem orbi mai mult sau mai puţin, pentru că toţi suntem păcătoşi. Iar cel care spune că nu are păcat nu e de la Dumnezeu, ci s-a înfrăţit cu demonii, care nu îşi văd căderea ci şi-o adulează.

Orbul e trimis la Siloam, e trimis la apa ascultării, e trimis să asculte şi să vadă. Se spală şi vede. Dar nu pentru că s-a spălat în Siloam vede, ci pentru că fusese atins de mâna Domnului, Care îndreaptă toate şi le face pe toate spre slava Sa şi pentru că făcuse ascultare.

Cel orb vine văzând (v. 7). Ce ipostază copleşitoare, plină de bucurie! ***Sfântul Simeon Noul Teolog numeşte pe orice creştin care nu vede slava lui Dumnezeu un om orb, pentru că nu a văzut lumina cea adevărată, cea nezidită şi veşnică a Treimii.*** Iar orbul acesta vine plin de bucurie, de încredere în acest Iisus pe care Îl apără înaintea fariseilor, în aşa fel încât e dat afară, cf. v. 34, (nu se înţelege dacă din sinagogă sau din templu) şi care se închină Lui (v. 38) crezând că El e Domnul. Fostul orb are *parrisia* înaintea fariseilor, are îndrăzneala pe care o dau certitudinile din viaţa ta. ***Când ştii care e adevărul, când ştii din experienţă care e adevărul, atunci ai îndrăzneala pe care o dă experienţa***, îndrăzneală care nu trebuie să devină obrăznicie şi nici bădărănie. Şi părinţii lui sunt cutezători şi abili, înţelepţi. O cutezanţă abilă, nu o cutezanţă trufaşă. Nu se iau la ceartă cu fariseii ci mărturisesc adevărul cu atenţia pe care ne-o dă înţelepciunea.

Insist pe acest detaliu. Apărarea credinţei nu se face cu versete, cu injurii, cu toporul, ci cu mărturia certitudinilor din viaţa noastră, cu evlavia şi adevărul adânc al vieţii Bisericii. Cei din afara Bisericii vin cu mofturi, vin cu degetul îndreptat către păcatele unuia sau ale altuia, vin cu preluări doctrinare după ureche, dar nu vor să vadă cum arată întreaga înţelegere a Scripturii şi a Tradiţiei Bisericii de la începutul lumii până astăzi. În faţa lor noi nu trebuie să venim cu alte cuvinte, încât să ne certăm toată ziua ca la uşa cortului, ci trebuie să venim cu conştiinţa noastră întru Duhul Sfânt, cu mărturiile şi certitudinile pe care le aduce viaţa noastră în Biserică.

La cuvinte nu se răspunde cu cuvinte, ci cu fapte! La cuvinte insolente se răspunde cu parrisia, cu îndrăzneala pe care o aduce experienţa veridică în Biserică. Aşa face fostul orb şi părinţii acestuia: ei nu merg pe texte, ci vin cu adevărurile minunii, cu faptele petrecute.

Fariseii vin cu textul că ***ei ştiu că El e om păcătos***. Aşa cum vin ereticii la noi şi spun că noi *ne-am pierdut harul* sau *nu suntem Biserica lui Dumnezeu*, pentru că aşa le-a spus pastorul nu ştiu care, de tristă amintire pentru amintirea Bisericii. Ei vin cu fraze. Acestor guri zvăpăiate, pe care Scriptura îi numeşte adesea *porcii* care rup gardul viei Bisericii şi strică via, pe cei slabi în credinţă, pe cei care nu sunt întăriţi în credinţa Bisericii una, care strică via lui Dumnezeu, pe Care El a strâns-o cu sângele Său, vin cu texte, pe când noi venim cu certitudini, cu minunile credinţei, cu Biserica care are Sfinţi şi în care Dumnezeu face minuni zilnice.

Mesajul trebuie să aibă acoperire. Biserica lui Dumnezeu nu e biruită de timp, nu e secătuită de oameni, nu a suferit transformări care au dus-o la apostazie, ci ea s-a desolidarizat de eretici în mod paşnic dar ferm, cu fermitate, în toate secolele, şi nu are *filiale* nici în romano-catolicism, nici în protestantism şi nici în bisericile de două secole sau de 3 ani.

În hotărârea dureroasă de la 1054, când partea de apus a Bisericii, căzând în erezie, s-a rupt de trupul Bisericii, există punct cu punct motivele pe care părinţii de atunci le-au avut pentru a anatematiza pe cei care s-au desprins de Biserică. Traducând textul latin al acestei hotărâri, după câte îmi aduc aminte, sunt înşiruite Filioque, abaterile de la cult şi de la alte aspecte tipiconale, printre care, unul era acela că preoţii din Apus începuseră să îşi tai barba şi părul, pentru ca să pară preoţi de altă factură, *progresişti*.

Postul în alte zile decât cele rânduite de Tradiţia Bisericii, erezia dogmatică intercalată în Crez, amănunte divergente de practica Bisericii una, toate arătau că în

spatele schimbărilor era o mentalitate străină de cea tradiţională. Şi în partea noastră de răsărit, în Biserica Ortodoxă, au existat eretici după schisma din 1054 care au vrut o *modernizare* în esenţă a Bisericii, pentru că nu mai stăteau în asceză, în viaţa bisericească de zi cu zi şi în modul de a gândi al Părinţilor.

Şi se observă că atunci când oamenii nu mai sunt una cu tot ce spune Biserica, când există păreri personale mai importante decât unanimitatea sau majoritatea glasurilor Părinţilor într-o chestiune de credinţă, apare ideea că trebuie să schimbe ceva, că ce e numai place.

Fostul orb înfruntă pe cei orbi cu adevărul evident: cu minunea din viaţa lui dar şi cu adevărul credinţei. Argumentul său e zdrobitor:
” ***A răspuns omul şi le-a zis: Tocmai în aceasta stă minunea: că voi nu ştiţi de unde este şi El mi-a deschis ochii. Şi noi ştim că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoşi; dar de este cineva cinstitor de Dumnezeu şi face voia Lui, pe acesta îl ascultă. Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naştere***” (In. 9, 30-32).

Argumentul credinţei e fapt, nu idee!

- ***Dacă Hristos a înviat, vom învia şi noi!***: ***acesta e argumentul lui Pavel despre învierea morţilor.*** *Argumentul lui are în spate certitudinea faptei şi nu vorbe în vânt.*
- *Dacă există Sfinţi şi există miununi reale, înseamnă că există şi dreapta credinţă.*
- *Dacă la Ierusalim vine foc din cer numai la ortodocşi,*
- *dacă Sfânta Agheasmă nu se împute deşi pare apă obişnuită,*
- *dacă Sfânta Împărtăşanie ne sfinţeşte în mod simţit, real,*
- *dacă demonii ies din oameni cu glas mare la rugăciunile de exorcizare,*
- *dacă Sfintele Icoane şi Sfintele Moaşte fac minuni,*
- *dacă ni se arată Sfinţii ca oameni vii şi care se roagă pentru noi,*

Dacă există fapte şi nu vorbe, cine contestă Biserica Ortodoxă, ca nefiind Biserica lui Dumnezeu?

Nouă nu ne plac certurile nesfârşite de cuvinte, ci ne place ca viaţa să fie o icoană a credinţei. ***Dacă inima ta e plină de pacea Sfântului Duh şi dacă viaţa ta e plină de bucurie, atunci în tine e raiul şi acest rai e mărturia, e parrisia ta, e îndrăzneala ta în faţa oamenilor dar mai ales în faţa lui Dumnezeu.***

Oamenii pot fi prostiţi, înşelaţi în aşteptările lor. În Apostolul de astăzi am auzit despre cum înşela dracul pe oameni din femeia cu duh pitonicesc, din cea care ghicea cu dracul, prin răutatea aceluia, dar se dădea de slujitoare a lui Dumnezeu (Fapte 16, 16-17). Cât era Sfântul Pavel de blând şi de aşezat, faptul că femeia tot se dădea de *sfântă*, l-a enervat într-o zi, l-a mâniat atât de mult, încât a scos pe drac din femeie (v. 18) şi la revedere! cu ghicitul.

Îmi aduc aminte, în acest context, de o dispută cu o adventistă când eu eram seminarist. Eram la vie, culegeam strugurii şi ea venise să vadă cum *progresez* cu citirea Scripturii. Ei dacă au numai Scriptura lui Cornilescu, tradusă ca vai de mama ei, şi o carte de imne traduse din engleză, credea că eu numai despre Scriptură învăţ toată ziua. Însă, avea dreptate, eu studiam Scriptura împreună cu Sfinţii Bisericii, fără să merg pe arătură, cum vreau şi cât îmi place. Şi vine şi mă ia la bani mărunţi cu sabatul, cu cât de hoţi sunt preoţii, cu cât de dreaptă este ea şi cât de prost e drumul pe care merg acum, pentru că Biserica Ortodoxă a intrat în *tragedia veacurilor* şi şi-a pierdut harul.

Femeia (băiatul ei a ajuns acum pastor advent şi îmi era prieten, ca şi acum de altfel) nu îşi dădea seama cât de penibilă este în aplombul ei şi se enerva că eu nu ripostam, după cum îi spusese ei pastorul, că trebuie să riposteze ortodocşii la astfel de mesaje. Ea avea texte şi se aştepta ca şi eu să vin cu texte, că ea îmi aduce altele şi o ţineam aşa toată săptămâna dacă nu toată viaţa. Şi când ea făcuse clăbuci la gură de atâta propovăduire, după ce mă ameninţase că mă duc în Iad, că sunt pe calea pierzării, că ajung şi eu un infractor al credinţei, ca şi preoţii mei, mă apropii de ea mai mult (ea era mai mică ca înălţime decât mine), îi pun mâna pe umărul drept, şi îi fac semnul Sfintei Cruci, aşa cum se închină un mirean, pe trupul ei.
Femeia nu numai că se panichează la gestul meu ci o cuprinde dârdâiala, se păleşte la faţă, amuţeşte deodată, tace brusc…şi simte să stea jos. Când se petrece acest gest, îi spun: „Tanti Maria (vedeţi: are numele Prea Curatei, poartă numele ei şi spune că Ea este o *femeie oarecare*!), dacă aş fi preot acum, unul din ăia pe care mata îi insulţi, ţi-aş pune epitrahilul pe cap şi ai vedea câţi draci ar ţipa din mata şi din credinţa matale”.

S-a ridicat, a tăcut, a plecat, nu ne-am mai salutat vreo câţiva ani, 7-8 ani, până într-o zi, când am intrat, preot fiind, la ei, în casa de adunare, nepoftit de nimeni, şi toţi au rămas mască. Se aşteptau să *mă dau de ortodox* la ei în casa de rugăciune şi să iasă scandal. Însă eu am intrat şi le-am zis: *Slăvit să fie Domnul!* (ştiam că lor le plac versetele psalmice, că tot se dau de *apostoli* şi de *evanghelizatori*) şi le-am cerut voie să particip la slujba lor. Bucuria lor era mai mult decât evidentă.

Prietenul meu de fotbal de odinioară dar şi de discuţii teologale era acum pastorul comunităţii şi era fiul Mariei, *predicatoarea* de care v-am vorbit. După mica lor slujbă, predică, şi după o cântare (toate la preţ de trei sferturi de oră) a venit momentul discuţiilor, la care m-au invitat şi pe mine. L-am lăsat pe colegul pastor să le propovăduiască despre starea paradisiacă, despre om, Scriptură…Nu a atacat puncte nevralgice (ceea ce am salutat în inima mea, dovedind bun simţ), ci a discutat, pentru prima dată, fără ira, fără mânie proletară.

I-am lăudat, le-am explicat ce spun Sfinţii noştri despre locurile grele din Scriptură despre care ei nu aveau habar şi i-am entuziasmat. Atunci, în inima ei, tanti Maria s-a împăcat cu mine. A venit la bunica mea şi m-a lăudat şi ea, pentru câte lucruri le-am spus şi pentru omul care am devenit. Pentru ei a fost o surpriză uluitoare să îi bage un ortodox în seamă şi, mai mult decât atât, să îi mai şi laude. Ei au mentalitate de minoritari, de asupriţi, de persecutaţi şi când faci un gest mai brutal se panichează, se scandalizează.

Deci, concluzia povestirii mele, e aceea că nu conving textele rupte din context, nu conving disputele, vorbele, ci conving faptele zdrobitoare, evidenţele. Despre o astfel de evidenţă îmi povestea cineva, care venise de la Mănăstirea cu pricina. Nişte maici ortodoxe de la o Mănăstire transilvană au fost atacate la un praznic ortodox de o ceată de neoprotestanţi cu *duh evanghelizator*, ca *duhul pitonicesc* din Faptele Apostolilor. Dânşii, *evanghelizatorii* plătiţi pe bani străini, au vrut să dărâme Icoana făcătoare de minuni a Prea Curatei scoasă în curtea mănăstirii spre închinare. Se pare că nu aveau forţe de ordine şi de pază.

Maicile s-au repezit la icoană ca să o apere şi în învălmăşeală aia, Sfânta Agheasmă dintr-o găleată, prospăt făcută,s-a vărsat şi apa a atins pe unul dintre neoprotestanţi, care a avut o reacţie tulburătoare pentru el la simţirea apei sfinţite pe propria-i piele: a început să ţipe că îl arde. Maicile au fost încurajate de eveniment şi ceata de vreo 10-15 oameni a fost *întâmpinată* cu Sfânta Agheasmă, aruncată peste ei, în timp ce aceia fugeau ruşinaţi. Evident o minune adâncă în esenţă, deşi poate părea nostimă la suprafaţă!

Cine sunt orbii? Noi toţi, cei care stăm în afara adevărului şi în patimi de ruşine.
Pentru noi nu trebuie texte, ci argumente faptice. Cine vrea să aibă argumente şi nu texte, nu doar texte, trebuie să aibă viaţa aceea de sfinţenie, care să debusoleze pe cei care îi stau înainte numai cu prezenţa lui. Căci dacă tăcerea din noi nu vorbeşte altora, atunci nimic nu ne poate schimba din propria noastră înşelare.

Fie ca Domnul să vă bucure în această sfântă zi, şi să ne dea să ne vedem, să ne vedem aşa cum suntem, pentru ca să nu mai ni se pară că suntem altfel. Acest lucru e mântuirea noastră: să ştim cum suntem şi cine suntem.

Preot Gheorghe Sălăgian - Predica la Duminica Vindecării orbului din naştere

"Cuvântul era Lumina cea adevărată Care luminează pe tot omul ce vine în lume" (Ioan 1,9).

Hristos a înviat!

Iubiţi credincioşi! Minunea relatată în Evanghelia care s-a citit azi la Sfânta şi Dumnezeiasca Liturghie şi care este foarte lungă (capitolul 9 în întregime din Evanghelia de la Ioan) şi pe care urmează să o tâlcuim, nu este vindecarea unui orb care şi-a pierdut lumina ochilor în urma vreunei boli postgenitale, ci este vindecarea unui orb din naştere, orb care, din întunericul vieţii embrionare a ieşit într-un alt întuneric, care nu i-a îngăduit vreodată să vadă lumina soarelui.

Evanghelistul, insuflat de Dumnezeu, a dat atâta importanţă acestei minuni şi convorbirilor prilejuite de ea şi evenimentelor de după ea, încât a consacrat un întreg capitol acestei povestiri; de aceea vindecarea orbului din naştere este o parte foarte instructivă a Evangheliei şi prin urmare tâlcuirea ei se va face mai pe larg (chiar dacă se va face fragmentat datorită conţinutului mare de informaţii în această privinţă).

Această minune s-a petrecut în Ierusalim, oraşul cel sfânt, care însă în vremea Mântuitorului era vizuina fiarelor şi a şerpilor veninoşi. Acolo era reşedinţa

conducătorilor pe care invidia, egoismul şi ura îi făcuse orbi de nevindecat şi păcătoşi de neîndreptat, iar vremea în care s-a săvârşit minunea a fost una din marile sărbători.

Iată cum începe Sfântul Evanghelist Ioan relatarea sa: - Ioan 9,1: "***Şi trecând Iisus, a văzut un orb din naştere***". Pentru ca să poată fi înţelese mai bine aceste cuvinte, este bine să medităm asupra sfârşitului capitolului precedent: - Ioan 8,58-59: "***Iisus le-a zis: Adevărat, adevărat zic vouă: Eu sunt mai înainte de a fi fost Avraam. Deci au luat pietre ca să arunce asupra lui. Dar Iisus S-a ferit şi a ieşit din templu şi trecând prin mijlocul lor, S-a dus***", neatins de ei. În acea clipă trecând, a văzut un orb. Oricare altul, în urma unui astfel de atac din partea compatrioţilor lui, ar fi scuturat praful de pe picioare şi ar fi fugit, însă ***Domnul, Cel blând, liniştit şi mai sfânt decât toţi sfinţii, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ca şi cum ar fi ieşit de la vreo sărbătoare sau de la vreun praznic pe care l-ar fi organizat mai-marii poporului în cinstea Sa, Se grăbeşte să facă bine poporului printr-o mare minune. În sufletul cel sfânt al Mântuitorului nu avea loc nici urmă de amărăciune, ci era gata să reverse comorile bunătăţii Sale de minuni binefăcătoare pe faţă şi spre folos obştesc.***

El vindecă un om şi de această vindecare mulţi alţii pot să se folosească. Nu există putere mai nobilă şi mai creştinească, decât să facem bine altora şi mai ales acelora care ne prigonesc. Aşdar, Domnul S-a oprit lângă orbul care şedea la poarta templului sau la poarta cetăţii şi cerşea, voind să-i facă mult bine. În această privinţă, ***Sfântul Ioan Gură de Aur zice: "Domnul a mers de bunăvoie spre acea cetate, căci El a văzut pe orb, nu orbul I-a ieşit în cale".*** A văzut un orb din naştere. Ne vine greu şi ne întristăm când trăim într-o casă fără lumină îndestulătoare; dar să-şi închipuie fiecare cât de tristă şi de lipsită de bucurie este viaţa unui om, care trăieşte totdeauna într-un întuneric nepătruns şi adânc, fără să vadă vreodată lumina soarelui, cerul şi stelele lui, minunile firii, strălucirea din ochi a părinţilor lui, vederea îmbucurătoare a persoanelor apropiate de el. Dacă pentru noi cei ce vedem, numai lumea cea nevăzută este plină de taine, pentru orb şi cea văzută este la fel de tainică. Ei s-ar socoti fericiţi dacă măcar o singură zi ar putea să vadă cele pe care noi le vedem în fiecare zi şi să se bucure de această vedere. Cât de mult ar trebui să-L preamărim pe Dumnezeu că nu ne-am născut orbi, sau că nu ne-am pierdut vederea pe parcurs! Şi cât ar trebui să compătimim pe fraţii noştri care au avut nefericirea de a-şi pierde lumina ochilor! Aşadar, pe un astfel de orb l-a văzut Iisus. Până atunci, l-au văzut şi l-au compătimit mulţi, dar nici unul nu l-a văzut vreodată în felul în care îl vedea Cel ce şedea lângă el în clipa aceea.

Se afla lângă el Hristos-Domnul, Dumnezeul Cel ce Se coborâse din cer, dar orbul nu-L vedea! Nu înţelegea prilejul nepreţuit care se prezenta în viaţa lui cea oarbă. O! Mântuitorul nu lipseşte niciodată de lângă noi, urmăreşte cu multă dragoste necazurile noastre, fără ca noi să-L vedem, precum urmăreşte o mamă iubitoare paşii şovăitori ai copilaşului ei, din dosul unei perdele. Nu-i de mirare de ce deosebire este între noi şi Iisus! Noi dăm să trecem cât mai repede pe lângă "lazării" lumii acesteia, neputând răbda suferinţa lor, pentru că suntem incapabili în faţa ei. Bani n-avem, putere n-avem, inimă n-avem – n-avem nimic în faţa suferinţei. Deci fugind de "lazări", fugim de propria noastră nimicnicie.
Aşa şi ucenicii, delegaţii noştri de lângă Dumnezeu. Îl întrebau pe Iisus: - Ioan 9,2: "***Învăţătorule, cine a păcătuit? acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb?***". Când nu poţi face nimic, faci "ştiinţă", întrebi de cauză, iar când cauza e un păcat, faci morală. Oricum, chiar încercuiţi în neputinţă, încercăm o măsură preventivă. Ceea ce au păţit alţii, tu poţi să nu păţeşti, dacă ocoleşti greşelile lor.

Se poate constata că Iisus a vorbit cu ucenicii Săi despre puterea dezastruoasă a păcatelor şi de transmisibilitatea lor în urmaşi, adevăr revelat primit de Moise în Muntele Sinai, astfel: - Ieşire 20,5: "***Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu zelos, care pedepsesc pe copii pentru vina părinţilor care Mă urăsc pe Mine până la al treilea şi al patrulea neam, şi Mă milostivesc până la al miilea neam către cei ce Mă iubesc şi păzesc poruncile Mele***".

Din această pericopă evanghelică putem constata care este deosebirea dintre noi şi Iisus. Iisus era şi este Dumnezeu. Mulţi n-au ştiut şi nici nu vor şti până la sfârşitul lumii că Iisus este Dumnezeu (pentru că nu vor să ştie). ***Vindecarea aceasta minunată a orbului din naştere face dovada dumnezeirii Lui şi-i arată omului marginile puterii şi ştiinţei sale.*** Până aici, ideea centrală a pericopei evanghelice este de a scoate în relief DUMNEZEIREA LUI IISUS HRISTOS, care este contestată (nu intrăm aici la evrei şi musulmani şi alte religii necreştine), ci la cei ce sunt orbi cu Biblia în mână – sectarii în general şi martorii lui Iehova în special, care propovăduiesc un Dumnezeu fără Hristos şi un Hristos fără Dumnezeu.

Dacă orbirea trupească este rea, orbirea sufletească este de-a dreptul extrem de periculoasă. Orbul trupeşte nu vede această lume, orbul sufleteşte nu va vedea viaţa veşnică. Oare ce gândesc cei ce în ajunul Duminicii Orbului din naştere, încearcă să întunece mintea acestui popor creştin cu marşul homosexualior, care consideră un astfel de păcat ca ceva normal şi nu o boală trupească, sufletească, dar mai ales mentală? Nu văd, nu ştiu, nu cunosc că Dumnezeu a lăsat ca fiinţa umană să se înmulţească prin relaţia bărbat-femeie.

În Sfânta Scriptură, de trei ori sunt menţionate dumnezeieştile cuvinte:

- **Facere** 2,24: "***De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va alipi de femeia sa şi vor fi amândoi un singur trup***";
- **Matei** 19,5-6: "***Pentru aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de femeia sa şi vor fi amândoi un singur trup. Aşa încât nu mai sunt doi, ci un trup. Deci ceea ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă***";
- **Efeseni** 5,31-32: "***De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va alipi de femeia sa şi vor fi amândoi un trup. Taina aceasta mare este; iar eu zic în Hristos şi în Biserică***".

Cu ajutorul Mântuitorului Hristos, luminaţi fiind de dumnezeieştile Sale învăţături, să ieşim din întunericul păcatelor şi a neştiinţei, pentru a intra în Cămara cea luminoasă a slavei Sale dumnezeieşti.

Amin.

Pr. conf. univ. dr. Constantin Necula – Predică la Duminica a VI-a după Paşti (a orbului)

Hristos a înviat, iubiţilor! şi Bine v-am regăsit!

Iată-ne ajunşi în Duminica a VI-a după Paşti, numită şi „a orbului” şi veţi vedea că-şi merită numele, după ce vom citi împreună şi vom gândi asupra textului Evangheliei, ce se găseşte în Evanghelia a 4-a, aceea de la Ioan, în capitolul 9, 1-38:

«Şi, trecând Iisus, a văzut un om orb din naştere. Şi ucenicii Lui L-au întrebat, zicând: «Învăţătorule, cine a păcătuit: acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb?» Iisus a răspuns: «Nici el n-a păcătuit, nici părinţii lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu. Trebuie să fac, până este ziuă, lucrările Celui ce M-a trimis pe Mine; că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze. Atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt.» Acestea zicând, a scuipat jos şi a făcut tină din scuipat şi a uns cu tină ochii orbului. Şi i-a zis: «Mergi de te spală în scăldătoarea Siloamului!». Deci s-a dus şi s-a spălat şi a venit văzând. Iar vecinii şi cel ce-l văzuseră mai înainte că era orb ziceau: «Nu este acesta cel ce şedea şi cerşea?» Unii ziceau: «El este». Alţii ziceau: «Nu este el, ci seamănă cu el». Dar acela zicea: «Eu sunt». Deci îi ziceau: «Cum ţi s-au deschis ochii?» Acela a răspuns: «Omul care se numeşte Iisus a făcut tină şi a uns ochii mei; şi mi-a zis: Mergi la scăldătoarea Siloamului şi te spală. Deci, ducându-mă şi spălându-mă, am văzut». Zis-au lui: «Unde este Acela?». Şi el a zis: «Nu ştiu».

L-au dus la farisei pe cel ce fusese oarecând orb. Şi era sâmbătă în ziua în care Iisus a făcut tină şi i-a deschis ochii. Deci iarăşi îl întrebau şi fariseii cum a

văzut. Iar el le-a zis: «Tină a pus pe ochii mei şi m-am spălat şi văd». Deci ziceau unii dintre farisei: «Acest om nu este de la Dumnezeu, fiindcă nu ţine sâmbăta». Iar alţii ziceau: «Cum poate un om păcătos să facă asemenea minuni?» Şi era dezbinare între ei. Au zis deci orbului iarăşi: «Dar tu ce zici despre El, că ţi-a deschis ochii?» Iar el a zis că prooroc este.

Dar iudeii n-au crezut despre el că era orb şi a văzut, până când n-au chemat pe părinţii celui ce vedea. Şi i-au întrebat, zicând: «Acesta este fiul vostru, despre care ziceţi că s-a născut orb? Deci cum vede el acum?» Au răspuns deci părinţii lui şi au zis: «Ştim că acesta este fiul nostru şi că s-a născut orb. Dar cum vede el acum noi nu ştim; sau cine i-a deschis ochii lui, noi nu ştim. Întrebaţi-l pe el; este în vârstă: va vorbi singur despre sine». Acestea le-au spus părinţii lui, pentru că se temeau de iudei. Căci iudeii puseseră acum la cale că, dacă cineva va mărturisi că El este Hristos, să fie dat afară din sinagogă. De aceea au zis părinţii lui: «Este în vârstă; întrebaţi-l pe el».

Deci au chemat a doua oară pe omul care fusese orb şi i-au zis: «Dă slavă lui Dumnezeu. Noi ştim că Omul acesta e păcătos». A răspuns deci acela: «Dacă este păcătos, nu ştiu. Un lucru ştiu: că fiind orb, acum văd». Deci i-au zis: «Ce ţi-a făcut? Cum ţi-a deschis ochii?» Le-a răspuns: «V-am spus acum şi n-aţi auzit? De ce voiţi să auziţi iarăşi? Nu cumva voiţi şi voi să vă faceţi ucenicii Lui?» Şi l-au ocărât şi i-au zis: «Tu eşti ucenic al Aceluia, iar noi suntem ucenici ai lui Moise.
Noi ştim că Dumnezeu a vorbit lui Moise, iar pe Acesta nu-L ştim de unde este».
A răspuns omul şi le-a zis: «Tocmai în aceasta stă minunea: că voi nu ştiţi de unde este şi El mi-a deschis ochii. Şi noi ştim că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoşi; dar de este cineva cinstitor de Dumnezeu şi face voia Lui, pe acesta îl ascultă. Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naştere. De n-ar fi Acesta de la Dumnezeu, n-ar putea să facă nimic». Au răspuns şi i-au zis: «În păcate te-ai născut tot, şi tu ne înveţi pe noi?» Şi l-au dat afară.

Şi a auzit Iisus că l-au dat afară. Şi, găsindu-l, i-a zis: «Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?» El a răspuns şi a zis: «Dar cine este, Doamne, ca să cred în El?» Şi a zis Iisus: «L-ai şi văzut! Cel ce vorbeşte cu tine, Acela este». Iar el a zis: «Cred, Doamne». Şi s-a închinat Lui."

Iată-ne, aşadar, în zi de sâmbătă, parcă anume aleasă de Domnul să-i mai smintească o dată, în sens pozitiv şi minunat, pe fariseii tuturor lumilor şi tuturor religiilor lumii.

Iată că Domnul vine astăzi să mai ridice o dată ocara unei boli. De data aceasta era o boală lungă (vă daţi seama!) din naştere, a cuiva. Iar ideea aceea pe care părinţii o susţin: „Este în vârstă, întrebaţi-l pe dânsul”, ne duce cu gândul că trecuse de douăzeci şi unu de ani, adică vârsta majoratului, vârstă de la care dădea seama de cele ce spunea înaintea Sinedriului şi înaintea fariseilor.

Vine Domnul şi răspunde la o întrebare cu o vindecare. Ceea ce-L determină pe Mântuitorul să-l vindece este întrebarea aceasta oarecum duplicitară a apostolilor: Învăţătorule, cine a păcătuit, acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb?

Şi, vedeţi că şi noi avem aceeaşi tendinţă: atunci când vedem câte un copil bolnav sau câte un om bolnav, să spunem: „Oare păcatele cui le trage?” Nimeni nu trage păcatele nimănui dacă este cu Hristos. Pentru că şi acum, iată, Domnul vine să restaureze omul şi să-i dăruiască ce avea mai de preţ: lumina. O face prin atingerea de Sine şi o face dăruindu-Se pe Sine ca Lumină lui. Pentru că Domnul atrage atenţia că boala acestuia, orbirea lui, nu ţine de păcatele lui, deci, cu atât mai mult, nici de păcatele părinţilor lui, ci, spune El, că a rămas orb ca să se arate într-însul lucrurile lui Dumnezeu. Şi Domnul dă apoi o scurtă pildă care are o semnificaţie deosebită în contextul acesta: „Trebuie să fac, până este ziuă, lucrurile Celui ce M-a trimis pe Mine; că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze. Atât cât sunt în lume, Eu sunt Lumina lumii”.

Domnul schimbă un pic direcţia de privit spre lumină şi ne îndeamnă la ceea ce ne îndeamnă întotdeauna, de altfel, să lucrăm cât este ziuă: acum. Să lucrăm în calendarul creştinului, care n-are decât o singură filă: aceea de azi, pentru că de cea de mâine nu poate să ţină seama, iar de cea de ieri, dacă n-a folosit-o cum trebuie, n-a făcut decât să adauge alte păcate la păcatele sale.

Domnul face gesturi care, la prima vedere, par să şocheze: scuipă jos. Face tină şi unge cu tină ochii orbului. A luat lucrurile cele mai neînsemnate pe care le are, aproape cele care jignesc cel mai mult ochiul nostru: scuipatul şi noroiul. Şi a arătat Domnul încă o dată că pe cele netrebnice le face trebuitoare şi le face binecuvântate, câtă vreme sunt făcute cu binecuvântarea Lui. Să nu ne închipuim acum, cum vor să facă unii care au trecut demult de Evanghelie cu speculaţiile lor, să credem neapărat că Hristos avea în salivă vreun medicament ascuns sau vreo putere energetică supra alimentată sau vreun unguent special. Nu. Era saliva omului Iisus, era tina pământului lui Israel; dar la saliva omului Iisus şi la tina, la huma lui Israel, se adaugă divinitatea lui Hristos Celui care în huma lui Israel Se întrupase.

Domnul vindecă pe orb, dar vindecarea vine şi cu ascultare pentru că-i unge ochii şi nu-i redă imediat vederea, ci-l trimite să se spele la scăldătoarea Siloamului, la fântâna Siloamului. Era locul unde se adunau, de altfel, evreii în speţă, fie să se alimenteze cu apă, fie tocmai pentru astfel de vindecări. Şi iată că la fântâna Siloamului mergând orbul, spălându-se, îndată pecetea aceea, solzii de ne-vedere, au căzut de pe dânsul.

Şocul vine de data aceasta pentru cei din jurul lui: Nu cumva acesta este cerşetorul care cerşea acolo şi acolo? Ba da, spuneau unii. Ba nu, ziceau alţii, doar seamănă cu el. Lumea era deja şocată. Minunea ce se săvârşise venea să dărâme tot ceea ce ştiau ei, şi orbul o va spune la un moment dat, atunci când va respinge acuzaţiile fariseilor: Cine a mai văzut până acum orb din naştere vindecat?

Minunea pe care Hristos o face vine să-l reaşeze acolo unde era locul omului prin minunea creaţiei. Hristos nu suspendă nici o lege, ci, din contră, îl începe om în limitele lui normale, pentru că normal este ca orbul să nu existe, ci tot omul să vadă; ca surdul să nu existe, ci tot omul să audă; ca şchiopul să nu şchiopăteze, ci tot omul să meargă, să meargă bine. Acestea erau lucrurile lui Dumnezeu. Aşa le făcuse Dumnezeu dintru început pe toate: pe om văzând, auzind, vorbind, mergând.

Dar el spunea, de fiecare dată, la îndoielile celorlalţi: Eu sunt. Şi îl întreabă: Cum s-au deschis ochii tăi? Se mirau toţi. Iar răspunsul lui este un răspuns de mireasmă teologică, să-i spunem: „Omul care se numeşte Iisus a făcut tină şi a uns ochii mei” şi apoi spune că a fost trimis la apa Siloamului, s-a spălat şi, „mergând şi spălându-mă, am dobândit vederea.” Şi-l întreabă: „Unde este Acela?”. „Nu ştiu”, le-a răspuns el. Nu ştia pentru că Iisus Hristos nu făcuse lucrul acesta la vedere. Nici una dintre minunile Lui, repet, nu este făcută pe stadionul din Ierusalim sau ca să atragă aplauzele sau chiotele mulţimii. Nici una nu este făcută cu propagandă: „Veniţi astăzi lângă Scăldătoarea Siloamului, că Hristos va vindeca pe cineva!”; sau: „Veniţi, pentru că vi se vor distribui energii pentru vindecare!”; sau: „Staţi cu noi, că vi se va distribui o energie specială, pentru a mirosi, sau pentru a vedea, sau pentru a auzi”. Nu, nimic din toate acestea. „Nu ştiu.”

În lipsa acestui martor care ar fi putut să spună că El l-a vindecat, adică Dumnezeul nostru Iisus Hristos, orbul din naştere este dus înaintea fariseilor şi iarăşi aceştia cad în ispita aceea care, vă mai aduceţi aminte, au mai avut-o şi la Vitezda. Ei nu văd bucuria omului, nu văd bucuria pe care Dumnezeu o dăruieşte comunităţii, reintegrând în această comunitate un om, ci iarăşi văd îngust, stupid de îngust, legea conform căreia sâmbăta, ziua de sabat, era zi de sabat.

Păi Dumnezeu Se odihnise cu degetul pe pleoapele lui, Dumnezeu Se odihnise dându-i lumină omului. În ziua aceea pe care ei o socoteau de sabat, Hristos Se odihnise deasupra capului omului respectiv, vindecându-l. Era Duhul Lui Care plutea deasupra apelor, ca la creaţie. Era iarăşi şi iarăşi certitudinea că Hristos, chiar când Se odihneşte, nu Se retrage din lume şi că pronia divină acţionează tot timpul în lume, chiar şi atunci când unii dintre noi avem senzaţia că Dumnezeu a murit.

Are loc acest rechizitoriu în care iarăşi tina şi scuipatul intervin şi aproape că te bufneşte râsul când te gândeşti ce ochi vor fi făcut fariseii auzind că, cu scuipat şi cu tină, cineva orb din naştere poate fi vindecat. Necrezându-l nici de data aceasta, îi cheamă părinţii. Şi părinţii, săracii, de teama de a nu fi scoşi afară din sinagogă, pentru că, este consemnat şi în Evanghelie, iudeii se sfătuiseră de-acum că, dacă-L va mărturisi cineva pe Iisus Hristos, să fie dat afară din sinagogă, cum o altă teamă de iudei îi va face şi pe apostoli să se retragă din lume în prima fază, deci, de teama iudeilor, părinţii zic: „Este în vârstă; întrebaţi-l pe dânsul.” Adică un fel de Ponţiu Pilat: o spălare şi de data aceasta tot pe mâini şi tot în faţa mulţimii. Îi trimiteau să-l asculte pe tânăr, ca şi cum el ar fi avut responsabilitatea vindecării lui. El e de vină că l-a vindecat.

Fariseii îl cheamă pe om şi-i spun: „Dă slavă lui Dumnezeu. Noi ştim că omul Acesta e păcătos.” Omul nu refuză să dea slavă lui Dumnezeu, dar răspunde: „Dacă este păcătos, nu ştiu. Un lucru ştiu: că eram orb şi acum văd.” ***Pentru că el vede în taina aceasta, în minunea aceasta cea mare, ceea ce spunea Hristos despre El că este: Lumina lumii. Omul nu se mai raportă la o lumină oarecare, numai aceea cu care vede.*** Cred că am putea adăuga aici: Eu văd şi văd bine, văd extrem de bine. Văd extrem de bine unde e păcatul şi unde este Lumina, unde este dăruitorul de îngustime şi unde este Dăruitorul de libertate.

Vedeţi, pentru că, în general, creştinismului i se reproşează că are o cale extrem de îngustă spre Împărăţia lui Dumnezeu. Este îngustă, dar este binecuvântată de Dumnezeu. Şi bigoţii noştri, creştini fiind, când ajung să ţină mai mult litera decât duhul literei, ucid, orbesc.

Fariseii ar fi fost în stare să-l facă pe om să orbească, să-i scoată ochii, pentru că fusese zi de sabat şi vindecarea lui avusese loc în zi de sabat. Ar fi fost în stare să ia darul lui Dumnezeu de la om. Nu vedeau darul lui Dumnezeu, nu vedeau Dăruitorul, vedeau numai faptul că darul şi Dăruitorul se opuneau la tot ceea ce învăţaseră ei până atunci, la tot ceea ce ştiau ei până atunci. De altfel, chiar în mijlocul lor apar deja primele discuţii, pentru că o parte dintre ei spuneau: Nu

poate fi un păcătos cel care face astfel de fapte pe care numai Dumnezeu le poate face sau numai cu ajutorul lui Dumnezeu pot fi făcute, iar alţii susţineau: Ba nu, este păcătos, pentru că a călcat ziua sabatului.

Interesant este că ucenicul acesta vindecat – pentru că este ucenic, de vreme ce-L vesteşte deja pe Iisus Hristos – aproape că le dă cu tifla fariseilor: De ce voiţi să auziţi încă o dată despre vindecarea mea, cu alte cuvinte – nu cumva voiţi să vă faceţi şi voi ucenicii Lui?

Lui poate că i se părea cel mai normal lucru că văzând minunea aceasta cea mare, să se facă ucenicii Lui. Fariseilor, nu. Lui i se părea lucrul cel mai firesc ca, după o viaţă întreagă de nevedere, să vadă. Fariseilor, nu. Lui i se părea firesc ca un om, numai dacă e sfânt, sau ţine de sfinţenia lui Dumnezeu putea să facă această trecere din nevedere în vedere. Fariseilor, nu. Fariseii rămâneau în continuare oameni ai lui „nu", în vreme ce nouă Biserica, ce se năştea prin astfel de apostoli vindecaţi din nevedere în vedere, se făcea Biserica unui „Da" imens, unui „Da" pentru Împărăţia lui Dumnezeu.

Când ei spun că „Noi nu-L ştim pe Omul acesta" (fariseii), omul le răspunde: ***„Tocmai în aceasta stă minunea, că voi nu ştiţi de unde este şi El mi-a deschis ochii."***

Minunea cea mare era că Cel care-l vindecase nu venea din îngustimea înguştilor lumii, ci venea din lărgimea înălţimilor lui Dumnezeu. Taina cea mare aceasta este: „că nu ştiţi de unde este, totuşi El m-a vindecat, a deschis ochii mei şi noi ştim că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoşi; iar de este cineva cinstitor de Dumnezeu şi face voia Lui, pe acesta îl ascultă."

Iată-ne şi pe noi chemaţi ca, ascultând de voia lui Dumnezeu, să fim ascultaţi de Dumnezeu. „Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naştere. De n-ar fi Acesta de la Dumnezeu, n-ar putea să facă nimic."

Orbul identifică în taina cea mare a luminii Lumina lumii; în alungarea beznei pe Cel care avea să alunge bezna din iad; în aducerea lui la normalitate pe Cel care avea, prin moartea Lui, să recreeze lumea. Argumentul fariseilor este de-a dreptul penibil şi, din păcate, ne încearcă şi pe noi câteodată. „În păcate te-ai născut tot, şi tu ne înveţi pe noi?" Se mai aude şi în Biserica noastră câteodată şuşotind: Apoi cine, desfrânata asta să ne înveţe pe noi ce este Dumnezeu? sau: Beţivanul acesta să ne înveţe pe noi cine este Dumnezeu? sau: Omul acesta care nu prea calcă în Biserică să ne înveţe pe noi cine este Dumnezeu? Nici nu trebuie să ne înveţe. Nu

trebuie să căutăm argumente pentru existenţa lui Dumnezeu, ci să-L căutăm pe Dumnezeu. Să-L căutăm pe Dumnezeu cu toată inima noastră şi cu tot cugetul nostru, pentru că nu argumentele ne vor da credinţa, ci actul în sine al căutării lui Dumnezeu ne-o va întări şi ne va face să ne bucurăm de El. O fi suficient aceasta?

Reacţia este imediată: „şi l-au dat afară”. N-aveau nevoie în sinagogă de unul care să-L mărturisească pe Hristos. Omul cel ce nu văzuse se făcuse învăţător de Dumnezeu şi nu putea tăcea. N-avea voie să tacă. Nu putea. Lumina din ochii lui nu mai îngăduia întunericul să stea într-însul. Şi întâlnirea cu Hristos este fundamentală. Iisus Domnul îi spune: „Crezi Tu în Fiul lui Dumnezeu?” El nu zice: „Da, Doamne, cred.” Nu. Întreabă: „Cine este, Doamne, ca să cred într-Însul?”. Iisus i-a spus: „L-ai şi văzut! şi Cel ce vorbeşte cu tine Acela este.” Iar el a zis: „Cred, Doamne!” Şi s-a închinat Lui.

Cei care mai aveţi senzaţia că a fi credincios înseamnă numai a crede în Dumnezeu şi a spune din când în când: „Cred în Dumnezeu”, luaţi aminte la finalul Evangheliei de astăzi: „Cred, Doamne. Şi s-a închinat Lui.” Credinţa merge întotdeauna mână în mână cu această închinare în duh şi-n adevăr, cum ne învaţă Evanghelia de Duminica ce a trecut.

Aş vrea să încheiem astăzi cuvântul cu o poezie din cântările sau din scrierile Sfântului Cuvios Ioan de la Neamţ, din volumul: „Dor de pustie, dor de cer”. Iată o poezie scurtă, ce se cheamă „Fără El”!

Ce sunt eu fără de Domnul?
Sunt un praf de oase reci,
Hrana viermilor din groapă şi a muncilor de veci.

Mintea mea, fără de raza luminărilor de sus,
Este bezna nesfârşită după veşnicul apus.
Ochii mei, fără privirea spre Părintele ceresc
Sunt ca ochii negri ai celor care orbesc.

Gura mea, fără mişcarea darului lui Dumnezeu
Este clopot fără limbă, fără glas, mereu, mereu…
Însăşi biata mea ureche fără Duhul cel Preasfânt
Este zdreanţă agăţată care tremură la vânt.

Iar la mâini şi la picioare,
dacă Domnul nu dă spor,

Lucrul meu atunci şi mersul
este veşnic pierzător.
Fără darul Sfintei Torţe eu sunt vierme stricător,
Căci, trăind fără Lumină, fără de nădejde mor

Spre cine s-au îndreptat mai întâi ochii celui care a văzut lumina, dacă nu spre Cel care a dăruit lumina? „Ochii mei, fără privirea spre Părintele ceresc Sunt ca ochii negrii ai celor care orbesc.”

Ce lumină i-a dat Hristos orbului astăzi? I-a dat Lumina cea vie, Lumina lumii, Care este Însuşi Domnul. Şi ştim, iată, de la Sfântul Cuvios Ioan Iacob Hozevitul că: „Fără darul Sfintei Torţe eu sunt vierme stricător / Căci, trăind fără Lumină, fără de nădejde mor.”

Văzând dragostea şi credinţa orbului, Domnul i-a dăruit nădejde. Să credem, aşadar, că Fiul lui Dumnezeu ne va vindeca pe toţi şi va lua de pe ochii noştri solzii necredinţei, dăruindu-ne puterea de a-L vedea în veci. Amin.

Pr. conf. univ. dr. Constantin Necula,
din ”Cântare de biruinţă cântând”
Predici şi meditaţii duhovniceşti radiodifuzate
Editura «Oastea Domnului» – Sibiu, 2012

Pr. conf. univ. dr. Constantin Necula - Caută spre Mine şi Mă miluieşte…

(Duminica a VI-a după Paşti, a Orbului; Ioan IX, 1-38)

Nu cred că se află icoană a suferinţei mai plenar marcată de prezenţa Domnului Iisus Hristos decât aceasta a Duminicii pe care o întâmpinăm cu orbul la marginea Siloamului. Cântarea liturgică oferă o astfel de descriere, cât se poate de acceptabilă: ***„Cel ce s-a născut orb zice în sufletul său: Au doară pentru păcatele părinţilor m-am născut fără vedere? Au doară pentru necredinţa neamurilor m-am născut spre dovadă? Nu sunt în stare să întreb când este noapte şi când este zi. Picioarele mele nu mai pot răbda poticnirile de pietre; că n-am văzut soarele strălucind, şi nici chipul Celui Ce m-a zidit. Ci mă rog Ţie, Hristoase Dumnezeule: Caută spre mine şi mă miluieşte!“ (Stihirile orbului, I, gls. 2).***

Că lumina pe care o dă Cel Care este „Lumina lumii“ (Ioan 9, 25) nu este una oarecare şi că dincolo de vindecarea celui nevăzător întru vedere este ceva mult mai adânc, ne-o întăreşte iarăşi textul liturgic: ***„Soare nematerial, al dreptăţii, Hristoase Dumnezeule, Care celui din naştere lipsit de lumină i-ai luminat atât ochii trupului, cât şi pe cei ai sufletului, cu prea curată atingerea Ta, luminând şi ochii noştri cei sufleteşti, arată-ne fii ai zilei, ca să grăim Ţie, cu credinţă: Mare şi negrăită este milostivirea Ta spre noi, Iubitorule de oameni, slavă Ţie!“ (Slava Stihirilor vecerniei).***

De aici, şi accentul pe care-l pune Hristos Domnul în a Se defini ca „Lumină a lumii“, „atât cât este în lume“ (Ioan 9, 5), pentru că, mai apoi, să accentueze mereu că Cel Care-L va urma şi Care n-ar veni dacă El nu Se duce (Ioan 16, 7), Duhul cel Sfânt, va face ca prezenţa lui Hristos să fie una veşnică.

Teribilă dramatizare a contactului dintre cel atins de harul lui Hristos şi „cunoscătorii“, „literaţii şi legiştii“ Legii lui Dumnezeu, Evanghelia ne mai dovedeşte două lucruri: că nu noi suntem, slavă Domnului, judecătorii aproapelui (Ioan 9, 16) şi că, în fond, nici o anchetă din lume, chiar dură, nu poate opri mărturia celui care a gustat din bucuria trăiri cu Hristos (Ioan 9, 25 s. u.). O bucurie din care se naşte inteligenţa aleasă, ascuţită, care, nu de puţine ori, chiar în vremea prigoanei comuniste, a pus în gura celor simpli cuvinte de nezdruncinat: „Nu cumva vreţi şi voi să vă faceţi ucenici ai Lui?“ (Ioan 9, 27).

Pare a fi aici o doză de „obrăznicie“, după regulile cuminţeniei arogante, dar pentru noi, cei care ne bucurăm de izbăvirea din orbire a tânărului, aduce mai mult a răspuns care ne răcoreşte, prin inteligenţă şi curaj, de toate suspiciunile celor care, de veacuri, se-ndoiesc că pot fi făcute minuni şi peste noi, păcătoşii. Ceea ce este cert este că dincolo de lumea aceasta, întru care toate se văd, orbul capătă şi acea capacitate rară – numită har – de a surprinde pe Hristos, de a-L vedea.

Căci zice Sfântul Simeon Noul Teolog, lucru vrednic de luat în seamă: ***„Ascultă, crede ceea ce îţi spun: / E dulce soarele, e negrăită simţirea lui, / dar el atrage sufletul la un dor nemărginit şi dumnezeiesc. / Sufletul care îl vede se-aprinde şi arde de dorinţă / şi vrea să-l aibă înăuntru întreg cât se arată, / dar nu poate şi se întristează pentru aceasta / şi nu socoteşte binele ce-l are din vederea sau simţirea lui. / Dar când Cel văzut de mine, Care e încăput de toate / şi cu adevărat neapropiat / voieşte să miluiască / amărâtul şi smeritul meu suflet, / mi se face deodată văzut şi străluceşte înaintea feţei mele, / Se arată strălucind în mine întreg de întreaga bucurie şi dulceaţă dumnezeiască, dar şi de toată dorinţa, pe mine, smeritul“ (Sfântul Simeon Noul Teolog, Imnul 8 [2. 4].***

«Care sunt cei cărora Se arată Dumnezeu şi care sunt cei care ajung la deprinderea binelui prin lucrarea poruncilor», în vol. Studii de Teologie Dogmatica Ortodoxă, Pr. Prof. Acad. D. Stăniloae, Ed. Mitropoliei Olteniei, Craiova, 1991, p. 354-355).

Iar glossa Părintelui Stăniloae completează fericit spusa Sfântului: ***„E dulce Soarele Hristos, Soarele dumnezeiesc, atât cât Îl simt. Dar El e dulce pentru că mă atrage la şi mai multă împărtăşire, fără sfârşit, de El“ (idem, pg. 354, nota 80).*** Pentru că, în fond, Evanghelia aceasta vine să readucă în planul spiritual

relaţia dar-Dăruitor, adică pe Cel Care [Se] dăruieşte şi pe cel care primeşte darul…

Poate că în acest moment al istoriei s-a reaşezat normalitatea minunii în limitele ei fireşti. Căci nu desorbirea orbului e minune, ci faptul că Cel Care dă lumină, luminând, ne face să ne vedem. Cu ale noastre.

După spusa aceluiaşi Sfânt Simeon Noul Teolog: ***„Plâng şi mă doare inima când îmi străluceşte lumina / şi văd sărăcia mea şi cunosc unde sunt / şi în ce lume muritoare locuiesc, fiind muritor; / şi mă desfătez şi mă bucur când înţeleg / starea şi slava dată mie de Dumnezeu / şi mă văd pe mine ca un înger al Domnului, / împodobit întreg în lumina nematerială. / Bucuria aprinde dorul meu de Dumnezeu, / Cel Ce-mi dă toate şi mă preschimbă. / Iar din dor izvorăsc râuri de lacrimi şi mă face şi mai strălucitor.“ (Op. cât., ed. cât., Imnul 13 [2. 17],***

«Îndemn la pocăinţă; şi cum voinţa trupului unită cu voinţa duhului face pe om în chipul lui Dumnezeu», p. 369).

Minunea-i dar dorul acesta teribil născut de Hristos în noi. Nesăturat pe lumea aceasta. Căci bucuria aceasta, rod al luminii iubitoare a lui Dumnezeu, vede mereu, în prima geană de lumină primită de la Cel Ce este Lumină, un început, o arvună. De-aceea rostim, înainte de împărtăşirea cu Trupul şi Sângele Domnului: ***„Atrasu-ne-ai cu dorul Tău, Hristoase, şi ne-ai preschimbat cu dumnezeiasca Ta dragoste; ci arde cu focul cel fără de materie păcatele mele şi mă învredniceşte a mă sătura de desfătarea care este întru Tine, ca de amândouă venirile Tale (Întruparea şi cea de-a Doua venire, n. N. C.) veselindu-mă, să slăvesc, Bunule, aceasta (adică „aceea de acum“, care în Sfânta Liturghie este „acest Trup şi acest Sânge“, prezent real pe Sf. Masa, n. N. C) venire a Ta“ (Ceaslov, ed. 1990, p. 300, cu modificările propuse de Părintele Stăniloae).***

Căci Liturghia Dumnezeiască este reluarea veşnică a minunatei scoateri din orbire şi umpleri de dorul lui Hristos. De aceea cântăm în ea „am văzut Lumina cea adevărată“. Acea lumină în care zicem „Lumina lui Hristos luminează tuturor…“

Iar din dor izvorăsc lacrimi…

Pr. conf. univ. dr. Constantin Necula
din ”Iubesc, Doamne, ajută neiubirii mele”
Editura «Oastea Domnului» – Sibiu

Părintele Visarion Iugulescu - Duminica Orbului din naştere

Zis-a Domnul: "Atât cât sunt în lume Eu Lumină a lumii sunt!" (Ioan IX, 5)

Fraţi creştini, nu este pe lume o soartă mai nemiloasă şi crudă, ca soarta unui orb; să trăieşti mereu într-o nesfârşită noapte, să nu poţi vedea măreţia unui apus de soare, să nu poţi gusta frumuseţea unei zile de mai, când totul e numai floare şi lumină să nu vezi chipurile celor scumpi din jurul tău, un tată, un prieten, un binefăcător, atâtea frumuseţi ale naturii care încântă şi veselesc inima omului.

Această suferinţă e foarte greu de răbdat de un suflet omenesc. O astfel de soartă răbda orbul din Ierusalim despre care ne vorbeşte Sfânta Evanghelie de astăzi. Bietul om se născuse fără vedere, se trezise la viaţă, crescuse mare, se făcu flăcău, dar vai, perdeaua întunericului nu s-a mai ridicat de pe ochii lui. Astfel bietul orb îşi ducea zilele negre şi amare frământându-se în gânduri diferite.

De ce a fost Dumnezeu atât de nemilos cu el? De ce i-a hărăzit o astfel de soartă? Ale cui sunt păcatele pe care le ispăşeşte? Dar într-o zi trece pe lângă nenorocitul acesta Iisus, iubitorul de oameni şi Lumina lumii. Să arătăm mai întâi împrejurările în care s-a săvârşit această minune.

Mântuitorul Iisus părăsise templul din pricina furiei fariseilor şi cărturarilor care voiau să-L omoare cu pietre, pentru că le spusese că El este mai înainte decât Avraam. Ei, plini de ură, îi ziceau: "***N-ai nici 50 de ani şi vrei să spui că ai văzut pe Avraam?***" De aceea căutau să-L omoare cu pietre, dar El, însoţit de ucenicii Săi, s-a ferit şi trecând prin mijlocul lor a venit la una din părţile exterioare ale templului unde stăteau neputincioşii, ologii şi orbii cerşind milă de la trecători.

Iisus a întâlnit acolo pe acest orb din naştere care sta cu mâinile întinse şi repeta mereu: "Orb din naştere, orb din naştere …" – ca să-l miluiască lumea. Când l-a

văzut, lui Iisus i s-a făcut milă de el, a scuipat jos şi făcând tină a uns cu ea ochii stinşi ai orbului, apoi a poruncit să se spele în apele Siloamului. Omul s-a dus, a făcut întocmai, şi iată, minunea s-a săvârşit, că îndată şi-a căpătat vederea. Negura întunericului s-a îndepărtat, lumină s-a făcut în sufletul şi trupul lui şi s-a întors slăvind pe Dumnezeu.

Puţin mai înainte de a face minunea aceasta, Iisus vindecase într-o zi de sâmbătă pe slăbănogul de la Poarta Oilor. Minunea aceasta aprinsese furia cărturarilor şi a fariseilor, dând naştere la un început de anchetă din partea lor, căci L-au găsit vrednic de moarte pentru că nu ţine sâmbăta. Ca să le dovedească că El – Iisus – este cu adevărat Dumnezeu, Mesia cel aşteptat, şi că nu vor avea nici un motiv de iertare toţi aceia care nu vor să vadă adevărul, se hotărăşte să mai facă o nouă minune, mult mai mare, şi tot în zi de sâmbătă. De aceea minunea din Evanghelia de astăzi a fost criticată cu vehemenţă.

Orbul din Evanghelia de astăzi era un om simplu şi neînvăţat. Cu toate acestea fariseii şi cărturarii care erau învăţaţii lui Israel rămân într-o criminală necredinţă, pe când acest sărac se umple de ea mai curată lumină a credinţei şi se închină lui Iisus mulţumindu-i. El socoteşte ca o mare datorie pentru el ca să vestească adevărul şi binefacerea pe care i-a făcut-o Dumnezeu. Fariseii şi cărturarii însă au pornit împotriva Binefăcătorului şi Mântuitorului Iisus cu invidia din inimile lor, care i-a orbit şi i-a întunecat, necunoscând minunea făcută de Fiul lui Dumnezeu.

Iată ce au făcut ei: au chemat pe părinţii celui orb şi i-au cercetat; dar aceştia le-au răspuns: "***Ştim că acesta este fiul nostru şi că s-a născut orb, dar cum vede acum nu ştim şi nici cine i-a deschis ochii lui. Întrebaţi-l pe el, este în vârstă, şi singur va vorbi pentru sine***". Atunci fariseii şi cărturarii au schimbat tactica şi s-au adresat cu ipocrizie celui vindecat, zicându-i: "***Dă slavă lui Dumnezeu. Noi ştim că omul acesta e păcătos***". Orbul cel vindecat, mirat de aceste cuvinte ale lor, îi întrerupe cu ironie şi în bătaie de joc le zise: "***De este păcătos nu ştiu, un singur lucru ştiu, că orb am fost şi acum văd***".

Înfundat şi nemaiavând ce să răspundă ei zic către el iarăşi: "***Ce ţi-a făcut? Cum ţi-a deschis ochii?***" Necăjit şi mâhnit de atâta viclenie, orbul le răspunde: "***V-am spus acum şi n-aţi auzit? De ce voiţi să auziţi iarăşi? Nu cumva voiţi şi voi să vă faceţi ucenici ai Lui?*** Când au auzit ei aceste cuvinte din partea unui cerşetor, a unui desculţ, s-au repezit asupra lui şi ocărându-l i-au zis: "***Tu eşti ucenic al Aceluia, iar noi suntem ucenici ai lui Moise. Noi ştim că Dumnezeu a vorbit lui Moise, iar pe acesta nu-L ştim de unde este***".

Iată acum ce le răspunde orbul cel vindecat şi luminat de Domnul: "***Tocmai în aceasta stă minunea: că voi nu ştiţi de unde este şi El mi-a deschis ochii. Cu alte cuvinte, vindecarea mea este o minune mai mare decât minunile lui Moise, căci niciodată nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii vreunui orb din naştere, iar dacă acesta n-ar fi de la Dumnezeu n-ar fi putut face nimic***". Fariseii se ridicară şi plini de mânie îl scoaseră afară din sinagogă zicându-i: "***Te-ai născut în păcate, şi tu ne înveţi pe noi?***"

Iată ce cuvinte minunate a fost în stare să le zică acestor farisei orbi de invidie şi duşmănie, acest orb sărac, simplu şi neînvăţat. Iisus a aflat că l-au dat afară din biserică şi găsindu-l i-a zis: ***"Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?" El a răspuns şi a zis: dar cine este, Doamne, ca să cred în El? Şi a zis Iisus: "L-ai văzut, şi Cel ce vorbeşte cu tine Acela este". Şi a zis Iisus: "Spre judecată am venit în lumea aceasta, ca cei care nu văd să vadă, iar cei care văd să fie orbi".***

Mari şi minunate sunt lucrurile Tale, Doamne! Să vezi tu asemenea minuni cu ochii tăi, să vezi cum orbii se luminează, ologii umblă, dracii se izgonesc, leproşii se vindecă, morţii înviază, să vezi toate acestea şi să te faci că nu vezi, că nu auzi şi să nu vrei să recunoşti că Acela este adevăratul Dumnezeu, Iisus Hristos. Aşa au fost acei farisei făţarnici care nu căutau decât interesele lor pământeşti, slava lumească, de unde pleacă toată invidia şi răutatea asupra Mântuitorului.

Dar să-i lăsăm, că şi-au luat plata şi şi-o vor lua şi ceilalţi până în zilele noastre, care fac ca ei, după poftele lor. Noi să venim la cuvântul nostru de la început şi să cunoaştem pe Iisus Hristos, Lumina lumii. Mai întâi Iisus s-a arătat tuturor că El este una cu Tatăl Creatorul, Cel care a făcut din pământ pe Adam, apoi i-a dat suflet viu din suflarea Sa dumnezeiască. El, Iisus, a făcut tină aşa cum am văzut şi l-a uns pe cel orb în locurile unde trebuiau să fie ochii, şi prin spălare acesta a căpătat vedere, luminându-i-se sufletul şi trupul.

Iată Lumina lui Hristos; căci pe orb nu l-a vindecat noroiul sau apa, ci puterea Fiului lui Dumnezeu, Acela care a putut să zică despre Sine cuvintele acestea mari: "***Eu sunt Lumina lumii!***" ***Iisus a zis astfel nu pentru că a deschis ochii orbului de care ne istorisesc Evangheliile, ci pentru că a adus lumină pe pământ în cele mai grele probleme ale vieţii noastre omeneşti.*** Iată, noi, oamenii, nu putem trece prin lumea aceasta ca o turmă de vite, nesimţitori şi inconştienţi, cu ochii plecaţi în pământ. ***Noi presimţim că mai este o lume afară de aceasta văzută, lumea spirituală, lumea sufletului.***

Noi avem aici pe pământ o mulţime de suferinţe; când păcătuim simţim mustrări de conştiinţă, iar moartea nu vine la toţi la fel. Atunci în mintea noastră se ridică o mulţime de întrebări: ce rost are viaţa noastră în lumea aceasta? Ce este Dumnezeu? Ce mai rămâne din fiinţa noastră pământească după moarte? Acestea sunt marile întrebări care se nasc în adâncurile noastre şi care cer să fie desluşite.
Poate ştiinţa să le dezlege? Din contră, în faţa acestor probleme oamenii rămân muţi, ca nişte statui de piatră, cum zice psalmistul despre idolii din vechime. La problemele acestea de mai sus ar trebui să răspundă şi să răsune triumfătoare peste veacuri cuvintele lui Iisus: "***Eu sunt Lumina lumii!***" Acum să vedem în ce chip a fost Iisus Lumina lumii. ***Cea mai de seamă lumină a adus-o Mântuitorul prin învăţătura Sa despre Dumnezeu.*** De când este omul pe pământ, totdeauna a căutat să-L cunoască pe Dumnezeu; dar rămâi uimit pe câte căi rătăcitoare a ajuns omul în această căutare.

Dacă cercetăm istoria popoarelor vechi, vom vedea că din tot ce este pe lumea aceasta, oamenii şi-au făcut dumnezei. Astfel s-au închinat la soare, la animale, la statui de zei, idoli de piatră. Iată de pildă, grecii şi romanii, popoare cu o cultură dezvoltată de altfel, au ajuns aşa de jos în această privinţă încât au personificat până şi patimile omeneşti, făcându-le altare de închinare. E destul să amintim că la Atena şi la Roma erau în cinste un dumnezeu al beţiei, o zeiţă a desfrânării, alta a jocurilor de noroc şi aşa mai departe.

Iată că în mijlocul acestui mare întuneric a apărut Mântuitorul Iisus – Lumina lumii – , iar în locul acestor idei josnice a adus o învăţătură atât de măreaţă şi de frumoasă, încât numai pentru aceasta I s-ar putea atribui numele de "Lumina lumii".

Ce a învăţat Iisus despre Dumnezeu?

- Mai întâi, El a arătat că Dumnezeu nu este nici piatră, nici lemn, nici altceva din cele de pe pământ. ***Duh este Dumnezeu, a zis Iisus, şi cel ce I se închină Lui trebuie să i se închine în Duh şi Adevăr. El este Unul, singurul Ziditor, susţinătorul şi ocârmuitorul, punctul de mijloc al lumii de la care vin şi spre care merg toate.*** Iisus a învăţat apoi că ***Dumnezeu nu este o fiinţă depărtată de noi oamenii, străină ci El, Dumnezeu, este Tatăl nostru al tuturor.***

Cine ar putea spune câtă binecuvântare, câtă bucurie şi încredere revarsă asupra vieţii noastre această învăţătură?

- *Dacă Dumnezeu este Tatăl nostru, atunci El ne iubeşte şi noi nu mai tremurăm de frică în faţa Lui, aşa cum tremurau păgânii în faţa idolilor îngrozitori.*
- *Dacă El ne este Tată, ne pedepseşte şi El, dar cu milă şi îndurări.*
- *Dacă acest Dumnezeu ne este Părinte, suntem siguri că nu ne alungă de la Sine.*

Aceasta este învăţătura nouă pe care a adus-o Iisus Hristos şi din această învăţătură răsare toată puterea creştinismului, toata morala Lui. De aici reiese tăria de a birui ispitele; de aici reiese întreaga frumuseţe a cultului creştin.

- În al doilea rând, ***Iisus este "Lumina lumii" fiindcă El ne-a adus cele mai adevărate învăţături despre suflet.*** Până la Domnul Hristos, toţi învăţaţii şi înţelepţii n-au putut să lămurească lumea despre existenţa sufletului, despre valoarea şi nemurirea lui, deoarece aceşti învăţaţi umblau ei înşişi în întuneric, erau într-un fel orbi, ca bufniţele şi liliecii. Aceste vietăţi, deşi au ochi, nu se simt bine decât în întunericul nopţii, iar când apar zorile dimineţii se ascund în locurile întunecoase. Aşa au fost învăţaţii dinaintea Domnului Hristos, fiindcă trăiau în patimi şi păcate, şi tot aşa sunt şi azi unii care fug de soarele Evangheliei lui Hristos. Se încred şi citesc unele cărţi care le întunecă şi mai mult ochii sufletului, rămânând orbi în faţa minunilor Mântuitorului.
  - ***Iisus Hristos, "Lumina lumii", ne-a arătat că fiecare om , sărac sau bogat, femeie sau copil, are un suflet nemuritor şi cu toţii suntem datori ca să îngrijim de acest suflet şi să-l pregătim pentru împărăţia lui Dumnezeu. De ar dobândi lumea întreagă omul, şi-şi va pierde sufletul, nimic n-ar folosi. Mântuitorul a aşezat sufletul pe treapta cea mai înaltă şi i-a dat valoarea cea mai scumpă. L-a aşezat în mijlocul preocupărilor omeneşti, fiindcă este nemuritor.*** Foloasele care au ieşit pentru omenire din această învăţătură sunt nenumărate.
  - În această învăţătură s-a arătat valoarea vieţii omeneşti, întemeindu-se frăţia între oameni, indiferent de starea lor socială. ***Iisus a aşezat femeia la loc de cinste; copilul este rodul cel mai de preţ al omului*** şi chiar dacă se naşte bolnav, nu mai este aruncat la râpă, cum făceau păgânii. ***Bolnavii, chiar cei care zac zile şi ani, găsesc milă la Iisus şi nimeni nu are dreptul să le ia viaţa.***
  - Iisus a învăţat că nimeni nu trebuie să aibă robi, fiindcă toţi, mici şi mari, bogaţi şi săraci, împăraţi şi cerşetori, suntem robi ai Împăratului ceresc, Dumnezeu Creatorul. ***Noi toţi suntem preţioşi şi ne simţim ca***

fraţii fiindcă avem acelaşi suflet nemuritor şi suntem copii ai aceluiaşi Tată.

- **Iisus este "Lumina lumii" pentru că ne-a arătat rostul vieţii noastre pământeşti.** Pentru ce trăim noi oamenii pe pământ? Ce chemare avem de îndeplinit? Ce înţeles au ostenelile noastre, luptele noastre, dorurile noastre? La aceste întrebări înţelepţii lumii n-au ştiut decât să dea din umeri sau dacă au răspuns au fundamentat totul pe năzuinţe josnice, plăceri vinovate. A venit însă Isus şi le-a zis: **ascultaţi, fiii oamenilor, ţelul vieţii voastre nu stă nici în plăceri, nici în lăcomii şi lucruri pământeşti. Voi aveţi un rost cu mult mai înalt, voi trebuie să alergaţi cu cinste şi să vă îndepliniţi datoriile pe pământ faţă de Dumnezeu şi de aproapele şi să ajungeţi prin sfinţenia vieţii la unirea cu Dumnezeu în veşnicie.** Ce ideal măreţ! Aşadar acum ştim pentru ce noi oamenii umblăm cu trupul drept şi cu fruntea înălţată. Animalele umblă în patru picioare şi cu capul plecat spre pământ pentru că pământul este singurul lor ţel, singura lor patrie. Noi trebuie să privim sus, către patria cerească, unde trebuie să ajungem cu sufletul lângă Dumnezeu Tatăl şi Creatorul nostru.
- ***Iisus ne-a învăţat să ne lepădăm de materia aceasta a trupului şi să zburăm spre locurile înalte ale împărăţiei de dincolo.***

Realitatea acestei lumi oamenii o văd în două chipuri deosebite: cu ochii sufletului deschişi, trăind astfel după adevărul Evangheliei, şi cu ochii sufletului orbiţi, nevăzând prăpastia care stă înainte, la sfârşitul vieţii, picurând otravă în suflet şi păcat în trup. Cei ce s-au născut din părinţi necredincioşi, necununaţi la biserică, s-au născut orbi din naştere, fiindcă ei nu au lumina lui Hristos. Cei care s-au născut din părinţi buni creştini au vederi bune, dar trăind într-o atmosferă poluată, adică într-un anturaj rău, între necredincioşi, vicioşi, hulitori şi criminali, sunt ameninţaţi cu orbire sufletească.

De aceea se plâng cei mai mulţi părinţi de copiii lor şi zic că atunci când erau mici erau buni, credincioşi, mergeau la biserică şi-i ascultau, iar când s-au făcut mari şi au început să hoinărească prin locurile de plăceri, fie băieţi sau fete, s-au stricat şi nu mai recunosc binele făcut de părinţi. Au orbit cu totul şi au ajuns să facă nişte păcate îngrozitoare, că nu le mai trebuie nici să mai audă de numele lui Dumnezeu şi de Biserica Lui.

Iată orbire sufletească, fariseică, nebunească. Să ia aminte copiii, că aşa zice împăratul David: "***Cu cel cuvios, cuvios vei fi, şi cu cel îndărătnic te vei îndărătnici***". **Dacă vii la biserică înveţi să cânţi, să te rogi, să fii bun, să te porţi**

frumos, să slujeşti lui Dumnezeu; dacă te duci la cârciumă, între cei răi şi necredincioşi, înveţi să te tăvăleşti ca porcii în beţie. Iată orbirea sufletească. Orbirea sufletească, fraţi creştini, este de mii de ori mai periculoasă ca cea trupească.

Cei orbi cu sufletul sunt de plâns, fiindcă de aici pleacă tot răul în lume. Cel orb sufleteşte face pe mulţi să sufere. Cât de periculos este în familie bărbatul stăpânit de patima beţiei! Cât de întunecată şi oarbă este o femeie care-şi înşeală bărbatul, care-şi creşte copiii în întunericul necredinţei, fără Dumnezeu. Cât de orbi sunt tinerii care se otrăvesc cu poftele cele deşarte! Cu adevărat, aceştia îşi distrug şi sufletul şi trupul.

Mântuitorul Iisus Hristos, care este "Lumina lumii", nu vrea să suferim nici în viaţa aceasta şi nici în veşnicie. De aceea ne învaţă şi ne spune să nu facem păcate, să nu ne ţinem de poftele diavolului, căci aşa ne distrugem şi sufletul şi trupul. Ca să nu cădem în această orbire a inimii şi sufletului, să ne ferim de trei lucruri: de fum, de foc şi de praf. Într-adevăr, fumul orbeşte ochii trupului, dar este şi un fel de fum care orbeşte ochii sufletului. Aceste fumuri sunt onorurile lumeşti, demnităţile, slava deşartă.

- *Îndată ce ajung prin facultăţi, la foarte mulţi le vin fumuri la ochii sufletului şi nu mai văd de unde au plecat, din cine s-au născut şi nu mai recunosc nici pe Dumnezeu care i-a ajutat să ajungă până acolo. De aceea mulţi, din cauza acestor fumuri, ajung la orbire sufletească, şi până la urmă în fundul iadului.*
- *Al doilea pericol pentru ochi este focul. Focul orbeşte ochii trupeşti; dar este un fel de foc al necurăţiei care orbeşte ochii sufletului. Un om desfrânat este orb sufleteşte, nu mai vede nimic, nu mai are frică de Dumnezeu, nu mai are ruşine de oameni, nu mai are milă de soţia şi copiii lui care plâng. Preferă această stare jalnică, umblă în întuneric ca şoarecii pe sub pământ, mulţumindu-se cu acest păcat turbat, urât şi murdar.*
- *Al treilea lucru care orbeşte ochii trupului este praful. Dar este şi un fel de praf care orbeşte sufletul şi inima omului; acesta îl reprezintă bogăţiile lumii, bunurile pământeşti, căci toate acestea nu sunt altceva decât praf şi pulbere. Toate cele ce agonisim pe lumea aceasta sunt supuse stricăciunii şi le poate roade rugina, le mănâncă moliile şi putrezesc prefăcându-se în praf. Cel orbit de acestea este un avar, care nu se satură niciodată adunându-le, şi astfel se pierde sufleteşte, îşi pierde Lumina lui Hristos, îşi pierde mântuirea.*

Să ne ferim de toate aceste pricini de orbire sufletească, că îndată ce ne-au orbit acestea ni se întunecă mintea, raţiunea şi credinţa şi nici duhovnicii cei mai iscusiţi nu ne mai pot ajuta, astfel că totul se poate risipi în întunericul primejdios. Acest întuneric nu poate fi izgonit decât printr-un sfârşit groaznic, atunci când deschizând ochii vom vedea pe demonii cei cumpliţi şi chinurile de acolo.

Pentru aceasta, fraţi creştini, să luăm învăţătură de la orbul din Sfânta Evanghelie de astăzi. Să întindem mâna şi noi şi să cerem mila lui Dumnezeu, ascultând ce ne învaţă Iisus Mântuitorul, care este "LUMINA lumii". El a făcut tină de jos şi a pus pe ochii orbului pentru ca să ne facă în primul rând să ne aducem aminte că suntem pământ şi praf, şi în al doilea rând să ne dezlipim inima de toate deşertăciunile care ne înşeală.

Apa Siloamului, unde s-a spălat orbul când a fost trimis de Domnul, este Sfânta Biserică cu Sfintele Taine, izvorul harurilor cereşti, unde trebuie să ne curăţim de noroiul păcatelor prin spovedanie la duhovnic. După ce ne-am curăţit, ne-am sfinţit şi ne-am luminat ochii sufletului prin credinţă şi spovedanie, să ne păstrăm lumina ochilor şi sufletul curat, aşa cum îşi păstrau şi creştinii primari, sfinţii, chiar cu preţul vieţii lor. Citim de altfel în vieţile unor sfinte că şi-au scos ochii cu mâna lor, şi-au tăiat nasul, s-au sluţit, ca să nu placă bărbaţilor desfrânaţi care le cereau în căsătorie şi astfel să se lepede de dreapta credinţă.

Chiar şi mahomedanii aveau un obicei: cei care mergeau în oraşul sfânt Mecca din Arabia Saudită, după ce se întorceau îşi ardeau ochii ca să orbească şi să nu mai vadă deşertăciunile acestei lumi, pentru ca ultima imagine să fie a acelui loc sfânt şi a profetului lor. Grozav obicei! Dacă aceştia care au o credinţă greşită, cred în nişte oameni pământeşti, şi o ţin cu atâta stricteţe, cu atât mai mult ar trebui să fim noi, creştinii, împlinitori ai poruncilor Mântuitorului nostru care s-a jertfit pentru noi şi a suferit pe Cruce ca să ne mântuim.

De altfel, chiar şi Domnul Hristos ne învaţă şi ne zice: "***Dacă ochiul tău te sminteşte, scoate-l, că mai bine este să intri în viaţa veşnică cu un ochi, decât să mergi cu ei amândoi în osânda veşnică. Dacă mâna ta sau piciorul tău te smintesc, taie-le şi aruncă-le de la tine, că mai bine este să intri în viaţa veşnică cu o mână sau un picior, decât să te duci cu ele în muncile iadului***".

Dar care este înţelesul şi mai exact al acestor cuvinte ale Domnului? Ochiul tău, mâna ta sau piciorul tău sunt cei de aproape ai tăi, sunt părinţii, fraţii, surorile, copiii. Dacă aceştia te împing la păcate şi calci din cauza lor legea lui Dumnezeu, mai bine leapădă-te de ei, ca să te duci fără ei în viaţa veşnică, că altfel te vei duce

cu ei în osânda veşnică, în iad. Te invită la petreceri, la nunţi, şi de ruşine, de ochii lumii te duci, ca să nu se supere fratele, sora şi aşa mai departe.

Ce necredinţă şi ce puţin îl iubim noi pe Domnul Iisus care şi-a dat viaţa pentru noi. Să nu ni se pară lucru de glumă că nu mai avem timp de pierdut. Să ne trezim la viaţă cu Hristos din întunericul tuturor patimilor şi păcatelor, ca să fim în lumina vieţii şi să luăm hotărâre temeinică de a închide ochii la toate deşertăciunile lumii acesteia, la toate priveliştile ei amăgitoare.

Să fim orbi şi surzi la chemările atrăgătoare ale lumii, pentru că diavolul cu ele vrea să ne despartă pe noi de Hristos – "Lumina lumii" – aşa cum a reuşit întotdeauna să înşele şi să orbească pe mulţi, ajungând pradă chinurilor veşnice ale iadului. Să fugim din calea păcatelor, dacă vrem să scăpăm nevătămaţi, pentru că şi Dumnezeu ne fereşte şi ne ajută dacă vede că şi noi ne luptăm şi ne ferim.

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, Mântuitorul nostru, Cela ce eşti "Lumina lumii", vino Doamne în mijlocul nostru şi luminează Tu ochii sufletelor noastre.

Ridică negura păcatelor şi scoate-ne din noaptea pierzării, ca să Te cunoaştem pe Tine şi să urmăm căile Tale.

Ajută tuturor celor ce nu te-au cunoscut până acum, ca să Te cunoască pe Tine, Lumina cea adevărată, şi să se închine şi ei, împreună cu noi toţi, în vecii vecilor.

Amin.

Părintele Ion Cârciuleanu - Duminica Orbului din naştere

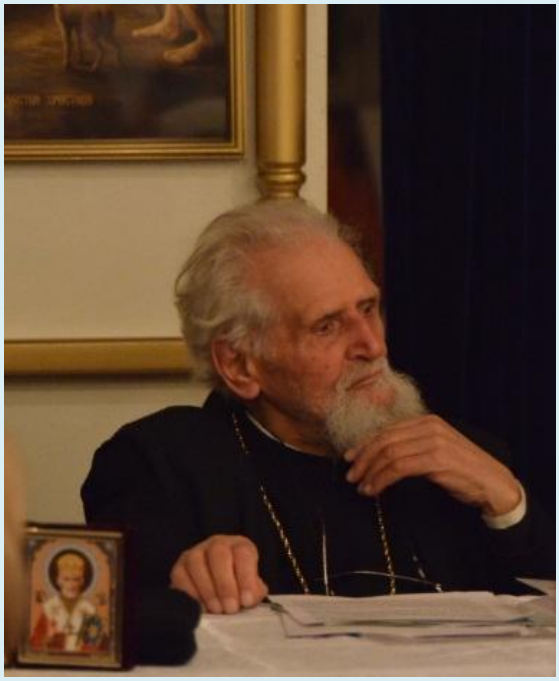

În Ierusalim era mare sărbătoare. Mulţime de evrei adunaţi aici din toate hotarele ţării şi de dincolo de ele cu feţele iluminate, prăznuiau sărbătoarea corturilor. Sfârşitul sărbătorii era marcată printr-o iluminaţie a templului lui Solomon: în două mari candelabre se aprindeau două făclii enorme, a căror lumină strălucea peste tot oraşul.

Printre cei prezenţi la praznic se afla şi Domnul nostru Iisus Hristos. Aici şi acum, cu prilejul acestei sărbători, Iisus găseşte momentul să dezvăluie iudeilor, într-un chip cu totul aparte, dumnezeirea Sa.

Într-un loc foarte frecventat din interiorul templului, în preajma vistieriei, El anunţă aceste cuvinte poporului: "***Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii***". Fariseii, surprinşi de această afirmaţie, îşi îndreaptă privirile spre Iisus şi-L întrerup, spunându-i: "***Tu mărturiseşti despre tine însuţi, deci mărturia Ta nu este adevărată***". Însă Iisus, autoritar, după ce critică judecata lor, le răspunde: "***Eu sunt Cel care mărturisesc despre Mine Însumi, dar mărturiseşte despre Mine şi Tatăl Meu care M-a trimis***" (Ioan 8, 18). În discuţia care se desfăşoară între farisei şi Iisus, Mântuitorul le vorbeşte, drept de luat aminte, descoperindu-le de fapt cine este El şi Cel ce L-a trimis şi care este menirea Sa în lume, aşa încât, "***grăind El acestea, mulţi au crezut Într-Însul"***. Iată ce minunată descoperire ni se face din gura lui Dumnezeu

Iisus Hristos! El, Logosul divin, Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu "Lumina lumii", "***Lumina vieţii***" "***era Lumina cea adevărată care, venind în lume, luminează pe tot omul***" (Ioan 1, 9).

Fiinţa umană nu putea să rămână în întuneric. Lumina divină a învins întunericul păcatului şi al morţii, iar "***la plinirea vremii***", Dumnezeu se întrupează prin Iisus Hristos, în istorie. Dumnezeu – Iubire şi Lumină -, Părinte şi Bunătate nu putea să lase ordinea în dezordine, toate câte le-a zidit să se prăbuşească. Omul, "coroana creaţiei" aştepta Răscumpărătorul. Din iubirea fără margini, Dumnezeu-Tatăl trimite pe Fiul Său în lume "***ca lumea viaţă să aibă***" şi încă din belşug, "***pentru că aşa a iubit Dumnezeu lumea, încât şi pe Fiul Său cel Unul Născut L-a dat, ca tot cel ce crede într-Însul să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică***" (Ioan 3, 16). Acum aveau să se împlinească cuvintele psalmistului: "***Însemnatu-s-a peste noi lumina feţei Tale, Doamne***" (Ps. 4, 6), "***că la Tine este izvorul vieţii, întru lumina Ta vom vedea lumina***" (Ps. 35, 9).

Bezna, fărădelegea şi păcatul, întunericul şi răul trebuiau biruite. Cu toate acestea, deşi "***Lumina a venit în lume, oamenii au iubit întunericul mai mult decât Lumina, pentru că faptele lor erau rele***" (Ioan, 3, 19).

Din discuţia purtată cu fariseii în templu, la sărbătoarea corturilor, Iisus iese biruitor. Întărâtaţi de această înfrângere, mândria lor fiind înjosită, drept răzbunare "***au luat pietre ca să arunce într-Însul, dar Iisus s-a ferit şi a ieşit din biserică***" (Ioan 8, 59). Nu departe de templu, Iisus vede un orb din naştere, pe lângă care El nu putea trece indiferent. Atât de mult îl întrista întunericul, încât văzându-l pe orb "***a scuipat jos şi a făcut tină şi a uns cu tină ochii orbului şi trimiţându-l la scăldătoarea Silvanului, acela spălându-se acolo, s-a întors văzând***" (Ioan 9, 6-7). ***Ucenicii L-au întrebat pe El: Învăţătorule, cine a păcătuit, acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb? Răspuns-a Isus: "Nici acesta n-a păcătuit, nici părinţii lui, ci să se arate lucrurile lui Dumnezeu întru el***" (Ioan 9, 2). Sfinţii Apostoli, când I-au pus această întrebare, gândeau la fel ca lumea de atunci şi de totdeauna, că în spatele unei boli, a unei încercări grele ori a unei suferinţi stă un păcat. ***Dar Mântuitorul ne spune că nu toate durerile vin din păcat, nu toate suferinţele îşi au originea într-o viaţă păcătoasă, ci sunt unele trimise de Dumnezeu pentru ca prin ele să-şi arate puterea Sa, ne îndeamnă să înţelegem rostul suferinţei în viaţa noastră.***

Nu este fiinţă omenească să poată spune că nu a gustat din paharul suferinţelor, fie sufleteşti, fie trupeşti. Suferinţa, pe lângă caracterul ei de pedeapsă a

păcatului, primeşte în creştinism o valoare educativă. Acolo unde există putere de credinţă, aceasta atrage pe om spre nădejde, spre izbăvire, spre mântuire.

Mai târziu, după ce l-a cercetat pe cel vindecat, aflându-l scos afară din sinagogă de către farisei şi cărturari, Domnul Iisus l-a întrebat dacă crede în Fiul Omului. ***"Dar cine este, Doamne, ca să cred într-însul?" întreabă cel vindecat. Isus i-a grăit: "L-ai văzut! Este cel care vorbeşte cu tine". Iar el a zis: "Cred, Doamne!", şi s-a închinat Lui.***

Credinţa este un mare dar de la Dumnezeu. A avea credinţă în Dumnezeu înseamnă, înainte de toate, a fi încredinţat că tot ce a spus Domnul se va împlini întocmai. Credinţa, însă, nu se bazează pe fapte văzute, pe dovezi ce se pipăie, aşa cum înţeleg, greşit, mulţi din vremea noastră. Credinţa este, după cum spune **Sfântul apostol Pavel** "***încredinţarea despre lucrurile nădăjduite şi adeverirea lucrurilor nevăzute***" (Evrei 2, 1). Orbul n-a văzut nimic, dar a crezut. El n-a pipăit, n-a pus la îndoială credinţa, ci a avut o puternică nădejde şi încredinţare. Credinţa trebuie să fie, neapărat, lucrătoare, să se arate în fapte. Credinţa aceasta trebuie s-o avem şi noi. Dacă orbul n-avea credinţă, nu se tămăduia.

Pentru ce a socotit de cuviinţă Mântuitorul, care săvârşise atâtea minuni, să trimită pe orb la scăldătoarea Silvanului ca să dobândească vederea, când putea El însuşi să-l tămăduiască pe loc? Mântuitorul a vrut să ne înveţe pe noi toţi, cei ce credem şi mărturisim numele Lui, că pentru a dobândi mila şi încrederea Domnului, nu este de-ajuns numai credinţa noastră, ci de mare trebuinţă sunt, pe lângă credinţă, şi faptele noastre. Desigur că fără harul lui Dumnezeu nu este cu putinţă mântuirea sufletelor; dar pentru ca Dumnezeu să reverse asupra noastră harul îndurării Sale, datori suntem a avea nestrămutată credinţă în El şi a dovedi aceasta prin săvârşirea de fapte bune şi bine plăcute Lui. Cu alte cuvinte, acesta este **tâlcul adânc al Sfintei Evanghelii de azi**: ***că noi înşine trebuie să luăm parte la mântuirea noastră şi că, după cum tina cu care i-a uns ochii Hristos şi împlinirea poruncii de a merge la scăldătoarea Silvanului pentru a se spăla, l-au tămăduit pe orb, tot astfel şi sufletele noastre nu se vor putea izbăvi decât prin credinţă unită cu faptele cele bune.***

Orbul din Evanghelia de azi a fost parcă anume rânduit să slujească pentru toate veacurile viitoare ca o personificare din toate vremurile a ceea ce este lumină şi ceea ce este întuneric. Însuşi Mântuitorul îi numeşte pe farisei "***orbi***" (Ioan 9, 41), "***povăţuitori orbi***" (Mt. 23, 16), "***nebuni şi orbi***" (Mt. 23, 19). Fiul lui Dumnezeu, venind în chip de om în lume, era lumina tuturor faptelor bune, era lumină şi sfinţire pentru toţi cei credincioşi.

Hristos-Domnul a descoperit Sfinţilor Apostoli şi celor prezenţi că El este Lumina lumii şi îndată s-a arătat aceasta prin faptă, că este Făcătorul lumii, Luminătorul orbilor şi Cel care împărtăşeşte oamenilor lumina cea adevărată. În măsura în care păstrăm chipul nostru divin neîntinat de păcate şi urmăm lui Hristos, vom fi "***fii ai luminii***" sau "***ai împărăţiei***".

Am văzut că orbul din Evanghelie a fost numai un orb trupeşte, dar pe lângă noi, şi mai ales azi, rătăcesc şi umblă fel de fel de alţi orbi: sunt orbii cei sufleteşte. O! ce mare este numărul lor!

- Orb este omul civilizat care şi-a făcut idoli din bani, din plăceri, din diferite ambiţii deşarte şi lor le slujeşte, uitând pe Dumnezeu şi pe aproapele său.
- Orb este cel ce neagă pe Dumnezeu, pentru că nu-l vede şi nu-l vede pentru că este orb sufleteşte.
- Dar ce este oare beţivul, care-şi cheltuie ultimul ban pe băutură şi acasă copiii îi suferă de foame? Dar desfrânatul? Dar mâniosul? Ce este mincinosul, cel ce jură strâmb, hoţul, speculantul, ucigaşul? Ce este zavisticul, bătăuşul?
- Ce este "creştinul" de formă, care nu calcă pragul bisericii niciodată, care nu se pleacă la rugăciune niciodată şi nu vrea să ştie că totul din această viaţă are un sfârşit?
- Ce este tot şirul lung de păcătoşi şi înstrăinaţi de Dumnezeu?

Toţi sunt nişte orbi sufleteşte. În sufletele lor, Evanghelia nu luminează. Acolo este întuneric mare şi pustiu. Orbirea lor este cu mult mai mare decât a orbilor de vedere trupească.

Păcatele şi patimile duc pe om la orbire sufletească, la scăderea sau chiar pierderea capacităţii de a vedea şi a distinge binele de rău; se întunecă mintea pentru înţelegerea adevărului. La unii ca aceştia se referă Dumnezeu prin profeţia lui Isaia: "***Vai de cei ce zic răului bine şi binelui rău; care numesc lumina întuneric şi întunericul lumină***" (Isaia 5, 20). Şi, "***văzând nu văd şi auzind nu aud, nici nu înţeleg***" (Mt. 13, 13).

Orbul şi-a căpătat vederea venind la Iisus. Tot astfel şi ***orbii sufleteşti de azi se vor tămădui venind la El, la Biserica Lui.*** Fiul lui Dumnezeu s-a întrupat aducând "***lumina care luminează întru întuneric şi întunericul nu a cuprins-o***" (Ioan 1, 5). "***Eu lumină am venit în lume, ca tot ce va crede în Mine să nu rămână în întuneric***" (Ioan 12,46).

Lumina harului, a adevărului şi a vieţii este mai puternică decât întunericul păcatelor şi fărădelegilor sau decât întunericul morţii.

Suntem orbi şi altă izbăvire nu avem decât alergând la Hristos.
El se apropie de noi şi ne întreabă ce vrem. Să-i răspundem, degrabă, şi noi:

- ✓ ***Vrem să vedem, Doamne!***
- ✓ ***Vrem să vedem bine adevărul,***
- ✓ ***vrem să vedem crucea Ta,***
- ✓ ***vrem să vedem şi să facem voia Ta.***
- ✓ ***Să părăsim cea ce este rău, păcătos, ceea ce vine de la întuneric şi să lucrăm faptele luminii.***

Rugăciune

Luminează, Doamne, neîncetat ochii sufletului nostru ca să deosebim binele de rău!

Aprinde, Doamne Iisuse, în inimile noastre, dorul după ceea ce îţi este plăcut ţie!

Fă-ne nişte făclii luminoase în această viaţă, ca luminând neîncetat să putem aduce mai multe suflete la picioarele crucii Tale!

Ajută-ne ca neîncetat să lucrăm faptele luminii, în aşa fel ca ceilalţi oameni, văzând faptele noastre cele bune, să Te slăvească pe Tine, Luminătorul celor din întuneric şi nădejdea celor fără de nădejde.

Iar când vom pleca din această viaţă, să ajungem şi noi în lumina cea pururea fiitoare, acolo unde se bucură toţi drepţii care din veac bine ţi-au plăcut!

Amin.

Traian Dorz - Apoi a uns ochii orbului cu tina aceasta…

După ce a zis aceste vorbe, a scuipat pe pământ şi a făcut tină din scuipat. Apoi a uns ochii orbului cu tina aceasta.

Din aceeaşi tină fuseseră făcuţi ochii aceştia, cu care erau unşi acum.

Şi de către Aceeaşi Mână, care Se atingea de ei, Făcătorul lor, ştiind ce avea să se întâmple, când i-a făcut prima dată, a lăsat peste aceşti ochi umbra. Tocmai în vederea celor ce aveau să se împlinească acum, spre a ne arăta astfel, lucrările lui Dumnezeu.

Acum Domnul împlinea numai ce anume nu făcuse atunci, ceea ce anume lăsase El nefăcut, la naşterea omului acestuia, pentru ca să facă acum, în chipul acesta atât de minunat.

Domnul Iisus ştie ce ne lipseşte fiecăruia din noi.

Ştie şi ce nu ne-a dat El de la început (Luca 8, 10; Marcu 4, 11) şi ştie şi ce am pierdut noi, pe calea vieţii, din vina noastră, prin neascultare şi păcat, din ceea ce ne-a dat.

Ceea ce nu ne-a dat Dumnezeu, putem primi, prin stăruinţa unei credinţe răbdătoare, de la bunătatea iubirii Lui (Ioan 15, 7).

Iar ceea ce am pierdut noi, putem dobândi prin pocăinţa unei credinţe înlăcrimate de la iubirea Lui răscumpărătoare (Matei 7, 11).

Căci la Dumnezeu şi credinţei vii este cu putinţă totul.

Când în lucrarea mântuirii tale tu nu poţi face nimic, Domnul Iisus nu-ţi cere să faci nimic: face El totul.

Când însă poţi face ceva şi tu, atâta cât poţi face, Dumnezeu îţi porunceşte să faci: aşteaptă să faci şi atâta trebuie să faci.

Astfel, în tot ce avem de făcut pe calea mântuirii, şi în toate problemele vieţii noastre, Lucrarea Domnului este bine deosebită de lucrarea pe care ne cere să o facem noi.

Dar după cum noi nu putem face lucrarea Lui, tot aşa şi Domnul nu vrea să facă partea noastră.

El este gata totdeauna să ajute pe cei neputincioşi, sau pe cei ce se străduiesc din greu să lupte… dar niciodată nu vrea să încurajeze pe cei leneşi sau îndărătnici, adică pe aceia care nu vor să facă nici ceea ce pot face.

Doamne Dumnezeule, Vindecătorul nostru Sfânt, Tu, care ne-ai făcut ca să slujim de lauda slavei Tale, fii binecuvântat, pentru tot ce faci Tu în viaţa noastră. Iar dacă prin încercările pe care ni le trimiţi sau prin suferinţele în care îngăduieşti să ajungem, noi putem aduce slavă Numelui Tău Celui Sfânt, sau putem ajuta la cunoaşterea şi puterea lucrărilor Tale, te binecuvântăm pentru aceasta şi vrem să Te ascultăm. Te rugăm să-Ţi faci arătată puterea, slava şi bunătatea Ta, deplin şi frumos prin noi, spre mântuirea noastră şi a tuturor celor ce vor crede în Tine. Amin.

Traian Dorz, din "Hristos – Învăţătorul nostru"

Traian Dorz - Du-te şi te spală

„Şi i-a zis: «Du-te de te spală în Scăldătoarea Siloamului!» (care, tălmăcit, înseamnă: Trimis). El s-a dus, s-a spălat şi s-a întors văzând.“ (Ioan 9, 7)

Ascultarea poruncii este şi verificarea credinţei!

Nu porneşte la drum acela care nu crede că va ajunge şi nu se osteneşte să semene şi să plivească răbdător acela care nu are nici o nădejde să culeagă.

Orbul n-a primit decât o poruncă: «Du-te de te spală!» şi nici măcar n-a fost însoţită de făgăduinţa vindecării ascultarea de această poruncă. Totuşi el a pornit, fiindcă a avut credinţă în Acela Care i-a spus: Du-te! Asta este credinţa!

Mântuitorul i-a spus orbului să meargă până la scăldătoarea Siloamului. Iar orbul n-a întrebat pe Domnul: De ce tocmai până acolo?

Dumnezeu Îşi are planurile Sale şi gândurile Sale cu fiecare suflet pe care vrea să-l mântuiască! Cine vrea să fie mântuit, acela trebuie să facă întocmai cum spune Hristos. Nu altfel!

Trebuie să meargă până unde îi spune Domnul, nu mai puţin şi să pornească atunci când îi spune El, nu mai târziu, şi să se ducă acolo unde îl trimite El, nu în altă parte.

Şi chiar dacă omului i s-ar părea că există o altă cale şi un alt loc mai potrivit, chiar dacă mii de predicatori şi promisiuni l-ar chema în altă parte, credinţa ascultă întocmai cum a primit.

Ascultă chiar şi atunci când nu poate să înţeleagă de ce i se cere atât.

De ce trebuie să fie trimisă tocmai acolo. Şi de ce trebuie să fie supusă tocmai aşa.

Credinţa adevărată şi sinceră ascultă întocmai de Cuvântul Domnului şi ascultă mai ales cu atât mai mult tocmai atunci când nu poate înţelege de ce i se cere aşa!

Cuvântul lui Dumnezeu este Apa… (Ioan 4, 14). Dar sunt anumite locuri unde în această Apă este «scăldătoare», locuri unde Apa aceasta se împarte egal şi potrivit, şi îndeajuns pentru toţi şi peste toţi…, locuri unde, toţi cei care au nevoie să se spele, pot afla loc potrivit, pot afla apă potrivită şi pe măsura trebuinţei lor, potrivit nevoilor fiecăruia.

Hristos trimite pe fiecare acolo. Hristos acolo te trimite şi pe tine. Iar tu trebuie să mergi la adunare, la biserică, la ascultarea Cuvântului Său, pentru ca să te speli, nu pentru ca să te murdăreşti şi mai tare.

Trebuie să mergi ca să asculţi şi să ţii întocmai învăţătura de acolo, de la adunarea şi biserica ta. Trebuie să mergi la auzirea Cuvântului lui Dumnezeu acolo, pentru a te face mai bun, nu ca să te faci mai rău (1 Cor. 11, 17). Domnul Iisus îţi porunceşte să mergi acolo ca să te speli. Ia deci fiecare strop de Apă, fiecare cuvânt, ca şi cum ar fi anume pentru tine. Şi lasă-l să te spele de orice întinăciune şi de orice erezie, fiindcă numai dacă faci aşa, ai să te întorci văzând bine.

Chiar şi cuvântul care nu ţi-ar fi adresat ţie, ia-l pentru tine!…

Nu face ca alţii, care resping şi aruncă de la ei chiar şi cuvântul care le este adresat numai lor. Aceştia, fiindcă nu se lasă spălaţi, rămân veşnic negri şi murdari, ca roata morii care, deşi veşnic este tot sub revărsarea apei, tot neagră rămâne veşnic. Pe aceasta numai focul o mai schimbă! Aşa va fi şi cu cei care merg la auzirea Evangheliei, dar n-o primesc!

Primeşte învăţătura, îndreptarea şi mustrarea fraţilor şi a Bisericii. Fii smerit şi fii cu toată ascultarea de învăţătura cea bună!… Spală-te cu toată apa de la

„scăldătoarea“ Evangheliei, ca să ţi se ducă toată murdăria minţii şi a inimii tale, a trecutului şi a prezentului tău.

Când te întorci înapoi să nu mai fii tot aşa cum te-ai dus. Să fii fără de tină şi fără orbie! Spală-ţi mai ales ochii, căci numai cine are ochii curaţi acela vede desluşit.

Numai cine are ochii curaţi vede bine, şi nu rău, acela vede adevărul, acela vede împărăţia lui Dumnezeu, şi acela vede cu iubire şi cu limpezime Calea. Şi o ţine.

Nu-ţi spăla numai mâinile, ca Pilat, găsind totdeauna argumente spre a te dezvinovăţi sau spre a te îndreptăţi, în loc să te îndrepţi cu fapta şi să te osândeşti cu vorba.

Nici nu-ţi spăla numai picioarele, cum fac destui alţii, ci spală-ţi inima.

Nici nu-ţi spăla numai faţa, cum fac fariseii, care umblă mereu să arate oamenilor că sunt neprihăniţi, că sunt plini de dragoste, chiar şi atunci când sunt nişte dezbinaţi, nişte îngrăşaţi şi nesupuşi ambiţioşi şi egoişti.

Ci spală-ţi ochii! Adică ferestrele sufletului tău, prin care se uită alţii la tine şi tu la alţii.

Ca să te poţi vedea vinovat şi orb pe tine, ca să poţi vedea curat pe Dumnezeu şi frumos pe de-aproapele tău. Adică să umbli cu fapta în învăţătura lui Hristos şi cu ascultare în dragostea Lucrării Sale.

Doamne Iisuse, Vindecătorul Unic şi Adevărat, Te rog, unge-mi şi mie mereu ochii şi sufletul cu mila şi înţelepciunea Ta şi spală-mi-i mereu cu învăţătura şi cu mustrările Tale, spre a putea vedea şi umbla mereu smerit pe drumul cel bun şi pe urmele Tale cele sfinte, împreună cu toţi ai Tăi şi în mijlocul lor. Nu lăsa ceaţa trufiei peste inima mea, nici acoperitoarea făţărniciei peste ochii mei, pentru ca nu cumva, orbit de acestea, să cad în ispita celui rău. Ci, urmând cu ascultare totdeauna îndrumarea Ta, prin Cuvântul Tău şi prin fraţii mei, să mă mântuiesc, ascultând de Tine şi de ei. Amin.

Traian Dorz – “Hristos – Vindecătorul nostru”

Traian Dorz - «Cum ţi s-au deschis ochii?»“ (Ioan 9 ,10)

„Deci i-au zis: «Cum ţi s-au deschis ochii?»“ (Ioan 9 ,10)

Cel întors la Dumnezeu va fi totdeauna un semn de întrebare pentru ceilalţi oameni.

Toţi îl ştiau înainte beţiv, hoţ, mincinos, desfrânat, lacom, rău… şi dintr-o dată îl văd schimbat. Dintr-o dată ceilalţi oameni îl văd că nu mai bea, nu mai fură, nu mai minte, că nu mai umblă după desfrânări, că nu mai înşală, nu se mai ceartă, că nu mai vorbeşte de rău, ci se sileşte a fi blând, bun, făcător de bine şi cuviincios cu toţi, împlinitor cu fapta a învăţăturii şi a credinţei lui Hristos. Cu un cuvânt, îl văd că este alt om.

Cei din jurul lui murmură atunci miraţi şi întreabă: Cum se poate? Văd şi ei că s-a petrecut cu vecinul, cu prietenul lor, o minune, dar nu înţeleg cum s-a petrecut asta cu el. De aceea, îndată este şi întrebat: Cum ţi s-au deschis ochii? Cum te-ai vindecat? Cum se poate întâmpla aşa ceva?

O, ce prilej minunat pentru sufletul vindecat de Hristos este atunci să-L mărturisească el tuturora pe Iisus Hristos, Binefăcătorul şi Vindecătorul său!

Dacă i-a fost vindecată cuiva boala, dacă i-au fost împlinite cuiva dorinţele, dacă i s-au iertat cuiva păcatele sale, dacă a fost cineva mântuit – totul se datorează numai Acelui Căruia I se zice Iisus, căci numai din El, prin El şi pentru El sunt toate aceste minuni!

Datorită răbdării Lui şi datorită ascultării lui Iisus, datorită sfinţeniei şi mijlocirii Domnului Iisus, ne sunt împlinite şi ne sunt dăruite toate acestea şi tuturora de către Tatăl Ceresc (Col. 1, 15-23). O, încă o dată: nimic nu ni se datorează nouă, ci totul, numai Lui, numai scumpului şi dulcelui Mântuitor, «Căruia I se zice Iisus», cum a zis orbul!

Noi eram morţi şi îngropaţi în păcatele noastre, cu toţii (Efes. 2, 1-3). Şi, ca oricare mort, nu puteam face nici unii nimic pentru învierea noastră. Numai Dumnezeu, Tatăl şi Făcătorul nostru Sfânt, Care este atât de bogat în bunătate, ne-a adus la viaţă împreună cu Fiul Său, Căruia I se zice IISUS. Prin El am fost dezrobiţi şi am fost înfiaţi.

Numai Tatăl, împreună cu Hristos, Domnul nostru iubit, a făcut totul. Slavă veşnică Tatălui Ceresc şi Fiului Său Iisus Hristos, Vindecătorul nostru, Care este mai presus de toate lucrurile şi Care este Dumnezeu binecuvântat în veci! Amin (Rom. 9, 5).

O Doamne Iisuse, Marele nostru Binefăcător, fii binecuvântat, pentru că toată minunea vindecării noastre se datorează numai milei şi bunătăţii Tale, numai Jertfei şi Crucii Tale răscumpărătoare! Te rugăm, ajută-ne ca, recunoscând totdeauna acest adevăr, să nu încetăm niciodată a mărturisi tuturor despre acest mare har, care este numai de la Tine şi numai datorită bunătăţii Tale. Ca toată lauda să fie numai a Ta şi toţi cei care ne văd să Te laude numai pe Tine şi toţi să vină şi ei la Tine, spre a fi vindecaţi. Amin.

Traian Dorz, din "Hristos – Vindecătorul nostru"

Traian Dorz - Tu vrei să ne înveţi pe noi?

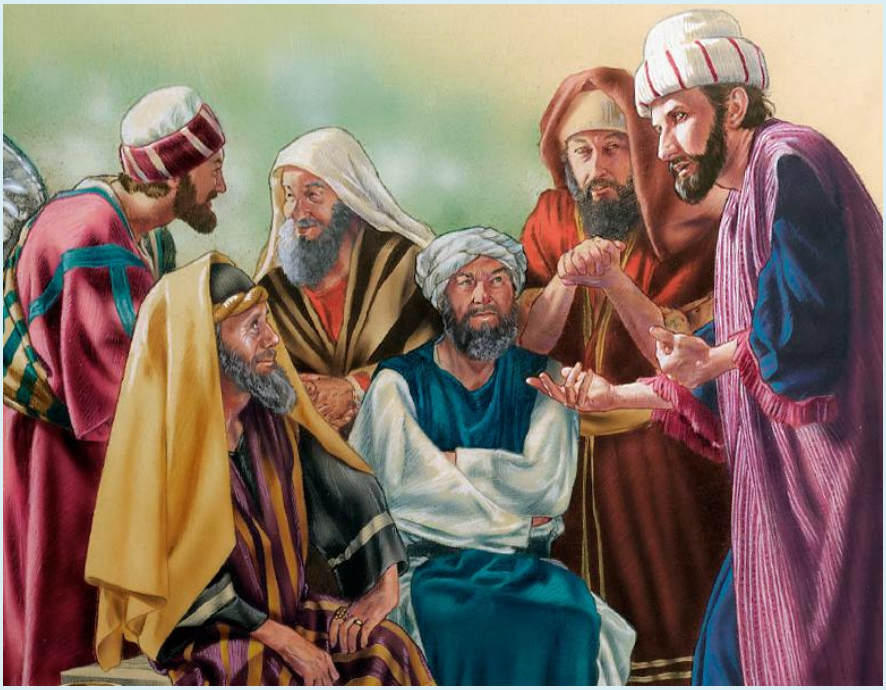

„«Tu eşti născut cu totul în păcat», i-au răspuns ei, «şi vrei să ne înveţi pe noi?» Şi l-au dat afară.“ (Ioan 9, 34)

Cel care crede că nu mai poate primi învăţătură de la nimeni, este un om definitiv pierdut!
Cel care îşi închipuie că poate să facă tot ce vrea el, fără ca să fie obligat a da socoteală nimănuia de faptele sale, acela nu mai poate fi scăpat de pierzare.
Cel care nu vrea să-i fie „cenzurate“ scrisorile,
nici controlate faptele,
nici îndrumate purtările,
nici sfătuit, nici mustrat, nici dirijat niciodată de nimeni,
nici chiar de cei cărora le este întru totul dator,
acela se va nimici sigur şi fără nici o putinţă de salvare.
Fiindcă mândria şi nerecunoştinţa celui rău îl trag şi-l împing la pierzarea sa totală.
Dar acela care poate să-i înveţe pe alţii, acela nici nu se ruşinează a învăţa şi el însuşi de la toţi!
Acela care merită să fie înălţat deasupra tuturora, este cel care nu se ruşinează să le slujească el însuşi tuturor, cu răbdare şi cu blândeţe înţelegătoare.
Dar cine nu se lasă învăţat nici de către Dumnezeu, cum să vrea el ca să asculte, să primească şi să înveţe ceva de la oameni, oricine ar fi ei!

Şi cine nu ascultă de Domnul nostru Iisus Hristos şi de Cuvântul Lui Sfânt, cum să asculte el de fraţi?

Cel care s-a deprins cu nesupunerea faţă de oameni,
faţă de părinţi, faţă de îndrumătorii, de învăţătorii şi de fraţii săi,
acela în curând va ajunge nu numai nesupus, dar şi vrăjmaş faţă de Dumnezeu, pe faţă. Căci nesupunerea aceasta a început din chiar clipa când el a căzut în mândria şi neascultarea dintâi, adică de părinţii şi fraţii lui.

Cu cât va fi îngăduit mai multă vreme un astfel de om în mijlocul fraţilor şi a Lucrării Domnului, cu atât se va nenoroci mai tare pe el şi pe alţii.
Cu cât Dumnezeu va avea milă de el să-l trezească sau să-l înlăture mai devreme, cu atât salvarea lui va fi mai cu putinţă, sau, dacă nu a lui, măcar a altora.
Socrate a spus: «Când un om face răul, este mai spre folosul lui să fie pedepsit, decât să nu fie!»
Şi când un suflet porneşte hotărât pe calea pierzării, este mai spre folosul lui să se poticnească astăzi, decât mâine.
Este mai bine să fie scos din Lucrare mai devreme, decât prea târziu.

Suflete al meu,
nu crede niciodată că tu eşti atât de învăţat, încât să n-ai ce mai învăţa de la tatăl tău cel bătrân şi simplu, sau de la mama ta, sau de la semenii şi fraţii tăi mai mici!
Nu-ţi închipui că dacă ai în buzunar certificatul unor clase înalte, poţi dispreţui pe părinţii tăi sau pe fraţii tăi,
sau credinţa lor, grija şi dragostea lor
- şi totuşi să scapi nepedepsit!
Nu-i o dovadă de deşteptăciune, ci de prostie şi chiar de nebunie, să priveşti de sus la toţi fraţii şi la toţi oamenii…
şi să spui că toţi văd îngust, numai tu vezi larg; că toţi sunt neştiutori, numai tu eşti ştiutor; că toţi sunt răi, numai tu eşti bun.
Astfel pot gândi şi vorbi numai acei care, cu toate diplomele lor, n-au învăţat decât prea puţin. Şi, cu toate tabieturile lor, n-au înţeles nimic.
Proverbul spune: «O maimuţă, cu cât se va sui mai sus, cu atâta i se va vedea mai bine coada», arătând că, tot aşa, omul redus sau îngâmfat, cu cât se înalţă mai tare, cu atât se vede mai bine cât de mic este
şi că cel necunoscător cu atâta îşi descoperă mai mult necreşterea sa şi mândria lui fără minte.
Cine spune: «Tu mă înveţi pe mine?» - deseori este un neînvăţat!
Căci, acela care este înţelept, învaţă de la toţi,
şi de la cei buni - cum să fie,

şi de la cei răi - cum să nu fie!

O Doamne Iisuse, ne rugăm mereu şi mereu să ne păzeşti de mândrie, de prosteasca şi nebunească lăudăroşenie a mândriei,
şi de stăpânirea ei peste duhul şi peste trupul nostru,
pentru a nu cădea în păcatul diavolului din care nu mai putem scăpa
şi din care nu mai putem vedea calea pocăinţei şi harul ei.
Ci ne ţine inima smerită şi primitoare de îndrumare şi de mustrare, ca să putem recunoaşte şi părăsi orice păcat şi să putem astfel avea totdeauna o adevărată părtăşie cu Tine şi cu fraţii noştri.Amin.

Traian Dorz, din "Hristos – Vindecătorul nostru"

Traian Dorz - Voi, cei orbi

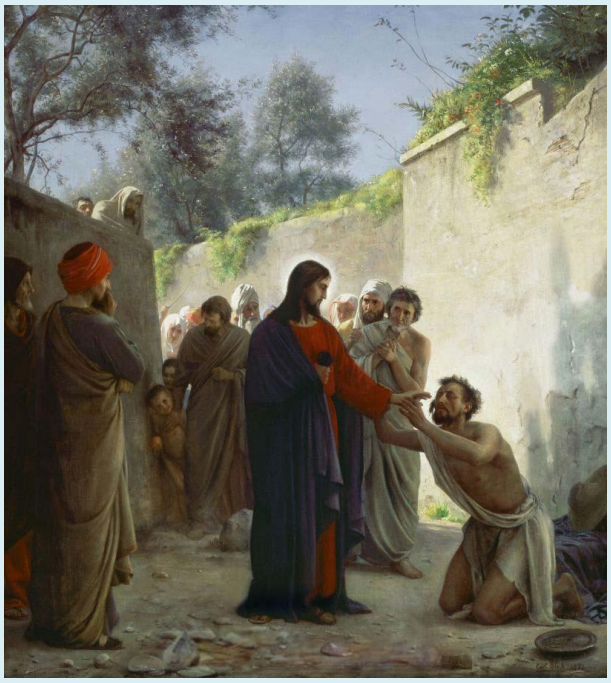

Voi, cei orbi
(căci orb e-acela ce trăieşte-n fapte rele),
voi, ce-a cugetului haină
v-aţi pătat cu-a urii vină,
dacă vreţi al vostru suflet
să vi-l izbăviţi de ele,
o, veniţi,
Iisus de-a pururi la toţi orbii dă lumină!

Iar voi, cei la care Domnul
cu lumina Lui cea mare,
luminând al vostru suflet,
viaţa v-a făcut senină,
fiţi şi voi lumină celor
care-alunecă-n pierzare,
cu lumina voastră calea
le-arătaţi către lumină!

Iar voi, cei ce-n lume ardeţi
cu o flacără aprinsă,
luminând cărarea celor

care-n noaptea grea suspină,
arătaţi la cei orbi drumul
spre lumina cea nestinsă,
Jertfa Golgotei - lumina
ce dă tuturor lumină!

Traian Dorz - De s-ar deschide ochii tăi

De s-ar deschide ochii tăi
acum cât e chemarea,
cât încă peste-a tale căi
nu s-a lăsat ’noptarea,
cât încă mai aşteaptă-aici
iertarea şi te-mbie,
căci vine-un ceas când ai să zici:
Vai mie, o, vai mie!…

Nehotărâtă îţi va sta
viaţa înainte,
n-ai să găseşti în jalea ta
nici lacrimi, nici cuvinte.
Seara vei zice: De-ar veni
odată dimineaţa,
aşa de crâncenă-ţi va fi
şi de amară viaţa…

Iar dimineaţa o să zici:
Să vin-odată seara,
atât de grea-ţi va fi aici,

de nepurtat, povara;
şi-aşa te vei ruga să mori
cu orice fel de moarte,
dar numai spaime şi fiori
vor fi în orice parte.

…Nu te-nşela privind uşor
această-nştiinţare
şi nu zâmbi ne-ncrezător
spre vremea viitoare,
căci fără veste vei fi prins
de flăcările grele
şi cât e-al ochilor cuprins,
scăpare nu-i din ele.

de Traian Dorz, din vol. Cântările eterne

Părintele Iosif Trifa - Evanghelia aceasta se petrece şi azi

Pentru că acum se sfătuiseră iudeii că de-L va mărturisi pe El cineva a fi Hristos să se lepede din sinagogă. Pentru aceea părinţii lui au zis că vârstă are, pe dânsul îl întrebaţi.

Deci au chemat a doua oară pe omul care fusese orb şi au zis lui: „Dă slavă lui Dumnezeu; noi ştim că Omul Acesta păcătos este". Iar acela a răspuns şi a zis: „De este păcătos nu ştiu, una ştiu: că orb fiind eu acum văd". Şi i-au zis lui iarăşi: „Ce a făcut ţie? Cum ţi-a deschis ţie ochii?" Răspuns-a lor: „Am zis vouă acum şi n-aţi auzit… Ce, iarăşi voiţi să auziţi? Au, doară şi voi voiţi să vă faceţi ucenici ai Lui?" Deci l-au ocărât pe el şi au zis lui: „Tu eşti ucenic al aceluia! Iar noi ai lui Moise suntem ucenici. Noi ştim că prin Moise a grăit Dumnezeu, iar pe acesta nu-l ştim de unde este!"

Răspuns-a omul şi a zis lor: „Întru aceasta este minune, că voi nu ştiţi de unde este, şi a deschis ochii mei. Şi ştim că pe păcătoşi Dumnezeu nu-i ascultă. Ci, de este cineva cinstitor de Dumnezeu şi face voia Lui, pe acesta îl ascultă. Din veac nu s-a auzit cum ca să fi deschis cineva ochii vreunui orb din naştere. De n-ar fi Acesta de la Dumnezeu, n-ar putea face nimic". Răspuns-au şi i-au zis lui: „Întru păcate tu te-ai născut tot şi tu ne înveţi pe noi?" Şi l-au gonit pe el afară. Auzit-a Iisus că l-au gonit pe el afară şi aflându-l pe dânsul, i-a zis lui: „Tu crezi în Fiul lui Dumnezeu?"

Răspuns-a el şi a zis: „Cine este, Doamne, ca să cred într-Însul?" Şi i-a zis Iisus lui: „L-ai văzut pe El şi Cel ce grăieşte cu tine Acela este". Iar el a zis: „Cred, Doamne!" Şi s-a închinat Lui.

Şi i-a zis Iisus: „Spre judecată am venit Eu în lumea aceasta, ca acei ce nu văd să vadă; şi cei ce văd să fie orbi". Şi au auzit acestea unii dintre farisei, care erau cu Dânsul, şi au zis Lui: „Au, doară şi noi suntem orbi?" Zis-a lor Iisus: „De aţi fi orbi n-aţi avea păcat; iar acum ziceţi: Noi vedem; pentru aceasta păcatul vostru rămâne". (Ioan 9, 1-41)

Plină de adânci învăţături sufleteşti este Evanghelia din această duminică, dar plină şi de o grozavă mustrare şi judecată cerească.

Mersul acestei Evanghelii este acesta: Eu, Domnul Iisus, am venit într-o lume ce-şi pierduse şi lumina cea sufletească şi vederea cea sufletească. Eu le-am adus pe amândouă. Am adus şi „ lumina lumii" (In 8, 12) şi am adus şi vederea cea sufletească. Le-am adus pe amândouă, pentru că, de aduceam numai „lumina", cei „orbi" n-aveau nici un folos de ea. Şi, iarăşi, de vindecam numai orbia cea sufletească, ce era să facă oamenii cu ochii fără lumină?

Iisus Mântuitorul a adus în lume şi lumina vieţii şi „doctoria cu care să ne ungem ochii" ca să vedem această lumină (Apoc 3, 18).

Toţi câţi L-au primit şi Îl primesc pe Domnul şi doctoria adusă de El (Jertfa şi darurile Crucii) se tămăduiesc îndată de orbia cea sufletească şi de toate bolile cele sufleteşti. Domnul a venit „să dea orbilor vedere" (cf. Lc 4, 18). Milioane şi milioane de „orbi" s-au vindecat şi se vindecă prin Evanghelia Lui.

Întrebarea este însă: S-au tămăduit oare toţi cei orbi cu sufletul pe timpul Mântuitorului? Ba! Cei mai mulţi au stăruit în orbie sufletească. N-au primit nici lumina vieţii, nici pe Doctorul ce venise să-i tămăduiască de orbie.

Şi, oare, astăzi este mai altcum? Ba! Lucrurile parcă se petrec exact ca pe timpul Mântuitorului. Lumina în lume a venit, dar oamenii stăruie în păcate şi orbie sufletească. E plină lumea de cei orbi cu sufletul, e plină lumea de orbie sufletească. Aceştia nu vor avea răspuns pentru orbia lor.

Un fel de „orbi din naştere" sunt şi cei mai mulţi dintre oamenii de azi.

E adevărat că Taina Sfântului Botez le-a dat ochi şi vedere sufletească, duhovnicească, dar şi-au pierdut aceşti ochi în boala păcatelor.

Grozavă este orbia cea sufletească! Cred că e de prisos să o arăt şi să vorbesc despre ea mai îndeaproape. Beţivii, desfrânaţii, zavistuitorii, zgârciţii etc. sunt tot atâţia orbi cu sufletul. Voi spune însă că tot atât de orbi sunt şi cei ce-şi închipuie că văd… Îşi închipuie că, dacă n-au omorât şi n-au aprins casa cuiva, au un suflet curat şi o vedere curată. Este şi aceasta o orbie tot atât de grea ca şi cealaltă.

Toţi suntem un fel de orbi cu sufletul şi toţi avem lipsă de tămăduire. ***„Tu zici: Sunt bogat şi nu duc lipsă de nimic, şi nu ştii că eşti ticălos, nenorocit, sărac, orb şi gol… Te sfătuiesc să cumperi de la Mine doctorie pentru ochi, ca să-ţi ungi ochii şi să vezi” (Apoc 3, 17-18).***

Evanghelia orbului din naştere ne arată şi calea tămăduirii. Orbul din Evanghelie este o pildă de credinţă vie şi tare.

Când Domnul i-a pus tină pe ochi, altul, necredincios, s-ar fi întrebat: „Şi cu leacul ăsta să mă vindec eu de orbie?” Dar el a crezut şi, ascultând cuvântul Mântuitorului, s-a dus la lacul Siloamului.

Credinţă, ascultare şi rugăciune; iată ce se cere din partea noastră spre a primi tămăduirea bolilor noastre sufleteşti.

Evanghelia aceasta se petrece şi azi. Oamenilor orbiţi de patimi şi fărădelegi deodată li se deschid ochii cei sufleteşti şi capătă vedere sufletească atunci când Îl primesc pe Domnul şi doctoria Lui. Vai, ce bucurie are un suflet când începe „a vedea”!

Eu cred că nu este în lumea aceasta un strigăt mai dulce, mai duios şi mai binecuvântat decât acesta: „Orb am fost şi acuma văd!”.

Această veste dulce şi binecuvântată trebuie să o strigăm pe toate drumurile şi noi, cei din Oastea Domnului. Şi noi eram un fel de orbi (cei mai mulţi, din naştere…). Orbi am fost şi acum vedem. Prin darurile Scumpului nostru Mântuitor ne-am recăpătat vederea cea sufletească.

Dar, un lucru ciudat. Orbul cel din naştere a avut multe mustrări şi necazuri după tămăduirea lui. Evangheliile ne arată precis că oriunde s-au deschis ochi sufleteşti şi s-au tămăduit boli sufleteşti şi trupeşti, acolo s-au ridicat îndată împotriviri şi

mustrări. Aşa a fost pe timpul Mântuitorului, aşa e şi azi şi aşa va fi până la sfârşitul veacurilor.

Un ostaş din Oastea Domnului îmi spunea că un vecin de-al lui a început a-l batjocori, zicându-i: „Da', ce, te-a oprit Oastea Domnului să nu bei şi să nu petreci? De ce-ţi chinuieşti viaţa?"… Ostaşul nostru i-a răspuns foarte cuminte aşa: „Pe mine, dragă vecine, nu m-a oprit Oastea Domnului, ci mi s-au deschis ochii să văd rătăcirea în care am trăit… Nu pentru că mă opreşte Oastea m-am lăsat de petreceri şi chefuri, ci pentru că mi s-au deschis ochii şi văd negru ce mi se părea înainte alb. Şi pentru că simt acum amar ce mi se părea înainte dulce".

Foarte bine a răspuns ostaşul nostru, pentru că aceasta este puterea Evangheliei: să îi dea omului lumina cea adevărată, spre a vedea lumea şi viaţa în lumina cea adevărată. Însă oamenii de azi nu văd această lumină. Întunericul îl numesc lumină, şi dulcele, amar (Is 5, 20).

Oamenii de azi râd când pe un om îl cuprinde dorul mântuirii sufleteşti. Ce lucru dureros se vede în Evanghelia aceasta! Când s-a făcut sănătos orbul din naştere, au orbit fariseii şi cărturarii care îl mustrau că s-a vindecat sâmbăta. Fariseii şi cărturarii erau oameni învăţaţi, însă pentru Evanghelia mântuirii sufleteşti erau orbi. Foarte bine le-a zis Iisus că El a venit „ca acei ce nu văd să vadă şi cei ce văd să ajungă orbi" (In 9, 39).

Şi, oare, astăzi nu este tot aşa?

În atâtea şi atâtea lucruri, cărturarii satelor au sărit şi sar asupra celor din Oastea Domnului cu mustrări că, îndemnând pe oameni să se lase de jocuri şi beţii, „strică legea" şi „datinile" poporului.

Într-un sat din Moldova, un cărturar (învăţător) a început a-i mustra pe ostaşi, zicându-le:
- Mă, proştilor, da' unde aţi învăţat voi teologie, să citiţi în Scriptură şi să vorbiţi în predică? La treaba asta trebuie ştiinţă, mă!… Şi învăţătură, mă!…

- Noi, domnule învăţător, au răspuns foarte bine ostaşii, e adevărat că n-avem învăţătură multă…suntem nişte oameni neînvăţaţi… Noi ştim numai atât că mai înainte eram nişte beţivi, suduitori, ticăloşi, iar acum suntem nişte nebuni pentru Hristos şi trăim o viaţă nouă… Cum ne-a venit nouă această schimbare, noi anume nu ştim. Noi ştim numai atât: să dăm slavă lui Dumnezeu, căci „morţi am fost şi am înviat, orbi am fost şi acum vedem" (Lc 15, 32).

Cu adevărat, Împărăţia lui Dumnezeu e parcă şi azi „ascunsă celor înţelepţi şi pricepuţi şi descoperită celor neînvăţaţi” (Mt 11, 25).

Adevărate sunt şi azi cuvintele Domnului: „Spre judecată am venit Eu în lumea aceasta, pentru ca acei care nu văd să vadă şi cei ce văd să fie orbi” (In 9, 39).

Felul cum se face şi cum se înţelege „cultura” de azi, apoi, de multe ori e o adevărată piedică pentru Împărăţia lui Dumnezeu.

Despre fericitul Augustin am citit undeva că la început fusese un om foarte învăţat, dar necredincios. Într-o zi, plimbându-se cu un prieten de-al lui, a dat peste un sătean de rând care citea în Scriptură.

- Ce faci acolo, nene? a întrebat fericitul Augustin.

- Citesc în Cartea vieţii, a răspuns omul şi a început să citească mai departe, cu graiul înalt, din Evanghelia lui Ioan.

Pe fericitul Augustin l-a mişcat adânc această întâmplare. Plecând mai departe, a zis către prietenul său:
- Ce înseamnă, prietene, acest lucru? Oamenii cei neînvăţaţi apucă Împărăţia lui Dumnezeu, iar noi, învăţaţii, rămânem în pierzare…

Din acea clipă, fericitul Augustin a căpătat alţi ochi şi altă vedere şi, apucând pe calea mântuirii sufleteşti, a trăit o viaţă de sfânt.

Dragă cititorule, în încheiere, eu te întreb: cum stai tu cu ochii şi cu vederea cea sufletească? Ia seama că patimile şi păcatele ameninţă neîncetat ochii şi vederea sufletului tău. Şi tu eşti un orb când spui că „nu poţi vedea” pe aproapele tău. Şi tu eşti un orb când nu vezi pe cel sărac, bolnav şi necăjit. Şi tu eşti un orb când te-ai lăsat cuprins şi aprins de duhul desfrânării şi al beţiei. Şi tu eşti un orb când nu vezi semnele şi arătările ce ţi le scoate Domnul în calea vieţii, să te întoarcă din pieire.
Şi tu eşti un orb când spui că viaţa asta trebuie să „ţi-o petreci” în cât mai multe pofte şi plăceri păcătoase.

De această cumplită boală a orbiei sufleteşti numai Mântuitorul te poate tămădui. De orbia cea sufletească poţi scăpa numai când L-ai primit cu adevărat pe Mântuitorul. Când ţi-ai predat viaţa Domnului, când ai căzut la Crucea Lui şi Sângele Său a picurat peste tine şi peste păcatele tale, când te-ai hotărât la o viaţă nouă cu Domnul. Atunci deodată capeţi alţi ochi şi altă vedere, aşa precum şi

Sfântul Apostol Pavel a primit altă vedere şi altă purtare când, pe drumul Damascului, s-a întâlnit cu Mântuitorul.

Suflete dragă! Aleargă cu boala ta la Iisus, Doctorul nostru cel mare şi te roagă Lui, zicând: „Luminează, Hristoase, ochii sufletului meu, ca nu cumva să adorm în păcate de moarte. Fiind orbit la ochii sufletului, vin la Tine, Hristoase, ca şi orbul cel din naştere, strigând către Tine întru căinţă: Milostiv fii mie, Unule, Cela ce eşti lesne-iertător!”.

Părintele Iosif Trifa – Tâlcuirea Evangheliilor duminicilor de peste an.

Cum predica un orb din naştere

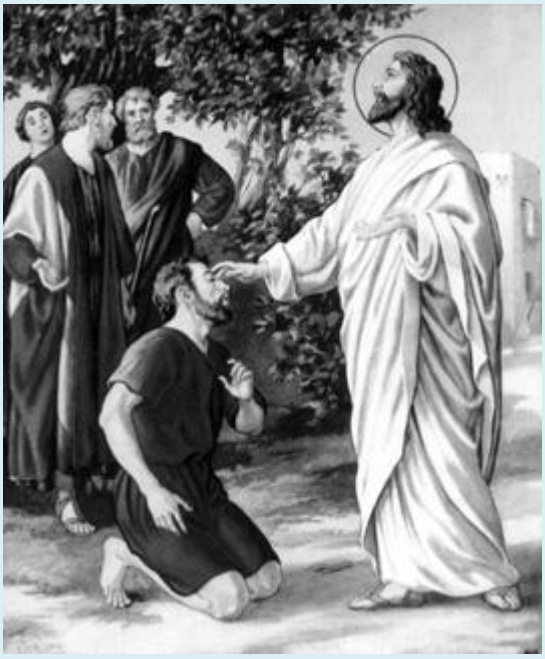

Un orb cerşea într-un colţ de stradă. Mai mulţi trecători începură a-l compătimi că nu vedea lumea şi lumina.

– O, nu mă compătimiţi pe mine, răspunse orbul, voi sunteţi mai de compătimit decât mine!

– Cum aşa? întrebară trecătorii miraţi, strângându-se grămadă în jurul lui.

– Apoi, dragii mei, începu orbul, eu ascult ce vorbesc cei care trec pe lângă mine şi aud vorbe ca acestea: „Uite ce frumoasă-i aceea şi aceea!… Uite, tu, soro, ce urâtă-i aceea şi aceea, parcă-i mama pădurii!… Uite cât de rău îi stă pălăria!… Uite la nerodul acela şi acela!… Uite la neroada aceea şi aceea!…Uite pe acela şi acela cum mi-l scoate Iuda în drum!“. Şi aşa mai departe, ascult eu despre ce văd oamenii cu ochii lor. Auzind aceste vorbe mă înfior şi mă întreb: oare pentru asta le-a dat Bunul Dumnezeu vederea ochilor? Oare o astfel de vedere nu-i ea o orbie sufletească mai grozavă decât orbia mea cea trupească?

Voi sunteţi, dragii mei, mai de compătimit decât mine, pentru că voi vă mânjiţi şi vă murdăriţi neîncetat ochii cu fel de fel de privelişti păcătoase, pe când eu îmi păstrez vederea ochilor curată până în clipa în care Îl voi vedea pe Scumpul meu Mântuitor. Eu nu văd nimic până în clipa în care Îl voi vedea pe Domnul. Eu îmi cruţ vederea pentru El.

Trecătorii rămaseră ruşinaţi. Orbul le-a spus un adevăr usturător; un adevăr ce trebuie să usture şi pe mulţi, mulţi dintre creştinii de azi care îşi murdăresc ochii cu fel de fel de privelişti păcătoase.

Părintele Iosif Trifa – Tâlcuirea Evangheliilor duminicilor de peste an.

Părintele Iosif Trifa - Pe urmele Mântuitorului – La lacul Silomului, unde s-a tămăduit orbul cel din naştere

Cred că cunoaşteţi cu toţii Evanghelia orbului din naştere pe care l-a tămăduit Iisus, ungându-i ochii cu tină şi trimiţându-l să se spele în „scăldătoarea Siloamului” (citiţi pe larg această evanghelie la Ioan cap.9).

Această evanghelie s-a petrecut la Ierusalim. Lacul Siloamului este în afară de Ierusalim. Ierusalimul este aşezat sus pe colina muntelui Sionului, iar lacul Siloamului e tocmai jos, în valea Chedron, în sudul Ierusalimului. Din Ierusalim trebuie să cobori un bun coborâş până ajungi la locul unde a fost lacul Siloamului.

Un grup de vreo douăzeci de pelerini plecăm pe jos să cercetăm locurile din valea Chedron (în această vreme o parte din pelerini erau duşi în Galileea; aceştia n-au văzut Siloamul). E o căldură înăbuşitoare. Dăm mai întâi pe la o mănăstire aşezată pe o coastă, şi apoi coborâm in vale şi ne îndreptăm spre lacul Siloamului.
Întreg drumul e tot piatră şi iar piatră. Un nor de pulbere se ridică în urma noastră, ca după o turmă de oi care merg pe drum. Sărim pe întrecute unii înaintea altora, ca

să lăsăm praful să-l înghită cel din urma noastră. Mă gândesc în mine: Doamne, ce puţin trăim noi în duhul Evangheliei! O milă mă cuprinde când mă gândesc de altă parte la bietul orb din Evanghelie: de câte ori se va fi împiedicat el, sărmanul, în aceşti bolovani până să ajungă la apa unde îl trimisese Iisus.

Iată-ne ajunşi în faţa lacului Siloamului. Acest lac trăieşte şi azi şi are şi azi apă ca pe vremea Mântuitorului, numai cât apa i s-a mai împuţinat. E mai mult o fântână mare decât un lac. Dar locul cu apa nu e la suprafaţă, ci e în adâncul pământului. Trebuie să cobori in pământ vreo 30-40 trepte de piatră până dai de apă.

Dăm pe pagină dinainte fotografia Siloamului de azi.

Pentru o mai bună orientare şi înţelegere, în imagine se vede Siloamul deschis printr-o tăietură de sus de la suprafaţa pământului până jos în adâncime unde este apa. Treizeci şi doi de metri trebuie să cobori în adâncul pământului de stâncă până dai de apa Siloamului. Siloamul e azi mai mult o fântână mare. O mulţime de oameni săraci din partea locului – mai ales fete şi copii – scot mereu apă şi o duc la mari depărtări. Fetele şi copiii au un fel de ulcioare mari de pământ pe care le duce pe umeri. Unii au şi vase de metal. Unii au venit cu măgăruşi pe care încarcă apa în burdufuri de capră şi o duc sus în Ierusalim unde o vând pe bani.

O, ce lucru scump este pe aici apa. În întreg Ierusalimul sunt numai câteva izvoare mici de apă. În cea mai mare parte se foloseşte apa de ploaie, în Ierusalim plouă numai in timpul de iarnă, adică în lunile noiembrie – martie. În vremea asta oamenii strâng apa de ploaie în „cisterne”, în fântâni săpate în piatră, pe lângă zidurile caselor. În această vreme se strânge apă şi în cele mai multe fântâni. O astfel de apă strânsă din ploaia de iarnă are şi Siloamul.

Aşteptăm să se gate mulţimea ca să intrăm în adânc. Dar în loc să se gate, tot mai mulţi şi mai mulţi vin cei ce însetează după apă. O, ce comoară este pe aici apa! Eu mă gândesc la ţara mea cea binecuvântată de Dumnezeu cu izvoare şi râuri de apă limpede. Dar pe la noi oamenii nu ştiu preţui acest dar, căci dacă l-ar şti preţui nu s-ar înfunda în crâşme să bea băuturile şi otrăvurile de acolo.

Intrăm în lacul Siloamului. După zăpuşeala de afară simţim înlăuntru o răcoare plăcută. Abia străbatem înlăuntru de mulţimea celor care intră şi ies mereu, purtând vasele de apă pe umeri şi în mâini, înaintăm mereu şi tot mai avem. Trebuie să coborâm în adânc 32 de metri. Mă gândesc mereu la orbul din Evanghelie, mă gândesc la viaţa sa tristă ce a petrecut-o în orbire şi mă gândesc la bucuria tămăduirii sale. Mă gândesc că orbul a trăit două vieţi: una în orbire şi alta în

lumină. Mă gândesc că şi eu am trăit o viaţă de orbire sufletească, o viaţă pierdută. O, ce mult a lucrat Domnul până să mă aducă la lumina vieţii!

O, cum nu cunosc oamenii pe Cel Care a venit în lume „să dea orbilor vedere” (Luca 4,18). O, cum nu ştiu oamenii că vorba cea mai dulce şi fericirea cea mai mare de pe lume sunt cuvintele orbului din naştere: „orb am fost şi acum văd”.

Iată apa Siloamului! Aici s-a spălat cu apă orbul, aici i s-au deschis ochii. Mă aplec, iau apă cu mâna şi îmi ud ochii, rugându-mă cu cuvintele din cântarea bisericească: „Fiind orbit la ochii sufletului, vin la Tine, Hristoase, ca şi orbul cel din naştere, strigând către Tine întru căinţă: milostiv fii mie, Umile, Cela ce eşti lesne iertător”.

Ieşind afară, mă gândesc la cei mulţi-mulţi, care „ochi au şi nu văd”, orbiţi fiind de patimi şi păcate. O, cum a orbit dumnezeul veacului acestuia (diavolul) mintea oamenilor, să nu vadă strălucind Evanghelia lui Hristos (2 Corinteni 4,4).

Părintele Iosif Trifa din volumul “Pe urmele Mântuitorului“

Părintele Anthony M. Coniaris - Ochi avem şi nu vedem

Dintre toate facultăţile noastre fizice, cel mai mult preţuim capacitatea de a vedea. Mai degrabă ne-am pierde auzul, sau capacitatea de a vorbi, sau chiar braţele sau picioarele decât să ne pierdem vederea. Astăzi există mulţi oameni care văd cu ochii lor, dar inimile lor sunt oarbe. Aşa cum a spus Domnul: "***Ochi aveţi şi nu vedeţi***" (Marcu 8,18). Un turist a aruncat o privire spre Marele Canion şi apoi a întrebat: "Unde este terenul de golf?" Când i s-a spus că nu există nici un teren de golf, a întrebat: "Dar ce faceţi voi pe aici?" În prezenţa unuia dintre cele mai sublime şi mai impunătoare spectacole ale lumii, acest om nu a văzut nimic. Avea ochi, dar capacitatea lui de a vedea frumuseţea şi măreţia nu se dezvoltase. Avea ochi, dar nu a văzut.

Problema noastră astăzi nu este aceea că suntem orbi din punct de vedere fizic, ci spiritual. ***Helen Keller, care s-a născut oarbă şi surdă, a fost vizitată de o bună prietenă care tocmai se întorsese dintr-o lungă drumeţie prin pădure. "Am***

întrebat-o ce a văzut", a spus Miss Keller. "Nimic deosebit", a fost răspunsul. "Mi-ar fi părut de necrezut", a spus Miss Keller, "dacă nu m-aş fi obişnuit cu astfel de răspunsuri, deoarece mă convinsesem de mult timp că aceia care au ochi văd cu adevărat foarte puţin."

Dacă vedem, dacă vedem cu adevărat, fiecare zi devine o nouă revelaţie a lui Dumnezeu. ***Emerson spunea odată: "Dacă stelele ar apărea într-o singură noapte la o mie de ani, cât de mulţi oameni ar crede şi ar adora şi ar păstra pentru multe generaţii amintirea acelei nopţi unice de mister magic."*** Noi ne-am obişnuit însă cu ele, nu vedem niciodată stelele, sau dacă ne uităm la ele ni se par ca un poster afişat într-o sală de aşteptare. Avem ochi şi nu vedem. Asemenea orbului din Evanghelia de astăzi, şi noi avem nevoie să fim vindecaţi de Iisus. Pentru că suntem orbi în atât de multe feluri.

Orbire intenţionată

O mare parte din orbirea noastră este intenţionată. ***Cât de uşor este să nu vedem lumea.*** Tot ceea ce trebuie să facem este să tragem în jos cele două obloane ale trupului: pleoapele. ***Îmi amintesc bine povestea a doi americani care călătoreau cu trenul prin Africa. Au ajuns la un moment dat într-unul dintre acele sărace sate africane. Un grup de copii africani înfometaţi s-au adunat lângă tren şi se uitau cu poftă prin ferestre. Pentru a nu lăsa această scenă să le strice bucuria mesei lor, cei doi americani s-au ridicat şi au tras draperiile.***
Mulţi dintre noi suntem vinovaţi de a trage draperiile asupra nevoilor lumii noastre. Suntem orbiţi de imensa noastră bogăţie.

- *Nu ne putem imagina o mamă din vestul Africii care trebuie să decidă pe care dintre cei trei copiii ai săi să îl lase să moară din lipsă de hrană, sau*
- *pe cei 150.000 de oameni care dorm pe străzile Calcuttei în fiecare noapte pentru că nu au locuinţă – nici măcar o cocioabă amărâtă;*
- *sau sărăcia de neconceput a milioane de oameni din America de Sud, care mănâncă din tomberoanele de gunoi şi beau apă murdară, fără nici o speranţă de a primi ajutor,*
- *sau sărăcia şi subnutriţia de nedescris care există chiar în mahalalele din marile oraşe.*

Este atât de uşor să excludem toate acestea din vieţile noastre şi să fim orbi faţă de ele.

O veche poveste din China vorbeşte despre un om care râvnea la aur. Într-o zi a mers la un magazin de bijuterii, a pus mâna pe ceva aur, şi a fugit. După ce l-au prins, a fost întrebat: "Cum ai putut să furi aurul altcuiva ziua în amiaza mare şi

în faţa atâtor oameni?" Hoţul a răspuns: "Când am ajuns la aur, am văzut doar aurul. Nu am văzut nici un om."

Se poate ca aceasta să fie o parte a problemei noastre: suntem atât de orbiţi de aur, de materialismul nostru, de căutarea profitului, încât nu îi mai vedem pe oameni?

Să ne amintim povestea pe care Iisus a spus-o despre omul bogat şi despre Lazăr, sărmanul cerşetor care trăia la poarta casei sale, mâncând resturile care cădeau de la masa bogatului. Bogatul nu l-a exploatat niciodată pe Lazăr, şi nici nu l-a jefuit; pur şi simplu nu l-a văzut niciodată. A fost total orb faţă de existenţa sa.

Aceasta este şi problema noastră: nu vedem. Nu vedem sărăcia de pe pământ; nu îi vedem pe acei doi din trei oameni din lume care suferă de foamete. Peste tot în jurul nostru sunt oameni care trăiesc în tristeţe, în disperare, în singurătate, în dureri, în boală. Îi vedem oare? Am învăţat să mergem pe stradă şi să nu îi vedem niciodată pe oamenii care, împreună cu noi, umplu trotuarul. ***Chiar mai mult decât orbul din Evanghelia de astăzi avem nevoie să îi cerem lui Iisus să ne redea vederea pentru ca să putem vedea suferinţa şi întristarea semenilor noştri.***

O persoană care nu a suferit de acest gen de orbire a fost dr. Tom Dooley, tânărul medic care a lucrat în marină şi care apoi şi-a dedicat viaţa asigurării de servicii medicale gratuite pentru nativii din Laos. El a spus într-o zi: "Cu siguranţă nu îl pot vedea pe Dumnezeu când mă uit la un Mercedes-Benz. Dar în junglă este mai uşor… Desigur, mi-ar plăcea să stau aici şi să conduc o astfel de maşină, să beau scotch cu gheaţă şi să mă întâlnesc cu fete frumoase, dar îi tot văd aceşti oameni săraci şi bolnavi." Domnul i-a redat vederea!

Alte feluri de orbire

Suntem orbiţi de culori. ***Refuzăm să vedem chipul lui Dumnezeu care se află în fiecare om – indiferent de culoarea pielii.*** Oraşele noastre suferă astăzi din cauza orbirii noastre rasiale, care este în fond o orbire spirituală. **Ce nevoie disperată avem ca Iisus să ne redea vederea pentru ca să putem vedea şi respecta chipul lui Dumnezeu în fiecare persoană.**

Unii dintre noi suntem orbi faţă de lucrurile care sunt aproape de noi; putem vedea doar ceea ce se află la distanţă. Putem vedea cu uşurinţă păcatele aproapelui nostru dar nu şi ale noastre. Credem că posedăm adevărul şi respingem punctul de vedere al celorlalţi. Ce nevoie disperată avem să ne rugăm: "**Doamne,**

fă să îmi recapăt vederea ca să pot vedea şi îndepărta bârna din ochiul meu înainte să mă preocupe paiul din ochiul aproapelui meu."

Cât de orbi suntem faţă de prieteni şi faţă de cei dragi ai noştri! În piesa "Oraşul nostru", Thornton Wilder, autorul, o lasă pe Emily să retrăiască după moarte o singură zi din viaţa ei de pe pământ, şi îi auzim rugămintea adresată mamei ei: "O, mamă, uită-te la mine doar un minut ca şi cum m-ai vedea cu adevărat!"
Ne putem uita la oameni dar să nu îi vedem cu adevărat. Privim prin ei. La fel de bine am putea fi orbi.

Dr. Paul Tournier povesteşte despre un strălucit chirurg din New York. Totul îi mergea extrem de bine, cu excepţia unui singur lucru: soţia lui era foarte nervoasă. A trimis-o la un psihiatru care i-a sugerat că nu îi acordă acesteia destulă atenţie. Chirurgul a început să se simtă foarte răspunzător de starea nervoasă a soţiei lui. Ştia că simplul fapt de a o trimite la psihiatru nu îl va scuti de această responsabilitate. În timp ce el ducea o viaţă extrem de captivantă la spital, făcând operaţii, salvând vieţi, făcând cercetare, scriind pentru reviste medicale… acasă soţia lui murea de foamete emoţională. Şi el a fost complet orb faţă de acest lucru.

Cât de mult avem nevoie să ne rugăm: *"**Doamne, fă-mă să îmi recapăt vederea pentru ca slujindu-i pe ceilalţi, să nu fiu orb faţă de nevoile celor dragi ai mei**"*. Cât de des îi auzim pe oameni plângându-se: "I-am făcut cu mâna pe stradă, dar m-a ignorat". ***Oamenii se uită la noi cu ochii lor, dar nu şi cu inimile lor. Asemenea fetiţei care i s-a plâns mamei ei: "Dar, mamă, nu mă asculţi". Mama a obiectat: "Te ascult". "Mamă, nu mă asculţi cu ochii tăi". Cât de mult putem comunica cu ochii noştri!*** O privire plină de ură, o privire rece ne pot da peste cap şi pot face să ne îngheţe sângele în vine. Însă câtă bucurie şi lumină poate aduce o privire plină de viaţă. *"**Doamne, fă să îmi recapăt vederea pentru ca să mă uit la ceilalţi cu iubire şi bucurie.**"*

Orbirea spiritual

În fine, ***există şi oameni care sunt orbi din punct de vedere spiritual.*** Pur şi simplu ei nu îl văd pe Dumnezeu. ***Unii oameni îl văd pe Dumnezeu pretutindeni. Îl văd în fiecare copac, în fiecare munte, în fiecare rază de soare, în fiecare întâmplare, în fiecare persoană.*** Însă cei orbi din punct de vedere spiritual nu îl văd nicăieri.

John Burroughs, marele naturalist american, i-a făcut într-o zi o vizită unei doamne din vecini care îi cunoştea marea pasiune pentru păsări. Ea l-a întrebat: "De ce, domnule Burroughs, aveţi atât de multe păsări la dumneavoastră acasă, dar eu nu am nici un fel de păsări în grădina mea?" John Burroughs tocmai urmărise fascinat tot felul de păsări zburând între tufele şi copacii din grădina doamnei. Şi i-a răspuns: "Doamnă, nu veţi vedea păsări în grădina dumneavoastră până când nu veţi avea păsările în inima dumneavoastră".

Poate le putem spune acelaşi lucru acelora dintre noi care sunt orbi din punct de vedere spiritual. Nu îl vedem pe Dumnezeu în lume deoarece nu îl avem suficient pe Dumnezeu în inimile noastre. Am eşuat în a cultiva vederea lui Dumnezeu. Ne-am antrenat ochii pentru a vedea lucruri, pentru a număra bani, pentru a măsura distanţe, dar am neglijat cea mai importantă capacitate care aparţine omului, capacitatea de a-l vedea pe Dumnezeu prin rugăciune şi cult.
Dacă este să vedem din nou, trebuie să aibă loc un miracol. Iisus trebuie să ne atingă ochii aşa cum i-a atins ochii omului orb din naştere. ***Atunci vom începe să vedem. Atunci vom ajunge să înţelegem că fără Iisus, nici un om nu poate vedea cu adevărat, şi că cu El, nici un om nu poate fi orb cu adevărat. El este deschizătorul ochilor sufletului, şi fără El este întotdeauna întuneric.*** "***Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii***".

Iată povestea unui om singuratic care s-a simţit atât de respins de oraşul rece în care trăia încât a decis să se sinucidă aruncându-se în râu. Ieşind din casa sa, şi-a spus: "Dacă întâlnesc pe cineva pe stradă care să mă privească în ochi, care să mă remarce oarecum ca pe o fiinţă umană, mă voi întoarce. Doar atunci". Şi a început să meargă spre râu. Aici povestea se încheie. Dar ne pune această întrebare: dacă te-ar fi întâlnit pe tine pe stradă, s-ar fi întors?

Pr. Gheorghe Neamţiu - Ora hotărâtoare

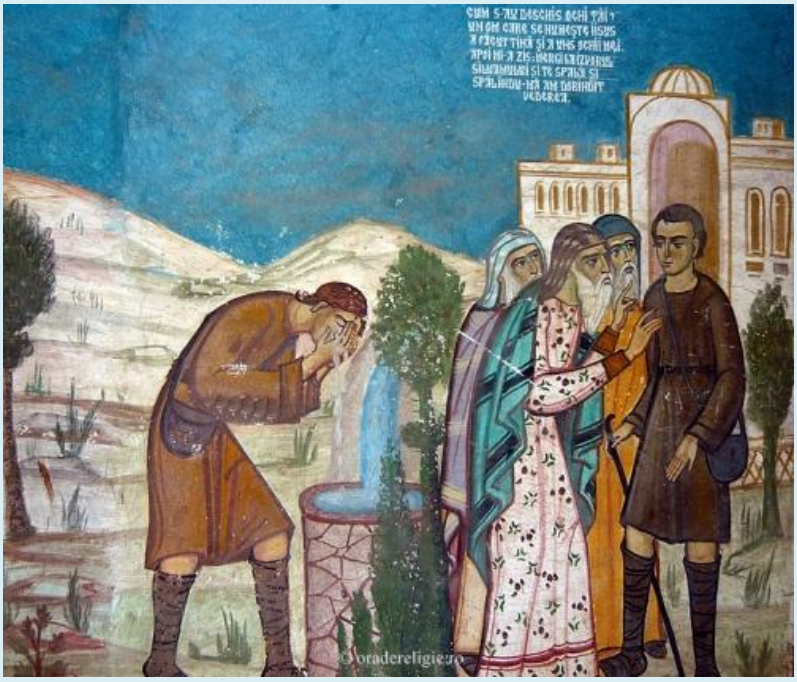

“Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?”(Ioan IX,25)

Oamenii îşi au orele lor hotărâtoare, ore în care ei trebuie să se decidă a servi lui Dumnezeu, ori Satanei, a primi un dar duhovnicesc, ori a-l respinge, a se ridica la înălţimea Cerului, ori a se prăbuşi în abisul iadului.

- A fost o oră hotărâtoare pentru tânărul bogat din Evanghelie, când l-a întrebat pe Iisus: “***Învăţătorule bun, ce bine voi face ca să moştenesc viaţa de veci?***”.
- A fost o oră hotărâtoare pentru apostoli, când Iisus, fiind părăsit de mulţi dintre cei care îl auzeau vorbind despre misterul prezenţei Sale reale în Sfânta Cuminecătură, îi întreabă: “***Oare şi voi vreţi să vă duceţi?***”.
- A fost o oră hotărâtoare pentru tânărul Saul – devenit apoi Sfântul Pavel -, atunci când a fost întrebat de Iisus, la porţile Damascului: “***Saule, Saule, de ce mă prigoneşti?***”.
- A fost o oră hotărâtoare pentru Augustin, când, la Milano, în toiul unor violente frământări sufleteşti, a auzit o voce ca de copil îndemnându-l: “Tolle, lege!” (Ia şi citeşte!). Şi când, deschizând Cartea Cărţilor ce o avea în faţă, citi: “***Ca ziua să umblaţi cu cuviinţă, nu în beţii, nu în curvii şi în fapte de ruşine, nu în ceartă şi în pizmă; ci vă îmbrăcaţi în Domnul nostru Iisus Hristos, şi să nu aveţi grija trupului în pofte***” (Romani XIII,13-14).

Iluminat şi transformat subit de har, îşi schimbă radical viaţa de până atunci, devenind unul din cei mai mari sfinţi şi teologi ai Bisericii.

Toţi oamenii îşi au orele lor decisive, prin urmare şi noi, şi, dacă suntem sinceri cu noi înşine, recunoaştem cu uşurinţă acest lucru.

De aceea, după ce vom considera mai întâi ora hotărâtoare a orbului din naştere, căruia îi este dedicată această a şasea duminică de după Paşti, vom stărui asupra orei noastre decisive, a fiecăruia în parte.

1. Atotputernica bunătate a lui Iisus i-a dăruit orbului din naştere marele dar al vederii trupeşti. Desigur, în clipa în care ochii săi au putut privi şi contempla pentru prima oară măreţia Templului, el avu impresia că vede raiul deschis. ***Dar Domnul îi pregătea un dar şi mai mare, harul credinţei.*** La câteva zile Iisus îl întâlneşte din nou. Între timp, se întâmplaseră multe lucruri: fariseii, îngâmfaţi şi invidioşi, îl supuseră pe cel vindecat unei anchete viclene, încercând să-l convingă că Iisus este un păcătos; dar cel miluit, în simplitatea sa, i-a luat apărarea acestui om care îi făcuse cel mai mare bine. Această atitudine curajoasă i-a adus însă excomunicarea din sinagogă. Îşi câştigase lumina ochilor, dar acum era un excomunicat; pierduse comuniunea cu semenii săi din neamul ales, numai din pricina curajului de a fi mărturisit minunea divină a binefăcătorului său în faţa duşmanilor de moarte ai acestuia.

De aceea, dacă prima întâlnire cu Iisus a fost o oră hotărâtoare pentru orb, acum cea de a doua întâlnire cu Iisus avea să fie oră hotărâtoare pentru cel vindecat. Iisus îl întreabă: "**Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?**" Întrebare decisivă. Ce trebuia să răspundă? Din faptul că Iisus săvârşise ceea ce nici un muritor nu putea face – vindecarea unui orb din naştere -, cel vindecat înţelesese că acest făcător de minuni trebuie neapărat să fie un trimis al Cerului, un prieten al lui Dumnezeu, un mare profet, deci o mare autoritate, vrednică de toată crezarea. De aceea, inima sa dreaptă, călăuzită de bunul simţ al omului iubitor de adevăr, se adresează cu toată încrederea autorităţii acestui binefăcător al său, convins fiind că el îi va putea spune cu toată certitudinea cine este Fiul lui Dumnezeu, ca apoi să creadă în El: "***Cine este, Doamne, ca să cred în El***". Spune-mi-o tu care te-ai arătat ca o autoritate demnă de credinţă, şi voi crede numaidecât. "***L-ai şi văzut şi Cel ce grăieşte cu tine, Acela este***", îi răspunde Iisus. Autoritatea vorbise.

Nu mai era timp de a mai sta la îndoială. Poate cel vindecat îşi închipuia un Mesia maiestuos, nu ca persoana modestă ce îi stă în faţă. Dar bunul său simţ, inima sa dreaptă şi sinceră îi dicta că nu putea avea nici o îndoială. De aceea răspunse

hotărât: "***Cred, Doamne***". ***Cuvântul Tău este pentru mine adevăr evident; cred că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul promis; mă predau Ţie, sunt supusul Tău. Şi această credinţă, exprimată prin cuvânt, el şi-o confirmă prin gest: prosternându-se***, "***I s-a închinat***".

Astfel, cel ce fusese cândva orb, acum îşi susţine cu succes examenul orei hotărâtoare. După ce, din bezna orbiei trupeşti, ajunse să vadă lumina soarelui, acum, ***prin acest*** "***Cred Doamne***", ***ajunge din noaptea necredinţei la lumina credinţei în Iisus Fiul lui Dumnezeu.*** Şi ce fericire se revărsa acum pe faţa lui privind şi contemplând în omul ce îi sta în faţă pe Acela pe care Patriarhii şi Profeţii, cu sute de ani în urmă, L-au prevestit şi întrezărit cu ochiul credinţei! Cum i s-a schimbat într-o clipă tot sensul vieţii ce o mai avea de trăit! Căci Îl avea acum în faţă pe Dumnezeu, ce-i drept, ascuns sub chipul unui om, dar aceasta îi era de ajuns ca să-l facă fericit.

2. Asemenea orbului din naştere, avem şi noi, fiecare în parte, ora hotărâtoare. Şi încă nu numai una, ci mai multe. După Botez, la câţiva ani după ce, prin gura naşilor, ne-am mărturisit credinţa în Hristos, declarând: "***Mă unesc cu Hristos şi cred Lui ca unui Împărat şi Dumnezeu***", ajunşi la pricepere, nu o dată, poate, am fost frământaţi de întrebări şi îndoieli asupra credinţei. Erau tot atâtea ore hotărâtoare, când pe de o parte duhul întunericului, tatăl minciunii, Satana, ne insufla tăgada, iar pe de altă parte Hristos ne lumina cu harul Său, întrebându-ne: "***Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?***".

- ✓ ***Crezi tu în cuvântul Meu care îţi vorbeşte prin Biserica Mea, căreia i l-am încredinţat spre păstrare şi propovăduire şi pe care am înzestrat-o cu puterile pe care Tatăl Mi le-a dat, puterea de a fi lumină, lumină şi călăuză, puterea de a te nutri spiritual cu Sfintele Taine şi puterea de a-ţi mijloci împăcarea cu Tatăl Meu?***
- ✓ ***Crezi tu că nimeni nu poate veni la Mine decât prin fidelitatea faţă de această Biserică, mama sufletească pe care v-am dăruit-o, vouă, tuturor celor născuţi pe Cruce din coasta Mea?***
- ✓ ***Crezi tu că cine se leapădă de această mamă se leapădă de Mine şi de Cel ce M-a trimis pe Mine?***

Căci, după cum mărturiseşte un sfânt Părinte al Bisericii, "nu poate avea pe Dumnezeu de tată, cine nu are Biserica de mamă".

Fericiţi suntem dacă am răspuns afirmativ tuturor acestor întrebări, rămânând neclintiţi în credinţă.

Dar credinţa vie nu constă doar în a primi cu fermitate adevărurile descoperite de Mântuitorul şi predate nouă de Biserica Sa, ci şi în a trăi conform acestora, deoarece precum corpul fără suflet este mort, tot astfel credinţa fără fapte este moartă, deci nu ne poate mântui. De aceea se adevereşte, zilnic, profeţia dreptului Simion că Iisus "***este pus spre căderea şi scularea multora***" (Luca II, 34). Pentru că puşi în faţa unor obligaţii concrete, practice, unii şi le îndeplinesc, alţii nu; deci unii se osândesc, căci deşi cred în El, nu îi îndeplinesc voinţa, nu trăiesc conform poruncilor Lui, deci nu au o credinţă vie, o credinţă însufleţită de iubire; iar alţii se mântuiesc pentru că nu se mulţumesc să creadă doar cu mintea şi buzele, ci îşi mărturisesc crezul prin fapte, zi de zi, împlinind voia lui Dumnezeu exprimată în îndatoririle impuse de locul pe care îl ocupă în familie şi în viaţa socială.

Şi fiindcă tocmai aici, în trăirea efectivă, concretă, de fiecare clipă a credinţei noastre se dă bătălia pentru desăvârşirea noastră, aici suntem pândiţi de cele mai multe primejdii şi ispite: laşitate, lene, neglijenţă, nerăbdare, mânie, răzbunare, trufie, clevetire, care sunt tot atâtea ore hotărâtoare pentru progresul ori prăbuşirea noastră spirituală, orele cele mai multe şi cele mai greu de înfruntat, prin frecvenţa lor. Diavolul profită de toate aceste ocazii ca să ne abată de pe calea cea îngustă a urmării lui Hristos, pentru a ne atrage pe calea cea largă şi comodă a concesiilor, a patimilor. Fiecare dintre aceste situaţii este pentru noi ora decisivă, când suntem puşi să ne pronunţăm dacă rămânem alături de Hristos sau trecem în tabăra Satanei.

Fericiţi vom fi dacă, de fiecare dată când vom asculta de Spiritul Sfânt, care ne şopteşte în conştiinţă, vom avea tăria să-i răspundem Satanei: "(…) ***scris este: Domnului Dumnezeului tău te vei închina şi Lui singur îi vei sluji***" (Luca IV,8). Astfel, de fiecare dată vom ieşi din luptă întăriţi în credinţa şi în iubirea faţă de Iisus.

Iar de cumva am avea nefericirea să cădem în vreun păcat grav, de moarte, în momentul când Iisus bate la uşa sufletului nostru şi ne priveşte cum l-a privit pe Petru în ceasul lepădării din Joia Patimilor, ne aflăm din nou în faţa unei ore hotărâtoare. Şi, de ne vom căi ca Petru, Iisus ne va reprimi în iubirea Sa şi ne va aşeza din nou pe calea mântuirii.

Oră hotărâtoare pentru sfinţirea sau prăbuşirea noastră este şi clipa în care, coborând în noi înşine şi simţind dorinţa de a fi mai desăvârşiţi, mai desprinşi de lume, Îl întrebăm pe Iisus, asemenea tânărului bogat din Evanghelie: "(…) ***ce-mi mai lipseşte?***". Dacă Iisus îmi va arăta cutare defect, pornire dominantă ce-mi frânează zborul spre Dumnezeu; dacă îmi va spune de ce trebuie să mă debarasez

sau ce trebuie să suport ca să fiu asemănător Lui, şi voi proceda conform îndemnului Său, eu voi atinge o nouă treaptă de desăvârşire. Dacă însă voi fi laş şi zgârcit cu Dumnezeu şi nu voi avea generozitatea de a da lui Dumnezeu ce îmi cere spre a deveni mai bun, s-ar putea ca pe viitor El să nu-mi mai dea lumina Sa şi, rămas fără asistenţa Sa, să alunec mai jos, sau chiar să mă pierd, asemenea tânărului bogat, care nu a avut tăria şi curajul de a urma îndemnul lui Iisus de a părăsi totul pentru a câştiga TOTUL, adică pe El, şi cu El veşnicia.

Iar dacă la un moment dat m-aş pomeni – aşa cum se întâmplă de atâtea ori în viaţă - faţă în faţă cu Iisus, împovărat de Cruce şi încununat cu spini, zicându-mi: "***Ia-ţi crucea şi vino după Mine!***", şi aceasta este tot o oră hotărâtoare. Atunci, să-mi iau crucea oricât de grea mi s-ar părea şi să pornesc pe urmele Lui spre Golgotha, acceptând, dacă El mi-o cere, să fiu răstignit cu El, care îmi spune: "***Cel ce nu-şi ia crucea şi nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine***" (Matei X, 38).

Cu un cuvânt, iubiţi fraţi, tot ce se întâmplă cu noi, bine sau rău, e menit să fie o oră hotărâtoare care ne împărtăşeşte un har, ne cheamă la o mai mare râvnă pentru despătimire şi sfinţire, la o trăire mai intimă cu Iisus, la o asemănare până la identificarea cu El, ori la o trezire din lâncezeală, la o înviere din moartea păcatului. Şi, pentru a trece cu succes aceste examene ale orei hotărâtoare, ***să cerem de la Dumnezeu Tatăl, prin Iisus, sinceritatea cu El şi cu noi înşine, iubirea de adevăr şi credinţa orbului din naştere. Să le cerem, prin inima lui Iisus cea străpunsă din iubire pentru noi, şi prin inima de mamă neprihănită a Preasfintei Fecioare, modelul desăvârşit de fidelitate faţă de harul divin şi de conformare deplină cu voinţa plină de iubire a lui Dumnezeu.***

Amin.

Părintele Mihai Tegzeş - Orbul din naştere

Iisus vindecă în zi de sâmbătă: este tema centrală a pericopei de astăzi. Este trist că în faţa vindecării orbului din naştere, sunt persoane care nu se bucură. Iisus a vindecat mulţi orbi, şchiopi, surzi, dar acestui orb, Ioan îi rezervă un capitol întreg, oprindu-se asupra reacţiilor celor prezenţi: mulţimea, fariseii, părinţii, orbul, Iisus. Evanghelistul evidenţiază că această minunea, dă naştere unor discuţii şi luări de poziţie în favoarea şi împotriva lui Iisus: pe de-o parte, orbul vindecat care crede, pe de alta iudeii, care se închid tot mai mult în necredinţa lor.

Minunea este un gest concret: un orb din naştere este vindecat. ***Minunea este simbol al Cuvântului care luminează pe tot omul*** (cfr. Io 1, 4). "Lumină", deoarece este vorba de revelarea deplină a lui Dumnezeu, a vieţii dumnezeieşti: "***celora care au primit Cuvântul, le-a dat putere să devină fiii lui Dumnezeu***" (Io 1, 12). **A-l primi pe Iisus**, ***înseamnă a umbla pe cale adevărului şi a vieţii*** (cfr. Io 14, 6).

Orbul

Starea orbului este în sine o "paralizie", un blocaj, o stagnare, pentru că înseamnă întuneric, dependenţă de alţii, faţă de care -în mod obligatoriu- trebuie să te încrezi… De fapt, "orbul anonim", este un sărac, un marginalizat, care trăieşte sub cerul liber, auzind viaţa, dar neputând să o guste, până când nu-l întâlneşte Iisus, care-l vindecă. Orbul, sincer fiind, se predă în faţa evidenţei şi recunoaşte minunea,

trecând de la "întuneric", la omul care beneficiază de "lumina ochilor" şi mai departe, de lumina credinţei (vederea şi recunoaşterea puterii lui Dumnezeu).
Logica sa este simplă. De când lumea, niciodată nu s-a mai auzit ca cineva să redea vederea unui orb din naştere: "***Dacă acesta nu era de la Dumnezeu, nu ar fi putut face nimic***".

Credinţa orbului creşte încontinuu, fapt care reiese din declaraţiile sale care trec de la "***omul care se numeşte Iisus***", la "***un profet***", adică "***unul care vine de la Dumnezeu***", ca mai apoi să-L recunoască pe Iisus ,ca fiind "***Domnul***". Credinţa lui s-a dezvoltat şi maturizat într-un climat nefavorabil! Iată persecuţiile bisericii! Credinţa Bisericii noastre a crescut sau s-a diminuat în urma persecuţiilor? Cel care se află pe calea credinţei, orbul, este singur împotriva tuturor. Chiar dacă a pierdut ajutorul lumii, a aflat mila lui Dumnezeu.

Fariseii şi "supuşii" lor

a. La polul opus, se află **fariseii**, cu inima împietrită, care nu doresc să accepte minunea evidentă, pentru că nu vor să-L recunoască pe Iisus, ca fiind Mesia. Aceştia apără cu orice preţ ideile lor şi rămân orbi. Din această cauză îşi merită acuza Domnului: "***Dacă aţi fi fost orbi, nu aţi avea nici un păcat; dar pentru că spuneţi: noi vedem, păcatul vostru rămâne***".
De fapt, minunea îi dezbină pe farisei. Numai unii obiectează că vindecarea este interzisă în zi de sâmbătă, nepricepând că nu trebuie să existe legi împotriva binelui sufletesc şi trupesc al omului! Mai mult, fariseii care apelau la Lege, acum nu recunosc Legea, ***care declară validă mărturia a două persoane*** (cfr. Gv 8,17).
b. Alături de farisei, se află **mulţimea** curioasă şi bârfitoare (este el… nu este el, cel care era orb din naştere?). Mulţimea nu ia o decizie, nu este interesată de ceea ce s-a întâmplat, la fel ca persoanele care se informează cu privire la religie, doar din emisiunile televizate.
c. În ceea ce îi priveşte pe **părinţii orbului**, ei sunt dominaţi de frică: îl recunosc ca fiu, dar consideră riscant să creadă în Iisus, deoarece ar putea fi alungaţi din Sinagogă, pentru că aceia care mărturiseau credinţa în Iisus, erau pedepsiţi astfel.

Apostolii chemaţi la reînnoirea minţii

Nu trebuie să mire întrebarea **ucenicilor** cu privire la faptul că orbirea ar putea fi consecinţa păcatelor cuiva, deoarece în timpul acela, boala fizică, era considerată rod al pedepsirii omului de către Dumnezeu. Preoţii Vechiului Testament asociau "defectele fizice" cu "păcatul", pentru a conserva puterea lor asupra conştiinţei poporului. Această opinie nu era străină Vechiului Testament (cfr. Ieşire 20, 1-6).
Iisus nu se opreşte asupra cauzei bolii, ci arată scopul ei. Iisus îi ajută pe apostoli să-şi corecteze ideile. Nimeni nu a păcătuit! ***Dar prin orbirea lui se va arăta***

puterea lui Dumnezeu, care îl va vindeca. Ceea ce ei considerau pedeapsa lui Dumnezeu sau depărtarea lui Dumnezeu, era, de fapt, apropierea lui Dumnezeu şi grija Lui pentru cei bolnavi. ***Mântuitorul ne învaţă că Dumnezeu-Tatăl, nu este răzbunător sau un judecător fără inimă, ci: milostiv, atent, respectuos, iubitor, care cunoaşte şi vindecă bolile trupeşti şi mizeriile interioare ale omului.***

La lumina cuvintelor lui Iisus, putem înţelege că multe rele, necazuri fizice şi psihice le-am fi putut evita, dacă am fi avut un comportament virtuos. Totuşi este adevărat şi faptul că ***părinţii pot fi o cauză pentru bolile copiilor sau chiar, un motiv de durere:*** un tată care îşi pierde salariul la jocul de noroc, îi lipseşte pe copii de cele necesare; dacă un copil se naşte cu "hiv" este clar că nu este vina sa; părinţii certăreţi şi violenţi cauzează traume psihice şi afective copiilor lor, care uneori rămân marcaţi pe viaţă.

Fariseii care credeau că văd corect, demonstrează că sunt mai orbi, decât orbul din naştere. Nu există un orb mai întunecat, decât acela care nu doreşte să vadă adevărul şi lumina!

Fariseii, orbul, Iisus şi minunea

1. Explicaţiei orbului vindecat, **fariseii** ştiu să-i răspundă cu mânie, alungându-l din Sinagogă. Mai gravă decât orbirea fizică, este orbirea intelectuală a celui care şi în faţa evidenţei, se încăpăţânează în propriile-i idei preconcepute. Multe vorbe pe tema existenţei lui Dumnezeu sunt deşarte, deoarece nici un orb vindecat nu poate să-i ajute să creadă în Dumnezeu, pe cei cu inima împietrită! Cu toate mijloacele de comunicare din zilele noastre, care ne informează despre orice, oare nu pretindem că le ştim pe toate, când de fapt rămânem în orbirea noastră, asemenea fariseilor?

2. Odată vindecat, **orbul** devine profet, mărturisitor al lui Isus, discută de la egal la egal cu experţii Legii, îi contrazice şi le demască făţărnicia. El, care nu vedea, ajunge să vadă mai bine decât fariseii. Orbul care a experimentat iubirea lui Iisus, cu cât discută mai mult cu fariseii, cu atât este mai convins, că Iisus este Dumnezeu. De fapt, înaintea orbirii radicale a fariseilor, creşte treptat credinţa orbului în Dumnezeu. El nu acceptă ideea fariseilor, cum că Iisus ar fi un păcătos şi mărturiseşte că Iisus, vine de la Dumnezeu. Ca urmare, este alungat din Sinagogă. La fel se întâmpla cu primii creştini, care erau renegaţi de familiile lor. Identic se întâmplă şi astăzi cu adevăraţii creştini, care sunt marginalizaţi.

3. Iisus vindecă în zi de sâmbătă, intenţionat, ***pentru a ne învăţa că Legea este un ajutor pentru om***, nu un instrument menit să condamne omul. ***Prin darul Legii,***

Dumnezeu urmăreşte întotdeauna binele omului. Când acest lucru nu se întâmplă, înseamnă că Legea este aplicată greşit şi nu corespunde voinţei lui Dumnezeu. Iisus vede omul. Se opreşte. Nu trece pe lângă el. Îl iubeşte. Se apropie. Îl atinge şi îi porunceşte să se spele. Orbul acceptă şi se vindecă. Vindecarea nu este rod al magiei, ci al ascultării cuvântului lui Dumnezeu. ***Dacă şi noi am asculta cuvintele Domnului, am înainta pe calea către Împărăţie.*** Odată vindecaţi, i-am putea ajuta şi pe alţii. Din contră, cel care este orb nu poate ajuta un alt orb, deoarece ar cădea amândoi în groapă.

Alungat din Sinagogă de către farisei, orbul-vindecat se trezeşte iarăşi marginalizat. Problemele vieţii nu se termină cu una, cu două… Din nou Domnul îl întâlneşte. Dialogul dintre ei este unul special. Orbul, refuzat de oameni, este primit de Dumnezeu şi devine un adorator al lui Dumnezeu. De fapt, **Domnul** ne arată că nu-i abandonează pe cei persecutaţi, ci îi ajută să crească şi mai mult în credinţă. Iată că, **minunea** se încheie prin descoperirea sensului ei profund: întâlnindu-l din nou pe orbul vindecat, Iisus îl invită să-şi folosească vederea, în scopul recunoaşterii Sale ca fiind Dumnezeu. Orbul răspunde şi arată că are o credinţă absolută în Iisus. De fapt, ***el, pe lângă lumina ochilor, recuperează şi lumina credinţei: a cerut o lumină şi primeşte două.*** Numai în acest moment minunea este completă: iubirii lui Dumnezeu îi corespunde iubirea celui vindecat, neţinând seama de pericole, ci de adevăr!

4. Toată minunea se poate înţelege doar la lumina cuvintelor lui Iisus: "***Până când sunt în lume, sunt lumina lumii***" (v. 5). ***Iată cine este Iisus pentru om! Minunea confirmă spusele lui Iisus. Ceea ce Domnul spune, împlineşte. De fapt, Iisus dă vieţii omului un sens şi-l aduce la credinţă.*** Orbul este simbolul omului necredincios pe care Isus îl vindecă! Datorită **minunii**, omul poate înţelege că este orb, limitat, dar nu pentru veşnicie, ci tocmai pentru a se strădui, măcar de astăzi, să vadă adevărul. Vestea pericopei de astăzi anunţă: poarta Împărăţiei se deschide pentru aceia care recunosc că sunt orbi, limitaţi, nevoiaşi de ajutor şi convertire.

Putem spune că "minunea adevărată" se realizează în momentul în care omul vindecat mărturiseşte credinţa în Dumnezeu şi Îl adoră. **Din această pericopă deducem că** mulţi sunt aceia care susţin că văd, dar mint… ***Fericit este omul care recunoaşte orbirea sa. Nu pentru că este orb, ci pentru că numai în clipa în care omul îşi acceptă propria orbire (slăbiciunile), poate într-adevăr să-şi deschidă ochii şi să vadă adevărata Lumină.*** ***Până când omul înţelege că nu este perfect, nu poate să-şi îndrepte privirea şi cererile de ajutor către Dumnezeu.*** ***Să-i cerem Domnului vindecarea trupurilor şi a sufletelor şi să-i permitem să ne conducă la lumina adevărului în Împărăţia Sa. Amin.***

Părintele Vasile Florea - Orbirea sufletească

Ce recunoaştem noi din realitate? Sau altfel spus: Cum ne percepem noi pe noi înşine, pe ceilalţi, lumea în care trăim? Există oare aspecte ale vieţii care scapă puterii noastre de înţelegere şi de percepere? Sau altfel spus: Oare nu suntem total orbi în privinţa anumitor aspecte ale vieţii? În Evanghelia de astăzi în care ni se vorbeşte despre orbul din naştere, vindecat de Iisus, nu este vorba numai despre orbirea fizică. Fiecare dintre noi acceptă că un om orb nu se poate bucura de toate privilegiile de care cei care văd se bucură. Dar, deşi drama unui astfel de om este mare, ***Iisus ne avertizează că mult mai grea este orbirea inimii din cauza căreia omul nu mai este capabil să perceapă binele din jurul lui.*** Iisus ne mai spune şi că orbirea trupească nu este urmare a greşelilor personale ale omului, nu se întâmplă din vina lui, pe când orbirea spirituală presupune o decizie liberă împotriva luminii adevărului.

Fragmentul evanghelic care ne vorbeşte despre vindecarea orbului din naştere de către Iisus este foarte impresionant. ***Înainte de toate este clar că Iisus nu vindecă numai ochiul ca şi organ al corpului uman redându-i proprietatea caracteristică de a vedea, ci El a venit ca să lumineze cu lumina Lui ochii inimii.*** El este "***Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul, care vine în lume***" (Ioan 1,9). ***Cel care crede că Iisus Hristos este fiul lui Dumnezeu are lumină pentru viaţă.*** Că aşa ne spune Iisus: "***cel ce îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii***" (Ioan 8,12). Orbul din naştere care a fost vindecat de Iisus a înţeles foarte bine toate aceste lucruri. El depune cu curaj mărturie despre vindecarea dăruită lui de Dumnezeu. Faptul că el vede din nou este mărturia faptului că el a fost cercetat de "***Răsăritul cel de Sus***" care a venit "***să lumineze pe***

cei care şed în întuneric şi în umbra morţii şi să îndrepte picioarele noastre pe calea păcii" (Luca 1, 78-79).

Ceilalţi oameni care văd cu ochii trupeşti nu sunt capabili să perceapă acest semn al acţiunii divine. Despre aceştia spune Iisus că deşi ei văd, de fapt sunt orbi. Orbirea lor constă în învârtoşarea inimii faţă de chemarea iubitoare a lui Dumnezeu. Şi această orbire este mai greu de vindecat decât orice fragilitate trupească. Numai harul triumfător al lui Dumnezeu poate distruge acest cerc vicios al afundării în mândrie, egoism şi ură. Omul căruia i se adresează harul lui Dumnezeu trebuie să se întoarcă şi să pornească pe drumul credinţei înspre Dumnezeu, cel care este lumina lui. Lui i se adresează cuvintele: "***Deşteaptă-te cel ce dormi şi te scoală din morţi şi te va lumina Hristos***"(Efeseni 5,14). ***Şi noi suntem chemaţi de Iisus să acceptăm lumina Lui adică adevărul Lui şi viaţa Lui dumnezeiască. Lumina credinţei am primit-o prin botez. Lumina învierii încă ne luminează inima. Nu noi suntem cei care am aprins această lumină, nici cei care o menţinem aprinsă, ci Dumnezeu este cel care acţionează prin harul Spiritului Sfânt.***

Maria l-a primit pe Iisus, lumina lumii, cu iubire şi credinţă şi a păstrat aprinsă în inima ei această lumină. Prin mijlocirea ei să-L rugăm pe Dumnezeu ca să aprindă şi în noi focul iubirii sale dumnezeieşti şi lumina harului divin.

Amin.

Părintele Vasile Rob - Crezi tu in Fiul lui Dumnezeu?!

Orbirea este de două feluri: trupească şi spirituală sau sufletească. Atât cel care este orb trupeşte, cât şi cel orb spiritual fac parte din cotidian, alături de noi. Dacă orbirea trupească se poate vedea, orbirea spirituală nu o poţi observa cu ochii tăi trupeşti, sănătoşi dar o "vezi" cu ochii minţii şi o simţi cu "ochii" sufletului imediat ce intri în contact cu astfel de persoane. Orbirea trupească nu se petrece numai din vina persoanei ce suferă de un asemenea handicap, ea poate să aibă şi alte cauze, cum ar fi; cele interne provocate de sănătatea trupului său cauze externe, care au dus la dobândirea acestui handicap trupesc în urma unor factori externi independenţi de voinţa persoanei în cauză. În timp ce, ***orbirea spirituală a omului are, aproape în toate cauzele, un act de voinţă cum ar fi: mândria, supraevaluarea proprie, indiferenţă, etc., care implică o decizie individuală.***

Deoarece orbirea trupească este o boală deosebit de crudă şi greu de dus, pe omul cu acest handicap lumea îl compătimeşte şi-l ajută, fiindcă este lipsit de posibilitatea vederii minunăţiilor create de către Dumnezeu, în care omul să se bucure şi să se desfete. Acesta nu poate să vadă zorii răsăritului şi doar îşi imaginează chipul propriilor copii sau a persoanelor de lângă ei, ca să nu mai vorbim şi de mişcările limitate pe care le poate executa. În schimb, orbirea spirituală este atributul unor persoane care trăiesc după reguli autoimpuse şi care consideră că: vederea, sănătatea şi toate harurile cu care Dumnezeu l-a înzestrat pe om, li se cuvin de facto, iar averile, traiul bun şi o poziţie privilegiată în societate

sunt realizările Eu-lui lor şi a faptului că sunt nişte indivizi descurcăreţi, excluzând intervenţia divină. Acest fel de orb vede numai ceea ce el doreşte să vadă, închizând ochii la orice sfat sau punct de vedere venit de la persoanele cu care interacţionează. Dar, acesta, vede foarte bine greşelile celui de lângă el în timp ce este orb la propriile greşeli. "Trage jaluzelele" ca să nu-l vadă nici pe Dumnezeu, căruia, aşa după cum am mai spus, nu-i acceptă intervenţia în propria lui viaţă. Dacă pe primii îi compătimim şi încercăm să le facem viaţa cât mai uşoară, prin puterile noastre, pe cei din a doua categorie, îi ajutăm mai greu pentru că nu-i putem identifica la prima vedere ca pe primii, iar după ce îi cunoaştem şi încercăm să-i ajutăm ne resping pur şi simplu. Tot orb şi handicapat este şi creştinul care nu vine la Biserică, care nu se roagă şi care nu se "spală" în Taina Spovezii, care pentru creştini este apa Siloamului în care s-a spălat şi prin care şi-a căpătat vederea, orbul din Evanghelia de astăzi.

Adevărul, dreptatea şi luminarea minţii sunt tezaurul Bisericii lui Hristos, iar Dumnezeu este vindecătorul orbilor, trupeşti sau sufleteşti pansându-i cu învăţături mântuitoare despre suflet şi viaţă de veci. Dacă omul refuză este numai vina lui. Despre această revelaţie Ieremia, în cap. 3 versetul 19, spune: "***lumina a venit în lume, dar oamenii au iubit întunericul mai mult decât lumina, pentru faptele lor rele!***" Intr-adevăr, omul, în cea mai mare parte refuză lumina şi caută doar ceea ce-i convine lui, acceptând ceea ce-i convine, la fel ca fariseii din Evanghelia de astăzi, care, în loc să se bucure că acest om care era orb din naştere a fost vindecat, că este sănătos, resping intervenţia lui Dumnezeu şi pun la îndoială divinitatea sa pentru că l-a vindecat în ziua sabatului evreesc – sâmbătă. Şi pentru că, orbul vindecat, îl apără pe Iisus în faţa duşmanilor săi: "***de nu ar fi acesta de la Dumnezeu, nu ar fi putut face nimic***" Io. 9/34, iudeii îl alungă din Sinagogă şi din comunitatea lor.

Oare, astăzi, câţi dintre noi ne apărăm credinţa şi religia în faţa duşmanilor noştrii în situaţiile în care suntem puşi uneori, cu atâta vehemenţă ca orbul din naştere?! Acesta a făcut-o şi chiar le-a dat şi o lecţie de credinţă fariseilor prin recunoştinţă faţă de binefăcătorul său.

Sănătatea trupească este talantul dăruit de către Dumnezeu omului, pe care acesta îl poate folosi după cum doreşte; spre înmulţirea faptelor bune şi dobândirea vieţii de veci sau din contră, fără respect, faţă de cel care i l-a dăruit şi fără respect, faţă de propria persoană, spre dobândirea osândirii, cei care şi-au îngropat talantul în pământ şi refuză să vadă lumina care s-a coborât în lume şi la care, cuvintele lui Iisus, redate de sfântul evanghelist Ioan în 8/12 : "***Eu***

sunt lumina lumii, cel ce-mi urmează mie mu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii” ***nu ajung în sufletul lor orb.***

Însă noi, care-l cunoaştem pe Iisus, trebuie să fim cei mai fericiţi că ne-a luminat minţile, ne-a descoperit veşnicia, ne-a dăruit rugăciunea, prin care să putem mulţumi pentru harurile primite şi pentru că ne-a împăcat, din nou, cu Dumnezeu-Tatăl. Şi pentru că noi nu mai trebuie să întrebăm, ca orbul din Evanghelie: “***Cine , este, Doamne, ca să cred lui?!***”

Amin.

Pr. Ioan Abadi şi Pr. Alexandru Buzalic - Duminica orbului din naştere

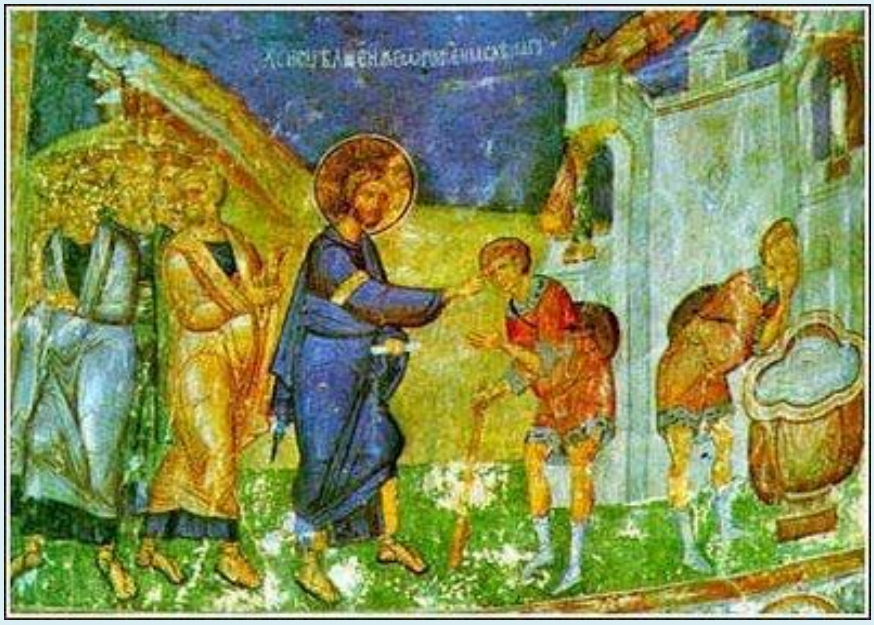

Fiecare dintre noi îl compătimeşte pe omul care este lipsit de vedere, deoarece orbii sunt foarte nefericiţi. Unii ca aceştia nu pot să vadă niciodată frumuseţea naturii, nici chipul părinţilor, pentru că se află tot timpul în întuneric. La Vecernia acestei duminici ne rugăm: *" Cel ce s-a născut orb zicea în cugetul său: Oare pentru păcatele părinţilor m-am născut fără vedere? Oare pentru necredinţa neamurilor, m-am născut spre dovadă? Nu sunt în stare să întreb când este noapte şi când este zi. Picioarele mele nu mai pot răbda poticnirile de pietre; că nu am văzut soarele strălucind, şi nici chipul Celui ce m-a zidit. Ci mă rog Ţie, Hristoase Dumnezeule: Caută spre mine şi mă mântuieşte"* (Stihiră la «Doamne strigat-am»). Viaţa orbului a fost asemenea unei nopţi. Pentru aceea orbii vindecaţi preţuiesc cel mai bine darul vindecării.

***

În oraşul Miami (USA), o fetiţă pe numele de Bessie Sticks, după două luni de la naşterea sa şi-a pierdut vederea şi timp de şaizeci de ani a trăit ca o persoană oarbă nefericită. În cursul unei zile din anul 1963 această persoană rugându-se şi-a atins cu unul dintre degete ochiul stâng şi a început să vadă în mod instant. De bucurie a căzut în genunchi şi a început să pipăie podeaua, apoi a alergat la geam, privind la bolta cerească, la copaci, rostind cu bucurie: "Ce lume frumoasă!".

***

O altă fată, nevăzătoare din naştere, după efectuarea unei operaţii la ochi a început să vadă. Văzându-şi tatăl, care se afla lângă ea, a început să plângă de bucurie:
- De câţi ani te am pe tine, iubite tată, dar niciodată, până acum, nu te-am văzut, a răspuns fata emoţionată. Lumina ochilor – vederea, i-a adus acesteia fericirea.

***

Cât de fericit trebuie să fi fost orbul din naştere, pentru că Iisus Hristos-Mântuitorul a deschis ochii lui, dar şi când a văzut pentru prima dată lumina zilei, când şi-a văzut părinţii, prietenii, iar în cele din urmă pe Hristos! Se născuse din nou pentru lume, pentru el începea o nouă viaţă. Acest om a simţit o bucurie şi mai mare, deoarece Domnul Hristos i-a luminat în acelaşi timp şi sufletul, iar el a crezut, că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu. Evanghelistul Ioan mărturiseşte despre cel vindecat că a spus: «***Cred, Doamne. Şi s-a închinat Lui***» (Ioan 9, 38). ***Iisus Hristos a oferit orbului din naştere lumina fiinţei şi sufletului său.***
Orbul vindecat, om simplu, neînvăţat şi modest, L-a mărturisit pe Iisus Hristos, a crezut că El este Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii şi lumină pentru suflete, iar fariseii învăţaţi, la vederea acestei minuni au orbit în sufletele lor. Ei au văzut că Iisus Hristos a redat orbului vederea, dar din cauza rătăcirii lor, nu au dorit să creadă, că El este Mesia, Cel promis. Fariseii orgolioşi au fost iritaţi de orbul care le-a spus că Iisus Hristos l-a vindecat, numindu-L păcătos. În răutatea lor, fariseii îngâmfaţi L-au denigrat pe Hristos pentru că El a deschis ochii orbului într-o zi de sabat, spunând că Iisus Hristos este păcătos, deoarece a încălcat ziua sâmbetei. Evanghelistul spune, că fariseii l-au chemat pe acest om şi i-au zis: «***Dă mărire lui Dumnezeu! Noi ştim, că omul acesta este păcătos***» (Ioan 9, 24). Iisus Hristos, Fiul Preasfânt al lui Dumnezeu, ***Mielul Neprihănit al lui Dumnezeu, care a luat asupra Sa păcatele lumii*** (Ioan 1, 29), a fost considerat de către farisei un păcătos, fiind totodată supăraţi pe faptul că orbul punea la îndoială autoritatea lor. Ce orbire şi răutate sufletească înfiorătoare!

În fiecare sâmbătă fariseii mergeau la sinagogă pentru rugăciunea comună şi pentru a citi în faţa comunităţii lecturile profetice ale Vechiului Testament. Întunecimea cuprindea sufletul lor. De aceea, Iisus Hristos a rostit cuvintele: «***Spre judecată am venit în lumea aceasta, ca aceia care nu văd să vadă, iar cei care văd să fie orbi***» (Ioan 9, 39). Orbul a văzut iar fariseii au orbit.

În Sfânta Scriptură se face deseori referire la lumină.

- ✓ La începutul lumii Dumnezeu-Creatorul a zis: «***Să fie lumină. Şi s-a făcut lumină. Şi a văzut Dumnezeu că este bună lumina, şi a despărţit Dumnezeu lumina de întuneric***» (Facere 1, 3-4).

- ✓ Psalmistul Domnului spune: «***Domnul este lumina şi mântuirea mea: de cine mă voi teme?***» (Psalmi 27, 1).
- ✓ Profetul Isaia descrie venirea lui Hristos-Mesia prin cuvintele: «***Poporul care locuia întru întuneric va vedea lumină mare şi voi cei ce locuiţi în latura umbrei morţii lumină va străluci peste voi***» (Isaia 9, 1).
- ✓ Această lumină este Iisus Hristos. Însuşi Iisus Hristos spune: «***Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii***» (Ioan 12, 8).
- ✓ Şi din nou Iisus spune: «***Eu, Lumină am venit în lume, ca tot cel ce crede în Mine să nu rămînă în întuneric***» (Ioan 12, 46).
- ✓ Apostolul Petru scrie în prima epistolă, că Iisus Hristos «***ne-a chemat din întuneric, la lumina Sa cea minunată***» (1 Petru 2, 9).

Înainte ca Iisus Hristos să vină pe pământ, oamenii umblau în întunericul necunoştinţei şi nu au ştiut pentru ce trăiesc pe pământ. În timpurile noastre mai există încă mulţi oameni nefericiţi şi orbi care nu doresc să-L cunoască pe Iisus Hristos, iar pentru aceasta vor fi judecaţi, aşa cum vorbeşte însuşi Domnul: «***Iar aceasta este judecata, că lumina a venit în lume şi oamenii au iubit întunericul mai mult decât Lumina. Căci faptele lor erau rele***» (Ioan 3, 19-20).

Lumina lui Hristos înfăptuieşte minuni, făcându-i pe credincioşi să creadă, iar pe păcătoşi îi transformă în oameni drepţi. Citim în Faptele Apostolilor, că Saul L-a urât pe Hristos şi pe discipolii Lui, iar pe creştini i-a prigonit şi i-a dat la moarte. În drum spre Damasc: «***l-a învăluit deodată o lumină din cer***» (Fapte 9, 3), Saul a căzut la pământ şi a auzit o voce care i-a spus: "***Saule, Saule! De ce Mă prigoneşti!***" la întrebarea: "***Cine eşti, Doamne?***", – Saul a auzit răspunsul: «***Eu sunt Iisus, pe Care tu Îl prigoneşti***» (Fapte 9, 5). Această lumină a lui Hristos a strălucit în sufletul lui Saul, iar el a devenit apostol fidel al lui Hristos, astfel că de-a lungul întregii sale vieţi L-a predicat pe Hristos, a suferit şi şi-a oferit viaţa sa pentru El. Iată binecuvântarea minunatului fruct al luminii lui Hristos!

Prin învăţătura Sa cerească Mântuitorul-Hristos a luminat minţile noastre.

- ⇒ *Ne-a învăţat că Părintele nostru Ceresc ne iubeşte cu o iubire infinită.*
- ⇒ *Iisus ne-a învăţat că după o viaţă dreaptă petrecută pe pământ, după moarte ne aşteptă fericirea eternă din Cer.*
- ⇒ *Ne-a învăţat că după fiecare rugăciune, după fiecare participare la Sfânta Liturghie, pentru fiecare primire cu vrednicie a Sfintei Cuminecături, prin îndeplinirea cu conştiinciozitate a tuturor obligaţiilor zilnice şi pentru fiecare lucru caritabil înfăptuit, ne aşteaptă în cer o recompensă.*

⇒ *Hristos, ne-a spus că noi suntem copiii lui Dumnezeu, destinaţi pentru cer, unde împărăţeşte cerescul nostru Părinte!*

Hristos a luminat astfel ochii sufletelor noastre. Trebuie să fim deosebit de fericiţi, pentru că Îl cunoaştem pe Iisus, Lumina cea adevărată, «***care-l luminează pe tot omul***» (Ioan 1, 9). El este «***Calea, Adevărul şi Viaţa***» (Ioan 14, 6). Splendide sunt cuvintele Mântuitorului prin care ne spune: «***Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii***» (Ioan 8, 12).

Rugăciune după Sfântul Augustin

Tu eşti Lumina cea veşnică, Lumina înţelepciunii, care vorbind prin intermediul corpului, face cunoscut oamenilor: «***Eu sunt lumina lumii; cine vine după Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii***.»

Dacă mă conduc după soarele pământesc, aş face orice, ca să nu-l părăsesc, dar iată, că el însuşi mă abandonează, îndemnat să-şi îndeplinească rotaţia sa zilnică în jurul pământului, precum i-a fost rânduită lui.

Dar Tu, Domnul nostru, Isus Hristos, îi sprijini pe toţi cu puterea înţelepciunii Tale. Dumnezeul meu, Tu, Te afli pretutindeni cu totul, iar dacă eu mă îndepărtez de Tine, Tu, Soarele îndurării nu apui niciodată pentru mine.

O, Doamne, aprinde în mine dorinţa luminii. Tu vezi această dorinţă, fiecare dorinţă a mea este clară înaintea Ta. Nici o teamă de-a mea nu este ascunsă faţă de Tine. Cine poate, să vadă această dorinţă dacă nu Tu, o Dumnezeul meu? Încotro să mă îndrept, dacă nu spre Tine, pentru a Te avea pe Tine? Fă, ca această mare dorinţă să lărgească sufletul meu, să meargă înainte şi el să fie pregătit cât mai bine, pentru a cuprinde ceea, ce ochiul nu vede, şi urechea nu aude, şi ceea ce inima omului nu gustă!

Amin.

Preot Petru Roncea - Lumina ochilor minţii şi ai sufletului

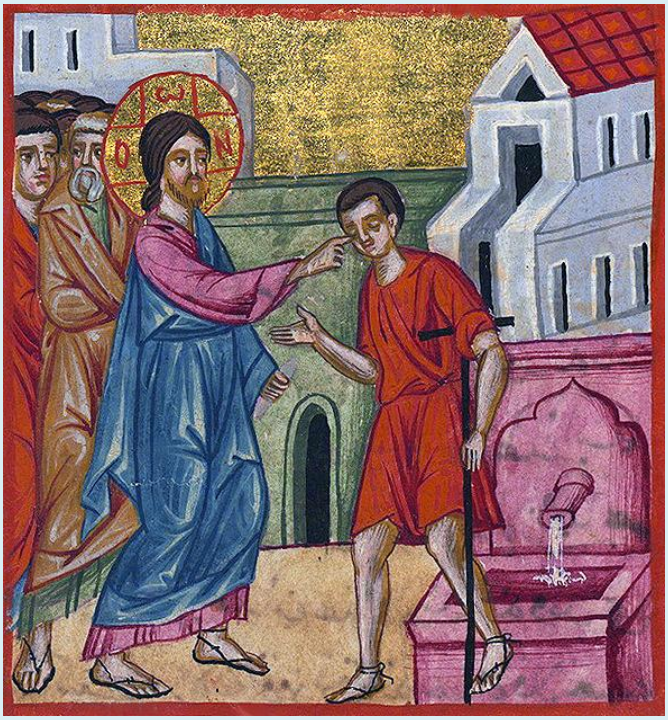

Duminica orbului ne pune înainte lucruri interesante din Sfânta Scriptură: întâi, textul Apostolului din Faptele Sfinţilor Apostoli cu ***miraculoasa convertire a temnicerului din Filipi, acela care avea grijă să-i păzească pe Sfinţii Apostoli legaţi în temniţă în lanţuri şi în butuci, dimpreună cu ceilalţi încarceraţi acolo. Şi Apostolii, în loc să se frământe că vor fi daţi la moarte a doua zi, cântau lui Dumnezeu şi se rugau în temniţă. Şi atunci toată temniţa s-a mişcat, pământul s-a clătinat, un mare cutremur a rupt legăturile întemniţaţilor care au căzut de la mâini şi de la picioare cu puterea lui Dumnezeu, fără ca nimeni să dezlege lanţurile şi să desfacă butucii de le picioarele celor închişi. Atunci, temnicerul, care trebuia să-i păzească pe cei închişi, văzând că toţi sunt liberi, s-a gândit că deja au şi fugit o parte dintre ei. Şi voia să se omoare, pentru că răspundea cu capul pentru toţi. Dar Sfântul Apostol Pavel l-a strigat să nu-şi facă nici un rău că toţi sunt aici. Şi atunci el a aprins o lumină, a intrat înăuntru şi a căzut la picioarele Apostolilor, rugându-l să-l ierte pentru tot ce a făcut. Apoi i-a luat pe toţi în casa lui, după ce tuturor celorlalţi le-a pus din nou lanţurile, şi-n noaptea aceea el şi casa lui au devenit creştini. Pentru că Apostolii, după ce le-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu şi ei au crezut în Iisus Hristos, i-au botezaţi şi au devenit astfel membrii ai Bisericii.***

O altă întâmplare auzită la Apostolul din Duminica orbului este ***cu acea slujnică ghicitoare, o femeie care era în slujba diavolului. Ea vorbea despre Apostoli că sunt fiii lui Dumnezeu, trimişii Celui Preaînalt. Vorbea bine despre Apostoli, că sunt oameni credincioşi. Dar ea era o vrăjitoare. Era trimisa diavolului, vorbea diavolul prin ea. Şi Apostolul Pavel, după o vreme, n-a mai lăsat-o să vorbească, ci a poruncit duhului să iasă din ea. Pentru că nu era permis, după cum spun Părinţii Bisericii, nu este permis ca diavolul să-L mărturisească pe Hristos prin oricine. Căci atunci când femeia aceasta zicea că aceştia sunt trimişii Dumnezeului Celui Preaînalt, sunt oamenii lui Dumnezeu, ea spunea un adevăr, desigur. Dar îndată după aceea oamenii, ascultând-o, putea ea să le spună şi alte lucruri împotriva lor şi împotriva lui Hristos. Şi oamenii aceia avea s-o asculte şi atunci aşa cum o ascultau şi acum când ea vorbea de bine de Apostoli.*** Foarte importantă întâmplarea aceasta pentru noi cei care vorbim de bine pe cineva, apoi îl vorbim de rău. Şi cei care ne ascultă pe noi când vorbim de bine de cineva, ne vor crede şi atunci când vorbim de rău. Dar aceasta o facem doar sub influenţa duhului celui rău, a diavolului care ne îndeamnă la aceasta. Şi Sfântul Pavel n-a voit să facă femeia acest lucru, ca ei să fie mărturisiţi ca oameni credincioşi din partea uneia care era purtată şi călăuzită de un duh rău.

Sfântul Chiril al Alexandriei şi Sfântul Ioan Gură de Aur, în tâlcuirea la Evanghelia de la Ioan şi la întâmplarea aceasta din Faptele Apostolilor, vorbesc foarte clar despre interzicerea oricui aflat sub influenţa lui satan să vorbească şi să-L mărturisească pe Hristos. Până când nu este eliberat de sub puterea celui rău.

Evanghelia ce urmează după textul Apostolului ne pune înainte minunea vindecării de către Hristos a orbului din naştere. Acesta n-avea ochi. Din naştere nu vedea. Ucenicii s-au apropiat de Mântuitorul şi L-au întrebat dacă el sau părinţii lui au păcătuit de s-a născut aşa. Întrebare foarte nepotrivită. Ea era urmarea unor încredinţări pe care unii oameni din vremea aceea le aveau că sufletele se reîncarnează. Trăiesc o viaţă, fac nişte păcate, după aceea se reîncarnează în altă persoană şi plătesc păcatele din viaţa anterioară. De aceea Îl întreabă pe Mântuitorul: a păcătuit el de s-a născut aşa? Cum să păcătuiască el de s-a născut orb? Când a mai trăit el ca să păcătuiască? Sau părinţii lui au păcătuit. Ştiau şi din Lege că dacă părinţii păcătuiesc, copii plătesc pentru păcatele părinţilor. Dar Sfinţii Părinţi ai Bisericii spun că şi una şi alta erau întrebări nepotrivite. Pentru că nu spune Scriptura că vor plăti copiii pentru păcatele părinţilor. ***Zice Sfântul Ioan Gură de Aur că dacă acei copii continuă păcatele părinţilor, atunci ei plătesc şi pentru păcatele părinţilor.*** Dar dacă un tată a fost un om păcătos, desfrânat, batjocoritor de cele sfinte iar copiii lui sunt credincioşi, copiii nu vor plăti pentru nelegiuirile părinţilor. ***Dumnezeu este drept, El nu dă pedeapsă cuiva pentru pă-***

catele altuia. Dar atunci când copiii continuă starea de păcat a părinţilor, atunci şi ei pot suferi mai mult decât pentru păcatul lor, şi pentru al părinţilor lor. Şi mai mare pedeapsă este pentru un părinte care-şi vede copilul pedepsit de Dumnezeu pentru păcatul aceluia şi pentru al lui.

Mântuitorul face o minune cu acest orb din naştere. De fapt El recrează ochii acestui orb. Scuipă jos şi scuipatul Lui amestecându-se cu praful drumului formează noroi, tină, pământ înmuiat. Este un act al Întrupării Fiului lui Dumnezeu.

- ***Scuipatul Lui reprezintă firea divină.***
- ***Pământul este pântecele Maicii Domnului.***
- ***Se coboară Duhul Sfânt în pântecele Sfintei Fecioare Maria şi unindu-Se cu sângiuirile ei Se întrupează Hristos Care este Lumina lumii.***

Pune Domnul Iisus această tină în ochii orbului şi-i spune: ***Du-te de te spală în scăldătoarea Siloamului.*** Orbul merge, fără să vadă. Se spală şi deodată vede. Se pipăie şi simte că are ochi. Nu ştie cine l-a vindecat. Nu L-a văzut. Dar a ieşit din scăldătoarea Siloamului văzând. ***E o icoană cum nu se poate mai frumoasă a Botezului. Intrăm în apa Botezului şi Hristos ne dăruieşte ceea ce n-aveam: Lumina ochilor minţii şi-ai sufletului nostru. Ceea ce ne trebuia pentru ca să-L vedem pe Hristos.*** Şi apoi fiind interpelat orbul vindecat de către farisei cum s-a vindecat, el a început să-L mărturisească pe Hristos, Cel care Se numeşte Iisus. Auzise că Iisus Îl cheamă. Acela mi-a spus aşa şi aşa şi m-am vindecat. Şi oamenii au încercat să-l facă pe acest orb să-L declare păcătos pe Hristos, pentru că a făcut această minune într-o zi de sâmbătă. Căci n-avea voie un evreu să ridice nimic cu mâinile lui în ziua odihnei. Şi Hristos îndrăznise într-o zi de sâmbătă să ridice de jos o frământătură de lut şi să o aşeze în orbitele goale ale orbului. După mai mult dialog în urma căruia acest orb vindecat a fost chiar dat afară din sinagogă, el s-a întâlnit cu Hristos. Şi Mântuitorul l-a întrebat: ***Ştii tu cine te-a vindecat? Crezi tu în Iisus Hristos? Doamne, de-aş şti cine este, nu ştiu cine este Acela! Şi Domnul îi răspunde: Eu sunt Acela care Ţi-am dat vederea.*** Şi Evanghelia încheie cu cuvintele credinţei orbului: ***Cred, Doamne, şi s-a închinat Lui. S-a închinat lui Hristos şi a crezut în El.***

Evanghelia din Duminica Orbului este cea care ne aşază pe noi la sfârşitul perioadei celor patruzeci de zile după Învierea Domnului . ***Este cea de-a treia Evanghelie cu vindecare în preajma unei ape.***

- ***Prima minune***, arătată în Duminica a 4-a după Paşti ***am văzut-o cu slăbănogul de la lacul Vitezda.***
- ***A doua cu femeia samarineancă la fântâna lui Iacov***, în Duminica a 5-a după Paşti, şi
- acum ***minunea vindecării Orbului la scăldătoarea Siloamului***, în Duminica a 6-a după Paşti.

De acum ne pregătim pentru măreţul Praznic al Cincizecimii, al Pogorârii Duhului Sfânt, după ce duminica ce urmează, a 7-a după Paşti, vom pune înaintea noastră pe toţi Sfinţii Părinţi ai Bisericii şi mai ales pe cei de la Sinodul I Ecumenic care au statornicit învăţătura de credinţă a Bisericii, Crezul, insuflaţi fiind de Duhul Sfânt. Şi după aceea vom fi părtaşi Prazniculuişi lucrării Duhului Sfânt, Acela care a venit peste Biserică, umplând pe toţi cei aflaţi în Ierusalim de putere, de înţelepciune, de lumină. Astfel încât Biserica a început să se contureze în istorie. Şi să-şi afle ziua ei de naştere în clipa când Duhul Sfânt a coborât peste Ucenici în Ierusalim.

Să ne rugăm lui Dumnezeu ca Hristos, Domnul nostru, să dăruiască tuturor lumină ochilor sufleteşti. Pentru că din cauza păcatelor noastre ne lipseşte această vedere sufletească. Şi nu mai vedem clar ceea ce trebuie să observe ochii noştri. Dar lucrarea lui Dumnezeu în viaţa noastră poate să înnoiască ochii noştri lăuntrici astfel încât să putem vedea clar pe Hristos. Pe Cel care ne-a mântuit pe noi prin Jertfa Sa. Pe Cel care S-a înălţat la cer, absorbind în iubirea Sa dumnezeiască firea Sa omenească. Şi prin ea, a noastră, a tuturor oamenilor care, prin Înălţarea Sa la cer, în chip virtual am fost înălţaţi de-a dreapta Tatălui. Urmând ca fiecare din noi, după puterea noastră, după credinţa noastră, prin moartea noastră, să putem să câştigăm acest loc pe care Hristos Domnul ni l-a oferit în dar prin Jertfa Sa şi prin Înălţarea Sa la Cer.

Părintele Alexandru - Predică la Duminica a 6-a după Paşti (a Orbului)

Hristos a inviat!

Iubiţi credincioşi şi credincioase, în această Duminică, cea de a şasea după Sfintele Paşti, am citit din Evanghelia lui Ioan despre o altă minune săvârşită de Domnul nostru Iisus Hristos şi anume, vindecarea unui orb din naştere.

Văzând pe acel orb, ucenicii s-au apropiat de Iisus şi l-au întrebat: *"**Învăţătorule, cine a păcătuit, acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb?**"*
Iar Domnul le-a răspuns: *"**Nici el nu a păcătuit, nici părinţii lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu**."*

Vedem deci că în acea vreme exista printre iudei o părere că oamenii sunt loviţi de boală şi de năpaste atunci când păcătuiesc sau chiar când părinţii sau strămoşii lor au păcătuit, şi ideea aceasta nu a dispărut cu desăvârşire nici în zilele noastre. De câte ori se întâmplă câte o nenorocire, iată că apar câte unii care se grăbesc să explice necazurile unor persoane sau chiar ale unei naţiuni, punându-le pe seama păcatelor individuale sau colective, uitând că numai Dumnezeu cel Atotputernic cunoaşte cu adevărat pricina suferinţelor omeneşti.

În acest caz însă, ca şi în multe altele, necazul acestui om a devenit un prilej ca lumea să cunoască atotputernicia lui Dumnezeu. Iisus a curăţat ochii orbului cu tină şi l-a trimis la fântâna Siloamului să se spele, iar când acesta s-a întors, îşi recăpătase deja vederea.

Fântâna Siloamului se afla în sudul Ierusalimului, la oarece distanţă de locul unde se petreceau acestea. Fântâna fusese construită de regele Hezekiah cu 700 de ani în

urmă şi era fântână cu apa cea mai curată din oraş; dar Iisus nu l-a trimis acolo pentru curăţenia apei ci pentru ca să vadă dacă omul îl ascultă; iar acesta a ascultat. De aceea ***primul pas pe care trebuie să-l facem pentru a putea primi binecuvântările lui Dumnezeu, este să ascultăm de poruncile Sale.***

În faţa unei asemenea minuni, s-au găsit însă şi dintr-aceia care să o tăgăduiască, ba mai mult să Îl învinuiască pe Iisus.

Iată că tocmai aceia ce credeau că au vederea cea mai clară şi înţelepciunea cea mai mare dintre iudei, fariseii, n-au fost în stare să vadă Lumina Dumnezeiască, ci acuzând pe Iisus că păcătuieşte pentru că vindeca oameni în ziua Sabatului, s-au rătăcit ei înşişi în întuneric.

Citind mai departe din Evanghelie, ***ne dăm seama că Domnul a făcut de fapt două minuni pentru acest om: prima când i-a vindecat ochii trupeşti, iar a doua când l-a întâlnit din nou şi l-a întrebat dacă crede în Fiul lui Dumnezeu***, la care omul a întrebat: *"**Dar cine este, Doamne, ca să cred in El?**"*Iisus I-a spus atunci: *"**Cel ce vorbeşte cu tine Acela este.**"*

La auzul acestor cuvinte, ochii duhovniceşti ai omului s-au deschis îndată şi aceasta a fost ***cea de a doua minune: vederea Luminii Adevărate***.*"**Cred Doamne**"* a răspunsul omul şi I s-a închinat Lui.

Este de observat că Evanghelia lui Ioan este presărată cu multe referiri la Lumina cea Dumnezeiască, după cum am văzut şi în capitolul 3 în cuvintele spuse de Iisus lui Nicodim, că de altfel şi în primul capitol, unde se spune: *"**Cuvântul era Lumina adevărată care luminează pe tot omul***".

Iubiţi credincioşi, ***Lumina care ne vine de la Iisus ne dezmiardă ochii trupeşti, dar totodată ne deschide ochii cei duhovniceşti, aducându-ne nouă pace şi tărie, precum şi înţelegerea cuvântului lui Dumnezeu.***

Grea trebuie să fie suferinţa orbului din naştere, dar suferinţa celor ale căror suflete nu percep Lumina Dumnezeiască este şi mai mare iar drumul vieţii lor spre pierzanie îi duce, după cum a spus Domnul către farisei: *"**Dacă aţi fi orbi n-aţi avea păcat. Dar acum ziceţi: Noi vedem. De aceea păcatul rămâne asupra voastră***".

Lumina ce vine de la Domnul risipeşte teama întunericului, ne incurajază şi ne veseleşte zilele vieţii noastre.

Totodată, ***Lumina Dumnezeiască ne luminează minţile şi sufletele, făcându-ne mai înţelepţi, mai clar văzători, mai iubitori de oameni şi risipeşte mânia şi răutatea ce îşi au obârşia în întuneric.*** ***De aceea noi cântăm Domnului***: "***Luminează-ne pe noi Doamne cu poruncile tale***", ***pentru că El ne arată calea pe care să mergem, singura cale ce nu se îndreaptă către pofte şi păcat, ci spre pacea şi mântuirea sufletului.***

Iubiţi credincioşi, cunoscând toate acestea, ***să ne înălţăm sufletele la Domnul cel milostiv şi iubitor de oameni şi să-L rugăm să reverse Lumina Sa cea Dumnezeiască asupra noastră, pentru a ne aduce pacea şi învăţătura Sa după care tânjim şi să lumineze căile noastre, pentru a ne feri pe noi de toate cursele duşmanului şi de toate relele şi primejdiile, ca să ne bucurăm în toate zilele noastre de viaţa care am primit-o de la El, şi ca să preamărim Sfânt Numele Lui în veci, al Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.***

Duminica Orbului - Predici: Lecţia orbului mărturisitor care a biruit duhul "profitor" al lumii vs. lepădările noastre de fiecare zi. Ce minuni face Dumnezeu cu noi, ce vrea să ne dea Dumnezeu prin încercări? Avem ochi să mai vedem lucrarea lui Dumnezeu în noi?

Părintele Ciprian Negreanu (2011) - Predică la Duminica orbului din naştere

În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

În ultima duminica înainte de Înălţarea Domnului, [ne apropiem de] sfârşiţul praznicului Învierii. Într-un fel sau altul, praznicul Învierii răzbate tot anul şi mai cu seamă răzbate până la Cincizecime, dar sfârşitul lui, odovania lui este în ziua de dinainte de Înălţarea Domnului şi – aşa cum fiecare Evanghelie ce s-a citit o dată cu Învierea în fiecare duminică vorbeşte despre chipuri diferite ale învierii sufletului şi ale învierii noastre, până la urmă, şi a trupului şi a sufletului – şi ***această Evanghelie a vindecării orbului din naştere ne vorbeşte despre învierea sufletului omenesc, învierea omului în sine, a tot ce înseamnă omul ca putere şi lucrare şi mai cu seamă aici învierea celui care primeşte darul de la Dumnezeu şi nu primeşte acest dar nepăsător şi trăieşte în continuare cum a trăit şi înainte, ci acest dar şi această bucurie că Dumnezeu i-a făcut asemenea dar, asemenea minune, că a lucrat cu el, că s-a pogorât la el, că l-a cunoscut pe el, îl face să lepede, dacă e nevoie, totul, să nu se ruşineze de Dumnezeu niciodată.*** Şi astfel să-şi învieze sufletul spre o altă realitate, spre o altă lume, spre Dumnezeu pe care

nu L-a cunoscut, dar acum Îl cunoaşte, spre valori şi lucruri pe care nu le-a băgat în seamă, dar acum le-a văzut şi le lucrează şi le valorizează cu adevărat. Şi e în stare, pentru această comoară pe care a găsit-o, să lase toate comorile celelalte, care păreau comori până atunci: şi vorba lumii, şi părerea oamenilor, şi ajutorul lumii, şi faptul că te îngăduie în societate şi că te acceptă între ei şi toate acestea, le poţi lepăda, dacă e nevoie şi oamenii te alungă dintre ei, dar pe Hristos nu-L vei lepăda. Şi pentru Hristos vei accepta să primeşti toate aceste lepădări şi te lepezi tu sau eşti lepădat de oameni, dar pe Hristos nu-L mai lepezi. Şi aceasta arată învierea sufletului omenesc.

Un asemenea om a fost acest orb din naştere care a aşteptat ani şi ani şi ani, probabil, şi după aceea şi-a pierdut şi nădejdea că vreodată, în vreun chip oarecare, printr-o minune oarecare, va vedea – deşi era cu neputinţă şi zicea chiar el şi se vede în cuvintele lui nu deznădejdea, ci împăcarea cu situaţia: Nu s-a auzit din veac să fi fost vindecat vreodată un om orb din naştere, adică el nu avea ochi, nu cum ca să se vindece cumva că poate a văzut când era micuţ şi poate cineva poate face ceva; s-a născut cu ochi care nu văd, nu era obturat de ceva ce le stă în faţă şi ar putea fi vreodată vindecat de vreun medic mare, minunat, poate mai nădăjduia. Dar el nu avea ochi! Avea locul acesta al ochilor gol!

Şi el, dacă a avut vreodată în copilărie sau în adolescenţă nădejdea că va vedea, dacă i-a pizmuit pe oameni că ei văd şi că vorbesc oamenii în jurul lui că ei zic: <Uite!> <Vino să vezi!> şi el nu vedea nimic şi nu putea să înţeleagă ce se întâmpla şi că ar fi dorit să vadă şi el de ce se miră toţi, de ce se întristează toţi, de ce se veselesc toţi, şi n-a putut. Şi poate când era mic a nădăjduit, dar după aceea i-a intrat bine în minte că cu el nu se va putea întâmpla niciodată aşa ceva. După aceea, poate a avut nădejdea că, totuşi, aşa fiind, oamenii măcar se vor milostivi spre el şi va ajunge şi el să fie cu ceva de folos oamenilor, că, poate, va ajunge să-şi întemeieze o familie şi să aibă şi el loc în familia aceea şi să aibă, poate, şi copii, dar a trebuit să lepede şi gândul ăsta, pentru că a ajuns cerşetor, şi părinţii l-au lepădat, n-a mai putut să-l ţină şi a ajuns să cerşească pe treptele Templului, că acolo era, pe treptele Templului.

Şi acest om, care atât de mult şi-a dorit, poate mai mult ca oricine, să devină om între oameni şi să vadă, nici nu mai nădăjduia să fie în casa lui, la casa lui, între părinţii lui sau, mai mult, alături de familia sa pe care nădăjduia să şi-o facă, alături de copiii lui, acest om a fost în stare să lepede toate acestea pe care şi le-a dorit cu atâta ardoare, să lepede toate pentru Hristos, mărturisindu-L pe Hristos, Cel care l-a vindecat. Aceasta arată că sufletul acestui om a înviat. A înviat nu vremelnic, nu trecător, ci pentru totdeauna.

Bineînţeles că omul, în felul lui de a fi, în căderile lui, în fricile lui, poate să cadă şi de pe cea din urmă treaptă, şi de pe ultima, înainte de a păşi în Împărăţie, poate să cadă. Dar puţini sunt dintre cei care pot să facă asemenea lepădări de lume cum a făcut acest om care a fost scos afară din sinagogă. Dacă tăcea acolo, în acele discuţii cu acei mari preoţi faţă de care până atunci, probabil, se pleca pe trepte când ei treceau şi intrau în Templu şi ieşeau, şi poate ei îi aruncau câte ceva, vreun ban, şi el îi cinstea aşa, cum putea, că îl îngăduie acolo, pe trepte, acel om pe care ei îl văzuseră totdeauna smerit şi într-o parte şi nebăgat în seamă, întinzându-şi doar mâna, acel om a devenit dintr-o dată astfel că se lua cu ei în vorbă. Le stătea împotrivă! Nu putea să tacă!

El ar fi putut să tacă acolo, dacă era să profite la maximum, cum profităm noi de multe ori, că ştim să fim fiii veacului acestuia, aşa cum zice Mântuitorul: Fiii veacului acestuia sunt mult mai pricepuţi în cele ale lor, adică în cele ale veacului acestuia: cum să profiţi, cum să rămâi într-o situaţie chiar dacă eşti vorbit de rău, cum să nu fii dat jos de pe un post, de pe un scaun, chiar dacă mulţi şi-l doresc, chiar dacă mulţi pizmuiesc la el, cum să taci, cum să vorbeşti, cum să calci, e o întreagă învăţătură pe care noi, oamenii, o dezvoltăm, ne facem legături, ne facem relaţii, ne întărim unii pe alţii, ne vorbim de bine, ne vorbim de rău, ne apucăm aşa, de multe ori, ca şi lupii în haită să sfâşiem pe cineva sau ne văităm mult timp ca să fim căinaţi de ceilalţi şi ajutaţi şi ţinuţi cumva ca de necăjiţi şi întristaţi şi, de fapt, o ducem destul de bine şi suntem pricepuţi aici; e o întreagă învăţătură pe care omul o asimilează fără să ne dăm seama, dar ne naştem în ea. E ca şi cum ai spune, cum cei din vechime, filosofii greci, spuneau că există o muzică a sferelor, a cosmosului, a universului, dar pe care noi n-o mai auzim pentru că ne naştem în ea. Ne-am născut în ea şi n-o mai auzim. Aşa, cumva, acest duh al lumii în care ne naştem şi acest fel de a fi îl învăţăm de mici, din faşă, de la sânul maicii noastre, îl avem din firea cea căzută, ne învăţăm cum să profităm şi cum să ne descurcăm, cum zicem, în lumea aceasta, e un fel de a şi profita de lauda celorlalţi, de a şi profita de greşelile şi de scăpările lor, de a lăuda şi noi ca să fim ajutaţi şi lăudaţi altă dată, de a ne preface că nu vedem, dar în taină să vorbim de rău, ca să ne păstrăm şi bucuria de a vorbi de rău, dar şi obrazul spălat în faţa celuilalt… Sunt multe, multe pe care le învăţăm.

Ei, credeţi că acest orb nu ştia şi el această taină, nu ştia că acum, dacă a primit ochii de la Dumnezeu, i se deschideau toate porţile, de la a fi primit în societate, de a fi şi el om între oameni, de a avea şi el familie? Totul se deschidea pentru el! Şi ştia că, dacă ar fi tăcut atunci când mai-marii preoţilor, care erau foarte tulburaţi – probabil nu i-a văzut nimeni niciodată aşa de tulburaţi şi de cârtitori şi de întrebători, pentru că nu mai întâlniseră un asemenea om, nu se mai întâlniseră cu

asemenea minuni – şi ştia el, probabil, că, dacă ar fi tăcut şi n-ar fi zis nimic şi s-ar fi dat deoparte şi ar fi făcut pe prostul, cum facem noi de atâtea ori: <Nu ştiu, nu cunosc, nu ştiu ce să zic…> – aşa cum părinţii lui au făcut pe neştiutorii: Nu ştim, întrebaţi-l pe el, este destul de mare, noi nu mai avem asupra lui autoritate, repede dându-se înapoi, că nu cumva să-i prindă pe ei şi să le zică: <Nu cumva şi voi sunteţi alături de Acel Învăţător fals, de Acel samarinean, de Acel demonizat care nu ţine regulile şi rânduielile postului şi nu ţine sâmbetele?> şi să-i dea afară din sinagogă. Nu, ei nu acceptau aşa ceva, nu voiau să piardă…

Ce însemna să fii dat afară din sinagogă? Erai dat afară din societate! Erai paria! Erai păgân şi vameş. Nu se mai făcea comerţ cu tine, nu ţi se mai dădea, nu ţi se mai vindea, nu ţi se mai cumpăra, erai un străin: ce caută străinul acesta între noi? Şi ştiţi că evreii ştiau foarte bine să se comporte aspru cu străinii, cu samarinenii ca şi cu nişte câini, nici nu se uitau la ei, închipuiţi-vă cum se puteau uita la unul care fusese dat afară din sinagogă! De multe ori pe străin îl mai îngădui, că aşa s-a născut, că aşa este, dar cel dintre ai tăi care s-a lepădat de credinţă – că aşa era văzut unul care era dat afară din sinagogă, că s-a lepădat de credinţă – era mai vorbit de rău, împotriva lui mai multe cârteli se ridicau. Nu este acesta cel ce cerşea?

Totuşi, acest om a fost în stare să nu se lepede de Hristos. Mare lucru a făcut acest om! A înviat sufletul lui! A mărturisit. A răspuns şi el la minunea lui Dumnezeu cu tot sufletul său, cu cât a putut el să răspundă. Fără răutate, fără să fie răutăcios faţă de oamenii aceia, dar n-a lăsat nimic din adevărul pe care-l credea el: Nu ştiu despre Acest Om ce ziceţi voi, dar ştiu că nu poate fi păcătos, pentru că un om păcătos nu poate face asta şi nu s-a auzit de asemenea minune din veac ca cineva să facă ochi din nou din lut şi să-i pună în găvane goale şi să se facă ochi şi să facă orb din naştere văzător. Aşa ceva nu s-a mai auzit. A spus sincer ce credea: Acesta numai de la Dumnezeu poate fi. Şi ei s-au repezit şi au strigat: Tu te-ai născut păcătos întreg cu totul din pântecele maicii tale şi ne înveţi pe noi? Şi l-au dat afară din sinagogă pentru cuvintele lui. Acest om a ieşit din această lege nescrisă păcătoasă a lumii de a ne fofila, de a ne găsi locşoare calde, de a ne lepăda tacit de Dumnezeu neîncetat. Că, de fapt, aceasta aşa-zisa descurcăreală în lume de multe ori, în multe situaţii, ajunge să fie o lepădare tacită, tăcută, nespusă în cuvinte, dar o lepădare.

Aşa cum ceilalţi zece apostoli au fugit de acolo, nu s-au lepădat verbal, cum s-a lepădat Petru, nu s-au lepădat de Hristos, dar dintr-o altă perspectivă aşa putem privi: ei s-au lepădat prin fugă şi prin tăcere şi prin frică. Au fugit, s-au ascuns. Petru s-a lepădat cu vorba, direct, da. Ei au fugit. Noi ne asemănăm cu aceşti

apostoli, după ce am primit de la Dumnezeu atâtea şi atâtea şi atâtea, atunci când ne complăcem în această linişte, în această stare caldă, greu de părăsit pentru că ea implică, de multe ori, o punere faţă către faţă cu mulţi pentru care sau în faţa cărora vrem să păstrăm mult loc în sufletul nostru. De multe ori putem pierde prietenii, putem pierde apropieri faţă de oamenii pe care-i dorim aproape pentru că vrem să ne ţinem aproape de Dumnezeu. Şi am spus: nu prin vorbele noastre răstite, ci prin simplul fapt că nu poţi să spui: <Ăsta-i adevărul în care cred!>

Să ne întoarcem puţin la începutul acestei întâmplări. Mântuitorul vorbise în Templu fariseilor, cărturarilor, preoţilor, mai-marilor, poporului care era adunat acolo, despre faptul că El este Fiul lui Dumnezeu, vorbise tot timpul despre Tatăl Meu: Tatăl Meu Mi-a spus acestea, Tatăl Meu M-a trimis aici, Eu sunt Una cu Tatăl Meu… Şi ei s-au oripilat şi au zis: Cine este Tatăl Tău? Şi El le spunea: V-am spus şi nu Mă credeţi. Şi le spunea că Tatăl este Dumnezeu. Şi ei au zis: Se face Una cu Dumnezeu! Se face Fiu al lui Dumnezeu! De aici, de la această discuţie din Templu şi din alte cuvinte pe care le-a spus Mântuitorul, mai târziu, când Îl vor aresta, vor striga tot acolo: S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu! Aceasta era acuza cea mare şi erau foarte învârtoşaţi împotriva Lui. Şi I-au spus: Noi suntem fiii lui Avraam – ei se socoteau fii ai lui Avraam – iar Tu cine eşti? Noi suntem fiii lui Avraam! Şi El a zis: Avraam a cunoscut ziua Mea şi s-a bucurat! Ei au zis: Avraam a cunoscut ziua Ta?! N-ai nici 50 de ani şi l-ai cunoscut pe Avraam?! – cel care pierise cu mii de ani înainte. Şi Mântuitorul le spune: Adevărat vă spun vouă, mai dinainte de Avraam Eu sunt.

Şi când au auzit acest cuvânt, mai ales mai dinainte de Avraam Eu sunt, ceea ce era peste puterea lor de înţelegere, dar şi când a folosit cuvântul Eu sunt, care suna, în aramaică, foarte asemănător cu Eu sunt Cel Ce sunt, Yahve, pe care Dumnezeu l-a rostit din rug către Moise, sunt aceleaşi cuvinte, aceleaşi verbe şi la Eu sunt şi la Eu sunt Cel Ce sunt, deci când au auzit iudeii şi că Se face Fiul lui Dumnezeu şi că e dinainte de Avraam şi că Se numeşte Eu sunt Cel Ce sunt, adică Yahve, atunci au vrut să-L ucidă, au vrut să pună mâna pe pietre să-L ucidă. Şi El a trecut printre aceşti oameni, a ieşit şi nu i-a lepădat pe aceşti oameni, nu i-a blestemat. Ce-a făcut? A vrut să-i încredinţeze pe aceşti oameni că El este, El este Cel Ce este, El este Dumnezeu Cel Ce a făcut toate! El este! Şi atunci ce-a făcut? S-a oprit la ieşirea din Templu unde stătea [acel orb] – nebăgând în seamă certurile acestea sau, poate, tulburat şi el de ce auzea – care, cu mâna lui tremurânda, a întins mâna când a auzit pe cineva trecând; şi S-a apropiat de orb şi Se uita la el mai cu atenţie.

Şi probabil că, după discuţiile din Templu, şi ucenicii lui Hristos s-au tulburat puţin. Sunt mai multe locuri în care ucenicii lui Hristos au fost tulburaţi de

discuţiile şi de contrele pe care le-a avut Hristos cu fariseii şi cu cărturarii şi de multe ori s-au tulburat şi ei şi au zis: <Poate că nu-i chiar aşa, greu de crezut că acesta este Fiul lui Dumnezeu în Sine!> Mai ales că vedeau toată mulţimea, toţi preoţii, toţi cărturarii spunând că nu-i aşa. Şi simţim în vorba lor şi frica, şi tulburarea, dar şi o ironie.

El S-a oprit şi stătea în faţa acelui om, uitându-Se cum arăta şi, probabil, acel om nu înţelegea de ce Cel din faţă nu-i dă ceva, stătea cu mâna tremurândă în faţa Lui şi ei s-au uitat la această scenă şi au zis: Învăţătorule, el a greşit sau părinţii lui de s-a născut aşa? Dar în cuvântul acesta se simte o ironie, o mică răutate, o mică împotrivire adusă lui Hristos, probabil întărâtaţi de ceea ce auziseră în Templu şi de toată răutatea şi întărâtarea celor din Templu s-au întărâtat şi ei puţin. De ce au zis aşa? Pentru că nu cu mult înainte se întâmplase minunea vindecării slăbănogului de la scăldătoarea Vitezda, când Mântuitorul i-a zis acelui om Du-te şi să nu mai păcătuieşti, ca să nu-ţi fie ţie ceva mai rău. Şi ei au reţinut asta şi şi-au zis: <Deci acest om a pătimit atâţia ani pentru că a păcătuit!> Şi acum, când au văzut orb din naştere, sigur din naştere, fără discuţie, probabil îl şi ştiau, deci după ce auziseră contrele şi supărările şi învârtoşarile celor din Templu, care au vrut să-l omoare, s-a ridicat şi în mintea lor: <Da, chiar aşa, dacă boala e un efect al păcatului, acesta cine a greşit: el…?>

Întrebarea Cine a greşit, spune Sfântul Ioan Gură de Aur, nu era o întrebare plină de înţeles, venită de la filosofia greacă, subtilă, care vorbea inspirându-se din filosofia orientală, dar nu numai, cum că omul ar fi trăit multe vieţi înainte şi ai o karmă negativă, cum zic ei, şi că te naşti orb pentru că ai făcut prostii în alte vieţi şi greşeli. Nu ştiau ei aceste lucruri, erau prea simpli, erau nişte ţărani. Pe acestea le cunoşteau filosofii greci, acestea bănuiau unii dintre nobilii greci sau învăţaţii greci, umblau cu aceste erezii în mintea lor, dar aceşti pescari, aceşti vameşi, aceşti agricultori care erau ei, apostolii, nu ştiau de aceste învăţături. Şi se simte, cumva, în cuvântul lor, puţină ironie: Deci cine a greşit până la urmă: el sau părinţii lui, de s-a născut aşa?

Era o mică împotrivire faţă de Hristos, faţă de Care şi ei începuseră să se clatine după acea discuţie, exact ca şi cum tu, oricare dintre noi, ai avea încredere în cineva, te încrezi în învăţătorul tău, ai învăţător la şcoală, îl crezi bun, ai încredere în metoda lui şi în practica lui şi crezi că predă excepţional şi ajungi într-un grup mare de oameni, să zicem mulţi învăţători mari şi toţi îl acuză pe acela că nu aşa se face şi nu aşa trebuie şi chiar dacă tu, până atunci, l-ai slăvit şi l-ai lăudat şi ai zis că extraordinar de bine lucrează cu copiii, ajungi să crezi că s-ar putea să greşească omul ăsta. Se ridică în mintea ta, aşa cum Lenin spunea: “Murdăriţi, murdăriţi,

murdăriţi, că ceva tot rămâne!” [expresia originală este: „Calomniaţi, calomniaţi, ceva tot va rămâne!” şi aparţine lui Beaumarchais, doar că Lenin şi toţi ticăloşii ca el, mai mari sau mai mici, au practicat-o cu tragic succes, n.n.]. Adică: minţiţi cât se poate de mult, că ceva tot se păstrează, aşa cum auzim de cel mai drag om, de părinţii noştri, de fraţîi noştri, de cei din familia noastră, că cineva îi mânjeşte mult timp sau mai mulţi oameni îi mânjesc cu cuvinte de ocară, cu lucruri grele, pe care tu personal ştii că nu se poate să le fi făcut omul acesta, că tu ai fost cu el atunci când el era acuzat că nu ştiu ce prostie a făcut şi atât de mult îl mânjesc ceilalţi, încât, totuşi, mintea ta începe să se îndoiască şi să-şi pună întrebarea: <Dar nu cumva s-ar putea să fie ceva?> sau, dacă eşti sigur că nu e aşa, tot rămâne un întuneric legat de omul acela în mintea ta, o îndoială.

Ei, să ştiţi că aceste lucruri s-au întâmplat şi cu apostolii, adică s-au tulburat şi ei. Aşa s-au tulburat şi când El le-a zis: De nu va mânca cineva Trupul Meu şi nu vă bea Sângele Meu, nu are viaţa veşnică în el. Şi ei au zis: Cum să mâncăm Trupul Tău şi cum să bem Sângele Tău? Şi mulţi dintre ucenicii Săi au plecat tulburaţi, ca şi iudeii din jur, şi El le-a spus celor care au rămas: Nu plecaţi şi voi? Nu plecăm. Nu înţelegem, dar Tu ai cuvintele vieţii celei veşnice, a zis Petru. Deci şi atunci au fost momente de tulburare.

Şi ei au întrebat aşa, ironic, nu gândindu-se la filosofia reîncarnării. Şi Mântuitorul le spune: Nici el, nici părinţii lui n-au păcătuit, ci ca să se arate prin el slava lui Dumnezeu. Şi a scuipat jos şi a făcut tină, lut şi a pus în locurile goale din ochi şi i-a zis: Du-te şi te spală la scăldătoarea Siloamului şi acela s-a dus. Gândiţi-vă ce a fost în mintea lor, ce a fost în mintea multora dintre fariseii care, probabil, ieşiseră în poarta Templului să vadă ce face Acesta, că spoieşte cu nămol ochii unui orb. Îl mai şi trimite undeva departe. Câtă îndoială a fost şi în inimile apostolilor şi îndoială şi mai mare în inimile celor care se certaseră cu El în Templu şi bietul orb şi el, probabil [luat în] râs de unii pe drum, că <Ce-ai făcut?> <Pe unde-ai dormit?> <Te-ai îmbătat?>, cine ştie ce lucruri a auzit şi el, totuşi, cu toată această ruşine şi cu toată această temere că poate îşi bate joc de el Acest Om despre Care auzise vorbe rele de la farisei şi cărturari şi, totuşi, s-a dus şi s-a spălat la scăldătoarea Siloamului şi a venit văzând.

Şi dintr-o dată s-au lămurit şi apostolii şi cei care stăteau în pridvorul Templului văzând ce face Acesta, pentru că dintr-o dată cuvintele Lui, Eu sunt Cel Ce sunt, Eu dinainte de Avraam am fost, Eu sunt Cel Ce sunt, începeau să se adeverească. El este Dumnezeu, Cel Ce ne-a făcut din lut cu mâinile Lui şi aşa cum atunci, oarecând, luând pământ ne-a făcut pe noi, acum a luat tot aşa lut şi a pus în ochii aceia goi şi s-au făcut ochi, că aşa a poruncit El să se facă şi s-a făcut. Cine voia să

vadă vedea. Orbii cu sufletul deschideau ochii să înţeleagă că Acesta este Dumnezeu, n-a minţit! Cine poate face aşa ceva decât Dumnezeu? Orbul însuşi a recunoscut asta şi a zis: Aşa ceva nu s-a auzit în veci! Dacă n-ar fi Dumnezeu cu El, n-ar putea să facă asta! – n-a zis că e Dumnezeu, i-a fost prea greu să zică, nu ştia ce să zică – dar dacă Dumnezeu n-ar fi cu Acest Om, nu ar putea în vecii vecilor, pentru că numai Dumnezeu poate să facă aşa ceva! Asta voia să spună omul: Numai Dumnezeu poate să facă, nimeni altcineva nu poate să facă ochi, care sunt, poate, cele mai fine organe de simţ ale omului, greu de făcut. Şi au crezut, dacă voiau să se clarifice, şi din Templu, şi orbul, şi ucenicii, care erau tulburaţi. Pentru asta a făcut Dumnezeu ochii atunci orbului, spre folosul multora, nu numai pentru orbul acela, deci nu era numai o milă pentru orb, ca <Sărăcuţul de tine…!>, nu! Ci era pentru ca să deschidă ochii sufleteşti cei veşnici ai apostolilor şi ca să le mai dea un motiv fariseilor şi cărturarilor, să nu zică: <Păi numai a venit şi ne-a spus şi noi în vorbă L-am învins!>, <Ce ne spui nouă? Nu se poate aşa ceva, calci Legea!> şi s-a împlinit acelaşi lucru sau acelaşi cuvânt pe care Dumnezeu îl făcea oricum, când zice: Iar apostolii mergeau şi propovăduiau şi Dumnezeu mergea în urma lor şi întărea cuvântul lor prin minuni mari. Deci Dumnezeu Şi-a întărit cuvântul prin minuni.

Minunile pe care le face Dumnezeu sunt, într-un fel sau altul, o întărire a cuvântului. Adică în primul şi în primul rând, Dumnezeu spunea cuvântul care tămăduieşte sufletul şi îl face pe suflet nemuritor, îl înviază, îl ridică din moarte, şi după aceea venea şi dăruia tămăduirea trupului. Nu invers. În general, aşa a făcut Dumnezeu şi spre întărirea cuvântului, că ce folos că vedea acel om, că ce folos că se minunau aceia că vede omul acela sau că a început să vadă, dacă nici el şi nici ceilalţi nu se întorceau spre Dumnezeu şi pierdeau viaţa veşnică. N-aveau nici un folos. Adică pentru încă 20-30 de ani trăiţi în păcate şi în negură şi în întuneric n-aveau nici un folos. Şi Dumnezeu voia să-i câştige pe aceşti oameni pentru veşnicie. Asta vrea Dumnezeu! Vrea să ne câştige pe noi, să ne pescuiască din apele morţii, să ne mute în apele vieţii, în iezerul de cristal al Împărăţiei Cerurilor şi noi nu vrem să ieşim din nămolul cel adânc. Şi încearcă să ne pescuiască cu cuvinte meşteşugite şi cu undiţe bine alese, toate adevărate, şi omul nu se lasă prins.

Şi aş mai vrea să tragem o învăţătură din ce s-a întâmplat cu acest orb. Ştiţi că multe dintre minunile, dintre lucrările pe care Dumnezeu le face cu noi, se întâmplă asemenea cum s-a întâmplat cu orbul acesta. Multe. Aş putea da multe exemple de vindecări, de oameni care s-au vindecat şi care s-au vindecat în primul rând sufleteşte, au făcut ascultare desăvârşită şi au urmat cuvântul lui Dumnezeu şi după aceea au primit şi binecuvântarea, şi însănătoşirea trupească. De multe ori,

Dumnezeu aşa ne încearcă. De fapt, pe orb aşa l-a încercat Dumnezeu, i-a fost încercată puţina credinţă.

Dumnezeu nu face aceste minuni fără participarea şi credinţa omului, cât de puţină, cât de mică, măcar de ascultare. Aşa cum ascultarea lui Petru de pe corabie, obosit şi plictisit, în noaptea când a pescuit fără să prindă nimic şi totuşi a ascultat şi […] după aceea s-a mai dus şi la adânc şi a mai aruncat şi mrejele şi a făcut toată ascultarea până la capăt – deşi el era pescarul şi ar fi putut să zică: <Lasă-mă…> – dar a făcut ascultare până la sfârşit şi a răbdat şi prin aceasta s-a câştigat veşnic Apostol al lui Dumnezeu, marele Petru de mai târziu, ascultare fără de care era un necunoscut acum, tot aşa Dumnezeu ne trece şi pe noi prin nişte mici încercări înainte de a ne da mari daruri. Ca şi cum ne-ar întreba sau ne-ar testa, să vadă dacă avem puţină credinţă în el.

Când cereţi lucruri – mari sau mici chiar – să vă aşteptaţi nu la mari încercări, de multe ori mici încercări, dar pe care le pierdem de multe ori, le cădem. Este o mică încercare cea care ni se pune atunci. Eşti într-un necaz, să zicem, într-o boală, eşti bolnav. Tu ceri ajutorul: <Doamne, dă-mi, ajută-mă, ajută-mă!> şi Dumnezeu atunci îţi scoate în cale pe altul, care şi el e bolnav, poate de o boală mult mai mică, sau cu un necaz mult mai mic sau, poate, asemănător cu tine. Şi tu, dacă treci nepăsător pe lângă el, zicând: <Ce treabă am eu cu asta? Ce-mi pasă mie de acesta? Acesta n-are nici o boală faţă de mine!>, şi vezi numai de necazul tău şi de boala ta şi de suferinţa ta şi strigai în continuare şi uiţi de boala şi de suferinţa celuilalt, cazi acest test.

Să urmăriţi cu atenţie când vă îmbolnăviţi, când vi se ia, vi se fură, când sunteţi vorbiţi de rău şi vă rugaţi lui Dumnezeu să vă scoată din toată vorba de rău, să îndrepte iar lucrurile, să vedeţi că Dumnezeu vă încearcă, de multe ori cu aceleaşi încercări şi cu aceleaşi ispite cu care aţi fost încercaţi şi voi, adică vine un alt om cu necazul lui, cu durerea lui şi, dacă tu nu-l bagi în seamă, dacă tu-l treci cu vederea, te încearcă Dumnezeu cu puţină credinţă, te pune să dai mărturie în faţa a doi-trei oameni şi tu, de ruşine, taci, dar după aia: <Doamne, ajută-mă, dă-mi, drege-mi!>, nu-ţi va da sau îţi va da, dar cu mult mai multă greutate sau îţi va da aşa, din milă, dar nu vei simţi din darul pe care ţi-l dă Dumnezeu bucuria şi lumina aceea pe care le simţi atunci când participi şi tu puţin. Atunci darul lui Dumnezeu e dat desăvârşit, plin, şi dă şi pe dinafară. Darul lui Dumnezeu aşa şi este. Atunci când noi cârtim, spunem cu jumătate de măsură şi facem puţin din câte ne încearcă Dumnezeu…

Te duci într-un pelerinaj mare, atunci îţi scoate în cale Dumnezeu un om necăjit care şi-a pierdut atunci ceva. Şi tu zici: <N-am timp acum, nu-i vreme, îmi pare rău, domnule!> Şi nici măcar o vorbă bună sau ceva, să-l ajuţi cu ceva. Nu vei avea folosul pe care l-ai fi avut dacă făceai acel bine.

Nu avem timp să spunem câte întâmplări sunt din Vieţile Sfinţilor şi câte au primit aceşti sfinţi pentru că s-au oprit la vremea cuvenită şi au stat puţin să ajute pe cineva sau câte milostiviri au primit de la Dumnezeu. Deci de cele mai multe ori, cărarea lui Dumnezeu spre milostivire este prin aceste mici încercări.

De pildă, să zicem că pleci într-un pelerinaj la Ierusalim; e ca un drum mare, larg, de binecuvântări. Zici: <Uite, mă voi duce pe el şi voi avea odihnă, voi descoperi toate locurile acelea minunate!> şi, la un moment dat, Dumnezeu îţi arată o cărare pe margine, zice: <Da, dar acum uite, ia-o puţin pe margine, uite-l pe omul ăsta necăjit! Vei reveni la autostrada mare spre Ierusalim, acum ia-o pe margine şi vorbeşte puţin cu omul ăsta, ajută-l! Dacă faci aşa, vei avea binecuvântare desăvârşită şi folos mare şi în cele ce vei face mai târziu. Dacă nu vei face asta, nu numai împotriviri, greutăţi, luptă, ispite, necazuri, încercări…> Dar toate au şi ele folosul lor, nu le face Dumnezeu sau nu le îngăduie ca să ne fie nouă rău, să ne învăţăm minte, aşa, ca un fel de pedeapsă. Şi toate acestea, cumva, parcă ne trezesc şi pe noi, acestea parcă ar trebui să ne trezească la durerile celui care strigă şi el, de acolo, din margine şi noi nu l-am băgat în seamă atunci când strigă.

De pildă, marile daruri din viaţă Dumnezeu le dă în funcţie de aceste milostiviri. ***Sfântul Grigorie Dialogul, papă al Romei*** ***- am spus de multe ori această întâmplare, dar mă bucur să o spun, pentru că e o minune mare - era un om necunoscut, n-ar fi avut nădejde vreodată şi nici nu-şi dorea să ajungă patriarh al Romei, el fiind un simplu monah într-un schit mic cu câţiva monahi. Şi schitul era în casa lui. Oameni simpli, nu-şi doreau mult, îşi doreau o petrecere cât mai în asceză, cât mai curată, cât mai apropiată de Dumnezeu. Şi el, într-o zi, a primit de trei ori pe cineva, un corăbier care-şi pierduse navele pe mare şi de trei ori l-a ajutat cu cât a putut. Cu cât a putut, l-a ajutat. Şi nici a treia oară când a venit acel corăbier necăjit nu l-a repezit cu asprime, n-a fost aspru cu el, nu l-a batjocorit, nu l-a vorbit de rău, ci l-a ajutat cu cât a putut. Mai târziu devine papă al Romei şi obişnuia să invite duminica la masă săraci, aşa obişnuia el, aşa a obişnuit mult timp, ca mulţi alţi mari sfinţi. Şi printre săraci l-a văzut într-o zi pe acel corăbier! Şi i-a zis: <Rămâi puţin!> după ce s-a terminat masa, <Să mai vorbim! Ce faci?> Şi la sfârşitul mesei acel om şi-a schimbat chipul şi a devenit înger al lui Dumnezeu şi a zis: <Şi atunci şi acum, eu am fost îngerul lui Dumnezeu. Am venit să te încerc şi, pentru că ai trecut această încercare şi***

inima ta nu s-a învârtoşat, nu s-a mâniat, nu s-a revoltat împotriva lui Dumnezeu, nici a omului aceluia, Dumnezeu atunci, atunci când ai dat tu, în ziua aceea, a hotărât că tu vei fi patriarhul Romei.> Şi au trecut de atunci 10 ani până a devenit patriarhul Romei.

De multe ori, aceste gesturi care par, cum zice românul: „De dai, n-ai", „De faci bine, eşti prost" şi altele, sunt nişte prostii, de fapt! Astea sunt prostiile! şi, de multe, ori, când faci acel bine, în lipsă fiind, rămâi şi mai în lipsă şi nu primeşti binele aşa cum am vrea noi, [adică să] dai şi repede [să] primeşti înapoi destul. Şi faci tot felul de lucruri, îi îngădui ceva cuiva, taci în faţa cuiva care devine şi mai autoritar şi mai răutăcios, face şi mai pe deşteptul, şi zici: <De ce-am tăcut? Trebuia să-i zic câteva şi gata!> Şi totuşi ai făcut-o pentru Dumnezeu. Toate acestea care păreau nefolositoare atunci, mai târziu vor fi. Dumnezeu nu le uită pe acestea, nu le uită, unul nu uită dintre ele. Pe toate le ştie. Şi pentru acestea ţi se vor da ţie bătrâneşti lungi, de multe ori, înţelepciune măcar la vârstele înaintate, ca să poţi învăţa şi pe alţii, lumina inimii şi a chipului, moarte binecuvântată, creştină, multe, multe, pe care noi le tot cerem; dar dacă porunca aceasta de milostivire, de îngăduinţă, de iertare faţă de greşeală, n-o primim, atunci vedem că nici acelea nu ni se dau, sau ni se dau, dar într-o măsură aşa, parcă aşa cum am făcut şi noi. Şi moartea noastră e şi cu durere, dar şi cu bucurie, şi viaţa noastră e şi cu multe dureri şi cu câteva bucurii, aşa cum i-am dat şi noi lui Dumnezeu, aşa, scăpătat, din când în când, când am putut, când am vrut.

Şi invers, pentru cei care primesc cuvântul lui Dumnezeu şi se ostenesc, chiar dacă acum sunt văzuţi ca proşti, ca necunoscători, ca pierzători de vreme, pierzători de suflet, de timp, nu sunt buni manageri, nu sunt buni să-şi chivernisească puţinul de acum, că nu aşa trebuie făcut şi poate sunt vorbiţi de rău de mulţi şi chiar de familia lor de multe ori, aceştia vor căpăta mare dar de la Dumnezeu.

Aşa cum Sfântul Filaret cel milostiv, prăznuit chiar în ziua naţională a României, pe 1 decembrie, avea mare dragoste să dea, să ajute. Şi toţi, la un moment dat, îl vedeau ca pe un prostuţ, aşa. Prea mult dădea şi prea mult ajuta pe toţi necăjiţii, nu neapărat celor care făceau profesie din cerşetorie, celor pe care-i simţea din apropiere, el împărţea cu altul, cu familia care avea mai mulţi copii, făcea aceste gesturi extraordinare. Şi a ajuns să-şi dea şi ultima vacă şi ultimul cal, pentru că o vreme, ani şi ani, îi înmulţea Dumnezeu neîncetat avuţia, cu cât dădea mai mult, el avea mai mult. De la o vreme, n-a mai înmulţit-o. Şi a ajuns să-şi dea şi ultimele lui animale, şi tot, şi familia i-a devenit duşman şi l-au urât şi aproape l-au dat afară din casă, ajunsese să mănânce undeva afară, singur, pentru că părea duşmanul casei, care dă ultimele lucruri bune. Şi

aşa a făcut Dumnezeu că fiul împărătesei Irina, Sfânta Irina, care a făcut al şaptelea sinod ecumenic împotriva iconoclaştilor, Constantin al IX-lea, fiul ei, căuta prinţesă, şi n-a vrut să-şi ia dintre cele care erau deja de neam nobiliar, ci a vrut să-şi ia din popor pe cineva cu inimă bună şi credincios şi au trimis prin tot imperiul să caute, de vor găsi fată cuminte, cum se cuvine în toate cele, mai ales cu credinţă mare, şi ultima lui îndrăznire în faţa familiei, când a auzit că au venit doi trimişi împărăteşti şi n-aveau unde dormi în sat, a zis: „Vreţi, nu vreţi, eu îi găzduiesc la noi." şi i-au găzduit acolo, şi aceia ce să zică, de faţă cu trimişii imperiali, şi a pus pe fiica lui: „Slujeşte la masă, dregi, faci, ultima găina o tăiem şi i-o dăm acestuia!" Şi aşa a făcut şi aşa impresionaţi au fost de buna creştere a fetelor pe care le avea, şi mai ales a uneia dintre ele, încât au zis: „Aceasta este!" Şi a ajuns Filaret cel milostiv să fie la curtea împăratului şi împăratul, văzându-l ce milostiv e, i-a dat neîncetat avuţii din care putea să dea oricât şi să nu se termine niciodată. Şi nu se terminau, că era avuţia Bizanţului, care pe vremea aceea era cel mai bogat imperiu. Şi a murit într-o mănăstire în Constantinopol, cinstit cu mari daruri de la Dumnezeu şi povestesc cei de după el că se rugau lui mai ales cei care aveau zgârcenie sau nu puteau da şi-l vedeau parcă ar fi stat la umbra florilor din Împărăţia Cerurilor, în dreapta lui Hristos, primindu-i şi chemându-i acolo, trecându-i peste podul cel subţire care ducea spre Rai şi el îi ţinea de mână şi le zicea: „Haideţi, fraţilor!"

Aşa binecuvântează Dumnezeu pe cei ce ajută, pe cei ce întăresc, pe cei ce sunt binevoitori, care acum par nevolnici, păcătoşi, dar mai târziu vor fi binecuvântaţi. Amin.

Predici la Vindecarea orbului din naştere: S-au înmulţit minciuna şi întunericul şi în noi, cei care ne numim popor creştin şi ortodox. Sunt mulţi cei ce lucrează cele ale minciunii, cei ce trădează

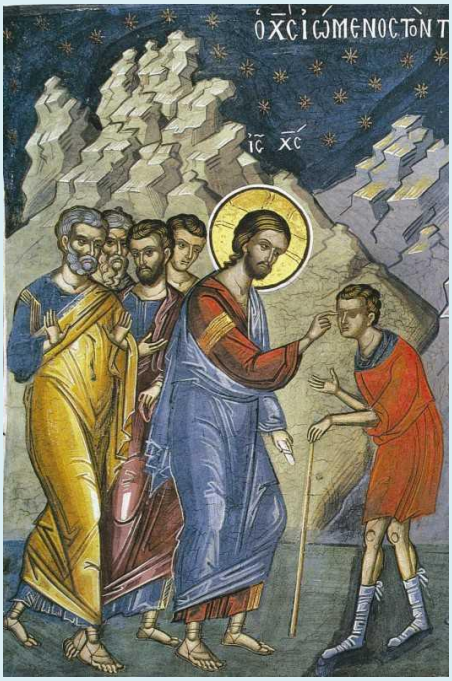

Extras dintr-un cuvânt al Pr. Ciprian Negreanu pentru Duminica Orbului, rostit Duminica a 4-a după Paşti (2014):

"[…] Iar a cincea Duminică [după Înviere], este Duminica orbului. Aceasta vorbeşte de învierea celor care se cred în credinţă, a celor care trăiesc credinţa tradiţional, [dar] formal şi li se pare că fac destul pentru Dumnezeu.

Ce însemnau orbii, cine sunt orbii? Mântuitorul zice: Am venit ca orbii să vadă şi cei cărora li se pare că văd să nu mai vadă.

Iar fariseii au zis: Nu cumva noi suntem cei care zicem că vedem?

Şi Mântuitorul zice: ["Dacă aţi fi orbi n-aţi avea păcat. Dar acum ziceţi: Noi vedem. De aceea păcatul rămâne asupra voastră"]

Adică ei credeau că văd şi erau foarte convinşi că ştiu bine ce trebuie să facă şi tocmai pentru aceea erau orbi, iar cei care cu adevărat se socoteau că erau orbi, şi se smereau, și cereau ajutorul lui Dumnezeu, Dumnezeu le dădea vederea. ***Aceasta este învierea şi neîncetata înviere a celor care sunt în Biserică, care nu trebuie să***

se piardă în formalism, nu trebuie să se piardă în părerea de sine, în ideea că ştiu ei ceva, că de acum cunosc ei şi ştiu și L-au categorisit pe Dumnezeu și L-au etichetat şi ştiu ce-I trebuie lui Dumnezeu și ce să-I facă… Nu ştii nimic, nu ştim nimic!

***

Când un avva mare din pustia Egiptului, care făcuse fapte de osteneală trupească şi de asceză sufletească cum nimeni nu făcuse, pe patul morţii trei zile a stat cu ochii pironiţi în perete, înfricoşaţi.

Şi i-au zis: „Avva, de ce ţi-e frică? Ai făcut atâtea fapte bune…! Mergi cu pace la Dumnezeu.”

Printre altele lua leproşi şi îi îngrijea până la moarte, el îi purta în spate, îi îngrijea… Deci omul făcuse şi fapte bune trupeşti, şi fapte bune sufleteşti.

Iar acel avva a zis: „Nu, fraţilor, că nu ştiu eu judecata lui Dumnezeu”. Nu-L cunosc eu pe Dumnezeu ca să zic: “Da, am făcut Ţie ale Tale, sigur intru la Tine, întinde braţele să intru să mă îmbrăţişezi!”

N-avea încrederea asta. Lui Dumnezeu Îi place această neîncredere a omului în sine, nu această mândrie, această bătoşenie care, de fapt, întărește sufletul şi îl transformă într-un lemn uscat; iar smerenia şi blândeţea acelea pe care le avea Mântuitorul - Luaţi aminte la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima - le iubeşte Mântuitorul. Şi smerenia acestui om care zicea: „Nu ştiu” era mult mai plăcută lui Dumnezeu şi era, de fapt, cel mai înalt rod pe care-l câştigase acel om. Nici minunile pe care le făcuse nu erau un aşa de mare rod, nici ascezele, nici îngrijirea bolnavilor, nimic, doar această smerenie. Căci pe cei smeriţi Dumnezeu îi înalţă şi celor mândri le stă împotrivă.

Înfricoşător cuvânt: le stă împotrivă. Vreţi să-L aveţi duşman pe Dumnezeu? Mândriţi-vă. Cine vrea să stea cu Dumnezeu faţă către faţă împotrivă? Cine poate face ceva împotriva lui Dumnezeu? Că în mâna lui suntem şi înfricoşător lucru este să fii în mâna Dumnezeului Celui Viu.

Aşa că, dacă vrem să-L avem pe Dumnezeu apropiat, umăr lângă umăr, ajutător în toate, smerenia este singura cale. Nu este nici o altă cale. Nici o altă cale!“

Predici ale Arhim. Nichifor Horia (Iaşi, "Sfinţii Trei Ierarhi") la Vindecarea orbului din naştere (2010, 2012): "Dumnezeu are un dialog cu fiecare om, oricât de nebăgat în seamă sau de neputicios ar fi…"

"Câţi dintre noi credem mai mult în Hristos decât în propria noastră capacitate de a ne chivernisi, de a ne organiza viaţa altfel decât ne-o dă Dumnezeu?"

"Hristos a înviat! Ne apropiem de Praznicul Înălţării care va fi joia aceasta, este ultima Duminică în care începem cuvântul Evangheliei spunând Hristos a înviat! Hristos a înviat şi lumina Învierii lui Hristos a strălucit şi celor care au crezut, şi celor care n-au crezut în Înviere.

Aici, pe pământ, vedem că adevărul este amestecat cu minciuna şi lumina cu întunericul. Vedem adeseori minciuna biruind asupra adevărului, întunericul căutând să cuprindă lumina din om în noi înşine şi în jurul nostru. Vedem atâta minciună şi în jurul nostru, noi, care ne numim popor creştin şi ortodox. Noi, care în recensăminte şi statistici peste 80% ne mărturisim a crede în Dumnezeu drept, că asta înseamnă ortodoxia, „dreapta credinţă". Dar, tot în acest popor, mulţime de avorturi, mulţime de minciuni, oamenii sunt descurajaţi şi deznădăjduiţi de mai-marii lor, de vecinii lor, chiar de fraţii, ginerii şi părinţii lor, pentru că s-a înmulţit minciuna şi a biruit întunericul.

Iată, aceasta a fost dintotdeauna şi Hristos, pogorându-Se pe pământ, S-a pogorât când lumea încă bâjbâia în întuneric şi, poate, mai adânc decât acum, încât nici o nădejde nu se vedea de nicăieri. Noi, astăzi, ştim că Hristos a înviat şi mărturisim şi ştim că este Judecată şi ştim că Învierea lui Hristos are putere asupra morţii. Nu toţi avem puterea să trăim statornic în lumina acestei credinţe pentru că aici, în timp, noi suntem supuşi schimbării şi omul pendulează adeseori între adevăr şi minciună, între lumină şi întuneric. Hristos a venit ca să ne dea puterea să fim statornici în adevăr, în cele ale luminii. Sunt mulţi cei ce lucrează cele ale minciunii, cei ce trădează pe prietenul lor, pe Dumnezeul lor, dar, în primul rând, se trădează pe ei înşişi, dar, iată, aceştia sunt nefericiţi în adâncul lor şi însăşi nefericirea lor se adânceşte pe măsură cei ei se statornicesc în cele ale răului.

Dar, de multe ori, chiar cei ce credem cele ale adevărului, cele ale luminii, nu avem puterea să mărturisim până la capăt, adeseori fiind biruiţi de propriul nostru egoism, de comoditate, de lene, de îndulcirea de sine, de părerea de sine, de dorinţa de a fi slăviţi şi noi de oameni câtuşi de puţin, dacă nu la fel ca şeful meu sau ca mai-marele meu, măcar asemenea lui sau asemenea altora la fel ca el. Iată că, pentru slava omenească, pentru confort, pentru o anume plăcere, oamenii fac

compromisuri de la Adevăr şi de la Lumina pe care o mărturisesc în adâncul lor, alegând cele ale întunericului, cele ale minciunii.

Şi vedem că Hristos Însuşi, Dumnezeu adevărat, venind pe pământ, nu a căutat să impună adevărul într-un chip autoritar, dur, ci tot cel ce a avut ochi de priceput şi de văzut a înţeles, cel a avut urechi de auzit a auzit, dar pe toate Dumnezeu le-a vestit. Cele ce le alegem în această viaţă ne îndreaptă, la ieşirea de această viaţă, spre cele pe care acum doar le intuim, dar care sunt desăvârşite, spre lumină sau întuneric, spre adevăr sau minciună, spre Împărăţia Cerurilor sau dincolo de Împărăţia Cerurilor, unde nu este Dumnezeu şi unde omul despărţit de Dumnezeu nu mai poate avea părtăşie cu El. Dumnezeu vine şi li se descoperă oamenilor şi ne spune: Veniţi şi luaţi jugul Meu, că e uşor. Învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima.

Câţi dintre noi Îi urmăm statornic şi cu credinţă? Câţi dintre noi credem mai mult în Hristos decât în propria noastră capacitate de a ne chivernisi, de a ne organiza viaţa altfel decât ne-o dă Dumnezeu? Minţind pe ici, pe colo, dând şpagă acolo unde trebuie, făcând un avort dacă al patrulea sau al cincilea copil mă împiedică de la ceea ce cred eu că este mai confortabil. Câți dintre noi credem că Dumnezeu poate fi un adevărat și drept “Manager” al vieţii noastre, că Dumnezeu într-adevăr ne poartă de grijă şi că nimic nu se întâmplă fără ştirea Lui?

În Evanghelia de astăzi am auzit că Hristos S-a numit pe Sine Însuşi Lumina lumii şi este şi S-a descoperit a fi Lumină a lumii şi prin această întâmplare minunată când a deschis ochii unui orb din naştere. Nu putem acum să înţelegem un diagnostic al acelui orb din naştere, că poate nu avem nerv optic, că poate nu avea deloc glob ocular, oricum, înţelegem că medicii acelei vremi nu putuseră în nici un fel să se apropie de boala lui şi să-l vindece. Şi acel om cerşea. Nimeni dintre noi nu-şi doreşte să fie cerşetor, să trăiască din mila celorlalţi, umilindu-se, nimeni dintre noi nu-şi doreşte să fie orb, chiar de-ar fi sărac.

Şi de aceea, când Apostolii Îl întreabă pe Hristos: De ce pătimeşte acesta? A păcătuit el sau părinţii lui?, Hristos le spune: Nici el, nici părinţii lui, ci ca să se arate în el slava lui Dumnezeu.

Ne întrebăm, firesc: de unde acest chin pentru acest om, să-şi petreacă aproape 30 de ani din viaţă, o vreme îndelungată, orb şi cerşind mila celorlalţi? Pare aceasta a fi aproape o nedreptate, că omul acesta, iată, avea să-şi ducă un chin. Cum să împăcăm aceasta cu spiritul nostru de dreptate, când în adâncul nostru simţim că doar pentru cele ce greșim să fim pedepsiţi, doar pentru cele ce am minţit să fim

pedepsiţi, doar pentru cele ce am păcătuit să fim certaţi şi mustraţi, iar pentru cele ce am făcut bine, dacă s-ar putea, să fim lăudaţi şi arătaţi în faţă ca fiind vrednici de cele ce am făcut?

Nu ni se spune că orbul ar fi făcut ceva rău, dar însăşi răbdarea lui de a fi cerşit, de a nu fi cârtit pentru ceea ce trăia este o răbdare care ni se descoperă tuturor ca fiind îmbunată şi mângâiată de Duhul lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu rămâne dator, cu fiecare are un dialog, chiar şi cu acel orb, chiar şi cu acel cerşetor cu care poate nu mulţi stăteau de vorbă. Îi dădeau un bănuţ, unii din milă, alţii din silă, alţii poate mustrându-i conştiinţa, ştiind că aşa cere Legea, să fii milostiv, dar poate puţini stăteau de vorbă, puţini voiau să ştie ce e în sufletul lui, cum petrece, şi el se obişnuise să nu vorbească mult, să nu fie întrebat mult. Poate chiar şi părinţii lui ţineau mai puţin la a face pentru el ceva, că nici nu mai aveau ce face mare lucru, decât a-şi chivernisi propria lor viaţă, într-un fel. El îşi agonisea cele ale vieţii prin cerşit.

Totuşi, spuneam că Dumnezeu nu rămâne dator. Noi nu cunoaştem mângâierea pe care Dumnezeu o dă celui infirm, celui orb, celui mut, celui ciung. Însuşi faptul de a nu putea lucra, de a nu te simţi util este un chin. Şi de aceea Dumnezeu ne cere nouă, celor ce suntem sănătoşi, celor ce suntem întregi la minte să-i ajutăm pe unii ca aceştia, pentru că Însuşi Dumnezeu Se îndatorează să îi ajute şi să îi mângâie pe ei. Şi toţi cei care ajutăm pe cel neputincios, pe cel orb sau pe cel orfan sau pe văduvă şi o facem cu gândul la Dumnezeu, toţi aceştia ne apropiem de lumină şi de adevărul lui Dumnezeu şi de inima lui Dumnezeu.

Iată că Hristos Se apropie de acest orb şi nu-l întreabă, ca pe alţii: Voieşti să fii sănătos? Sau Care e necazul tău? pentru că însuşi statul lui acolo, la mila oamenilor, vestea acestea. Şi spune că Hristos a făcut o pastă din pământ şi din scuipat, punând pe ochii lui şi spunându-i să meargă la scăldătoarea Siloamului, în Ierusalim.

De ce a făcut aceasta? Nu putea Hristos, Care l-a chemat pe Lazăr numai cu cuvântul - Lazăre, vino afară! - să poruncească şi orbului să-şi vină întru cele ale vederii? Negreşit că putea. Aminteşte punerea ţărânei pe ochii orbului de actul creaţiei, când Domnul l-a făcut pe om din pământ şi arătând că trupul, în funcţionarea lui, nu este tot. Este asemenea măgăruşului care poartă pe om, dar nu este mult mai mult. Trupul este cel prin care sufletul nostru, care, după ieşirea din trup va vedea cu adevărat pe Dumnezeu, trupul este cel prin care, în această viaţă, începem să ne facem alegerile; suntem cu Dumnezeu sau nu?; iubim mai mult

lumina decât întunericul sau nu?; iubim mai mult adevărul sau minciuna atunci când ne este mai comod?

Iată că Dumnezeu vesteşte şi prin acest act că trupul acesta este pământ şi, cum spunea Apostolilor Săi, că trupul nu foloseşte la nimic adânc dacă nu ştie să urmeze sufletul şi dacă noi ascultăm mai mult de glasul trupului, de pofta lui, de legea lui. Şi, pentru aceea, Dumnezeu a închipuit în acest fel vindecarea, punând ţărână pe ochii orbului şi trimiţându-l la Siloam. Şi vedem că orbul s-a dus. În mândria noastră parcă noi ne-am fi simţit jigniţi: cum să pună pământ pe ochii mei? Şi dacă aveam o rană. Cum adică să pună pământ pe ochiul meu? Dar nu poate altfel să fie vindecarea? De ce să mă duc tocmai la Siloam? Dar nu se poate altfel? Nimic din toate acestea în inima orbului, ci se duce la Siloam, scăldătoarea aceasta, Siloam însemnând „trimis", el însuşi fiind trimis de Hristos, iar Hristos fiind trimis de Dumnezeu pe pământ, El Însuşi Dumnezeu fiind, ca să ne descopere cele ale vieţii, sensul adevărat al vieţii.

Şi iată că orbul Îl ascultă, merge la Siloam şi se vindecă. Şi oamenii dimprejur se minunează, pentru că era de negândit atunci ca un orb din naştere să fie tămăduit. Şi pe bună dreptate încearcă să desluşească aceasta, mergând la autoritatea de atunci cea mai mare, la farisei şi la cărturari, cei care cunoşteau cele ale Legii, cele ale cuvântului. Şi aceştia, care se poticneau de faptul că Hristos vindeca sâmbăta, că făcea cele bune şi drepte sâmbăta, când Legea poruncea ca sâmbăta să fie zi de odihnă, aceştia nu numai că n-au înţeles, dar chiar cu vicleşug diavolesc au căutat să-l înşele pe om, spunând: Dă slavă lui Dumnezeu, noi ştim că Omul Acesta este păcătos.

Începând cu un adevăr, aşa cum fac adepţii multor campanii publicitare sau în multe manipulări pe care le vedem la televizor sau pe [Internet] sau în alte locuri, când, lângă un adevăr, apare o minciună, pe care o înghiţim cu totul, aşa cum peştele înghite, o dată cu râma, şi cârligul care are să-l omoare.

Dă slavă lui Dumnezeu, noi ştim că Omul Acesta este păcătos.

Şi iată minune, că orbul acesta, care nu ştia carte, nu învăţase ceva din limbajul manipulării sau din alte ştiinţe care să îi facă mintea abilă, omul acesta nu se lasă minţit. El ştie că trebuie să Îi dea slavă lui Dumnezeu, dar nu acceptă faptul că Cel ce l-a tămăduit este păcătos. Şi spune: Dacă este păcătos, nu ştiu. Eu una ştiu, că am fost orb şi acum văd.

Şi cei ce voiau să se opună luminii şi adevărului până la capăt încearcă în fel şi chip să îl abată de la credinţa sa, de la înţelegerea sa.

Şi atunci orbul, care părea neştiutor şi dispreţuit, le ţine o adevărată lecţie, spunându-le: Iată că din veac nu s-a auzit ca cineva să deschidă ochii unui orb. Dacă ar fi fost păcătos, Dumnezeu nu L-ar fi ascultat pe El, pentru că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoşi.

Şi le spune: Oare şi voi vreţi să vă faceţi ucenici ai Lui?, le spune din inimă, pentru că el însuşi voia să-I fie ucenic, văzând această minune; dar aceştia se leapădă: Nu, noi suntem ucenici ai lui Moise şi pe Aceasta noi nu-L ştim de unde este.

Însuşi orbul îi ceartă cu înţelegerea lui: Tocmai asta este minunea, că El mi-a deschis ochii și voi nu ştiţi de unde este.

Voi, care, iată, sunteţi puşi să fiţi lumină oamenilor prin credinţa voastră, voi tocmai asta ar trebui să ştiţi, de unde este acesta care face asemenea minuni.

Dar iată că aceştia n-au primit. În faţa evidenţei, în faţa adevărului, se leapădă. Şi vedem şi noi astăzi, în lumea noastră, cum oamenii stăruie în minciuna lor şi în faţa adevărului se leapădă şi nu-l primesc. Şi să ne rugăm ca noi înşine să nu ne lăsăm înţepeniţi în mândrie şi slavă deşartă şi părere de sine. Atunci când avem putere lumească, atunci când suntem cu cineva, să nu abuzăm în vreun fel cu puterea noastră, cu înţelegerea noastră, cu capacitatea noastră de a vorbi mai meşteşugit decât altul, punând minciună în locul adevărului şi punând întunericul mai presus de lumina cea adevărată.

Hristos este lumina lumii şi ni S-a descoperit pentru ca noi să alegem cele ale luminii, pentru că, ieşind din această viaţă, omul nu mai are puterea de a-şi schimba alegerile. Tot ceea ce am ales în această viaţă ne determină într-un fel.

Un om care a minţit tot timpul, 60-70-80 de ani să aibă, va fi înclinat spre minciună. Un om care a fost tot timpul iritat şi s-a ofensat şi a fost mândru şi a dispreţuit pe toţi, anii trec peste el şi la 50-60-70 de ani rămâne înţepenit în dispreţul lui şi nimic nu se schimbă. El însuşi se chinuieşte pentru că nu ştie să se bucure, să aibă încredere în oameni, dar nimic în el nu se schimbă.
Vedem coşmarul celor beţivi, care se amăgesc în beţia lor, căutând să refuze o realitate, căutând ca în beţie măcar să se vadă altfel decât sunt, de multe ori fiind agresivi faţă de ceilalţi, pentru că ceilalţi sunt oglinda faptului că el greşeşte şi refuză.

Iată, dar, că omul poate rătăci în viaţa această până la sfârşit şi Dumnezeu a pus capăt acestei rătăciri. Dar ne învaţă să înţelegem că la acest capăt nu mai este alegere şi că cele pe care le-am lucrat în această viaţă ne vor uni cu Hristos Lumina lumii şi adevărul sau ne vor îndepărta de El, acolo unde ştim că este întunericul cel mai dinafară, întunericul din care lipsesc iubirea, dragostea şi adevărul. Şi pentru că înfricoşător este acest moment al ieşirii sufletului din trup, pentru că înfricoşătoare vor fi clipele acestea pentru noi, Evanghelia ne pune în faţă cum să trăim această viaţă ca să nu greşim, ca să nu ne îndepărtăm de adevăr și de lumină.

Acei cărturari au stăruit în minciuna şi în întunericul lor şi au stăruit până la a-L da pe moarte pe cel nevinovat, pe Dumnezeu Cel întrupat pentru a-l vindeca pe om. Au stăruit până acolo nu pentru că până într-acolo are putere răul, ci pentru că Dumnezeu în nici un chip nu a venit ca să-l silnicească pe om. Nu-i silniceşte omului alegerea, dar îi vesteşte că alegerea lui înseamnă viaţă sau moarte, precum lui Adam şi Evei le-a vestit că porunca pe care le-a dat-o înseamnă viaţă sau moarte. Nu a silnicit Dumnezeu în nici un fel pe Adam să aleagă porunca Lui sau nu, nici pe Eva; dar cele pe care le-a vestit s-au împlinit și vedem pribegia în care suntem, suferinţa de care spune Sfântul Apostol Pavel că toată suflarea se chinuieşte cu suflare negrăită.

Prin Evanghelia de astăzi şi prin cuvântul lui Dumnezeu Domnul ne cheamă să ştergem ferestrele sufletelor noastre ca lumina să pătrundă în noi şi, prin noi, mai adânc în lume. Să ştergem păcatele noastre și vicleşugurile noastre, ca să nu ne aflăm bâjbâind în întuneric. Să fim statornici în credinţa în Dumnezeu, pentru că El poate să vindece tot gândul nostru aplecat din tinereţile noastre spre rău, rău pe care Sfinţii Părinţi l-au descoperit într-o luptă atât de meşteşugită prin lene, întristare, lăcomia pântecelui, curvie, iubire de arginţi şi toate celelalte gânduri ale răutăţii care luptă cu fiecare din noi.

Ne rugăm Domnului întru această zi, când ne pune în faţă lumina şi întunericul, adevărul şi minciuna, să luptăm plini de credinţă şi neşovăielnici de a rămâne statornici în alegerile cele bune, precum orbul şi noi să ne închinăm Lui cu credinţă: Cred, Doamne! şi să ştim Cui ne închinăm.

Să-i cerem lui Dumnezeu să vină în sufletele noastre şi să ne lumineze sufletele precum a luminat ochii orbului, astfel că încă din această viaţă, noi să cunoaştem nu confortul şi înţelepciunea acestei vieţi, nu legile acestei vieţi, care par într-un fel că chivernisesc cele ale lumii, ci să cunoaştem Legea lui Dumnezeu şi puterea Lui, să cunoaştem purtarea Lui de grijă şi că toate pe are le trăim au un rost în lumina Lui.

Dumnezeu să ne ajute să ne întoarcem în această zi mai credincioși, mai întăriţi, mai iubitori de adevăr și de lumină şi astfel să-L chemăm precum Apostolul, în ultima sa carte: Vino, Doamne Iisuse! Amin“.

Părintele Nicolae Tănase (2013) - Predică la Duminica a VI-a după Paşti, a orbului din naştere

“Iubiţi credincioşi, iată-ne în sărbătoarea Duminicii Învierii, când noi continuăm, după aceste săptămâni, iată, de acum şase, să serbăm marele praznic al Învierii, ca în fiecare duminică, de altfel, dar mai ales, în această perioadă de 40 de zile după Paşti. Nu că după aceea încetăm acest praznic, ci, într-un chip deosebit, aceste 40 de zile pentru noi sunt deosebite. Şi continuăm cu celălalt praznic, Înălţarea Domnului, şi continuăm cu celălalt praznic, Duminica Rusaliilor, dar şi perioada în care Biserica vine cu slujbele şi cântările ei, care amintesc şi prea măresc aceste mari praznice.

[…] Iar astăzi – pentru care şi motiv Părinţii Bisericii au ales că această Evanghelie să se citească astăzi – ne-a învăţat, deci această Evanghelie că orbi fiind, putem să vedem prin lumina Învierii lui Hristos.

Şi, într-adevăr, putem observa cu noi înşine că adesea orbim şi adesea începem, cu puterea lui Dumnezeu, începem iarăşi să vedem. Orbim din pricina păcatului. Uneori ne naştem aşa, pentru că părinţii noştri, bunicii noştri, au lucrat răul în felul

în care poate nici noi nu ştim cum. Dar este pentru noi dumnezeiescul Botez, este pentru noi Sfânta Spovedanie, este pentru noi Sfânta Împărtăşanie. Sunt toate Tainele Bisericii lucrătoare în sufletul nostru.
Auzim mereu spunându-se cuvântul „har", „harul lui Dumnezeu". Nu înseamnă altceva decât puterea lucrătoare a lui Dumnezeu! Să ne lăsăm, iubiţi credincioşi, ca Dumnezeu cu puterea Lui să lucreze în noi şi va face o minune cu noi.

Aţi auzit în Evanghelia de astăzi ce necredinţă din partea celor care erau prezenţi, ce necredinţă din partea celor care iscodeau, câtă anchetă a făcut cel care nu credea în Dumnezeu, ci care aveau o învăţătură de la Dumnezeu, dar nu şi iubirea lui Dumnezeu şi dragostea de oameni.

Şi tot îl întrebau:
<Dar cum de vezi?>

<Uite văd!>

<Bine, dar nu e bine să fii vindecat sâmbăta, că sâmbătă e ziua noastră de odihnă!>, spuneau iudeii.

<Da, o fi aşa, dar eu văd! Eu nu pot să ştiu multe. Eu ştiu că eram orb şi acum văd!>

Apoi au mers mai departe, şi anume au negat această minune şi au căutat îndreptăţire la părinţii lui.

Iar ei, fricoşi, au spus:
<Noi nu ştim ce s-a întâmplat, cum s-a întâmplat… Noi ştim că l-am născut orb, dar restul… Întrebaţi-l pe el, este major, să răspundă!>

Observaţi câtă lepădare când este vorba de Dumnezeu! Oare nu şi astăzi, din când în când sau adesea, noi ne lepădăm? Şi nu avem această putere să mărturisim minunile lui Dumnezeu? Şi care sunt minunile lui Dumnezeu? Sunt multe! Sunt nenumărate! Dar cea mai mare minune rămâne Sfânta Liturghie! Sfânta Liturghie e cea mai mare minune – şi de aici şi marele păcat al lipsei de la Sfânta Liturghie – adică prefacerea pâinii şi a vinului în Trupul şi Sângele lui Hristos. Adică cuprinderea nemărginitului de către noi, cei mărginiţi, în taina Sfintei Împărtăşanii. Iată marea minune.

Iată, avem aer spre răsuflare – aceasta este o minune! Iată iarba câmpului, iată cele de mâncare nouă – acestea sunt minuni! Iată felul în care Dumnezeu ne-a creat şi ne ţine pe noi – acestea sunt minunile lui Dumnezeu! Minunile lui Dumnezeu nu sunt numai învierile din morţi, vindecările…, ci toate aceste stări pe care noi le trăim! O minune a lui Dumnezeu este şi luminarea minţii noastre spre bine! Ne mirăm adesea de cei care fac răul şi, uneori, poate nu de ajuns, dar mulţumim lui Dumnezeu că nu ne-a adus în acea stare, în acea nenorocire de a lucra răul.

[…]

Observaţi că, de multe ori, lucrurile stau altfel decât noi le vedem sau le simţim. De aceea de fiecare dată să ne rugăm ca Dumnezeu să ne lumineze mintea, adică să ne deschidă ochii! Printre noi nu e nici unul orb. Toţi dintre noi avem ochii trupului buni. Vedem. Dar câţi avem ochii minţii deschişi? Putem noi sesiza puterea lui Dumnezeu lucrătoare în noi? Atunci înseamnă că nu suntem orbi.

Iată, prăznuirăm sfinţi importanţi în viaţă şi în mântuirea noastră. Iată pe Sfântul Ioan Rusul, un sfânt cu moaştele în Grecia, extraordinar prin minunile pe care le lucrează. Iată, [deunăzi] l-am prăznuit pe sfântul necunoscut de la mănăstirea Neamţ. S-au descoperit acolo oasele, moaştele unui sfânt care se află acum în biserică, dar nu ştim ale cui sunt, în anul 1986. Pentru că oamenii încetaseră să mai vadă, atunci Dumnezeu le-a arătat şi oasele au ieşit din mormânt, se umfla aşa pământul şi pentru că regimul nu permitea adunătură de multă lume, mai ales cu credinţă, atunci au turnat beton, tone întregi de beton, şi până şi betonul s-a ridicat şi au ieşit moaştele. Atunci le-au ridicat şi le-au pus în biserică.

Atunci când întunecarea este puternică, Dumnezeu mai face şi dintr-acestea. Dar nu este nevoie, nu este nevoie de minune ca să credem, ca să facem. Este nevoie numai de lucrarea lui Dumnezeu lăsată în noi, neîntunecând ceea ce El a luminat în noi!

Pentru aceasta, astăzi, iubiţi credincioşi, Sfânta noastră Biserică ne-a rânduit spre ascultare această Sfântă şi Dumnezeiască Evanghelie: vindecarea orbului din naştere. Îmbărbătându-ne că orbi fiind, putem vedea!

Ce este un creştin care nu ştie Sfânta Scriptură, nu citeşte, habar n-are de punctele învăţăturii de credinţă? Ce este? Este un creştin orb! Avem cu toţii nevoie de mila şi ajutorul lui Dumnezeu!

Acestea fiind spuse, să avem cu toţii nădejde în puterea lucrătoare a lui Dumnezeu asupra ochilor uneori orbi ai inimii noastre, ai minţii noastre. Amin.

Pr. Nicolae Tănase - Predică la Duminica a VI-a după Paşti - a Orbului din naştere - Păcatul ne orbeşte mintea şi inima

Iubiţi credincioşi, iată-ne în sărbătoarea Duminicii a şasea după Paşti. Continuăm, după atâtea săptămâni, să serbăm marele praznic al Învierii. Îl serbăm, de altfel, în fiecare Duminică, dar această perioadă de 40 de zile după Paşti este pentru noi deosebită.

Sunt multe părţi din Evanghelii care ar fi putut fi alese să fie citite în această perioadă. S-a ales să se citească în Duminica primă după Paşti Evanghelia cu adeverirea Învierii către Toma. Am citit, apoi, Evanghelia adeveririi Învierii către Femeile Mironosiţe. Apoi, adeverirea prezenţei Mântuitorului Hristos ca Lumină şi Apă vie, în Duminica Samarinencii. În Duminica Slăbănogului, ne-a învăţat Biserica faptul că Hristos Cel Înviat ne ridică din slăbănogeală. Iar astăzi ne învaţă, prin această Evanghelie, că, orbi fiind, putem să vedem, prin lumina Învierii lui Hristos.

Şi într-adevăr, putem observa pe noi înşine: adesea orbim şi adesea începem, cu puterea lui Dumnezeu, să vedem iarăşi. Orbim din cauza păcatului. Uneori ne naştem aşa, pentru că părinţii noştri, bunicii noştri, au lucrat răul, în feluri în care poate nici nu ştim. Dar există pentru noi dumnezeiescul Botez, Sfânta Spovedanie, Sfânta Împărtăşanie şi toate tainele Bisericii, lucrătoare în sufletul nostru.

Câtă lepădare, când este vorba de Dumnezeu! Auzim de multe ori spunându-se cuvântul „har”. Harul lui Dumnezeu nu înseamnă altceva decât puterea lucrătoare a lui Dumnezeu. Să ne lăsăm ca Dumnezeu, cu puterea Lui, să lucreze în noi. Şi va face minune cu noi.

Aţi auzit, în Evanghelia de astăzi, ce necredinţă din partea celor care erau prezenţi, ce necredinţă din partea celor care iscodeau! Câtă anchetă au făcut cei care nu credeau în Dumnezeu, cei care aveau o învăţătură de la Dumnezeu, dar nu şi dragostea de oameni. N-aveau iubirea lui Dumnezeu şi dragostea către oameni.

Şi îl tot întrebau pe cel care fusese orb: „Dar cum de vezi?”. „Uite, văd”. „Bine, dar nu e bine să fii vindecat sâmbăta, că sâmbăta e ziua noastră de odihnă”, spuneau iudeii. „Da, o fi aşa, dar eu văd. Eu nu pot să ştiu multe, eu ştiu că eram orb şi acum văd”. Apoi au mers mai departe, au negat această minune şi au căutat îndreptăţire la părinţii lui. Iar ei, fricoşi, au spus: „Nu ştim, ce s-a întâmplat, cum s-a întâmplat, noi ştim doar că l-am născut orb; dar restul întrebaţi-l pe el, este major, să răspundă”.

Curajul de mărturisire nu este moştenit de la părinţi, ci este darul Duhului Sfânt în om. Observaţi câtă lepădare, când este vorba de Dumnezeu! Oare nu şi astăzi, din când în când sau adesea, noi ne lepădăm şi nu avem această putere să mărturisim minunile lui Dumnezeu?

Şi care sunt minunile lui Dumnezeu? Sunt multe, sunt nenumărate, dar cea mai mare rămâne Sfânta Liturghie şi de aici şi marele păcat al lipsei de la Sfânta Liturghie, adică prefacerea pâinii şi a vinului în Trupul şi Sângele lui Hristos, adică cuprinderea nemărginitului de către noi, cei mărginiţi, în taina Sfintei Împărtăşanii.

A nu vedea minunile zilnice înseamnă orbire. Iată, avem aer de respirat, aceasta este o minune! Iată iarba câmpului, iată cele de mâncare date nouă, acestea sunt minuni! Iată felul în care Dumnezeu ne-a creat şi ne ţine pe noi, aceasta este minunea lui Dumnezeu! Minunile lui Dumnezeu nu sunt numai învierile din morţi şi vindecările, ci toate aceste stări pe care le trăim.

O minune a lui Dumnezeu este şi luminarea minţii noastre spre bine. Ne minunăm adesea de cei care fac răul şi - uneori, poate nu de ajuns – mulţumim lui Dumnezeu că nu ne-a adus în această stare, în această nenorocire, de a lucra răul.

Se spune că, în puşcărie, un viitor preot, care s-a călugărit spre bătrâneţe, ridica mâinile în sus şi zicea: „Doamne, Îţi mulţumesc că nu sunt ca miliţianul acesta”. Şi miliţianul, uimit, l-a întrebat: „Ce vrei să spui? Eu te chinui pe tine, eu te bat, eu îţi fac toate acestea şi tu ai vrea să nu fii în locul meu?”. Şi el zice: „Da, pentru că ai mintea întunecată şi mă prigoneşti pe nedrept. Sau silit fiind, faci lucrul acesta”.

Observaţi că, de multe ori, lucrurile stau altfel decât le vedem noi, sau le simţim. De aceea, să ne rugăm de fiecare dată ca Dumnezeu să ne lumineze mintea, adică să ne deschidă ochii. Printre noi nu e nici unul orb, toţi dintre noi avem ochii trupului buni, vedem. ***Dar câţi avem ochii minţii deschişi? Putem noi sesiza puterea lui Dumnezeu lucrătoare în noi?*** Atunci înseamnă că nu suntem orbi.

Nu este nevoie de minune ca să credem, ca să facem. Iată, am prăznuit sfinţi importanţi în viaţa şi mântuirea noastră. Am prăznuit pe Sfântul Ioan Rusul, un sfânt extraordinar, care are moaştele în Grecia. E extraordinar prin minunile pe care le lucrează.

Apoi am prăznuit pe Sfântul Necunoscut de la mănăstirea Neamţ. S-au descoperit acolo moaştele unui sfânt, care se află acum în biserică, dar nu ştim ale cui sunt. În anul 1986, pentru că oamenii încetaseră să mai vadă, Dumnezeu le-a arătat: au ieşit oasele din mormânt. Se umfla pământul şi pentru că mulţi mergeau acolo, iar regimul nu permitea adunare de multă lume, mai ales cu credinţă, au turnat beton, tone întregi de beton. Dar până şi betonul s-a ridicat, s-a spart şi au ieşit moaştele. Şi le-au luat şi le-au pus în biserică.

Atunci când întunecarea este puternică, Dumnezeu mai face şi din acestea, dar nu este nevoie de minune ca să credem, ca să facem. Este nevoie numai de lucrarea lui Dumnezeu lăsată în noi, este nevoie ca noi să nu întunecăm ceea ce El a luminat în noi.

Pentru aceasta, astăzi, Sfânta noastră Biserică ne-a rânduit spre ascultare această sfântă şi dumnezeiască Evanghelie - vindecarea orbului din naştere – îmbărbătându-ne că, orbi fiind, putem vedea.

Ce este un creştin care nu ştie Sfânta Scriptură, nu citeşte, habar nu are de punctele învăţăturii de credinţă? Ce este? Este un creştin orb! Avem nevoie cu toţii de mila şi ajutorul lui Dumnezeu.

Să avem încredere în puterea lucrătoare a lui Dumnezeu asupra ochilor, uneori orbi, ai inimii noastre şi ai minţii noastre. Amin.

Pr. Vasile Gordon - Predică la Duminica a VI-a după Paşti - a Orbului din naştere - Siloamul, prevestire a Botezului creştin

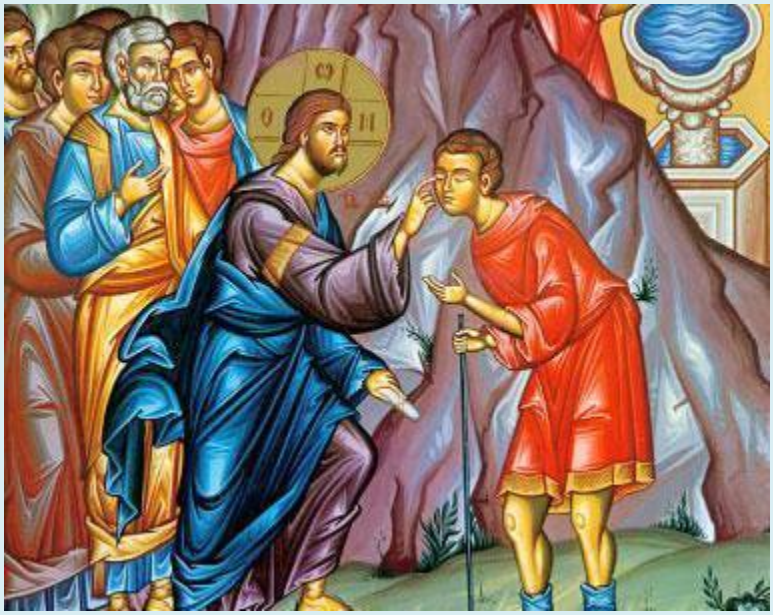

Mergi de te spală în scăldătoarea Siloamului! (Ioan, 9, 7).

Iubiţi credincioşi, Hristos a Înviat! Este ultima duminică din acest an când mai rostim salutul pascal. Joi vom prăznui Înălţarea Domnului, iar dumneavoastră ştiţi prea bine că numai până la Înălţare întrebuinţăm acest salut.

De aceea, înainte de a pătrunde în înţelesul evangheliei de azi, să mulţumim Domnului că ne-a învrednicit să facem şi azi această rostire în biserică, la Sfânta Liturghie.

Duminica de astăzi este încă un ecou al Marelui Praznic al Învierii. În sprijinul acestei afirmaţii oferim două explicaţii scurte.

Orbul din naştere a primit de la Mântuitorul Iisus Hristos nu numai lumina ochilor trupeşti, fapt care, fără îndoială, i-a produs o negrăită bucurie. El a fost luminat şi sufleteşte, mintea, inima şi voinţa lui dovedind o vedere mai înaltă decât cea fizică, în fiinţa lui vădindu-se, cu anticipare, darurile luminii Învierii.

Dovada o avem în felul înţelept în care le-a vorbit celor care-l ispiteau, fariseii interogându-l ca peste veacuri miliţienii pe opozanţi la anchetele din ţările comuniste. Iată câteva din cuvintele lui: „Tocmai în aceasta stă minunea: că voi nu ştiţi de unde este şi El mi-a deschis ochii. Şi noi ştim că Dumnezeu nu-i ascultă pe

păcătoşi; dar de este cineva cinstitor de Dumnezeu şi face voia Lui, pe acesta îl ascultă. Din veac nu s-a mai auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naştere. De n-ar fi acesta de la Dumnezeu, n-ar putea să facă nimic...” (Ioan, 9, 30-33).

A doua explicaţie a legăturii cu Praznicul Învierii decurge din faptul că izvorul Siloamului, la care după ce s-a spălat, după porunca Mântuitorului, orbul şi-a căpătat vederea, prevesteşte botezul creştin.

Noi cunoaştem, din istoria Bisericii, că în primele secole ale creştinismului, la Paşti erau botezaţi catehumenii, după o pregătire prealabilă, desigur. La botez erau îmbrăcaţi în haine albe, pe care le purtau toată săptămâna luminată, ca simbol al curăţiei lor, dar şi al luminării dobândite. Ei erau numiţi luminaţi (fotizomeni, de la vb. „fotizo”, care înseamnă „a lumina”) chiar înainte de botez, în sensul că erau instruiţi în elementele de bază ale creştinismului.

Cu atât mai mult după botez! Se înţelege că după primirea Tainei se comportau ca nişte oameni înţelepţi, faptele lor purtând amprenta luminii izvorâte din învăţătura Evangheliei. Era, de fapt, o dovadă a dobândirii vederii celei duhovniceşti. La fel, am văzut, s-a manifestat şi omul din Evanghelia de astăzi, după minunea săvârşită cu el.

Iubiţi credincioşi, am ales ca temă sesizarea legăturii între izvorul Siloamului şi botezul creştin, la sugestia pericopei din Apostolul ce s-a citit astăzi (Fapte 16, 16-34), în care, după cum aţi auzit, a fost vorba de botezarea temnicerului din Filipi (cu toată casa lui) de către apostolul Pavel, eveniment după care „s-a veselit cu toata casa, crezând în Dumnezeu”.

Iată, aşadar, consecinţa luminării: bucurie şi credinţă. Cu siguranţă însoţite de fapte creştineşti, corespunzătoare învăţăturii evanghelice.

De aceea, iubiţi credincioşi, se cuvine să tragem câteva învăţăminte dintre cele de mai sus, pentru viaţa noastră. Şi noi suntem botezaţi, luminaţi. Pe lângă vederea fizică, pentru care mulţumim lui Dumnezeu, am dobândit şi vederea duhovnicească, care izvorăşte din Taina Botezului, iar această vedere, cu ochii sufletului, ne călăuzeşte spre a vieţui înţelepţeşte.

Căci: „Botezul - spune Sfântul Grigorie de Nazianz - este luminarea sufletelor, schimbarea vieţii în mai bine, întoarcerea, îndreptarea cunoştinţei către Dumnezeu, reluarea legăturii cu Dumnezeu” (Cuv. XL, Despre Sfântul Botez).

Iar Sfântul Ciprian arată că: „Pentru fiii luminii este zi şi în timpul nopţii. Când este oare fără lumină cel care are lumină în inima sa? Sau când nu are soare şi zi acela pentru care Hristos este Soare şi Zi?" (Despre rugăciunea domnească, 35).

Viaţa celui botezat trebuie să confirme darurile primite la Botez, prin cuvinte şi fapte, chiar şi prin gândurile lui. Comportamentul este al unui om luminat, care a părăsit întunericul.

Sfântul Apostol Pavel afirmă acest adevăr într-un mod atât de plastic: „Altădată eraţi întuneric, iar acum sunteţi lumină întru Domnul; umblaţi ca fii ai luminii! Pentru că roada luminii este în orice bunătate, dreptate şi adevăr" (Efeseni, 5, 8-9).

A vedea în sens spiritual devine, astfel, sinonim cu a înţelege sensul creştin al vieţii. A vedea înseamnă a avea perspectiva, a prevedea consecinţele acţiunilor tale. A te strădui să pricepi rosturile lucrurilor, nu doar a manifesta o râvnă care de multe ori poate cădea în habotnicie. De aceea acelaşi Sfânt Apostol Pavel atrage atenţia iudeilor (dar şi nouă, indirect): „Căci le mărturisesc că au râvnă pentru Dumnezeu, dar sunt fără cunoştinţă" (Romani, 10, 2).

Este interesant de observat cum în limbile clasice, verbul „a vedea" are şi sensul de a înţelege (în gr. eidein înseamnă a vedea dar şi a fi instruit; în lat. video = a vedea, dar şi a înţelege). Dintre limbile moderne, în limba engleză vb. to see = a vedea, dar are şi sensul de a înţelege, a cunoaşte. Şi în limba română, la figurat, a vedea semnifică a şti, a pricepe. De exemplu expresia: „Văd că nu prea vrei să faci acest lucru", vrea să spună „Înţeleg (ştiu chiar!) că nu vrei...".

Prin aceste precizări am dorit să subliniem importanţa vederii celei duhovniceşti, fără de care omul este orb, chiar dacă vederea fizică îi este întru totul sănătoasă.

Iubiţi credincioşi, orbirea este, aşadar, de două feluri: trupească şi sufletească. Nu vorbim despre prima pentru că nu intră în obiectivele noastre pentru cuvântul de astăzi, cu toate că această boală aduce multă tristeţe celor loviţi de ea.

De aceea trebuie să ne imaginăm câtă bucurie simte cineva care şi-a recăpătat vederea, aşa cum a fost cazul omului din evanghelie.

Următoarea întâmplare este sugestivă în acest sens: Într-un compartiment de tren călătoreau împreună câteva persoane fără să se fi cunoscut înainte. Una dintre ele privea mereu pe geam şi exclama destul de des „minunat, minunat!", spre mirarea

celorlalţi, care vedeau pe geam un peisaj comun, fără privelişti deosebite. Omul cu exclamaţia s-a simţit dator să se explice: „Vă rog să mă iertaţi că nu mi-am putut stăpâni admiraţia faţă de cele ce se văd pe geam... . Eu azi dimineaţă am ieşit din spitalul unde am fost operat la ochi, căci am fost nevăzător. Acum văd şi sunt atât de fericit de noutăţile ce-mi apar înaintea ochilor...”.

Câtă bucurie în astfel de cazuri, dar câtă tristeţe la cei nevăzători! Şi totuşi, orbirea sufletească este mai grea, pentru că ea implică mântuirea, aşadar viaţa veşnică. Dar orbirea aceasta are mai multe nuanţe, dintre care evidenţiem două: orbire sufletească involuntară, care vine cel mai adesea din ignoranţă (te orbeşte cineva, în sensul că te prosteşte, te manipulează cu viclenie, prin diferite metode) şi orbire voluntară, adică te complaci singur în minciună şi întuneric.

Acesta din urmă este cel mai grav simptom al nevederii. Este, de fapt, refuzul de a recunoaşte evidenţele şi în consecinţă, vieţuirea voită în ape tulburi, în confuzie şi tot ce ţine de acestea.

Pentru astfel de oameni, botezul creştin a rămas doar o formalitate. ***Cât sunt de actuale, în acest caz, cuvintele Sfântului Chiril al Ierusalimului: „Mulţi se botează ca şi Simon Magul. Şi-a cufundat trupul în apă, dar nu şi-a luminat inima cu Duhul. Trupul s-a coborât şi s-a ridicat iarăşi, dar sufletul nu s-a îngropat împreună cu Hristos şi nici nu s-a sculat împreună cu El...”.***

De aceea timpul vieţii este deosebit de preţios pentru limpezirea noastră. Să nu ne prindă ceasul morţii ca şi cum am fi nebotezaţi, „orbi”, ci văzători (adică înţelegători) ai sensurilor vieţii.

De aceea, Mântuitorul ne cheamă cu atâta stăruinţă, pe toţi, spre vieţuire luminoasă: „Încă puţină vreme Lumina este cu voi. Umblaţi cât aveţi lumină, ca să nu vă prindă întunericul. Căci cel ce umblă în întuneric nu ştie unde merge. Cât aveţi lumină, credeţi în Lumină, ca să fiţi fii ai Luminii” (Ioan 12, 35-36). Amin.

Orbul din naştere şi curajul de a (ne) privi în oglinda lui Hristos. "Dumnezeu ne dăruieşte întotdeauna darurile Sale mai presus de fire pe măsura aducerii de mulţumită cu care le primim. Numai acele lucruri pe care le recunoaştem ca fiind daruri de la El devin cu adevărat ale noastre"

"În momentul când pui în față ego-ul, nu mai vezi nimic!"

***

Predica pr. Cristian Onea (Parohia Ceaus Radu - Bucureşti) la Duminica a VI-a după Paşti (a Orbului din naştere):

"Cu câtă credință îl va fi mărturisit el [orbul], împotriva tuturor răutăților din jur sau a limitărilor religioase din vremea aceea. Atunci când Dumnezeu îți face un bine și te scoate dintr-un mare necaz, devii misionar de primă mână pentru familia ta și pentru cei din jur…"

"…Totuși, se întâmplă să fim câteodată supărați [pe noi înșine] atunci când îți dai seama că n-ai văzut o situație, că ai reacționat într-un mod egoist, răutăcios și tu mai vii și pe la biserică, îți pare rău că ai lovit pe casnicul tău, pe soția ta/pe soțul

tău printr-un cuvânt, printr-un moft, printr-o răutate…. Când ai luat o decizie într-un astfel de moment [de orbire a egoismului, a răutății] când n-ai văzut mai departe și acea decizie a deranjat, a supărat, a frustrat pe copilul tău, l-ai făcut să ofteze din adâncul inimii: de ce tata/mama a făcut așa? În momentul când pui în față ego-ul, nu mai vezi nimic! Și Doamne ferește să luăm decizii mari atunci când suntem stăpâniți cu putere de egoism!"

"De multe ori, în momentul în care adunăm în jurul nostru lucruri materiale, în momentul în care trăim limitat doar pentru trup, ne vedem [numai] pe noi. Fericit este omul acela care dăruiește, fericit este omul acela care trăiește pentru ceilalți! Pentru că, din momentul acela, Dumnezeu îi dăruiește din vistieria sa multe bunătăți, multe taine! Omul fericit este acela care este iconom al tainelor [al darurilor] lui Dumnezeu, dragii mei, bucuria aceasta este nepieritoare!"

***

Părintele Zaharia Zaharou: Duminica Orbului

La fel ca în pericopa samarinencei, tot aşa şi în pericopa evanghelică din Duminica Orbului, întrezărim cât de însemnate sunt adevărata cunoaştere de Dumnezeu şi dreapta învăţătură pentru a dobândi prefacerea şi lărgirea inimii. În acelaşi timp, ne dăm seama cât de necesar este să ne recunoaştem sărăcia şi orbirea duhovnicească, precum şi neputinţa de a cuprinde cu mintea taina iubirii lui Dumnezeu, pentru a nu cădea în înşelare şi pentru ca însuflarea noastră să rămână pururi vie.

După cum însuşi Domnul a spus, scopul tămăduirii orbului a fost vădirea slavei Lui şi împărtăşirea adevăratei cunoaşteri de Dumnezeu oamenilor. Împotrivirea fariseilor faţă de această lucrare ziditoare a lui Iisus şi refuzul lor de a-L recunoaşte ca „lumina mare" (Matei 4,16) pogorâtă de Sus, L-au determinat să rostească aceste cuvinte: „Spre judecată am venit în lumea aceasta, ca cei care nu văd să vadă, iar cei care văd să fie orbi" (Ioan 9, 39).

Dumnezeu l-a zidit pe om cu scopul de a-l face părtaş la slava Lui (cf. 2 Petru 1, 4), chemându-l totodată să răsfrângă această slavă asupra întregii zidiri şi mai apoi să I-o înapoieze Lui, izvorul ei. După cum spune marele apostol Petru. Dumnezeu „ne-a chemat din întuneric, la lumina Sa cea minunată" (cf. 1 Petru 2, 9). Dumnezeu este lumina cea mare, iar omul este oglindirea Lui. Atunci când Domnul a luat trup omenesc, El nu a căutat să săvârşească nimic de la Sine Însuşi (cf. Ioan 8, 28), ci doar lucrarea pe care Tatăl I-a poruncit să o împlinească. El nu a căutat slava Sa,

ci slava Celui care L-a trimis (cf. Ioan 8, 50). La fel şi omul, fiind oglinda slavei lui Dumnezeu, nu ar trebui să reflecte nimic al său, ci doar ceea ce i-a fost dat de Sus şi nu ar trebui să păstreze nimic pentru sine, ci pe toate să le înapoieze lui Dumnezeu cu recunoştinţă, spre slava Lui.

Fariseii îşi puneau încrederea în cunoaşterea legii şi în virtuţile lor. De aceea nici nu au putut să recunoască Lumina cerească ce luminează şi lărgeşte inima omului. Dimpotrivă, orbul din naştere a dat dovadă de simplitate şi de sinceritate, învrednicindu-se nu numai de dobândirea vederii trupeşti de care fusese văduvit până atunci, ci mai cu seamă de dobândirea vederii duhovniceşti, care Îl recunoaşte şi Îl mărturiseşte pe Hristos ca Domn a toată zidirea.

Credinţa în Hristos şi mărturisirea păcătoşeniei noastre - sigurul întuneric real - ne curăţeşte oglinda sufletului pentru a putea reflecta Lumina vieţii, care este Domnul. Dacă ne punem încrederea în darurile fireşti cu care am fost înzestraţi, ele ne întunecă oglinda sufletului, astfel încât aceasta nu mai poate reflecta Lumina dumnezeiască. Sufletul nu ar trebui să socotească drept lumină a sa nici un lucru zidit, ci mai degrabă să oglindească Lumina lui Dumnezeu, care este nezidită. Doar atunci omul Îi urmează lui Hristos şi se face sălaş al Luminii vieţii.

Din clipa în care S-a întrupat pe pământ, Hristos a devenit punctul de referinţă pentru toţi oamenii. El este semnul lui Dumnezeu pentru toate generaţiile, semn care, aşa cum spune Scriptura, „va stârni împotriviri“ (Luca 2, 34). Mântuirea veşnică sau pierzania veşnică depind de felul în care omul se defineşte în relaţia sa cu Dumnezeu. Necredinţa îl afundă pe om în întunericul morţii, în vreme ce credinţa în Dumnezeu îl face moştenitor al vieţii veşnice.

Mulţi s-au apropiat de Domnul în timpul arătării Lui în trup. Mulţimile Îl împresurau, însă puţini au fost cei care au izbutit să statornicească o legătură purtătoare de viaţă cu El, precum Iosif din Arimateea, Nicodim, femeia samarineancă sau orbul din naştere. Ceilalţi au văzut, au auzit şi au plecat, rămânând o mulţime amorfă, care într-o zi striga: „Osana Fiului lui David; binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului!” (Matei 21, 9), pentru ca în ziua următoare să strige: „Să fie răstignit!” (Matei 27, 22). Dacă nu ne apropiem de Hristos cu credinţă şi evlavie, cu frică şi cu smerenie, nu vom putea să ne unim cu Duhul Său.

Şi noi intrăm în biserica Domnului, care este plină de slava Sa, plină de harul Său, însă câţi dintre noi aflăm această legătură cu Dumnezeu, încât să plecăm reînnoiţi duhovniceşte, aşa cum au plecat bătrânii lui Israel, îmbătaţi de mângâierea dumnezeiască şi cântând: „Umplutu-ne-am de mângâiere” (Ps. 125, 1)? Câţi plecăm

îmbătaţi de mângâierea pe care am aflat-o pentru că ne-am unit cu nădejdea vie a mântuirii noastre, cu Hristos?

Vindecarea orbului din naştere ne reaminteşte de zidirea lumii din nimic de către Dumnezeu. Hristos i-a dăruit mai întâi sănătatea trupească, şi numai după ce orbul L-a mărturisit ca Binefăcător al său, s-a învrednicit şi de tămăduirea duhovnicească, căci a primit darul mai presus de fire al credinţei şi a moştenit viaţa cerească.

Dacă Îi mulţumim lui Dumnezeu neîncetat şi din toată inima pentru viaţa pe care ne-a dăruit-o şi pentru toate binefacerile Sale către noi, atunci vom îndreptăţi darul Său şi vom îndupleca milostivirea Lui să reverse asupra noastră şi darurile Sale mai presus de fire, prin care vom fi bineplăcuţi Domnului şi ne vom împlini menirea cea mai înainte de veci.

Dumnezeu ne dăruieşte întotdeauna darurile Sale mai presus de fire pe măsura recunoştinţei şi a aducerii de mulţumită cu care le primim. Numai acele lucruri pe care le recunoaştem ca fiind daruri de la El devin cu adevărat ale noastre. Aşijderi, atunci când Îi aducem mulţumită Domnului pentru darurile pe care le-a revărsat asupra sfinţilor şi asupra fraţilor noştri întru Hristos, devenim părtaşi la aceste daruri şi ne îmbogăţim în Dumnezeu.

Atunci când devenim „mulţumitori” (Col. 3, 15), adică Îi aducem Domnului vrednică mulţumită, suntem călăuziţi de la întunericul neştiinţei la lumina întregului adevăr al lui Dumnezeu (cf. Ioan 16, 13) şi Îl slăvim în chip vrednic pe Hristos, care S-a făcut pentru noi izvorul a tot lucrul bun.

(în: Arhimandrit Zaharia Zaharou, Veşnicul astăzi, Editura Bizantină, 2018)

****

Altarul credinţei (Moldova): Duminica orbului - ultima duminică a perioadei pascale

Este ultima duminică a perioadei pascale, dar nu ultima în care Dumnezeu încearcă să ne trezească la realitate, aducându-ne exemple vii, pe care, auzindu-le sau citindu-le, ne regăsim în ele.

[…]

La fel și Dumnezeu ne pune la îndemână exemple în care se reflectă starea noastră spirituală. Toate sunt ca într-o oglindă.

Astăzi avem o imagine impunătoare: Hristos înconjurat de mulțime, precum era de fiecare dată, și un orb care cerea milă la marginea unui drum. Un orb din născare, care-și lucra bucata de pîine, cerșind. Probabil nu voia să fie o povară pentru părinți. Avea o boală care-i punea deseori pe gânduri pe trecătorii îndrăzneți și pe fariseii fățarnici: Cine oare a greșit, el sau părinții lui, de s-a născut orb?

Oamenii noștri întotdeauna au tupeul să facă ordine în grădini străine, uitând de propria gospodărie, să poarte grijă de cei din jur și să nu ia seama la sine. Știți de ce? Sunt oameni fricoși, care se tem să privească în oglindă. Pentru a te privi în oglindă, uneori e nevoie de mult curaj. Pe lângă toate acestea, se cred buricul pământului și strigă în gura mare: Omul - ce mândru sună acest cuvânt!

În îngâmfarea lor, oamenii au uitat că toate de la Dumnezeu vin, iar ei, din cele ce se văd la moment, n-au reușit nimic să facă decât să distrugă și să dezbine. Și asta o numesc uneori - știință. El ne-a încredințat pământul, iar noi l-am adus la limită. El ne-a încredințat Adevărul, iar noi stăruim să-L ocolim. De ce? Oamenii au iubit mai mult întunericul și nu vor să vină la lumină ca să nu se vădească faptele lor, căci sunt rele. (Ioan 3. 19)

Observăm cât de mult oamenii doresc să transforme Învierea Domnului din Sărbătoare în prilej de sărbătorire. Dar noi cunoaștem că dreptul moral de a se saluta cu „Hristos a Înviat” îl au doar cei care cred în înviere, că moarte nu mai există, cei care împreună au înviat cu Hristos. Creștinii ar trebui să fie acei oameni care sfidează moartea și frica ei.

Știind că moartea lor pentru Hristos e o naștere întru veșnicie, primii creștini și-o doreau mult. Ei erau convinși că în Hristos este doar înviere. Acestea puține amintite, par prea ieșite din comun pe lângă lungile rânduri de condoleanțe și „susținere” în „momentele grele” a obștilor monahale și creștinilor de rând, cu privire la trecerea la „neființă” a unor prieteni, rude sau părinți. O teribilă predică a deznădejdii.
Oare asta nu se arată ca o stare de orbire a noastră a tuturor? A te naște orb sufletește, nu-i un păcat. E o mare greșeală când oamenii sunt satisfăcuți de starea lor. E un mare păcat când oamenii nu au curajul să stea în fața lui Hristos, precum a făcut-o acest orb din naștere care nici el n-a păcătuit, nici părinții lui, ci s-a născut orb ca să se arate într-însul lucrurile lui Dumnezeu. (Ioan 9. 3) În sufletul

lui, el niciodată nu s-a limitat la bănuții sau pâinea care i-o dădeau trecătorii, ci a căutat ceva mai mult - să vadă.

Pentru noi e un păcat mare ca atunci când recunoaștem orbirea spirituală, dar Îi cerem lui Dumnezeu mai întâi bucata de pâine de care, avem poruncă să nu ne îngrijim prea mult (Matei 6.25), iar orbirea o folosim doar ca să provocăm mila Cuiva… Dumnezeu e gata în orice moment să ia asupa Sa viața noastră cu toate necazurile și neputințele noastre, dar nu dorește să fie o simplă împrejurare în viața fiecărui din noi.

Dacă am avea curajul de a sta înaintea lui Hristos, privind în ochii Lui ca într-o oglindă, Evanghelia n-ar fi o simplă adunare de idei filosofice, ce ar ajuta la instalarea păcii pe pământ, ci Cuvântul lui Dumnezeu care are puterea să ne întoarcă vederea duhovnicească. Apocalipsa n-ar fi o carte ce ne înspăimântă pe toți, ci o descoperire despre venirea Celui pe care L-am iubit din toată inima și am spune împreună cu ea: Amin! Vino, Doamne Iisuse! (Apoc. 22. 20)

P.S. Conștiința este glasul lui Dumnezeu. Dacă nu-l auzi, nu crede că El nu-ți vorbește. Ia seama, poate ai probleme cu auzul. Iar dacă nu-L vezi pe Dumnezeu, nu crede că El nu este. Fii atent! Probabil ai probleme cu vederea…

Arhim. Augustin Zaborosciuc

Duminica orbului din naştere. “Ne place un Dumnezeu care să nu ne stânjenească cu autoritatea Lui şi mai ales cu prezenţa Lui”

Trufia şi îndreptăţirea vicleană ne face orbi în faţa evidenţei

“Cartea Apocalipsei profeţeşte faptul că sfârşitul lumii va găsi cea mai mare parte dintre oameni incapabili să-L recunoască pe Dumnezeu. Nici chiar desfăşurarea evenimentelor apocaliptice nu sunt în măsură să determine schimbarea de optică, biruirea prejudecăţilor, recunoaşterea erorii fatale în care s-au aşezat şi lepădarea de propria dreptate“. (Pr. Constantin Coman)

***

“Cei ce înfruntă adevărul împotriva evidenţei, se satanizează”. (Ioan Ianolide)

***

– (…) Unii nu acceptă evidenţa. Vreau să vă întreb, părinte profesor, de ce prejudecăţile uneori sunt mai puternice decât evidenţa? În cazul fariseilor funcţiona o prejudecată pe care ei o aveau despre Cel care avea să vină. Acela care a vindecat nu putea fi Hristos. De ce nu acceptă fariseii evidenţa, că Hristos l-a vindecat pe orb şi că El poate fi Cel pe care îl aşteptau?

Pr. Coman: Paradoxal! Deşi societatea iudaică aştepta de veacuri venirea lui Mesia, este surprinsă complet atunci când Mesia vine. Mai mult, responsabilii cu lectura profeţiilor vechi-testamentare, mai marii preoţilor şi ai poporului, resping aproape în principiu, eventualitatea că Iisus din Nazaret să fie Mesia cel vestit de profeţi şi aşteptat de iudei. Este atât de vehementă şi constantă respingerea eventualităţii ca Hristos să fie Mesia, încât devine oricui suspectă.

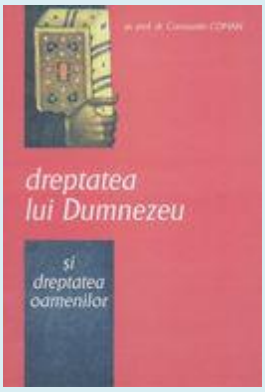

Omul îşi construieşte propria dreptate, se închide în ea ca într-un turn de fildeş, şi respinge orice evidenţă care i-ar contrazice dreptatea sa. Nu este dispus să cedeze nici în faţa provocării lui Dumnezeu Însuşi, sau în mod special, în faţa dreptăţii lui Dumnezeu. Insistenţa cu care îl chestionează pe cel vindecat, pe părinţii lui şi reacţiile lor de fiecare dată ne confirmă că, într-adevăr, demersul lor era nu de a verifica eventualitatea intervenţiei minunate a lui Dumnezeu, ci de a o exclude cu orice preţ. Am mai spus-o şi altă dată, în dialogurile noastre că sunt puţini oamenii care s-ar bucura de o aşa apropiere a lui Dumnezeu. Din multe motive.

Prejudecăţile, de care vorbiţi, sunt reflexe ale dreptăţii proprii, ale statutului social, religios, cultural în care cineva s-a aşezat şi s-a asigurat. Aceste prejudecăţi, şi mai ales cerbicia cu care sunt apărate, funcţionează în cazul celor realizaţi. Aceia nu au nici un interes să se strice sau să se deranjeze ordinea existentă, care pe ei i-a prins, iată, foarte bine. Or, apariţia Cuiva care vindecă orbi din naştere, sau surdo-muţi, sau demonizaţi, era în măsură să alimenteze temerea că sunt posibile cutremure importante, în plan religios, social, politic.

Iudeii invocă încălcarea sâmbetei, ca de atâtea ori, ca argument pentru a-şi linişti conştiinţa, mai întâi, apoi, pentru a-şi justifica atitudinea publică faţă de Iisus. Cineva care încalcă sâmbăta, fie şi vindecând un bolnav, nu poate fi de la Dumnezeu. „Acest om nu este de la Dumnezeu, fiindcă nu ţine sâmbăta.” (Ioan 9,16). A încălca Legea este…

R. Rădulescu: Un păcat.

Pr. Coman: Ce constatăm aici? Constatăm o fugă a omului de Dumnezeu sub o formă foarte ipocrită. Nu spun şi întru-totul conştientizată. Îl vrem pe Dumnezeu, dar departe, să nu se amestece în viaţa noastră, să nu se afle în apropierea noastră, să nu ne sufle în ceafă, iertaţi-mi expresia grosolană. Un Dumnezeu departe, pe care, eventual, am putea să-L mai amăgim, să-I transmitem mesaje controlate sau mistificate. În momentul în care Dumnezeu, care comunicase cu ei de la distanţă prin intermediari, vine printre ei, se înfricoşează, aşa cum ar fi făcut orice om şi aproape că se revoltă. Trăind în imediata vecinătate a lui Dumnezeu, iudeii ar fi trebuit să-şi păstreze conştiinţa de supuşi ai lui Dumnezeu, de dependenţa totală faţă de El. Or, ei îşi construiseră autoritatea, autonomia, superioritatea socială. Este o observaţie pe care o putem consemna de-a lungul istoriei până astăzi: omul are inerţia, ispita, tentaţia de a se emancipa de sub orice autoritate superioară lui, de a se aşeza pe sine în postura de autoritate ultimă pentru sine şi pentru semenii săi.

Dacă autoritatea supremă şi absolută este Dumnezeu, atunci, pe Dumnezeu, ori îl expediază într-o idee inofensivă sau într-un concept inofensiv, pe care le subordonează unui discurs teoretic, şi-l folosesc cum vor, ori îl separă într-un transcendent absolut. Ne place un Dumnezeu care să nu ne stânjenească cu autoritatea Lui şi mai ales cu prezenţa Lui. Ne putem întâlni la sfârşit cu Dânsul, chiar şi la judecată. Vom da seama atunci, până atunci sperăm să mai reglăm noi într-un fel anume lucrurile, mai recuperăm, mai uităm noi, mai uită Dumnezeu, ne mai iartă Dumnezeu şi aşa mai departe.

Omul este surprins de întâlnirea cu Dumnezeu acum şi aici. De aceea şi fariseii, deşi apărau legea, deşi propovăduiau credinţa, deşi Îl mărturiseau pe Dumnezeu, când Dumnezeu păşeşte printre ei, Îl resping din această inerţie, păcătoasă bineînţeles, care este tendinţa uzurpatoare a autorităţii dumnezeirii. Omul are şi el autoritate şi putere, dar acestea nu izvorăsc din el, ci sunt împrumutate, le primeşte de undeva, din afara sa. El ar vrea să fie izvorul propriei sale autorităţi. Autoritatea lui să rezide din sine, din funcţia sa, din statutul său social, din condiţia sa umană… Este o bătălie surdă pe autoritatea ultimă, pe cine are ultimul cuvânt!

R Rădulescu: Judecându-L, Îl suspectează pe Hristos de păcat. „Deci au chemat a doua oară pe omul care fusese orb şi i-au zis: Dă slavă lui Dumnezeu. Noi ştim că Omul Acesta e păcătos. A răspuns deci acela: Dacă este păcătos, nu ştiu. Un lucru ştiu: că fiind orb, acum văd.” (Ioan 9,24-25). Vroiam, părinte profesor, să vă întreb, poate cădea oricine în tendinţa de a-L respinge pe Dumnezeu, atunci când se apropie prea mult de El?

Pr. Coman: Tendinţa de a judeca, de a diseca, de a verifica până în cele mai mici detalii este semnul unei atitudini de îndreptăţire de sine.Tot discursul fariseilor este izbitor de asemănător cu al nostru. Sau atitudinea noastră izbitor de asemănătoare cu a lor. Trebuie să avem curajul să mărturisim acest lucru. Nu ştim cum ne-am comporta, dacă ne-am confrunta cu prezenţa dumnezeiască, aşa cum s-au confruntat fariseii?! Mă tem că unii dintre noi ne-am comporta la fel şi am găsi argumente să-L respingem pe Dumnezeu. Mă tem că şi facem lucrul acesta cu consecvenţă. Găsim semnelor minunate explicaţii „logice", le includem în fenomene naturale. Toate argumentele izvorăsc din îndreptăţirea de sine, din construcţia unui edificiu autonom, fără Dumnezeu, de fapt.

R. Rădulescu: Cum ne vindecăm de această tendinţă, de această ispită?

Pr. Coman: Este foarte greu. Există terapia numită generic asceză, în Răsăritul ortodox. Asceza presupune un exerciţiu de renunţare la sine, de renunţare la plăceri, la tot ceea ce construieşte ipostasul uman căzut. Curăţirea de patimi deschide omului perspectiva vederii adevărate! Dacă te lepezi de construcţia egocentrică, constaţi adevărul, constaţi că existenţa ta este întru totul şi continuu dependentă de Dumnezeu Creatorul, Susţinătorul, Proniatorul, Mântuitorul, Împlinitorul, Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul.

Paradoxal, învăţaţii timpului respectiv, fariseii şi cărturarii, se află în postura de a nu recunoaşte Adevărul, în timp ce un orb din naştere, lipsit de orice cultură, găseşte imediat argumente care-l conduc la Adevăr: „Eu nu ştiu dacă este păcătos sau nu este păcătos, dar ştiu că un om păcătos nu ar fi putut să facă aşa ceva!", conchide orbul vindecat. O concluzie logică. Orbul se întemeiază în evidenţa lucrurilor, în timp ce fariseii şi cărturarii refuză evidenţa, în temeiul culturii lor.

R Rădulescu: În faţa fariseilor Hristos eşuează, dar Se descoperă total orbului. Unul singur este câştigat în toată această pedagogie. Din nou vă întreb, cum lucrează Dumnezeu?

Pr. Coman: Daţi-mi voie să inversez puţin termenii enunţului dumneavoastră. Fariseii eşuează în faţa Mântuitorul Hristos, în timp ce orbul reuşeşte. Mântuitorul nu are un demers elaborat. Dumnezeu Se manifestă pur şi simplu. Ştie foarte bine că o eventuală încercare de a-i convinge cu argumente nu are nici o şansă de reuşită. Ca la Pateric: dacă din vederea mea nu înţelegi nimic, din cuvântul meu cu atât mai puţin. Cum o fi să te întâlneşti cu Dumnezeu şi să mai ceri şi explicaţii?! Nu vi se pare prea mult? Eşecul celui care cere explicaţii în astfel de situaţii este catastrofal.

Vi se pare că sunt puţini cei care-L percep pe Dumnezeu ca atare! Este adevărat. Din toată mulţimea care se agită în jurul acestui eveniment, numai orbul vindecat Îl recunoaşte şi procedează în consecinţă – cei mulţi nu! Proporţia este dramatică. Şi mai dramatică şi neliniştitoare este confirmarea ei în repetate rânduri de către Mântuitorul Hristos. Imaginea cu poarta cea strâmtă care duce la mântuire şi poarta cea largă care duce la pierzanie vizează această situaţie. Cartea Apocalipsei profeţeşte faptul că sfârşitul lumii va găsi cea mai mare parte dintre oameni incapabili să-L recunoască pe Dumnezeu. Nici chiar desfăşurarea evenimentelor apocaliptice nu sunt în măsură să determine schimbarea de optică, biruirea prejudecăţilor, recunoaşterea erorii fatale în care s-au aşezat şi lepădarea de propria dreptate.

Mântuitorul Hristos vorbeşte despre o turmă mică care se salvează. „Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăţia.” (Luca 12,32). Nu pentru că Dumnezeu nu ar avea capacitatea sau voinţa de a salva mai mulţi sau pe toţi, ci pentru că în virtutea libertăţii, omul aderă sau nu aderă la dialogul mântuitor cu Dumnezeul cel viu şi adevărat. Cine aderă se salvează, cine nu aderă se pierde. Este paradoxal, este dureros, este contrar logicii noastre. Dar, cu adevărat, Evanghelia şi perspectiva dumnezeiască, pe care o vedem concretizată în acest episod, contrazic logica noastră de la început până la sfârşit. Nici legătura dintre cauză şi efect nu funcţionează cum funcţionează în logica noastră, nici proporţiile, nici criteriile. Totul este surprinzător şi imprevizibil, până când omul se acomodează cu cele dumnezeieşti şi acceptă cel puţin diferenţa. Aceasta se cheamă că omul începe să se smerească, să se coboare pe sine, să renunţe la propriile ambiţii. Ceea ce nu pare a se întâmplă astăzi. Din contră, omul se află într-o exacerbare a autorităţii sale, a suficienţei de sine, a părerii de sine, a trufiei. Sunt foarte puţini oamenii care îşi recunosc limitele. (…)”.

(din: Pr. Constantin Coman, “Dreptatea lui Dumnezeu şi dreptatea oamenilor”, Editura Bizantină, Bucureşti, 2010)

Pr. Eugen (Cuvânt ortodox): Orb plin de … Lumină

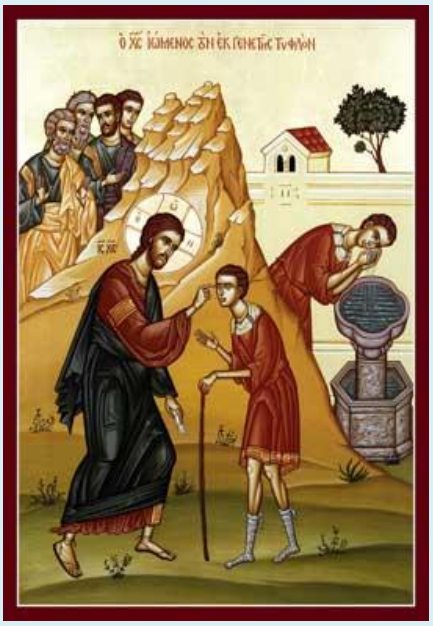

Vindecarea orbului din naştere a dat mult de gândit fariseilor contemporani Lui Iisus, dar şi celor contemporani nouă. Deodată, fariseii de atunci s-au trezit în faţă cu un om pe care îl disprețuiau – un cerşetor – dar care fusese atent la predicile lor şi, la momentul potrivit, le-a întors cuvântul: "Şi noi ştim că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoşi; dar de este cineva cinstitor de Dumnezeu şi face voia Lui, pe acesta îl ascultă."

În faţa acestui argument, fairiseii cei mult cuvântători au rămas fără replică. Nici un cuvânt nu putea să stea în faţa acestei logici care era predicată chiar de ei. Atunci au apelat la singura armă care le rămăsese, care de fapt le rămâne fariseilor din toate timpurile când sunt puşi la "colţ", atacul la persoană! În păcate te-ai născut tot, şi vii să ne înveţi pe noi?! Nu conta minunea, nu conta argumentele biblice şi logice, ci doar orgoliul rănit. Urmarea? L-au scos afară.

Spectacolul, din păcate, nu s-a încheiat atunci, ci continuă şi astăzi. Tendinţa "vârfurilor" ecleziastice este ecumenismul. Nu contează argumentele împotrivă aduse, biblice, canonice, istorice, logice, nimic nu are valoare în faţa lor. Însă neavând cuvânt de răspuns, se folosesc de aceeaşi armă ca şi vechii farisei: fundamentaliştilor, ignoranţilor, problematicilor, în păcate v-aţi născut şi ne contraziceţi pe noi!? Şi sunt gata să declare pe oricine nu primeşte învăţătura lor că sunt în afară de Biserică. Vindecatul orb din Evanghelie ne vine însă în ajutor: Atunci când oamenii ne scot din "sinagoga lor" avem pe Hristos care ni se

descoperă ca Fiu al Lui Dumnezeu, ne primeşte în Biserica Sa pe care porţile iadului nu o pot birui. Ne mai învaţă fostul orb că mărturisirea credinţei poate aduce necazuri, dar ne arată că plata ei este bucuria de a fi găsit de Hristos, nu aiurea ci în templu, arătându-ne că nu despărţirea de Biserică este soluţia luptei de astăzi împotriva ereziei ecumeniste ci apărarea Adevărului în Biserică”.

Orbirea duhovnicească şi lumina Iubirii lui Hristos

“Adeseori, orbii duhovniceşte devin armă a vrăjmaşului neamului omenesc, care se joacă cu patimile şi cu oamenii pătimaşi după cum vrea el. Perverteşte cuvintele şi faptele celui drept, îl calomniază, îl face de ruşine. Iată orbirea de care trebuie să ne temem”.

Ochii înainte văzători

El a răspuns zicând: „Şi cine este, Doamne, ca să cred în El?” Şi a zis Iisus: „L-ai şi văzut! şi Cel ce vorbeşte cu tine, Acela este!” (Ioan 9, 36-37)

„Cazul” orbului din naştere ne trezeşte nedumeriri. Cum putea el, după ce se învrednicise de o atât de neaşteptată şi de mare binefacere, adică vindecarea de o groaznică neputinţă, să nu înţeleagă de unde îi venise vindecarea?! Suferise o viaţă întreagă, nevăzând lumina zilei, şi dintr-odată i se deschiseseră ochii trupeşti. Nu ar fi fost firesc să i se deschidă şi ochii duhovniceşti? Să i se descopere că se află în prezenţa Fiului lui Dumnezeu? Se pare că şi orbului – ca şi jalnicei omeniri, gata să pună la îndoială orice – i-a fost mai uşor să vadă, decât să deschidă ochii credinţei.

Uneori Domnul ne vorbeşte, iar noi stăm şi ne întrebăm unde este şi de ce ne-a părăsit. În lumea noastră sufletească se săvârşesc şi astăzi minuni, ascunse de ochii oamenilor şi nu arareori se produc mari schimbări în inima omului, care renaşte, sub puterea unui suflu venit de Sus, iar oamenii nu ştiu ce explicaţie să dea acestei schimbări. Se întâmplă aceasta atunci când Domnul vorbeşte sufletului omului. Îi vorbeşte printr-o împrejurare oarecare, printr-o încercare, sau prin Sfânta Scriptură.

Domnul Se află lângă noi în clipele cele mai grele. În nopţile când suferim de nesomn, luminează cu prezenţa Sa orbirea noastră, ne deschide ochii ca să pătrundem cu privirea în adâncul milostivirii Sale. Ne vorbeşte chiar şi când nu ne dăm seama.

Să fim cu luare-aminte la acest glas, să ne grăbim să înălţăm noi înşine glas din adâncul sufletului: „Cred, Doamne!”, şi să-I păstrăm în minte cuvintele: „Am venit în lumea aceasta, pentru ca cei ce nu văd să vadă…“ (Ioan 9, 39).

Rază din lumină cerească

El păcatele noastre le poartă şi pentru noi rabdă durere. (Isaia 53,4)

Când, sub povara vreunei suferinţe, cădem la picioarele Mântuitorului, venim înaintea Celui care a cunoscut El Însuşi toată suferinţa. Când Îl chemăm din mijlocul ispitelor, Îl chemăm pe Cel ce El Însuşi a fost ispitit. Când ne plângem de răutatea oamenilor, ştim că ne aude Cel ce El Însuşi a suferit din cauza cruzimii omeneşti. Când, îndureraţi de pierderea unei fiinţe dragi, suferim pentru ea, în casa rămasă pustie, ştim că ne vede Cel care a plâns la mormântul prietenului Său. Când rămânem singuri, în zadar căutăm compasiunea oamenilor; ne înţelege aleanul Cel ce a simţit ce înseamnă singurătatea şi al Cărui suflet „s-a întristat de moarte” în Grădina Ghetsimani.

Iar când, într-o clipă de slăbiciune şi de inimă rea, simţim că lumina lui Dumnezeu se ascunde de noi şi că suntem cuprinşi de o îndoială grozavă, în ceasul acela negru

găsim tărie în Cel ce a strigat în chinurile morţii: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?“ (Marcu 15, 34). „Luând asupra Sa neputinţele şi bolile noastre“, Mântuitorul a urmat calea care avea să-L ducă pe Golgota. Acum, ca şi atunci, îşi revarsă asupra noastră nesecata-I iubire. Ferice de cel ce este convins de acest adevăr. Pentru el nu mai există nici dor, nici singurătate, fiindcă Mântuitorul va fi întotdeauna cu el; în inima lui nu va mai fi durere, fiindcă va şti că Domnul va înţelege ceea ce noi nu suntem în stare să exprimăm în cuvinte. Acela nu va cunoaşte nici slăbiciune, nici frică, pentru că, simţind asupra sa privirea iubitoare a Mântuitorului, va fi convins că nici o încercare nu-l va putea despărţi de iubirea lui Hristos.

Binecuvântată fie clipa când ne-am plecat întâiaşi dată genunchii înaintea Lui, în liniştea singurătăţii şi poate că încă nu ne simţim în stare să dăm glas rugăciunii noastre, ci simţim doar dulceaţa prezenţei Sale, chiar şi când nu-L chemăm în ajutor, dar ştim că ne înţelege în toate, că ştie tot, când simţim în adâncul inimii adevărată, neschimbătoarea, veşnică iubire a lui Dumnezeu, care ne dă tărie în ceasul morţii şi ne luminează cu lumina Sa nepământească.

Trimite, Doamne, asupra noastră o rază din lumina Ta cerească!

(din: “Fiecare zi, un dar al lui Dumnezeu – 366 Cuvinte de folos pentru toate zilele anului“, Editura Sophia, 2008)

“Azi orbii văd, dar se tem. Și frica le va lua din nou vederea…” - Garanţii “drepturilor omului” și controlul prin frică al maselor oarbe…

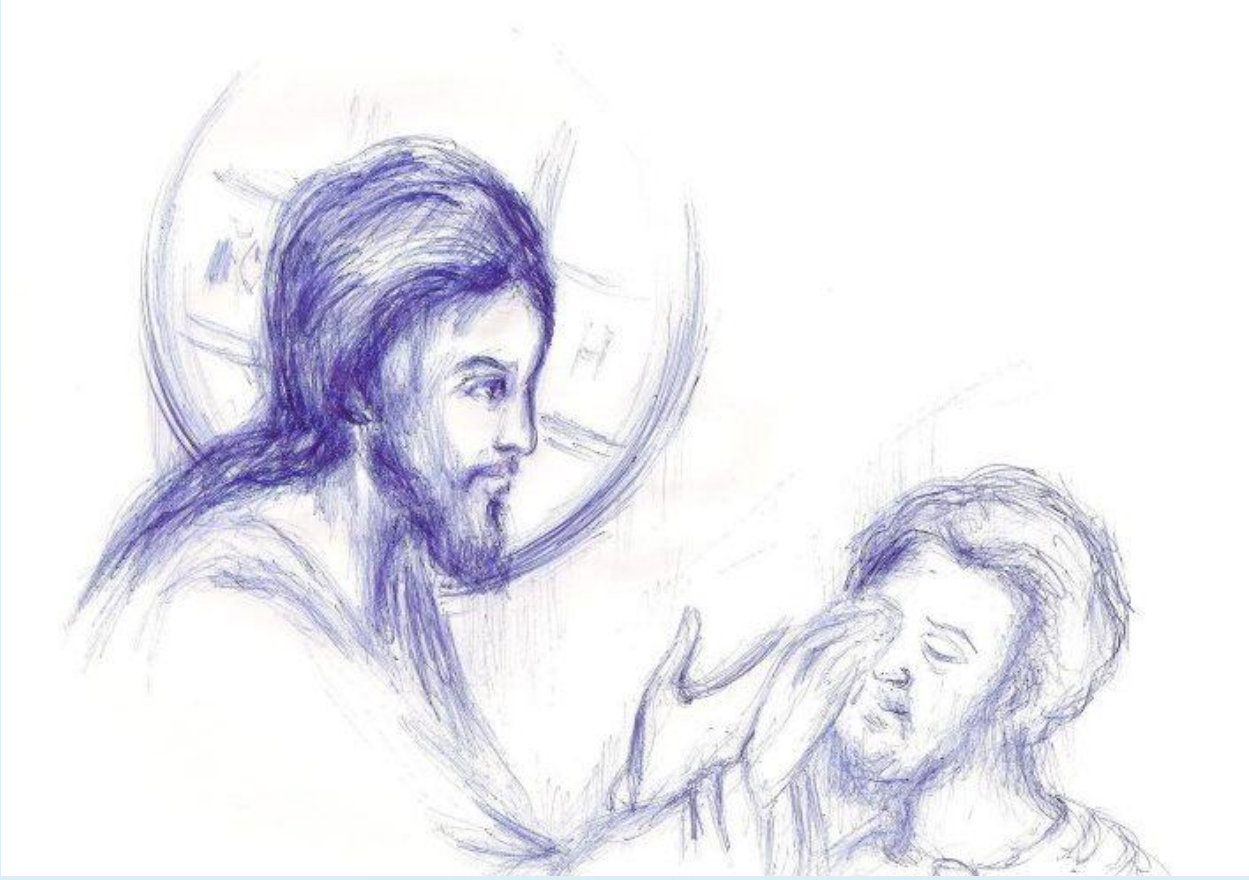

vindecarea orbului - Gabriela Mihăiță David

Dragostea în care cred: ochii deschiși de Iisus

Aseară m-am plimbat puțin și am stat de vorbă cu omul care a fost orb din naș-tere… Era puțin mai bătrân, cu vreo două milenii doar, și îmi spunea:

- Știi, când au venit fariseii, ceea ce m-a uimit cel mai tare a fost că pe ei îi interesa orice, numai faptul că vedeam, că fusesem vindecat de orbire, nu. Nu le păsa de mine nici cât negru sub unghie. Singurul lucru de care le păsa era că se întâmplase ceva pe teritoriul controlat de ei, ceva care nu venea de la ei și de care ei nu știau. Pentru ei Iisus era un infractor nu pentru că făcuse ceva rău, ci pentru că făcuse ceva fără aprobarea, omologarea și fiscalizarea lor.

Așa e și azi cu societatea creată de urmașii lor. Nu-i interesează omul, deși tot ce fac spun că fac pentru binele omului. Ceea ce îi interesează cu adevărat e puterea

lor asupra oamenilor, să dețină un control cât mai profund asupra lor. Ei vorbesc și promovează drepturile omului, ceea ce o infinită ipocrizie, pentru că singurul motiv real pentru care fac asta e ca, așezându-se în postura de furnizori și garanți ai drepturilor omului, capătă automat dreptul de a-i monitoriza și sancționa pe oameni, de a-i controla, în numele drepturilor lor. Nu omul, ci drepturile lui sunt importante. Iar și mai importanți ca drepturile sunt, bineînțeles, cei care le garantează…

Dar răul are putere asupra cuiva atâta vreme cât acela se teme. Ochii deschiși de Iisus văd asta. Și tocmai asta îi sperie, de peste două mii de ani, la Iisus Hristos: că deschide ochii oamenilor să vadă cine sunt ei și că puterea lor stă în specularea orbirii duhovnicești a oamenilor.

Îl urau pe Iisus pentru că era singurul care nu se temea de ei. Ba mai mult: le devoala lăuntrul ticălos înaintea oamenilor, le răsturna raționamentele și tarabele, demola în toate felurile autoritatea lor demonică și lumea construită pe ea. De aceea L-au și ucis.

Dar Iisus S-a lăsat ucis ca să rezolve și problema morții, să-i ia și ei puterea asupra oamenilor. Ca murind să coboare în iad și să ia și puterea iadului asupra oamenilor…. Într-un cuvânt, S-a lăsat ucis ca să pătrundă în profunzimea condiției umane căzute și să-i smulgă rădăcina…

- Mai face El asta azi, mai deschide ochii orbilor din naștere?

- Bineînțeles. Hristos a dat puterea Sa Bisericii. Și Biserica deschide și azi ochii orbilor din naștere, prin Taine și Învățătura Evangheliei. Dar nu știu ce se întâmplă, căci atunci când Iisus mi-a deschis mie ochii, eu am devenit curajos ca El, am început să-i înfrunt pe farisei și chiar să-i iau peste picior. Când El mi-a deschis ochii, nu am primit doar vederea, ci și puterea de a înfrunta ceea ce vedeam în farisei, și de a iubi ceea ce vedeam în Hristos.

Azi orbii văd, dar se tem. Și frica le va lua din nou vederea… O Biserică care se teme de Puterea lumii, nu mai poate da oamenilor puterea de a înfrunta și învinge lumea, așa cum a făcut Iisus Hristos și cum le-a lăsat moștenire să facă și ucenicii Lui.

Și cu timpul, temându-se de lume, Biserica poate pierde și puterea de a deschide ochii….

Părintele Valentin Mordasov despre orbirea duhovnicească

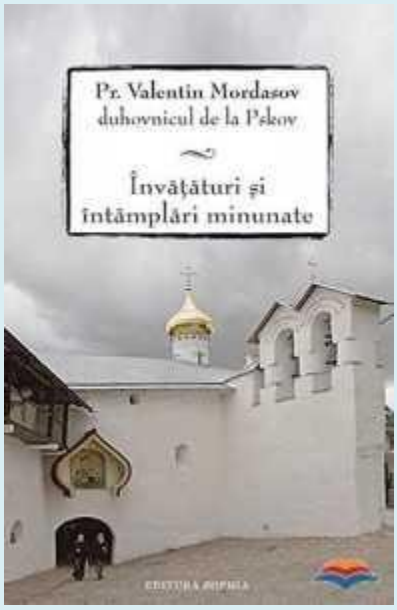

“Duminica Orbului din naştere ne dă prilejul să vorbim despre orbire: orbirea duhovnicească. Această orbire se întâmplă din diferite motive. Pe unii îi orbeşte mândria. Pe Iuda l-a orbit iubirea de arginţi. Pe fiii lui Iacob i-a orbit invidia atât de tare, încât l-au vândut ca rob pe fratele lor. Răutatea şi invidia i-au orbit pe iudeii care au văzut minunile Mântuitorului.

În zilele noastre există de asemenea mulţi oameni orbiţi: vânzătorul este orbit de zgârcenie, conducătorul este orbit de dragostea de slavă, cel bogat este orbit de agoniseală etc. Păcatul orbeşte deplin ochii duhovniceşti. Un orb duhovniceşte vede totul prin prisma propriei patimi: cel desfrânat gândeşte că toţi sunt desfrânaţi, cel bârfitor, că toţi sunt bârfitori, cel rău şi invidios, că şi alţii sunt la fel.

Într-o dimineaţă, devreme, un om venea pe stradă şi la un moment dat s-a oprit, aşteptând. Pe lângă el au trecut mai mulţi oameni. Unul din ei, trecând pe alături, a gândit în sinea sa despre acela: “Aşteaptă o femeie.” Altul şi-a spus: „Iată, stă la pândă, urmărind ce să fure.” Un altul s-a gândit: „Aşteaptă să se deschidă berăria, să bea ca să-i treacă mahmureala.” Alt trecător a cugetat văzându-l: „Iată ce om evlavios. A ajuns la biserică înainte chiar să se deschidă, iar el aşteaptă afară, rugându-se.”

Adeseori, orbii duhovniceşte devin armă a vrăjmaşului neamului omenesc, care se joacă cu patimile şi cu oamenii pătimaşi după cum vrea el. Perverteşte cuvintele şi faptele celui drept, îl calomniază, îl face de ruşine. Iată orbirea de care trebuie să ne

temem. Această orbire, ca toate bolile, începe neobservat prin mici plăceri, care se dezvoltă treptat în deprinderi rele. În acel stadiu nici predicile, nici cuvintele de convingere nu mai pot ajuta.

În mănăstirea sa din Diveevo, Cuviosul Serafim de Sarov le despărţea pe fecioare de văduve pe motivul că cele din urmă aveau deprinderi rezistente, întărite de-a lungul timpului, care cu greu puteau fi dezrădăcinate, în timp ce îndreptarea celor tinere decurgea mai uşor, pentru că patimile lor nu deveniseră deprinderi.

Cea mai cumplită orbire din vremea noastră este orbirea necredinţei. Ea duce la moartea sufletească. Noi am vorbit deja cu altă ocazie despre cum să luptăm împotriva necredinţei, ca să dobândim vindecare de această orbire.

Dacă patimile orbesc sufletul, ne punem întrebarea: „Cum să luptăm împotriva lor?" Sfântul Ignatie Briancianinov spune că doar descoperindu-le, precum un inamic în război, noi le putem combate şi învinge. Descoperă la spovedanie îndeosebi gândurile care duc la dezvoltarea patimii. Nu te îndreptăţi niciodată, pentru că îndreptăţirea de sine face patima să crească. Patima se micşorează prin blândeţe. Dacă îţi vor arăta un tigru şi-ţi vor spune că este un cal nu-i contrazice. Fii de acord. Potoleşte patima cu semnul crucii, cu Rugăciunea lui Iisus, cu mulţumirea, cu citirea Evangheliei.

Un ofiţer beţiv a învins patima sa prin citirea Evangheliei. Puterea Evangheliei este mare, dar devine şi mai mare dacă adaugi postul, paza minţii de gânduri (adică alungarea gândurilor imediat ce apar în minte).

Deseori, la orbirea duhovnicească ne conduce nepăsarea duhovnicească, cu care trebuie să ne luptăm din toate puterile şi despre care am vorbit deja. Un predicator spunea că există două iaduri şi două Raiuri. Suferinţa pe pământ fără credinţă, adică cu cârtire şi deznădejde, în orbire duhovnicească, preface şi viaţa pământească într-un iad, care nu se sfârşeşte, dar se intensifică neînchipuit după mormânt. Omul evlavios, credincios trăieşte bine şi pe pământ, suportând, cu ajutorul lui Dumnezeu, toate suferinţele, iar apoi va primi viaţa veşnică în Rai.

Izbăveşte-ne pe noi, Doamne, de orbirea duhovnicească! Amin".

(Din: Pr. Valentin Mordasov, duhovnicul de la Pskov: Învăţături şi întâmplări minunate, Editura Sophia, 2011)

Fericirea orbului nevinovat sau unde se arată mila, puterea şi slava lui Dumnezeu?

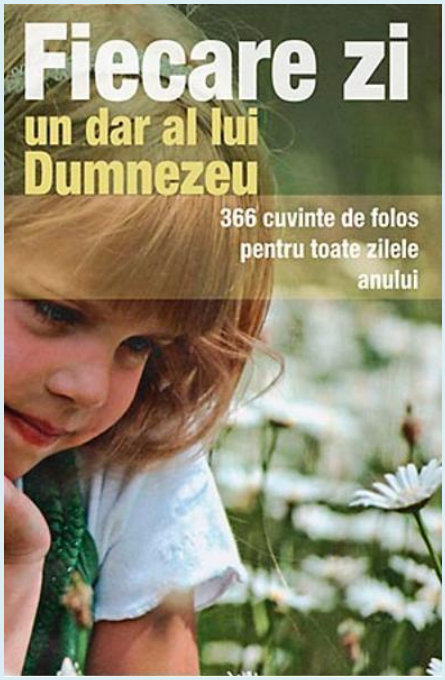

Miluiţi prin necazuri

Şi ucenicii Săi L-au întrebat, zicând: „Învăţătorule, cine a păcătuit, el sau părinţii lui de s-a născut orb”. Iisus a răspuns: „Nici el n-a păcătuit, nici părinţii lui, ci pentru ca-ntru el să se arate lucrurile lui Dumnezeu”. (Ioan 9,2-3)

Necazurile ni se trimit, oare, pentru păcatele noastre? În Vechime aşa se credea, dar Mântuitorul dă o altă explicaţie. Spune că un om era orb ca să se arate prin El puterea lui Dumnezeu. Lipsa vederii l-a adus pe acel om la Iisus şi prin aceasta a fost miluit de două ori: i s-au deschis ochii trupeşti, dar şi cei duhovniceşti. Probabil că nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Iisus dacă n-ar fi fost orb şi dacă n-ar fi trebuit să se săvârşească asupra sa acea minune.

Deseori suntem miluiţi, în cea mai mare şi mai neaşteptată măsură, prin suferinţele noastre. Boala lui Lazăr avea să descopere, după cuvântul lui Iisus, „slava lui Dumnezeu, pentru ca prin ea să Se slăvească Fiul lui Dumnezeu” (Ioan 11, 4).

Nu încape îndoială că orice boală poate da bolnavului sau celor din preajma sa, posibilitatea de a dobândi binecuvântare de Sus. Adesea, Domnul îi fericeşte pe cei ce suferă din cauza încercărilor la care sunt supuşi. Tot ceea ce considerăm că se

întâmplă în defavoarea noastră ar trebui să ne deschidă ochii asupra unui adevăr adânc: că fiecare dezamăgire în viaţă este menită să ne aducă, în locul fericirii pe care o aşteptam, ceva cu mult mai bun.

(din: "Fiecare zi, un dar al lui Dumnezeu - 366 Cuvinte de folos pentru toate zilele anului", Editura Sophia, 2008)

Duminica Orbului

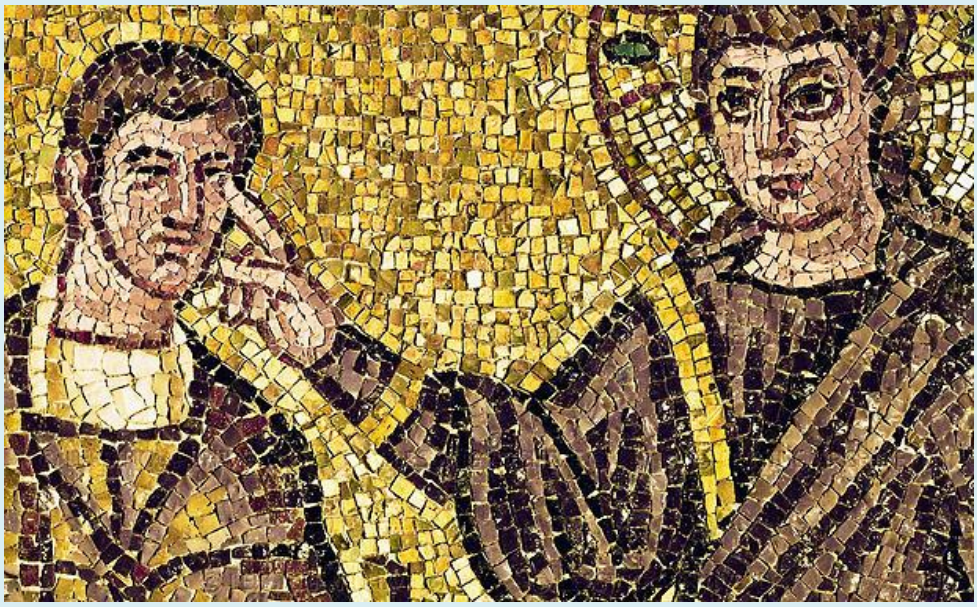

Iar el a zis: Cred, Doamne. Şi s-a închinat Lui (Matei 9, 38)

Pericopa evanghelică din Duminica Orbului este, în întregime, o pagină din istoria mântuirii omului şi din care avem de învăţat foarte mult. Este o pagină de istorie folositoare, deoarece conţine învăţături mântuitoare pentru viaţa noastră, sunt învăţături care contribuie la formarea noastră duhovnicească, pentru că acesta este scopul pe care îl urmăreşte această pericopă evanghelică, şi nu numai aceasta, ci fiecare pericopă evanghelică. Şi, nu doar pericopele evanghelice, ci toate Evangheliile, şi nu doar Evangheliile, ci toată Scriptura. Căci toată Scriptura este de folos, spre sfinţirea noastră.

În acest mic studiu pe care îl vom face, vom urmări doar câteva învăţături ale acestei pericope. Iar aceste învăţături le primim nu de la un om învăţat, ci de la un biet cerşetor din Ierusalim. De la un om simplu, neînvăţat, dispreţuit de către ceilalţi pentru că cerşea pe străzile oraşului. Curios lucru, am putea spune. ***Putem noi să învăţăm ceva de la un astfel de om? Da, avem ce învăţa chiar şi de la un asemenea om, de la un cerşetor orb pe care nimeni nu-l lua în seamă. Pentru că ceea ce contează cel mai mult la un om nu sunt sănătatea, ştiinţa, bogăţia şi nici poziţia socială. Ceea ce contează este viaţa duhovnicească. Contează doar sentimentele cele bune, contează doar sufletul frumos al omului. Iar orbul nostru este un om cu sufletul frumos. Astfel, acest om, dispreţuit de toţi locuitorii din Ierusalim, dar, mai ales de înalta societate, devine model pentru noi, creştinii. El ne arată virtuţile pe care trebuie să le dobândească fiecare creştin.***

Aceste virtuţi sunt fundamentale, şi fără ele nu putem să fim, şi nici măcar să ne numim creştini.

Orbul din parabolă ne învaţă nu vorbind, ci prin exemplul vieţii sale. Iar aceste virtuţi sunt:

Credinţa

Orbul din Evanghelie dovedeşte o credinţă exemplară în Hristos. Cu credinţă adâncă a primit de la Hristos plămada din pământ şi apă cu care Domnul i-a uns ochii. Mai apoi, cu credinţă a alergat la scăldătoarea Siloamului, acolo unde Hristos l-a trimis. Şi, mai târziu, atunci când l-a văzut pe Binefăcătorul său cu ochii lui, după ce Acela i-a redat lumina ochilor, şi-a mărturisit credinţa sa zicând: Cred, Doamne!

Pentru un creştin, credinţa este primul pas. Este prima treaptă a vieţii sale în Hristos, este fundamentul şi temelia vieţii sale.

Fără credinţă în Hristos, cum poate cineva spune că este creştin? Prima şi cea dintâi virtute a creştinului este credinţa; credinţa cea fierbinte, credinţa cea adâncă, credinţa cea neclintită. Este credinţa ce se recunoaşte din faptele dragostei. Pentru că, altfel, credinţa este moartă. Aşa ne învaţă şi Sfântul Iacob, ruda Domnului: ***„Credinţa, fără fapte, moartă este”. (Iacov 2, 26).***

Ascultarea

Desăvârşită este ascultarea pe care o face orbul din naştere faţă de Hristos. I-a spus Hristos: ,,Mergi şi te spală în scăldătoarea Siloamului”. Iar orbul a făcut întocmai după cum i-a poruncit Domnul. Cu tina încă umedă pe ochi a mers la scăldătoarea Siloamului, deşi nu vedea încă. Pe drumul către scăldătoare toţi îl priveau ciudat. Minunată ascultare face orbul, fără să crâcnească! Fără gânduri şi fără să cugete în vreun fel. Şi, tocmai această ascultare l-a condus către tămăduire. Căci, ,,ducându-se şi spălându-se, a văzut”.

Mare virtute este ascultarea! Ascultarea faţă de Dumnezeu şi faţă de oamenii Lui Dumnezeu care ne păstoresc şi care poartă de grijă sufletelor noastre. Ascultarea, este şi ea, o virtute de căpătâi a bunului creştin. De aceea, trebuie să fim ,,fii ai ascultării”. Şi, din acest punct de vedere, exemplu pentru noi nu trebuie să fie doar orbul din pericopă, ci Însuşi Iisus Hristos, care s-a făcut ***„ascultător până la moarte, şi încă moarte pe Cruce luând” (Filipeni 2,8).***

Mărturisirea

Orbul a crezut în Hristos şi a făcut ascultare faţă de Hristos. Dar nu doar atât, pentru că el l-a şi mărturisit pe Hristos. Am putea spune că orbul este primul creştin mărturisitor. Minunată este mărturisirea pe care el o face! Vecinilor săi, care l-au întrebat cine i-a redat vederea, le-a răspuns: „Omul care se numeşte Iisus a făcut tină şi a uns ochii mei; şi mi-a zis: Mergi la scăldătoarea Siloamului şi te spală. Deci, ducându-mă şi spălându-mă, am văzut”.

La fel a mărturisit acesta şi în faţa fariseilor, când aceia l-au întrebat ce crede despre Hristos: „Iar el a spus că proroc este” (Ioan 9, 17). Atunci când fariseii l-au întrebat iarăşi cum i-a vindecat Hristos vederea, orbul a mărturisit din nou, zicând: „ V-am spus acum şi n-aţi auzit? De ce voiţi să auziţi iarăşi? Nu cumva voiţi şi voi să vă faceţi ucenici ai Lui?” (Ioan 9, 27). Însă, aceia l-au ocărât pentru cuvintele lui. Dar, abia atunci orbul a făcut cea mai bună mărturisire: „De n-ar fi Acesta de la Dumnezeu n-ar putea să facă nimic” (Ioan 9, 33).

Această mărturisire curajoasă a orbului ar trebui să ne facă să ne punem foarte multe întrebări. Pentru că, din păcate, cei mai mulţi creştini se ruşinează sau se tem să-l mărturisească pe Hristos. Însă, mărturisirea este şi ea o virtute fundamentală a adevăratului creştin.

Recunoştinţa

Sufletul orbului era copleşit de recunoştinţă. Dorea să-L cunoască pe binefăcătorul său pentru a-i mulţumi pentru marele bine pe care i l-a făcut. Iar când L-a aflat, „I s-a închinat”.

Toţi trebuie să-I fim recunoscători lui Dumnezeu, asemeni orbului. Dar, la fel trebuie să fim recunoscători fiecărui om care ne-a făcut chiar şi cel mai mic şi neînsemnat bine. Trebuie să fim recunoscători întreaga noastră viaţă, şi să ne arătăm această recunoştinţă ori de câte ori avem ocazia şi în modurile cele mai diverse. Pentru că un bun creştin trebuie să aibă recunoştinţa faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele său.

Acestea, şi multe altele, sunt însuşirile bunului creştin, însuşiri care trebuie să împodobească şi să înfrumuseţeze duhovniceşte viaţa noastră.

Luminânda Duminicii Orbului: Luminează-mi, Doamne, ochii mei înţelegători, care sunt slăbiţi de păcatul întunecat, insuflându-le smerenie, şi curăţeşte-mă, Îndurate, cu lacrimile pocăinţei.

Pr. Eugen: Minunea şi show-ul

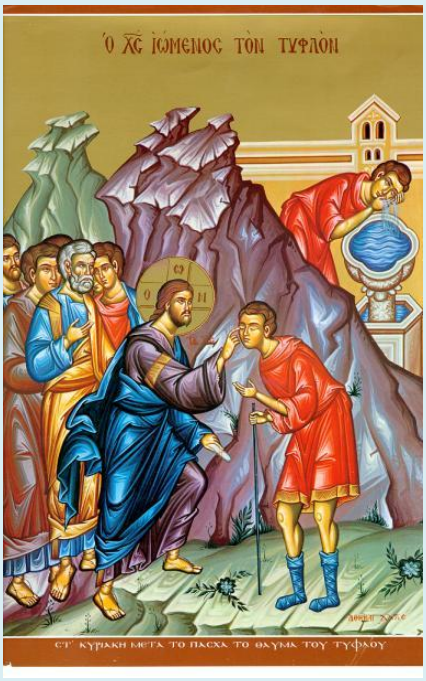

Cuvânt Ortodox (Pr. Eugen): Minunea şi show-ul

Lumea de azi, abundă în spectacole. Parcă nimic altceva nu este căutat cu mai multă ardoare decât spectacolul. Dacă cineva are de spus ceva, trebuie neapărat să-l îmbrace în haina strălucitoare a show-ului, altfel va trece neobservat, nimeni nu are timp să asculte un mesaj lipsit de senzaţional.

Din păcate mulţi creştini preţuiesc credinţa după cât de mult spectacol oferă. Smerenia, credinţa simplă, osteneala, metaniile, rugăciunea nu aduc mulţumire "consumatorilor" de religie. S-a petrecut undeva o minune? Este pe undeva vreun preot care poate să-ţi spună problemele tale înainte de a te vedea? Sau te dezleagă de orice, fără nici o osteneală din partea ta? Acolo e adevărata credinţă, acolo trebuie să mergem!

Evanghelia e plină de minuni, dar paradoxal pentru unii, este total lipsită de spectaculos! Mântuitorul Hristos vindecă bolnavi, incurabili, alungă demonii, înmulţeşte pâinea şi peştele, învia morţii simplu, doar cu un cuvânt! Lipsesc total cuvântările pompoase, pregătirea aperceptivă a celor prezenţi (azi s-ar numi spectatori), efectele speciale!

Şi în cazul vindecării orbului din naştere minunea s-a făcut simplu, fără nimic spectaculos.

Aşa sunt lucrurile Domnului nostru. El nu face spectacol, nu are nevoie să impresioneze, pur şi simplu voieşte şi totul se face după voia Lui.

Diavolul în schimb este maestrul efectelor speciale. Neavând nimic de dăruit, rău fiind şi dătător de rău, diavolul are nevoie să impresioneze, să-şi ascundă sub falsa strălucire a senzaţionalului, goliciunea şi nimicnicia.

Astăzi mulţi oameni caută în credinţă specaculosul, dar prin aceasta se fac de bună voie victime sigure a diavolului. Doreşti show? Satana o să ţi-l ofere cu prisosinţă! Dar abia după tragerea cortinei vei afla că preţul "biletului" a fost sufletul tău.

Sunt mulţi vânzători de idei religioase în zilele noastre care fac show din numele lui Dumnezeu, înşelând astfel pe toţi doritorii de fericire fără osteneală, ascunzându-le sub luciul calp al vorbelor lor întunericul iadului!!
Prin orb, Iisus Hristos ne arată drumul care duce la mântuire. Pentru a fi vindecat şi sufleteşte, orbul a trecut 3 probe:
Proba ascultării - a primit să fie uns cu tină şi s-a supus poruncii de a merge să se spele la scăldătoarea Siloamului;
Proba ispitei - a fost lăsat singur să se lupte cu fariseii şi nu a cedat ispitei de a se dezice de Cel ce l-a vindecat. Mai mult L-a mărturisit şi apărat riscând să-i atragă ura şi răzbunarea fariseilor;
Proba credinţei - după înfruntarea cu fariseii Iisus îl întreabă: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? Dumnezeu nu obligă ci în deplină libertate îi cere credinţa.

Liber, fostul orb întreabă: Cine este, ca să cred în El?

Iar Iisus îi spune: L-ai şi văzut, vorbeşte cu tine!

Făpturii libere şi înţelegătoare, Domnul îi lasă loc să chibzuiască. Iar omul vindecat, auzind ce mare este Vindecătorul său, mai mult decât un profet, îndată a strigat: Cred, Doamne! şi I s-a închinat.

„Prin aceasta el a mărturisit dumnezeiasca Lui putere; şi ca să nu fie doar o slujbă a buzelor, a adăugat şi fapta" (Sfântul Ioan Gură de Aur).

Pentru copii - Vindecarea orbului din naştere

Înaintând în perioada Cincizecimii, ajungem la Duminica Orbului. În această Duminică, Biserica noastră ne aminteşte minunea vindecării unui om care se născuse orb.

Într-o sâmbătă, pe când intra în oraş, Iisus şi ucenicii Săi au întâlnit pe cale un om, orb din naştere, care-şi petrecea timpul cerşind. Văzându-l Domnul, după o mică discuţie cu ucenicii Săi, a alcătuit din salivă şi din praf un noroi, pe care luându-l, cu Mâinile Sale a uns pleoapele orbului. Şi în vreme ce, desigur, bărbatul cel orb era nelămurit în legătură cu această faptă, Domnul l-a trimis la scăldătoarea Siloam ca să-şi spele noroiul de pe pleoapele sale.

Fără să ezite vreun moment, orbul a ascultat porunca şi, îndată ce şi-a spălat ochii de noroi, şi-a deschis ochii şi a constatat că vede lumina şi tot ceea ce se afla în jurul său, pentru prima oară în viaţă. Puteţi înţelege bucuria de care a fost cuprins. Vecinii, văzându-l că şi-a căpătat lumina ochilor, se aflau în mare uimire, neînţelegând cum a fost posibil un asemenea lucru. Unii dintre ei se întrebau dacă era cu adevărat acelaşi om, cel care cu puţină vreme în urmă nu vedea deloc. Nu le venea să creadă şi îl întrebau încontinuu ce i se întâmplase şi cum de se vindecase.

L-au dus, atunci, şi la farisei, care s-au încredinţat din cuvintele fostului orb că cel care-l făcuse bine era Iisus Nazarineanul. Atunci au început să se certe între ei: unii ziceau că Iisus era păcătos pentru că nu ţinuse sărbătoarea Sabatului şi făcuse vindecări în acea zi, alţii credeau că Iisus era trimisul lui Dumnezeu, de vreme ce putea face astfel de minuni. I-au cerut şi părerea celui ce mai înainte fusese orb. Acesta, arătându-şi credinţa şi recunoştinţa, a declarat fariseilor că-l socoteşte profet pe Cel care l-a vindecat.

Atunci, fariseii, necrezând în minunea vindecării orbului, i-au chemat şi pe părinţii lui, ca să verifice faptul că, într-adevăr, se născuse fără vedere. S-au înfăţişat aceşti oameni, înspăimântaţi şi au mărturisit că fiul lor fusese orb până în acea zi. Cu toate acestea, fiul lor era om în toată firea şi le putea răspunde singur la întrebările pe care voiau fariseii să i le pună. Aşadar, fariseii l-au chemat din nou pe omul vindecat şi au început să-l supere. I-au cerut să mărturisească că nu e posibil să fi fost vindecat de un om păcătos care nu ţinuse porunca de a nu lucra sâmbăta.

Cel ce mai înainte fusese orb i-a făcut să tacă, răspunzându-le astfel: Ştim că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoşi, ci pe aceia care respectă şi fac voia Lui. De când e lumea, nu s-a mai auzit să fi deschis cineva ochii vreunui orb. Omul acesta nu ar fi putut face nimic, dacă nu ar fi fost de la Dumnezeu. Auzind acestea, fariseii l-au aruncat afară din sinagogă.

Iisus a auzit toate câte se întâmplaseră şi când S-a întâlnit din nou cu omul ce fusese orb, l-a întrebat: Tu crezi în Fiul lui Dumnezeu? Şi după ce omul vindecat L-a recunoscut, I s-a închinat, zicând: Cred, Doamne!

Condac: Fiind orbiţi la ochii sufletului, la Tine venim, Hristoase, precum orbul din naştere, cu pocăinţă strigând Ţie: Tu eşti lumina preastrălucitoare a celor din întuneric.

Pr. Prof. Dr. Vasile Răducă - Nevăzătorul cu vederea curată

Duminica a 6-a după Paşti (Vindecarea orbului din naştere) Ioan 9, 1-38

Toate minunile săvârșite de Mântuitorul Hristos au fost modalități prin care El împlinea lucrările (Ioan 9, 3) lui Dumnezeu, schimbând realitatea pe care o întâlnea (care, de cele mai multe ori, era suferința sau foamea) în normalitate. În textul citit la Sfânta Liturghie în Duminica a șasea din ciclul Penticostarului, luat din Evanghelia după Sfântul Ioan (cap. 9, 1-38), ni se istorisesc împrejurările și modalitatea în care Mântuitorul, ca Fiu al lui Dumnezeu, își pune în evidență lucrările capabile să creeze din nou lumea: în cazul de față nu a vindecat vederea unui om pierdută prin vreun accident sau vederea defectuoasă cu care s-ar fi născut omul, ci a făcut vedere acolo unde aceasta nu exista. Prin lucrarea Sa, Dumnezeu a creat lumea din nimic. El a activat și activează lucrările Sale oricând, arătând atotputernicia bunăvoinței Sale. Așa a fost și cazul istorisit în textul din Evanghelia la care facem referință.

Totodată, lucrările lui Dumnezeu sunt tot atâtea forme de manifestare a slavei Sale. Fiul lui Dumnezeu s-a făcut Om ca să împlinească lucrarea pe care i-a încredințat-o Tatăl (Ioan 17, 4). El a împlinit această lucrare într-un timp dat, timp pe care El îl numește „ziuă”. În acest interval de timp rânduit de Tatăl ceresc, Iisus este Lumina lumii (Ioan 9, 5). Efectul oricărei surse de lumină este luminarea celor din jur, scoaterea lor din întuneric și aducerea la lumină. Dumnezeu a creat lumea în

lumina prezenței Sale. Prin urmare, a scoate pe cineva din întuneric la lumină este echivalent cu a-l crea pur și simplu în normalitate, în lumină. A reda funcția vederii unui orb din naștere echivalează cu a crea ceva din nimic. În minunea prin care Mântuitorul Hristos a dat vedere unui orb din naștere asistăm la efectul lucrării lui Dumnezeu, pe care o împlinește Domnul Hristos, care are capacitatea să creeze din nimic.

Evanghelistul Ioan ne spune că Mântuitorul se afla în Ierusalim, ferindu-se de iudei, care căutau să-L ucidă (Ioan 7, 1). Era una dintre marile sărbători iudaice. Trecând pe lângă un orb din naștere, l-au întrebat ucenicii: „Învățătorule, cine a greșit, acesta sau părinții lui de s-a născut orb?" Iar El le-a răspuns: „Nici el, nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu."

Ucenicii au întrebat ca unii care nu erau străini de învățătura oficială potrivit căreia Dumnezeu „pedepsește păcatele părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam" (Exod 20, 5; Num. 14, 18; Deut. 9, 5).

Nu erau străini și de exegeza unor rabini care afirmau că pruncii pot păcătui până și în pântecele mamei lor sau al altora care considerau că Dumnezeu, cunoscând dinainte că unii oameni pot păcătui grav, îngăduie ca aceștia să se nască cu anumite infirmități care-i vor feri de acele greșeli. Știau că, uneori, Dumnezeu folosește boala și suferința ca instrumente pentru împlinirea voinței Sale (ca omul să se întoarcă la Dumnezeu, Lc. 13, 2 şi urm.; pentru încercarea credinței, 2, 4 și urm., în locul altora, Col. 1, 24).

Mântuitorul precizează ucenicilor că în acel caz nu era vorba sub nici un aspect de ceea ce ei bănuiau cu privire la cauzalitatea bolii. Era vorba de o neputință a firii umane căzute în păcat, de ceea ce noi astăzi am numi accidente genetice sau epigenetice, care, în firea umană afectată de stricăciunea firii Proto-părinților Adam și Eva, ai căror descendenți suntem toți, pot duce la infirmități congenitale. Aceasta era situația și cu orbul din naștere. Dar în această infirmitate se va afirma efectul creator al lucrării lui Dumnezeu, ce se va exercita prin voința Mântuitorului Care, Lumină fiind, aduce lumină tuturor celor pe care îi întâlnește.

În activarea lucrărilor Sale de vindecare a celor suferinzi, de iluminare a celor orbi (trupește sau sufletește), Mântuitorul și-a arătat slava Sa, `slavă ca a unuia născut din Tatăl, plin de har și de adevăr" (Ioan 1, 14). Arătarea acestei slave nu a fost fără urmări: a schimbat viața celui care a fost obiectul direct al manifestării slavei lui Dumnezeu peste el, a schimbat și veșile celor care au văzut-o cu ochi curați, a schimbat istoria lumii. Numai ochii orbiți de răutate ai autorităților iudaice au

văzut în manifestarea acestei slave motive care să-i conducă la darea sentinței de moarte împotriva lui Iisus, cu puține ore înainte să jertfească și să mănânce, potrivit tradiției lor, mielul pascal.

Acum două săptămâni, la Sfânta Liturghie, s-a citit din aceeași Evanghelie după Sfântul Ioan textul în care se istorisește minunea vindecării paraliticului de la scăldătoarea Vitezda. În versetul 17 din capitolul al cincelea al sus-numitei Evanghelii se semnalează că atunci, cu ocazia constatării că Iisus era cel care-l vindecase pe paralitic, autoritățile au hotărât să-l omoare pentru că vindeca sâmbăta și pentru că afirmase că Dumnezeu este Tatăl Său.

El avusese mai multe momente tensionate cu fariseii în Galileea, dar cele din Ierusalim determinaseră autoritățile iudaice să înceapă urmărirea penală a lui Iisus. În intervalul de timp scurs de la vindecarea paraliticului de la Vitezda până în momentul întâlnirii orbului din naștere, Evangheliile consemnează deja câteva momente din care înțelegem că Mântuitorului i se întocmea dosar penal, cum am spune noi astăzi. Provocările în sensul întocmirii acestui dosar au continuat și s-au acutizat. Nu întâmplător, cu ocazia intrării în Ierusalim, autoritățile i-au atras atenția prin cuvintele „Învățătorule, potolește-ți ucenicii!”

Mântuitorul știa toate, dar nu a pregetat deloc să scoată în evidență lucrările lui Dumnezeu.

În cazul orbului din naștere, a scuipat, a făcut tină din pământ, a uns cu ea ochii orbului, l-a trimis să se spele pe ochi la scăldătoarea Siloamului. Acesta, urmând sfatul, s-a spălat și i-a venit vederea. Desigur, nu scăldătoarea l-a vindecat, ci lucrarea lui Dumnezeu, lucru pe care tânărul orb l-a înțeles foarte clar. Momentul este uluitor pentru că vederea fizică l-a determinat pe orb să-și vadă altfel și rostul vieții. Constatând minunea vindecării de nevedere a tânărului, autoritățile i-au supus pe acesta și pe părinții lui unei anchete, făcută după toate regulile, ce trebuia să fie una dintre piesele conținute în „Dosarul Iisus”. Anchetatorii se mișcă de la răutate și suspiciune la ridicol, de la ridicol la fanatism („Tu ești ucenicul aceluia, noi suntem ai lui Moise”, v. 9, 28), în timp ce orbul din naștere, de la orbire ajunge să vadă, de la vederea fizică ajunge la vederea duhovnicească, de la simplitatea omului fost nevăzător și neștiutor de carte ajunge la înțelepciunea prin care trimite în derizoriu ancheta autori-tăților, de la omul aparent simplu, ajunge să vadă sensuri până și în neștiința mărturisită de anchetatori („Noi știm că Dumnezeu a vorbit lui Moise, iar pe Acesta nu-l știm de unde este”), cărora le-a spus: „Tocmai în aceasta stă minunea: că voi nu știți de unde este și El mi-a deschis ochii” (Ioan 9, 30). Din neștiutor de carte ajunge să dea lecții anchetatorilor: „Și noi știm că

Dumnezeu nu-I ascultă pe păcătoși, însă, dacă este cineva cinstitor de Dumnezeu și face voia Lui, pe acela îl ascultă" (v. 31).

Fostul orb a dat și răspunsul potrivit să rezolve „neștiința" anchetatorilor cu privire la identitatea lui Iisus: „Dacă n-ar fi Acesta de la Dumnezeu, n-ar putea să facă nimic" (v. 33). Ancheta în care obiectivul era Iisus, dar în care au fost solicitați orbul vindecat și părinții acestuia spre a aduce probe, face ca în sufletul fostului orb să apară un proces de specială cunoaștere a identității Mântuitorului: de la perceperea Lui ca făcător de minuni, ajunge să înțeleagă faptul că El este de la Dumnezeu, iar de la acest nivel ajunge să-L perceapă pe Iisus ca Fiu al lui Dumnezeu. Este demersul psihologic al oricărui om cinstit care are parte de bună-voința lui Dumnezeu sau care caută în mod onest să-L cunoască pe Dumnezeu. Nimeni nu-L va cunoaște pe Dumnezeu din și în rea-voință față de El.

Din textul Evangheliei aflăm că Mântuitorul era la curent cu modul în care decurgea ancheta în care erau folosiți ca mărturii orbul vindecat și părinții lui. De aceea, văzând Iisus că fostul orb a fost dat afară (din comunitatea iudaică) și „găsindu-l, i-a zis: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?" Iar, când fostul orb a aflat că Cel care-l vindecase, despre care anchetatorii nu știau de unde era, dar a cărui măreție fostul orb o vedea tocmai în taina identității Sale și în faptul că pe El Dumnezeu îl asculta, era Iisus, a mărturisit credința în El, ca Fiu al lui Dumnezeu și I s-a închinat. Închinarea este finalitatea oricărui tip de cunoaștere a lui Dumnezeu. Cunoașterea lui Dumnezeu duce în modul cel mai firesc la omagierea Acestuia în ceea ce numim, în general, închinare. Este finalitatea procesului prin care fostul orb a intrat din momentul în care a văzut sub toate aspectele că Iisus este Lumina care luminează orice întuneric.

Toate acestea arată ceea ce știm cu privire și la alte minuni săvârșite de Domnul: de ele au beneficiat în mod concret cei asupra cărora s-au împlinit, dar au fost și semne profetice care au lăsat și lasă de fiecare dată posibilitatea ca prin ele să înțelegem tainele lui Dumnezeu.
Din istorisirea evenimentului vindecării orbului din naștere, cu efectele și cu urmările lui, învățăm că nu putem cunoaște tainele lui Dumnezeu decât ieșind dintr-un anumit tip de orbire, dintr-un anumit tip de ignoranță, date fie de modul de viață pe care l-am avut până la un moment dat, fie de cunoștințele și știința naturală autosuficiente (pe care au arătat-o anchetatorii din Evanghelie), fie de neștiința (uneori, doctă) orgolioasă. Acceptând să intrăm cu încredere într-un proces de cunoaștere a acestor taine, în care trebuie luate în calcul, înainte de toate, minunea că suntem, că existăm realmente ca oameni, minunea că vedem realitățile din jur și pe noi înșine în ceea ce suntem, minunea că avem capacitatea de a ști din ce în ce

mai mult, de așa manieră încât să devenim din ce în ce mai buni și vrednici, la un anumit moment ni se descoperă Dumnezeu Însuși ca fostului orb care a primit vederea și a stăruit să vadă toate din ce în ce mai bine, trecând peste orice obstacol.

Pr. Ciprian Florin Apetrei - Vederea și lumina lui Hristos

În Duminica a 6-a după Paști s-a citit la Sfânta Liturghie pasajul evanghelic de la Sfântul Ioan (9, 1-38), în care este prezentată vindecarea unui orb din naștere de către Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Ne apropiem de sfârșitul praznicului Învierii Domnului, odovania lui fiind în ziua dinaintea Înălțării Domnului. Aşa cum fiecare Evanghelie ce s-a citit în fiecare duminică vorbeşte despre chipuri diferite ale învierii sufletului şi ale învierii noastre, până la urmă, şi a trupului şi a sufletului, şi această Evanghelie a vindecării orbului din naştere ne vorbeşte despre sănătatea trupului, dar mai ales despre învierea sufletului omenesc, învierea omului în sine.

Cuvintele Evangheliei rostite în Duminica Vindecării orbului sunt, în întregime, o pagină din istoria mântuirii omului. Hristos S-a numit pe Sine Însuşi Lumina lumii, descoperindu-Se a fi Lumină şi prin această minune a deschiderii ochilor unui orb din naştere.

Orbul vindecat din Evanghelie dovedește o credință exemplară în Hristos. Cu credință adâncă a primit de la Mântuitorul plămada din pământ și apă cu care Domnul i-a uns ochii. Mai apoi, cu credință a alergat la scăldătoarea Siloamului, acolo unde Hristos l-a trimis. Și, mai târziu, atunci când L-a văzut pe binefăcătorul său cu ochii lui, după ce Acela i-a redat lumina ochilor, și-a mărturisit credința zicând: Cred, Doamne!

Desăvârșită este ascultarea pe care o face orbul din naștere față de Hristos. I-a spus Hristos: „Mergi și te spală în scăldătoarea Siloamului”. Iar orbul a făcut întocmai după cum i-a poruncit Domnul. Și tocmai această ascultare l-a condus către tămăduire. Căci, „ducându-se și spălându-se, a văzut”.

Orbul a crezut și a făcut ascultare față de Hristos. Dar nu doar atât, pentru că el L-a și mărturisit pe Hristos. Sufletul orbului era copleșit de recunoștință. Dorea să-L cunoască pe binefăcătorul său pentru a-I mulțumi pentru marele dar pe care i l-a făcut. Iar când L-a aflat, „I s-a închinat”.

Orbul din naştere a primit de la Mântuitorul Iisus Hristos nu numai lumina ochilor trupeşti, fapt care fără îndoială, i-a produs o negrăită bucurie. El a fost luminat şi sufleteşte, mintea, inima şi voinţa lui dovedind o vedere mai înaltă decât cea fizică, în fiinţa lui vădindu-se, cu anticipare, darurile Luminii Învierii.

Adesea, în timpul vieții noastre orbim sufletește din pricina păcatelor, iar cu puterea lui Dumnezeu, începem iarăşi să vedem, prin Taina Sfintei Spovedanii, în care primim iertarea păcatelor care ne-au dus la orbirea duhovnicească.

Pr. conf. dr. Horia Constantin Oancea - Când rămâi orb la o faptă bună, lumina din tine este întuneric

Duminica a 6-a după Paşti (Vindecarea orbului din naştere) Ioan 9, 1-38

Când vorbește despre lumină, Sfânta Scriptură are în vedere, pe de o parte, lumină fizică, cea pe care o vedem cu ochii trupești. Dar tot Sfânta Scriptură ne vorbește despre lumină ca simbol sau ca metaforă. Chiar din prima pagină a Bibliei aflăm că lumina a fost cea dintâi creație a lui Dumnezeu (Fac 1, 3) şi că ea exista înainte de a fi create soarele, luna și astrele (Fac 1, 14-15).

Luna şi soarele sunt „luminători”, însă rolul lor primar este de a marca trecerea timpului în general şi a sărbătorilor în special (Fac 1, 14). Dar lumina aceea, pe care Creatorul o cheamă la ființă mai înainte de toate lucrurile create, este mai mult decât lumina fizică. Înainte de a fi lumina, lumea era cufundată în haosul simbolizat prin întuneric (Fac 1, 2). Lumina apare ca simbol al ordinii cosmice; fără lumină, existența ar fi incertă și amenințată de haos. Lumina apare ca simbol al vieții, pe care Dumnezeu o revarsă în creaturile sale.

Relatând vindecarea orbului din naștere (Ioan 9, 1-38), Sfântul evanghelist Ioan îmbină cele două semnificații ale luminii. Ba, mai mult, ucenicul pe care îl iubea Iisus ne descoperă că cel tămăduit primește pe lângă lumina ochilor trupești și un alt fel de lumină. Pentru Sfântul Ioan, vindecarea orbului nu este doar o tămăduire

miraculoasă, ci un „semn” - un act dumnezeiesc, menit să trezească credința în inima cititorului. În relatarea episodului se succed mai multe scene, pe care le vom urmări în continuare.

Iisus, apostolii și orbul din naștere

„Învățătorule, cine a păcătuit, acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?” Prin această întrebare apostolii nu fac decât să exprime o convingere comună în multe culturi antice: bolile și infirmitățile fizice sunt o urmare a păcatelor (Ps 37, 3). Deși aceasta este una dintre explicațiile suferinței umane, ea nu este singura oferită în Biblie.

Dreptul Iov constituie cel mai bun exemplu, căci suferințele sale sunt provocate de diavol, vrăjmașul omului. Apoi, nici problema vinei pentru păcat nu este tratată unitar în Scriptură, de unde pesemne și nedumerirea ucenicilor. Suferă orbul pentru păcatele părinților - așa cum scrie în Lege (Ieș 20, 5)? Sau fiecare om suferă pentru propriile sale păcate, nu pentru ale părinților - cum se afirmă în Profeți (Iez 18, 20)? Deși pare absurd ca un orb din naștere să sufere ca urmare a păcatelor sale, rabinii antici nu excludeau ipoteza unor păcate săvârșite de individ în perioada intrauterină.

Scriptura oferă explicații variate pentru că și suferința variază, de la caz la caz. Răspunsul Mântuitorului ne arată că există și rațiuni ale suferinței care transcend înțelegerea imediată, fiind necuantificabile în categoriile obișnuite ale experienței umane. Prin ceea ce El urmează să săvârșească, „se vor arăta lucrările lui Dumnezeu” (Ioan 9, 3). Cât de simplu, dar totodată cât de convingător explică Iisus că vine de la Dumnezeu, săvârșește opera lui Dumnezeu, deci este Dumnezeu! Pluralul folosit („lucrările”) este intenționat: va urma tămăduirea trupească, dar și cea spirituală a orbului. Nu întâmplător aceasta este singura vindecare a unui orb din naștere în Evanghelii. Primind lumina, el va primi credința și se va naște la o nouă viață.

Iisus scuipă în pământ, ia tină și unge ochii orbului (Ioan 9, 6). Actul trimite la facerea omului: Ziditorul îl modelează pe Adam din țărână, cu mâinile Sale - o descriere antropomorfă, care sugerează mângâierea și gingășia divină (Fac 2, 7). Orbul este trimis apoi să se spele pe ochi la scăldătoarea Siloam. Având în vedere că apelul la simbolism este o trăsătură constantă în Evanghelia ioaneică, putem presupune că în Biserica primară, relatarea despre spălarea și luminarea ochilor orbului avea sens baptismal. Spălarea orbului apare ca o prefigurare a botezului săvârșit în Biserică, simbolizată de scăldătoarea Siloam. Explicarea etimologiei

scăldătorii - „Siloam, care se tâlcuiește trimis” (Ioan 9, 7) - întărește această interpretare. Cel trimis de Tatăl în lume (Ioan 9, 4), Cel ce este Lumina lumii, trimite lumea pentru a fi spălată și luminată la locul trimiterii - Biserica.

Un detaliu textual din versetul 4 merită amintit. În unele manuscrise, textul este ușor diferit: „Până este ziuă, trebuie să facem lucrările Celui ce M-a trimis pe Mine...”. Existența acestor două lecturi - trebuie să fac Eu, Iisus/ trebuie să facem Eu împreună cu voi - ne arată conștiința Bisericii - căci manuscrisele Bibliei s-au copiat și transmis în Biserică că fiii ei duhovnicești trebuie să lucreze împreună cu Hristos, dăruind lumină acestei lumi.

Fostul orb predă lecţii de teologie fariseilor profesionişti

De abia după întoarcerea de la Siloam se dezvăluie drama omului orb. Înainte, el trăia din mila semenilor, căci infirmitatea congenitală îi făcea imposibilă asigurarea propriului trai prin muncă. Textul Evangheliei nu amintește suferința orbului, dar ea a existat cu siguranță.

Cântările Bisericii au intuit zbuciumul sufletesc al acestui om: „Cel ce s-a născut orb zicea în cugetul său: Oare eu pentru păcatele părinților m-am născut fără vedere? ... Nu mai sunt în stare să întreb când este noapte, când este zi; nu-mi mai pot răbda picioarele poticnirile de pietre. Că n-am văzut soarele strălucind, nici în față pe Cel ce m-a zidit pe mine...” (Stihiră la Vecernia Duminicii Orbului).

Însă odată cu primirea luminii, asupra celui care fusese orb se produce o luminare a minții, un urcuș în cunoașterea lui Dumnezeu. Procesul este unul gradual, după cum îl descrie evanghelistul. Întrebat de vecini, cel vindecat propovăduiește - pentru început, doar comunității - identitatea binefăcătorului său: „Omul care se numește Iisus” (Ioan 9, 11). Dar semenii celui vindecat sunt îndoiți pentru că nu au primit încă lumina. Unii îl cred, alții preferă o verificare prin autoritatea religioasă a comunității: fariseii.

Evanghelia îl prezintă în continuare pe orb în fața „orbilor”... Căci din felul în care decurg discuțiile fariseilor rezultă că acestora le lipsește vederea spirituală, fiind incapabili să înțeleagă cazul ca pe o intervenție izbăvitoare a lui Dumnezeu în neputinţa umană. Minunea avusese loc într-o zi de sâmbătă, zi în care legea lui Moise oprea muncile prin care omul își câștigă existența. Fariseii înțeleg prescripția legii ca interdicție de la orice activitate, deci și ca interdicție de a face binele.

În schimb, cel vindecat sporește în cunoașterea lui Dumnezeu. În fața comunității îl numise pe Iisus „om” (Ioan 9, 11). Acum, întrebat fiind despre credința sa, răspunsul său vine din credința în Iisus, pe care Îl mărturisește ca „proroc” (Ioan 9, 17). Lumina spirituală pe care el începe să o răspândească în jur îi orbește pe farisei; necrezând cuvintele omului, cer să fie audiați părinții acestuia (Ioan 9, 18).

Părinții orbului, în fața inchiziţiei fariseilor

Audiați de farisei, părinții confirmă că cel orb este fiul lor, dar afirmă că nu știu cum i-a venit vederea sau cine i-a dat-o. În fapt, ei întăresc caracterul minunat al tămăduirii. Prin acel „nu știm”, ei exprimă perplexitatea și mirarea omului în fața tainei minunii. Minunea nu se cere explicată, ci contemplată.

În plus, ei se tem să nu fie excluși din comunitate. Măsura îi viza pe cei care s-au abătut de la credința comunității iudaice. Astfel de excluderi „din sinagogă” sunt atestate în iudaism spre sfârșitul primului secol, iar cea mai mare parte dintre repudiați vor fi fost creștini. Sfântul Ioan își scrie Evanghelia în această perioadă și el descrie o situație contemporană, pe care părinții celui orb au anunțat-o cu mulți ani înainte.

Cine este Iisus de face asemenea minuni?

Fariseii îi cer celui care fusese orb să repete mărturia. În continuare îl suspicionează că este un impostor. De fapt, ei nu fac decât să exprime suspiciunea lor față de Iisus și convingerea că după Legea descoperită de Dumnezeu lui Moise nu mai poate fi nimic nou sub soare (Eccl 1, 9). Dar tocmai Iisus era acel „ceva nou sub soare”, care aducea și aduce și astăzi speranța că existența omului în lume nu este anostă, lipsită de sens, un accident nefericit al naturii.

Prin răspunsurile sale, omul care se născuse orb demonstrează că lumina lucrează și mai profund în interiorul ființei sale. Această lumină îl învață să dea răspunsuri înțelepte anchetatorilor, să fie ironic fără să jignească: „De ce mă întrebați? Vreți și voi să vă faceți ucenici ai Lui?” (Ioan 9, 27). Fostul orb, care nu citise niciodată nici măcar un rând din Vechiul Testament, le vorbește cu dezinvoltură fariseilor despre cum ascultă Dumnezeu rugăciunile, despre drepți și păcătoși, despre Moise, despre minuni. Discursul bine argumentat relevă o cunoaștere a lui Dumnezeu tot mai adâncă: cum poate fi Iisus păcătos, de vreme ce face minuni nemaiauzite? Dimpotrivă, minunea atestă că Dumnezeu îl ascultă. Mai mult, El este de la Dumnezeu!

În aroganța lor, fariseii nu suportă această lecție de Teologie din partea unuia care până deunăzi fusese orb, așadar analfabet. Un om, credeau și susțineau ei, care s-a născut orb în urma păcatelor, fie ale sale, fie ale părinților, nu are autoritatea să le țină predici. Dar ei, care citeau toată ziua Legea și Profeții, scăpau din vedere esențialul: tocmai Scripturile Vechiului Testament afirmau că Mesia, când va veni, va săvârși minuni. Dumnezeu însuși a rostit, cu sute de ani înainte, aceste cuvinte: „Eu, Domnul, Te-am chemat întru dreptatea Mea și Te-am luat de mână și Te-am ocrotit și Te-am dat ca legământ al poporului Meu, spre luminarea neamurilor; Ca să deschizi ochii celor orbi, să scoți din temniță pe cei robiți și din adâncul închisorii pe cei ce locuiesc întru întuneric" (Isaia 42, 6-7).

Desigur, acest text folosește metafore: orbirea sufletului, robia păcatelor și moartea spirituală sunt boli grele. Iisus a vindecat toate aceste neputințe ale firii omenești înrobite de păcat. Însă Iisus a împlinit și literal cel puțin două din vindecările despre care vorbea profeția lui Isaia. Evangheliile ne spun că El a redat mai multor orbi vederea.

Orbului din Evanghelia de astăzi i-a dăruit vederea pe care nu a avut-o niciodată. Apoi, Iisus a înviat mai mulți morți: pe fiica lui Iair, pe fiul văduvei din Nain, pe prietenul Său, Lazăr. Locul în care erau ei după moarte este numit în Vechiul Testament „Șeol" - locuința morților, și este descris ca un loc veșnic întunecat. Așadar, în mod literal, cei înviați de Mântuitorul locuiau în întuneric, după cuvintele lui Isaia, și au fost scoși de acolo.

Toate aceste mărturii evidente în favoarea mesianității lui Iisus nu au fost înțelese de farisei. Oare nu tot Scripturile Vechiului Testament avertizau despre drama semenilor care privesc și nu văd, ascultă și nu aud (Isaia 6, 9-10)?

A doua audiere a fostului orb de către farisei se încheie cu excluderea acestuia din comunitate. „L-au dat afară" (Ioan 9, 34) nu doar din incinta în care l-au judecat, ci și din comunitatea religioasă în care s-a născut. După ce a trăit toată viața marginalizat din pricina infirmității fizice, omul se vedea acum expulzat pentru că s-a făcut sănătos.

Iisus și orbul luminat

Ultima scenă a Evangheliei de astăzi ne descoperă, poate, cel mai emoționant moment din viața omului tămăduit. Iisus află că a fost exclus dintre ai săi și îl caută, i se arată. Acum, pentru prima dată, omul vede cu ochii săi trupești chipul Celui pe care la început L-a văzut doar cu ochii inimii. Dialogul este despre credință și

vedere. Iisus: „Crezi în Fiul Omului?” Omul: „Cine este, Doamne, ca să cred în El?” Iisus: „L-ai și văzut. Este Cel care vorbește cu tine”. Omul: „Cred, Doamne”. Și I se închină.

Cel odată orb a primit mai întâi lumina ochilor trupești, apoi lumina credinței. Această lumină a pâlpâit la început și i-a permis să vadă în Iisus omul, binefăcătorul. A luminat mai tare apoi și el a înțeles că Iisus este profet, trimisul lui Dumnezeu. În final, lumina a strălucit puternic, iar cel luminat L-a recunoscut pe Dumnezeu în Iisus și I s-a închinat în deplină credință.

Concluzii

Evanghelia vindecării orbului este despre două vindecări și două luminări ale unuia care a fost de două ori orb. Cât de potrivit reținem acest aspect cântările Utreniei acestei Duminici: „Cine va spune puterile Tale, Hristoase? Sau cine va număra mulțimea minunilor Tale? Că precum ai fost văzut în două firi pe pământ, pentru bunătatea Ta, îndoite tămăduiri ai dat și celor bolnavi. Că ai deschis nu numai ochii cei trupești ai celui orb din naștere, ci şi pe cei sufletești. Pentru aceasta te-a mărturisit pe Tine Dumnezeu tăinuit în trup, Cel ce dai tuturor mare milă.” (Stihiră la Laudele Utreniei).

Evanghelia se adresează astăzi celor care se tem de boală, celor afectați de suferințe trupești și sufletești. Vindecarea este un dar ceresc care trebuie înmulțit, o lumină spre luminarea ființei.

Prin Evanghelia despre orbul trimis de către Cel trimis, Hristos ne adresează chemarea de a fi trimișii Săi, spre a prelungi lumina Sa în lume.

IPS Timotei Prahoveanul - Privirea dincolo de cele ale lumii

† Timotei Prahoveanul,
episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureştilor

Ne aflăm încă în bucuria sărbătorii Învierii Mântuitorului Iisus Hristos, ale cărei strălucire şi prăznuire rămân vii înaintea sufletului nostru până în ajunul Înălțării Domnului, în aceste zile de negrăită sărbătoare, când Biserica glăsuieşte: „Acum toate s-au umplut de lumină, și cerul, și pământul, și cele de sub pământ”.

Duminica a 6-a după Sfintele Paști este cunoscută ca Duminica Vindecării orbului din naştere, dar este de fapt o zi a luminii, când Mântuitorul Iisus Hristos ne încredinţează că cei care Îi urmează nu rămân în întuneric, ci au lumina vieții.

Un orb din Ierusalim ședea și cerșea pe marginea drumului. Nu a fost singura minune săvârșită asupra celor care nu aveau lumina ochilor, doar că acesta a fost singurul orb din naștere căruia Mântuitorul i-a dăruit vederea de care nu se bucurase vreodată.

Istorisirea Sfântului evanghelist Ioan ne spune că, întâlnindu-se și auzindu-i rugămintea de a-l vindeca, Domnul l-a trimis la scăldătoarea Siloamului, pentru a se spăla.

Sfinții Părinți ne spun că, încă din momentul în care Domnul l-a întâlnit, nu avea nevoie să-l trimită la oarecare depărtare pentru a-și spăla ochii și apoi să vadă, dar a fost o încercare a credinței lui, care s-a dovedit a fi puternică. Așa cum afirmă exegeții, el avea o lumină în interior, pe care mulți dintre cei cu ochii trupești nu o sesizează. Era vederea spirituală, mult mai puternică decât cea fizică.

Când Mântuitorul a luminat ochii orbului, care până atunci trăise în întuneric, acesta s-a bucurat în mod deplin, s-au bucurat cei apropiați, rudenii și cunoscuți.

Deși orbul din Ierusalim era o persoană publică, foarte cunoscută, întrucât, stând mereu la marginea drumului și așteptând mila trecătorilor, îl întâlneau locuitorii și chiar pelerinii prezenți la marile sărbători pentru a se închina în Templul din Ierusalim, după ce a fost vindecat, mulți s-au întrebat dacă era cel care stătea și cerșea, iar el le-a întărit prin cuvânt și mărturisire că el este cel care până atunci fusese orb și primise darul luminii chiar de la Lumina lumii. Neputința de a-l recunoaște pe fostul orb s-ar putea explica prin faptul că întâlnirea cu Dumnezeu aduce un plus de har și de lumină care ne face oameni noi, cu un alt fel de a fi.

S-au scandalizat mai marii poporului iudeu, cei de la Templu, fariseii, membrii partidelor politice și religioase ale vremii, acuzându-L pe Mântuitorul că este păcătos, mai ales pentru faptul că vindeca în zi de sâmbătă.

Am mai aflat și cu alte prilejuri din Evanghelie și din comentariile patristice că ziua de sărbătoare nu înseamnă interzicerea de a merge la bolnavi sau de a vindeca pe cineva, ori să-i ajutăm în vreun fel pentru a învinge lupta cu suferința. Chiar se recomandă asemenea fapte bune. Un medic bun care lucrează cu rugăciunea pe buze poate salva o viață tocmai în zi de sărbătoare.

Orbul din Ierusalim, când a auzit cuvântul Domnului, a făcut ascultare față de El și s-a dus în locul unde a fost trimis, la scăldătoarea Siloamului, să-și spele ochii după ce Mântuitorul Hristos a așezat pe ei un strat de tină, ca apoi să vadă.

Există o lumină a ochilor prin care putem vedea exteriorul, dar există și o privire lăuntrică. Sunt oameni care au multă lumină înlăuntrul sufletelor, deși se poate ca unii dintre aceștia să fie chiar orbi din punct de vedere fizic, așa cum se întâlnea cu ani în urmă la Mănăstirea Sfântului Constantin Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus

un cunoscut duhovnic, arhimandritul Teofil Părăian, care era orb, dar în schimb avea o vedere specială înlăuntrul minții și ființei lui. A dorit să urmeze părinților monahi, viețuind la Sâmbăta de Sus vreo 50 de ani. Avea, așadar, alt fel de vedere, spunând tinerilor și oamenilor de diferite vârste în fața cărora a vorbit, aproape în toate locurile țării, chiar și dincolo de hotare, despre Lumina lui Hristos care luminează tuturor. Punea accent pe prezența creștinilor la slujbele Bisericii, fiind adesea mustrător la adresa celor care lipseau de la întâlnirea cu Domnul Slavei în casa Sa. Era de altfel îngăduitor, duhovnic bun, preocupat de cei care doreau să-și îndrepte viața, dar pe cei care nu veneau la biserică nici măcar nu-i primea la spovedanie. Viaţa şi cuvintele sale duhovniceşti, pline de înțelepciune şi de lumina Duhului, trebuie să îndemne la o altfel de privire către Mântuitorul Iisus Hristos, o altfel de preocupare în viața noastră trecătoare, pe care o înțelegem tot mai mult în zilele şi anii care trec.

Au fost oameni aleși în istoria Bisericii, unii descoperiți chiar în paginile Sfintei Evanghelii, iar alții în scrierile filocalice, care au avut vederea îndreptată spre Dumnezeu.

Primul martir al Bisericii, fiind bătut cu pietre de iudei, a afirmat: „Iată, văd cerurile deschise şi pe Fiul lui Dumnezeu stând de-a dreapta Tatălui”. Cerurile deschise constituiau marea bucurie a celui care Îl urma pe Mântuitorul Hristos, iar unul dintre cei care observaseră de departe martiriul Sfântului Ștefan, Saul, ucenicul lui Gamaliel, a devenit mai târziu apostolul neamurilor. Într-o zi, aflându-se în drum spre cetatea Damascului, acesta a fost orbit de o lumină strălucitoare şi a căzut cu fața în pulberea drumului, având puterea să întrebe: „Cine ești, Doamne?”, pentru că auzise un glas: „Saule, Saule, ti me diokis”, adică „Saule, Saule, de ce mă prigonești?” Glasul i-a spus să meargă în Damasc, în cetate, pe ulița care se numește dreaptă și va găsi un preot cu numele Anania, care îl va învăța ce trebuie să facă.

Saul fusese prigonitor și, odată cu botezul pe care l-a primit în cetatea Damascului, a primit o altfel de lumină, care a dat la o parte de pe ochii lui întunericul ce se așezase ca niște solzi și-l împiedica să vadă, iar apoi a avut o vedere lăuntrică, ce avea să-l transforme din prigonitor în cel mai fervent apărător al creștinilor și propovăduitor al Evangheliei. Din smerenie, a mărturisit în Epistola întâi către Corinteni, capitolul 15, că nu este vrednic să se numească apostol, pentru că a prigonit Biserica lui Dumnezeu, dar prin harul lui Dumnezeu este ceea ce este...

Mai întâlnim și un alt fel de a privi lucrurile, în țara părinților pustiei, unde s-a dus un tânăr ca să întrebe pe un mare și experimentat avvă care-i poate spune despre

cei care văd îngeri sau despre cei care învia morții și a primit următorul răspuns: „Eu mai degrabă îi fericesc pe cei care își văd propriile păcate decât pe cei care văd îngeri”. Aceasta este gândirea duhovnicească, ca privirea noastră să fie îndreptată către interior pentru schimbarea omului dinlăuntru, iar cei care își văd propriile păcate sunt, după cum spuneau părinții pustiei: mai mari decât cei care învia morții.

În lumea noastră confuză și grăbită, observăm cu mâhnire că adeseori privim mai ales către lucrurile trecătoare ale lumii, fie că această privire a ochilor așa a fost dintotdeauna formată, fie că s-a deformat în timp, într-un context nefericit al schimbării priorităților, din oameni luminați devenind slujitori ai întunericului. Mântuitorul a spus cu alt prilej că ochiul luminos vede toate în lumină, iar cel întunecat, la fel, le vede pe toate întunecate, iar pe oameni îi veți cunoaște după roadele lor...

Evanghelia ne îndeamnă stăruitor să umblăm ca niște fii ai luminii. Biserica pune accent pe această temă în timpul Postului mare, când ne pregătim pentru întâmpinarea marii sărbători a Învierii Domnului. La Liturghia Darurilor înainte sfințite, preotul, arătând credincioșilor lumânarea, spune: „Lumina lui Hristos luminează tuturor!” De asemenea, în noaptea de Paști sau la slujba sfințirii bisericii, spune: „Veniți, de primiți lumină!” La slujba Vecerniei ascultăm frumoasa și istorica cântare Lumină lină a sfintei slave..., pe care mulți credincioși o cunosc, iar la sfârșitul Ceasului întâi este o rugăciune care vorbește tocmai despre Lumina cea adevărată, care luminează pe tot omul și ne rugăm să lumineze și viața noastră, cântările Bisericii repetând acest îndemn de a umbla în lumină ca niște fii ai luminii, răscumpărând vremea că zilele grele (rele) sunt.

Chemarea Bisericii de a rămâne în lumină şi de a ne depărta de întuneric trebuie să devină preocuparea noastră de căpătâi. În aceste zile de mare și negrăită bucurie a Învierii Domnului ne-am obișnuit cu lumina lui Hristos care luminează tuturor, iar aceasta trebuie păstrată în sufletul și-n viața noastră. Este lumina credinței pe care o înțelegem citind cuvintele Sfintei Scripturi și rugăciunile, dar și lumina faptelor îndreptată către cei care au nevoie de ajutorul nostru, fiind astfel lumină și bucurie pentru alții.

PS Ignatie la Duminica Orbului despre invidia care orbeşte şi distruge: "Comportamentul fariseilor şi cărturarilor este multiplicat, cu aspră măsură, în societatea în care trăim. Ne hrănim din calomnie, minciună şi ură "

„Evanghelia ne vorbeşte despre o realitate cu care ne confruntăm fiecare: nu reuşim să ne bucurăm de binele semenului nostru!

Un om invidios nu se poate bucura niciodată de binele semenului său. Ori de câte ori vede că un semen al său poate să facă un bine, că străluceşte de pe urma săvârşirii binelui, omul invidios încearcă să-l ucidă sufleteşte. Face aceasta prin metodele cele mai urâte, cele mai reprobabile moral. Una dintre acestea este calomnia: inventezi ceva, folosindu-te de anumite aspecte din viaţa aceluia, le interpretezi într-o manieră total eronată, aruncând în sfera publică calomnia.

Cu cât un om face mai mult bine, cu cât se bucură de mai multă apreciere, cu cât este mai mult iubit, cu atât invidia acţionează cu mai multă răutate. În foarte multe cazuri, invidia începe prin a-l ucide sufleteşte pe cel pe care îl vezi că se bucură de recunoştinţă din partea societăţii."

Invidia, ce naşte calomnia, este luptă împotriva evidenţei, a arătat Părintele episcop Ignatie: „Cărturarii şi fariseii au vrut să ucidă o minune, să-l convingă pe orb că el nu a fost vindecat. Omul invidios vrea întotdeauna să destrame, să ucidă, să pulverizeze evidenţa, oricât de clară ar fi ea.

Pentru cel care a primit vederea, vindecarea era o evidenţă, nu putea fi pusă la îndoială. Cărturarii şi fariseii au încercat acest joc meschin, datorită invidiei, să-l convingă pe orb că nu a fost subiectul unei vindecări.

Au început să-L calomnieze pe Cel care a făcut bine, pe Hristos, care era apreciat şi urmat de mulţimile care se îmbulzeau să-L asculte. Acest lucru nu putea fi pe placul celor robiţi de invidie.

Orbul îi învaţă pe cei plini de păcatul invidiei, că ei sunt cei mai orbi. Invidia orbeşte sufletul omului! Când nu poţi să omori evidenţa, când nu poţi să distrugi ceea ce este clar, ceea ce se impune de la sine, binele pe care ţi l-a făcut cineva, atunci începi atacul la persoană, intri în viaţa privată a omului."

Preasfinţitul Ignatie a explicat consecinţele unui alt păcat major, regăsit atât în comportamentul fariseilor şi cărturarilor, cât şi în lumea de astăzi: „Al doilea păcat este formalismul. Formalismul este cel care pune foarte mare accent pe aspectul exterior al trăirii credinţei. Nu se pune accent pe faptul că trebuie să devenim buni în interiorul nostru, să ne trăim frumos credinţa, autentic, fără să-i judecăm pe cei din jur. Noi ne uităm la ce este doar în exterior, la gesturi, şi prin acestea judecăm credinţa celorlalţi.

Păcatele acestea, invidia şi formalismul, sunt foarte prezente în lumea de astăzi, inclusiv în rândul nostru, al preoţilor. Întotdeauna vedem păcatul în cei de lângă noi. Rapid dăm diagnostice! Dacă cineva suferă de ceva, dacă trece printr-o încercare foarte grea, noi ce spunem? „Pentru păcatele lui!" Dacă cineva este scos din scena vieţii publice, ce vom spune? „Pentru păcatele lui!" Prea puţin auzim pe cineva să spună: „Domnul ştie!" Foarte uşor judecăm! Este suficient să-ţi greşească cineva, să facă un păcat, şi l-ai exterminat prin cuvintele tale, prin bârfă, prin batjocura pe care o multiplici în jurul tău."

Ierarhul Huşilor a insistat asupra faptului că omul invidios niciodată nu poate să vadă binele în jurul său: „Dacă are o obsesie asupra unei persoane, este în stare să-l distrugă, să-l extermine. Tragedia nu este că îl extermini cu evidenţe, cu lucruri reale, ci cu minciuni, cu calomnii care, paradoxal, devin foarte credibile. Nu cauţi să vezi cine este omul acela care este calomniat, să stai de vorbă cu el.

Evanghelia de astăzi este extraordinar de actuală. Comportamentul reprobabil al fariseilor şi cărturarilor este multiplicat, cu aspră măsură, în societatea în care trăim.

Ne hrănim din calomnie şi minciună. Ne hrănim cu calomnie şi ură, pe care le pune în mişcare omul invidios şi formalist.

Sfântul Ioan Gură de Aur spune că invidia este singurul păcat care se hrăneşte din faptele bune ale semenilor noştri."

Părintele episcop Ignatie a afirmat că răutatea şi calomnia pe care le revărsăm asupra semenului nostru, ca rod al invidiei, nasc efecte în propria noastră viaţă: „Cu cât omul este mai nevinovat şi tu îl calomniezi şi îl batjocoreşti, va veni un răspuns în viaţa ta, atunci când nu te aştepţi! Dumnezeu nu poate să lase sinceritatea şi nevinovăţia unui om batjocorite. Sinceritatea şi nevinovăţia unui om calomniat urcă la cer ca şi sângele nevinovat al lui Abel.

Totul se plăteşte în viaţă, mai ales atunci când avem comportamentul similar cu cel al cărturarilor şi fariseilor, care vroiau să desfiinţeze o evidenţă."

IPS Irineu Pop-Bistriţeanul - Predică la Duminica a VI-a după Paşti - a Orbului din naştere - Prin darurile Bisericii, primim lumina mântuirii

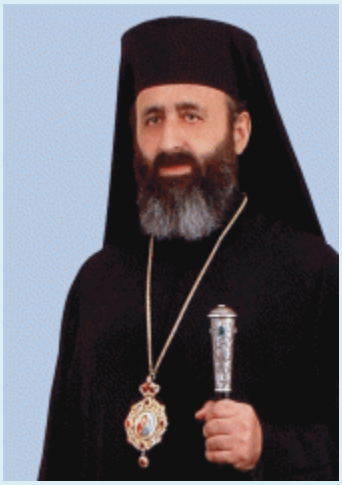

Dreptmăritori creştini, în Duminica de astăzi, Evanghelia ne istoriseşte minunea vindecării unui orb tânăr din Ierusalim. Într-o zi, Iisus l-a întâlnit pe acest orb din naştere. Domnul a scuipat pe pământ, a făcut tină, a uns cu ea ochii orbului, apoi l-a trimis să se spele în izvorul Siloamului. Îndată ce s-a spălat, i s-au deschis ochii şi a văzut.

Din această zi, a început să vadă lumina soarelui cu ochii trupeşti, dar şi sufletul lui s-a luminat cu lumina credinţei. Din această zi, orbul Îl cunoaşte pe Mântuitorul, crede în El şi I se închină Lui ca Unui Dumnezeu.

Din cele întâmplate, înţelegem că Iisus a venit în lume ca să ne aducă lumina mântuirii, precum El Însuşi a spus-o: „Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii” (In. 8, 12).

Iubiţi credincioşi, Mântuitorul sufletelor noastre nu mai poate fi zărit astăzi în Ierusalim, ci în Biserică. Aici El acţionează cu aceeaşi putere, milă şi iubire ca Unul Care, după cuvântul Sfântului Apostol Pavel, este „Acelaşi, ieri şi azi şi în veci” (Evr. 13, 8).

Din cer şi din Biserică, Domnul ne cheamă să urmăm adevărurile sfinte, să avem grijă de sufletele noastre şi să împlinim poruncile dumnezeieşti. În acest fel, vieţile noastre pot să dobândească lumină din lumina lui Hristos, Care zice: „Atât cât sunt în lume, Eu sunt Lumina lumii!” (In. 9, 5). Acest lucru e posibil pentru că Biserica, în care e prezent Hristos, este o vistierie plină de daruri aducătoare de lumină şi de mântuire.

⇒ Cel dintâi dar pe care ni-l dă Biserica este numele de creştin. A fi creştin înseamnă a fi fiu al lui Dumnezeu (cf. In. 1, 12). Creştinul poartă acest nume sfânt al lui Hristos, „care este mai presus de orice nume" (Filip. 2, 9) şi care se află în ceruri (Lc. 10, 20). Noi, creştinii, avem datoria să-L prea mărim pe Dumnezeu pentru numele acesta (I Pt. 4, 16).

A te boteza înseamnă a te îmbrăca în Hristos (Gal. 3, 27) şi a primi numele Lui.

***Sfântul Chiril al Ierusalimului** îndeamnă: „Ai fost numit creştin? Onorează-ţi numele! Să nu se hulească din pricina ta Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu şi să strălucească faptele tale cele bune mai mult înaintea oamenilor, ca, văzându-te ei, să-L slăvească pe Tatăl Cel ceresc".*

⇒ Un alt dar pe care ni-l dă Biserica este dreapta credinţă, în care trăim şi pe care o mărturisim - credinţa ortodoxă. Această credinţă a fost mărturisită de Sfinţii Apostoli şi pentru ea şi-au dat viaţa martirii şi Sfinţii Bisericii.

*Despre puterea ei ne vorbeşte minunat **Sfântul Isaac Sirul**, zicând: „Şi când vei vedea voia ta că se încrede cu toată curăţia cugetului mai mult în Dumnezeu decât în tine şi că te sileşti să nădăjduieşti în El mai mult decât în sufletul tău, atunci se va sălăşlui în tine puterea aceea necunoscută de tine. Şi vei simţi puterea Celui ce este cu tine, în chip neîndoielnic; puterea aceea pe care mulţi, simţind-o, intră în foc şi nu se tem şi călcând pe apă nu se îndoiesc în cugetul lor, socotind că se vor scufunda. Căci credinţa întăreşte simţurile sufletului şi acesta simte pe Cineva nevăzut, Care-l convinge să nu ia în seamă vederea lucrurilor înfricoşătoare".*

⇒ Un dar de mare valoare, de care Biserica are multă grijă, este Sfânta Scriptură care, împreună cu Sfânta Tradiţie, cuprinde cuvântul lui Dumnezeu. Tot ce face şi ne învaţă Biserica se întemeiază pe cuvântul lui Dumnezeu din Sfânta Scriptură şi din Sfânta Tradiţie.

Noi trebuie să le păstrăm şi să le cinstim pe amândouă deopotrivă, după cum ne îndeamnă Sfântul Pavel: „Fraţilor, staţi neclintiţi şi ţineţi predaniile pe care le-aţi învăţat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră" (II Tes. 2, 15). ***Cuvântul lui Dumnezeu este pentru creştini o sursă de lumină: „Dumnezeu Cel iubitor de oameni - afirmă **Sfântul Ioan Gură de Aur** - luminează nevăzut cugetele noastre prin Sfintele Scripturi".*** Biblia şi Tradiţia constituie o adevărată farmacie în care găsim leacuri tămăduitoare.

⇒ Darul cel mai de preţ pe care ni-l oferă Biserica la fiecare sărbătoare este Sfânta Liturghie, prin care se actualizează Jertfa Mântuitorului de pe Golgota. Sfânta Liturghie este încoronarea tuturor slujbelor religioase.

În Sfânta Euharistie, Hristos este prezent în chip real şi nu simbolic, după cum ne arată şi Sfântul Apostol Pavel: „Ca unor înţelepţi vă vorbesc. Judecaţi voi ce vă spun. Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este, oare, împărtăşirea cu Sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem nu este, oare, împărtăşirea cu Trupul lui Hristos?” (I Cor. 10, 15-16).

Numai prezenţa reală a lui Hristos în Euharistie ne asigură o unire reală cu El şi posibilitatea îndumnezeirii noastre din această Taină sfântă şi dumnezeiască.

Prin aceste daruri sporeşte în noi lumina lăuntrică a inimii curate, care ne ajută să-L vedem pe Dumnezeu. Ce sinistră ar fi viaţa noastră, dacă Dumnezeu n-ar fi aprins în noi lumina sufletului nostru! Lumina aceasta este darul cel mai mare ce îl avem de la Dumnezeu şi care face sufletul nostru viu şi nemuritor (Fac. 2, 7), iar prin aceasta noi ne putem numi „chipuri ale lui Dumnezeu”.

Prin lumina sufletului nostru, noi avem legătură cu „Părintele luminilor” (Ic. 1, 17), cu Dumnezeu, de la creaţie. Botezul este Sfânta Taină care ne face „fii ai lui Dumnezeu” după har. Dar, prin păcat, noi sfărâmăm această comuniune tainică. Cât de nefericiţi ne simţim când ni s-a rupt legătura de prietenie cu cei care ne sunt dragi! Cât de mult dorim să refacem această legătură! Oare, numai cu Dumnezeu nu vrem să ne împăcăm? El este Ziditorul, Atotţiitorul, Binefăcătorul şi Mântuitorul nostru, Care poate lumina haina sufletului, atunci când aceasta s-a întunecat din cauza păcatului.

De la Bunul Dumnezeu avem viaţa, prietenii dragi, toată darea cea bună şi tot darul desăvârşit (cf. Ic. 1, 17). ***De aceea, trebuie să împlinim voia Sa, pentru a fi părtaşi la lumina Sa, cum zice Sfântul Maxim Mărturisitorul: „Dumnezeu, Cel ce este lumină prin fire, Se preface în lumină în cei ce trăiesc viaţă cinstită după voia şi poruncile lui Dumnezeu”.***

Minunea petrecută la izvorul Siloamului ne încredinţează că Mântuitorul Iisus, Care a deschis ochii orbului din naştere, este şi rămâne „Lumina lumii”. Ca Doctor al sufletelor şi al trupurilor, El poate să dea lumină ochilor noştri sufleteşti şi trupeşti.

Leacul este să-L găsim pe acest Tămăduitor dumnezeiesc, să credem şi să-L urmăm pe El, „Lumina cea adevărată Care, venind în lume, luminează pe tot omul” (In. 1, 9).

Iubiţii mei, de Praznicul Crăciunului, ne bucurăm că a venit în lume Fiul lui Dumnezeu, „Soarele dreptăţii”. În Postul mare, la Liturghia Darurilor, preotul, ţinând în mână o lumânare, rosteşte: „Lumina lui Hristos, luminează tuturor!”. De Praznicul Sfintelor Paşti, ni se adresează chemarea: „Veniţi de luaţi lumină!”.

De aici rezultă că Hristos vrea să ne facă pe noi „fii şi moştenitori” ai Împărăţiei, cum arată Sfântul Ioan Iacob care zice: „Viaţa cea nemuritoare/Dobândim noi cei de jos/Şi ne facem fiii slavei,/Prin lumina lui Hristos”.

Datoria noastră este să fugim de întunericul faptelor rele şi să deschidem larg poarta sufletului, ca să pătrundă în el lumina lui Hristos. Numai printr-o viaţă dreaptă şi luminoasă, bună şi plină de faptele luminii, dovedim că suntem creştini, că aparţinem lui Hristos, Împăratul slavei.

Se spune undeva că fiul regelui Medem, fiind chemat la o petrecere, ceru învoire părintelui său. Suveranul îi zise: „Poţi să te duci, fiule, dar nu uita să te porţi ca un fiu de rege!”.

În acest fel, ni s-ar adresa şi nouă Domnul nostru Iisus Hristos: „Nu uitaţi, creştinii Mei, în toate acţiunile, petrecerile şi situaţiile vieţii voastre, că sunteţi fiii Mei, sunteţi născuţi din Dumnezeu şi trebuie să vă purtaţi ca nişte răscumpăraţi cu mare preţ”.

Această nobleţe, primită în Botez, sporeşte mai întâi prin Tainele Bisericii, culminând cu Sfânta Euharistie, iar apoi sporeşte printr-un continuu efort duhovnicesc. De aceea, Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă: „Ca fii ai luminii să umblaţi!” (Efes. 5, 8). Amin.

Duminica orbului. Cine sunt orbii zilelor noastre? Predica mărturisitoare a PS Sebastian: "Respectaţi-ne pe Hristos, fără de Care, de Europa se va alege praful"

"Să-L slujim pe Dumnezeu aşa cum ni L-au propovăduit oamenii sfinţi de care am vorbit, singurele şi adevăratele repere şi îndreptare ale vieţii noastre spirituale, neluându-ne după mintea noastră mai înainte de a ne sfinţi viaţa. Să nu cutezăm, mai înainte de a ajunge sfinţi - nu doar inteligenţi, dar nu înţelepţi, şi informaţi, dar nu „formaţi" duhovniceşte suficient - a ne crede „învăţători"!

Să nu îndrăznim, mai înainte de a duce o viaţă sfântă şi de a dobândi minte luminată şi inima curată, a debita alte „adevăruri", improvizate în starea noastră de neputinţă şi de păcat".

Duminica Orbului din naştere (În. 9,1-38)

Reîncarnare, ereditate sau re-creaţie?

„Spre judecată am venit în lumea aceasta, ca cei care nu văd să vadă, iar cei care văd să fie orbi" (În. 9, 39)

Dreptmăritori creştini, acestea sunt cuvintele ce urmează imediat textului Evangheliei de astăzi, pericopa în care Iisus Hristos vine şi, ca un act suplimentar la creaţie — arătându-Şi, că la Facere, puterea de Demiurg — adăugă tină pe ochii orbului care, în virtutea planului lui Dumnezeu, nu se născuse „întreg". Că la creaţie, când Dumnezeu l-a făcut pe om din tină, şi astăzi, printr-un act „reparatoriu", Domnul vine şi desăvârşeşte fiinţa orbului.

Este o Evanghelie pe care o auzim în fiecare primăvară, în ultima duminică din perioada pascală, o evanghelie simplă la prima vedere şi pe care mulţi o ştim aproape pe de rost, dar care stârneşte, totuşi, multe întrebări.

Iată, de exemplu, o primă întrebare ce s-ar putea pune ar fi chiar aceea pe care au pus-o şi ucenicii: „Învăţătorule, cine a păcătuit, acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb?" Şi a răspuns Hristos: „Nici el n-a păcătuit, nici părinţii lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu". Şi, într-adevăr, lucrarea lui Dumnezeu S-a prea slăvit, pentru că, în faţa tuturor - şi a celor care L-au primit şi a celor care au cârtit; şi a celor care s-au bucurat, şi a celor care L-au renegat - Iisus Hristos a săvârşit această minune, spre mirarea tuturor: „Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naştere".

Prima întrebare este, aşadar: „Cine a păcătuit?" O întrebare care a dat loc, de-a lungul veacurilor, la mai multe interpretări, unele chiar eronate, pentru că, plecând de la faptul că ucenicii au întrebat dacă nu cumva a păcătuit el de s-a născut orb, au crezut unii că putem admite şi în Creştinism reîncarnarea sau metempsihoza. Potrivit acelora, orbul ar mai fi avut cel puţin o altă viaţă mai înainte, sau, oricum, o formă de preexistenţă, în care ar fi păcătuit, şi de aceea s-a născut, drept pedeapsă, orb. Este adevărat, Hristos nu i-a contrazis pe Apostoli şi nu le-a atras atenţia că orbul n-ar fi putut păcătui. A trecut foarte uşor peste această ipoteză, dar, lucrul acesta nu ne îndreptăţeşte numai decât la învăţătura că am putea avea mai multe vieţi, eventual şapte, după cum susţin unii.

Dorind să găsesc răspunsul la această dilemă, unde am căutat? La cei care sunt reperele şi îndreptarele înţelegerii noastre. La Sfinţii Părinţi, care au scris şi au gândit la aceste lucruri în genunchi şi rugându-se, nu filosofând la o cafea şi o ţigară, ori în fotoliu la televizor, cum se caută astăzi răspuns marilor întrebări şi dileme care ne provoacă viaţa spirituală. Am mers, aşadar, la Sfântul Chiril al Alexandriei, cu al său „Comentariu la Evanghelia Sfântului Ioan" (P.S.B. vol. 41). Nici prin gând nu i-a trecut acestuia că ar putea fi „suspecta" învăţătura lui Hristos de reîncarnare. Evreii, din câte se ştie, în general nu împărtăşeau această teorie. Probabil ucenicii nici nu şi-au dat seama ce spun, iar Hristos a considerat inutil să-i

corecteze, aşa cum se va întâmpla şi în seara Cinei de Taină: „Cel ce nu are sabie să-şi vândă haina şi să-şi cumpere… Iar ei au zis: Doamne, iată aici două săbii. Zis-a lor: sunt de ajuns…” (Lc. 22, 36 şi 38).

Se poate, însă, să fi fost şi pe vremea aceea unii care credeau, în mod greşit, în reîncarnare, dar, în învăţătura noastră ortodoxă, Sfinţii Părinţi n-au acceptat aceasta. Simplul fapt că uneori simţim anumite similitudini între unele momente sau locuri, nu este de ajuns. Dacă ar fi fost aşa, Mântuitorul ne-ar fi spus-o limpede: Vedeţi că aveţi două, trei sau şapte vieţi şi tot atâtea şanse să vă mântuiţi. Băgaţi de seamă cum o folosiţi pe a doua, pe a treia sau pe a şaptea! Or, Iisus Hristos ne-a vorbit tot timpul de o singură viaţă şi de o singură şansă. Aici ne dobândim ori ne ratăm mântuirea - în viaţa aceasta. Aici trebuie să ne mântuim!

Dar, întrebarea ucenicilor mai stârneşte o nelămurire: Nu cumva au păcătuit părinţii şi l-a pedepsit pe el Dumnezeu, de s-a născut orb? Puteau păcătui părinţii şi să „plătească” el? Ei bine, de astă dată răspunsul este „da”, căci la Ieşire, 20, 5-6, precum şi în Deuteronom 5, 9-10, se spune:

„Eu Domnul Dumnezeul tău sunt un Dumnezeu zelos, Care pedepsesc vina părinţilor în copiii lor până la al treilea şi al patrulea neam pentru cei ce Mă urăsc şi Mă milostivesc până la al miilea neam către cei ce Mă iubesc şi păzesc poruncile Mele“.

Aşadar, putea fi şi cazul acesta: vina şi păcatele părinţilor transmise urmaşilor prin intermediul arborelui genealogic, ceea ce ne dă prilejul să mai lămurim un lucru: părinţii pot transmite răul copiilor, nepoţilor şi aşa mai departe, după cum pot transmite şi binele. Cum? Ereditar, dacă e vorba de înclinaţii ori slăbiciuni trupeşti şi sufleteşti, şi ca responsabilitate ori binecuvântare, dacă e vorba de perpetuarea unor nedreptăţi, respectiv a unor fapte bune. Iată, aşadar, ce responsabilitate au părinţii, dincolo de faptul în sine şi natural al naşterii copiilor - transmit totodată urmaşilor şi binele şi răul. De aceea, cel care îşi ia în serios viaţa de creştin poate transmite urmaşilor săi noian de binecuvântare, sau poate bloca transmiterea răului, vindecându-şi, astfel, arborele genealogic.

Motivul însă, pentru care omul nostru se născuse orb, nu a fost nici acesta, ci acela de a se slăvi Dumnezeu prin minunea ce s-a săvârşit. S-a slăvit, însă, doar „în ochii” unora, căci pentru cei care n-au voit să creadă sau „să vadă” pe Cel ce a dăruit lumina orbului, ca şi pentru cei care au pornit o anchetă penibilă, luptând împotriva „luminii dumnezeieşti” ce a inundat fiinţa orbului, „orbirea” lor a rămas netămăduită.

Fariseii şi cărturarii cârtitori Îl resping pe Dumnezeu. Ba, mai mult, Îl „anchetează”, în timp ce pe orb încearcă să-l intimideze: Vino încoace orbule, spune dacă ai fost cu adevărat orb! Povesteşte-ne cum s-a întâmplat aceasta!… Daţi-l afară că nu e bun de nimic! Aduceţi-i pe părinţii lui! Pe aceia i-au întrebat: E adevărat că e fiul vostru? Ce s-a întâmplat cu el? Părinţii, speriaţi, au dat din colţ în colţ, temându-se de fariseii care porniseră o campanie de orbire generală, căci ei nu căutau „să vadă”, ci doreau ca nimeni să „nu mai vadă Adevărul”; doreau să îmbrace totul în minciună şi în „întuneric”, în pofida „Luminii care a venit în lume să lumineze pe tot omul” (În. 1, 9).

O anchetă ridicolă, în care este chemat orbul din nou. Este ameninţat de data aceasta. I se sugerează să se renege pe sine şi să se întoarcă în „întunericul de unde venise“. Ce spectacol dezgustător! Ce încăpăţânare sinistră! În cele din urmă au găsit un argument „mai plauzibil”: Dragă Doamne, era sărbătoare când a „lucrat” Hristos, de a făcut tină. Haide!… Ei lege aveau, şi după legea lor Adevărul trebuia „nimicit” cu orice preţ. Căutau acum să-L silească pe Dumnezeu să se supună formalismului lor ridicol, hotărând ei, oamenii, când îi este îngăduit lui Dumnezeu „să lucreze”; când are voie să creeze sau să recreeze, când să se odihnească şi, mai ales, când să plece din lumea aceasta şi să îi lase în pace, pentru că ei aveau anchetele lor penibile şi propriul lor spectacol religios.

Apropo de spectacol! În ultima vreme se face şi de către unii dintre contemporanii noştri spectacol religios sau, mai bine zis anti-religios: filme, piese de teatru, „documentare” şi romane, care lovesc sistematic în Creştinism. „Iisus Hristos Superstar”, „Ultima ispită a lui Iisus”, „Evangheliştii”, „Codul lui da Vinci”, „Evanghelia lui Iuda”, „Noul mormânt al lui Hristos”, toate „spectacole” în genul celor jucate de „orbii” din evanghelia de astăzi. Hristos a vindecat aşadar orbul, dar, subit i-a apucat orbirea pe ceilalţi. Aceasta, ca să se împlinească ceea ce s-a scris: „Spre judecată am venit în lumea aceasta, ca cei care nu văd să vadă, iar cei care văd să fie orbi” (În. 9, 39).

În loc să se meargă la repere, la îndreptarele sfinte şi la adevărul întipărit de veacuri în fiinţa noastră, se vine cu aceste spectacole şi găselniţe ieftine, dar ofensatoare, şi se încearcă să se dezrădăcineze tot ceea ce a mai rămas sfânt şi sănătos în noi.

M-am bucurat văzând într-o dimineaţă, la „Universul credinţei“, o emisiune care a luat în dezbatere un lucru ce a îngrozit, cred, la vremea aceea, pe toată lumea. Vă mai amintiţi ce fel de muzică a fost premiată la Eurovision în anul 2006, la Atena? Antimuzica! Anticultura! Şi, am rămas plăcut impresionat să văd că realizatorii

emisiunii de care vă spuneam au avut inspiraţia să pună faţă în faţă această antimuzică şi antispectacol cu armonioasa cultură atât de valoroasă a vechilor greci. Sper să fi fost mistificate voturile de evaluare, pentru că, dacă trupa câştigătoare chiar a fost votată drept „reper" pentru muzica europeană, suntem mai de plâns ca oricând! [Este vorba de trupa „Lordi" din Finlanda, ai cărei membri, deghizaţi în monştri, promovau mai degrabă Satanismul, decât cultura nobilă a cântului].

Aşadar, cine vede şi cine este orb în Evanghelia de astăzi, ar fi o altă întrebare la care, cred, am şi răspuns deja: orbul „a văzut" pe Iisus, iar fariseii şi cărturarii au rămas anchetându-L şi orchestrând acel oribil „spectacol", ce i-a dovedit până la urmă pe ei a fi orbi.

Şi, o ultimă întrebare: cine vede şi cine este orb în ziua astăzi? Cel care acceptă cu sfinţenie „Adevărul" de veacuri, sau cei care, asemenea „orbilor" din Evanghelie, nu mai contenesc căutând fel de fel de faţete ale diferitelor adevăruri şi refuzând „să vadă" şi să cunoască „Adevărul" adevărat. Aceasta fac, din păcate, toţi cei care batjocoresc învăţătura şi valorile noastre creştine, promovând, sub diferite forme de „cultură", o anticultură şi cultivând un anticreştinism din ce în ce mai „orb". Dacă îi veţi întreba de ce o fac, vă vor spune că este vorba de artă, ficţiune, „noi descoperiri ştiinţifice" (cazul Evangheliei lui Iuda şi al aşa zisului mormânt al lui Iisus). Vă întreb, însă, cine ne dă nouă dreptul să batjocorim ori să facem spectacol ridicol din viaţa şi învăţăturile unui Dumnezeu Care S-a jertfit pentru noi?

Nu vreau să dau dreptate musulmanilor care răspund cu violenţă, distrugând magazine, atacând ambasade şi dându-le foc, ajungând chiar şi să ucidă, atunci când le este ofensată credinţa ori este batjocorit Profetul lor. Doamne fereşte! Aceasta nu este atitudine! Un slujitor al lui Dumnezeu nu poate şi nu trebuie să fie violent. Violenţa arată o dată în plus că aceia mai au mult până să-L cunoască pe Adevăratul Dumnezeu... Nu ne este îngăduit să fim violenţi, însă, musulmanii au reuşit să pună opinia publică internaţională pe gânduri!… Un răspuns ferm, cred, se cere şi din partea noastră: Nu vă jucaţi cu sentimentele noastre religioase! Nu vă jucaţi cu credinţa noastră! Nu vă jucaţi cu Dumnezeul nostru! Respectaţi-ne pe Hristos, fără de Care, de Europa se va alege praful…

S-au potolit o vreme cei care i-au provocat pe musulmani… De frică însă, pentru că le ardeau ambasadele, sau trimiteau terorişti peste ei. Aşadar, tot de frică ar trebui să ştim?… Îndrăzneşte cineva astăzi, într-o ţară arabă, să ofenseze credinţa

în Alah? Noi însă, pentru că ne pretindem „civilizaţi”, în numele „drepturilor omului” lăsăm „drepturile” lui Dumnezeu să fie călcate în picioare…

Cine vede şi cine este orb, aşadar? Aceasta ar trebui să fie ultima întrebare pe care să ne-o punem şi noi astăzi! Şi, să ne răspundem preţuind minunile şi învăţătura Mântuitorului Hristos, pentru că spre slava Sa şi spre mântuirea noastră a fost toată lucrarea Lui. Nu „răscolind”, cârtind, ori interpretând în fel şi chip; nu regizând, cu rea intenţie, anchete ori spectacole, ci primind adevărul lui Dumnezeu aşa cum ni l-a încredinţat El şi l-au păstrat, cu sânge de multe ori, părinţii şi învăţătorii Bisericii.

Să-L slujim pe Dumnezeu aşa cum ni L-au propovăduit oamenii sfinţi de care am vorbit, singurele şi adevăratele repere şi îndreptare ale vieţii noastre spirituale, neluându-ne după mintea noastră mai înainte de a ne sfinţi viaţa. Să nu cutezăm, mai înainte de a ajunge sfinţi - nu doar inteligenţi, dar nu înţelepţi, şi informaţi, dar nu „formaţi” duhovniceşte suficient - a ne crede „învăţători”! Să nu îndrăznim, mai înainte de a duce o viaţă sfântă şi de a dobândi minte luminată şi inimă curată, a debita alte „adevăruri”, improvizate în starea noastră de neputinţă şi de păcat. Să-L credem pe Dumnezeu „pe Cuvânt” şi să nu ne îndoim de ceea ce înaintaşii noştri au venerat cu toată sfinţenia!

Dumnezeu să ne ajute tuturor să-L primim aşa cum este El, să-I preţuim învăţătura şi minunile, ca El să trăiască în noi şi noi în El, ducând viaţă bineplăcută Lui, Amin.

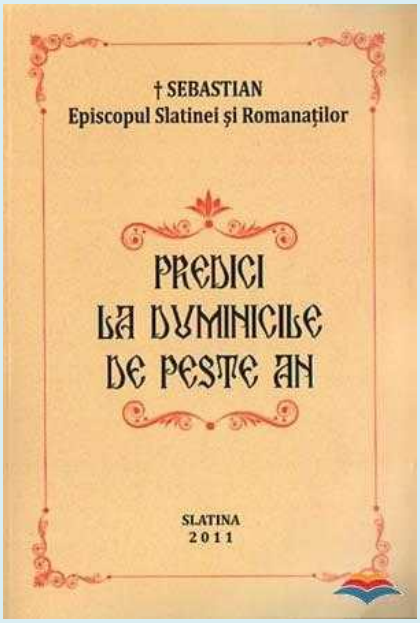

(din: † Sebastian, Episcopul Slatinei şi Romanaţilor, Predici la Duminicile de peste an, Slatina, 2011)

IPS Antonie Plămădeală - Predică la Duminica Orbului – Cine a păcătuit?El sau părinţii lui ?

Un orb din naştere e un om care n-a văzut niciodată. Nu ştie cum arată cerul şi stelele, lună şi soarele. N-a văzut niciodată o faţă de copil, de femeie sau de bărbat. Le-a putut pipăi, ca să-şi dea seama cât de cât cum arată, aşa cum şi-a pipăit-o şi pe a sa. Pentru un orb totul înseamnă reliefuri, iar pe drumuri se aşteaptă numai la capcane. Despre culori nu ştie nimic, iar despre mare ştie doar cât îi spun zgomotele valurilor şi apa simţită pe corp, dacă intră în ea, sau la dimensiunile unui deget, dacă o încearcă astfel. Îi poate afla şi gustul. Muntele îl simte în muşchii picioarelor şi copacii în vârful degetelor. Coroana unui stejar sau conurile unui brad îi rămân pentru totdeauna enigme sau, dacă i se vorbeşte despre ele, rămân concepte fără acoperire în fapt. Doar în imaginaţie. Dar imaginaţia, fără termen de comparaţie, nu se ştie ce poate produce, de pildă, despre coroana unui stejar sau despre înălţimea unui munte, sau despre forma unui nor!

Un orb din naştere trăieşte într-o lume redusă în cea mai mare parte la dimensiuni interioare. Existenţa lui e, în cel mai bun caz, pe jumătate din ceea ce ar trebui să fie, în cazul în care bănuieşte cum ar trebui să fie. El nici nu ştie ce înseamnă a vedea. Pentru dânsul nimeni nu vede şi se mira cum trăieşte lumea şi construieşte, şi munceşte...

A fi orb e mare nenorocire. Un astfel de orb din naştere a vindecat Mântuitorul şi Sfântul evaghelist Ioan ne relatează întâmplarea cu lux de amănunte:

"***Şi trecând Iisus, a văzut un om orb din naştere. Şi ucenicii Lui L-au întrebat zicând: învăţătorule, cine a păcătuit: acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb? Iisus a răspuns: Nici el n-a păcătuit, nici părinţii lui, ci ca să se arate în el lucrurile lui Dumnezeu. Mie mi se cuvine să fac lucrurile Celui ce M-a trimis, până este ziua; că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze. Atât cât sunt în lume, Eu sunt Lumina lumii.***

Acestea zicând, a scuipat jos şi a făcut tină din scuipat, şi a uns cu tină ochii orbului. Şi i-a zis: Mergi de te spală în scăldătoarea Siloamului (care se tâlcuieşte "trimis"). Deci s-a dus şi s-a spălat şi a venit văzând. Iar vecinii şi cei ce îl văzuseră mai înainte ce era orb ziceau: Nu este acesta cel care şedea de cerşea? Unii ziceau: El este. Alţii ziceau: Nu este el, seamănă cu el. Dar acela zicea: Eu sunt.

Deci îi ziceau: Cum ţi s-au deschis ochii? Acela a răspuns: Omul care se numeşte Iisus a făcut tină şi a uns ochii mei; şi mi-a zis: Mergi la scăldătoarea Siloamului şi te spală. Şi ducându-mă deci şi spălându-mă, am văzut.
I-au mai zis: Unde este Acela? A zis el: Nu ştiu.
L-au dus la farisei pe cel ce fusese oarecând orb.

Şi era sâmbătă în ziua în care Iisus a făcut tină şi i-a deschis ochii. Deci iarăşi îl întrebau şi fariseii cum a văzut. Iar el le-a zis: Tină a pus pe ochii mei şi m-am spălat şi văd.

Deci ziceau unii dintre farisei: Acest om nu este de la Dumnezeu, fiindcă nu ţine sâmbăta. Iar alţii ziceau? Cum poate un om păcătos să facă asemenea minuni? Şi era dezbinare între ei.

Au zis deci orbului iarăşi: Dar tu ce crezi despre El, că ţi-a deschis ochii? Iar el a zis că prooroc este. Dar iudeii n-au crezut despre el că era orb şi a văzut, până ce n-au chemat pe părinţii celui ce vedea. Şi i-au întrebat zicând: Acesta este fiul vostru, despre care ziceţi că s-a născut orb? Deci cum vede el acum? Au răspuns deci părinţii lui şi au zis: Ştim că acesta este fiul nostru şi că s-a născut orb. Dar cum vede el acum, noi nu ştim; sau cine i-a deschis ochii lui, noi nu ştim. intrebaţi-1 pe el; este în vârstă; va vorbi singur despre sine.

Acestea le-au spus părinţii lui pentru că se temeau de iudei. Căci iudeii puseseră acum la cale ca, dacă cineva va mărturisi că El este Hristos, să fie dat afară din sinagogă. De aceea au zis părinţii lui: Este în vârstă; întrebaţi-l pe el.

Deci au chemat a doua oară pe omul care fusese orb, şi i-au zis: Dă slavă lui Dumnezeu. Noi ştim că Omul acesta e păcătos.
A răspuns deci acela: Dacă e păcătos nu ştiu. Un lucru ştiu: că eram orb şi acum văd.

Deci i-au zis: Ce ţi-a făcut? Cum ţi-a deschis ochii? Le-a răspuns: V-am spus acum şi n-aţi auzit? De ce voiţi să auziţi iarăşi? Nu cumva voiţi şi voi să vă faceţi ucenicii Lui?
Şi l-au ocărât şi i-au zis: Tu eşti ucenic al Aceluia, iar noi suntem ucenicii lui Moise. Noi ştim că Dumnezeu a vorbit lui Moise, iar pe Acesta nu-L ştim de unde este.
A răspuns omul şi le-a zis: Tocmai în aceasta stă minunea, că voi nu ştiţi de unde este şi El mi-a deschis ochii. Şi noi ştim că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoşi; iar de este cineva cinstitor de Dumnezeu şi face voia lui, pe acesta îl ascultă.

Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naştere. De n-ar fi acesta de la Dumnezeu, n-ar putea să facă nimic. Au răspuns şi i-au zis: În păcate te-ai născut tot, şi tu ne înveţi pe noi? Şi l-au dat afară.

Şi a auzit Iisus că l-au dat afară. Şi găsindu-l, i-a zis: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? EI a răspuns: Dar cine este, Doamne, ca să cred în El? Şi a zis Iisus: L-ai şi văzut! Şi cel ce vorbeşte cu tine, Acela este! Iar el a zis: Cred, Doamne. Şi s-a închinat Lui.

Şi a zis: Spre judecată am venit în lumea aceasta, ca cei care nu văd, să vadă, iar cei care văd, să fie orbi. Şi au auzit acestea unii dintre fariseii, care erau cu El, şi I-au zis: Oare şi noi suntem orbi? Iisus le-a zis: Dacă aţi fi orbi n-aţi avea păcat. Dar acum ziceţi: Noi vedem. De aceea păcatul rămâne asupra voastră" (Ioan 9, 1 -41).

Aş vrea să urmărim puţin, în succesiunea lor, cele câteva evenimente legate de vindecarea acestui orb. Avem de-a face cu un adevărat scenariu, în mai multe acte. **Primul act este acela al întâlnirii Mântuitorului cu orbul.** Să ni-l închipuim. Familia îi repudia, iar societatea nu avea pe atunci sisteme de asistenţă socială. Trăia din mila trecătorilor. De altfel, Sfântul Evanghelist Ioan ne şi spune că trăia

din cerşetorie. Când s-a întâlnit cu El, Mântuitorul era înconjurat de apostoli şi apostolii l-au întrebat: "***Rabi, cine a păcătuit: acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb?***"

E o primă întrebare pe care trebuie să ne-o punem şi noi, dar nu atât din curiozitatea cu care au pus-o apostolii, cât pentru a observa că în popor există credinţa că bolile sau infirmităţile din naştere erau datorate păcatelor. Păcatelor părinţilor, îndeosebi, dacă erau infirmităţi din naştere. Întrebarea apostolilor cu privire la "păcatele orbului" era o întrebare fără sens. Când să fi păcătuit? Înainte de naştere? Într-o altă viaţă? Credinţa în reîncarnare nu există în Israel decât, poate, ca o superstiţie. Numai aşa ar putea fi cât de cât motivată întrebarea.

Mântuitorul dă un răspuns neaşteptat apostolilor. Ei se aşteptau probabil să răspundă: "Părinţii lui". Dar Mântuitorul răspunde: Nu, nici el, firesc, nici părinţii lui, "***ci aceasta s-a făcut pentru ca să se arate lucrurile lui Dumnezeu***". ***Care lucruri ale lui Dumnezeu?***

Aceasta e a doua întrebare pe care simţim nevoia să ne-o punem. Despre ce lucruri ale lui Dumnezeu e vorba? **Nu poate fi vorba decât de minunea care urma să se săvârşească asupra acestui orb.** Tot aşa a răspuns Mântuitorul şi când I s-a adus la cunoştinţă că Lazăr e bolnav: "***Această boală nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, ca să se proslăvească Fiul lui Dumnezeu printr-însa***" (Ioan 11,4). De aceea nici nu l-a vindecat, pentru că ştia că murind, îl va învia din morţi, spre a-şi dovedi puterea asupra morţii.

-Tot aşa s-a întâmplat şi cu orbul. Dumnezeu i-a rânduit naşterea fără vedere, pentru ca să facă din el subiectul acestei minuni, pe care urma să o facă Mântuitorul cu el, şi astfel să se arate puterea lui Dumnezeu. De altfel, Mântuitorul, cumva neaşteptat faţă de logica textului, face dintr-o dată nişte declaraţii de principiu: "***Cât sunt în lume, sunt Lumina lumii***". Rămânând puţin la acest text, trebuie să observăm şi lucrul acesta extraordinar, că cineva a putut să spună: "Eu sunt Lumina lumii". Trebuia ca Cel ce a spus-o să aibă o mare îndrăzneală!

Care dintre oameni ar fi putut avea atunci, sau ar putea avea acum, o astfel de îndrăzneală? Cel care a avut această îndrăzneală, înseamnă că o avea motivată de ceva, şi acest ceva nu putea fi altceva, decât conştiinţa sa dumnezeiască, fiindcă numai aşa, numai căaDumnezeu, putea fi şi putea declara că "***El este lumina lumii***".

Aşadar, de aceea se născuse omul acela orb, ca să se vadă prin el lucrurile lui Dumnezeu. Şi pentru ca Iisus să-şi poată declara adevărata identitate, nu atât în faţa lui, cât în faţa celor care asisteau la eveniment.

Urma acum să-şi dovedească afirmaţia prin fapte. Să fie lumina acestui orb. Să-i redea vederea. Toţi aşteptau cu răsuflările reţinute. Orbul nici nu ştia ce se întâmplă în jurul său. Spre deosebire de alţi orbi, pe care Iisus îi vindecase, sau îi va vindeca de acum încolo, acesta nici măcar nu ceruse aşa ceva, nici nu ştia că e posibil. Iisus l-a abordat, sau mai degrabă apostolii, cu întrebarea lor, dar nici ei nu i-au cerut să-l vindece. I-au atras doar atenţia asupra lui.

Poate chiar faptul acesta, că vindecarea n-a fost cerută, ne arată că ea făcea parte, aşa cum spusese Iisus, din planul lui Dumnezeu. Şi cum s-a întâmplat vindecarea? Deloc spectaculos. Dimpotrivă. Foarte simplu. Aproape banal. Mântuitorul a luat puţin praf, a scuipat pe el, a făcut tină, i-a uns ochii orbului şi l-a trimis la scăldătoarea Siloamului, sfătuindu-l să se spele. Încă o dată să remarcăm: nimic spectaculos. Nici măcar nu i-a redat vederea acolo, în faţa tuturor celor care urmăreau scenă.

Fără îndoială i-a dezamăgit. Se vor fi dus unii după el, să vadă ce se întâmplă? Nu ni se spune. Orbul însă a ascultat şi s-a dus la scăldătoarea Siloamului, şi, spălându-şi ochii, a văzut. Dintr-o dată i s-a deschis vederea. Evanghelistul ne spune aceasta cu atâta simplitate, de parcă s-ar fi petrecut lucrul cel mai firesc din lume.
Noi trebuie să observăm însă, şi în legătură cu aceasta, ceva deosebit. ***Cel care fusese vindecat, nu-L văzuse încă pe Mântuitorul. Mântuitorul nu l-a însoţit şi nici n-a stat să fie văzut, să fie răsplătit, să fie lăudat, să I se mulţumească. L-a trimis la scăldătoarea Siloamului, pentru ca minunea propriu-zisă să se întâmple acolo, fără El. Şi s-a întâmplat fără El.***

Şi parcă ne mai vine acum şi o altă întrebare: ***Ce legătură va fi fost între tină şi ochi, între acestea şi apa cu care s-a spălat, şi de la care i-a venit vederea? Este vreo legătură? Adică, vindecarea s-a petrecut din cauza tinei şi a spălării pe ochi? Era în această vreo putere vindecătoare?*** Fără îndoială că nu. ***Vindecarea s-a petrecut din voinţă şi cu puterea lui Dumnezeu.***

Dar Mântuitorul a făcut totuşi tină şi a recomandat spălarea. De ce? Putea să-i spună simplu: "Să ţi se deschidă ochii". Totuşi a întrebuinţat nişte elemente, în legătură cu această vindecare. Eu m-aş duce cu gândul undeva departe, în urmă, la

momentul în care Dumnezeu l-a creat pe om din pământ. Era ca şi cum acest orb fusese creat incomplet, şi i-a completat acum ceea ce îi lipsea.

Dar aceasta ne poate duce şi la un tâlc ceva mai adânc, la nişte implicaţii teologice ceva mai profunde. Dacă la început Dumnezeu l-a făcut pe Adam din pământ, şi dacă Iisus, tot cu un pic de pământ, i-a refăcut ochii acestui orb, înseamnă că El continuă, de fapt, opera lui Dumnezeu. Ceea ce a făcut Dumnezeu atunci, la Facere, El face acum fiindcă era şi El Dumnezeu. Şi tot aşa cum din pământ, adică din nimic, fiindcă pământul nu avea în el viaţa, a făcut Dumnezeu pe om, tot aşa şi Iisus, tot din nimic îl desăvârşeşte pe orb ca om, dându-i vederea care îi lipsea, căci tina nu conţine nici un element vindecător.

Şi acum, după aceste explicaţii, va trebui să înţelegem încă un lucru, care e de fapt esenţial pentru Evanghelia aceasta, şi care nu trebuie să ne scape. Evanghelia aceasta nu este despre un orb şi despre vindecarea lui. Acesta este numai un pretext, deşi faptele s-au petrecut întocmai, dar ele nu contează. Nu pentru ele însele s-au petrecut acestea.

Evanghelia aceasta vorbeşte, de fapt, despre dumnezeirea lui Iisus, întâmplarea aceasta a vrut să-i convingă pe cei de faţă, şi pe orb, că Iisus era Mesia, că era Dumnezeu. Fiindcă, dacă n-ar fi fost Dumnezeu, n-ar fi putut face ceea ce a făcut. De altfel, disputele, actele scenariului despre care am vorbit la început, şi care urmează mai departe, converg tocmai spre această demonstraţie.

Care este actul următor? **Întâlnirea orbului cu lumea**, după ce a constatat că vede, la scăldătoarea Siloamului. E de neînchipuit că va fi început să strige de bucurie, să se mire de ceea ce vedea pentru întâia oară în viaţa lui. Nu văzuse niciodată. Nu ştia cum arată o faţă de om. Nu ştia cum arată o linie dreaptă sau curbă. Nu ştia că există, şi cum arată cerul. **Doamne, ce va fi simţit omul acela când a văzut cerul**, soarele, când va vedea apoi noaptea, când va vedea luna şi stelele? Cum se va întâlni cu prima floare? Cât îl vor minuna culorile.

Omul va fi fost într-o exaltare, într-o bucurie aproape ieşită din minţi. Ca să-l înţelegem mai bine, să vă spun o întâmplare:

Într-un tren de distanţă lungă se afla un pasager care în fiecare clipă, uitându-se pe fereastră, exclama: "Minunat! Minunat! Uluitor!"
Cei care erau în acelaşi compartiment, până la urmă au crezut că omul nu era prea sănătos. Unul din ei nu s-a putut reţine să nu-l întrebe: "Cum se explică faptul că în timp ce noi toţi suntem plictisiţi de monotonia peisajului, acelaşi pe

sute de kilometri, tu eşti singurul care exclami mereu: Minunat! Minunat! Uluitor! Nu ţi se pare că exagerezi? Până la urmă ai să ne scoţi din sărite!"
Omul răspunse stingherit, dorind să se scuze, dar să fie şi înţeles: "Am ieşit din spital azi-dimineaţă. Până azi am fost orb din naştere. Un mare doctor m-a operat şi azi, când mi-a scos pansamentele de pe ochi, am văzut pentru prima oară în viaţă. Ceea ce văd eu acum, văd pentru întâia oară. Ceea ce va fi fiind pentru voi un lucru obişnuit, pentru mine e minunat, uluitor, uimitor. Ce frumoasă e lumea!"

Dar să ne întoarcem la orbul din Evanghelie. Va fi pornit la întâmplare pe străzi! Şi unde? Se va fi dus mai întâi la casa sa! Va fi trebuit să închidă ochii ca să nimerească acasă, ajutat de celelalte simţuri, pentru că ochii nu-l puteau ajuta cu nimic în găsirea drumului. Nu-l văzuse niciodată. Şi-a întâlnit vecinii, dar atât de surprinzătoare a fost întâlnirea cu ei, încât cei care-l cunoscuseră o viaţă întreagă, acum parcă nu-l mai recunoşteau. Nici el nu-i cunoştea pe ei, deşi vorbiseră de atâtea ori. Îi cunoştea numai după voce. Iar ei se întrebat: " ***Oare acesta să fie cel ce şedea şi cerşea?***" Că doar noi ştiam că nu vede. O fi un altul care seamănă cu dansul. Dar el mărturisea în gura mare: "***Eu sunt! Eu sunt acela***". Şi cum s-a întâmplat? - îl întrebau. Şi el le povesteşte simplu: un om, pe care am auzit că-l cheamă Iisus, a luat tină, mi-a pus-o pe ochi, m-a trimis să mă spăl şi iată, mi s-au deschis ochii. - Şi unde-i omul acela? - Nu ştiu, răspundea el. Nici nu l-am văzut. A plecat în drumul lui!

Şi atunci l-au dus la farisei. Se vede că aşa era obiceiul. Să-i informeze şi să-i consulte pe aceşti "aleşi", aşteptându-se, fără îndoială, să se mire şi ei, şi să se pronunţe atât asupra orbului, cât şi asupra taumaturgului. Nu era simplă situaţia. S-a instituit pe loc un fel de tribunal. Cu atât mai mult cu cât vindecarea se petrecuse sâmbătă, ziua pe care evreii o sărbătoreau cu mare stricteţe, şi nu aveau voie să facă în această zi absolut nimic. Au început să-i pună întrebări. Cum? Cine? Fariseii s-au împărţit între ei, spune sfântul evanghelist Ioan. Unii spuneau: "***Omul acesta nu-i de la Dumnezeu, pentru că nu ţine sâmbăta***". A săvârşit o lucrare, a făcut tină cu mâna şi cu scuipatul. Alţii cugetau însă altfel: "***Cum poate un păcătos să facă asemenea minuni?***" Neputându-se înţelege între dânşii, l-au întrebat pe fostul orb: "***Tu ce zici de Dânsul, că ţi-a deschis ochii?*** " El a răspuns: "***Eu cred că-i un prooroc***", altfel cum aş putea să-mi explic ceea ce a făcut cu mine? Nu i-a mulţumit răspunsul, şi au recurs la alt act, introducând în scenariu personaje noi, fiindcă le-a trecut prin minte că totul ar fi, o punere la cale, şi că omul nu fusese de fapt niciodată orb. Li se părea explicaţia cea mai plauzibilă. Martori mai buni decât părinţii lui nu puteau fi alţii. I-au chemat pe părinţi şi i-au întrebat: Voi ce ştiţi? E fiul vostru? - Cum să nu fie? E fiul nostru şi a fost orb, s-a născut orb, şi vedem că

acum vede. - Şi cum vă explicaţi că vede, dacă a fost orb din naştere? - N-am putea să vă spunem. E matur, întrebaţi-l pe el. Şi Sfântul Evanghelist Ioan completează: "***Părinţii Iui au răspuns aşa, pentru că se temeau de iudei, căci iudeii se sfătuiseră că pe cel care va mărturisi că Iisus este Mesia, să-I îndepărteze din sinagogă***".

Iată, avem aici, în aceste cuvinte, tâlcul întregii întâmplări. ***Trebuia ca Mântuitorul să se reveleze, să se descopere ca Mesia, şi să fie mărturisit ca atare.*** O spun chiar părinţii orbului, ocolind întrebarea, iar Sf. Evanghelist Ioan decodifica toată întâmplarea: dacă ar fi recunoscut pe Iisus drept Mesia, Cel ce trebuia să vină, Fiul lui Dumnezeu, şi dacă ar fi recunoscut în minune o minune făcută de Mesia, fariseii i-ar fi dat afară din sinagogă, ceea ce echivala cu o excomunicare nu numai din viaţa religioasă, ci şi din viaţa publică.

Şi a urmat un alt act al scenariului. Fariseii i-au eliberat pe părinţi, şi l-au chemat din nou pe cel vindecat, la un nou interogatoriu. Imaginaţi-vă ce proces a putut avea loc! Du-te afară împricinatule; chemaţi-i pe părinţii lui; daţi-i afară şi chemaţi-1 din nou pe fostul orb. L-au întrebat iarăşi, cum s-a întâmplat? De data aceasta au încercat să dirijeze interogatoriul şi să-i sugereze răspunsurile: "***Dă slavă lui Dumnezeu. Noi ştim că omul care te-a vindecat este un păcătos***". Şi, dacă ştiau ei, trebuia să ştie şi cel întrebat!

Omul le-a spus din nou, simplu, povestindu-le întâmplarea cu aceleaşi cuvinte, ca şi prima oară. Dar în legătură cu "păcătoşenia" Celui ce l-a vindecat, a avut o replică de bun-simţ, şi de o exactitate muşcătoare pentru infatuaţii farisei: "***De este păcătos, nu ştiu; una ştiu, că am fost orb şi acuma văd"***! Dincolo de această afirmaţie, totul era neputinţă şi micime de suflet. Omul care fusese orb le opunea faptul că acum vedea. De rest îi lasă să se ocupe ei, şi să creadă ce vor. Să creadă ce vor? Nu prea. Orbul nu era dispus să-i lase să creadă chiar ce voiau ei.

L-au întrebat din nou. Uşor iritat le-a răspuns: "***Acum v-am spus şi n-aţi auzit; de ce voiţi să mai auziţi?" Şi ironic: "Sau poate voiţi să vă faceţi şi voi ucenicii Lui?" Asta i-a scos din sărite. "Tu eşti ucenicul Lui. Noi îl avem pe Moise care a grăit cu Dumnezeu, iar pe Acesta (care zici că te-a vindecat), nu-L ştim de unde este***".

Trebuind să răspundă, fostul orb se dovedi de o înţelepciune extraordinară, neaşteptată, dacă ne gândim că fusese orb cerşetor, care toată viaţa n-a văzut nimica, care n-a citit nici un rând în viaţa lui, deci care nu ar fi avut de unde să aibă o gândire foarte dezvoltată. Nu avea noţiuni cu care să opereze într-o expunere.

Totuşi le dădu o lecţie de mare fineţe şi de un teribil bun-simţ, cu logica imbatabilă: "***Tocmai aceasta e de mirare, că voi nu ştiţi de unde este, şi El mi-a deschis ochii***".

Cât despre faptul că ar fi păcătos, deşi înainte ezitase să se pronunţe, spunând că "***de este păcătos, nu ştim***", acum devine mai îndrăzneţ, probabil şi pentru că le descoperise răutatea şi intenţia de a falsifica lucrurile. Face mai întâi o afirmaţie de principiu: "***Ştiu că pe păcătoşi nu-i ascultă Dumnezeu! Iar de este cineva cinstitor de Dumnezeu şi face voia Lui, pe acela îl ascultă***". Şi trece îndată la aplicarea principiului, la cazul în speţă: "***Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii vreunui orb din naştere. Aşa că, dacă Acesta (care mi i-a deschis mie) n-ar fi de la Dumnezeu, n-ar fi putut face nimic***".

După aceasta l-au dat afară. Ultima replică a celor fără replică! Dar cei daţi afară pentru că îl apăra pe Dumnezeu, se întâlnesc afară cu Dumnezeu! Afară L-a găsit pe Iisus, şi epilogul ne confirmă ceea ce am presupus la început: că totul s-a întâmplat spre a se descoperi dumnezeirea lui Iisus. Iisus i-a întrebat: -"***Crezi tu oare în Fiul lui Dumnezeu?***" - "***Şi cine este Acela ca să cred în El?***" - "***L-ai văzut***" (căci ai fost orb, dar acum vezi, sj tocmai de aceea vezi, ca să ştii cine este). "***Cel ce vorbeşte cu tine Acela este!*** "

Cum putea cel ce fusese orb să nu creadă în Cel care îi dăduse vederea? Răspunsul sau a fost asemenea celui pe care îl va da Toma, când va pipăi mâinile şi coasta lui Iisus, şi se va convinge că El era Cel ce fusese răstignit, mort şi îngropat, şi care acum înviase. O prosternare. "***Cred, Doamne!***" Şi Sfântul Ioan adăugă: "***Şi s-a închinat Lui***".

Pe fariseii cu care s-a întâlnit după aceea, şi cu care-a reluat discuţia asupra acestei minuni, fără să-i poată face s-o înţeleagă, n-a putut să-i caracterizeze altfel, decât constatând că sufereau de boala de care îl vindecase pe orb: "***Am venit în lume ca cei ce nu văd, să vadă, iar cei ce văd să fie orbi***". Desigur orbi care pretindeau că văd, dar care n-au văzut în Iisus pe Mesia. Şi au rămas în păcatul lor.

Asupra unui singur lucru simt că totuşi în minţile şi inimile dv. mai stăruie o nedumerire. Întrebarea mi-am pus-o şi eu odată cu dv. Nedumerirea e în legătură cu răspunsul dat de orb: "***Noi ştim că pe păcătoşi Dumnezeu nu-i ascultă***"! Oare chiar aşa să fie? Ce va fi înţeles orbul când a spus aceasta? Eu n-aş fi de acord cu dânsul. Dumnezeu îi ascultă şi pe păcătoşi. Dacă nu i-ar asculta, atunci cum i-ar mai ierta când se roagă pentru iertarea păcatelor? Şi câţi sunt atât de drepţi, încât să pretindă în faţa lui Dumnezeu să fie ascultaţi, şi să le se răsplătească Dumnezeu

după dreptatea lor? Cum ar arăta lumea, dacă Dumnezeu le-ar face bine numai celor drepţi?

Nu! Dumnezeu îi ascultă şi pe păcătoşi. Numai o interpretare greşită a acestui text ne-ar duce la înţelegerea că dacă suntem păcătoşi, să nu mai avem nici o speranţă. Dar Dumnezeu ascultă rugăciunile păcătoşilor care se pocăiesc.

Nu. Orbul se referea la altceva. ***Orbul se referea la faptul că o asemenea minune extraordinară, adică a da ochi unuia care nu-i avusese, era o minune care nu putea fi făcută de un om obişnuit, de un om păcătos, cum sunt toţi oamenii. O asemenea minune n-o putea face un om. O asemenea minune n-o putuse face decât Dumnezeu.***

Aceasta e adevărată tâlcuire a acestui cuvânt al orbului. Aceasta a fost intenţia lui, când a rostit cuvântul. Şi cuvântul era familiar iudeilor, fiindcă venea din Legea lui Moise. De aceea orbul a început prin a spune: "Ştim că..." Dar acestui "ştim" i se opune acum un fapt nou. Disputa orbului cu fariseii a fost, de fapt, o dispută între logica fariseilor bazată pe Legea lui Moise, şi logica faptelor lui Mesia. Orbul a preluat demonstraţia, fără să-şi dea seama, de la Mântuitorul, anume că, dincolo de logica Legii lui Moise, faptele lui Mesia vin cu o noutate care o depăşesc, precum era însuşi faptul că s-a dat vederea unui orb din naştere.

Faptul acesta copleşea cu mult, orice s-ar fi spus în Legea lui Moise despre Cel care putea sau nu putea face aşa ceva. Faptul se petrecuse, în ciuda situaţiei în care gardienii Legii lui Moise nu ştiau cum să-l interpreteze şi cui să-1 atribuie. Mântuitorul spusese: ***Eu am venit să completez, n-am venit să stric Legea lui Moise.*** Dacă, în general, aceste cuvinte se interpretează ca împlinire şi completare teoretică a Legii lui Moise, în cazul de faţă a fost şi ceva mai mult şi mai concret: ***i-a completat orbului ceea ce îi lipsea: vederea! Odată cu aceasta i-a deschis însă şi ochii sufleteşti, ca să-L recunoască pe Mesia - Fiul lui Dumnezeu, în Iisus, şi recunoscându-L să urmeze învăţăturile Lui.***

Toţi avem nevoie să ni se deschidă ochii. Chiar dacă noi îi avem, ***să ne rugăm lui Dumnezeu ca, pe lângă ochii trupeşti, ochii noştri sufleteşti să nu-şi piardă vederea sau, dacă n-o au, să ne fie dată precum orbului acestuia căruia i s-au redat amândouă vederile***, recunoscând cu amândouă în Iisus pe Fiul lui Dumnezeu, şi răspunzând aşa cum trebuie să răspundem şi noi: "***Cred, Doamne***!"

(Cuvânt rostit în catedrala din Sibiu în anul 1986.)

Preafericitul părinte patriarh Daniel - Predică la Duminica vindecării orbului din naştere - Orbul vindecat mărturiseşte dumnezeirea lui Hristos

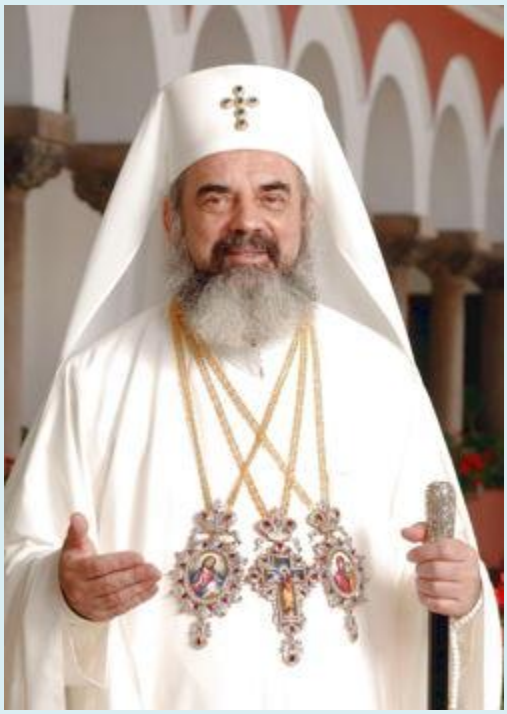

Evanghelia Duminicii numită *Duminica Orbului* continuă şirul Evangheliilor din perioada de după Sfintele Paşti, în care se prezintă o mulţime de vindecări săvârşite de Mântuitorul Iisus Hristos ca să înţelegem puterea Lui mântuitoare şi dătătoare de viaţă. Am văzut că Mântuitorul Iisus Hristos a vindecat boala unui om paralizat, a vindecat afecţiunea nestatornică şi credinţa confuză a femeii samarinence şi a locuitorilor cetăţii Sihar din Samaria, iar acum vedem că Mântuitorul Iisus Hristos dăruieşte vedere unui om nefericit care s-a născut orb.

Orbirea sufletească, mai grea decât orbirea fizică

Evanghelia din *Duminica Orbului* pune în contrast izbitor lumina pe care Mântuitorul o dăruieşte acestui orb din naştere, făcându-l să vadă, şi invidia întunecată a fariseilor care nu-l iubeau pe Iisus când El vindeca pe cei bolnavi.

Scopul Evangheliei de astăzi este acela de a arăta că *uneori mai uşor îl mărturisesc orbii din naştere pe Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu*, decât cei care, deşi văd cu ochii trupeşti, nu cred în El. Cu alte cuvinte, ***Evanghelia ne arată că mai mare boală este necredinţa sau orbirea spirituală decât orbirea trupească sau fizică şi***

că mai uşor se vindecă cineva de orbirea trupească decât de orbirea sufletească a necredinţei.

Orbul despre care vorbeşte Evanghelia de azi nu a cerut nimănui să-l vindece. El a fost doar observat de Mântuitorul Iisus Hristos şi de către ucenicii Săi care L-au întrebat pe Iisus dacă omul acesta este orb pentru că a păcătuit el sau părinţii lui. Iar Mântuitorul Iisus Hristos a răspuns că nu a păcătuit nici el, nici părinţii lui, ci s-a născut orb pentru ca să se arate în *el lucrarea lui Dumnezeu*.

Iisus Hristos este lumina lumii

Cum putea cineva să păcătuiască înainte de a se naşte? Desigur, la prima vedere, întrebarea nu are rost, ***dar Mântuitorul a răspuns că nu a păcătuit nici cel orb, nici părinţii lui, pentru a spulbera credinţa falsă a unora dintre iudei împrumutată de la păgâni, şi anume că uneori sufletul care a păcătuit mult, la ieşirea lui din trup, intră în alt om sau într-un copil care se naşte şi petrece încă o viaţă pe pământ în alt trup, pentru a se curăţi ori izbăvi de păcate prin suferinţă. Totodată, Iisus spune că, potrivit voii lui Dumnezeu, sunt şi oameni care suferă nu pentru păcatele lor proprii sau ale părinţilor, ci pentru ca să arate în ei lucrarea lui Dumnezeu.*** Care lucrare? **Lucrarea de vindecare şi de schimbare sau de înnoire a vieţii omului.** Într-adevăr, prin vindecarea acestui orb, s-a arătat lucrarea lui Dumnezeu, şi anume că Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este Făcătorul lumii, ***Cel ce împreună cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt l-a creat pe om la începutul lumii*** (cf. Facere 1, 26-27), şi că tot El este şi ***Lumina lumii*** (Ioan 8, 12), ***adică sensul ultim al vieţii, al existenţei universului şi umanităţii, că El este dătătorul vederii trupeşti sau fizice şi dătătorul vederii sufleteşti sau spirituale care se numeşte credinţă. El este izvorul luminii celei văzute cu ochii trupeşti şi al luminii celei văzute numai cu ochii sufleteşti ai credinţei.***

Fiul lui Dumnezeu vindecă natura umană când aceasta devine infirmă

Mântuitorul Iisus Hristos a scuipat în ţărână şi a făcut tină spre a unge cu aceasta ochii orbului. Gestul Mântuitorului arată că întrucât ***El este Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu, Care, la Facerea lumii, S-a aplecat şi a luat ţărână din pământ, a făcut pe om şi a suflat în faţa lui suflare de viaţă*** (cf. Facere 2, 7), tot El poate reface acum natura umană, deoarece a devenit infirmă, neputincioasă şi suferindă.

După ce i-a uns ochii cu tină, Iisus l-a trimis pe cel orb la scăldătoarea Siloamului nu pentru că era acolo o apă miraculoasă, ci ***l-a trimis din două motive: în primul***

rând, ca să vadă ascultarea şi credinţa orbului. Iar acesta s-a dovedit mai ascultător şi mai credincios decât unii care aveau vedere fizică, dar nu aveau şi vedere duhovnicească. Orbul din naştere nu a întrebat: cine mă va duce acolo dacă eu nu văd?; el nu a întrebat: de ce trebuie să merg la scăldătoarea Siloamului?; el nu a arătat nici o ezitare, ci a făcut ce i s-a cerut, adică a mers îndată acolo unde a fost trimis. Nu ştim cum a ajuns el acolo, cine l-a ajutat, părinţii lui ori vreun apropiat sau, mai degrabă, a mers până la scăldătoare şi a găsit-o, prin însăşi puterea cuvântului Mântuitorului. ***Al doilea motiv pentru care Mântuitorul l-a trimis pe cel orb la scăldătoarea Siloamului este ca să vadă cât mai multă lume că el a mers la scăldătoarea Siloamului în timp ce era orb.*** Ochii lui, fiind acum acoperiţi cu tină, atrăgeau şi mai mult atenţia mulţimii că este un nevăzător, dar după ce s-a spălat, împlinind cu multă smerenie şi multă credinţă ceea ce Iisus i-a poruncit, orbul din naştere s-a vindecat, a devenit văzător, iar multă lume care l-a văzut, l-a recunoscut. ***Deci orbul a fost trimis de Hristos la scăldătoarea Siloamului, care înseamnă trimis, pentru a deveni apoi un trimis sau misionar-mărturisitor al lui Hristos printre iudei.*** Vedem aici lucrarea minunată şi pedagogia sfântă a Mântuitorului Iisus Hristos Care foloseşte chiar oameni infirmi sau bolnavi ca să-I mărturisească dumnezeirea Lui, în timp ce unii oameni sănătoşi care se cred desăvârşiţi se împotrivesc Lui sau refuză să recunoască prezenţa şi lucrarea lui Dumnezeu în El.

Siloamul, prefigurarea Tainei Sfântului Botez

Sfinţii Părinţi ai Bisericii au înţeles şi în mod simbolic scăldătoarea Siloamului ca fiind o prefigurare sau o preînchipuire a Tainei Sfântului Botez care dăruieşte lumină celor care se botează. Din acest motiv, Botezul a fost numit în primele veacuri şi sfânta luminare, iar până astăzi în rugăciunile Bisericii Ortodoxe se spune celui nou botezat: *'Botezatu-te-ai, spălatu-te-ai, curăţitu-te-ai, luminatu-te-ai'*. Deci, în această spălare a orbului din naştere în scăldătoarea Siloamului avem mai multe înţelesuri duhovniceşti. Minunea cea mare a fost tocmai faptul că **un orb din naştere a început să vadă şi să mărturisească adevărul că un Om cu numele Iisus i-a pus tină pe ochi şi l-a trimis la scăldătoarea Siloamului. Acesta este Cel ce l-a vindecat de orbire şi i-a dăruit vederea.** Dar pe cât era de mare bucuria acestui orb din naştere care a fost vindecat prin iubirea milostivă a Mântuitorului Iisus Hristos, tot atât de mare devenise invidia cărturarilor şi a fariseilor care cârteau şi defăimau pe Iisus întrucât a săvârşit această vindecare minunată sau miraculoasă (mai presus de înţelegere).

Orbul, misionarul ascultător şi credincios al lui Iisus

Evanghelia de astăzi ne prezintă pe larg convorbirea dintre Mântuitorul Iisus Hristos cu acest orb şi apoi convorbirea dintre orb şi fariseii cărturari care, fiind invidioşi pe Iisus, s-au mâniat pe orbul vindecat. În cele din urmă vedem cum acest orb din naştere vindecat de Iisus Hristos devine mărturisitor al puterii Lui vindecătoare, atât de insistent, încât încearcă să-i lămurească pe farisei despre puterea dumnezeiască a lui Iisus, zicând că dacă ***Iisus nu ar fi de la Dumnezeu, El nu ar putea face minuni***' (cf. Ioan 9, 33), deoarece dacă Iisus ar fi un om păcătos, Dumnezeu nu L-ar asculta. El le mai spune: ***'Voi nu ştiţi de unde este El'*** (Ioan 9, 30), adică de unde vine puterea Lui făcătoare de minuni. Prin urmare, dacă Iisus n-ar fi trimis de la Dumnezeu, n-ar fi putut face această minune. Văzând fariseii că orbul devine mărturisitor al lui Hristos şi posibil ucenic al Lui, l-au ocărât şi l-au dat afară din sinagogă. Însă, după ce acesta a fost ocărât şi exclus din sinagogă pentru că devenise mărturisitor al puterii Lui dumnezeieşti vindecătoare, Iisus l-a întâlnit pe cel ce l-a vindecat şi i-a zis: ***'Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? Iar el a întrebat: cine este ca să cred în El? Mântuitorul i-a răspuns: Cel pe care îl vezi în faţa ta. Iar orbul a mărturisit şi a zis: Cred. Şi s-a închinat Lui***' (cf. Ioan 9, 35-38). Aşadar, ***de la mărturisirea puterii dumnezeieşti vindecătoare a lui Iisus, omul vindecat de orbire trupească ajunge la mărturisirea dumnezeirii Lui, întrucât crede că Iisus este Fiul lui Dumnezeu şi I se închină Lui.***

Orbirea spirituală ca incapacitate a unor oameni de-a recunoaşte în minunile lui Iisus Hristos prezenţa dumnezeirii Lui, de-a crede în El şi a-L mărturisi ca fiind Mântuitor al omenirii, Care vindecă natura umană de păcat, boală şi moarte, se manifestă şi astăzi în multe forme: ateism sau ostilitate faţă de religie, nihilism sau indiferenţă faţă de valorile credinţei, secularizare sau diminuare a vieţii spirituale, până la uitarea de Dumnezeu şi de Biserică. **Însă, adesea, oamenii care au trecut prin suferinţă şi au cunoscut ajutorul lui Dumnezeu, ca vindecare şi eliberare, sporesc în credinţă ca vedere spirituală a prezenţei şi lucrării lui Dumnezeu în viaţa omului.** Desigur, este mult mai bine să ne întărim în credinţă fără suferinţă, prin rugăciune şi fapte bune ca răspuns al nostru la iubirea lui Dumnezeu, Care a făcut cerul şi pământul, Care ne dăruieşte viaţă şi sănătate, ajutor şi înţelepciune de-a trăi în comuniunea familiei şi a societăţii.

În concluzie, Evanghelia de astăzi ne arată ***cum un orb din naştere a devenit văzător şi mărturisitor credincios al lui Hristos, iar unii dintre cărturarii farisei care vedeau trupeşte au rămas în orbirea lor spirituală refuzând să creadă că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu.*** Prin urmare, vedem că Dumnezeu poate face dintr-un om infirm un dascăl, un misionar, un trimis al Său în lume. ***Vedem cât de mare este iubirea lui Dumnezeu şi cât de mare este lucrarea harului lui Dumnezeu în oameni.***

De aceea, ***împreună cu orbul vindecat mărturisim şi noi că Iisus este Fiul lui Dumnezeu, Care S-a făcut Om din iubire pentru oameni şi pentru mântuirea lor, şi, luminaţi de harul lui Iisus, ne închinăm Lui, spre slava Preasfintei Treimi şi spre mântuirea noastră. Amin!***

Orbul din naştere, luminător prin credinţă şi mărturisire

Arhid. Ştefan Sfarghie - 24 mai, 2020

„Evanghelia de astăzi este minunată prin faptul că ne pune în faţă o lucrare a lui Dumnezeu prin care orbul, nevăzătorul din naştere, devine luminător al multora, prin credinţă şi mărturisire”, a reliefat prea fericitul părinte Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, în predica rostită în Paraclisul istoric „Sfântul mare mucenic Gheorghe” din Reşedinţa Patriarhală, duminică, 24 mai. Preafericirea sa a explicat că Evanghelia Duminicii a 6-a după Paşti, a Vindecării orbului din naştere, ne arată în esenţă că „orbul vindecat mărturiseşte dumnezeirea lui Iisus Hristos”.

Întâistătătorul Bisericii noastre a subliniat că Evanghelia Vindecării orbului din naştere (Ioan 9, 1-38) conţine trei învăţături principale.

- ✓ „În primul rând, Evanghelia ne arată că boala nu este totdeauna o urmare a păcatului, ci poate fi şi un prilej de lucrare tainică a lui Dumnezeu în lume, pentru întărirea credinţei oamenilor.

- ✓ În al doilea rând, Evanghelia ne arată că vindecarea orbului din naştere face din acesta un credincios şi un mărturisitor al dumnezeirii lui Iisus Hristos.
- ✓ În al treilea rând, înţelegem din Evanghelia de astăzi că, de fapt, credinţa este o vedere duhovnicească a prezenţei şi lucrării lui Dumnezeu în lume şi în viaţa oamenilor, precum şi o arvună a bucuriei din Împărăţia cerurilor".

Patriarhul României a explicat motivele pentru care Hristos Domnul l-a trimis pe acel nevăzător din naştere la scăldătoarea Siloamului. „Acest orb din naştere a fost trimis de Mântuitorul Iisus Hristos la scăldătoarea Siloamului pentru ca să vadă şi cei din jurul Lui cât de smerit şi cât de credincios este acest om. Îndată ce Iisus i-a spus: «mergi de te spală în scăldătoarea Siloamului (care se tâlcuieşte: trimis)» (Ioan 9, 7), el nu a întrebat: cum voi ajunge, Doamne, acolo, că eu nu văd? Nici nu a întrebat: de ce trebuie să merg acolo? Ci, cu multă smerenie şi cu multă credinţă, a făcut ceea ce i s-a spus (...).

Acest orb, odată vindecat, mai are şi o altă vedere, şi anume, vederea duhovnicească a credinţei", a spus prea fericirea sa.

În continuare, părintele patriarh Daniel a subliniat că Domnul Iisus Hristos lucrează în mod minunat, folosind infirmitatea orbului din naştere pentru a arăta lucrarea lui Dumnezeu. „Un om orb din naştere, un infirm, ajunge să-L mărturisească pe Hristos şi să creadă în El, în timp ce fariseii invidioşi, deşi erau sănătoşi fizic, refuzau să creadă că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu şi că este Mesia cel profeţit de proroci. Evanghelia pune în contrast credinţa acestui orb din naştere care a fost vindecat şi necredinţa fariseilor care aveau vedere trupească, dar persistau într-o orbire duhovnicească. Deodată cu dobândirea vederii trupeşti, orbul din naştere mai primeşte şi vederea duhovnicească a credinţei, adică a simţirii prezenţei şi lucrării lui Dumnezeu în lume".

„Un dascăl al smereniei, răbdării, credinţei şi mărturisirii curajoase"

Întâistătătorul Bisericii noastre a precizat apoi că Sfinţii Părinţi au văzut în scăldătoarea Siloamului o preînchipuire sau o prefigurare a Sfintei Taine a Botezului „prin care cei botezaţi sunt vindecaţi şi iertaţi de păcatul strămoşesc şi sunt luminaţi spre o viaţă nouă, viaţa harică în Hristos şi în Duhul Sfânt. De aceea, în primele veacuri, Botezul se chema şi Sfânta Luminare. Scăldătoarea se numea Siloam, adică în limba ebraică trimis (...).

Acest orb din naştere este trimis la scăldătoarea numită Trimis pentru că el, după vindecare, va fi un trimis al lui Hristos în lume, în poporul iudeu, ca să măr-

turisească dumnezeirea lui Iisus Hristos”. Preafericitul părinte patriarh Daniel a mai subliniat că orbul vindecat este pentru noi un dascăl al smereniei, răbdării, credinţei şi mărturisirii curajoase a dumnezeirii lui Hristos.

Totodată, părintele patriarh Daniel a vorbit şi despre importanţa credinţei şi a mărturisirii lui Hristos într-o lume marcată de ateism, secularizare şi nihilism. „Evanghelia de astăzi este minunată prin faptul că ne pune în faţă o lucrare a lui Dumnezeu prin care orbul, nevăzătorul din naştere devine luminător al multora prin credinţă şi mărturisire. El contrastează cu cei care se află în orbire duhovnicească. Astăzi, necredinţa, ca incapacitate a unor oameni de a recunoaşte că Dumnezeu este Făcătorul cerului, al pământului şi al omului, se manifestă în multe moduri, şi anume: ateism sau ostilitate faţă de religie, nihilism sau indiferenţă faţă de valorile religioase, secularizare sau diminuare a importanţei vieţii spirituale în viaţa credincioşilor. Însă, oamenii care au trecut prin suferinţă şi au simţit ajutorul lui Dumnezeu ca vindecare, ca alinare a durerii, ca schimbare a vieţii şi ca arvună a dobândirii mântuirii prin suferinţă şi pocăinţă, aceştia devin mărturisitori ai lucrării lui Dumnezeu în lume. Este bine să mărturisim credinţa şi să ne întărim în credinţă, nu doar prin suferinţă, ci şi prin mulţumire adusă lui Dumnezeu pentru binefacerile pe care le primim de la El şi, în primul rând, pentru darul vieţii şi pentru darul sănătăţii”.

La final, prea fericirea sa a precizat că Evanghelia Duminicii a 6-a după Paşti ne îndeamnă să fim alături de cei care suferă, de cei care sunt infirmi şi, în general, de toţi aceia care au multe neajunsuri în viaţa lor.

Icoane

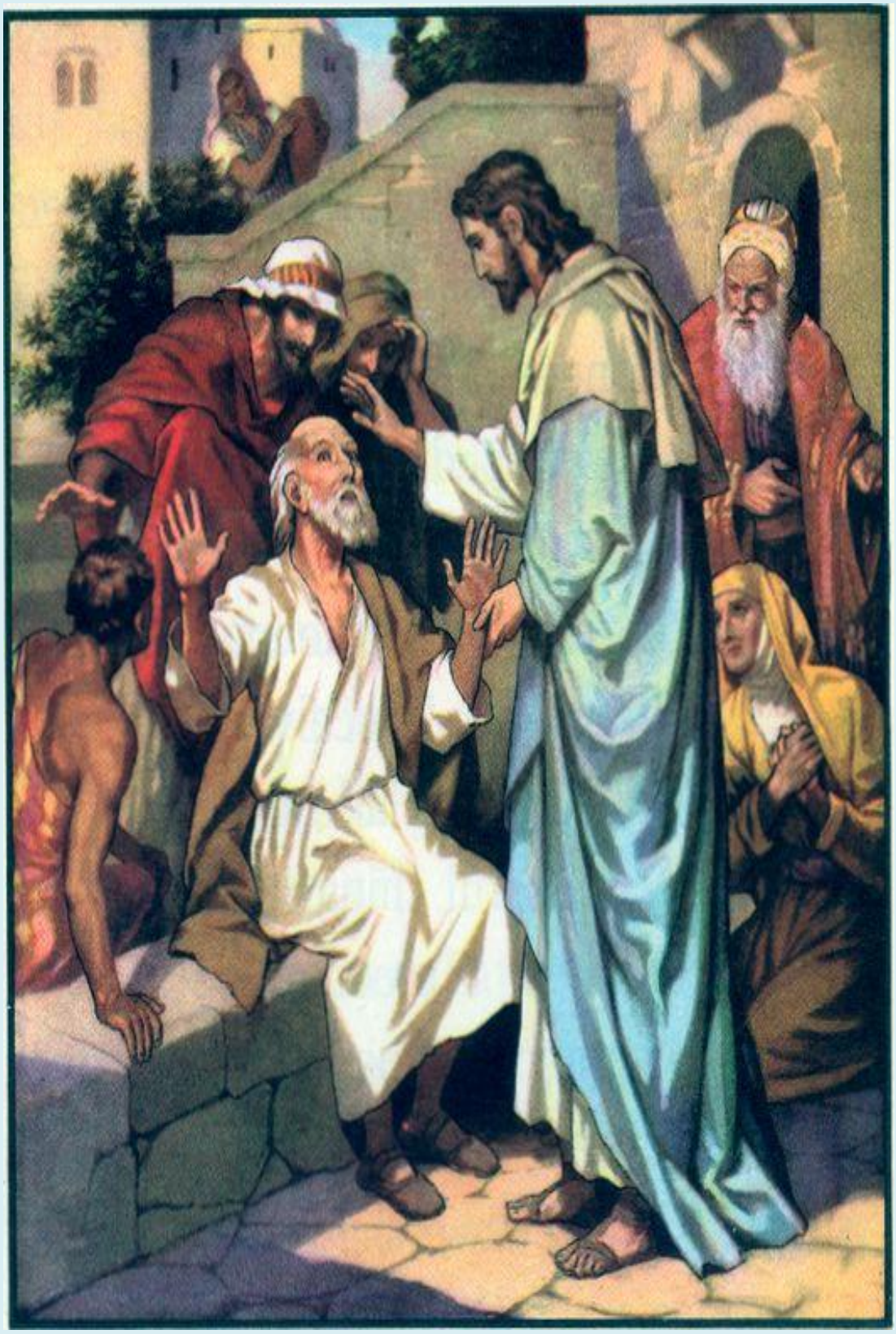

ÎNVIEREA ORBULUI DIN MORMÂNT

Ὁ ΧΣ ἰώμενος τὸν ἐκ γενετῆς τυφλὸν
ΙΣ
ΧΣ

HRISTOS VINDECÂND
UN ORB DIN NĂSTERE

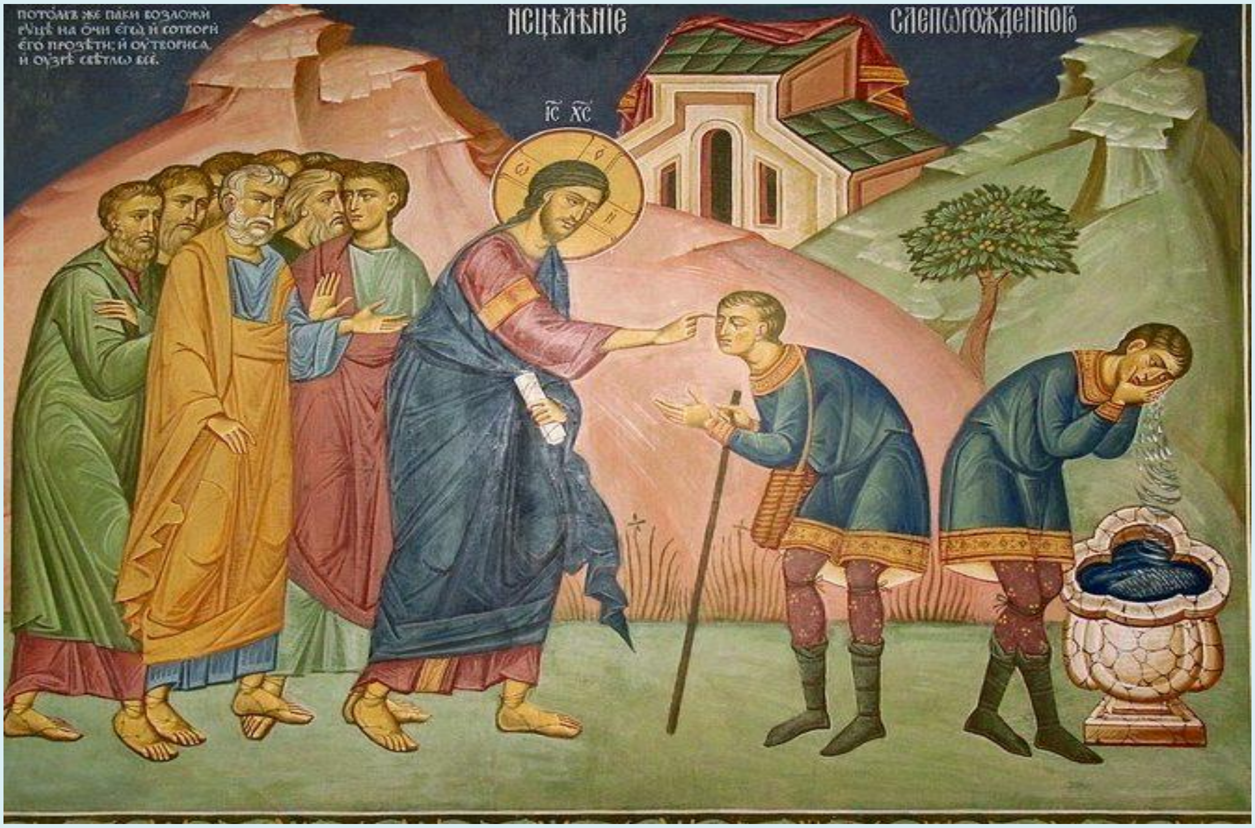
потомъ же паки возложи
руцѣ на очи его, и сотвори
его прозрѣти; и оутвориса,
и оузрѣ свѣтло все.
Исцѣленіе
слепорожденного
ІС ХС

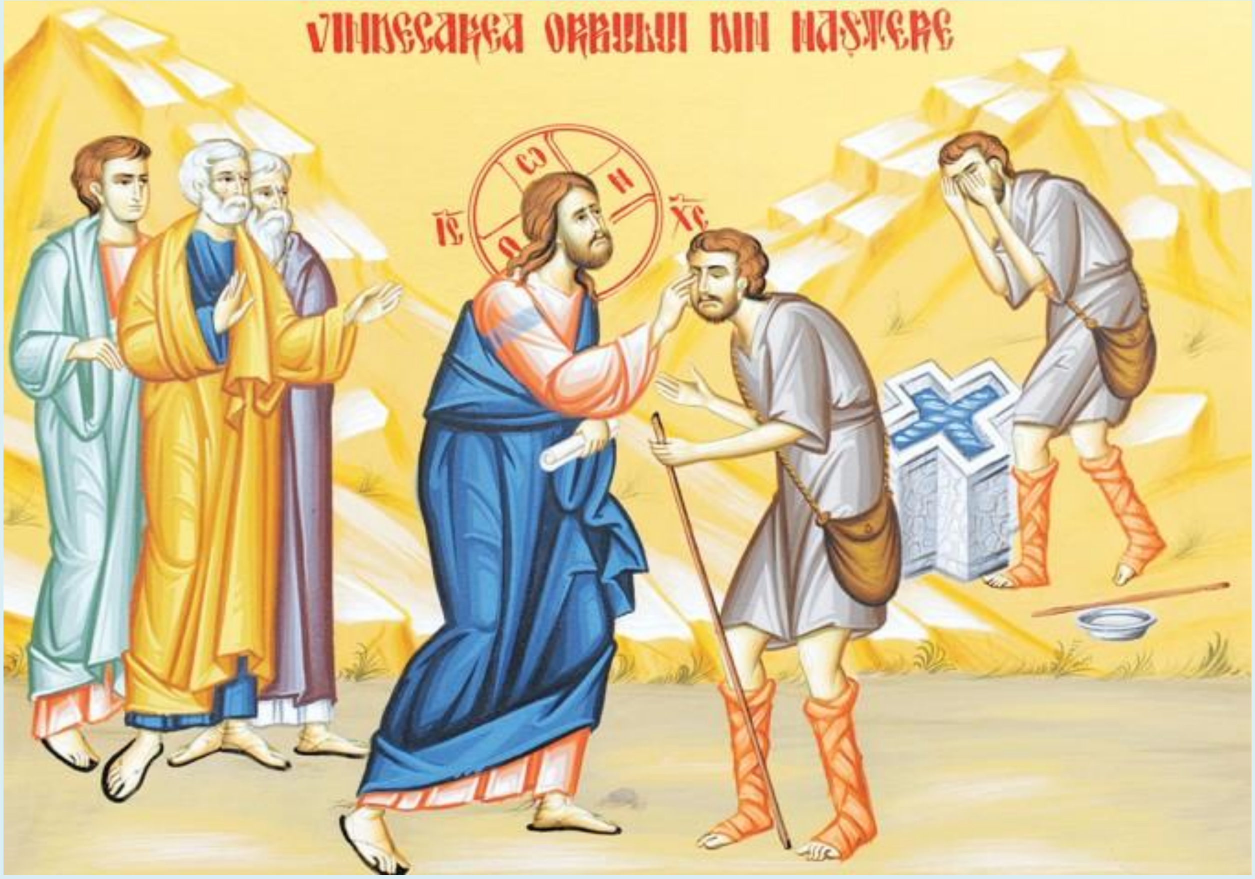
VINDECAREA ORBULUI DIN NAȘTERE
IC
XC

VINDECAREA ORBULUI
DIN NASTERE

† Duminica Orbului din naștere

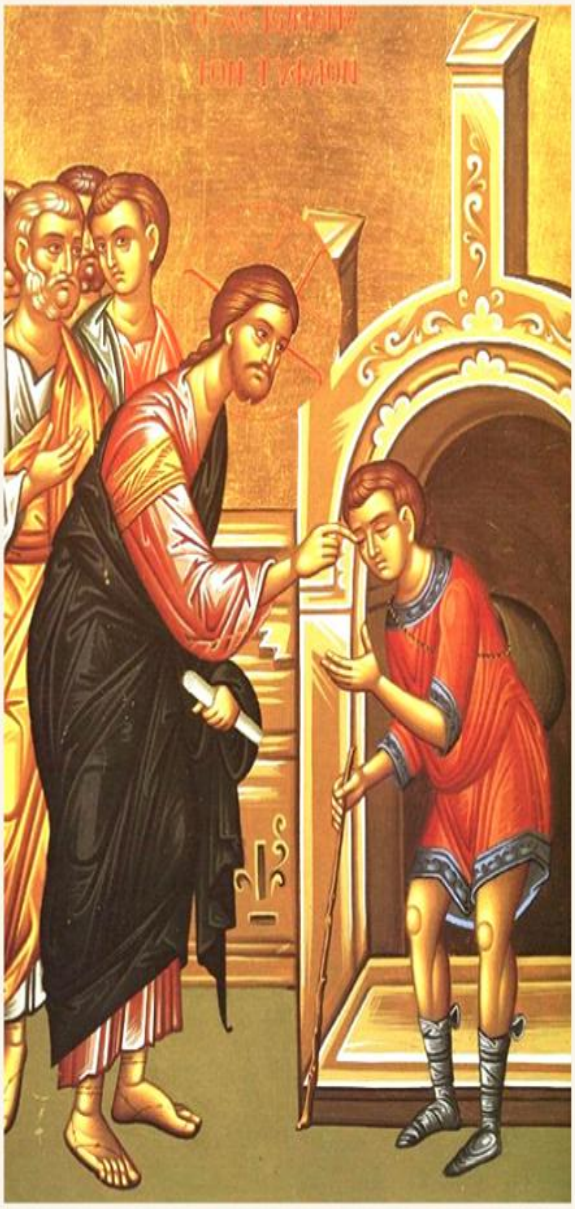

Viața pământească este scurtă și plină de suferință și amăgitoare, iar viața cerească este binecuvântată și plină de fericire veșnică. Să părăsim păcatele care ne orbesc și ne ucid sufletul și să ne reîntoarcem la Hristos.

Nu-i de ajuns să facem o cruce și să zicem: „Doamne, Doamne”. Ni se cere o profundă înnoire duhovnicească a vieții.

Arhimandritul Cleopa Ilie

©doxologia.ro

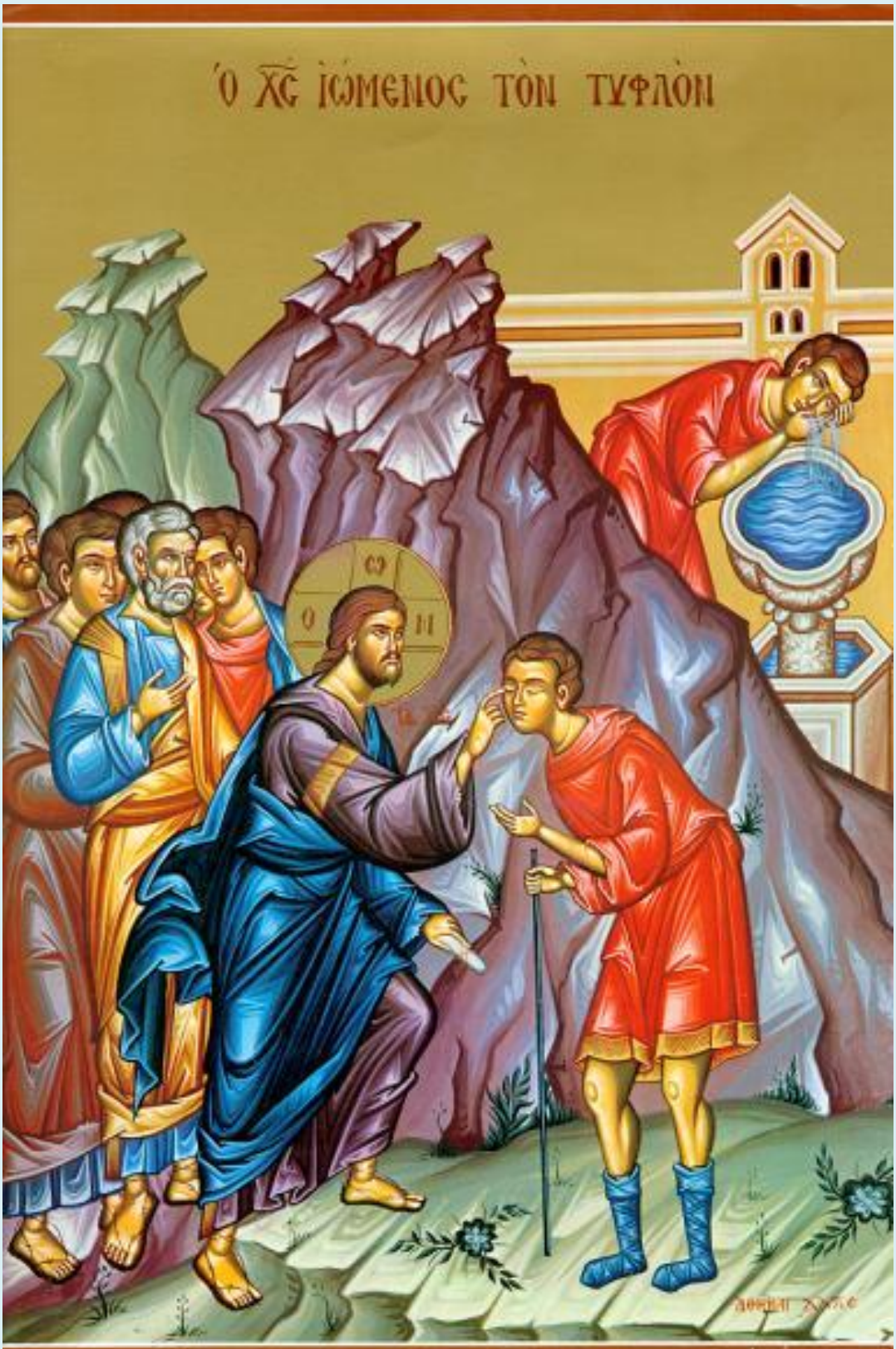

Γ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ